

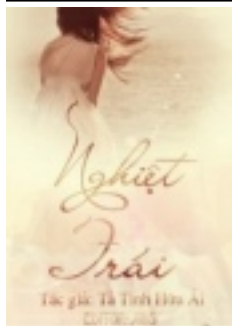
Nghiệt Trái (Món Nợ Nghiệt Ngã)

Contents

Nghiệt Trái (Món Nợ Nghiệt Ngã)	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	74
25. Chương 25	78
26. Chương 26	81
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	91
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	102
33. Chương 33	105
34. Chương 34	108
35. Chương 35	111
36. Chương 36	114
37. Chương 37	118
38. Chương 38	122
39. Chương 39	125
40. Chương 40	129

41. Chương 41	133
42. Chương 42	137
43. Chương 43	141
44. Chương 44	144
45. Chương 45	147
46. Chương 46	151
47. Chương 47	154
48. Chương 48	157
49. Chương 49	161
50. Chương 50	164
51. Chương 51	168
52. Chương 52	172
53. Chương 53	176
54. Chương 54	180
55. Chương 55	183
56. Chương 56	185
57. Chương 57	190
58. Chương 58	194
59. Chương 59	197
60. Chương 60	200
61. Chương 61	203
62. Chương 62	206
63. Chương 63	209
64. Chương 64	212
65. Chương 65	217
66. Chương 66	220
67. Chương 67	223
68. Chương 68	226
69. Chương 69	229
70. Chương 70	233
71. Chương 71	237
72. Chương 72	240
73. Chương 73	243
74. Chương 74	247
75. Chương 75	251
76. Chương 76	254
77. Chương 77	258
78. Chương 78	262
79. Chương 79	265
80. Chương 80	268
81. Chương 81	272
82. Chương 82	275
83. Chương 83	279
84. Chương 84	283
85. Chương 85	288
86. Chương 86	293
87. Chương 87: Ngoại Truyện 1	298
88. Chương 88: Ngoại Truyện 2	301
89. Chương 89: Ngoại Truyện 3	303
90. Chương 90: Ngoại Truyện 4	306

Nghiệt Trái (Món Nợ Nghiệt Ngã)

Giới thiệu

Cuộc đời luôn luôn là một vòng xoay đến bát ngát bát ngát, có đôi lúc ta tưởng chừng đầy những bất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghiet-trai-mon-no-nghiet-nga>

1. Chương 1

Phan Đông Minh đích thực là con trời.

Ở Bắc Kinh, Phan Đông Minh là một playboy nổi tiếng. Mặc dù hấn rất nổi danh nhưng phụ nữ bên cạnh hấn thì vẫn đúng là phải xếp vào cả cái giỏ lớn, cứ như thiêu thân lao đầu vào lửa. Dừng lời người bạn của hấn – Dương Quân để nói, thì rõ ràng Phan Đông Minh là một hổ lửa lớn, nhưng phụ nữ vẫn nhảy xuống, rồi như viên sỏi cỏ cháy ‘xèo xèo’, chỉ sợ chậm vài giờ là sẽ bị cậu ba Phan bỏ xó đến tận ngày nào ngày nào.

Phải nói rằng, ngay cả bác gái bán báo trên phố cũng biết Phan Đông Minh. Cái tên này cứ hai, ba ngày lại xuất hiện trên báo. Hôm qua thì đánh người ở một hội quán nổi tiếng, hôm nay lại bị bọn “chó săn” chụp ảnh khi vừa từ phòng của một ngôi sao sắc nước hương trời đi ra lúc sáng sớm. Báo chiều lại thấy hấn cùng một vị quân nhân mở tiệc chiêu đãi bạn bè người nước ngoài ở Shangri-La, mà người kia xem ra là vị lãnh đạo của trung ương. Thật ra hấn cũng không có gì, chẳng qua là do ông nội hấn từng tham gia làm tham mưu cho cánh quân đã chiến trong chiến tranh chống Mỹ xâm lược ở Việt Nam, nay là một trong những cựu chiến binh còn lại. Bố hấn là con cả của gia đình, cũng là một thượng tướng. Mấy người chú đều là quan chức trọng yếu trong chính phủ. Hai người anh, một người là thị trưởng, một người là trưởng ban thư ký cho Tổng bí thư. Còn hấn thì đúng như một “con rồng” trong ngành bất động sản tại Bắc Kinh. Đó là còn chưa kể đến những người anh chị em họ của hấn.

Từ nhỏ Phan Đông Minh đã là một tên tiểu quỷ, làm trùm trong nhà, nhưng cũng là cục cưng trong lòng ông nội hấn. Ông cụ luôn nói thẳng nhỏ này có tính cách giống ông, y hệt như ông lúc nhỏ, rất gan dạ, rất quyết đoán, lại có thủ đoạn, nếu bồi dưỡng thì có lẽ sẽ là một đại tướng lừng lẫy. Phan Đông Minh có ông nội làm chỗ dựa nên càng ngày càng cả gan làm loạn, đánh nhau thì khỏi nói, ai hấn cũng dám choảng, đánh nhau với những đứa trẻ lớn hơn, thua rồi khóc chạy về làm ông cụ hết sức đau lòng, xách cổ áo hấn rống giận: “Còn chưa đủ mất mặt sao? Khóc cái con khỉ khô, mặt mũi nhà họ Phan đều bị cháu làm mất sạch rồi. Ai đánh cháu? Đi, thua thế nào thì đòi lại thế ấy cho ông, ông làm chỗ dựa cho cháu!” Ông cụ rất tin vào lý lẽ: Ngã ở chỗ nào thì phải đứng lên tại chỗ đó.

Bố hấn tròn tròn mắt, nghĩ thầm rằng, có cách giáo dục trẻ con như vậy sao? Ngay cả khi bố hấn hung hấn như vậy mà cũng không dám tùy tiện dạy dỗ hấn. Có lần, cây quả trứng trong tay ông cụ gõ gõ lên đùi ông, “Anh quản bố hay quản con anh? Để cháu tôi buồn thì anh cũng đừng mong thái bình.” Bố hấn muốn mắng hấn vài câu thì vẫn phải làm sau lưng ông cụ. Phan Đông Minh này cũng vô cùng ranh ma, vừa thấy có gì đó không ổn liền hô lớn một tiếng – “Ông nội!”, bố hấn lập tức chuồn đi còn nhanh hơn cả tốc độ hấn chơi trượt ván.

Phan Đông Minh vô lo vô nghĩ mà trưởng thành, lúc học trung học đã bắt đầu cùng mấy đứa bạn lái xe rồi bị phạt, không thì cũng đi gây thị phi bên ngoài, hoặc là sẽ làm náo loạn cả nhà lên. Bố hấn đã từng muốn

cho hấn vào quân đội để có người giáo huấn, Phan Đông Minh vừa nghe thấy thế thì một mực không chịu. Hấn thật sự không muốn tham gia quân ngũ. Trong nhà chỗ nào cũng có “sao vàng rực rỡ” rồi, mà hấn thấy phải mặc bộ quân phục màu xanh thì đúng là quê mùa muốn chết luôn, chẳng thà ra nước ngoài du học.

Ông cụ quả thật cũng không muốn cho đứa cháu cưng đi bộ đội để chịu khổ, mãi cũng đành phải đồng ý cho hấn ra nước ngoài du học. Có đôi khi ông nhớ đứa cháu trai bướng bỉnh này, liền nói với bố hấn: “Bọn quý nước ngoài này có gì tốt hơn chúng ta? Không hiểu Đông tử thích cái gì ở đấy chứ, anh là bố mà sao không quản hả? Hả? Bọn quý nước ngoài này đúng là cướp người không có nhân tính, nhớ lại năm đó...”

Bố hấn trầm trợn mắt: “Cho nó đi không phải là ý của bố sao, con vừa mở miệng thì ba toong của bố đã đánh lên đùi con rồi, con còn dám phản đối sao!”, nhưng ngoài miệng thì cười nói: “Bố, bố xem, năm nay là tốt nghiệp rồi, sẽ nhanh chóng về thôi...”

Phan Đông Minh rời khỏi Bắc Kinh cũng đã được vài năm. Thời gian này, trong nhà có người làm chính trị, có người theo quân đội. Hấn thì làm về thương nghiệp, nhờ khai thác tốt chính sách quốc gia, hơn nữa cũng quen được vài vị lãnh đạo nên nhiều lô đất “vàng” đều được hấn thầu tóm về, dần dần trở thành con rồng trong giới bất động sản. Có người nhắc đến đại danh Phan Đông Minh thì đều dựng ngón tay cái lên: Ranh! Thăng nhóc này đúng là ranh ma!

Năm nay Phan Đông Minh đã ba mươi tuổi, vẫn lẻ loi đơn bóng, nhưng hấn không hề cô đơn. Hấn chỉ cần rút điện thoại ra là cả ngày đã có tá người đẹp bên cạnh. Ngồi ở phòng VIP trên tầng hai của một câu lạc bộ nghệ thuật, hấn đang thiết đãi người anh em từ hồi còn mặc quần yếm, cùng nhau nghịch cát, cùng đi đánh người khác hoặc cùng bị người ta đánh, cùng nhau lớn lên, đi học rồi tán gái. La Hạo nói: “Đông Tử, nhiều em như vậy, dù là mỗi ngày một người thì anh cũng sẽ mỏi thắt lưng mà sinh bệnh mất, sớm muộn gì cũng bị yếu thận.”

Phan Đông Minh chớp mắt, “Đại gia, tiểu tử cậu đúng là không tốt bụng chút nào, suốt ngày rửa tội, tội yếu thận thì có gì tốt cho cậu đâu? Hay muốn tiếp mấy mỹ nữ của tôi? Cậu làm sao mà hưởng thụ nổi.”

“Anh thôi đi, ánh mắt đầy của anh, em thật sự là không tiêu hóa nổi.”

“À, lại nói đến chuyện này, tôi cũng đang thấy kỳ quái, gần đây không thấy cậu đi gặp mấy cô em nhỉ?”

“Người anh em, em cũng đã ba mươi rồi, cũng nên tự ra quyết định.”

“Này, đây đúng là bạn tôi sao? Mới vài ngày không gặp, ngoại trừ khuôn mặt vẫn như vậy, còn khẩu khí nói chuyện sao không giống người kia chút nào.”

“Nói chuyện thì nói, đừng có động tay...Nói thật, ban ngày lo chuyện làm ăn, buổi tối lo chuyện phụ nữ, anh có mệt không?”

“...Haha, cậu chắc chắn cậu là La Hạo? Không phải là có người đội lốt cậu đến nói đùa với tôi đấy chứ? Có thể bóc da ra cho tôi xem không?”

“Mẹ, lại động tay, em không phải là mấy cô em phục vụ anh đâu, rõ ràng em là giống đực nhé...Haiz, nói thật với anh, thời gian này em cảm thấy rất mệt mỏi, cũng có vài ý nghĩ.”

“Thằng nhóc cậu ngày nào là không có ý nghĩ? Hôm nay lại có ý nghĩ tuyệt vời nào đây?”

“Kết hôn.”

“Phụttt...” Một ngụm rượu bị Phan Đông Minh phun thẳng tới, hấn vừa ho vừa tía mắt, “La Hạo, vừa rồi cậu nói gì?”

“Em nói em muốn kết hôn.”

“Aiz, trăm ngàn lần đừng để mẹ tôi nghe thấy. Tối hôm qua tôi còn nằm mơ thấy mẹ tôi cầm con dao to đuổi theo tôi, nói là nếu tôi không kết hôn thì sẽ chém tôi, tỉnh dậy là tôi đã bực mình rồi.”

“Em không nói đùa với anh đâu.”

Rốt cục Phan Đông Minh cũng đặt ly rượu trong tay xuống, cẩn thận nhìn La Hạo, “Chuột*, không nói đùa với tôi đấy chứ? Thật sự có đối tượng?”

La Hạo cười cười, “Thật là không nói đùa mà, hôm nay mời anh đến là vì muốn giới thiệu một cô gái với anh, anh giúp em nhìn xem.”

Phan Đông Minh nhìn xung quanh, hỏi: “Đâu? Ở đâu?”

La Hạo chỉ qua bức ngăn thủy tinh trong suốt, nơi đó có thể thấy toàn cảnh sân khấu của câu lạc bộ. Lúc này đang có một cô gái dẫn đầu trên đó nhảy rất vui vẻ. Phan Đông Minh nhìn theo hướng ngón tay La Hạo, có quá nhiều người nên cũng không biết là ai.

“Mẹ kiếp, muốn tôi gặp mà cũng không dẫn vào, nhiều người chen chúc như vậy ngay cả người máy cũng không phát hiện ra, tôi làm sao biết được cậu chỉ ai.”

“Em vẫn chưa nói cho cô ấy biết sẽ gặp anh. Cô bé này da mặt mỏng, chỉ sợ cô ấy xấu hổ. Cô ấy đi cùng các bạn học đây, học khoa phát thanh.”

Phan Đông Minh liếc mắt nhìn La Hạo, nói: “Người anh em, đừng nói với tôi là cô ấy vẫn còn là học sinh nhé, vị thành niên à, tôi sẽ khinh bỉ cậu.”

La Hạo cười, vỗ lên bả vai hắn: “Anh trai à, cô ấy là sinh viên, nhưng mà sang năm sẽ tốt nghiệp, cũng hơn hai mươi rồi thì trở thành niên thể nào được. Em lên gọi cô ấy xuống rồi đưa cô ấy đến cho anh nhìn một cái.”

La Hạo đi rồi mà Phan Đông Minh vẫn không nhúc nhích trước tấm vách thủy tinh, vẫn nhìn người con gái đang nhảy nhót không ngừng trên sân khấu. Đang mùa hè nhưng cô đi một đôi boots da đen, mặc quần short với áo cánh dài; mái tóc dài chấm thắt lưng, thoạt nhìn đã thấy vừa thanh thuần lại vừa quyến rũ. Bởi khoảng cách cũng khá xa lại dưới ánh đèn mờ ảo nên không thể thấy rõ diện mạo của cô, chỉ thấy thân mình uyển chuyển như con rắn nước, đặc biệt là đôi chân thon dài khiêu gợi đong đưa theo nhịp nhạc. Giờ phút này, mặc ột đám đàn ông như yêu ma vây quanh, cô vẫn lắc lư đầu cùng mái tóc dài tuyệt đẹp.

Phan Đông Minh bỗng nhìn thấy La Hạo, anh ta len vào đám người như lũ quỷ rồi kéo cô gái đang nhảy trên sân khấu xuống. Cô gái mỉm cười, giang hai cánh tay ra ôm lấy cổ La Hạo rồi hôn một cái lên má anh ta. Dường như Phan Đông Minh có thể nghe thấy tiếng cười “khanh khách” của người con gái đó. Hắn lại thấy La Hạo cười theo rồi ôm cô gái ra khỏi đám người, sau đó thì mất hút.

Phan Đông Minh vẫn giữ nguyên tư thế, không hề nhúc nhích, cho đến khi nghe tiếng cửa phòng mở ra thì liền thấy La Hạo cầm tay một cô gái vào. Có lẽ là do ngại ngùng nên cô vẫn cúi đầu, sắc mặt hồng hồng. La Hạo lại cười hi hi với Phan Đông Minh:

“Đông Tử, giới thiệu với anh, đây là sinh viên trường đại học phát thanh, Tạ Kiều...Đây là anh Đông Tử, mau chào đi.”

Rất cục cô gái cũng ngẩng đầu. Phan Đông Minh nheo mắt lại, mãi lâu sau mới nghe thấy cô gái nhỏ giọng nói: “Anh Đông Tử, chào anh.”

Tuy rằng ngọn đèn không quá sáng nhưng Phan Đông Minh vẫn cảm thấy trước mắt chói lóa. Tạ Kiều có vóc dáng cao gầy, rất xinh đẹp, làn da trắng mịn như men sứ, đôi mắt đặc biệt đen láy, quả thật là mỹ nhân, đứng cạnh La Hạo đúng là thành một đôi kim đồng ngọc nữ. Phan Đông Minh nhìn ánh mắt Tạ Kiều rồi cười rộ lên, “Chào em, anh là Phan Đông Minh, là bạn thân của La Hạo, chắc hẳn là em cũng hay nghe cậu ta nhắc đến anh chứ, hôm nay được gặp nhau đúng thật là có duyên.” Hai người bắt tay rồi Phan Đông Minh quay sang nói với La Hạo: “Hay là như thế này đi, ở đây âm ỉ quá, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh lãng mạn hơn, thấy thế nào?”

La Hạo gật đầu, nói: “Được, em mời khách, đi thôi.”

Phan Đông Minh liền giữ chặt tay La Hạo, cười cười: “Đừng, hôm nay có muốn tranh với anh đây cũng không được đâu, để anh trai mời khách.”

Phan Đông Minh tìm được chiếc Jaguar của mình ở bãi đỗ, lại nhìn thấy La Hạo kéo Tạ Kiều vào chiếc xe BMW rồi mới khởi động xe, lại chạy xe đi trước, đến thẳng hướng của một hội quán nổi tiếng ở Bắc Kinh. Hắn bật nhạc trong xe, trong xe vang lên những âm thanh như tiếng sóng biển. Ánh đèn đường chiếu lên khuôn mặt Phan Đông Minh lúc sáng lúc tối. Hắn nhẹ nhàng gõ tay trên vô lăng theo nhịp nhạc, bỗng

nhiên di động trên ghế bên cạnh rung lên. Hắn chẳng thèm nhìn mà cầm lấy ấn luôn nút nghe. Trên mặt hắn không thấy có chút biểu cảm gì, thực bình tĩnh. Nếu là người thân quen với Phan Đông Minh thì đều biết, lúc này mới là lúc không thể chọc vào hắn. Hắn càng tức giận thì bề ngoài nhìn lại càng bình tĩnh đến đáng sợ. Không ai có thể biết được tâm trạng thực sự của hắn vào giờ phút này. Trong cổ hắn như bị ai đó nhét vào một nắm cỏ khô, ứ nghẹn đến khó chịu.

2. Chương 2

Phan Đông Minh ngồi trên ghế trong phòng VIP, nhìn cô phục vụ xinh đẹp đặt hoa quả và rượu lên bàn rồi mỉm cười một cái mới chịu rời đi, hắn quay đầu lại nói với La Hạo: “Chuột, kể với anh trai đi nào, cô bé xinh đẹp như thế này sao lại đến tay cậu được hả?”

La Hạo ôm Tạ Kiều vào lòng, đắc ý nói: “Không nói, muốn học kỹ nghệ sao?”

Phan Đông Minh đưa điều thuốc lên miệng, nghĩ nghĩ rồi lại hỏi Tạ Kiều: “Em gái, không ngại chứ?”

Tạ Kiều vừa nghe thấy thế liền vội vàng lắc đầu. La Hạo lại nhét bao diêm vào tay cô, nói: “Cô bé ngoan, châm thuốc cho anh Đông tử, mau.”

Tạ Kiều rút một cây diêm ra, quẹt vài lần mới được. Phan Đông Minh nghiêng người để lửa châm vào điều thuốc, nhả ra một ngụm khói rồi hít hít, “Vừa rồi nói là em vẫn còn đi học à? Là...khoa phát thanh?”

Tạ Kiều cup mắt, nhẹ nhàng gạt đầu, cô lúc này so với người con gái trên sân khấu ban nãy đúng là hai người khác biệt. La Hạo nghĩ cô xấu hổ nên tiếp lời: “Anh, sau này Tạ Kiều tốt nghiệp, lúc đi tìm việc phải nhờ đến anh rồi.”

Phan Đông Minh cười xùy một tiếng: “Thôi đi, còn phải nhờ đến tôi sao? Có chuyện gì mà La đại thiếu gia cậu không làm được, còn phải chờ tôi à.” Vừa nói xong, điện thoại của hắn trên bàn liền rung mạnh, hắn cầm lên bắt máy: “Ừ, chỗ cũ...Được, anh bảo lái xe đến đón em nhé? ... Được, đi đường cẩn thận.”

La Hạo trêu đùa: “Lại là em gái nào đây? Để em đoán nhé...Phi Phi? Dương Dương? Hay là Lộ Lộ?”

Phan Đông Minh lườm anh ta một cái, “Sai, là Thiện Thiện.”

La Hạo nhanh chóng tán gẫu rất nhiều chủ đề với Phan Đông Minh, từ chuyện kinh tế, cổ phiếu đến chính sách quốc gia. Trong khi đó, Phan Đông Minh cũng không thờ ơ với Tạ Kiều mà xoay người ra nói, em ăn cái này đi, đừng khách khí; em uống cái này đi, con gái uống cái này đẹp da lắm. Tạ Kiều có chút sợ hãi, chỉ nói cảm ơn. Lúc sau, có một cô gái vận một bộ quần áo rất hợp mốt, mái tóc uốn xoăn xuất hiện. Vừa bước vào, cô gái có gương mặt xinh đẹp này liền mỉm cười gạt đầu với họ rồi ngồi xuống cạnh Phan Đông Minh, kéo cánh tay Phan Đông Minh rồi nói: “Sao không nhận điện thoại của em chứ, lại phải để em gọi.”

Phan Đông Minh ngả ngón véo một cái bên má cô nàng, cười hì hì: “Không nhận điện thoại của em mà em có thể ngồi đây à? Nhớ anh sao?”

Cô nàng liếc mắt, nhìn Tạ Kiều đang ngồi cạnh La Hạo rồi chào: “Hi, chào anh, La thiếu gia, đây là bạn gái anh à?”

La Hạo giới thiệu: “Đúng, đây là Tạ Kiều.”

Tạ Kiều liền ngồi thẳng dậy, gạt đầu: “Xin chào.”

Phan Đông Minh chỉ vào cô gái, nói với Tạ Kiều: “Bạn gái anh, Thiện Thiện, hai người nói chuyện làm quen đi.”, nói xong lại tiếp tục đề tài đang dở dang với La Hạo.

Cho tới nay Thiện Thiện cũng chưa bao giờ được Phan Đông Minh giới thiệu như vậy với người khác nên gương mặt xinh đẹp như hoa nở, không có vẻ xa lạ gì mà ngồi đến cạnh Tạ Kiều, cười nói: “Cô Tạ, tóc cô thật đẹp, có thể đóng quảng cáo đó, à, sao nhìn mặt cô quen vậy, không phải là người mẫu đấy chứ?”

Tạ Kiều khẽ cười: “Không, không phải, tôi còn là sinh viên.”

“Trời ạ, vẫn còn là sinh viên á, trường nào mà có sinh viên đẹp như vậy chứ?”

“Học viện truyền thanh.”

“À, sinh viên hàng hiệu, thẩm nào.”

Lúc này, Phan Đông Minh đột nhiên xoay người lại hỏi: “À, anh muốn hỏi em một chuyện.” Mấy người đều nhìn hắn, hắn vẫn cười ha hả, “Cũng không phải là chuyện gì to tát cả, chỉ là muốn hỏi sinh viên bọn em có đi làm thêm không, có ngoại ngữ tốt không, anh đang có mấy tập văn kiện cần dịch, trước đây cũng có thuê vài sinh viên nhưng dạo này không liên lạc được, muốn tìm vài người.”

Tạ Kiều hỏi: “Tiếng gì ạ?”

“Tiếng Anh.”

Tạ Kiều còn chưa kịp nói thì La Hạo liền tiếp lời: “Á? Xem như anh hỏi đúng người rồi, tiếng Anh của Tiểu Kiều phải như này này.” Anh ta giơ ngón cái lên, “Mấy hôm trước cô ấy còn giúp em xem văn kiện đấy, nếu vội thì để Tiểu Kiều giúp anh đi.”

Phan Đông Minh nói: “Đúng, rất vội, nếu không thì, liên lạc thế nào đây?” Nói xong, hắn nhanh chóng rút điện thoại ra.

Tạ Kiều thầm cắn môi, nghe La Hạo đọc một dãy số điện thoại ra, Phan Đông Minh còn nghiêm túc bấm một chuỗi số. Điện thoại của Tạ Kiều trong túi xách bỗng vang lên một giọng ca nữ: “...Đúng, em nhớ nhiều lắm, giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa...”

Tạ Kiều không tìm điện thoại trong túi, nhìn Phan Đông Minh vừa lòng cúp điện thoại rồi nói với La Hạo: “Người anh em, hôm nay cũng không còn sớm nữa, anh trai đi trước đây, Thiện Thiện còn đang chờ.”

Thiện Thiện khẽ nhéo Phan Đông Minh rồi hắng giọng: “Anh nói hươu nói vượn.”

Phan Đông Minh cười sang sảng, ôm lấy Thiện Thiện rồi nghênh ngang rời đi, để lại La Hạo với Tạ Kiều. La Hạo ôm chầm lấy Tạ Kiều, nói nhỏ bên tai cô: “Người ta cũng đi sung sướng rồi, chúng ta thế nào đây?”

Tạ Kiều giãy khỏi vòng ôm của anh ta, nói: “La Hạo, cũng không còn sớm nữa, nếu không về thì trường sẽ đóng cổng mất.”

La Hạo nhìn Tạ Kiều xinh đẹp, trong lòng có chút ngứa ngáy, ý loạn tình mê dùng ngón tay vuốt nhẹ trên cánh tay cô, “Đóng thì đóng, cũng không phải lần đầu tiên, em lo lắng gì chứ? Khi nào thì chịu chuyển ra ở cùng anh hả?”

Tạ Kiều tóm lấy bàn tay anh ta, có chút chán nản, đứng lên rồi cầm lấy túi xách, “La Hạo, chuyện này thật sự không được, trong trường kiểm tra rất nghiêm, mà em cũng sắp tốt nghiệp rồi, để sau hắn nói.”

La Hạo cũng đứng lên, ôm cô từ phía sau rồi hôn lên cằm cổ trắng nõn của cô, lại nhẹ nhàng cắn một cái, “Nhắc đến chuyện này em từ chối anh ba lần bốn lượt rồi, anh nhớ em thì phải làm sao bây giờ?”

Tạ Kiều kéo cánh tay La Hạo xuống, nhẹ giọng nói: “Sao y như trẻ con vậy, được rồi, chuyện này mình nói sau, nhá.”

La Hạo nhỏ giọng lầm bầm: “Mẹ kiếp, trường em ăn no đừng mơ đi quản chuyện này, đẩy sinh viên ra ngoài thuê phòng ở chung, là em không muốn ấy.”

Tạ Kiều áp chế sự phiền muộn trong lòng, xoay người nhìn thẳng vào mắt La Hạo, nghiêm túc nói: “La Hạo, nếu anh không chờ được đến khi em tốt nghiệp thì chia tay đi, hiện tại em không muốn ở chung, cứ như vậy nhé.” Nói xong cô xoay người bước đi.

Trong lòng La Hạo như bùng lửa, nghĩ xem anh ta là loại gì chứ, nếu là cô gái khác nghe thấy anh ta đề nghị ở chung thì đã sướng điên rồi, sao có thể dằn mặt như Tạ Kiều. Nhưng mà ai bảo La đại thiếu gia thích người ta, nên đành phải đuổi theo giữ lấy Tạ Kiều, ả nói khép nép: “Haiz, được rồi, anh không ép em nữa được chưa? Giận thật rồi à?”

Tạ Kiều cắn chặt hàm không nói lời nào. La Hạo cũng thích nhất dáng vẻ này của cô, giống như một đứa trẻ, lửa giận trong lòng cũng biến đi mất. Anh ta nâng tay nhéo nhéo chóp mũi cô: “Được rồi được rồi, còn tức giận thì sẽ không xinh nữa, nào, cười một cái đi.”

Tạ Kiều miễn cưỡng nhếch môi cười, La Hạo lại hôn nhẹ lên môi cô, “Như vậy mới đúng, đi thôi, anh đưa em về.”

Trên đường quay về trường, Tạ Kiều cũng không ầm ĩ, lú lú như bình thường. La Hạo thấy cô vẫn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì hỏi: “Sao vậy? Vẫn không vui à?”

Tạ Kiều ngoảnh lại cười, vẻ mặt ủ rũ, “Xin lỗi, em hơi mệt.”

Lúc xuống xe, La Hạo vẫn ngồi yên bên trong, chỉ rướn cổ ra để Tạ Kiều hôn lên má mình, lại nâng tay vén lọn tóc cho xô, “Xem ra là em mệt thật rồi, đi đi, về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai anh chờ điện thoại của em.”

“Vâng.” Tạ Kiều vẫy tay với anh ta, nhìn theo ánh đèn xe càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất trong dòng xe cộ tấp nập. Lúc này chuông điện thoại của cô vang lên, cô cúi đầu tìm điện thoại trong túi xách, là số lạ, nhận điện thoại thì có tiếng nói đàn ông: “Cô Tạ?”

“Vâng, anh là?”

“Phan tiên sinh bảo tôi đến đón cô, tôi đang ở bên trái cách cô không xa.”

Trong lòng Tạ Kiều bỗng bồn chồn, trái tim bắt đầu đập không theo quy luật. Cô nhanh chóng quay đầu nhìn về bên trái. Một chiếc xe màu đen tránh đi ánh đèn đường mà ẩn núp yên lặng như một bóng ma, đèn xe lóe về phía cô, cũng không phải là chiếc Jaguar của Phan Đông Minh. Tạ Kiều chậm rãi cúp máy, đứng yên tại chỗ, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn ra như không có chút sức lực nào, trong lòng cô khiếp hãi: Cuối cùng thì cũng đến rồi. Hít sâu mấy lần cô mấy cẩn thận bước đến phía chiếc xe. Có một người đàn ông từ trong xe bước xuống, nhanh chóng mở cho cô cửa sau. Tạ Kiều ngồi xuống, chiếc ghế da cô đang ngồi bỗng tỏa ra thứ mùi tanh nồng, cô chỉ cảm thấy nổi ghê tởm dâng lên tận cổ họng, tay cô nắm chặt lại để mặc ống tay đầm vào lòng bàn tay, như để trút sạch nỗi đau đớn.

Cả đoạn đường, người đàn ông kia cũng trầm mặc không nói. Chẳng mấy chốc đã đến khách sạn Grand Hyatt ở khu Oriental Plaza, người đàn ông lái xe đến ngay trước cửa lớn, rất nhanh sau đó có người ra mở cửa cho Tạ Kiều, người đàn ông nói: “Phan tiên sinh dặn anh ấy đợi cô trong phòng.”, dừng một chút lại nói: “Anh ấy còn bảo là cô biết ở phòng nào.”

Không sai, cô biết, tuy rằng cô rất muốn quên, cũng quả thật đã có thời gian quên được, nhưng hôm nay, từ lúc gặp lại Phan Đông Minh, cô liền nhớ rõ tất cả chuyện cũ. Có hận sự rõ ràng này, đó là một loại sỉ nhục. Lúc La Hạo nói đưa cô đi gặp anh Đông tử, cô còn hy vọng may mắn, biết đâu chỉ là trùng tên, dù sao Trung Quốc cũng lớn như vậy. Ai ngờ thiên thần hắt hủi cô, bao cố gắng của cô đã bị người ta kéo từ thiên đường xuống hạ địa ngục, lần này có lẽ cô sẽ chịu cảnh vạn kiếp bất phục. Nhưng không còn cách nào nữa, điều gì đến cuối cùng cũng sẽ đến, cũng giống như con người phải trải qua sinh lão bệnh tử, phải xảy ra thì cũng sẽ xảy ra, bất luận bạn có sợ hãi đến đâu thì cũng không trốn tránh nổi. Tạ Kiều bước xuống xe, như thể đang rảo bước tiến qua cánh cổng địa ngục. Tuy rằng trước mặt là đại sảnh lộng lẫy, không hề giống địa ngục đầy lửa nóng chút nào nhưng cô vẫn cảm giác từ lòng bàn chân truyền đến sự băng giá. Bước chân của cô loạng choạng nhưng cô vẫn vào được thang máy. Cô ngẩng đầu nhìn con số đang không ngừng tăng lên, nhưng cõi lòng thì như đang đi xuống, xuống rất sâu.

Tìm được phòng, Tạ Kiều đứng trước cửa hít sâu một hơi như muốn trấn an chính mình, nhưng thể nào đi nữa thì cũng không thể ngăn lại được trái tim đang đập những nhịp kinh hoàng. Cô nghĩ nếu tim cứ đập, cứ đập mạnh như thế cho đến khi dừng hẳn lại, vậy cũng không phải là không tốt, cô tự chế giễu ý nghĩ này, nhưng có thể cô sẽ không phải đối mặt với tên ma quỷ kia. Ngay lúc cô còn đang ngây người thì trong nháy mắt cánh cửa phòng được người bên trong mở ra. Tạ Kiều kinh hãi, tim lại đập nhanh hơn, hai bàn tay nắm chặt lấy chiếc túi xách. Phan Đông Minh mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, đứng ở cửa cười với cô, thoát nhìn thật thoải mái, vô hại, thậm chí là rất đẹp trai, “Sao không vào?”

Phan Đông Minh nghiêng người tránh sang một bên, rót cục thì Tạ Kiều cũng phải bước vào phòng. Cánh cửa phía sau bị đóng lại, tiếng – “cách cách” nhẹ nhàng khiến Tạ Kiều không khỏi rung mình một cái. Phan Đông Minh đi qua cô rồi tiến đến quầy bar, cũng không quay đầu lại, nói: “Uống gì? Rượu vang? Cafe? Hay là champagne?”, bình tĩnh như thể đang tiếp một người bạn vậy.

Đương nhiên Tạ Kiều biết, đằng sau vẻ bình tĩnh này là một cơn sóng gió dữ dội. Cô trộm nhìn, có lẽ là Phan Đông Minh vừa tắm xong, mái tóc ngắn vẫn còn ẩm ẩm, mặc dù hắn chỉ mặc áo choàng tắm nhưng trông vẫn khí phách đến mười phần, trầm ổn, nhưng cô còn biết người đàn ông này cực kỳ nguy hiểm. Tạ Kiều nhìn ngón tay dài của hắn đang đặt trên viên ly thủy tinh, rất sạch sẽ, móng tay sáng bóng. Cô nắm chặt lấy túi xách, khó khăn lắm mới mở miệng nói: “Không, Phan tiên sinh, tôi, tôi không thể ở lâu được...”

Phan Đông Minh ngừng động tác trên tay lại, cuối cùng cũng xoay người, nhìn Tạ Kiều như gã thợ săn nhìn con nai đang hoảng sợ, “chật chặt” hai tiếng rồi thông thả bước lại, cúi đầu nhìn Tạ Kiều, nhếch môi, “Kiều Kiều, mới chưa được bao lâu mà em đã quên rồi? Đối với tôi, em chỉ có thể phục tùng chứ không thể cự tuyệt, nếu em thật sự không nhớ ra, không sao, tôi bật cho em xem một cuốn phim để em nhớ lại, thế nào?”

Tạ Kiều mở to hai mắt nhìn Phan Đông Minh đang cười, sắc mặt liền trắng bệch, đôi mắt to tròn nhanh chóng ngấn nước, đôi môi vốn đỏ mọng đến giờ cũng không khổng chế nổi mà bắt đầu run rẩy, một câu cũng không thốt nên lời.

3. Chương 3

Thấy Tạ Kiều chảy nước mắt, Phan Đông Minh liền cười rồi đưa tay áp lên má cô, dịu dàng nói: “Haiz, nhìn em này, cô bé ngốc, khóc cái gì chứ, vừa rồi tôi thấy không phải là em rất vui vẻ sao, như thế nào mà vừa thấy tôi đã khóc rồi? Không nên như vậy chứ. Mà chúng ta cũng quen nhau lâu rồi, chẳng lẽ em vui quá mà khóc sao?”

Tạ Kiều đứng yên đó không dám động đậy, để mặc Phan Đông Minh lau nước mắt trên mặt mình, ghen ngào nói: “Phan, Phan tiên sinh, tôi xin anh...”

Nụ cười trên mặt Phan Đông Minh dần biến mất nhưng sắc mặt thì vẫn không chút thay đổi, hắn cúi đầu nhìn Tạ Kiều, mãi lâu sau mới nói: “Em thiếu tiền?”

Tạ Kiều vội vàng lắc đầu, Phan Đông Minh cười một tiếng, rồi lạnh lùng hỏi: “Theo La Hạo? Thăng nhóc kia ra giá thế nào?”

“Không có, thật sự không có, không phải như anh nghĩ đâu...”

“Không phải như tôi nghĩ thế nào?” Phan Đông Minh xoay người đi đến phía sofa rồi ngồi xuống, bắt chéo chân, nhìn Tạ Kiều đang đứng giữa phòng, “Hay là giá một lần em đi vá màng trinh cao đến đâu?”

Sắc mặt Tạ Kiều càng trắng hơn, nước mắt chảy càng nhiều, chiếc túi xách trong tay đã bị cô vò thành một nhúm rối. Phan Đông Minh vỗ vỗ chỗ bên cạnh trên sofa, “Lại đây.”

Tạ Kiều không dám kháng cự, đành phải chậm rãi bước đến rồi ngồi xuống. Phan Đông Minh tóm lấy túi xách của cô nhìn rồi chậm chọc cười: “À, xem ra La Hạo cũng không đối xử tốt với em cho lắm, thử nói xem, theo nó thì có gì tốt?”

Tạ Kiều nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy xuống hai má. Cô không dám trả lời, chỉ nhẹ giọng nói: “Không phải như anh nghĩ đâu, thật sự, chúng tôi yêu nhau thật lòng...”

Phan Đông Minh bắt đầu cười, như thể vừa nghe được một chuyện nực cười nhất thế gian, hắn vừa thở dốc vừa nói: “Kiều Kiều, em đúng là quá đáng yêu, thật không uổng công tôi thương em. Yêu nhau? Em với La Hạo? Aiz, mẹ kiếp, em cũng buồn cười quá đấy.” Phan Đông Minh nghiêng người, một tay khoác lên thành sofa, tư thế này vừa vặn nhốt Tạ Kiều vào nửa vòng vây. Hắn nghiêng đầu nhìn Tạ Kiều, hơi thở phả vào bên tai cô. Tạ Kiều cúi đầu, cắn chặt môi, lại không dám nói một câu nào.

Cười đủ rồi Phan Đông Minh mới đưa ngón tay nâng cằm Tạ Kiều lên để cô ngẩng đầu nhìn mình rồi hỏi: “Kiều Kiều, nói với tôi xem, đã bao lâu rồi hai chúng ta không gặp nhau? Một năm? Hay là hai năm?”

Tạ Kiều cắn môi không nói lời nào, Phan Đông Minh cũng không muốn cô trả lời nên tiếp tục nói: “Biết không Kiều Kiều, lúc biểu diễn tôi chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra em, trưởng thành, lại xinh đẹp, cũng ra dáng tiểu hồ ly quyến rũ người ta rồi. Em với La Hạo quen nhau thế nào? Cũng là được người khác giật dây bắc cầu? Hay là em ‘mao toại tự tiến’?”

* Mao toại tự tiến: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm mà tự tiến cử mình. Dựa theo tích Mao Toại tự tiến cử mình để giúp Bình Nguyên Quân đánh thắng quân đội nước Tần.

Tạ Kiều lại bắt đầu khóc, nhưng cũng chỉ dám nghẹn ngào, ngẩng mặt, chứ không dám phản kháng Phan Đông Minh. Phan Đông Minh tắc lưỡi rồi cúi đầu hôn lên giọt nước mắt của Tạ Kiều, hần nói: “Tôi có hỏi em có đáp, cái này gọi là lễ phép, có hiểu không?”

Tạ Kiều run rẩy, vừa khóc vừa nói: “Một năm trước, chúng tôi quen nhau từ một năm trước, công ty anh ấy làm lễ khởi công, tôi làm lễ tân, bắt đầu như vậy.”

Phan Đông Minh chậm rãi rời khỏi khuôn mặt cô, lại nhìn chăm chăm vào mắt cô trong chốc lát rồi nói: “Một năm trước? Em với nó lâu như vậy sao?” Vừa nói một bàn tay của hần vừa đặt lên ngực Tạ Kiều. Quá kinh hãi, Tạ Kiều run lên, trên da đã phủ đầy gai ốc. Cô không dám giãy giụa, chỉ có thể lấy tay che miệng, hai mắt nhắm lại, khóc nức nở. Phan Đông Minh vừa xoa xoa ngực Tạ Kiều lúc mạnh lúc nhẹ, vừa vô liêm sỉ hỏi: “Có bị La Hạo sờ như vậy không?”

Tạ Kiều thở dốc, “...Xin anh, xin anh đừng...”

“Xem ra là em không thích rồi. Hay là chỉ chấp nhận chủ nhân kia? Chỉ để cho La Hạo sờ?”

Nói xong, bàn tay Phan Đông Minh dời khỏi “trận địa”, dần dần sờ xuống bắp đùi trắng nõn của Tạ Kiều, cô mặc quần short nên đùi lộ ra khá nhiều. Chỉ một hành động này thôi đã khiến Tạ Kiều bật dậy, đứng lui về sau góc bàn, cô khóc lóc nói với Phan Đông Minh: “Phan tiên sinh, đừng, thực xin lỗi, xin lỗi...”

Phan Đông Minh ung dung chỉnh lại áo, cười sang sảng: “Không sao, hai năm không gặp đương nhiên thấy lạ lắm, tôi không để ý đâu. À, đúng rồi, La Hạo thích nhất là xem băng đĩa vào lúc nhàn rỗi để giết thời gian, chỉ bằng, em mang về cho nó một cái, bạn gái nó làm diễn viên chính sẽ càng làm nó vui vẻ hơn, được không?”

“Không!!!” Tạ Kiều hét lên một tiếng, tóm lấy vạt áo trước ngực mình, không ngừng run rẩy.

“Em không đồng ý? Vậy thì, tôi tôn trọng ý kiến của em. Nếu không thì phát lên trang web của trường em đi, có thể hiệu trưởng của em sẽ càng thích cô học trò ưu tú này hơn đấy, cho dù ba mươi năm sau khi em tốt nghiệp, tôi cam đoan ông ta vẫn còn nhớ rõ em.” Phan Đông Minh đứng dậy, nhìn Tạ Kiều đang dần suy sụp, “Hai điều kiện này em chọn cái nào? Hay là em chuẩn bị ra cái thứ ba?”

Tạ Kiều mở to đôi mắt đăm lệ nhìn người đàn ông như ma quỷ trước mặt, từng lời hần nói ra khỏi miệng đều khiến cho cô sống không bằng chết. “Vậy thì theo tôi đi, cho đến khi tôi chán ngấy thì thôi, thế nào? Tôi sẽ không keo kiệt, đến lúc đó, cả vật làm tin này hay sự tự do đều trả lại cho em, hm?”

Tạ Kiều chậm rãi vùi mặt vào hai lòng bàn tay, đôi chân thon dài rớt cục cũng không thể chống đỡ nổi thân thể nặng nề, cô chậm rãi sụp xuống thảm, bắt đầu khóc lớn bi thương.

Vài tiếng ‘xẹt xẹt’ qua đi thì từ màn hình TV cỡ lớn trên tường truyền ra những tiếng ngâm nga, nghe qua đã khiến người ta đổ mặt, nhưng khi vào tai Tạ Kiều nó lại như tiếng nổ của một quả bom. Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu nhìn về phía TV liền thấy trên màn hình xuất hiện một cảnh tượng phóng đảng. Hai thân thể trần trụi như hai con rắn quấn lấy nhau trên giường, người đàn ông với động tác không ngừng nghỉ trên người cô gái, mà cô gái kêu lên những tiếng không rõ là thống khổ hay là vui sướng. Đặc biệt, cô gái đang nhú mào cắn môi kia rõ ràng là Tạ Kiều.

“Không! Không!” Tạ Kiều hét lên, lập tức vọt đến trước TV, sờ soạng lung tung để tìm nút tắt nó đi, cúi đầu lại thấy một cái đĩa, cô liền liều lĩnh đập mạnh nó xuống đất, đập cho đến khi nó không thể dùng được nữa mới thôi. Phan Đông Minh lạnh lùng nhìn Tạ Kiều đang bất lực ngồi dưới đất khóc nức nở, sau một lúc lâu hần mới cười cười, “Em gái, tuy rằng tôi có tiền nhưng cũng không thể phá hoại như vậy phải không? Đập hỏng đồ của người khác không cần bồi thường sao?” Nói xong hần giơ cái đĩa trong tay lên, lại nói: “Không phải là em muốn cái này sao? Sao không nói sớm, việc gì phải phí sức như vậy?”

Không biết Tạ Kiều lấy được sức ở đâu mà lập tức bật dậy, chạy đến cướp cái đĩa đi, bẻ vụn nó rồi ném thẳng vào thùng rác. Phan Đông Minh nhìn dáng vẻ hỗn hển của cô thì bật cười, “Kiều Kiều, em đúng là biết làm tôi vui vẻ mà, nếu em thích, tôi có thể đưa cho em mỗi ngày chín, mười cái để em chơi.” Tạ Kiều vừa nghe thấy lời này thì lại co quắp rồi khóc dầm dừ.

Đối với biểu hiện của Tạ Kiều, Phan Đông Minh thật sự quá vừa ý. Hắn kéo thân thể lạnh ngắt, run rẩy lên, ra vẻ thương cảm mà nói: “Em gái ngoan, nói chuyện với tôi đi, nào?”

Tạ Kiều bị Phan Đông Minh kéo đến sofa. Hắn dùng tay vén mấy lọn tóc rối bên má cô ra sau tai, nhìn chớp mũi hồng hồng của cô thì khẽ cười, dùng ngón cái khẽ vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của cô rồi thấp giọng nói: “Nói với tôi xem, lâu như vậy rồi, có phải em đã quên tôi rồi?”

Tạ Kiều gục đầu xuống, để mặc cho dòng lệ lăn dài. Phan Đông Minh cũng không thêm để ý, tiếp tục hỏi: “Bệnh tình của em trai em thế nào rồi? Chữa khỏi chưa?”

Tạ Kiều biết nếu mình không nói lời nào thì chắc chắn sẽ chọc tức hắn nên lắc đầu, nói: “Chỉ là, chỉ là đã tạm thời ổn định.”

“Sáu vạn đồng kia chắc là hết rồi? Chắc chắn, cô bé ngoan.”

“...”

“La Hạo cho em bao nhiêu tiền? Nhìn quần áo với phụ kiện của em, tôi đoán chắc cũng không nhiều đâu. Thằng nhóc đó đáng ra phải hào phóng chứ, đối với phụ nữ nó tiêu tiền như vung lá cây vậy.”

“Phan tiên sinh...Tôi, tôi thực sự không hề...”

“Đừng khách khí, về sau gọi tôi là Đông tử hay anh cũng được. Giờ chúng ta nói chuyện giao ước đi, à, tôi sẽ đưa chi phiếu hoặc làm thẻ tín dụng cho em, từ nay đi theo tôi, tôi sẽ không để em chịu thiệt. Có điều, chấm dứt rõ ràng với La Hạo cho tôi.”

“La Hạo, La Hạo là bạn thân với anh, sao anh có thể...”

“Đó là chuyện giữa đàn ông chúng tôi, em không cần quan tâm. Việc em cần biết là làm thế nào để hầu hạ tôi, khiến tôi vui vẻ, như thế không phải là tốt cho em rồi sao?”

“Không...xin anh...”

“Chắc chắn, sao em cứ hay mất trí nhớ tạm thời thế nhỉ? Phải để tôi nhắc nhở em sao?”

“Phan...Vì sao, vì sao lại là tôi?”

“Ha ha, tôi thích, có được không?”

Tạ Kiều hiểu rằng Phan Đông Minh sẽ không chịu buông tha mình, hiện giờ mình đã như dê vào miệng cọp, chỉ có thể tạm nghĩ cách rời khỏi nơi nguy hiểm này trước đã, “Có thể để tôi suy nghĩ không?”

Phan Đông Minh cười ngả ngớn, ôm Tạ Kiều lại mặc cho cô đang giãy giụa rồi hôn lên má cô một cái. Hắn chậm rãi nói: “Kiều Kiều, đừng giả vờ đùa với tôi, tôi là ai cơ chứ? Nếu không nhớ thủ đoạn của tôi thì cứ thử xem, cũng đừng nghĩ đến chuyện bảo La Hạo đến đối phó với tôi. Nói thật với em, kể có thể quật ngã Phan Đông Minh này không nhiều, tôi còn có thể ở đây đã chứng minh một điều rằng tôi mạnh hơn bọn họ rất nhiều. La Hạo không phải đối thủ của tôi, trăm ngàn lần đừng có hại người hại mình, đến lúc mà chọc tức tôi, tôi có hàng vạn cách để em sống không bằng chết, rõ chưa?”

Không còn hy vọng nào nữa, ngoài khóc ra, Tạ Kiều không còn cách nào nữa.

Phan Đông Minh gạt bàn tay cô đang che trên mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt dầm nước mắt, hắn nâng cằm cô lên, nói: “Tôi cho em thời gian ba ngày để nói rõ ràng với La Hạo.”

“Xin anh...nửa tháng đi, tôi cầu xin anh đấy...”

“Kiều Kiều, tôi nể mặt La Hạo nên mới đồng ý cho em thời gian, ngàn lần đừng có cò kè mặc cả với tôi. Nhớ rõ, tôi chỉ cần sự phục tùng của em, không phải là mệnh lệnh.”

“Như vậy, như vậy một tuần cũng được, xin anh...anh Đông tử...”

Một câu “anh Đông tử” này thật sự lấy được lòng Phan Đông Minh. Xem ra cô bé này cũng thông minh một chút, Phan Đông Minh cười hì hì: “Kiều Kiều cầu xin thì sao tôi có thể không đồng ý được. Hôm nay cũng muộn rồi, ngủ ở đây đi, sáng sớm mai tôi sẽ cho lái xe đưa em đi.”

“Tôi, tôi muốn về trường...”

“Kiều Kiều, nếu hai chúng ta đã giao ước rồi thì em cũng phải cho tôi thấy chút thành ý của em chứ? Tôi nói tối nay ngủ lại đây.”

4. Chương 4

Trước tình thế này, Tạ Kiều dám nói không được sao? Cô để mặc cho Phan Đông Minh đẩy mình vào buồng tắm trong phòng ngủ, hần nói: “Tắm cho sạch đi.”

Tạ Kiều đứng trong phòng tắm với bốn phía là vách thủy tinh trong suốt, phía trên bồn rửa tay cao cấp có một chiếc hộp, bên trong là những đồ dùng do khách sạn cung cấp. Ngắm ra thì cũng đúng là chu đáo thật. Cô nhìn liếc từ khoe mắt liền thấy Phan Đông Minh vẫn mặc áo tắm, thư thái nằm trên chiếc giường lớn quay mặt về phía phòng tắm. Bên ngoài phòng tắm có một bức rèm. Phan Đông Minh có vẻ ung dung để hai tay sau gáy mà nhìn chằm chằm Tạ Kiều. Xem ra hần không muốn bỏ lỡ hình ảnh cô tự cởi áo. Trong tim Tạ Kiều tràn ra nỗi bi thương, mà đáy lòng thì sinh ra sự tuyệt vọng.

Cô thật sự không có dũng khí, cũng không đủ sức lực để kéo tấm rèm lại. Nếu chọc tức Phan Đông Minh, có trời mới biết tên ma quỷ kia sẽ nghĩ ra biện pháp gì để tra tấn mình, chẳng lẽ từ nay về sau mình phải có mối quan hệ bất chính này với hần sao? Cô nhớ tới La Hạo, cô có thể xin La Hạo giúp đỡ được không? Phan Đông Minh là bạn anh, có lẽ...Lập tức, Tạ Kiều lại rơi vào tuyệt vọng. Phan Đông Minh biết rõ La Hạo là bạn trai mình mà còn làm như vậy, chứng tỏ hần căn bản không quan tâm; hơn nữa, hần đã cảnh cáo mình đừng chọc tức hần, liệu mình còn dám thử sao? Hiện giờ cô thật sự hối hận, vì em trai đổ bệnh mà cô đã hy sinh quá nhiều, giờ đây xem ra chính là phải đền bằng hạnh phúc cả cuộc đời.

Bố mẹ ly hôn khi cô mới mười tuổi, hai năm sau đều có gia đình riêng, còn cô thì được đưa đến ký túc trong trường. Trước kia bố mẹ cô thường xuất hiện mỗi lần đưa học phí cho cô, còn lúc bình thường thì không gặp được. Thế nhưng, dù nhỏ tuổi nhưng cô vẫn có thể hiểu được, bố mẹ cũng cần sống cuộc sống của mình, đặc biệt là mỗi người đều có thêm một con trai, hơn nữa càng học lên cao thì học phí và chi tiêu càng nhiều. Kỳ nghỉ hè hoặc nghỉ đông, trở về nhà bố với dì thì thái độ của họ với cô cũng ngày càng lạnh nhạt. Đương nhiên cô cũng biết được rằng bố mình chẳng sống tốt, bởi có lần cô nghe trộm được bố đồ ngọt dì rằng chỉ cần cô vào đại học sẽ không quan tâm đến nữa. Không phải là cô không thương tâm, nhưng sau này khi biết số tiền cho cô chính là tiền ông thức đêm tăng ca, tuy rằng không nhiều lắm nhưng đây chính là tình yêu của bố đối với mình. Nhìn sự áy náy và đau lòng trong ánh mắt bố, Tạ Kiều thể phải cố gắng học chăm chỉ để kiếm được công việc tốt trong tương lai, phải hiếu thuận với bố.

Tình hình bên mẹ cũng chẳng khả quan gì, dưỡng làm cùng cơ quan với mẹ, là giáo sư, tiền lương thì ít đến đáng thương. Nhưng dưỡng đối xử với cô rất tốt, bớt ăn bớt uống để cho cô tiền ôn thi vào đại học, nếu không có dưỡng đốc thúc thì cô có thể tập trung mà thi vào đại học sao! Còn đứa con của mẹ với dưỡng, lúc sáu tuổi, trong một lần làm kiểm tra sức khỏe ở trường tiểu học thì được phát hiện mắc bệnh suy thận mãn tính, mà người ta vẫn hay gọi là nhiễm trùng đường tiểu. Bởi quá nhỏ tuổi mà lại không có thận thay nên thằng nhỏ chỉ có thể dùng thuốc và cách lọc máu để duy trì. Tiền thuốc men quá nhiều, mà tiền lương của mẹ và dưỡng căn bản là không thể cầm cự nổi. Chẳng những dưỡng rất tốt với cô mà ngay cả thằng nhỏ cũng cực kỳ ngoan ngoãn, cứ kỳ nghỉ là lại theo sau cô gọi ‘chị’, có đồ ăn ngon luôn muốn chờ chị nó về ăn cùng. Nhà ở cũng phải bán đi sau đó cả gia đình chuyển đến ở trong ký túc xá của trường, tiền đó cũng là để lo phẫu thuật cho em trai cô sau khi tìm được thận hiến phù hợp, thế nhưng chỉ riêng tiền thuốc và lọc máu cũng đã đủ ngốn sạch khoản tiền đó. Nhìn mẹ buồn rầu đến bạc tóc, còn dưỡng thì mới qua một học kỳ cô không gặp mà đã thấy gương mặt dưỡng vẻ bi thương trông già đi cả chục tuổi, như vậy làm sao Tạ Kiều không lo cho được?

Lúc ấy, có cô bạn cùng phòng với cô làm thêm ở câu lạc bộ đã đem về một tin tức, nói là họ đang tìm gấp một cô gái bởi có vị khách ra giá ua ‘lần đầu tiên’. Cô bạn này còn nói đùa, bây giờ thiếu nữ như nai tơ càng ngày càng hiếm, gã đàn ông đó đúng là điên rồi nên mới trắng trợn đòi mua trinh nữ. Đúng là người

nói vô tình người nghe hữu ý, Tạ Kiều liền gọi điện ngay ẹ hỏi bệnh tình của em trai. Đầu bên kia điện thoại chỉ có tiếng khóc của mẹ, vài tiếng nấc nghẹn ngào như găm nhấm trái tim Tạ Kiều. Nghĩ đến em trai đáng yêu, người đương hiền lành, cô quyết định thử một lần. Con gái bây giờ cũng cởi mở hơn, nhiều bạn học của cô đều đã dọn ra ở chung với bạn trai, nếu lần đầu tiên của mình có thể mang đến cho em trai chút hy vọng thì có gì là không thể. Cuối cùng, cô lắp bắp hỏi thăm trong sự hoảng sợ của cô bạn cùng phòng. Tuy rằng cô ấy cũng biết rõ tình hình gia đình Tạ Kiều nhưng cũng không thể ngờ đến chuyện này. Trong trường, Tạ Kiều chẳng những là người học giỏi lại cực kỳ hiểu chuyện, cũng tự kiếm tiền trả học phí, trong khi người khác bận chuyện yêu đương thì cô vẫn mải miết kiếm việc làm. Cô ấy vẫn rất khâm phục Tạ Kiều, cuối cùng cũng đành phải giới thiệu Tạ Kiều á mì, sau má mì lại giới thiệu cô ột gã đàn ông, mà gã đó vì muốn lấy lòng Phan Đông Minh nên đã hiến Tạ Kiều cho hắn. Đương nhiên, Phan Đông Minh cực kỳ hài lòng về Tạ Kiều, người đàn ông có được của ngon, còn Tạ Kiều lấy được sáu vạn tiền bán mình.

Ai ngờ Phan Đông Minh vừa vô liêm sỉ vừa biến thái, chẳng những dùng thuốc với cô mà còn ghi hình lại toàn bộ quá trình, Tạ Kiều vì bị uy hiếp nên bất đắc dĩ phải qua lại với hắn mấy lần. Sau này, có lẽ bởi Phan Đông Minh có quá nhiều phụ nữ nên dần dần cũng không đến tìm cô nữa rồi thành quên cô luôn. Cũng bởi vậy mà Tạ Kiều cảm thấy thực may mắn. Thế nhưng Phan Đông Minh vẫn chưa đưa cho cô cuốn băng kia, mà Tạ Kiều thì không hề dám dẫn xác đến Phan Đông Minh tìm cái chết, nên nghĩ thầm nếu hắn đã quên thì cũng thôi luôn. Từ ngày mền La Hạo tới nay, lúc nào cô cũng nhớ lại, không ngừng sợ La Hạo sẽ biết chuyện đáng xấu hổ của mình. Đôi khi nghe La Hạo nhắc tới cái tên Đông tử, cô còn nghĩ rằng chỉ là trùng tên, cũng không thể ngờ được cơn ác mộng của mình mới chỉ bắt đầu. Chuyện đã trôi qua được hai năm, nay lại bị người đàn ông lấy ra để uy hiếp, sao cô có thể không tuyệt vọng cho được.

Tạ Kiều đứng ngơ ngẩn trong phòng tắm hồi lâu khiến Phan Đông Minh bất mãn. Hắn đứng dậy đi vào nhà tắm, rồi ôm lấy thắt lưng Tạ Kiều từ phía sau. Tạ Kiều bị hành động của hắn làm cho run lên mà Phan Đông Minh thì nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô qua tấm gương trong nhà tắm rồi nói: “Nghĩ gì mà đến mức xuất thần vậy?” Hắn nâng mặt Tạ Kiều lên để cô nhìn mình trong gương, “Là nghĩ đến tôi hay là La Hạo?”

Tạ Kiều phiền chán liền nhắm mắt lại. Bỗng có một cơn tức giận dâng lên trong Phan Đông Minh, hắn nắm lấy hai bờ vai gầy yếu của Tạ Kiều rồi xoay lại để cô đối diện với hắn, hung hãn hôn lên môi cô, cạy mở hàm răng cô, thô lỗ chen đầu lưỡi vào đảo qua đảo lại rồi tiếp tục cắn. Cho đến khi Tạ Kiều phát đau, bắt đầu giãy giụa thì hắn mới rời đi và lạnh lùng nói: “Tôi bỏ tiền là để hưởng thụ, cô bày bộ mặt thối đấy ra cho ai xem? Hay là cô còn chờ tôi cởi quần áo cho cô hả?”

Đột nhiên Tạ Kiều ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Phan Đông Minh còn đang tức giận, dù vẻ mặt có hiện lên sự kinh hãi vô cùng nhưng cô vẫn cố nhếch khóe môi. Nụ cười kia tựa như một bông hoa dại nhỏ bé trong cơn gió lạnh, đẹp nhưng thật thê lương. Cô nói: “Không, tự tôi làm.”

...

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Tạ Kiều đã xuống giường. Chiếc giường vừa rộng vừa êm ái cũng không khiến cô cảm thấy thoải mái. Cả người cô đau nhức vô cùng. Phan Đông Minh vẫn đang ngủ. Cô không chờ tài xế đến đón mà đã rời đi, cũng không bắt xe mà một mình đi bộ về trường. Dưới chân là đôi giày cao gót mấy phân, mỗi bước đi lại khiến chân cô đau buốt, nhưng cơn đau này không khiến Tạ Kiều khổ sở, chỉ thấy nó như một sự tra tấn mà lại thực sướng khoái. Cô ôm cánh tay, nhìn người chạy bộ buổi sáng trên vỉa hè, có những bà lão vui vẻ tập Thái Cực quyền, còn có người lái xe đi làm từ sớm vì nhà ở xa. Trên đường, xe cộ tấp nập, thật ồn ào, nhưng tim cô thì rất đau, rất đau, nếu có thể đau đến chết đi thì thật tốt biết mấy. Đôi mắt cô ngấn lệ, rồi một giọt, lại một giọt nhỏ xuống. Cô nghe thấy tiếng tim mình đang đập loạn nhưng vẫn bước đi. Mặt trời từ từ mọc lên ở phía đông, ánh dương rực rỡ có đôi phần chói mắt, không khí bốn bề như nóng dần lên. Thế nhưng Tạ Kiều chỉ cảm thấy lạnh. Cô thật hy vọng đây là một con đường mà vĩnh viễn không đi đến tận cùng được, để ngoài việc cứ bước đi thì chẳng còn gì phải quan tâm, ngay cả khi mặt trời đã đến chiếu sáng ở bên kia địa cầu. Cuối cùng, sau mấy giờ, cho đến khi bấp chân cô đã như rút gân, cô cũng nhìn thấy cánh cổng lớn của ngôi trường gần trăm tuổi.

Trong phòng không còn thấy hai người bạn ở cùng nữa, Tạ Kiều đột nhiên nhớ ra hôm nay có tiết học của “Diệt tuyệt sự thái”. Người đàn bà này mất chồng từ lâu, tính tình cổ quái, ai dám nghỉ một buổi học của bà ta thì khẳng định là sẽ rước xui xẻo. Nhưng hôm nay, Tạ Kiều không còn chút tâm tình nào để đối phó

nữa rồi. Cô chìm đắm trong nỗi bi ai của chính mình. Cởi giày ra, nhìn bàn chân đã phồng rộp rớm máu, cô lấy nước ấm rửa sạch rồi lên giường nằm, kéo tấm chăn mỏng lên che kín mặt. Cô nhớ bố mẹ, nhớ La Hạo, cũng nhớ đến tình yêu sắp mất. Đêm qua cô đã nghĩ có lẽ đây chỉ là giấc mơ, chờ đến khi tỉnh lại sẽ thấy mọi thứ vẫn bình an vô sự, cô nghĩ chuyện này là do ảo giác sinh ra. Nhưng sáng nay, khi vừa mở mắt ra, cô mới phát hiện mình đang tự dối mình, bởi Phan Đông Minh đang nằm bên cạnh ngủ say sưa với thân thể trần trụi. Trái tim như bị đục khoét sinh đau đớn, khiến cô càng thống khổ. La Hạo, nếu La Hạo biết thì sẽ thế nào? Tính tình anh không tốt lắm, luôn dễ nổi giận, nhưng anh cũng luôn hạ mình dỗ dành cô, anh cũng vô cùng thích cô, nhưng nếu anh biết bạn gái mình ngủ trong lòng bạn mình... Tạ Kiều không dám nghĩ tiếp nữa. Cô tưởng rằng mình đã khóc đến cạn nước mắt, nhưng hiện tại, vừa nghĩ đến La Hạo, dòng lệ nóng bỏng lại trào qua khóe mắt làm thấm ướt tấm chăn.

Có lẽ cô đã bị Phan Đông Minh thô lỗ giày vò, bởi khi nằm trên giường, ngoại trừ hai chân buốt nhói thì từ thân dưới truyền đến từng cơn đau đớn như bị xé rách ra. Ban này khi đi bộ cô đã ra mồ hôi, có lẽ giờ mồ hôi đã thấm qua miệng vết thương nên càng thêm đau đớn. Nhưng cô tuyệt đối không muốn động dậy. Cô muốn chết đi. Cứ đau cho đến khi tôi chết đi, để tôi trả giá cho sự ngu xuẩn của mình đi, để tôi đau đến chết đi!

5. Chương 5

Ngay lúc Tạ Kiều đang nằm trên giường khóc thương cho tình yêu của cô với La Hạo thì điện thoại trong túi xách bắt đầu đổ chuông. Hôm qua La Hạo nói sẽ gọi điện cho cô nên Tạ Kiều vội vã lấy điện thoại ra. Có lẽ cô quá nhớ La Hạo nên không buồn nhìn tên đã nhắc máy: “La Hạo?”

Đầu bên kia im lặng năm giây, sau đó truyền ra giọng nói mà cả đời này cô không muốn nghe thấy: “Kiều Kiều, để em thất vọng rồi, tôi là Phan Đông Minh, không phải La Hạo.”

Quả thực Tạ Kiều muốn chết luôn đi, trái tim lại bắt đầu đập thùm thụp, cô thận trọng đáp: “À, xin lỗi...”

“Kiều Kiều, có đôi khi tôi thấy rất kỳ quái, em sợ tôi cái gì chứ? Tôi đối với em rất tốt đấy nhé, trên giường dịu dàng, dưới giường sẵn sàng, em còn thấy chưa đủ chỗ nào, sao cứ phải nghĩ đến thằng nhóc La Hạo, sao nó có thể so với tôi được hả?”

Tuy rằng không nhìn thấy đối phương nhưng Tạ Kiều vẫn co quắp lại trên giường, tim đập rất nhanh, lại cảm giác từng đợt lạnh lẽo. Nhớ tới hôm qua ở chỗ Phan Đông Minh, lúc trên giường hắn vịn ngược tay cô lại, quả thực là quá đau, đau đến nỗi cô muốn chết ngay tức khắc. Khi đó cô còn nghĩ sao mình không chết đi chứ. Kỳ thật cô rất sợ chết, đôi khi nghĩ đến nhân sinh rồi có ngày cũng phải chết, không thể nói chuyện, không thể nhìn thấy mọi thứ, thân thể hoặc hóa thành tro hoặc dần thối nát, cô đã vô cùng sợ hãi. Nhưng tới qua, cô đã muốn nhanh chóng chết đi. Phần tội nghiệt kia không phải là dành cho con người. Khi ân ái với La Hạo sao lại ngọt ngào đến thế! Cô nhớ rằng lúc trên giường La Hạo cũng chảy mồ hôi, cũng mãnh liệt như vậy. Cô nghĩ rằng cứ nhắm mắt lại, không nhìn, không nghe thì người đàn ông nào cũng giống nhau mà thôi. Nhưng Phan Đông Minh thì không, cô càng làm về thờ ơ hắn càng thô lỗ, không chút thương tiếc, hắn khiến cô đau đớn, khiến cô bật khóc. Khi ấy Phan Đông Minh dừng lại nhìn cô, buông lời nhục mạ: “Kiều Kiều, ngoài tôi với La Hạo chắc cũng có không ít người đã đâm qua, sao vẫn còn ra máu, em mọc ra mấy cái màng vậy hả?”

“Nó tốt hơn tôi chỗ nào? Lúc trên giường chắc chắn tôi không kém nó, hay là tới qua tôi không khiến em thỏa mãn?” Từng lời nói của Phan Đông Minh như mũi dao đâm xuyên qua màng tai Tạ Kiều. Những giọt nước mắt tuyệt vọng như viên châu nhỏ xuống. Cô tóm nhẹ cái chăn, nghẹn ngào chứ không dám lớn tiếng khóc.

Phan Đông Minh vẫn không buông tha cho cô, tiếp tục nói: “Sáng nay tại sao chưa chào hỏi gì mà đã bỏ đi rồi? Không phải là La Hạo đến đón em đi đấy chứ?”

Tạ Kiều vội mặt vào chăn, khẽ nói bằng giọng mũi đặc sệt: “Không phải...hôm nay có tiết học quan trọng không thể đến muộn, tôi sợ không về kịp...nên tự đi, xin lỗi...”

“Đây là lần đầu tiên nhưng tôi hy vọng cũng là lần cuối cùng, về sau có chuyện gì thì phải nói với tôi, biết chưa?”

“Ừm.”

“Ăn sáng chưa?”

“...Ăn rồi.”

“Vậy thì, buổi tối tôi cho người đến trường đón em. Người tình của em còn đang đợi tôi dưới tầng, để nó phải đợi lâu là không tốt đúng không? Cứ vậy đi nhé.”

Tạ Kiều căng thẳng, vội vàng nói: “Chuyện kia...”

“Cái gì?”

“...Anh đã nói, cho tôi một tuần...”

“Ha ha, em gái, yên tâm đi, tôi nói là giữ lời, đã nói cho em bao nhiêu thời gian thì không thiếu một giây. Có điều, buổi tối phải đến chỗ tôi, em phải để lòng tôi được cân bằng, không thể vì muốn La Hạo vui mà làm khổ tôi được, phải không?”

“Đông...anh Đông tử, xin anh...” Tạ Kiều khóc thành tiếng. Sao Phan Đông Minh có thể tiện như vậy được?

Trong điện thoại lại truyền đến giọng nói lạnh lùng mà thiếu kiên nhẫn của Phan Đông Minh: “Kiều Kiều, tôi đồng ý cho em thời gian để nói rõ ràng mọi chuyện với La Hạo đã là nể mặt em rồi, nhưng em cũng đừng coi chính mình như ‘cao lương’, tôi dễ đối phó vậy sao?” Nói xong hắn liền dập máy.

Buông điện thoại xuống, trên mặt Tạ Kiều đã đầm nước mắt. Cô chỉ cảm thấy đau, thân thể đau, cái mũi đau, trái tim đau, đau đến không biết làm thế nào nữa, đau đến nỗi không thể thở nổi. Cả căn phòng đều là tiếng khóc của cô. Ngay cả vầng dương sáng chói ngoài cửa sổ cũng không đành lòng nhìn cô tuyệt vọng bi thương như vậy, mà lặng lẽ núp vào tầng mây.

Cô nằm trên giường, mở to mắt nhìn trần nhà, trong đầu trống rỗng không nghĩ nổi gì nữa, tựa như một xác chết không hồn. Cho đến khi hai cô bạn cùng phòng lúi rúi đẩy cửa ra, cô mới biết thì ra đã giữa trưa rồi.

Hứa Dung là cô gái miền đông bắc, tính tình hào phóng rất giống con trai. Liếc mắt một cái đã thấy Tạ Kiều nằm trên giường, cô đặt cuốn sách trên tay sang một bên, từ tốn nói: “Tạ Kiều, cậu thăm rồi, dám trốn tiết của Diệt Tuyệt, Diệt Tuyệt nói sẽ tính sổ với cậu đấy.”

Lưu Vũ Phi là người địa phương, khéo léo thông minh, nói chuyện dịu dàng. Thấy Tạ Kiều không đáp lại, cô lườm Hứa Dung một cái rồi nói: “Kiều Kiều, cậu đừng nghe cậu ấy nói hươu nói vượn, lúc Diệt Tuyệt điểm danh mình đã đáp thay cậu rồi, làm mình sợ muốn chết luôn...Kiều Kiều, cậu sao vậy?” Lưu Vũ Phi đến bên giường, thấy mí mắt Tạ Kiều sưng đỏ thì kinh hãi. Sắc mặt Tạ Kiều trắng bệch, lại đỏ dần, thoạt nhìn chẳng khác gì một con búp bê không sinh mệnh.

Hứa Dung cũng hoảng sợ, chạy nhanh lại, nói: “Tạ Kiều, mình nói đùa đấy cậu đừng tin, có phải cậu không thoải mái không? Không khỏe chỗ nào?”

Tạ Kiều hơi đảo mắt, nhìn hai người bạn tốt, đưa tay sờ cái mũi ê ẩm, lại khóc tiếp. Lưu Vũ Phi vội vàng nâng Tạ Kiều dậy rồi hỏi: “Kiều Kiều, cậu đừng làm bọn mình sợ, có chuyện gì vậy? Nói ra rồi bọn mình cùng nhau giải quyết, có phải em trai cậu gặp chuyện gì không? Không thì chúng ta có thể khởi xướng quyền góp. Hay là không phải chuyện này?”

Hứa Dung nhìn đồng hồ rồi nói: “Vũ Phi, mình đi mua cơm, tối còn phải đi làm thêm. Cậu an ủi cậu ấy đi, có chuyện gì chúng ta cùng nhau giải quyết, nếu không được thì đi tìm Hội sinh viên.”

Thật sự Tạ Kiều quá đau khổ, cô thầm nghĩ muốn tìm một người để thổ lộ hết nỗi tuyệt vọng của mình, nếu không nói ra chắc cô cũng uất nghẹn mà chết. Lúc Hứa Dung quay lại thấy cả Lưu Vũ Phi cũng đang ngây ngẩn, càng thấy kỳ lạ, không thể không hỏi: “Mình mới ra ngoài có một lúc mà sao cậu cũng bị Tạ Kiều lây bệnh cho thế, rốt cục con virus gì mà lợi hại vậy?”

Lưu Vũ Phi vừa thấy Hứa Dung liền nổi giận, lập tức đứng lên chỉ vào Hứa Dung, lạnh lùng nói: “Đều tại cậu, đều tại cậu.”

Hứa Dung càng cảm thấy kỳ quái hơn. Thường ngày Lưu Vũ Phi ăn nói thùy mị nhiều khi đến ‘chảy nước’ ra, hôm nay sao lại quái thế, “Tại mình? Tại mình cái gì cơ? Mình làm gì cậu?”

Lưu Vũ Phi sa sầm mặt mày, đứng dậy đóng cửa phòng lại. Hứa Dung buồn cười hỏi: “Sao vậy? Đóng cửa lại đánh mình hả?”

Lưu Vũ Phi không hề có chút ý đùa nào, “Hứa Dung, Tạ Kiều gặp chuyện không may, chuyện lớn đấy.”

Hứa Dung vừa nghe thấy thế thì kinh hãi nhìn Tạ Kiều, hỏi: “Chuyện lớn gì? Trời sập sao!”

Lưu Vũ Phi kể lại chuyện của Tạ Kiều cho Hứa Dung. Hứa Dung kinh hoàng bởi người giới thiệu Tạ Kiều á mì chính là cô. Cô lập tức ngồi lên giường, trong tay còn cầm ba hộp cơm. Cô ngây ngốc trong chốc lát rồi đột nhiên bật dậy, lay lay Tạ Kiều: “Báo cảnh sát, tố cáo tên kia tội cưỡng ép, sợ cái quái gì!”

Lưu Vũ Phi cười lạnh, “Báo cảnh sát? Cậu còn muốn Tạ Kiều bị hủy hoại hoàn toàn sao? Cậu có biết Phan Đông Minh kia là loại người nào không? Chỉ sợ cậu còn chưa tố cáo xong thì một sợi tóc của Tạ Kiều cũng không tìm thấy luôn.”

“Hừ, chẳng lẽ hắn là ông trời giáng trần sao?”

Lưu Vũ Phi ra vẻ oán hận nói: “Ở Bắc Kinh này ai là không biết hắn? Ông trời cũng chả hơn hắn mấy đâu. Biết ông nội người ta là ai không?” Nói xong cô liền gọi luôn ra một cái tên.

Hứa Dung kinh hãi, từ từ ngồi xuống rồi lẩm bẩm nói: “Trời ạ, vậy thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ...” Nói xong cô lại nhìn Tạ Kiều đang bất động, thoát nhìn tái nhợt, yếu ớt, lại vô cùng đáng thương. Trong lòng cô vốn đã áy náy vì chuyện của Tạ Kiều rồi, tuy rằng Tạ Kiều tự nguyện, nhưng dù sao cô cũng là trung gian môi giới.

“Thế, bạn trai cậu đâu? La Hạo, không phải cũng là người có tiếng sao? Nói cho anh ta đi, nói rằng cậu bị người khác uy hiếp, chẳng lẽ anh ta thấy chết mà không cứu à?” Hứa Dung nói ra những lời này ngay cả cô cũng cảm thấy ngu ngốc. Nếu để bạn trai Tạ Kiều biết bạn gái mình bởi mấy vạn đồng mà bán thân, chỉ sợ anh ta còn hối hận vì sao lại chọn phải một cô bạn gái chẳng ra gì, như vậy sẽ chẳng khác gì việc anh ta bị lột sạch quần áo trước mặt mọi người.

Quả nhiên Lưu Vũ Phi “hừ” một tiếng, lườm cô rồi mắng một câu: “Ngu ngốc.”

Hứa Dung lại bật dậy, phiền chán mà vò vò mái tóc ngắn, “Thế, phải làm sao bây giờ, báo cảnh sát, không thể, tìm người cầu cứu cũng không được, chẳng lẽ chỉ có thể...”

Lưu Vũ Phi ôm lấy vai Tạ Kiều, hốc mắt cũng hồng hồng, cô lẩm bẩm nói: “Kiều Kiều đáng thương, bọn mình nên làm gì đây?”

Lúc này, điện thoại của Tạ Kiều đột nhiên vang lên khiến cả ba cô gái đều hoảng sợ, nhìn chằm chằm chiếc di động không ngừng rung như nhìn quái vật. Cuối cùng Lưu Vũ Phi lấp bấp giục Hứa Dung: “Cậu, cậu nghe đi.”

Hứa Dung càng sợ hãi, “Sao, sao cậu không nghe?”

Tạ Kiều nhào người qua Lưu Vũ Phi, cầm lấy điện thoại. Dĩ nhiên là La Hạo rồi, cô liền tiếp điện thoại, vừa nghe thấy giọng nói của La Hạo cô liền ghen ngào.

“Tiểu Kiều, em ăn cơm chưa?”

Tạ Kiều nắm chặt lấy điện thoại, hơi khịt mũi rồi nói: “Ăn rồi, còn anh?”

“Đến đây với anh đi, căn tin trường em có gì ngon đâu, nhanh lên, anh chờ em ở cổng trường.”

“Dạ.”

Tạ Kiều cúp điện thoại, Lưu Vũ Phi liền vội hỏi: “Ai đấy?”

Tạ Kiều miễn cưỡng cười, “Là La Hạo, hẹn mình ra ngoài, mình đi rửa mặt đây.” Nói xong cô liền xuống giường, bàn chân vừa chạm đất đã lão đảo. Hứa Dung chạy nhanh đến đỡ cô, vội vàng nói: “Tạ Kiều, cậu như vậy rồi còn đi đâu nữa.”

Tạ Kiều gỡ tay Hứa Dung ra, bắt đầu rửa mặt, trang điểm, thờ ơ đáp: “Mình muốn đi, bọn mình không còn nhiều thời gian nữa, mình muốn ở bên cạnh anh ấy.”

Hứa Dung và Lưu Vũ Phi ngơ ngác nhìn Tạ Kiều đang bận rộn trang điểm. Gương mặt cô tái nhợt, cô dặm thêm chút má hồng, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp quyến rũ, nhưng đôi mắt thì lại hơi đỏ. Cô vừa dùng lược chải mái tóc dài vừa nói với Hứa Dung: “Mình có thể mượn cậu một cái váy không?”

Hứa Dung chạy như bay ra mở tủ quần áo rồi lấy ra một chiếc váy trắng vẫn còn gắn mác. Đó là chiếc váy ren cô mới mua, thoạt nhìn vừa sang trọng lại vừa trang nhã. Cô rất thích nó nhưng vẫn chưa nỡ mặc vì bộ váy này là tiền làm thêm hai tháng của cô, có điều hiện giờ cô lại nói: “Tạ Kiều, mình tặng cho cậu này, mình vốn béo hơn cậu một chút nhưng vóc dáng hai bọn mình không khác nhau lắm, cậu mặc vào còn có khí chất hơn mình.” Nói xong, cô lại lấy ra một đôi giày cao gót cùng tông màu rồi nói: “Không phải là cậu vẫn thích đôi giày này sao, cậu đi đi, mình, mình...” Cô thật sự không nói được nữa, vì Lưu Vũ Phi đã đứng bên cạnh khóc thành tiếng.

Tạ Kiều nói: “Hứa Dung, cảm ơn cậu.” Cô thay bộ quần áo trên người bằng bộ váy trắng, đi thêm đôi giày trắng, đứng trước gương soi. Những nét trên gương mặt cô thật đẹp, mái tóc đen dài như chiếc áo choàng được cô khoác lên. Hứa Dung thì thầm nói: “Tạ Kiều, cậu thật đẹp, như thiên sứ vậy.” Vừa nói xong cô đã hối hận, vì Tạ Kiều nói: “Đồ ngốc, cậu thấy thiên sứ nào lại dơ bẩn như mình không?”

Hứa Dung và Lưu Vũ Phi nhìn Tạ Kiều cầm chiếc túi xách màu bạc rồi đi ra khỏi cửa, cả hai cô nàng đều ngơ ngẩn như mất hồn ngồi yên trong phòng.

6. Chương 6

La Hạo ngồi trong xe hút thuốc, ánh mắt vẫn dõi theo người đến người đi qua cánh cổng trường, cho đến khi thấy Tạ Kiều trong tà váy trắng tung bay, anh mới ném điếu thuốc xuống rồi mở cửa xe, ngây ngô cười đợi Tạ Kiều đến. Tuy rằng lần đầu tiên gặp Tạ Kiều, anh đã bị vẻ đẹp của cô hấp hồn, rồi phải mất bao công theo đuổi, nhưng mỗi lần thấy Tạ Kiều anh lại có cảm giác y như lần đầu tiên gặp cô vậy, kinh ngạc, tim đập nhanh. Anh đã gặp nhiều cô gái xinh đẹp nhưng không có ai giống được Tạ Kiều, thanh lệ thoát tục như một đóa hoa nở rộ trong gió tuyết, lại lạnh lùng kiêu sa, khiến người ta nhớ mãi không quên. Đặc biệt, khi lần đầu tiên có được cô, sự ngọt ngào của Tạ Kiều khiến anh thực sự đắm chìm. Ba mươi tuổi đầu anh mới phát hiện ra, qua hàng đồng những cô gái đẹp, đến giờ anh mới có cảm giác yêu. Khi không thấy Tạ Kiều, trong đầu anh chỉ toàn là hình ảnh của cô, khi thấy rồi lại hận thời gian không thể cứ như vậy mà dừng lại, để anh được sống trong sự ngọt ngào. Anh biết trước đây Tạ Kiều có người khác, thậm chí cũng có một thời gian rất khó chịu, nhưng sau lại nghĩ, đó là chuyện nam nữ bình thường, chỉ có cô gái xấu mới có thể giữ trọn trinh tiết. Tạ Kiều xinh đẹp như vậy, chắc chắn có không ít kẻ theo đuổi, ngay cả anh không phải cũng đã bị cô mê hoặc hay sao. Anh nghĩ có lẽ mình đã bị Tạ Kiều giam làm tù binh mất rồi, lúc nào cũng nhớ nhung. Gần đây anh luôn suy nghĩ, làm thế nào để đường đường chính chính có được Tạ Kiều, thậm chí anh còn nghĩ đến việc kết hôn.

Sáng nay khi gặp Phan Đông Minh anh đã vội vàng hỏi, “Thế nào, thế nào? Cô bé tới qua thế nào?” Phan Đông Minh cười nhạo anh, nói rằng anh bị đập đầu vào cửa rồi nên mới nghĩ đến chuyện kết hôn, lại còn là với sinh viên học viện truyền thanh nữa. Ở đó người nào có chút nhan sắc thì đều muốn có hậu thuẫn nhiều tiền, để ấy cô nàng chỉ sau một đêm mà thành công. Lúc ấy La Hạo có chút tức giận, sau đó lại quyết định tha thứ cho cái miệng thối thây kia. Đó là bởi vì hắn căn bản không biết Tạ Kiều tốt đến thế nào thôi. Hiện tại, vừa nhìn thấy Tạ Kiều, anh lại càng kiên định hơn. Anh yêu cô gái này, anh cũng biết người như mình thì không thể tự quyết định hôn nhân, nhưng vì Tạ Kiều anh nguyện ý thử một lần, cho dù đến khi đó có phải “làm khởi nghĩa” thì anh cũng không sợ.

Tạ Kiều khẽ mỉm cười, nghiêng đầu nhìn La Hạo. Anh đúng là rất đẹp trai, chỉ mặc quần jean với T-shirt thôi mà trông cũng rất phong cách. Cô nén nổi xúc động, nén ý muốn nhào vào lòng anh mà khóc òa lên, chỉ nhẹ nhàng lườm anh một cái rồi nói: “Đồ ngốc!”

La Hạo bị Tạ Kiều lườm thì xốn xang, không để ý đến việc có nhiều người đi lại ở cổng mà hôn Tạ Kiều. Tạ Kiều vội né tránh, đỏ mặt nói: “Anh điên à, ở đây là trường em, em còn gặp nhiều người đấy.”

La Hạo cười sang sảng, thay cô mở cửa xe, “Còn không mau lên đi? Muốn anh bế em lên sao?”

Tạ Kiều ngồi vào xe, nhìn La Hạo đóng cửa xe lại rồi vòng qua đầu xe mà ngồi vào ghế lái. Sau đó anh liền xoay người nhìn Tạ Kiều cười. Trong lòng Tạ Kiều tràn nỗi đau thương, cô yêu người đàn ông này, yêu nhiều mà chưa xót cũng nhiều, cô sợ giây tiếp theo mình sẽ òa khóc nên vội vàng nói: “Còn không mau lái xe đi? Chờ gì nữa?”

La Hạo không nói lời nào, hơi quay đầu, chỉ chỉ vào má mình. Tạ Kiều nghiêng người khẽ hôn anh một cái. Đột nhiên La Hạo xoay mặt lại hôn lên môi cô, lại thơm mạnh một cái rồi cười lớn, nói: “Đánh lên thành công. Anh thông minh chứ?”

Tạ Kiều nhìn ánh mắt sáng ngời của La Hạo thì hơi rơm rớm, cô quay đầu để che giấu, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nhẹ giọng nói: “Đáng ghét, ngoài kia có bao nhiêu người để ý, không thể được.”

La Hạo cười, chỉ vào mấy nam sinh đang nhìn vào đó, “Nhìn mấy thằng nhóc ghen tỵ kìa, phải đi nhanh thôi, không thì chắc chắn xe sẽ bị đập nát mất.”

La Hạo không đưa Tạ Kiều đi ăn mà đến thẳng trung tâm thương mại. Lúc xuống xe, Tạ Kiều hỏi: “Làm gì đây? Đến đây ăn gì thế?”

La Hạo nắm tay Tạ Kiều, nói: “Bảo bối, đưa em đi một chỗ này, đến nơi em sẽ biết.”

La Hạo dắt Tạ Kiều vào một cửa hàng trang sức. Tạ Kiều vội kéo anh, hỏi: “Nói là ăn cơm sao lại đến đây?”

La Hạo cười nói: “Mua cái này xong đi ăn cũng không muộn mà. Có người thân của anh làm sinh nhật, anh muốn mua cho người đó một món quà, em giúp anh chọn một cái.”

Tạ Kiều còn đang nghĩ nếu anh mua đồ trang sức ỉn thì sẽ lập tức bỏ đi, nghe anh nói vậy thì có chút xấu hổ. Trước kia anh cũng có đưa cho cô đồng hồ hay đồ trang sức quý giá nhưng lại bị cô nghiêm mặt từ chối. Cô biết anh có tiền, nhưng cô cũng không muốn để người khác nghĩ mình vì tiền mà ở bên cạnh anh. Lúc này, La Hạo cười hì hì kéo tay cô, nói: “Nhanh lên nào, anh đói quá rồi, giờ mà nôn chắc cũng chỉ ra nước chua thôi đấy. Mua xong bọn mình đi ăn cơm.”

Người quản lý mặc bộ đồng phục cung kính cúi chào rồi mời họ vào phòng cho khách quý. La Hạo nói với anh ta: “Anh gọi điện cho sếp tổng của anh, báo rằng tôi đã đến, lấy cái đó đến đây cho tôi xem.”

Lập tức có người đeo bao tay mở két bảo hiểm rồi lấy một cái khay có nắp vàng ra, cung kính đặt trước mặt La Hạo. Lại có một người khác mở nắp ra. Tạ Kiều cảm thấy thật chói mắt. Đó là bộ trang sức bằng ngọc lục bảo nạm vàng, dưới ánh đèn, men ngọc có vẻ thật thần bí, lại tinh xảo, bao quanh là vàng nạm thành dây hoa, bông hoa bằng vàng nổi bật trên nền ngọc, thật kích thích thị giác. Tạ Kiều nhìn đến ngây ngẩn, tuy rằng cô nhìn ngọc lục bảo cũng chỉ ở trình độ của người thường, nhưng bộ trang sức này chắc chắn là rất giá trị. Cô bắt đầu đoán, rốt cục thì người thân mà La Hạo nói là người phương nào đây.

La Hạo ra hiệu bảo người nhân viên đeo cho Tạ Kiều. Đang khi Tạ Kiều không biết phải làm sao thì La Hạo cười cười, “Người thân của anh gây giống em vậy, chỉ đeo thử thôi, em căng thẳng gì chứ.”

Lúc người nhân viên kia đeo vòng cho Tạ Kiều, lòng bàn tay cô đỏ đẫm mồ hôi, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm hỏng món đồ này, đến lúc đó có bán cô đi khéo cũng không đủ tiền đền. Nhân viên thành thực đeo chiếc vòng lên tay Tạ Kiều, lại đeo vòng cổ, hoa tai. Xong xuôi, La Hạo nâng Tạ Kiều dậy để cô soi trước gương. Ngọc lục bảo trên làn da trắng nõn của cô toát lên vẻ quý phái. La Hạo nhìn một lúc rồi cũng vừa lòng, gật đầu với viên quản lý rồi nói: “Cũng được, cứ vậy đi.” Nói xong, anh lấy thẻ từ trong ví ra, viên quản lý nhận lấy rồi nói lời cảm ơn. Tạ Kiều thì như sắp khóc, căng thẳng nói: “Này, bảo họ cởi ra đi, em cũng không dám động vào.”

La Hạo cười ha hả, nhéo mũi cô, nói: “Cô bé ngốc, có vậy mà không dám động đây sao, yên tâm đi, nó rất chắc chắn, chỉ cần em không đập mạnh là được rồi.” Nói xong anh lại nhìn Tạ Kiều, “Ồi, vòng lục bảo tốt như vậy mà tặng thì đúng là...em cứ đeo trước đi, dù sao em đeo vào cũng không xấu, bỏ ra nhiều tiền như vậy anh cũng được an ủi.”

Tạ Kiều giậm chân, vội la lên: “Như vậy sao được, mau tháo ra đi.”

La Hạo mặc kệ, vừa kéo cô vừa nói: “Sao không được, anh nói được là được.”

Viên quản lý vội vàng đưa một túi nhỏ rồi nói: “La tiên sinh, bên trong là giấy chứng nhận hàng chất lượng cao, anh cầm đi, cửa hàng miễn phí bảo dưỡng bộ trang sức này, cả hóa đơn cũng để bên trong rồi ạ.”

La Hạo nhận lấy rồi nhét vào lòng Tạ Kiều, kéo cô đi, “Nhanh lên, anh đói lắm rồi, mau nghĩ xem chúng ta sẽ đến đâu ăn đi.”

Tạ Kiều cẩn thận lên xe, lại xuống xe, chỉ sợ làm hỏng chiếc vòng trên tay, kệ cho La Hạo cười mấy lần. Họ đi vào nhà hàng, Tạ Kiều còn chưa ngồi xuống ghế chợt nghe La Hạo “Á” một tiếng, Tạ Kiều sợ tới mức giật thót mình. La Hạo căng thẳng hỏi: “Tiểu Kiều, vòng tay đâu?”

Tạ Kiều lập tức nâng cổ tay lên, thấy chiếc vòng vẫn còn, vừa định thở phào một cái liền thấy La Hạo cười ầm lên, không khỏi mắng, “Sao anh lừa em, dọa chết em rồi.”

“Tiểu Kiều, em thật đáng yêu, đúng là niềm vui của anh mà. Nhìn em xanh xao quá, đến đây ăn với anh đi.”

Tạ Kiều nghe vậy thì lòng lại nặng trĩu như có một tảng đá nặng. Cô lại nghĩ đến Phan Đông Minh cũng từng đùa giỡn nói vậy với cô. Cầm đôi đũa trong tay nhưng cô không ăn nổi. Nhìn La Hạo phía đối diện đang ăn như hổ đói, miệng cô lại đắng chát. Cô nhìn La Hạo, càng nhìn càng yêu, cuối cùng không kìm được mà chảy nước mắt.

“Ăn đi, sao không ăn?” La Hạo vô tình ngẩng đầu lên, ý cười liền biến mất, anh hơi giật mình liền hỏi: “Tiểu Kiều, sao em khóc?”

Tạ Kiều nghẹn ngào, cổ nhẹ giọng nói: “La Hạo, em muốn hôn anh.”

Lúc này La Hạo mới cười, dùng khăn lau miệng rồi đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh, nói: “Muốn hôn anh cũng không phải khóc chứ, làm anh sợ đến đứng tim, em sờ xem, còn đang “thùm thụp” đây này. Anh vừa ăn hạt tiêu xong, có sợ không?”, sau đó liền hôn lên môi Tạ Kiều.

Tạ Kiều nhắm mắt lại, ôm chặt lấy La Hạo, thâm tình hôn người đàn ông này. Miệng anh đúng là rất cay, còn có chút vị thuốc lá bạc hà, nhưng Tạ Kiều rất thích mùi vị này, giống như yêu người đàn ông này vậy. La Hạo mê muội, càng hôn càng sâu. Anh thở hổn hển nói bên tai Tạ Kiều: “Tiểu Kiều, nếu không dừng lại thì anh sẽ muốn em ngay ở đây đây. Theo anh đến khách sạn đi, ngay bây giờ.”

Tạ Kiều vẫn nhắm mắt, lại ôm anh thật chặt, như đang mơ màng mà nói: “Để cho em ôm anh như vậy được không, xin anh, đừng nói gì cả.”

La Hạo đã bị dục hỏa bao vây, chỉ muốn nhanh chóng đặt Tạ Kiều dưới thân, nhưng bây giờ Tạ Kiều thật dịu dàng, như làn nước mát vậy. Anh áp chế nỗi xốn xang kia lại, cứ ôm Tạ Kiều như thế, cũng không hôn nhau, cho đến khi điện thoại của anh vang lên.

Tạ Kiều giúp anh lấy điện thoại trong túi quần ra, nép trong lòng nghe anh nhận điện thoại, sau đó thấy anh nói: “Tối nay đến chỗ anh đi, đừng về trường. Bây giờ cùng anh đến câu lạc bộ, hội Đồng tử hện anh chơi bóng, để xem hôm nay anh chinh đồn bọn họ thế nào. Hôm nay chúng ta sẽ mang tiền về, cho bọn họ vùng tiền như rác luôn.”

Tạ Kiều vừa nghe thấy thế đã kinh hãi – “A” một tiếng, rời khỏi vòng ôm của anh rồi nói: “Em không đi.” Cô cảm thấy động tác của mình có hơi quá nên điềm đạm nói với La Hạo: “Chúng ta không dễ gì được ở bên nhau, chỉ hai chúng ta thôi không được sao?”

La Hạo buồn cười xoa xoa đầu cô, “Ngoan, hai chúng ta để sau. Có Dương Đan, Đồng tử, cả Âu Dương nữa. Bọn anh có dịp chơi bóng cùng nhau không phải là dễ đâu, bình thường ai cũng có việc, gặp được nhau cứ như Ngưu Lang Chức Nữ ấy. Đi thôi, họ đều nói muốn gặp em đây.”

Tạ Kiều lại chưa xót nghĩ, họ cũng sắp giống như Ngưu Lang Chức Nữ trời nam đất bắc rồi. Cô không muốn cơ hội có được chút hạnh phúc đang dần với đi này bị hủy hoại, nhưng cô không muốn thấy Phan Đông Minh. Nhìn vẻ mặt chờ mong của La Hạo, lòng cô tràn nổi bi ai, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu. Cô

ngĩ, cho dù là hổ lửa thì mình cũng phải nhảy vào, hiện tại cô không muốn lãng phí một chút thời gian nào, không muốn tách khỏi La Hạo.

7. Chương 7

Tạ Kiều muốn tháo vòng tay ra, La Hạo đã “Chặc!” một tiếng rồi nói: “Đưa cho em đeo thì em cứ đeo đi, lát nữa sẽ đến gặp bạn anh, họ đều dẫn người đi cùng, có ai là không đeo trang sức. Nhìn em trụi lủi, người ta thế nào cũng cười anh keo kiệt, quá mất mặt luôn.”

Tạ Kiều cắn cắn môi, “Em sợ làm hỏng rồi thì anh tặng người ta thế nào đây.”

La Hạo cười hì hì rồi khởi động xe, “Cô ngốc ạ, có ai còn có thể khiến anh nhanh chóng gọi chuyển đồ tới chứ, trừ em ra, chẳng lẽ lại là anh dùng.”

Mặc dù Tạ Kiều bị anh lừa, nhưng trước đó cô đã mơ hồ cảm giác là tặng ình, bằng không sao có thể cho cô đeo một món đồ quý như vậy trước khi đem tặng. Có điều cô vẫn nói: “Không được, cái này quý quá, em...”

La Hạo cũng không tiếp lời, chỉ lái xe đi, nhưng sắc mặt thì đã có điểm khó coi. Tạ Kiều sợ mình từ chối sẽ khiến La Hạo không vui. Không phải là cô nên quý trọng thời gian hiện tại sao, không phải họ chỉ còn vài ngày nữa thôi hay sao? Chờ đến lúc đó, đến lúc đó sẽ trả lại cho anh. Nghĩ đến đây, cô không hề lên tiếng, chỉ vuốt ve chiếc vòng ngọc xanh trên cổ tay, thật lạnh, cũng giống như cõi lòng cô vậy.

La Hạo đưa Tạ Kiều đến sân golf quốc tế, lúc ở bãi đỗ xe có gặp Dương Quân. Dương Quân là đàn em của Phan Đông Minh, cũng lớn lên trong một đại gia đình, hiện đang làm ở bộ ngoại giao, mới nhìn qua đã thấy rất hoạt bát, diện mạo sáng ngời như ánh mặt trời. Anh cũng vừa xuống xe, theo sau còn có một cô bé có vẻ còn ít tuổi nhưng rất xinh xắn, cười rộ lên sẽ thấy một chiếc răng khểnh.

Dương Quân nhìn thấy La Hạo thì huyết sáo, “A, anh, mới không gặp vài hôm mà sao anh như cái lão hoàn đồng vậy? Trông cứ như trai mười bảy, mười tám tuổi, không phải là nhờ công lao của em gái này đấy chứ?”

La Hạo híp mắt nhìn anh, “Vớ vẩn, ăn nói diên khùng, ngứa thịt phải không?”

“Sao thế? Nói anh trẻ còn không vui sao, gọi anh là ông già thì thế nào?”

“Vậy vị kia nhà cậu, cậu gọi là gì đây?”

Dương Quân oán hận nói: “Mẹ kiếp, mồm mép em còn không bằng anh, đợi lát nữa sẽ có người trừng trị anh...Nhưng mà, cô bé này nhìn rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi, gọi thế nào đây?”

La Hạo ôm Tạ Kiều, ra vẻ khinh thường nói: “Giờ là năm nào rồi, cách bắt chuyện đấy của cậu lỗi thời quá. Đây là Tạ Kiều, đang học đại học truyền thanh.”

Dương Quân không để ý tới lời châm chọc của anh, có vẻ kích động mà chạy đến nắm tay Tạ Kiều, vừa cười vừa nói: “Ồi chào, thì ra là MC nổi tiếng trong tương lai, thất kính, thất kính.”

La Hạo nhanh chóng kéo Tạ Kiều sang một bên, “Mẹ kiếp, sao thằng nhóc cậu không tự nhìn mình xem, vào trong kia tôi sẽ phân cao thấp với cậu.”

Dương Quân ra vẻ nổi giận, nói: “Mẹ kiếp nhà anh, không phải là chỉ nắm tay thôi sao? Nhỏ mọn thật. Để xem ai sợ ai đấy, hôm nay Phan Đông tử cũng tham gia, con khỉ nhà anh còn có thể xưng vương xưng bá sao?”

Tuy rằng Tạ Kiều không biết anh, nhưng cũng hiểu được những người tụ tập hôm nay đều là bạn tốt của La Hạo. Cô gật đầu với cô bé kia, chào hỏi qua loa.

La Hạo lắc lắc ngón giữa với anh chàng kia, “Cậu vẫn nên chạy đi tìm một đứa nõi dơi đi, hôm nay thế nào đi nữa tôi cũng phải biến con hổ thành con mèo hen.”

“Dừng, con nói dối thì miễn, em thấy đi tìm ‘cái bình hoa’ thì thiết thực hơn, haiz, không thể đứng đây được nữa.”

Hai người dắt bạn gái vừa đi vừa cãi nhau, cho đến gian phòng nghỉ mới thôi. La Hạo vào gian trong thay quần áo, còn Tạ Kiều đang ở ngoài thì cứ đứng ngồi không yên. Cô luôn nghĩ xem nên dùng cách gì để La Hạo không đưa mình đi, nhưng lòng cô thì đã sớm loạn thành một mớ rối, chỉ có thể đứng trước cửa sổ nhìn ra bãi cỏ xanh mướt kia mà lo lắng suông. La Hạo thay xong quần áo, đứng sau Tạ Kiều gọi cô một tiếng. Tạ Kiều quay đầu nhìn La Hạo mặc bộ đồ thể thao trắng, cao lớn, đẹp trai. Anh đội chiếc mũ lưỡi chai, đeo một cái kính râm, đi về phía cô, “Ánh nắng ngoài kia độc lắm, lát nữa em ngồi dưới bóng râm xem anh chơi là được rồi.”

Tạ Kiều không nghĩ ra cái cớ nào để không đi, đành phải để La Hạo kéo đi. Hai người ngồi xe điện tới sân golf, dọc hai bên đường cây cối xanh um, liếc mắt sang bên kia hồ nước biêng biếc là có thể thấy được sân cỏ. Thế nhưng, nó không hề khiến Tạ Kiều cảm thấy háo hức, mà ngược lại, càng đến gần sân golf cô lại càng cảm thấy lạnh. La Hạo kéo tay cô, khẽ hỏi: “Sao tay em lạnh vậy, không thoải mái à?”

Tạ Kiều lắc đầu, lại đột nhiên nghĩ ra, đúng vậy, sao vừa rồi không nghĩ ra cái cớ không thoải mái này chứ. Nhưng hiện giờ thì đã chậm rồi, phía xa kia chính là sân golf. Hội Phan Đông Minh đã đứng chờ ở đó, cả nhóm người đứng dưới chiếc ô lớn tán dóc, vừa thấy La Hạo liền vẫy từ xa.

La Hạo có chút kỳ quái, hai ngày gần đây Tạ Kiều cứ rầu rĩ không vui, như thể đang có tâm sự vậy. Lúc xuống xe anh hỏi: “Tiểu Kiều, gần đây nhìn em không có tinh thần lắm, mấy lần trước không tránh thai, có phải có rồi không?”

Tạ Kiều trừng mắt với anh, đỏ mặt nói: “Nói vớ vẩn gì đấy, ‘người thân thích’ của em tới thăm.”

La Hạo cười khà khà, “Vậy sao, nếu có rồi thì phải nói với anh một tiếng, đó là chuyện anh phải biết, đừng để cuối cùng chỉ có em chịu ách.”

Tạ Kiều đỏ mặt, còn chưa nói gì thì Dương Quân liền chỉ vào họ mà gào lên: “Này này này, không chơi nói thăm nhà, ban ngày ban mặt, có chuyện gì tâm sự bên gối không được sao? Bây giờ chơi bóng là phải đứng đấy.”

La Hạo vừa mắng vừa cười, sau đi đến đó. Tạ Kiều cúi đầu đi theo anh, từ xa cô đã thấy Phan Đông Minh. Bất kể hắn ta đứng ở đâu, đều không thể giấu đi khí thế vương giả. Cứ nhìn những người đàn ông xuất sắc quanh hắn thì biết, dù gì đi nữa hắn vẫn toát lên vẻ xuất chúng hơn hẳn. Hắn mặc một chiếc T-shirt hồng, một quần trắng, đầu đội mũ và mang thêm kính râm. Đối mặt với hai người họ, trên mặt hắn không lộ ra biểu cảm gì. Cánh tay hắn khoác lên một cô gái đầy đặn, đầu đội chiếc mũ lá sen, đeo cặp kính che đến gần nửa khuôn mặt. Trông cô gái này có vẻ quen quen, không phải cô gái lần trước, nhưng Tạ Kiều không dám nhìn lâu, chỉ liếc mắt một cái đã khiến lưng cô đổ đầy mồ hôi lạnh, vẫn đứng yên bên cạnh La Hạo, không dám ngẩng đầu.

Phan Đông Minh thấy La Hạo nhưng không lên tiếng, vẫn lạnh lùng đứng đó, chẳng nói cũng chẳng cười. La Hạo vui vẻ đến trước mặt hắn, vừa lúc người phục vụ đưa gậy golf đến cho La Hạo, anh xoay người cầm gậy của mình rồi nói: “Đông tử, ngay cả MC nổi tiếng cũng gọi đến, xem ra hôm nay anh muốn một trận to rồi.”

Phan Đông Minh cười như không cười, “Làm một trận to để cậu đến làm loạn một bữa, đúng là không có ý nghĩa gì.”

La Hạo làm một động tác đánh bóng, cười hì hì, “Chờ mỗi câu này của anh thôi đấy, anh, phân thắng thua đi.”

Lúc này có một người đàn ông cao lớn tên Âu Dương không kiên nhẫn nổi liền nói: “Làm gì cũng phải dựa vào bản lĩnh thật sự, đừng mồm mép nữa, phát bóng đi.”

La Hạo ngẩng đầu nhìn Phan Đông Minh, nói: “Vẫn quy tắc cũ?”

Phan Đông Minh đưa chai nước cho cô bạn gái đứng cạnh, chậm rãi đi bao tay, nói: “Cậu muốn cược bao nhiêu cũng được, tôi không sao cả.”

Lần này La Hạo nở nụ cười, anh vỗ vai Phan Đông Minh, “Anh, biết năng lực của anh rồi, nhưng không sao, em có thua cũng tâm phục khẩu phục.”

Lúc này Phan Đông Minh mới cười nói: “Nói đùa tôi à?”

“Không phải, em thật lòng muốn học tập anh thôi, à, lão huynh ăn thịt thì trăm ngàn lần đừng quên cho thằng em uống canh là được.”

Bỗng nhiên Phan Đông Minh lại nhìn về phía Tạ Kiều khiến cô sợ tới mức run lên, còn chưa kịp quay đầu đã thấy Phan Đông Minh nhoẻn cười để lộ ra hàm răng trắng sáng, hắn nói: “Yên tâm đi, dựa vào tình anh em ba mươi năm, bất luận thế nào đều cho.”

Dương Quân và Âu Dương đã không nhận được, nói: “Mẹ kiếp, đang lúc chơi vui lại nói chuyện làm ăn, có đánh bóng đi không hả?”

La Hạo cọt nhả quay đầu nói với Dương Quân: “Xem cậu nóng vội kìa, nhất định là cậu thua rồi.”

Dương Quân đảo mắt, nói: “Em không tham chiến, em cá là anh Đông tử thắng, thế nào anh cũng thua.”

La Hạo trừng mắt với anh một cái, “Vớ vẩn, cậu bảo tôi thua thì tôi thua chắc, thế thì không phải là tiện cho cậu quá sao.”

Phan Đông Minh tiếp lời: “Tôi chờ xem.”

Tạ Kiều đứng dưới ô, bị cô bạn gái của Dương Quân kéo xuống, “Ngồi xuống đi, thời gian họ chơi rất dài đấy.”

Lúc này Tạ Kiều mới ngồi xuống, cùng mấy cô gái tán gẫu. Chỉ có cô bạn gái Phan Đông Minh đưa đến là không nói chuyện cùng mọi người, mà ngồi cách xa dưới cái ô khác xem mấy người đàn ông chơi bóng. Tạ Kiều cảm thấy cô ấy có phần quen thuộc nhưng không nghĩ ra là ai. Lúc này, bạn gái Âu Dương bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Người nổi tiếng có khác, rất cao giá.”

Người kia nói: “Ồi dào, không phải chỉ là MC thôi sao, có cái gì đâu, cao giá nhưng không phải cũng bám đàn ông à.”

“Cô ta tên gì nhỉ? Viên...Viên Lệ Lệ, đúng, tên là Viên Lệ Lệ.”

Có thể Tạ Kiều mới nhớ ra, không khỏi nhìn thoáng qua Viên Lệ Lệ. Lúc ở lớp của Diệt Tuyệt cô đã nghe đến cô ấy, là bạn học của cô, cũng từng là nhân vật kiệt xuất trong trường, rất nhiều giảng viên đều nhất trí để cô ở lại dạy. Cô gái này sau khi tốt nghiệp đã được đài truyền hình nổi tiếng thu về, hiện tại là MC nổi tiếng, cũng từng là mục tiêu phấn đấu của Tạ Kiều.

Bỗng nhiên nghe thấy Dương Quân vừa vỗ tay vừa cười to, thì ra là có bóng trúng lỗ. La Hạo thua sáu gây nhưng lại khiến Dương Quân cười đắc ý, anh chỉ vào La Hạo cười to: “Xem anh mạnh miệng kìa, động phải anh Đông tử, cho anh đẹp mặt luôn.”

Chỉ là lời nói đùa của anh, nhưng đến tai Tạ Kiều lại vô cùng đáng sợ. Cô nhìn chằm chằm mấy bóng hình phía xa, trong lòng luôn nghĩ, sao cô lại khiến sự tình đi đến bước này, nếu cô không bỏ La Hạo, chẳng lẽ sẽ thật sự là hại anh sao? Đến hôm nay cô cũng dần hiểu được, Phan Đông Minh này bất phàm, tuy rằng đều là bạn bè nói chuyện, nhưng khi nói với Phan Đông Minh thì thái độ có phần cẩn thận, còn Phan Đông Minh lại không âm không dương, thật xa cách, có đôi khi lại lạnh lùng. Cô hiểu rằng chính mình đã rơi quá sâu rồi, chỉ có thể tạm bợ mà sống chứ không thể quay lại được.

La Hạo hùng hùng hổ hổ trở về, cả người đầy mồ hôi. Tạ Kiều đưa cho anh một cái khăn bông, anh nói: “Mẹ khỉ, hôm nay coi như là anh nể mặt Dương Quân.”

Dương Quân ngồi một bên uống nước khoáng, liếc mắt trêu ghẹo: “Khà khà, ai cần anh nể tình, em thấy mặt anh Đông tử, không để anh vênh mặt.”

La Hạo vừa nghe thấy thế liền bật cười, “VẬY coi như hôm nay tôi thua đi, không lột được bộ mặt vênh vác của Đông tử.”

Mấy người chơi cho đến khi mặt trời khuất núi mới thu gậy rồi vào nhà hàng dùng cơm, họ ăn đồ ăn Hàn Quốc, là thịt nướng. Tạ Kiều ngồi đối diện với Phan Đông Minh, hơi nâng tầm mắt lên thì thấy Viên Lệ Lệ lấy thịt nướng cho Phan Đông Minh. Hắn ăn rất ít, cùng mấy người bạn tán gẫu chuyện làm ăn, chuyện đất đai. Cô lấy cớ đi toilet khi nhận được một tin nhắn, là của Phan Đông Minh, chỉ có đúng một chữ: Đi.

Tạ Kiều nhìn cô gái với gương mặt trắng bệch trong gương, rút cục cũng gọi điện thoại cho Lưu Vũ Phi, bảo cô hai mươi phút nữa gọi điện ỉnh.

Tạ Kiều ngồi xuống cạnh La Hạo, lặng lẽ cầm tay anh, nhưng La Hạo vẫn nói chuyện với người khác.

Rút cục điện thoại của Lưu Vũ Phi cũng tới, Tạ Kiều bắt máy rồi giật mình, nói thất thanh: “Cái gì?”

Mọi người nhìn về phía cô. Trong lòng cô bi ai vô cùng, sao cô lại lấy lời nói dối để rời khỏi người yêu mình cơ chứ. Cô yên lặng cúp điện thoại, trong mắt đã hơi phấp phấp, cô nói: “Thực xin lỗi, bạn cùng phòng của tôi xảy ra chuyện, tôi phải về.”

La Hạo đứng lên nói: “Anh đưa em đi.”

Phan Đông Minh cũng lên tiếng: “Hay để tôi đưa đi, tiện thể cũng phải về thành phố, cậu đi thì cuộc vui lát nữa sẽ thế nào?”

La Hạo nhìn Tạ Kiều, cô nói: “Không sao, em tự đi, các anh không dễ gì được tụ tập, đừng vì em mà mất vui.”

Tạ Kiều được tài xế đưa đến chỗ công viên Triều Dương, đó là một khu chung cư quốc tế xa hoa. Quản gia mở cửa phòng cho cô. Cô nhìn căn phòng rộng rãi nhưng lại lạnh lẽo, cả người như bị rơi vào hầm băng vậy.

8. Chương 8

Tạ Kiều nằm trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ nghĩ ngợi về nỗi lòng mình. Trong lúc mơ mơ màng màng, bỗng cô nghe thấy tiếng mở cửa cánh cửa điện tử, nỗi kinh hãi này khiến cơn buồn ngủ của cô biến hết, cô vội vàng ngồi dậy căng thẳng nhìn về phía cửa phòng. Vừa nghe thấy tiếng dép lê quẹt xuống sàn nhà, Phan Đông Minh liền xuất hiện ở cửa. Ngọn đèn trong phòng ngủ rất mờ, hắn nhìn Tạ Kiều đang ngồi trên giường thì sững sốt, rồi lập tức cười, “Chưa ngủ? Chờ tôi sao?”

Tạ Kiều xuống giường, đứng yên đó mà chân tay luống cuống, cầm chặt sườn váy không nói lời nào.

Phan Đông Minh bước tới, nâng cằm Tạ Kiều lên. Tạ Kiều bị bắt phải ngẩng đầu nhìn hắn, hắn hỏi: “Hôm nay chơi vui vẻ không?”

Tạ Kiều cũng không biết nên trả lời thế nào. Cô không dám nhìn vào ánh mắt hắn, chỉ nhìn miệng Phan Đông Minh. Hắn nhếch mép cười rồi cúi đầu hôn Tạ Kiều. Tạ Kiều ngửi thấy mùi hương nước cạo râu thơm mát. Phan Đông Minh hôn đến cổ cô thì nhẹ giọng nói: “À, tắm rồi? Thật thơm. Sao không thay áo ngủ? Tôi bảo họ mua cái mới rồi.” Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn Tạ Kiều, đưa tay vén mái tóc cô ra sau tai, “Đi xem, ở tủ quần áo ấy.”

Phan Đông Minh xoay người cô rồi kéo cô đến trước tủ quần áo. Tạ Kiều chần chừ trong chốc lát rồi tự tay mở ra, ngơ ngác nhìn một loạt quần áo nữ xuất hiện trong tầm nhìn của cô, rất nhiều, phong phú màu sắc, vẫn còn dính nguyên mác. Phan Đông Minh đứng phía sau nắm lấy eo cô, ngón tay quét qua chỗ quần áo của cô rồi dừng lại trên bộ váy ngủ ren đen trong suốt, sau đó lấy ra đưa cho cô, “Tôi thích cái này.”

Bộ váy ngủ này quá khiêu gợi khiến cô không dám nhìn nhiều, hai dây váy rất mảnh, trước sau đều khoét cổ chữ V, mặc lên người như thể không mặc vậy. Tạ Kiều ôm lấy cái váy, trống ngực dồn thùm thụp. Cô còn đang do dự xem nên nói rõ với Phan Đông Minh thế nào thì hắn đã kéo cô đến phía giường lớn. Hắn ngồi xuống nhìn Tạ Kiều đang đứng trước mặt, “Mặc vào, tôi nhìn xem.”

Rốt cục Tạ Kiều cũng cố lấy dũng khí, dè dặt nói: “Phan tiên sinh, tôi trả tiền lại cho anh, tôi, tôi...” Dứt lời nước mắt cô liền chảy xuống.

Phan Đông Minh nhìn Tạ Kiều, trên mặt không có chút biểu cảm nào, một lát sau mới nói: “Mặc vào.”

Tạ Kiều khóc, chậm rãi quỳ dưới chân hắn, “Phan tiên sinh, thật sự, buông tha cho tôi đi, tôi xin anh.”

Bất thành linh, Phan Đông Minh giơ tay giáng mạnh một cái tát xuống. Tạ Kiều bị đánh nên thét lên một tiếng rồi rạp trên mặt đất. Một phát tát này khiến cô văng đầu hoa mắt, mãi lâu sau cũng không thể động dậy, nằm yên trên mặt sàn lạnh lẽo khóc tức tử.

“Mặc vào.” Giọng nói của hắn không lớn nhưng lại lạnh hơn. Khóe miệng Tạ Kiều đã rớm máu, một bên má nóng bỏng như bị lửa thiêu. Cô vô cùng sợ hãi, trong căn phòng lạnh lẽo này chỉ có hai người họ, cho dù cô bị Phan Đông Minh đánh chết cũng chẳng có người đến cứu. Nỗi tuyệt vọng như nước biển nhấn chìm cô, rốt cục cô cũng chậm rãi đứng lên, vừa rơi nước mắt vừa cời vấy trên người.

“Cởi hết.”

Về mặt Phan Đông Minh vẫn không có chút thay đổi, không nhìn ra vui giận gì. Hắn chỉ nhìn đôi mắt đang nhỏ lệ của Tạ Kiều, ánh mắt kia quá lạnh, như mũi dao đầy chết chóc.

Tạ Kiều chỉ mặc nội y đứng trước mặt Phan Đông Minh, cảm giác nhục nhã ùn ùn kéo đến cho tới khi Tạ Kiều phải thở gấp, thế nhưng, còn thêm nỗi tuyệt vọng, sợ hãi, nhục nhã. Người đàn ông này dùng lưỡi dao sắc bén nhất thế gian này, từng chút từng chút một gọt đi tôn nghiêm của cô. Phan Đông Minh có chút mất kiên nhẫn liền đứng lên, Tạ Kiều sợ hãi nhắm hai mắt, lại đưa tay sờ sờ nút cài áo lót sau lưng, chuối lệ lẫn dài trên hai má cô.

Thân thể mảnh khảnh của Tạ Kiều dưới ánh đèn leo lét càng thêm trắng nõn mê người, đôi đùi thon dài, bụng bằng phẳng, bầu ngực cô không lớn nhưng rất tròn, hai đỉnh hồng nhạt mà hút hồn. Phan Đông Minh nhìn cho đến khi yết hầu trượt nhanh. Hắn bước đến, nhặt bộ váy ngủ kia, mặc lên người Tạ Kiều. Màu đen trên làn da trắng mịn càng toát lên một vẻ yêu mị, chất vải trong suốt mơ hồ tôn lên dáng người tuyệt mỹ của Tạ Kiều. Phan Đông Minh không nhịn nổi liền bế Tạ Kiều đặt lên giường. Hắn áp lên cơ thể gần như trần trụi của cô, gấp gáp hôn lên môi Tạ Kiều, khóe môi cô có nước mắt, mang vị mặn mòi.

Kéo một quai váy xuống để lộ ra bầu ngực tròn đầy, Phan Đông Minh cúi đầu ngậm lấy, dùng đầu lưỡi, răng nanh để tra tấn. Tạ Kiều cắn chặt môi, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống tóc mai cô. Đầu nhũ của cô nhanh chóng đứng thẳng trong miệng hắn, Phan Đông Minh tham lam mút mạnh, tay còn lại men theo đường cong tuyệt vời hướng đến giữa hai chân Tạ Kiều. Hắn không cần tốn nhiều sức đã tách được hai đùi Tạ Kiều ra, bàn tay nóng hổi đặt lên nơi riêng tư mềm mại của người con gái, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thân thể run rẩy của Tạ Kiều dấy lên trong Phan Đông Minh một loại khoái cảm chưa từng có. Trong miệng ngọt ngào, trong tay mềm mại, cô gái này tựa như một thanh socola ngọt đến ngấy. Hắn dùng ngón tay đưa vào thân thể Tạ Kiều, đối lấy là sự hoảng sợ và giãy giụa của cô. Hắn ngẩng đầu nhìn Tạ Kiều đang vô cùng thống khổ, hổn hển nói: “Kiều Kiều, không trách được La Hạo bị em làm cho thần hồn điên đảo, em đúng là tiểu hồ ly.”

Trong đầu Tạ Kiều trống rỗng, trong mắt ngoại trừ lệ cũng chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng, thê lương. Cái tên La Hạo lọt vào tai cô, cô chỉ biết không thể như vậy được, cô phản kháng, khuôn mặt rạn nứt của La Hạo hiện lên trước mắt cô, người đàn ông kia đang dùng ý cười cô thích nhất mà nhìn cô, anh nói: Em muốn hôn anh cũng không phải khóc chứ.

Cô bắt đầu ra sức giãy giụa, kêu khóc, lấy tay xé áo Phan Đông Minh. Cô nghe thấy tiếng cúc áo rơi xuống. Giờ phút này cái cô hy vọng xé được không phải là quần áo hắn mà là con người hắn, cô hận gã đàn ông đã mang lại cơn ác mộng vô tận cho cô; hắn dùng đôi tay đầy tội ác kia xé nát tình yêu của cô, cũng xé bỏ sự tôn nghiêm đáng thương còn sót lại của cô. Ngón tay Phan Đông Minh còn đang trong thân thể cô, hắn dùng toàn bộ sức nặng cơ thể đè lên cô. Tạ Kiều hận đến tận độ, há miệng cắn lên vai hắn, lấy tay cào lên mặt và cổ hắn. Cô không biết chính mình nên làm thế nào, chỉ biết rằng nhất định cô phải phản kháng, phải chống cự. Hai chữ La Hạo vẫn điên cuồng nhảy nhót trong lòng cô. La Hạo, La Hạo, cô yêu người đàn ông này, anh có thể tha thứ cho cô không, có thể vẫn yêu cô không? Cho dù tất cả chỉ là ác mộng, nhưng có thể không tỉnh lại được sao? Cô không rõ vì sao mình lại muốn như vậy. Cô hận chính mình, thật đúng

là ngu xuẩn, là chính cô đã tự tay đánh mất hạnh phúc của mình. La Hạo, cô có thể gọi tên anh, cô không biết chính mình có thật sự gọi lên hay không. Phan Đông Minh ở phía trên hơi dừng lại một chút, sau đó lại càng tra tấn điên cuồng hơn.

Sự giãy giụa dữ dội của cô càng khiến Phan Đông Minh hưng phấn, nỗi đau đớn truyền đến từ cả vai càng kích thích hắn trở nên như một con thú giống đực mang ham muốn chinh phục. Thân thể hắn chấn động mãnh liệt, như hạt sương sớm chòng chênh trên lá sen, đôi mắt cũng có đôi phần run rẩy. Bầu ngực mềm mại tuyệt mỹ như một đóa hoa kỳ lạ, mang theo vẻ đẹp bất ngờ khiến hắn không kịp phòng bị mà đắm chìm. Người con gái dưới thân thật đẹp, nhưng sao cô lại gọi tên La Hạo chứ, hắn tức giận, hắn đối với phụ nữ đáng phải như bông hoa quý hiếm, còn các cô nàng phải như ong mật mà vây quanh hắn mới đúng. La Hạo ư? Vậy hắn là gì? Hắn thật sự tức giận, ngoại trừ tức giận hắn cũng không biết mình muốn gì nữa. Người con gái này cứ lớn tiếng khóc, giãy giụa, còn gọi tên La Hạo, hắn cực kỳ ghét cái tên La Hạo được gọi ra từ miệng cô. Hắn cúi đầu hung hăng chặn miệng cô lại, khiến cô không bao giờ có thể gọi nổi cái tên làm cho hắn tức giận nữa. Cô đáp lại hắn bằng cách cắn trả, trong miệng có vị máu, cũng hơi đau, nhưng hắn không muốn dừng lại, như con thiêu thân ngu xuẩn, rõ ràng biết phía trước là ngọn lửa thiêu đốt thân thể nhưng vẫn cố chấp mà lao vào, chờ cho đến khi ngọn lửa ấy diệt đến còn một đồng tàn tro thì thôi. Hắn không muốn dừng, chỉ muốn tra tấn cô. Hôm nay trông cô thật xinh đẹp, như một vị thiên sứ nhỏ bé, vậy nên hắn càng muốn bẻ gãy đôi cánh thuần khiết kia, để nhìn cô thống khổ mà vẫn không thể đi đâu được nữa.

Đột nhiên hắn rút ngón tay rời khỏi thân thể cô, bên mang tai có cảm giác nóng rát, miệng hắn vẫn hung hãn hôn, môi, đầu lưỡi, cả cổ cũng phát đau, nhưng cảm giác này đem đến khoái cảm cho hắn. Hắn không thể suy nghĩ gì được, chỉ biết là hắn cần phải tiếp tục nhắm nháp vị ngọt ngào của cô. Một tay hắn tóm chặt tay cô trên đỉnh đầu, một tay tiến vào khoảng cách giữa thân thể của hai người, cởi bỏ thắt lưng, rồi đưa thứ đang đau buốt ra chậm rãi tiến vào cơ thể cô.

Thân thể sau khi bị hắn làm tổn thương không thể phục hồi được như cũ, lại bị tàn nhẫn xé rách ra, đau đến thấu tim gan. Cô giống như một người bệnh vô lực giãy giụa giữa ranh giới sự sống và cái chết, nhưng vẫn là phí công, loại đau đớn này nhắc cô biết rằng Phan Đông Minh đã làm được rồi. Một lần lại một lần, cô bị người đàn ông này liên tục đẩy vào địa ngục, cô chỉ cảm thấy cả người cô đã bị kéo thành hai mảnh. Dòng lệ nối nhau chảy qua tóc mai vào lỗ tai. Cô nhắm mắt lại, thấy trời đầy sao, rồi đột nhiên nó vỡ vụn thành biển tro bụi...

Không biết qua bao lâu, chỉ còn lại tiếng đàn ông thở dốc, chỉ còn lại luật động, nhưng điện thoại của cô đột nhiên vang lên. Một khúc ca lãng mạn được xướng lên, đó là nhạc chuông cô đã đặc biệt cài cho La Hạo, mà anh cũng như vậy. Rốt cục cô vẫn nhắm chặt mắt lại.

Nhất thời Phan Đông Minh mở mắt ra, bỗng nhiên hắn phát hiện mình vẫn đang che kín miệng Tạ Kiều. Hơi thở nặng nề của hắn phả lên mặt cô, nhìn cô bị lệ tẩy trong đôi mắt, chiếu ra khuôn mặt hắn. Thật thỏa mãn! Bên môi hắn gợn một nụ cười, nhưng hắn hỏi: “Là La Hạo?”

Tạ Kiều đã như không còn linh hồn nữa. Hắn bắt đầu tức giận, lại cười lạnh: “Tôi có điểm thông cảm với La Hạo, em hết như con cá chết không có phản ứng, thật sự là khiến người ta mất khẩu vị. Lúc cùng nó làm tình, em cũng có biểu hiện như vậy sao? Nhìn nó si mê em tới cỡ đó, tôi còn tưởng em rất cừ, thì ra mùi vị gian tình cũng chẳng có gì mấy.”

Tiếng chuông điện thoại vẫn không ngừng, Phan Đông Minh chưa thỏa mãn nhưng hắn rút thân mình ra rồi vào phòng tắm. Tạ Kiều chuyển tầm nhìn về phía điện thoại của mình trên sofa cách đó không xa, chắc chắn là La Hạo gọi tới để hỏi tình hình của cô bạn cùng phòng. Ôi, sao cô có thể đáng xấu hổ đến vậy, sao cô có thể hét một lần lại một lần lừa anh, sao có thể yêu anh như vậy...

Điện thoại vang lên hai lần, cuối cùng yên lặng. Phan Đông Minh từ nhà tắm ra trong tình trạng khóa thân, nhìn Tạ Kiều vẫn nằm trên giường với nguyên tư thế cũ, lại nhìn điện thoại của cô, cuối cùng đến lấy điện thoại ra xem. Hắn ngẩng đầu, trên mặt là nụ cười lạnh: “Sao không nhận điện thoại? Vừa rồi không phải là em vẫn gọi tên nó sao, cho em một cơ hội, gọi cho nó đi, cho em nghe giọng nói của nó.”

Hắn đến bên giường, ngồi xuống rồi nhét điện thoại vào tay Tạ Kiều, nói: “Nói với nó, em đang ở cùng tôi.”

“...Không, anh đã đồng ý với tôi rồi.” Giọng nói khàn khàn tuyệt đối không giống của cô, cô dùng sức nắm

lấy di động, chịu đựng nỗi đau trong lòng, cũng kìm chế nước mắt lại. Cô thật sự thấy lạ, máu chảy nhiều sẽ chết, mà sao nước mắt chảy nhiều lại không chết đi.

Phan Đông Minh chợt cười, nhưng trong ánh mắt hắn, một chút ý cười cũng không có, hắn nói: “Nhưng bây giờ tôi đổi ý rồi.”

9. Chương 9

Tạ Kiều đứng dậy níu lấy tay hắn: “Anh đáp ứng tôi, thì tôi sẽ nghe lời anh.”

Phan Đông Minh cười lạnh, vươn tay về phía Tạ Kiều, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô gục trên giường, hắn hừ hừ cười lạnh: “Tôi đã đáp ứng cho em, nhưng mà bây giờ tôi thay đổi ý định rồi, tôi nói bắt đầu là bắt đầu, chấm dứt thì chấm dứt ngay, không tới lượt em phải ra điều kiện với tôi.”

Thân thể Tạ Kiều đau đớn vô cùng, nhưng loại đau đớn này làm cho nỗi hận Phan Đông Minh trong cô càng lúc càng mãnh liệt, vừa tuyệt vọng vừa bị thương. Cô hít sâu một hơi, vùng dậy đánh lên người hắn, miệng thét lên chữ rủa: “Anh chính là đồ súc sinh cặn bã.”

Phan Đông Minh không hề phòng bị, bị một người yếu đuối nhu nhược như Tạ Kiều nổi điên lên đánh, hắn không hề đỡ kịp, bị móng tay Tạ Kiều kéo thành một đường dài trên mặt, nóng và đau rất, hắn cảm thấy vô cùng tức giận, đã lâu lắm rồi không có ai dám đánh hắn như vậy. Hắn túm lấy tóc Tạ Kiều mà kéo, cô ngã nhào xuống một bên giường, hắn liền lấy tay chụp lấy thân thể yếu của cô, kéo lấy mái tóc của cô mấy vòng, cột vào giường, cho cô đối mặt với trần nhà, một tay kia tát thẳng xuống mặt cô, không chút lưu tình mà để lại dấu vết trên khuôn mặt trắng mịn, hung hăng mắng: “Cô ngon quá nhỉ?”

Về mặt Tạ Kiều như chết lặng, không còn chút cảm xúc, ngay cả trốn cô cũng không trốn được, theo bản năng muốn đưa tay lên nắm lấy tóc hắn, nhưng mà sức lực của cô căn bản không thể đo lại với hắn, chỉ biết khóc lên thảm thiết: “La Hạo, La Hạo...”

Nghe thấy miệng cô thốt ra cái tên La Hạo, lửa giận của Phan Đông Minh lại tăng thêm không ít, bàn tay lại không chút lưu tình đánh lên mặt Tạ Kiều, máu chảy ra từ khóe miệng cô, cô không còn chút sức lực để giãy giụa, kêu lên nữa, mà sắp ngất đi dưới thân hắn, lúc này hắn mới dừng tay. Hắn thở gấp kéo đầu cô lên, nhìn thấy ánh mắt của cô với hắn tràn đầy ý nghĩ thù hận, hắn tức giận nói: “La Hạo sao? Tôi cho cô trốn mất lên xem tôi chơi chết nó như thế nào!”

Nói xong hắn buông bàn tay đang nắm lấy ót của Tạ Kiều ra, đầu cô đập xuống nền nhà một cái ‘cốp’ nhưng cô đã không còn đau đớn nữa, trái tim cô đã chết rồi, chỉ còn lại tấm thân rách nát này thôi.

Phan Đông Minh đứng dậy, không chút suy nghĩ liền mặc quần áo vào, lạnh lùng nhìn Tạ Kiều còn đang thút thút nằm khóc trên mặt đất. Trong lòng hắn tức giận muốn phát điên, người phụ nữ không có não này, hắn thật không rõ La Hạo hơn hắn ở điểm nào? Có tiền hơn hắn không? Có quyền hơn hắn không? Có gia thế bằng hắn không? Trong lòng hắn khê cười lạnh, Phan Đông Minh hắn muốn người nào là phúc mấy đời của họ, ai như người phụ nữ này. Kỳ thật Tạ Kiều không phải là người đẹp nhất hắn từng qua lại, nhiều nhất chỉ là thanh thuần đáng yêu mà thôi, nhưng mà hắn thật sự không nuốt trôi cơn tức này, rõ ràng La Hạo không bằng hắn, vậy mà cô ta lại vẫn cứ xa lánh hắn như né tà. Hắn thậm chí có điểm hận Tạ Kiều, người đàn ông như hắn mà bị cô ta cự tuyệt sao, hắn làm sao có thể bỏ qua nỗi nhục này được, quả thực là làm nhục sức quyến rũ của hắn mà! Bây giờ hắn bắt đầu ghi nhớ cô ả não ngắn này.

Thấy người phụ nữ nằm trên mặt đất không ngừng khóc lóc mà hắn lại tức thêm, cảm thấy phiền chán, hắn quay người đi thẳng một mạch.

Tạ Kiều nghe được tiếng bước chân hắn rời đi, cũng nghe thấy tiếng khóa điện tử khóa cửa lại, toàn bộ căn phòng giống như một nắm mộ yên tĩnh, cô nằm trên mặt đất hồi lâu, rồi từ từ ngồi dậy, nghiêng ngả đi vào phòng tắm. Trước mặt cô là một khuôn mặt như ma, trên mặt đầy máu, nhưng sắc mặt lại trắng nhợt, khóe mắt có vết bầm, mái tóc vốn đẹp như một cô người mẫu quảng cáo tóc giờ bù xù như ổ quạ. Cô chưa

từng nghĩ sẽ có lúc mình lại xấu xí như thế, thì ra cô cũng có thể xấu xí như thô, nếu cô sinh ra mà xấu xí như thế này thì tốt biết mấy. Cô đưa tay lên sờ khuôn mặt mình, lạnh như một khối gỗ, bên cạnh có vôi hoa sen, cô muốn tắm, muốn tẩy trôi đi hết mùi của tên khốn Phan Đông Minh kia. Cô nhớ tới La Hạo, vừa rồi cô không nghe điện thoại, chắc anh lo lắng, còn nữa, chiếc vòng tay này cô phải trả lại anh mới được, cô đưa tay tháo chiếc vòng xuống, gói vào khăn tay, vật này rất quý, nhưng cô không xứng, La Hạo hẳn là muốn đưa ột cô gái hoàn mỹ như thiên sứ, chứ không phải là một kẻ dơ bẩn như cô.

Vòi sen mở ra, cô không tắm nước nóng, cô cần nước lạnh, làm cho bản thân tỉnh táo, ngay cả quần áo cũng không cởi. Cô đứng dưới dòng nước, nước lạnh tạt vào mặt cô, đau rát, cô quay đầu nhìn bồn tắm. Cái bồn này như một hạt trân châu, cô nghĩ, sao lại đẹp như vậy, chế độ nước là do máy tự động, có hai con cá heo phun nước, chỉ cần tay vươn ra chỗ nào, nước từ miệng cá heo sẽ di chuyển theo ý như vậy, đằng sau là một loạt mỹ phẩm đầy màu sắc, ở tầng thứ hai có dao cạo râu của Phan Đông Minh, không phải là loại dùng điện, là loại dùng lưỡi dao.....

Phan Đông Minh tức giận thở dốc đi ra khỏi cửa, cho tới lúc thang máy xuống tới bãi đậu xe hắn mới phát hiện mình để quên chìa khóa. Hắn gọi điện cho lái xe, nhưng điện thoại cũng để quên ở trong phòng, hắn tức tới nội thương, mấy thứ quan trọng như vậy mà cũng để quên, hắn tức muốn chết, thật không muốn nhìn thấy mặt người phụ nữ dở sống dở chết kia nữa, cô ta làm cho hắn tức điên lên, rất điên. Hắn muốn phá nát khuôn mặt xinh đẹp của cô ta đi, nhưng mà bây giờ hắn không có chìa khóa cũng không có điện thoại, không đi tới đâu được, hắn muốn tìm Phi Phi hay Lộ Lộ gì cũng được, mấy người đàn bà này biết hắn chủ động tìm, sẽ sướng phát điên lên mất? Mấy người đó so với người phụ nữ tên Tạ Kiều kia đều xinh đẹp hơn, xa xăm, lại dịu dàng, thông minh, biết ngọt ngào với đàn ông, nhưng mà bây giờ hắn vẫn phải đi về lại căn hộ. Hắn không nhớ số của mấy người đó, bởi vì từ trước tới giờ có bao giờ hắn gọi điện cho đâu, toàn là mấy người đó gọi điên, quẩn lầy hắn. Hắn tức quá, có người nào giống như Tạ Kiều đâu, không biết thưởng thức? Người đàn ông như hắn mà phải dùng tiền mua đàn bà sao? Thật là nực cười, chỉ cần Phan Đông Minh hắn đứng ở bất cứ cầu vượt nào trong thành phố Bắc Kinh này, hô to lên : “Phan Đông Minh tôi muốn có bạn gái.” Chắc là cả trăm xe cứu hỏa mới có thể hạ nhiệt được đám đàn bà bu tới mong hắn liếc mắt.

Không phải cùng là phụ nữ sao? Hắn đưa tay ấn thang máy, trong lòng có chút bức tức.

Hắn nhập mật mã mở cửa, ngay cả giày cũng lười cởi, hắn tìm được chìa khóa và điện thoại thì tính đi luôn, nhưng nhớ tới ví tiền vẫn còn trong cái quần lúc này, hắn đứng là ngu mà, hắn còn phải vào phòng ngủ nữa, còn phải thấy người phụ nữ đáng ghét kia nữa. Thật ra hắn cũng không cần thiết phải lấy, nhưng là hắn cố chấp, muốn đi vào. Hắn đẩy cửa phòng ngủ, trong phòng quần áo tán loạn, nhưng không có người phụ nữ kia.

Trên giường cũng không có.

Trong phòng tắm ào ào tiếng nước chảy, hắn thở phào, thì ra cô đang tắm.

Thời điểm hắn xoay người đi, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại quay lại gõ cửa phòng tắm, không có tiếng trả lời, cửa bị khóa trái, hắn nghĩ nghĩ, rồi gọi tên Tạ Kiều, lại dùng lực mà gõ cửa, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy. Hắn cảm thấy kì quái, nhưng lại lo lắng, cô ta có gặp chuyện xui xẻo gì không? Lập tức hắn cười nhạo bản thân lo lắng thừa thãi, nếu cô ta muốn chết thì đã chết lâu rồi, sao còn đợi tới bây giờ? Hắn nói với cánh cửa: “Kiều Kiều, nếu em không mở cửa, tôi sẽ rất tức giận đấy.”

Chỉ có tiếng nước, không có tiếng trả lời sợ hãi của người phụ nữ kia.

“Tạ Kiều?”

Hắn nhớ tới nước mắt trong đôi mắt của cô, còn có cả nỗi tuyệt vọng, đáy lòng có một chút lạnh lẽo.

Hắn lùi về phía sau mấy bước, đưa chân lên cao, dùng hết sức đá vào cửa, lực phản lại làm hắn cảm thấy đau chân, nhưng cửa vẫn không hề lay chuyển, chỉ có tiếng nước, hắn bắt đầu hoảng hốt, gõ cửa hô to: “Tạ Kiều, cô có ở trong đó không?” Hắn biết cô nhất định ở trong này, vì cửa dùng khóa điện tử, cần mật mã mới ra vào được, Tạ Kiều đang ở trong phòng tắm, hay là cô ta ngất xỉu, hắn hy vọng là vậy.

Hắn lại đá cửa mấy lần nữa, mồ hôi tuôn ra làm cho hắn tức giận, cái khóa này, con mẹ nó, sao lại chắc như vậy, làm cho chân hắn đau vô cùng, làm hắn đá như điên này giờ. Hắn quên mất quản lí có chìa khóa,

bèn gọi điện, khi người quản lí đem chìa khóa đến mở cửa, hấn đã mệt mỏi rã rời, đá một phát vào cánh cửa, cửa đập vào tường kêu loảng xoảng, hấn thở gấp vịn cánh cửa, hai mắt hấn dán vào một chỗ, bởi vì hấn nhìn thấy trong phòng tắm, vòi hoa sen còn đang chảy ào ào, xung quanh đều là màu đỏ, màu máu đỏ. Tạ Kiều nằm trên vũng máu, trên người còn mặc bộ đồ ngủ khi nãy, bàn tay còn đang nắm lấy lưỡi dao cạo râu của hấn.

Phan Đông Minh lập tức tỉnh mộng, Tạ Kiều đã chết rồi sao?

Hấn sững sốt trong chốc lát rồi mới tiến lại nâng Tạ Kiều lên, thân thể của cô mềm như sợi bông, trên mặt có vết máu bầm, nhưng khuôn mặt lại tái nhợt một cách quỷ dị, rõ ràng là cô đã bị mất máu quá nhiều, trên cổ tay bên trái có một vết cắt rất sâu, da thịt bị nước xối vào trở nên trắng bệch một cách đáng sợ. Hấn lập tức bắt mạch cho cô, động mạch chủ vẫn còn đang đập một cách yếu ớt, may quá, cô ta không chết. Hấn ôm cô đặt lên giường, rồi gọi xe cấp cứu.

Tạ Kiều cảm thấy thân mình bị xóc nảy liên tục, giống như xe đang đi trên đường đầy ổ gà, cô không còn sức lực để mở mắt ra nhìn, nhưng cũng không muốn nhìn, là ai không ngừng ở bên cạnh cô thở hổn hển như vậy? Hình như có rất nhiều người, nhưng hình như cũng không có ai, có lẽ là tiếng thở dốc của cô, cô cảm thấy mình sắp chết rồi, thân thể giống như đang bồng bềnh trên mây, có rất nhiều bàn tay đang kéo cô xuống dưới, thật là khó chịu, cô nghe được người ta nói liên tục.

“Huyết áp?”

“70, 40”

“Nhịp tim?”

“70”

“Chẩn đoán sơ bộ, động mạch trung khu thần kinh của bệnh nhân chưa bị tổn thương nghiêm trọng, vết thương rất sâu.”

“Ngoài cổ tay bị cắt ra thì còn vết thương nào nữa không?”

“Mặt có vết máu bầm, những chỗ khác không thấy vết thương.”

Có người vén mi mắt của cô lên, lấy ánh đèn pin rọi vào, thật sự là phiền phức muốn chết đi được, có người nói: ‘Đồng tử bắt đầu có dấu hiệu dãn ra (Khi sắp chết, đồng tử trong mắt nở lớn ra), bây giờ khâu miệng vết thương lại trước đi, gọi điện thoại hỏi xem máu di chuyển tới đâu rồi?’

Một giọng nói vang lên: “Có thể cứu được không?”

Một giọng nói khác: “Khó mà nói được.”

“Ông là bác sĩ tốt nhất mà.”

“Nhưng cũng cần bệnh nhân phối hợp với sự điều trị của bác sĩ.”

“Vậy là có ý gì?”

“Bệnh nhân không còn ý thức sinh tồn, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức.”

Sau đó có người nói bên tai cô một cách hung dữ: “Tạ Kiều, tôi biết cô nghe thấy lời tôi nói. Cô nghe tôi nói cho kĩ đây, nếu cô chết, tôi sẽ cho La Hạo chôn cùng cô, luôn cả bố mẹ cô lẫn em trai cô, cũng đừng hòng sống, tôi nói được thì làm được, nếu không tin cô có thể thử!”

Tạ Kiều thực sự không hề thích giọng nói này chút nào, nghe hấn nói xong, cô cảm thấy run rẩy, cô không thích giọng nói này, cô ghét nó, cô không muốn nghe. Nhưng mà La Hạo, còn, La Hạo, cô nhớ rõ, cô rất yêu La Hạo, người con trai ấy, nụ cười như ánh sáng mặt trời, cô còn nhớ rõ dây chuyền ngọc lục bảo kia, nhưng mà sao những chuyện đó với cô bây giờ như giấc mộng xa xôi đến thế, cô đau đầu quá, thật là mệt quá. Có nhiều giọng nói ồn ào, bọn họ hình như đang nâng cô lên cáng, cô muốn tỉnh dậy, nhưng mí mắt cứ sụp xuống, cô nhìn thấy bầu trời đầy sao, bọn họ đem cô vào một khu nhà, trần có lát những tấm thủy tinh xinh đẹp, lớn vô cùng, có người nắm lấy tay cô tránh cho tay cô rũ xuống, sau đó có người chuyển cô xuống giường, lại có người mừng rỡ nói: “Máu đến rồi!”

Cô nghe thấy tiếng còi xe cứu thương hú vang, so với tiếng quỷ khóc còn khó nghe hơn, có rất nhiều người nói chuyện lớn tiếng bên tai cô, cô phiền chán, không muốn nghe, chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu, không muốn tỉnh lại, ngủ cả đời luôn, ý thức dần dần mơ hồ, dẫn cô về phía bóng tối.

10. Chương 10

Tạ Kiều cảm thấy cô đang nằm mơ, mơ thấy em trai cô hết bệnh rồi, thằng bé không ngừng chạy nhảy quanh cô, khiến cô chóng cả mặt, mà thằng bé vẫn gọi cô, nó nói: “Chị ơi, chị ơi, sao chị không dậy chơi với em, chị tỉnh dậy đi mà, đừng ngủ nữa.”

Hình như còn có mẹ cô, mẹ không khóc, mẹ đang cười, mẹ nói với cô: “Kiều Kiều, đây là quà sinh nhật của bố với mẹ cho con nè, không phải là con vẫn muốn có một cái váy công chúa sao, bố mẹ mua rồi? Con có thích không?”

Cô thích lắm, đó là một cái váy có viền hoa, đính những chuỗi hạt trong suốt lấp lánh. Cô bạn ngồi cùng bàn cô có một cái, làm cô ghen tị muốn chết, cô bạn ấy nói, là bộ váy bố mẹ cô ấy đặt mua từ nước ngoài, dành riêng cho những cô công chúa xinh đẹp mặc.

Cuối cùng bây giờ cô đã có chiếc váy giống vậy rồi, nhưng mà sao nó lại nhỏ như vậy, bây giờ cô cao cả 1m7 rồi thì làm sao có thể mặc đây. Có người ở phía sau cô cãi nhau không ngừng, cô thấy lạ, bèn quay đầu lại nhìn, là bố mẹ cô, bố cô tức giận nói: “Chúng ta ly hôn đi.”, là ngày em cô sắp không qua khỏi nữa.

Mẹ cô không khóc, mà chỉ cười lạnh, bà nói: “Ly hôn thì ly hôn, đi theo thứ như ông, là tôi không có mất.”

Nhưng mà họ đều đã đi rồi, không ai cần cô nữa, cô muốn khóc, liền sau đó cô nghe được tiếng khóc thút thít, giống như không dám làm ồn tới cô, nhưng mà âm thanh này sao lại quen thuộc tới vậy.

Còn có người nào đó nói: “Phan tiên sinh...”

“Sao rồi? Đã ăn được chút nào chưa?”

“Chưa, cậu ấy nuốt bao nhiêu đều phun ra hết rồi, nếu cứ như vậy chỉ sợ...”

“Đưa đây cho tôi.”

Có người thô lỗ đưa thìa đến miệng cô, dùng thìa dè nặng đầu lưỡi cô, sau đó là một muỗng cháo nóng tràn vào miệng. Cô không muốn ăn, cháo này đầy mùi thuốc Đông y, khiến cô cảm thấy chán ghét, cô buồn nôn, liền phun cả ra ngoài, khó chịu quá đi. Cô lại nghe thấy tiếng người kia khóc thút thít: “Phan tiên sinh, để tôi làm cho, anh như vậy sẽ làm bị thương đến cậu ấy mất...”

Có người đút cháo cho cô thay cái người tên là Phan tiên sinh ấy, dịu dàng lau đi khóe miệng dính cháo của cô, lại nghe thấy tiếng khóc quen thuộc của người đó: “Kiều Kiều, tớ xin cậu, ăn một chút đi, cậu xem cậu gầy như thế này rồi, tớ xin cậu đấy...”

A, cô nghĩ ra rồi, hèn chi người này dịu dàng tới vậy, thì ra là Lưu Vũ Phi, là cô bạn tốt nhất của cô, cô ấy vẫn khóc. Có giọng nói không kiên nhẫn của người khác: “Cô đọc cái này cho cô ta nghe đi, tôi biết cô ta nghe thấy.”

Cô nghe giọng nói ghen ngào của bạn cô, cô ấy đang đọc tin tức cho cô nghe: “Nhà đất La thị rối loạn...do sụp lâu...công trình bị ăn bớt...bị mưa to làm sụp....Hai người chết, bảy người bị thương nặng....Đang trong quá trình điều tra...” Sao cô ấy lại khóc như thế, đọc đứt quãng như thế, nhưng cô vẫn nghe thấy, cô hiểu được. La Hạo đã xảy ra chuyện, là người con trai có nụ cười như ánh sáng mặt trời kia....Sao cô lại chưa chết, cô nhớ là lưỡi dao đó lún sâu vào da thịt của cô lắm mà, sao cô lại không chết? Mạng của cô sao lại ti tiện như thế, làm cách nào cũng không chết.

“Kiều Kiều, mẹ cậu gọi điện tới hỏi thăm cậu, hỏi rằng sao nhiều ngày vậy rồi mà cậu cũng chưa gọi điện thoại cho bác, bác rất lo lắng, tớ nói cậu đã đi thực tập rồi, nên rất bận, cậu mau mở mắt ra đi, tớ xin cậu, gọi điện cho bác nói cậu vẫn bình an...Kiều Kiều...hu hu.”

Cô ngủ có bao lâu đâu, sao mẹ cô lại gọi điện rồi rít như thế? Hồi trước, cứ một tuần cô gọi ẹ một tuần, vậy thì cô đã ngủ bao lâu rồi? Cô luôn rất tỉnh ngủ, nhưng không muốn mở mắt dậy, cô nhớ rõ giọng nói hung tợn kia nói với cô, cô muốn hại chết La Hạo, ba mẹ, em trai sao, hẳn ta thật ác độc, vậy là cô hại La Hạo rồi sao? Cô vẫn yêu anh rất nhiều, làm sao lại có thể hại anh được, nhưng mà bây giờ cô mệt quá, chỉ muốn ngủ thôi.....

Tạ Kiều cảm thấy thân thể nóng nực, nóng tới phát điên, là ai đắp cái chăn dày như vậy cho cô ở tiết trời mùa hè này, toàn bộ thân mình như muốn bốc cháy, trong cổ họng đau rát, giống như bị người ta đổ cát vào, cả người cô đầy mồ hôi, muốn đá văng cái chăn kia ra, nhưng mà thân thể cô không còn lấy một chút sức lực nào, cô chỉ có thể rên hừ hừ.

Có người lau mồ hôi cho cô, nhẹ nhàng hỏi: “Tạ tiểu thư? Cô sốt sao? Cô muốn uống nước không?”

Cô muốn gật đầu, nhưng vẫn không có chút sức lực nào, chỉ có thể rên hừ hừ.

Có người đút cho cô ít nước ấm, cổ họng cảm thấy thoải mái một chút, trước mắt có ánh sáng chớp lên, còn có bóng người mơ hồ, là một người phụ nữ, người ấy nâng cô dậy, nghẹn ngào nhỏ giọng nói: “Trời ơi, sao con bé lại gầy như thế này, chỉ còn da bọc xương không thôi.” Cách nói chuyện rất giống mẹ cô, là mẹ sao? Cô cố mở mắt ra, muốn nhìn rõ ràng một chút.

Người phụ nữ ấy hét lên một tiếng, sau đó có người vui mừng nói: “Tạ tiểu thư? Đúng là ông trời có mắt, cô tỉnh lại rồi, để tôi, tôi đi nói cho quản gia.”

Trong chốc lát có rất nhiều người chạy tới, tiếng nói chuyện vô cùng huyên náo.

“Tạ tiểu thư? Cô tỉnh rồi?”

“Cô có đói không? Muốn ăn gì không?”

“Có chỗ nào không khỏe không?”

“Ánh sáng chói mắt cô ấy, mau kéo rèm cửa sổ lại đi.”

“Gọi điện thoại cho Phan tiên sinh đi, cả bác sĩ Cát nữa.”

Những người này một người Tạ Kiều cũng không biết, sao bọn họ lại khẩn trương như vậy? Cô vẫn còn mệt quá, cô nhắm mắt, lại trôi vào mê man. Khi tỉnh lại đã là buổi tối, bởi vì cô nhìn thấy cửa sổ đã khóa lại rồi, đầu giường có một người đàn ông mặc đồ đen, trong tay cầm một ống tiêm, bên trong ống là không khí, sau đó có một tia nước nhỏ theo đó bắn ra ngoài thành một đường cong. Người ấy xoay người kéo lấy cánh tay của cô, người ấy ngẩng đầu lên nhìn, thấy cô đang mở mắt, người ấy không giật mình cũng không vui mừng, chỉ là nhỏ giọng nói: “Tôi tiêm cho cô một mũi dinh dưỡng, trước mắt cô vẫn cần nó để duy trì sự sống cho cơ thể.”

Cô thử mở miệng nói chuyện, nhưng giọng nói lại khàn khàn như tiếng cát chảy rào rào: “Ông, ông là bác sĩ Cát?”

“Đúng, là tôi.” Người đàn ông ấy nhắc mũi kim tiên ra khỏi tay cô, sau đó ngồi lên chiếc ghế cạnh đầu giường, rồi đưa tay tháo khẩu trang xuống, Tạ Kiều mơ hồ nhìn thấy đây là một ông lão, đầu đã đầy tóc bạc rồi, khuôn mặt đã có nếp nhăn, ông ấy cười hiền lành, nhẹ nhàng nói: “Cô gái, cô phải kiên cường lên, cô còn trẻ như vậy, sao lại đưa bản thân vào bước đường cùng như vậy, trên đời này những chuyện đau lòng còn rất nhiều, cô hãy tâm đắc cho ba mẹ cô đau buồn sao? Cuộc đời con người vốn ngắn ngủi, cũng chỉ là chuyện tình cảm thường tình mà thôi, ai lại không có khó khăn thử thách? Chỉ cần là con người sống trên đời này, thì nhất định sẽ có những chuyện đau khổ, chỉ cần là có dũng khí hay không có dũng khí vượt qua mà thôi, nếu có dũng khí vượt qua, thì nó sẽ trở thành động lực rất lớn, nếu không, cả đời chỉ có thể bị chà đạp mà thôi, cô gái à, một người sống không phải chỉ vì một mình bản thân, mà còn vì cha mẹ người thân bạn bè mà sống nữa, chỉ cần cô gánh vác lấy một thứ trách nhiệm trên vai, cô sẽ không dễ dàng buông bỏ như vậy, loại trách nhiệm đó gọi là tình yêu. Tình yêu là một thứ rất kì diệu, có thể sáng tạo ra những kì

tích thần kì, cô còn trẻ như vậy, con đường sau này còn rất dài, còn phải có trách nhiệm của một người vợ, một người mẹ, còn nữa, chết cũng không thể giải quyết được vấn đề, chỉ có thể nhìn nhận là do bản thân mình quá yếu đuối, cùng một sự việc, nếu có thể thay đổi thời gian, thay đổi góc độ xem xét, sẽ nhìn thấy rất nhiều khía cạnh không giống nhau. Tôi đã từng này tuổi, cũng là người từng trải, vì thế cô gái à, nghe lời tôi nói, mọi việc đã xảy ra, không có gì có thể níu kéo lại được đâu.” (Má ơi, bs gì mà nói lảm thế, ngất

)

Nước mắt Tạ Kiều trào ra khỏi hốc mắt, cô hít hít mũi, nức nở nói: “Ông nói chuyện rất giống bố tôi.”

Bác sĩ Cát cười ha ha, sờ đầu cô, nói: “Thì ra là nhớ nhà sao? Ha ha, vậy về nhà, nhà cô ở đâu?”

Tạ Kiều cười ngọt ngào với ông lão hiền lành này: “Hàng Châu ạ.”

“A, a, thì ra như vậy nên cô bé con này mới đáng yêu như vậy, thì ra là đến từ thiên đường ca phú, tối hôm qua cháu tôi đắm lưng cho tôi nghe còn đọc cho tôi nghe bài ‘Giang Nam Khả Thải Liên’: Giang Nam khả thải liên ,

Liên điệp hà điền điền !

Ngư hí liên điệp gian :

Ngư hí liên điệp đông ...”

Đây là bài thơ Giang Nam Khả Thải Liên (Giang Nam hái được sen) mà Vân Nghiê đã biểu diễn tại Bình Dương Hầu phủ trước mặt Lưu Triệt.

Bản dịch Hán Việt:

Giang Nam Khả Thải Liên

Giang Nam khả thải liên ,

Liên điệp hà điền điền !

Ngư hí liên điệp gian :

Ngư hí liên điệp đông ,

Ngư hí liên điệp tây ,

Ngư hí liên điệp nam ,

Ngư hí liên điệp bắc.

Tạ Kiều bị ông lão làm cho nhớ nhà, bố mẹ và em trai ốm yếu của mình, lòng cô mềm lại, một mặt thì cười phụ họa theo ông lão, cuối cùng cũng không kiềm được mà khóc hu hu thành tiếng.

Bác sĩ Cát như bố cô, vỗ đầu cô thân thiết, nhẹ giọng nói: “Cô bé ngốc này...”

Bác sĩ Cát sau khi thu dọn đồ đạc xong thì rời đi, Tạ Kiều nhìn thấy một bóng dáng, đứng thẳng ngay cửa phòng, không tiến vào nhưng cũng không nói gì, Tạ Kiều rất nhanh liền nhận ra, đó là Phan Đông Minh.

Cô nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy hắn, cô nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ, sau đó là tiếng một người phụ nữ nhỏ nhẹ nói: “Phan tiên sinh.”

“Đưa tôi cầm cho.” Hắn nói, sau đó có tiếng bước chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng. Cô cảm giác hắn tới gần cô, rồi ngồi xuống đầu giường, bởi vì cô ngửi thấy mùi cháo, rất khó ngủ, có tiếng thìa khê chạm vào chén ‘leng keng’ cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng, giọng nói bình tĩnh: “Ráng chịu khó ăn đi, mấy ngày nay em đều ăn rất ít, nhìn em cả người gầy trơ xương, y như con mèo hoang, thấy cả xương sườn luôn rồi.”

Cô vẫn bất động, muốn giả bộ ngủ, nhưng mà hắn buông chén cháo, không hề tốn một chút sức nào đã nâng cô dậy được, chèn một cái gối vào sau lưng cô, thành nửa ngồi nửa nằm, nhưng cô vẫn không mở mắt tỉnh dậy.

Cô nghe thấy tiếng hấn đang cười, tiếng cười đáng ghét, hấn nói: “Cảm giác chết đi sống lại thế nào? Tôi nói với em rồi, quy tắc trò chơi là do tôi định ra, em chỉ có thể tuân theo, không thể phản kháng, tôi nói em sống thì em bảo đảm không thể chết được, cho dù em muốn chết, cũng phải đợi tôi gạt đầu mới được.”

Cô tuyệt vọng, đúng vậy, hấn đúng là có bản lĩnh đó, chết đi không phải là xong hết mọi chuyện rồi sao, để hấn đi hại ai cũng được, dù sao cô chết rồi, cũng đâu biết gì, cổ tay cô sao lại đau như thế, ngực cũng đau, đau tới nỗi không thở được, đau như thế này, thì ra đau là cảm giác như thế này, Tạ Kiều ơi Tạ Kiều, sao người không đau chết luôn đi.

Cô muốn khóc, mắt cô đau, mũi cũng đau, tất cả đều đau đớn vô cùng, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, không cách nào nén nổi.

Có một cái thìa ẩm ướt chạm vào môi cô, mùi thuốc Đông Y nồng nặc, cô khóc thút thít.

“Nhìn coi, tôi đã tự mình đút cháo cho em ăn, mà em còn không biết nể mặt sao? Tốt xấu gì cũng là lần đầu tiên tôi làm chuyện này, phải cho tôi chút mặt mũi chứ?”

Tạ Kiều cuối cùng cũng mở mắt nhìn Phan Đông Minh, hấn cười hi hi như con nít nhìn cô, còn đưa cháo đến bên miệng cô như cô vẫn hay đút cho em trai “Ăn đi.” Cô run rẩy nói: “Để tự tôi đi.”

Cổ tay cô còn quấn băng vải dày cộm, cô nhận lấy thìa từ tay hấn, nhưng nó nặng quá, thìa rơi xuống chén cháo ‘keng’ một tiếng, ngay cả đưa thìa tới miệng cũng khó khăn, Phan Đông Minh chắc một tiếng nói: “Đừng cố nữa, một chút sức lực em cũng không có, để tôi làm cho.” Hấn múc cháo, từng miếng từng miếng đút cô ăn, thấy cô cau mày, hấn hỏi: “Khó ăn lắm sao?” Nói xong thì ăn thử một miếng, khó ăn tới nỗi hấn muốn phun ra luôn, hấn ‘shit’ một tiếng, rồi nói: “Đúng là khó ăn thật, nhưng mà bác sĩ Cát nói rằng đây là đồ bổ, tôi cho người đi tìm ở chốn thâm sơn cùng cốc đấy, em ráng mà ăn đi.”

Tạ Kiều không thể nào nuốt nổi, từng cơn buồn nôn dâng lên, cô tránh đi thìa cháo, lắc đầu nguầy nguậy, Phan Đông Minh buông chén xuống: “Để tôi kêu di Lữ làm cho em chén canh, tôi đem lại ngay đây...Sao em lại nhiều nước mắt như thế chứ, lúc nào cũng khóc, tôi cũng thấy mệt cho em đấy.”

Có y tá gõ cửa phòng, cô ấy vào đo huyết áp, nhịp tim, rồi lại cho cô uống thuốc, Phan Đông Minh nhìn cô ăn xong mới chịu cho cô nằm, ngồi bên cạnh đọc báo. Tạ Kiều nén xuống cơn khó chịu trong lòng: “Tôi ngủ đã bao lâu rồi?”

Phan Đông Minh ngẩng đầu cười nói: “Cũng không lâu lắm, hai mươi ngày, chưa được một tháng mà.”

Trong lòng Tạ Kiều hốt hoảng, cô ngủ lâu như vậy rồi sao? Lớp học ra sao, La Hạo có xảy ra chuyện gì không, làm sao cô có thể mở miệng hỏi hấn đây?

Phan Đông Minh vẫn cúi đầu xem báo, nhưng lại biết cô đang nghĩ gì, hấn nói: “Trường học tôi đã cho người thu xếp cả rồi, em khỏe rồi, thì làm luận văn tốt nghiệp nữa là xong.”

“Tôi muốn gọi điện ẹ tôi một chút.”

Phan Đông Minh nhìn cô, sau đó với lấy điện thoại ở phía đầu giường đưa cho cô.

Tạ Kiều bấm một dãy số, khi vừa nghe được tiếng mẹ cô bắt máy, cô gọi khê một tiếng ‘Mẹ’ rồi khóc nghẹn ngào, không nói nên lời nổi.

Trong điện thoại mẹ vẫn không ngừng hỏi cô sao lại lâu như thế không gọi điện thoại về nhà, cô nghẹn ngào nói cô đã tìm được chỗ thực tập rồi, thật sự bận rộn và mệt mỏi quá, cô nói mẹ đừng lo lắng cho cô, cô vẫn ổn, rồi hỏi thăm tình hình của em trai như thế nào, sau đó mới an tâm cúp điện thoại.

Phan Đông Minh hỏi: “Em nói gì với mẹ em thế?”

Tạ Kiều dùng tiếng địa phương để nói, giọng nói mềm mại riu rít, y như một giọng ca của chú chim hoàng oanh, Phan Đông Minh cố sức nghe, nhưng cũng không nghe được lấy một chữ.

Tạ Kiều lại khóc, khóc đến thương tâm, có người gõ cửa, là quản gia, ông cung kính đứng ở cửa nói: “Phan tiên sinh, có Dương tiên sinh đến gặp.”

11. Chương 11

Phan Đông Minh buông tờ báo xuống, nghiêng người nhìn Tạ Kiều rồi nói: “Em ngủ đi, tôi ra xem xem Dương Quân đã muộn thế này rồi còn đến có chuyện gì.”

Cửa phòng đóng lại, Tạ Kiều không buồn ngủ chút nào, cô ngủ lâu như vậy làm sao có thể ngủ được nữa. Cô đẩy một bụng tâm sự, chính là vì nhớ La Hạo. La Hạo đã xảy ra chuyện, chắc chắn là do Phan Đông Minh gây nên. Cô nên làm gì đây, gọi cho La Hạo? Nhưng không thể dùng điện thoại ở đây được, còn di động của cô mà. Cô cố sức đứng dậy, nhưng chân vừa chạm đất đã văng đầu hoa mắt, chỉ muốn nôn ra. Nằm trên giường, cô còn tưởng mình chỉ mất sức, lúc đứng lên mới biết cả người đau vô cùng, như thể vừa bị người ta đánh ột trận. Con đau rõ ràng trên thân thể lập tức chiếm phần lớn ý thức của cô, chỉ có một chút còn sót lại là nhắc cô phải gọi cho La Hạo, cô muốn biết hiện tại La Hạo ra sao rồi.

Cô bám vào chiếc tủ đầu giường, run rẩy đứng dậy, hai chân cũng run lên. Cô cố gắng mở to hai mắt, cố gắng nhìn rõ ràng bài trí trong phòng, lại muốn tìm túi xách của mình nhưng mí mắt cô thật nặng, cả thân mình như bị treo một quả cầu sắt lớn vậy. Sự suy nhược khiến mỗi bước đi đều khó khăn, thật sự là khó có thể chịu được sự nặng nề này. Tạ Kiều thông thả, lại cố sức để ngồi xuống, bình ổn lại nhịp đập dữ dội của trái tim, hít thở sâu. Cô run rẩy nghĩ về La Hạo, cả cơn ác mộng này nữa, cô nói với chính mình rằng nhất định phải tìm được di động, cô muốn biết chắc La Hạo vẫn bình an vô sự. Nếu La Hạo vì cô mà xảy ra chuyện gì, tội nghiệt của cô còn lớn hơn rất nhiều.

Tạ Kiều nghiêm khắc ép mình vịn vào giường mà đứng dậy, bám lên tủ rồi men theo tường, lê từng bước một. Cả căn phòng thật yên lặng, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề của cô. Đi một chút cô dừng lại, kiểm tra trên bàn, tủ quần áo, sofa, trước mặt là cửa phòng, vẫn không tìm thấy túi xách đâu, nhưng có tiếng nói đứt quãng truyền đến.

Cô tựa vào cạnh cửa, cố gắng áp chế cảm giác muốn bãi công của hai cẳng chân, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng ra. Đập vào mắt cô là hàng lan can với họa tiết hoa tinh tế làm thành một vòng tròn lớn. Phía dưới đó là phòng khách, giờ thì cô đã biết mình đang ở tầng hai. Trước mắt cô là chiếc đèn chùm thủy tinh lớn, treo trên tầng hai mà vẫn kéo dài đến phòng khách tầng một, xa hoa đến mức không chân thực. Có gió từ ngoài thổi vào, mấy quả cầu thủy tinh trên đèn đong đưa nhẹ nhàng. Lúc này cô mới phát hiện ra, chỉ cần xoay người là cô có thể nhìn thấy một ban công lớn, chiếc rèm trắng nhẹ nhàng phất phơ.

Cô nghe thấy tiếng của người đàn ông tên Dương Quân mà cô gặp lúc ở sân golf. Vì túi xách cô đã mệt muốn chết rồi, nhưng đột nhiên Dương Quân lại nhắc đến cái tên “La Hạo”, cô chợt căng thẳng, tay nắm chặt lấy cửa mà lắng lắng nghe.

Phan Đông Minh đang cười, hắn nói: “Đã lâu lắm rồi, thế nào mà hôm nay lại đến đây chờ tôi hả.”

“Em cũng không thể nhắm mắt làm ngơ đúng không? Đó không phải cũng là bạn thân của em sao.”

“Đối với các cậu nó yếu sức, nhưng nó có đến đâu tôi còn không biết sao, các cậu toàn quan tâm vô vị.”

“Các anh đều là người làm ăn, em không hiểu trong đầu các anh chưa cái mẹ gì nữa, nếu có thể giúp thì anh cứ giúp một lần đi, dù sao chúng ta cũng cùng lớn lên từ hồi còn cời trường mà.”

“Đến đời nào rồi mà cậu còn chơi trò nhảm chán đấy với tôi hả? Phải giúp thì cũng không phải tôi đấy chứ? Người ta có bố, còn cả ông cụ nó nữa, có thể ngồi nhìn nó bị hại sao?”

“Không phải là anh không biết, ông cụ La kia chẳng tầm thường, ông ta ước gì La Hạo nhanh nhanh gặp khó khăn một chút đấy, bây giờ anh ấy trốn cũng không kịp lửa bén thân.”

“Tôi nói này, thằng nhóc cậu cũng tử tế quá đấy, biết là lửa bén thân mà còn tìm tôi ư, không phải là cậu cố ý sao.”

“Ày, bọn họ có thể so với anh sao.”

“Aiz, lại chụp mũ cho anh đấy rồi.”

“Mẹ kiếp, nói một chút đi, đừng làm bộ làm tịch nữa, chắc chắn anh có tin tức.”

“Cấp trên điều tra rất chặt, trước tiên phải để cho nó ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, khi nào tôi hỏi được chú hai thì nói sau.”

“Anh, hiện tại người nhà anh ấy đều hận không thể cắt đứt quan hệ luôn đấy, tuy rằng không đến mức cho chết luôn nhưng không phải cũng tệ lắm sao, như vậy thì làm sao mà anh ấy qua được đây.”

“Không phải còn có mấy người bạn cậu sao, có chuyện gì mà không làm được?”

“Em hỏi thăm rồi, chuyện này đúng thật là rất kỳ quái, lưới cũng giăng rồi, cá cũng tiến vào rồi nhưng trên dưới đều kín như bưng, không có một kẽ hở nào cả, quá choáng luôn.”

Phan Đông Minh lại cười, “Lúc hỏi thăm mà cậu không biết tin sao? Giờ nó phải tự gánh vác thôi, mấy người nhà nó chẳng ai quan tâm, không có cách nào cả nhé, nói thế nào thì tôi vẫn là người ngoài mà.”

“Nếu không phải thế thì còn đến tìm anh sao, anh, anh còn không nắm được chuyện này thì đúng là quá mơ hồ, hừ, lên tiếng trong nhà không phải thứ nhất là bố thứ hai là mẹ sao...”

Tạ Kiều nghe đến đó thì trái tim như đã ngâm vào thùng băng, yếu ớt rạp xuống đất không đứng lên nổi nữa. Xong thật rồi, cô nghĩ, cô thật sự đã hại La Hạo rồi. Chẳng những Phan Đông Minh muốn hại anh ấy, mà hẳn còn muốn anh không thể ở lại đất Bắc Kinh được nữa. Hẳn quả thật quá thủ đoạn, hẳn đã từng nói, La Hạo không phải đối thủ của hẳn, hẳn khinh thường mà đánh bại La Hạo. Người đàn ông với nụ cười rạng rỡ hơn ánh mặt trời kia, cô thật sự sẽ không được gặp lại nữa sao?

Dương Quân rời đi, tiếng bước chân trầm ổn của Phan Đông Minh từ xa lại gần. Hắn đẩy cửa, lúc thấy Tạ Kiều ở cạnh cửa thì ra vẻ kinh ngạc, “Ồ, sao thế này, sao lại nằm ở đây? Mau, lên giường đi.” Thế nhưng hẳn vẫn tao nhã đứng yên chứ không có ý định kéo cô đứng dậy, như không như có mà nhìn cô chảy nước mắt.

Tạ Kiều ngẩng mặt, rơi lệ, cô nói: “Tôi đồng ý với anh, cái gì cũng đồng ý, chỉ cần anh buông tha cho anh ấy.”

Phan Đông Minh cười cợt ngồi xổm xuống nhìn Tạ Kiều, khi thương thức đủ bộ dạng ngây dại của cô rồi thì cất lời lạnh lùng độc ác: “Em cho rằng em là ai? Tiên nữ giáng trần? Tôi đối xử với em không tốt? Nhiều ngày qua em cũng không soi gương ư, trước tiên nhìn xem em thành ra cái dạng gì rồi hẳn bàn điều kiện với tôi.” Hắn đứng lên bật đèn, tóm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô đặt lên bàn trang điểm, một tay nâng cằm cô lên để cô nhìn vào gương rồi nói: “Em nhìn xem? Đây là ai nào? Nhìn bộ dạng như ma của em, thằng đàn ông tham ăn nhất cũng chẳng có chút ham muốn nào, em còn tư cách nói điều kiện với tôi sao?”

Tạ Kiều nhìn người con gái gầy yếu trong gương. Đúng vậy, đây là ai? Cả khuôn mặt chỉ nổi mỗi đôi mắt to sâu hoắm, cằm nhọn gần như kim châm, mái tóc dài rối tung, quầng mắt thâm đen. Hiện giờ, ngay cả quỷ còn xinh đẹp hơn cô gấp trăm lần, dựa vào cái gì mà cô lại nghĩ Phan Đông Minh vì mình mà hại La Hạo cơ chứ? Cô đáng sao, thật sự là buồn cười, quả thực là ý nghĩ kỳ lạ, tự mình đa tình.

Phan Đông Minh cười lạnh buông cô ra, xoay người rời đi.

Tạ Kiều nhìn chằm chằm vào gương, đưa tay vuốt lên khuôn mặt của chính mình. Cô sắp không nhận ra chính mình rồi. Khi khuôn mặt này còn mang theo nụ cười mê người, khi đôi mắt này còn ẩn chứa ánh nhìn vui sướng, cô sẽ cười duyên mà nhào vào lòng người đàn ông kia, cũng sẽ triu mến mà ôm hôn anh. Đây là chuyện từ khi nào? Có thể là đời trước, cô từng nghe nói người nhà cô đời trước làm việc sai lầm, đến đời này phải trả nợ, cho nên bây giờ cô mới bị một người đàn ông ‘lột da tróc thịt’. Đời này nhất định cô không còn La Hạo nữa, vậy còn kiếp sau. Không phải hiện tại cô không có tư cách nói chuyện điều kiện sao? Vậy thì cô sẽ khiến mình trở nên có tư cách.

Cửa lại được mở ra, một người phụ nữ bê cái khay tiến vào, thấy cô thì “Á” một tiếng rồi nhanh chóng đặt khay xuống đưa cô lên giường, dùng gối chèn sau lưng cô để cô dựa vào đầu giường, sau đó bưng một bát canh đến, “Đây là tổ yến, dưỡng sắc bổ khí, cô ăn nhiều một chút, nhìn này, cô gầy quá rồi.”

“Cám ơn thím.”

“Ôi, trăm ngàn lần Tạ tiểu thư đừng khách khí với tôi nhé. Tôi là thím Lưu, chuyện ăn uống của cô sau này tôi đều lo liệu cả, nếu cô muốn ăn gì uống gì thì cứ nói với tôi một tiếng.”

“Cháu muốn ăn socola, bánh tart bơ, bánh phô mai...”

“Được được, chỉ cần cô muốn ăn, hôm khác tôi sẽ bảo thợ làm bánh làm cho cô.”

Từ đêm Phan Đông Minh rời đi, một tuần sau hấn vẫn không lộ diện. Tạ Kiều vẫn ép chính mình ăn đồ ăn nhiều chất béo, tuy rằng ăn xong lại nôn, nhưng cô tuyệt đối không buông tha cơ hội khiến mình béo lên và khôi phục khí sắc một cách nhanh chóng, nôn xong trong toilet, miệng cô lại đầy bơ sữa. Đối với sự cố chấp của cô, thợ làm bánh kem trong biệt thự không có cách nào. Rốt cục cô cũng có thể xuống giường mà không cần bám vào tường nữa. Mỗi ngày cô đều ra chỗ ban công phơi nắng, cô thấy tầng dưới có một nơi rất lớn, có bãi cỏ, có vườn hoa, còn cả hàng rào gỗ trắng, phía ngoài hàng rào là hàng bạch quả cao lớn. Ánh mắt cô xuyên qua cánh cổng lớn chạy bằng điện nhìn về phía xa. Nơi này hình như là lưng chừng núi, phong cảnh tuyệt đẹp, nơi nơi đều là cây cối xanh um tươi tốt, có nhiều ngôi biệt thự cao thấp không đồng nhất, sơn thủy hữu tình. Buổi tối, những ngôi biệt thự hàng loạt trưng đèn, thấp thoáng trên lưng chừng núi là hình ảnh thật lung linh.

Người y tá tư nhân vẫn đến đo huyết áp và đưa thuốc cho cô một ngày một lần.

Bác sĩ Cát giống như người cha kia, mỗi ngày đều đến tiêm cho cô một lần, sau là ba ngày một lần, dần dần là vào mỗi thứ Hai.

Cô đã có thể xuống tầng đi lại trong khuôn viên kia, ngắm tòa biệt thự xa hoa. Những ô cửa sổ trắng kéo đến sát đất, tường cẩm thạch cũng một màu trắng, tinh xảo, tao nhã mà cũng vô cùng đáng kinh ngạc. Phía sau biệt thự còn có một bể bơi lớn, sân xung quanh đầy những cây cối, hoa cỏ, những đóa hoa hồng phấn, trắng, vàng, tím tím khê lay theo gió. Ngôi biệt thự này quả giống như trong mộng. Cô không có việc gì làm, mỗi ngày đều ra thăm cỏ ngắm hoa, tưới cỏ, tưới nước cho vườn hoa, xem chị Lưu hái táo, xem thợ làm bánh ngọt, xem quần gia rửa xe trong gara đến độ có thể soi gương được. Tay cô không run lên, chân cũng không, không thấy y tá đưa thuốc đến nữa, bác sĩ Cát cũng chẳng thấy đâu nữa. Chị Lưu tìm cho cô một nhà tạo mẫu tóc, đưa tiến mái tóc dài chấm thắt lưng kia đi, biến thành kiểu đầu bobo. Khuôn mặt cô thoát nhìn càng nhỏ hơn, lại thêm mái tóc phồng nên khí sắc của cô rốt cục cũng khá lên rất nhiều. Cuối cùng mùa hè cũng qua đi để đón mùa thu tới. Phan Đông Minh đã đi được hai tháng rồi.

Cô vẫn không có tin tức của La Hạo, cô để mình học được cách chờ đợi, học được sự nhẫn nại. Tuy rằng chờ đợi là điều rất đau khổ, nhưng trừ bỏ khổ đau ra cô chẳng có gì, không có nụ cười, ngay cả nước mắt cũng không, chỉ có tịch mịch cùng cô đơn mà nhớ nhung người đàn ông kia. Mỗi ngày cô đều ngồi một mình trong phòng ăn rộng lớn dùng bữa, ngồi ngay ngắn trên ban công, nằm trên giường thì mất ngủ, ở giữa chốn thần tiên nhưng lại cách ngăn cuộc sống.

12. Chương 12

Mùa thu, xa xa trên sườn núi, hàng cây xanh um giờ đã chuyển sắc vàng. Gió sáng sớm cũng không còn dịu nhẹ nữa, đứng trên ban công, Tạ Kiều xoa xoa cánh tay trần. Quần gia đứng phía sau lễ phép nói: “Tạ tiểu thư, công ty thời trang đến đo quần áo cho cô, cô xem hiện tại họ có thể lên không?”

Tạ Kiều xoay người nhìn quần gia rồi lắc đầu: “Tôi không cần đâu.”

Quần gia có chút khó xử nói: “Đây là chuyện tiên sinh dặn, thay đổi mùa rồi, dù sao lúc ra ngoài cô cũng cần có quần áo thay.”

À, thì ra hấn vẫn còn nhớ rằng ở đây có một cô gái. Tạ Kiều tự giễu, hơi cong khóe môi, không muốn nhắc lại nữa. Quần gia cũng đã bảo thím Lưu đưa thợ may lên tầng. Thợ may là một người đàn ông chừng hơn bốn mươi tuổi, miệng ngậm cây thuốc, cau mày viết số đo vào sổ, lúc rời đi ông ta nói: “Cô thật gầy, hết như mấy cô người mẫu của nhãn hiệu chúng tôi vậy.”

Cô ngồi trên ban công nhìn mặt trời chuyển dần từ đỉnh núi phía đông rồi dừng trên đỉnh phía tây. Thím Lưu lên mời cô xuống ăn tối, bốn món ăn một món canh, lại thêm một bát cháo thuốc bổ. Hiện giờ cô đã có thể ăn hết một bát mà không hề nhú mảy, đó là thói quen của cô rồi, thực đáng sợ, cô nghĩ, thì ra thói quen cũng đáng sợ như vậy. Mỗi ngày trôi qua đều là sự lặp lại một chuỗi công việc, rời giường, ăn cơm, ngâm ngẫm, ăn cơm, lại ngâm ngẫm, sau đó lại nằm lên giường mở tròn mắt đợi mặt trời lên. Cô không ngờ rằng mình lại có tinh thần tốt như vậy, không ngủ, chỉ cần vừa nhắm mắt lại thơ dơ sẽ đột nhiên bừng tỉnh. Kỳ thực, trong phòng quá im lặng, mỗi người đi lại đều cẩn thận, trừ phi quần gia cắt tỉa cây cỏ, tiếng mô tơ vang lên thì trong phòng ngủ cô cũng có thể nghe được.

Trung Thu đến, cô ngồi một mình trên ban công rộng lớn mà ngấm trăng, trước mặt là bàn cơm phong phú, hoa quả nhập khẩu, chiếc bánh ngọt thợ làm cũng mang kiểu dáng bánh trung thu, các loại điểm tâm ngon miệng. Nhìn bầu trời đầy ánh trăng sáng, cô rơi lệ gọi điện thoại ẹ, sau đó là bố, chỉ lặp lại có một câu: “Đừng lo lắng, con ổn lắm.”

Sự nhàm chán này cô vẫn không thay đổi qua mỗi ngày. Cả ngôi biệt thự to lớn, ngoại trừ cô cũng chỉ có bốn người, quần gia, thím Lưu, thợ làm bánh kiêm đầu bếp, thợ hoa kiêm tài xế. Họ đều có công việc của mình, quần gia thì không bao giờ hết việc phải lo, cả chuyện vun vớt nhất trong biệt thự cũng phải phụ trách; thím Lưu lo làm việc nhà và mua đồ dùng; người đầu bếp luôn cân nhắc cách làm các món điểm tâm; thợ hoa thì chuyên tâm vào đám cây cỏ. Tạ Kiều nhìn họ đi tới đi lui đến ngây ngốc. Mấy ngày hôm trước có một trận mưa, càng mang đến cảm giác lạnh lẽo hơn. Hoa cỏ trong vườn chẳng cần đến sự tưới tắm đã đều mọc lên tươi tốt, gốc cây đã đâm chồi non. Cô nghe thím Lưu phàn nàn rằng, cháu trai mình sắp khai giảng, thế là cũng sắp già rồi; cô thấy viên thợ hoa vừa xúc đất vừa cất tiếng nói, người này nói người kia đáp, nói rằng thời điểm này đi du lịch phải chú ý an toàn. Cô đứng trên ban công nhìn về phía xa, hàng cây thành một dải đỏ vàng trên sườn núi, như thể có người họa sĩ lấy màu nhuộm lên. Cô nghĩ, thì ra đã đến tháng 10.

Hôm nay lại là ngày làm cỏ, bởi vì cô vừa chớp mắt còn chưa kịp nằm mơ, chợt nghe thấy tiếng mô tơ của máy cắt cỏ. Cô không hề thấy ghét thứ tạp âm này, thậm chí nó còn mang đến chút vui tươi cho căn biệt thự, tiếng “xẹt xẹt xẹt” nghe như tiếng hát vậy. Đáng tiếc có người không nghĩ như vậy. Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy bên ngoài có người la to. Cô choàng tỉnh giấc, trong chốc lát thần trí cũng chưa kịp tỉnh táo hẳn. Ở đây chưa từng có người nào dám lớn tiếng, ít nhất là từ sau khi cô đến đây, chưa từng thấy ai la lối như vậy. Xảy ra chuyện gì thế?

Cô xốc tẩm chăn mỏng lên, khoác chiếc áo choàng ngủ tơ tằm rồi xông ra ngoài. Cô định chạy ra ban công xem có chuyện gì xảy ra, vừa vòng qua chỗ cái đèn thủy tinh thì đã thấy có người đứng đó. Là một người đàn ông cao lớn, mặc bộ đồ ngủ màu café, chỉ lộ ra chỗ mắt cá chân, đi dép lê, vịn tay trên lan can hướng vào vườn hoa la lớn: “...Có để người ta ngủ một lúc không hả? Làm cỏ cũng phải chọn lúc chứ? Mới sáng ra đã làm âm ỉ cái gì chứ? Có đầu óc không?” Mắng xong hắn còn chưa hết giận, lại rống lên một tiếng: “Cút hết cho tôi!”

Tạ Kiều đứng lặng ở đó, không thể nhúc nhích trong vài giây, trong đầu trống rỗng, nhưng trái tim cô lại bắt đầu nổi kinh hoàng, tiếng “thình thịch” vọng đến như thể có người đánh trống bên tai cô. Đợi người đàn ông đang thở hồng hộc kia xoay người lại cô mới đột nhiên nhớ tới, người đàn ông khó chịu này chính là Phan Đông Minh đã mất tích được mấy tháng. Toàn bộ thân thể Tạ Kiều căng cứng lại, như con mèo hoang cảnh giác khi thấy kẻ thù.

Phan Đông Minh vừa xoay người, ngẩng đầu lên liền phát hiện Tạ Kiều đang đứng như hóa đá phía sau hắn. Hắn vừa thấy Tạ Kiều thì có vẻ giật mình sững sốt, như thể không nhớ ra cô là ai, lại như thể cảm thấy kỳ quái vì sao cô có thể xuất hiện ở đây. Trên mặt hắn còn có vẻ ngái ngủ, mái tóc ngắn thoát nhìn đã dài ra một chút, có sợi rủ xuống trán, trông trẻ hơn nhiều nhưng vẫn nguy hiểm như trước. Hắn thấy Tạ Kiều vẫn không nói gì, ngay lúc Tạ Kiều đang nghĩ hắn là hắn đã quên cô là ai rồi thì Phan Đông Minh bỗng “À” một tiếng, gật đầu với cô, sau đó tao nhã đi qua cô, biến mất dạng sau ngọn đèn thủy tinh.

Tạ Kiều như hóa đá nguyên đó trong chốc lát rồi mới xoay người về phòng. Nằm trên giường mở to hai mắt, suy nghĩ đến đâu đâu, lúc cô nằm đến nỗi đau thắt lưng cô mới phát hiện ra những chuyện vừa rồi suy nghĩ cô chẳng nhớ điều gì cả. Cô đi rửa mặt, bôi một chút kem dưỡng ẩm, lại lười không muốn thay quần áo, dù sao cô cũng không ra khỏi cửa, mặc áo ngủ rất thoải mái, ăn xong bữa sáng lại có thể tiếp tục về giường

nằm.

Cô đi xuống từ chỗ cầu thang rộng lớn, liếc mắt một cái đã thấy Phan Đông Minh đang trong phòng ăn. Quả nhiên hắn vẫn chưa đi, đang ngồi ở bàn ăn xem báo. Trước mặt hắn là một ly sữa, một tách café, một bàn đầy những chén giò hun khói, trứng ốp lếp, hai lát bánh nướng. Ánh mặt trời theo ô cửa sổ chiếu vào nhuộm cả căn phòng trong sắc vàng tươi. Phan Đông Minh như được vây quanh bởi một vòng hào quang. Hắn mặc một cái áo thoải mái màu tím, quần màu kem, trên chân là đôi dép lê. Đây là lần đầu tiên Tạ Kiều thấy Phan Đông Minh mặc quần áo kiểu thoải mái thế này, trước đây chỉ thấy hắn ăn mặc lúc nào cũng chỉnh tề, tỉ mỉ, thoạt nhìn cứ như chuẩn bị tham dự một bữa tiệc long trọng vậy.

Nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang của Tạ Kiều, hắn ngẩng đầu lên từ tờ báo nhìn cô, cũng không buồn chào mà lại cắm đầu vào tờ báo.

Thím Lưu giúp Tạ Kiều kéo chiếc ghế ở phía đối diện Phan Đông Minh rồi hỏi: “Tạ tiểu thư, cô ăn gì? Giống tiên sinh hay ăn cháo?”

Tạ Kiều còn chưa trả lời thì Phan Đông Minh đã nói mà không ngẩng đầu lên: “Cô ấy ăn cháo.”

Thím Lưu cũng không chờ Tạ Kiều đáp lại đã đưa đến bát cháo, còn cả mấy đĩa thức ăn nhỏ, một đĩa bánh chiên. Đặt mấy thứ xuống xong thím Lưu liền xoay người rời đi. Tạ Kiều không ngờ một người luôn làm việc một cách chậm rãi cũng có thể nhanh lẹ như thế.

Tạ Kiều cầm lấy thìa khuấy qua khuấy lại trong bát cháo, một chút khẩu vị cũng không có. Cho dù mỗi ngày bạn đều được ăn sơn hào hải vị thì cũng đến lúc phát chán, huống chi là thứ khó ăn như món cháo bồ này. Rốt cục Phan Đông Minh cũng buông tờ báo ra, dùng chiếc khăn khủ trùng bên cạnh lau tay, cầm lấy miếng bánh nướng, dùng dao ăn phết một lớp pho mát lên trên, đặt lên đĩa rồi đẩy đến trước mặt Tạ Kiều. Tạ Kiều kinh ngạc ngẩng đầu lên, Phan Đông Minh cười nói: “Ngày nào cũng ăn đồ ngấy thế này, thay đổi khẩu vị.”, nói xong hắn lấy đĩa bánh chiên của cô đi.

Tạ Kiều trừng mắt nhìn Phan Đông Minh nhồm nhoàm ăn bánh chiên uống sữa, lại nhìn bát cháo bồ và lát bánh mì trước mặt. Trung Tây kết hợp?

“Sao không ăn? Hôm nay nhìn mặt em có vẻ tươi lên, tiếp tục cố gắng.” Phan Đông Minh phồng má, nói: “Kiểu tóc mới? Rất hợp với em.”

Cô bắt giắc sờ lên mái tóc, lúc này mới hiểu ra vì sao sáng nay hắn nhìn thấy mình thì trở mặt ra. Lúc cắt mái tóc đen dài kia đi, dường như cô muốn đưa tiễn một quãng thời gian đáng sỉ nhục vậy. Cô cúi đầu ăn cháo.

Phan Đông Minh có vẻ không để ý đến sự trâm mặc của cô, ăn xong món bánh chiên thì lau tay rồi dùng một ngón tay đẩy một thứ đến. Tạ Kiều nâng tầm mắt, đó là một tấm chi phiếu, hắn nói: “Cho em, muốn mua gì thì mua, mặt mã trên đây nhớ sửa đi.”

Tạ Kiều không quan tâm mà tiếp tục ăn.

Quản gia đi tới, nói: “Tiên sinh, xe đã được chuẩn bị rồi.”

Phan Đông Minh nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “Em muốn đi xe vào thành phố thì cứ bảo quản gia, tôi có việc phải đi trước.”, vừa nói xong hắn liền đi luôn.

Tạ Kiều nghe thấy tiếng động cơ xe rồi lại không thấy nữa, lúc này mới thở ra một hơi, ném cái thìa xuống. Cô tựa lưng vào ghế, nâng tay sờ sờ trán, đều là mồ hôi. Cô căng thẳng, chỉ cần ở cạnh Phan Đông Minh thì cô đều căng thẳng, trong lòng sợ hãi, ra mồ hôi lạnh, chân như nhũn ra. Mấy tháng nay cô đã dần bình tĩnh được, nhưng sự xuất hiện đột ngột của Phan Đông Minh lại như hòn đá lớn ném vào mặt hồ đang yên ả, khiến cô không khỏi kinh hãi.

Cô nhẹ bước lên cầu thang, cuối cùng ngồi vào chiếc ghế tựa trên ban công, ngắm phong cảnh xa hoa, nghĩ đến nỗi lòng đáng thương của mình. Ngay khi cô đang được ánh nắng ấm bao phủ, còn đang lơ mơ ngủ trong dòng tâm sự thì lại nghe thấy tiếng động cơ xe. Cô liền mở mắt ra, phản ứng đầu tiên chính là ý nghĩ tại sao Phan Đông Minh vừa mới đi đã trở lại?

Cô nhanh chóng đứng dậy nhìn về phía vườn hoa, cánh cổng chạy bằng điện mở ra, một chiếc xe đen chậm rãi tiến vào, đỗ lại ở chỗ hòn non bộ. Người thợ hoa tiến đến mở cửa xe. Tạ Kiều có nằm mơ cũng không ngờ người trong xe bước ra chính là hai cô bạn cùng phòng của cô – Lưu Vũ Phi, Hứa Dung.

Bỗng nhiên cô bám lên lan can ban công, vui sướng hét lên đến phía vườn: “Vũ Phi? Hứa Dung?”

Lưu Vũ Phi ngẩng đầu nhìn Tạ Kiều, sau đó cười lớn rồi vẫy cả hai tay với cô, “Bạn yêu, chúng mình đến đây.”

“Chờ mình, chờ mình nhé.” Tạ Kiều nói năng lộn xộn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống tầng dưới. Cô rất vui, rất sung sướng, mấy tháng sau khi bị cách ly mà được gặp bạn thân thì đúng như gặp được người thân bị thất lạc. Cô vô cùng vui, lại rất bất ngờ, đến nỗi còn chưa đi giày cô đã để chân trần chạy vội xuống dưới.

13. Chương 13

Tạ Kiều chân trần chạy vội đến vườn hoa, trong vườn đầy đá cuội khiến chân cô phát đau, nhưng Tạ Kiều bất chấp, cô giang hai cánh tay ra, vừa khóc vừa cười, nhào tới ôm hai cô bạn. Hai cô nàng kia cũng kích động ôm lấy cô xoay tròn vài vòng.

Hứa Dung vừa khóc vừa nói: “Tạ Kiều, để mình xem nào, xem nào.” rồi nhìn trái nhìn phải khuôn mặt cô, “Tạ Kiều, cậu gây đi nhiều quá, nhưng vẫn là đẹp nhất.”, nói xong lại ôm lấy cô khóc.

Lưu Vũ Phi cao hơn cả hai người, lại kéo cô đến nói: “Bạn yêu bạn yêu, mau đến đây nào, mình nhớ cậu muốn chết luôn.”

Miệng Tạ Kiều run run, chỉ có thể dùng cánh tay mảnh khảnh ôm cô nàng kia, lau nước mắt cho các cô rồi lại cười. Hứa Dung vuốt đầu cô nói: “Tạ Kiều ngoan, sao lại cắt tóc hử? Cậu cũng biết mình hâm mộ mái tóc dài của cậu mà, mình không đồng ý, không đồng ý.”

Ba cô gái khóc cười ầm ĩ khiến mấy người ở đây đều cảm thấy kinh ngạc, ngay cả người thợ làm bánh luôn giấu mặt cũng không nhịn được mà chạy từ phía sau ra xem, trên đầu còn đội chiếc mũ dài màu trắng, mặc bộ đồng phục trắng, cũng phải á khẩu không nói được gì khi nhìn mấy cô gái như thể vừa nhìn thấy một trăm con chim non thì nhau chiêm chiếp ồn ào. Quản gia đứng ở cửa biệt thự, ông đã từng được tập huấn về nghiệp vụ làm quản gia, đến nay cũng đã thành một ông lão rồi, dù có khả năng kiềm chế rất lớn thì cũng không khỏi cảm động bởi cảnh tượng này. Ông cố nghĩ xem, ông vào làm ở họ Phan đã được mười lăm năm, vào nhà của cậu ba cũng được bốn năm, nhưng nơi này có lúc nào được náo nhiệt như thế này chưa? Trước khi Tạ tiểu thư đến, nơi này thực quá đối trang nghiêm, như thể là tòa án chứ không phải nhà ở. Ông tận mắt chứng kiến Tạ Kiều từ khi còn suy yếu đến lúc khỏe mạnh, đứa nhỏ này thật đáng thương, nhưng lại rất ngoan ngoãn, rất nhiều người yêu quý.

Thợ hoa đứng một bên cười, thím Lưu chạy đến nói: “Ôi hai vị tiểu thư sao không vào trong đi? Chuyện vui như vậy mà khóc gì chứ, nhanh nào, tôi đã chuẩn bị điểm tâm với hoa quả rồi.”

Lúc này Tạ Kiều mới lau nước mắt rồi nói: “Xem mình này, vừa nhìn thấy hai cậu thì quên hết mọi thứ, mau theo mình, mình có rất nhiều điều muốn nói với các cậu.” Cô nắm tay Lưu Vũ Phi và Hứa Dung lên tầng, đi vào phòng ngủ của cô, sau khi đóng cửa lại thì cả ba người lại ôm nhau khóc. Hứa Dung kéo tay trái của cô lên, vừa khóc vừa nói: “Tạ Kiều ngốc, mau nhìn xem nào.”

Trên cổ tay Tạ Kiều là dấu khâu miệng vết thương giờ đã lưu lại thành vết sẹo màu hồng, như một con rết xấu xí trườn trên cổ tay trắng nõn. Hứa Dung vừa vuốt vết sẹo vừa khóc, miệng thì thào: “Cậu thật khờ, quá khờ.”

Tạ Kiều kéo hai cô ngồi xuống sofa rồi vội hỏi: “Sao các cậu có thể đến đây?”

Hứa Dung khịt khịt mũi, quệt nước mắt rồi nói: “Là hần ta bảo bọn mình đến, sáng nay nhận được điện thoại của hần ta suýt nữa thì mình bị dọa chết. Cậu ở đây thế nào? Hần ta có gây khó dễ cho cậu không? Cậu có ổn không?”

Mắt Tạ Kiều đỏ hồng lên mà cô vẫn gật đầu, “Mình ổn, ổn lắm, cậu xem, mình rất khỏe, bảo bối đừng khóc, mình cũng rất nhớ các cậu, rất nhớ.”

Lưu Vũ Phi ôm lấy thắt lưng Tạ Kiều, vùi mặt vào cổ cô khóc, “Kiều Kiều, cậu sắp làm tớ sợ muốn chết biết không? Sao cậu lại ngốc vậy hả, cậu không biết là lúc mình nhìn thấy cậu nằm yên như con búp bê giấy mình thành cái dạng gì đâu. Cũng may có Bồ Tát phù hộ, cậu không có chuyện gì...”

Hứa Dung gỡ ba lô xuống rồi mở ra, lấy một cái túi đưa cho Tạ Kiều: “Đây là do hần ta bảo bọn mình đưa đến cho cậu.” Quả nhiên là túi xách mà cô vẫn không tìm thấy.

Tạ Kiều vội cầm lấy rồi mở ra, bên trong không thiếu thứ gì, thậm chí cả bộ trang sức được gói trong khăn tay cũng vẫn nguyên. Tạ Kiều nhìn bộ trang sức xanh trong vàng óng lại không tìm được mà khóc, cô úp thứ lạnh lạnh đó lên mặt, khóc nức nở.

Lưu Vũ Phi lấy khăn tay lau nước mắt cho Tạ Kiều, nhỏ giọng nói: “Kiều Kiều, La Hạo đến tìm cậu.”

Tạ Kiều ngẩng mạnh đầu lên, mở to đôi mắt đăm lẹ, giữ chặt lấy Lưu Vũ Phi rồi vội vàng hỏi: “Lúc nào? Anh ấy ổn không? Anh ấy thế nào?”

“Anh ấy đến sau hôm cậu đi, sáng hôm đó anh ấy đến trường tìm cậu, anh ấy nói gọi điện cho cậu cũng không được, anh ấy sốt ruột, còn bảo cậu nói với anh ấy rằng bạn cùng phòng xảy ra chuyện, anh ấy lo lắng đi tìm rồi.”

Tạ Kiều ngây ngốc, sững sốt trong chốc lát, lại hỏi: “Vậy cậu nói thế nào?”

“Cậu không ở cùng anh ấy, lại không về trường, chắc chắn là bị hần ta...Mình liền nói dối để anh ấy đi, sau này cũng không gặp lại nữa...”

Hứa Dung nói tiếp: “Nhưng mà tên kia cũng còn tính người, hần phái người đến tìm bọn mình, nói cậu muốn gặp bọn mình. Lúc ấy mình thấy là lạ, sao cậu không gọi điện thoại, nhưng vừa tới nơi thấy chỗ này, mình với Vũ Phi sợ đến mức mất hồn luôn. Cậu, cậu vẫn tái nhợt, hôn mê bất tỉnh, bọn mình cũng rất sợ ngộ nhỡ cậu...”

Lưu Vũ Phi nói: “Kiều Kiều, cho dù có bao nhiêu khổ sở cậu cũng phải sống tốt. Ngày đó hần đến tìm bọn mình nói chuyện, bảo bọn mình khuyên cậu, cậu có mấy cái mạng đâu cơ chứ. Kiều Kiều à, mặc kệ hần thật lòng hay muốn dọa cậu, mạng là của mình, không muốn nó thì cũng phải nghĩ đến mẹ cậu. Hôm bác gọi điện ình, mình cũng không đành lòng dối bác, trăm ngàn lần đừng làm chuyện điên rồ, nhé.”

Tạ Kiều cúi đầu nhìn chiếc vòng lục bảo trong tay, nước mắt nhỏ xuống thì lập tức tan vỡ, cô nhẹ nhàng nói: “La Hạo đã xảy ra chuyện, cũng không biết bây giờ thế nào, có rời khỏi Bắc Kinh không.”

Rốt cục Lưu Vũ Phi cũng nói: “Kiều Kiều, giờ cũng đều như nhau cả thôi, đừng nghĩ ngợi gì cả, muốn trách thì chỉ có thể trách số chúng ta không tốt thôi...”

Hứa Dung lại bắt đầu khóc: “Đều tại mình, nếu lúc trước mình từ chối cậu thì cũng không đến mức...Tạ Kiều, nếu cậu có mệnh hệ gì chắc mình sẽ không tha thứ cho chính mình đâu.”

Tạ Kiều nâng khuôn mặt đầm nước mắt kia lên, lắc lắc đầu: “Không, đây là do kiếp trước mình có tội, đời này phải dùng cách này để trả nợ, mình chính là ngôi sao mang tai họa, mình hại La Hạo, anh ấy tốt với mình như vậy mà mình lại...Mình có lỗi với anh ấy, mình vẫn nhớ anh ấy, nhưng mình còn mặt mũi nào mà gặp lại anh ấy nữa. Nếu chết mà xong hết được mọi chuyện thì cố sống chỉ là hại người hại mình.”

“Kiều Kiều, đừng nói như vậy.” Lưu Vũ Phi đưa tay lau nước mắt cho cô, “Đây nhất định là kiếp nạn của cậu, cậu phải kiên cường lên, cậu cứ ngây ngốc ở đây cũng không phải là cách hay đâu nhé. Bọn mình khó khăn lắm mới gặp được cậu. Nếu không thì cậu nói với tên kia đi, cho cậu về trường đi học, rồi còn tìm đơn vị để thực tập với làm luận văn, chắc là hần cũng không thể hủy việc học hành của cậu đâu.”

Hứa Dung nói: “Mẹ nó, hẳn là ai mà dám quản chuyện học hay không học của cậu chứ, đúng là cặn bã, nếu hẳn đồng ý thì Tạ Kiều phải đến mức này sao.”

Lưu Vũ Phi sần sùi thì thào: “Hẳn hử hại người còn chưa đủ, lại muốn hủy cả đời Kiều Kiều ư?”

“Tạ Kiều ngoan, dạng người như hẳn đối với phụ nữ chắc cũng chỉ kiêu thích 3 phút thôi, nhẫn nhịn đi, đừng bao giờ làm chuyện điên rồ nữa, nhá.”

“Đúng vậy, không nhẫn nhịn thì mình còn có thể làm thế nào nữa, hiện giờ ngay cả chết cũng là một loại xa xỉ.”

Hứa Dung và Lưu Vũ Phi nắm tay Tạ Kiều mà không nói gì nữa, ba cô gái trầm mặc trong nỗi thương cảm.

Giữa trưa Tạ Kiều cùng hai cô bạn ăn cơm. Lần đầu tiên sau khi Tạ Kiều đến đây thím Lưu thấy cô cười nói khi dùng bữa, cũng ăn nhiều hơn so với mọi khi, khuôn mặt ủ rũ cô độc kia nay cũng đã phiếm ửng hồng trông rất vui vẻ. Tuy rằng cô là người ít nói lại hay khóc nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến vẻ xinh đẹp. Mỗi người trong căn biệt thự này đều biết rõ đã có chuyện gì xảy ra, nhưng không ai dám nhiều lời nói câu nào. Phan tiên sinh này tính tình cổ quái, âm dương bất định, ngày thường cậu ta cũng ít khi đến đây. Bà cũng đã từng thấy Phan tiên sinh xuất hiện trên báo cùng với một cô gái rất xinh đẹp, mà đàn ông gia thế như vậy đương nhiên là chẳng bao giờ lẻ bóng cả. Có đôi khi nhìn Tạ Kiều lặng lẽ ngồi một mình trên ban công rơi nước mắt mà bà cũng chỉ có thể thở dài một tiếng. Ngôi biệt thự được người ta hâm mộ khen ngợi là thiên đường này chính ra lại là cái lồng vàng nhốt người con gái kia.

Cơm trưa xong xuôi, thím Lưu dọn cafe, hoa quả và nước trái cây lên ban công cho các cô. Ánh nắng nhẹ chiếu xuống căn phòng xa hoa thanh lịch lại càng hiện lên vẻ sang trọng của nó. Mấy cô vốn là bạn cùng phòng chẳng có gì giấu nhau nên ai có ưu phiền sần sùi gì đều thổ lộ hết, cùng thưởng thức cafe, ngắm phong cảnh. Hứa Dung đùa giỡn đem bao nhiêu chuyện trên giảng đường kể cho Tạ Kiều nghe, cô vẫn như một thằng con trai nói chuyện thoải mái cởi mở, luôn tay luôn chân khiến Tạ Kiều bật cười như thể được trở về cuộc sống vô lo vô nghĩ lúc ở trường, nhớ lại lúc các cô tắt đèn nằm trên giường tán dóc, tự miêu tả về tương lai mơ ước. Thời gian trôi qua thật vui vẻ náo nhiệt, cả ăn phòng rộng lớn lạnh lẽo nay đã tràn ngập tiếng cười. Ba cô gái tụ tập một nơi, muốn không náo nhiệt cũng không được.

Thời gian vui vẻ luôn thật ngắn ngủi, ngắn ngủi đến nỗi khiến Tạ Kiều còn nghĩ mình đang nằm mơ. Hứa Dung, Lưu Vũ Phi phải về, tiếng cười vừa rồi còn như quanh quẩn bên tai, giờ Tạ Kiều cầm tay hai cô, không nói lời nào, chỉ nghẹn ngào khóc.

Thím Lưu cũng đỏ hoe mắt, khăng khăng giữ hai cô ở lại dùng bữa tối. Hứa Dung ôm Tạ Kiều, lau dòng lệ đang không ngừng chảy xuống của cô, nói: “Tạ Kiều ngoan, cậu phải tự chăm sóc mình, lần khác bọn mình lại đến thăm cậu.”

Bác Vương đã chuẩn bị xe, đứng sau vườn hoa. Tạ Kiều kéo tay hai cô khóc đến thương tâm. Ngoài cánh cổng điện truyền đến tiếng xe, quản gia vừa vội vàng dùng điều khiển mở cổng vừa nói: “Ồ, Phan tiên sinh về rồi.”

Hứa Dung và Lưu Vũ Phi kinh hãi, xoay người nhìn. Ngoài cổng chậm rãi tiến vào một chiếc xe đen, bác Vương bước đến mở cửa sau xe, từ trên xe bước xuống là Phan Đông Minh trong bộ tây trang và gương mặt đầy ý cười.

Hắn cười đi tới nhìn Tạ Kiều khóc đến đỏ mũi rồi nói: “Hả, sao lại khóc nè? Được gặp bạn kích động vậy sao?”

Tạ Kiều không nhìn hẳn cũng không nói gì. Quản gia chạy nhanh lại nói: “Tạ tiểu thư không cho hai vị tiểu thư này đi.”

Phan Đông Minh quay đầu nhìn hội Hứa Dung, gật đầu nói: “À, phải đi sao? Các cô xem, Kiều Kiều lưu luyến các cô đấy, nếu không thì ở lại dùng bữa tối đi, bình thường chỉ có hai chúng tôi ăn cơm cũng chán...Thím Lưu, chuẩn bị bữa tối đi.”

Thím Lưu vội vàng đáp lời rồi rời đi.

Phan Đông Minh cũng không chờ các cô đáp lại đã đi thẳng vào biệt thự. Hứa Dung, Lưu Vũ Phi sợ tới mức không dám thở mạnh. Tạ Kiều dùng sức kéo tay hai cô, trong ánh mắt đều một vẻ khẩn cầu, hai cô lưỡng lự rồi cũng đành vào theo Tạ Kiều.

Cảnh náo nhiệt vừa rồi không còn nữa, ba người ngồi im trong phòng khách, tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, căng cứng người chờ tới bữa cơm. Phan Đông Minh tắm xong rồi thay quần áo ở nhà mới xuống tầng dưới, quần gia cung kính hỏi hân: “Phan tiên sinh, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ dùng cơm được chưa?”

Hắn gật gật đầu, đi đến ngồi xuống bên cạnh Tạ Kiều, kéo tay cô rồi cười nói: “Sao không nói lời nào? Tôi còn tưởng rằng em có nhiều chuyện muốn nói với mấy cô ấy chứ, hay là đã lặng lẽ nói hết rồi?”

Tạ Kiều lạnh mặt rút tay ra, không đáp lại. Trên mặt Phan Đông Minh đã có chút xám xịt, lại nhìn hội Hứa Dung đang có vẻ kinh hãi. Quần gia vội nói: “Phan tiên sinh, mời các vị tiểu thư đến phòng ăn được chưa?”

Tạ Kiều là người đứng lên đầu tiên, kéo hai cô lặng lẽ đến phòng ăn. Một lát sau Phan Đông Minh mới đứng dậy. Tạ Kiều vừa ngồi xuống Phan Đông Minh đã ngồi ngay cạnh cô, cười nói với hai cô nàng kia: “Đến đây rồi thì đừng khách khí, cứ tự nhiên.”

Hứa Dung và Lưu Vũ Phi như thể vừa nghe được thánh chỉ liền vội cầm lấy đôi đũa, nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị mà không có chút cảm giác thèm ăn nào, nhưng lại không dám từ chối Phan Đông Minh, bưng bát nhét cơm vào miệng, cảm giác nghèn nghẹn này khiến hai người thấy thứ mình ăn không phải cơm mà là cát.

Phan Đông Minh dùng đũa chỉ vào đĩa gà, nói: “Sao? Sao không ăn đồ ăn? Ném thử cái này đi, Kiều Kiều là người phương Nam, đầu bếp của chúng tôi đều làm được món bắc nam, rất tuyệt, mau ném thử đi.”

Hứa Dung và Lưu Vũ Phi vội vàng cầm đũa gấp một miếng thịt gà, ăn vào miệng mà thấy nhạt như nước ốc, bộ dạng ăn cũng thật máy móc.

Phan Đông Minh gấp một miếng gà đặt vào bát Tạ Kiều, ý cười trong suốt, lại dịu dàng nói: “Kiều Kiều, em cũng nên ăn nhiều một chút, thân thể em cần được tắm bổ, người ta nói ăn gì bổ nấy, ăn nhiều mới có sức khỏe.”

Tạ Kiều nhìn bộ dáng ăn cơm không thoải mái của hai cô bạn thì không khỏi khó chịu, nghe Phan Đông Minh nói xong cô bỗng cười rộ lên: “Thật không? Ăn gì bổ nấy? Vậy phải bảo thím Lưu hôm nào mua ốc lợn cho anh mới được.”

Phan Đông Minh vốn rất vui khi thấy cô cười nói, nhưng vừa nghe lời đó của cô thì có vẻ hơi khó hiểu, không khỏi nhìn cô, “Hả?”

Tạ Kiều lại cười nói: “Làm nhiều chuyện không có tính người như thế, tốn bao nhiêu tế bào não, hẳn là anh nên tắm bổ cho não.”

14. Chương 14

Hứa Dung và Lưu Vũ Phi vừa nghe thấy Tạ Kiều nói như vậy thì sợ đến mức đánh rơi đũa, cả hai cô trợn mắt há miệng nhìn vẻ mặt mờ mịt của Phan Đông Minh. Giờ phút này Phan Đông Minh y như một người đeo một thùng thuốc nổ, khiến người ta liếc mắt một cái thôi đã không rét mà run, khuôn mặt u lạnh kìa như thể muốn hủy diệt cả thế giới. Hắn nhìn chằm chằm vào mặt Tạ Kiều, ánh nhìn sắc bén như hai thanh kiếm, chỉ như hận không thể cho Tạ Kiều mấy ngàn đao. Còn Tạ Kiều chỉ ngồi yên không nhìn hắn mà nhìn vào bát cơm trước mặt. Hứa Dung đang chớp chớp đôi mắt cay xè thì thấy Phan Đông Minh đột nhiên giơ tay lên tát một phát lên mặt Tạ Kiều. Thân mình Tạ Kiều như đám lá cây bị cuồng phong thổi bay, ngã đập vào một chiếc ghế. Lưu Vũ Phi kinh hãi kêu lên một tiếng, vừa khóc vừa kéo Tạ Kiều dậy. Phan Đông Minh lạnh lùng nói: “Để cô ta tự đứng lên.”

Lưu Vũ Phi cứng tay gạt nước mắt, trơ mắt nhìn Tạ Kiều không rên tiếng nào nhưng mãi mới đứng lên được, cô cứ định ra đỡ nhưng lại không dám. Tạ Kiều đứng dậy vén tóc xòa trên mặt ra, một bên má đã sưng đỏ lên, mấy dấu ngón tay đỏ trên làn da trắng nõn nhìn đến ghê người. Lực ở tay Phan Đông Minh rất lớn, mãi lâu sau cô mới có cảm giác đau nhức bên má, khóe môi bị bập vào răng nanh làm rớm ra một chút máu tươi rồi.

Hứa Dung sợ tới mức che miệng lại không dám khóc, chỉ có thể nhìn Tạ Kiều lắc đầu, ý bảo cô đừng tiếp tục chọc giận Phan Đông Minh nữa.

Về mặt Phan Đông Minh thật xám xịt, hẩn nhìn chăm chăm Tạ Kiều, không nặng không nhẹ lại cực kỳ cay nghiệt: “Hôm nay nể mặt cô có bạn đến chơi, nhưng nếu cô còn tiếp tục thử, thử xem giới hạn của tôi đến đâu thì có ngày cô sẽ tự rước phiền phức, đến lúc đấy cũng đừng trách tôi không nể tình.”

Quản gia nghe thấy tiếng động thì đã chạy đến, nhưng không lại can ngăn Phan Đông Minh mà chỉ có thể đứng từ xa ở cửa phòng ăn mà lo lắng suông. Phan Đông Minh đứng lên, chỉnh lại áo, không biến sắc mà nói với Hứa Dung và Lưu Vũ Phi: “Thật đúng là có lỗi, tôi còn có chút việc phải ra ngoài, các cô cứ từ từ dùng bữa.” Nói xong hẩn liền xoay người, lại thấy quản gia thì rống lên một tiếng: “Không nghe thấy tôi nói là ra ngoài sao? Chuẩn bị xe!”

Quản gia vội vàng đi chuẩn bị xe, lập tức nghe thấy tiếng động cơ ô tô hướng ra phía cổng. Lúc này Hứa Dung, Lưu Vũ Phi mới đỡ Tạ Kiều ngồi xuống, khóc nghẹn nhìn mặt cô, “Kiều Kiều, hẩn thật đáng sợ, cậu đắc tội gì cơ chứ? Trứng chọi đá thôi, cậu không thể nhẫn nhịn sao, hả? Cậu phải chịu tội như thế nữa có còn là cậu không?”

Tạ Kiều như vẫn còn đang choáng váng, ngồi im trên ghế, ngoại trừ gò má sưng đỏ và ánh mắt phiếm hồng thì đôi môi hơi tái, nước mắt cũng không thấy đâu.

Thím Lưu lấy một túi đá, vừa chườm lên vết thương cho cô, vừa nghẹn ngào nói: “Cô đúng là đứa ngốc mà, sao lại đối phó kiểu đó, Phan tiên sinh tính tình không tốt, là người thích ăn mềm chứ không ăn cứng, cô ngoan ngoãn nói ngọt vài tiếng thì có phải là không có chuyện gì không cơ chứ? Không biết tạo nghiệt gì đây, nhìn mặt xem này...”

Tạ Kiều kéo tay thím Lưu xuống, nhẹ nhàng nói: “Thím Lưu, phiền thím bảo tài xế vất vả một chuyến, đưa bạn cháu về với.”

Sau khi tiễn Hứa Dung và Lưu Vũ Phi, Tạ Kiều trở về phòng, lấy bộ trang sức trong khăn tay ra, vuốt ve khối lục bảo rồi mới nhỏ những giọt nước mắt uất nghẹn bấy lâu. Cô ngồi trước bàn trang điểm, cẩn thận đeo bộ trang sức vào, cẩn thận nhìn, cẩn thận nhớ lại dáng vẻ của La Hạo, bên tai còn như đang nghe thấy anh cười nói: “Muốn hôn anh cũng đừng khóc chứ, anh vừa ăn hạt tiêu, có sợ không?”

Tạ Kiều nhìn mình trong gương. Trên mặt cô gái ấy có năm dấu tay hồng hồng, để mặc cho nước mắt lăn dài, cô nhẹ nhàng nói trong gương: “La Hạo, em nhớ anh, em muốn bên anh, bây giờ.”

Cô cứng người nằm trên giường, cố chấp nghĩ về La Hạo, nghĩ rằng La Hạo vẫn ổn, nhớ đến nụ cười La Hạo, nhớ tất cả thuộc về anh, lại nghĩ đến việc anh dễ dàng tha thứ và nhân nhượng, nuông chiều mình, có say đắm, có thâm tình, nghĩ cho đến khi cô không thể hình dung được khuôn mặt anh thì thôi. Cô có chút sợ hãi, sao cô lại không hình dung ra được, khuôn mặt kia cô đã nhớ đến hàng trăm ngàn lần trong mấy tháng này, sao có thể không hình dung ra chứ. Cô cố nghĩ đến đâu đâu, ý thức cũng dần mơ hồ đi.

Dường như Tạ Kiều đang trong cơn nửa tỉnh nửa mơ, cô không nhìn thấy gì trong mơ cả, bởi vì sương mù giăng thật dày, nơi nơi đều một màu trắng bạc, chỉ có thể nghe thấy từng tiếng bước chân. Cô thấy tiếng bước chân kia đang đi về phía mình, cô bắt đầu sợ hãi vô lý do, cô xoay người chạy, nhưng sương dày đặc che lấp cả đường đi. Cô giẫm mạnh từng bước mà bỏ chạy nhưng tiếng bước chân kia vẫn cứ vang mãi phía sau cô, cô căng thẳng đến khó chịu, nhịp tim kinh hoàng liên tục tăng tốc, cô lại càng khó chịu hơn. Cô muốn chạy nhanh hơn một chút để thoát khỏi tiếng bước chân khiến người ta sợ hãi kia, nhưng đột nhiên, một bước chân không thấy điểm tựa, cô rơi vào một cái động rất sâu mà vô cùng u tối...

Đột nhiên tỉnh lại trong cơn hoảng sợ, trái tim vẫn thình thịch liên hồi trong lồng ngực, cô nhìn căn phòng xa lạ dần trở nên quen thuộc với cái đầu đầy mồ hôi. Không có hang sâu, đây là biệt thự, là biệt thự của Phan Đông Minh. Trong lúc ngây người, tiếng bước chân trong mơ lại đột nhiên vọng đến, càng nghe càng

rõ ràng. Thân thể Tạ Kiều chợt cứng ngắc lại, không thể nhúc nhích. Trong chốc lát cô còn nghĩ mình vẫn chưa tỉnh hẳn khỏi cơn ác mộng, nhưng tiếng bước chân rõ ràng kia vang lên ngoài cửa phòng ngủ của cô. Cánh cửa bị đẩy ra, Phan Đông Minh vẫn mặc nguyên bộ đồ ở nhà tiến vào, vừa đi vừa cởi quần áo, rồi ném chỗ quần áo đó xuống đất. Tạ Kiều nằm thẳng đơ nhìn sắc mặt đỏ đỏ của Phan Đông Minh, mùi rượu xộc đến cùng hân.

Hắn gục lên giường, Tạ Kiều nhanh chóng nhích người sang một bên khác, căng thẳng nhìn hân.

Phan Đông Minh nhắm mắt nhưng vẫn không nhúc nhích. Tạ Kiều vừa thở ra một hơi thì ai ngờ Phan Đông Minh liền xoay người như thể đang rất khó chịu, dích lại càng ngày càng gần cô. Tạ Kiều cắn môi lui về một bên, muốn cách xa hân hơn. Đột nhiên Phan Đông Minh tóm lấy cô, cô sợ đến mức định phản kháng lại thì thấy hân lẩm bẩm nói: “Em thử dám động đây lần nữa xem, tôi cũng không cam đoan cho sự an toàn của em.”

Tạ Kiều nghiêng thân mình cứng nhắc, lại không dám nhúc nhích. Phan Đông Minh dụi vài cái sau lưng cô, một cánh tay đưa qua gáy cô, một cánh tay tóm lấy tay cô rồi vắt ngang qua bụng cô, không hề động đậy tiếp. Cô căng thẳng trong chốc lát, thử rút tay ra, cô vừa cựa quậy thì từ sau tai truyền đến giọng nói ngái ngủ của hân: “Ngủ!”

Tư thế này thật sự rất mờ ám, lưng cô dán vào ngực hân, hông chạm vào đùi hân, mà chân hân thì lại áp sát lên chân cô. Đây rõ ràng là một loại cảm giác quá gần gũi, điều này khiến Tạ Kiều vô cùng phản cảm nhưng cũng không dám động, chỉ sợ lại chọc giận hân thì không biết hân còn có thể làm ra chuyện gì nữa. Câu nói trước khi hân rời đi lúc tối Tạ Kiều còn nhớ rất rõ ràng. Hân nói cô có thể thử, thử xem giới hạn của hân đến đâu; hân còn nói, cho dù cô muốn chết cũng phải đợi hân gật đầu mới được. Cô nghĩ cô vẫn nên nhẫn nhịn đi, cảm giác bị người ta đánh thật quá khổ sở. Sức hân đánh người cũng quá lớn, không chút lưu tình, khuôn mặt mình cũng chỉ bởi mình không chịu được thời mà gánh bao nhiêu tội. Cô lại nhớ đến lời Lưu Vũ Phi nói, rằng cô nhẫn nhịn rồi sẽ gặp ngày trăng sáng, Hứa Dung nói hân là người chỉ thích 3 phút. Có lẽ hân thấy cô không tốt đẹp như bề ngoài không chừng sẽ đi tìm người phụ nữ khác mà buông tha cho cô. Nghĩ đến đây, cô không còn ý nghĩ phản kháng nữa. Cô hình dung hân là chiếc chăn nhung, còn cô thì nằm trong lòng: Không cảm giác, một con cừu, không cảm giác, hai con cừu...

Không biết đếm được bao nhiêu cừu, rốt cục cô cũng ngủ say. Lúc cô mở mắt đã là sáng ngày hôm sau. Cô vẫn nằm nguyên tư thế từ tối hôm qua, nằm nghiêng trong lòng Phan Đông Minh, thân mình cứng nhắc như khúc gỗ. Nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng phía sau, lại thấy tay mình vẫn còn trong tay hân, bất giác, ma xui quỷ khiến cô liền nhồm dậy, ngay tức khắc bị Phan Đông Minh tóm lại. Cô há miệng định kêu lên, Phan Đông Minh nhanh chóng nghiêng người đè cô xuống giường, cúi đầu hôn cô.

Lúc hân chạm môi, Tạ Kiều cảm thấy như thể chịu một cơn chấn động mạnh mẽ. Cô cảm nhận rõ ràng môi hân mang theo sự nóng bỏng, sự sốt ruột, khát vọng. Trong lúc cô còn đang sửng sốt thì hân đã tách được hàm răng cô, đầu lưỡi như con cá chạch tiến vào miệng cô, chớp mũi cô chạm vào mũi hân, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô. Tạ Kiều giãy giụa liên tục, vừa nói “Không...” thì lại bị hân dùng môi chặn lại, tăng thêm lực, rồi nhẹ nhàng cắn.

Tạ Kiều nâng tay đánh lên tấm lưng trần của hân, mà tay hân thì lại đang cởi cúc áo ngủ của cô, cô càng giãy giụa hân càng tăng thêm lực ở môi, hung hăng hôn. Tạ Kiều hơi khó thở, động tác tay hân lại nhanh hơn, cởi bỏ áo cô rồi đưa tay vào áo lót, dễ dàng tóm lấy bầu ngực trần của cô.

Hân vừa thở hổn hển vừa rời khỏi môi cô, cô vội vàng nói: “Buông ra...anh buông ra...”

Phan Đông Minh càng ôm cô chặt hơn, vừa kéo quần ngủ của cô vừa thì thào nói: “Kiều Kiều, Kiều Kiều ngoan...”

Cảm giác đáng sợ ở khách sạn đêm hôm đó lại ủa về, cô là con cá nằm trong lưới còn hân là người giăng lưới, cho dù cô giãy giụa thế nào đi nữa thì vẫn bị kéo lên bờ cho đến khi không thở nổi. Đột nhiên cô nhớ tới lời Lưu Vũ Phi...Nhẫn nhịn sẽ gặp ngày trăng sáng...Hứa Dung nói...Hân chính là dạng chỉ thích có ‘3 phút’...

Nhẫn nhịn? Không cam tâm! Rốt cục là nhẫn nhịn? Hay không cam tâm?

Phan Đông Minh đã thở gấp cởi quần ngủ của cô, có vẻ sốt ruột, không màn dạo đầu, tiến thẳng vào giai đoạn chính luận.

Nhấn nhện ư? Hay vẫn không cam lòng?

Cái gì cũng có thể nhấn nhện được, nhưng loại chuyện như thế này thì sao có thể chịu được!

Phan Đông Minh vừa chạm vào cô đã cảm thấy ghê tởm, mà Phan Đông Minh thì lại như hủ hê thỏa mãn mà tiến thẳng vào thân thể Tạ Kiều. Tuy rằng cô vẫn không phối hợp, nhưng không sao, hấn điều luyện như vậy, luôn có thể khiến cô nóng lên. Hấn tăng thêm lực, hung hăng xông vào.

Ngay tại lúc hấn cảm thấy nơi đó thật mềm mại lại ấm nóng, thời điểm hấn mê mê, đột nhiên hấn nghe thấy Tạ Kiều dùng ngữ điệu lạnh nhạt hỏi: “Sao anh không mang áo mưa?”

Hấn rất thư thái, hấn rất thích, Tạ Kiều không hề phản kháng mà lại quá đẹp, hấn rên rỉ thì thào: “Tôi, tôi sẽ cẩn thận...”

“Không phải, anh hiểu lầm rồi.”

Lúc này Phan Đông Minh mới mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, có chút khó hiểu mà nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Kiều.

Tạ Kiều cũng nhìn vào mắt hấn, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tôi sợ bẩn.”

Rốt cục Phan Đông Minh cũng cứng người, dừng động tác trên người Tạ Kiều. Vừa rồi hấn có bao nhiêu thỏa mãn, bao nhiêu nhiệt tình, nhưng trong thoáng chốc đã bị câu nói của Tạ Kiều đập tan. Hấn như quả bóng xì hơi, cả người như bị quăng vào nước đá rồi đóng băng trong nháy mắt. Hấn lạnh lùng nhìn Tạ Kiều, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Sợ bẩn? Ai không bẩn? La Hạo? Em có biết chúng tôi cùng chơi đàn bà thế nào không? Chúng tôi có thể trao đổi bạn gái, bao gồm cả em vậy. Biết La Hạo bây giờ thế nào không? Nó thức thối hơn em nhiều, em còn nghĩ rằng La Hạo yêu em, vậy em có biết bây giờ nó cũng giống như em vậy, đang nằm trên giường một con đàn bà khác, làm chuyện như tôi làm với em, em còn muốn vì nó mà thủ thân như ngọc cơ đấy. Đáng tiếc, La Hạo đã sớm quên em rồi. Hôm nay tôi dạy cho em một câu, đàn ông như bọn tôi thứ không thiếu nhất chính là đàn bà.”

Phan Đông Minh rút khỏi thân thể Tạ Kiều, xoay người rời giường, nghênh ngang tiến vào phòng tắm.

Tạ Kiều chậm rãi kéo chăn che đi thân thể trần trụi của mình. Cô thấy lạnh, rất lạnh. La Hạo...nhiều ngày trôi qua như vậy mà lần đầu cô lại nghe thấy cái tên này từ miệng Phan Đông Minh, cô không tin, sao La Hạo có thể như vậy, đây nhất định là vì Phan Đông Minh muốn đả kích cô nên mới nói thế. Cô không tin, căn bản là không tin. Cô kéo chăn trùm đầu dù rất khó thở, cô hận Phan Đông Minh, rất hận, rất hận, sao hấn có thể nói xấu La Hạo như thế. La Hạo sẽ không lên giường với người khác, La Hạo sẽ không quên cô, La Hạo dùng ánh mắt sáng ngời nhìn cô mà đau lòng nói: Em muốn hôn anh cũng đừng khóc chứ.

15. Chương 15

Phan Đông Minh từ phòng tắm đi ra liền nhìn thấy Tạ Kiều nằm yên trên giường, dùng chăn cuốn mình lại kín bưng như kén tằm, hấn hừ một tiếng, quần khăn tắm rồi đi vào phòng ngủ lấy quần áo, vừa mặc vừa tức giận. Tạ Kiều này nhìn qua dường như rất yếu đuối nhưng thật ra lại là đá tảng, vừa đáng ghét vừa cứng rắn, đã không đưa mắt nhìn hấn thì chớ, lại còn cảm thấy ghê tởm hấn, chắc chắn là thời gian dài không có gì làm nên muốn bị ăn mắng đây. Không phải người ta vẫn nói con gái Giang Nam đều ngọt ngào đến phát ngáy sao? Hấn vẫn còn nhớ rõ La Hạo từng nhắc đến Tạ Kiều trước mặt hấn, cái gì mà mềm mại, ngọt ngào như bánh dẻo, chỉ nhìn thôi đã đủ nhỏ nước miếng rồi.

“Cái rắm!” Phan Đông Minh vừa đeo caravat vừa bĩu môi, “Bộ đáng đẹp đẽ, lại chỉ là đồ xảo trá, phí công quan tâm, mình chả việc gì mà chuốc lấy cơn trường đau dạ dày.”

Lúc hấn xuống tầng đi qua phòng Tạ Kiều, không thèm liếc nhìn vào mà đi luôn, nhưng trong lòng lại nói: Mi phải chỉnh đốn con thiêu thân nhỏ kia cho ta, nếu không hãy xem ta trừng trị mi thế nào.

Bác Vương lái chiếc xe thể thao ra khỏi gara cho hắn, lúc hắn ngồi vào xe còn dặn quản gia: “Đem bữa sáng cho Tạ tiểu thư đi, bảo thím Lưu nhìn cô ấy ăn hết mới thôi.”, nói xong liền đạp chân ga nghênh ngang rời đi.

Tạ Kiều bị thím Lưu gọi dậy, lúc thím Lưu nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt cô thì biết ngay rằng đứa nhỏ này chắc chắn lại phạm sai lầm rồi thì không khỏi thở dài: “Tạ tiểu thư, cái này là Phan tiên sinh giao phó, cô ăn một chút đi.”

Tạ Kiều liếc mắt lên chiếc khay đựng bánh với sữa, nhẹ nhàng lắc đầu: “Cháu không muốn ăn.”

Thím Lưu có chút biến sắc nhưng vẫn nhẹ nhàng khuyên bảo: “Lúc cậu ấy đi có dặn, phải nhìn cô ăn xong mới thôi, cô ăn một chút đi, trong lòng khó chịu cũng không thể không ăn cơm đúng không? Để đói cả ngày chi bằng ăn no một bữa đi, nếu đau dạ dày thì không phải chỉ bản thân cô chịu thiệt sao?”

Tạ Kiều khịt mũi rồi gật đầu. Đương nhiên cô biết rằng mỗi người trong căn biệt thự này đều vô cùng căng thẳng khi nhìn thấy Phan Đông Minh, công việc của mỗi người nếu không làm cho tốt thì thế nào cũng bị quát mắng một trận. Thím Lưu đối xử với cô rất tốt, sao cô nỡ nhẫn tâm làm khó người phụ nữ lương thiện này cơ chứ.

“Cháu đi rửa mặt trước đã, thím đem cái này ra chỗ bể bơi giúp cháu với, cháu muốn phơi nắng.”

“À, đi đi.”

Sau khi thím Lưu rời khỏi, Tạ Kiều tắm rửa sạch sẽ, mặc bộ áo ngủ, bơ phờ đi về phía sau biệt thự, vừa mới đến chỗ góc khuất đã nghe thấy tiếng còi ô tô ngoài cổng. Chẳng lẽ tên khốn nạn kia đã trở về?

“Chào quản gia, à, chào thím Lưu, Phan Đông tử đã dậy chưa?”

Quản gia lễ phép trả lời rằng Phan tiên sinh đã đi rồi.

Giọng nói rất quen tai, cô quay đầu lại nhìn, không phải Phan Đông Minh mà là Dương Quân mà cô đã gặp một lần ở sân bóng. Còn hai người đàn ông trẻ thì cô không biết. Sao cô có thể gặp Dương Quân đây, anh đã tận mắt nhìn thấy cô đi cùng La Hạo đến sân golf, hiện lại chạm mặt trong biệt thự của Phan Đông Minh, như vậy không phải là xấu hổ muốn chết sao.

Quản gia và thím Lưu thân thiện chào hỏi với anh ta. Lúc cô xoay người định chạy đi thật nhanh thì đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng nói của Dương Quân: “Này này, người kia, chạy cái gì chứ nhỉ.”

Tạ Kiều sợ tới mức trong lòng hỗn loạn, chỉ giả vờ như không nghe thấy gì mà chậm rãi đến dưới tán ô bên bể bơi.

Dương Quân ra vẻ kỳ quái hỏi quản gia: “Đấy, đấy là ai vậy? Sao lại ở đây?”

Quản gia cười ha hả: “À, đó là Tạ tiểu thư, là bạn của Phan tiên sinh.”

Hai mắt Dương Quân trừng lớn, “Chết tiệt, đó là con gái, tôi không nhìn nhầm chứ.”

Quản gia kỳ quái nói: “Tạ tiểu thư đương nhiên là con gái rồi.”

Người bạn bên cạnh Dương Quân cũng cười anh ta, “Hôm nay cậu bị rút mất não hử, hay là cậu đã từng thấy có thằng nào được gọi là Tạ tiểu thư?”

Dương Quân liếc mắt, “Tân Thiếu, đầu gỗ quá đi, cậu có biết cậu đang ngồi ở đâu không hử?”

Tân Thiếu nhìn Dương Quân với vẻ quái lạ, tên này hôm nay ăn nói hơi thừa lời, “Mẹ kiếp, đương nhiên mình biết rồi, đây không phải hang ổ của Phan Đông tử thì là gì.”

Dương Quân gật đầu, “Cậu cũng biết là hang ổ Phan Đông tử hử, nhưng mà đây là nhà họ Phan, không phải khách sạn, cậu đã thấy có phụ nữ qua lại ở đây không?”

Tân Thiếu thấy anh ta nói vậy thì không khỏi nhúc nhích đầu, nhìn quản gia mà không nói gì. Quản gia thấy thế thì chạy lại, nói: “Dương tiên sinh, Tạ tiểu thư đúng là bạn của Phan tiên sinh, mấy tháng nay đều ở đây dưỡng bệnh...”

Lời nói của quản gia còn chưa dứt thì Dương Quân đã trợn trừng mắt lên, “Cái gì, cái gì? Dương bệnh? Mấy tháng trước? Sao lần trước tôi đến lại không gặp?”

Quản gia thật sự không muốn trả lời quá nhiều câu hỏi của anh ta, nhưng vẫn khách khí nói: “Haha, lúc đó không phải đang bị bệnh sao.”

Một người bạn khác của Dương Quân này giờ không lên tiếng thì giờ đã mở miệng: “Thôi đi Dương Quân, Phan Đông tử không ở đây, cậu gào to cái gì, đi thôi.”

Lòng hiếu kỳ của Dương Quân mỗi lúc một lớn, hôm nay mà không gặp cô gái thần bí này thì chỉ sợ tối về anh ta không ngủ nổi, “Hừ, hôm nay mình không đi, mình phải gặp cô gái này mới được, xem rốt cục là nhân vật thần bí nào mà có thể khiến Phan Đông tử ‘kim ốc tàng kiều’.”

Bạn của anh ta bật cười, “Cậu muốn Phan Đông tử cho cậu một phát tát đấy hả?”

Dương Quân nhắc chân bước về phía sau biệt thự, vừa đi vừa nói: “Cho dù anh ta mắng thì mình cũng phải xem, bằng không mình sẽ chết vì hiếu kỳ mất.”

Người này cho tới bây giờ chẳng kiêng dè gì với Phan tiên sinh nên quản gia đành bất đắc dĩ mà cùng họ đi đến khu phía sau, liếc mắt một cái đã thấy Tạ Kiều dưới ô. Quản gia vội bước đến nói thầm với Tạ Kiều: “Tạ tiểu thư, bạn của Phan tiên sinh đến hỏi thăm.”

Tạ Kiều nghe thấy nhiều tiếng bước chân phía sau thì chỉ hận không thể chết chìm trong bể bơi luôn. Quản gia đã nói như vậy thì cô nên trả lời thế nào đây? Nhìn nơi này không có chỗ nào trốn, cô đành hắng giọng nói: “Phan tiên sinh không có nhà, bác mời họ vào nhà tiếp đãi đi, có chuyện gì gấp thì cứ gọi điện cho Phan tiên sinh.”

Nghe cô nói vậy thì Dương Quân lại càng thấy kỳ lạ hơn. Cô gái này hoàn toàn nói theo giọng của một nữ chủ nhân đó nhé, rốt cục cô gái này là ai đây, trong lòng anh ta đang tò mò vô cùng. Quản gia vừa mở miệng, còn chưa kịp nói gì thì anh ta đã khoát tay, “Tôi nghe thấy rồi...hừ, cao giá quá nhỉ, sao không lẽ phép vậy chứ, nói chuyện với người ta mà còn không lộ mặt, có người tiếp khách như vậy sao?”

Tân Thiếu với một người khác cũng rất tò mò, lẳng lặng đứng nhìn người con gái dưới tán ô trắng với đôi chân đi dép lê, đôi chân trắng nõn như ngó sen cùng mắt cá chân tinh tế, làn váy tơ tằm nhẹ nhàng bay trong gió. Dương Quân chỉ hận không thể kéo ngay cái ô kia xuống, để xem tận mặt người này.

“Thật xin lỗi, tôi không thoải mái, có bệnh...bệnh truyền nhiễm, cho nên thật sự ngại quá.”

Tạ Kiều thầm muốn cắn đứt lưỡi luôn, lấy cái cớ gì thế này.

Quả nhiên, vẻ mặt nghi ngờ của Dương Quân không một chút thay đổi, anh ta hỏi quản gia: “Bệnh truyền nhiễm? Tối qua Phan Đông tử uống say điên đảo mà vẫn về gấp, vì một người có bệnh truyền nhiễm?” Nói xong anh ta lại hướng mặt về phía tán ô, “Dọa ai đấy, định biến tôi thành đầu gối sao?”

Tạ Kiều thật sự không còn cách nào, nghe anh ta nói mình giả vờ như vậy thì hẳn là không bỏ qua rồi, tim cô đập liên hồi, lấy tay che miệng ho khan vài tiếng, rốt cục cũng đứng lên, chậm rãi đi ra khỏi ô.

Thấy cô đứng lên, không chỉ Dương Quân hồi hộp mà ngay cả hai người kia cũng có chút căng thẳng, nhìn chằm chằm cô gái bước ra. Tà váy trắng của cô nhẹ bay, từ giàn hoa phía sau rơi xuống vài cánh hoa khiến người ta cảm giác không hề chân thực, tựa như thấy một tiên nữ giáng trần. Đáng tiếc, cái quan trọng nhất là khuôn mặt thì lại bị một bàn tay trắng nõn che đi hơn một nửa, mấy người kia không khỏi thất vọng. Dương Quân không kim được bèn nói: “Ôi, được gặp mặt cô thật đúng là...Tôi là Dương Quân, hai tên kia vô danh tiểu tốt nên cô không cần biết, bọn tôi đều là bạn của Phan Đông tử. Cô là cô Tạ đúng không? Xin chào, xin chào.”

Dương Quân nói xong liền tiến lên, thân thiện muốn bắt tay. Tay phải Tạ Kiều che miệng, thấy anh ta vươn tay ra thì phản xạ có điều kiện liền đưa tay đang che miệng ra, “Xin chào, không cần khách khí.” Cô vừa nói xong liền phát hiện ra hai tên được coi là vô danh tiểu tốt phía sau Dương Quân đang cười, quản gia cũng không nhịn được cười, lúc này cô mới biết mình mắc mưu Dương Quân, lập tức đứng như trời trồng, không thể phản ứng nổi.

Dương Quần nhìn trái nhìn phải, hận không thể biến hai mắt mình thành tia X-quang, để xuyên thấu cô, anh ta thầm nghĩ cô nhóc này đúng là rất khá, chả trách Phan Đông tử giấu kín bụng, một chút cũng không lộ. Chuyện này đến đây đúng là trùng số lớn, tự nhiên lại phát hiện ra bí mật của Phan Đông tử. Dương Quần bắt tay với cô, vừa lắc vừa nói: “Được được được, không khách khí, không khách khí...Cô Tạ, chúng ta là lần đầu gặp mặt, đúng chứ?”

Tạ Kiều ngậy ngốc nhìn anh ta, anh ta cũng mê man nhìn Tạ Kiều, cố nghĩ xem tại sao cô nhóc này lại quen mắt đến thế, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng không tài nào nghĩ ra.

Tạ Kiều thì thào nói: Lần đầu tiên? À, đúng.”

Dương Quần nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi khẳng định đã gặp cô ở đâu rồi...chỉ là trong một chốc thì không thể nghĩ ra được.”

Trong lòng Tạ Kiều vô cùng căng thẳng, vừa nghe anh ta nói vậy thì cũng thả lỏng được nửa phần. Nhìn mình bây giờ gầy đi nhiều, tóc cũng cắt rồi, khó trách anh ta không nghĩ ra, có điều ánh mắt người này quả thực khiến cô ‘ăn không tiêu’, an toàn nhất vẫn là chạy nhanh đi, rút bàn tay trong bàn tay anh ta ra: “Vẫn là mời vào nhà đi, ở đây gió lớn quá.”

Ai ngờ Dương Quần lại nói: “Ồi, ở đây mát mẻ, ngồi ở đây đi.” Anh ta tự coi như chủ mà khoát tay nói với hai người kia: “Ngày này, thất thần thế, mau ngồi xuống đi.”

Tạ Kiều vừa muốn chuồn đi, vừa định nhắc chân thì chợt nghe Dương Quần nói: “Cô Tạ, cô ngồi xuống đi, không quấy rầy cô đâu chứ?”

Tạ Kiều thầm trợn mắt, nghĩ xem, có thể không quấy rầy sao? Người này vốn rất sâu xa, nên lấy cớ gì đây? Hai người kia ngồi xuống, Tạ Kiều đành phải cúi đầu ngồi một bên, không nói gì.

Quản gia dặn thím Lưu bưng điểm tâm và cafe lên cho khách. Tân Thiệu im lặng hồi lâu giờ mới nhìn Tạ Kiều rồi hỏi: “Cô Tạ làm gì? Công tác ở đâu?”

Tạ Kiều căn bản là không biết nên trả lời thế nào, cũng không dám nói mình là sinh viên học viện truyền thanh, chỉ sợ sẽ khiến trí nhớ như tro tàn của Dương Quần lại bùng cháy, cô lắp bắp, “Tôi...tôi...”

Người đàn ông trẻ vốn không nói gì kia ho nhẹ một tiếng, Tân Thiệu biết không ổn nên nhanh chóng chuyển chủ đề, “Ngày Dương Quần, gọi điện thoại cho Phan Đông tử đi, hỏi chuyện anh ấy xem.”

Dương Quần rút điện thoại ra gọi cho Phan Đông Minh, “Đông tử, đoán xem em đang ở đâu.”

“Cậu còn có thể ở đâu được nữa, không cần đoán cũng biết đang mơ mơ màng màng ở quê nhà yên bình rồi.”

“Đáp đúng có một nửa, bổn thiếu gia đang ở nhà họ Phan anh chứ quê nhà nào.”

“...Sao cậu lại đến? Có việc gì?”

“Mẹ kiếp, tại sao không có việc gì thì em không thể tới, bạn bè nhớ thương anh thì sao, tối qua anh uống say như vậy mà sáng nay không nên sang nhìn ngó anh một cái sao.”

“À, vậy thì anh đây cũng muốn cảm ơn cậu.”

“Em đến cũng đúng là gặp may đó nhé, anh làm sai còn không chịu nhận lỗi? Chuyện lớn như thế mà cũng lừa bọn em, đúng là không có tí tình bạn hữu gì cả.”

“Tôi lừa cậu chuyện gì?”

“Tạ tiểu thư xinh đẹp quyến rũ là thế nào đây?”

“...Tôi có chút việc, cậu đợi một lát, chốc nữa tôi về thì nói sau.”

“Hôm nay anh có đuổi em cũng không đi, kể cả ngồi đến giữa trưa, có mỹ nhân làm bạn, mấy người bọn em còn có thể ở chỗ anh ăn cơm đấy.”

“Còn có ai nữa?”

“Tân Thiệu, Giang Đào, cả em nữa là ba.”

“À, Giang Đào đã về rồi?”

“Haiz, người ta vừa xuống máy bay đã nghĩ đến anh, còn không mau đến đi?”

“VẬY thì, chờ đi.”

Tạ Kiều ngồi bên cạnh lo lắng sưng, muốn chạy đi cũng không được bởi vì Dương Quân dùng ánh mắt chăm chăm nhìn cô, cuối cùng vẫn như không xác định được mà hỏi: “Cô Tạ, tôi thật sự đã gặp cô rồi, tôi dám khẳng định đó...Cô có nhớ tôi hay không vậy?”

16. Chương 16

Tạ Kiều ngập ngừng nói: “...Không thể nào, nếu tôi đã gặp anh Dương rồi thì nhất định sẽ nhớ rõ.”

Tân Thiếu liếc mắt nhìn Dương Quân, “Cậu thu ngay cái bộ dạng đó của cậu lại đi, aiz, từ nhỏ nhìn thấy con gái xinh là đã há mồm ra rồi, thật ra cậu nên đổi phương thức tiếp cận đi để bạn bè còn có chút ngưỡng mộ, biết chưa?”

Dương Quân trừng mắt, “Mẹ kiếp, thầy giáo không dạy cậu khi làm việc không được đầu voi đuôi chuột sao, bây giờ kinh tế thế giới suy thoái, Bin Laden thì lẩn trốn, ngay cả Saddam cũng đã bị phạt treo cổ, thế giới này biến đổi quá nhanh chóng, mình giữ được phong cách này cũng không phải dễ dàng đó nhé, cái này gọi là cá tính, cậu thì biết cái gì.”

Tân Thiếu bĩu môi, lia tầm mắt sang phải, nói với Giang Đào: “Nhìn đây này, nhìn người anh em của cậu đây này, từ nhỏ đến lớn đều trung thực ngoan ngoãn. Mình vẫn hoài nghi, làm ngoại giao có phải cả ngày lo chuyện mua bán dầu khí như cậu ta không, nếu không thì chỉ là chơi bởi chán ngắt.”

Tạ Kiều liếc nhìn chàng trai trẻ vẫn ít nói chuyện kia, thoát nhìn không hề giống Dương Quân ranh mãnh, đáng vẻ khôi ngô, nhã nhặn. Anh ta nghe thấy lời Tân Thiếu thì cười cười: “Người anh em, không phải cậu cũng thu được một ít của Dương thị sao, người anh em của tôi cũng rất tốt nhé, chưa bao giờ đòi cậu nhiều.”

Tân Thiếu phì cười, “Hôm nay mình không được hơi rồi, hai người liên thủ chèn ép mình, được thôi, mình cũng tìm được người bắt tay...Tạ tiểu thư, hai chúng ta một chiến tuyến đi.”

Tạ Kiều ngồi nghe họ tán dóc, đang đỏ mặt không biết có nên lên tiếng trả lời hay không thì thấy Dương Quân hờ hững tiếp lời: “Ê, chán sống hả, mà sao cậu không nhìn lại mình đi, người ta là Tạ tiểu thư, sao có thể để cậu vừa mất được, cẩn thận lát nữa Phan Đông tử về là cậu gặp chuyện lớn đấy, đến lúc ấy thì cậu biết thế nào là run bắn người nhé.”

“XÍ! Mẹ kiếp nhà cậu, định ai cãi nhau với ai đây, cái loại cậu á, miệng ngậm đầy lửa, đùa tí không được à mà cậu ngồi bên cạnh nói cái rầm ấy.”

Giang Đào vội khuyên can, nếu không hai kẻ dở hơi này chắc chắn sẽ gây gỗ lớn mất, “Được rồi hai người các cậu, nói gì thì cũng phải để lát nữa trong nội bộ, để Tạ tiểu thư chê cười rồi đấy. Lớn như vậy rồi, nói chuyện có thể chú ý một chút không hả? Có phải nữ ở đây, nhã nhặn một chút có được không?”

Dương Quân quay lại nhanh nhẩu nói với Tạ Kiều: “Tạ tiểu thư, trăm ngàn lần đừng cười nhạo chúng tôi nhé, bọn tôi nói chuyện với Phan Đông tử cũng quen thế rồi, thế này không phải là không coi cô là người ngoài sao, ngoại trừ ăn nói thô lỗ ra thì tôi cũng không phải là người xấu.”

Tạ Kiều vội gật đầu, Dương Quân lại hỏi: “Vừa rồi nghe quản gia nói cô đến đây dưỡng bệnh, là bệnh gì? Tôi có quen vài chuyên gia, bệnh gì cũng trị được, không chừng có thể giới thiệu cho cô.”

“Truyền, bệnh truyền nhiễm...”

Dương Quân lập tức tránh xa ra, trừng mắt nói: “Chết tiệt, thật sự là bệnh truyền nhiễm? Bệnh truyền nhiễm gì đấy? Nghiêm trọng không?”

Tạ Kiều ngẩng mặt nhìn vẻ mặt căng thẳng của Dương Quân, lắp bắp nói: “Rất, rất nghiêm trọng...”

Điều này khiến cả Tân Thiếu lẫn Giang Đào đều có chút căng thẳng, ba người sáu mắt chăm chăm nhìn cô, biểu hiện trước sau đều là “Sao cô không nói sớm?”. Dương Quân thấp thỏm không yên, vội vàng nói: “Rốt cục là bệnh gì thì cô mau nói đi nhá, nếu còn phải điều trị thì chiều đến bệnh viện luôn đi.”

Thấy họ có vẻ căng thẳng như vậy Tạ Kiều lại càng hoảng, trong đầu vẫn quay cuồng nghĩ xem nên nói là bệnh gì, thêm việc bị Dương Quân giục hỏi thì cuống quýt nói: “Là, đó là...bệnh thủy đậu...”

Dương Quân vẫn có vẻ sững sờ, nhìn Tạ Kiều một lúc lâu rồi mới ngồi thẳng dậy, mặt không biến sắc, nói: “Đùa mấy anh đây đây hả?”

Thoắt cái mặt Tạ Kiều đỏ bừng, cô đột nhiên nhớ tới lời mẹ nói, bệnh thủy đậu là bệnh của trẻ con, bị một lần rồi thì sẽ miễn dịch cả đời. Cô nhìn qua khoe mắt thấy Tân Thiếu và Giang Đào đã không nhịn nổi cười. Tạ Kiều đang xấu hổ không biết làm thế nào cho xong thì bỗng thấy có người nói: “À, đang tán gẫu chuyện gì mà náo nhiệt vậy?”

Tạ Kiều quay đầu lại nhìn, người vừa đến là Phan Đông Minh. Cho tới nay cô chưa bao giờ gặp Phan Đông Minh mà lại thở phào nhẹ nhõm như lúc này. Dương Quân thở hổn hển nói: “Mẹ kiếp, cô bé của anh lấy bọn em ra làm người để đùa giỡn.”

Tạ Kiều vội vàng đứng lên, chạy như chạy nạn đến trước mặt vị cứu tinh, đỏ mặt nói: “Tôi, tôi vào nhà đây...”, nói xong cũng không dám nhìn Phan Đông Minh mà chạy thẳng đi.

Phan Đông Minh có vẻ kỳ quái mà nhìn Tạ Kiều biến mất nhanh như chớp, rồi quay đầu hỏi: “Dương Quân, ở địa bàn của tôi mà bắt nạt người của tôi?”

Dương Quân gãi đầu cười khà khà, “Cho dù không phải là địa bàn của anh thì em cũng không dám sờ vào đuôi con hổ kia đâu, nhưng mà căn cứ vào hai mươi bảy năm kinh nghiệm sống của em, em có thể nhìn ra, cô bé kia biết thẹn thùng đó nhé.”

Phan Đông Minh gõ vài cái lên trán anh ta, lại chạm phải ánh mắt đầy ý cười của Giang Đào, hai người vươn tay nắm chặt, Phan Đông Minh nói: “Boston so với Bắc Kinh được chứ? Cũng đi được ba năm rồi, tôi còn tưởng cậu bị mấy con bé tóc vàng mắt xanh mê hoặc đến mức không cần nhà nữa chứ.”

Dương Quân chen vào: “Cho mấy con nhỏ tóc vàng đi gặp thượng đế luôn đi, trước hết anh phải giải thích rõ ràng về Tạ tiểu thư kia đi, lòng hiếu kỳ của bọn em đủ giết chết trăm con mèo rồi đấy”, nhưng vẫn bị lơ đi.

Còn Giang Đào chỉ cười, “Sao anh vừa thấy mặt đã nói xấu em thế hả, lúc trước anh đi du học em nhớ là em còn gọi điện thoại hoặc là gửi thư cho anh, quá vất vả, đến phiên em thì lại chẳng thấy cả một tấm bưu ảnh nào của anh luôn.”

Dương Quân đuổi người, nói: “Hừ, cậu còn không biết anh ấy sao? Lúc trước cũng thế, chỉ lo kiếm tiền chứ đâu có rảnh mà viết thư cho cậu! Minh thấy anh ấy đã sớm quên cậu rồi.”

Cuối cùng Phan Đông Minh cũng quay mặt lại cười mắng: “Tiểu tử cậu muốn quan tâm tôi hay quấy rầy đây?”

Giang Đào kéo hần ngồi xuống rồi nói: “Lúc ở Mỹ em có nghe nói, anh làm ăn vô cùng phát đạt, lần này về phải nhanh chóng học tập mới được.”

Dương Quân lại chen vào: “Này này, hai người đừng nói nhiều về chuyện này nữa, mau nói về Tạ tiểu thư kia đi.”

Giang Đào bật cười, nói với Phan Đông Minh: “Nhìn thẳng bạn em sốt ruột này.”

Phan Đông Minh vẫn thờ ơ, tiếp tục nói chuyện với Giang Đào: “Mấy hôm trước gặp chú hai của cậu ở Wealth, nghe nói cậu đã đăng ký lập công ty ở Thượng Hải, suy tính thế nào rồi?”

“Hôm nay tìm anh cũng vì việc này, nghe nói bên chính phủ đang chuẩn bị cho đầu thầu một hạng mục lớn...”

Phan Đông Minh cười, xua tay nói: “Chuyện đó chỉ mấy người tai to mắt lớn biết, tôi còn chưa nghe được tin xác thực, mấy chuyện bát nháo đáng vứt xó thế này cậu để bụng làm gì.”

Giang Đào nở nụ cười, “Anh à, anh mà là người ngoài cuộc? Bọn em không ở Bắc Kinh nhưng cũng có nghe nói, lão La Kiện đã chuẩn bị rất kỹ càng rồi, nhưng quả này lão ta cũng không thể nuốt trọn được, em chỉ cần anh lộ mặt thôi, bao nhiêu chi phí em chịu tất, sau khi thành công anh em mình sẽ chia tính, anh sáu em bốn, thế nào?”

Phan Đông Minh do dự một chút, Tân Thiệu ngồi bên cạnh không nhịn được bèn nói: “Mẹ kiếp, Phan Đông tử, không cần làm gì mà lại kiếm được ít tiền hoa hồng, chỉ cần lộ bộ mặt rạn rở này của anh ra, động một chút đến các mối quan hệ thôi, bình thường không phải cứ ba ngày hai bữa anh lại được lên báo sao, hời như thế anh còn do dự cái rắm ấy.”

Dương Quần như thể không chịu nổi cô quạnh nên lại chen vào: “Mình bảo này Tân Thiệu, hôm nay cậu ăn phải thuốc chuột hả, chuyện này liên quan quái gì đến cậu hả? Phan Đông tử mà cũng dám đắc tội, cần thận anh ấy ngáng chân cho đấy.”

Phan Đông Minh lại đánh vào đầu Dương Quần, lập tức mắng: “Miệng chó không thể khạc ra ngà voi mà, cậu không thể học tập Giang Đào được hả? Tuổi không nhiều hơn cậu mà sao vẫn thấy chín chắn hơn cậu...”

“Dừng, anh, anh muốn nói gì em biết rồi.” Dương Quần giơ tay chặn lời Phan Đông Minh, “Có phải anh muốn nói nhìn thoáng qua em còn trẻ hơn Tạ tiểu thư không?”

Lời nói của anh ta khiến Phan Đông Minh vui hẳn, “Thế nào mà lại nói vòng vo đến Tạ Kiều chứ hả, thật sự là cậu không nhớ cô ấy sao?”

“Tạ Kiều?” Dương Quần thì thào: “Tên này nghe rất quen, rất quen...”

“Lần trước ở sân bóng không phải đã gặp qua sao...”

“À...em nhớ ra rồi, cô bé kia, đi cùng La Hạo, ở học viện gì đó.” Dương Quần như bừng tỉnh đại ngộ, chỉ tay vào Phan Đông Minh, “Nhớ rồi, có điều đáng vẽ so với lần trước...À, dừng, dừng một chút.” Anh ta hồ nghi nhìn Phan Đông Minh mà hỏi: “Sao cô ta lại ở chỗ anh? Cô ta không phải là bạn gái La Hạo sao?”

Bọn họ có nhiều bạn gái cũng không đáng ngạc nhiên, thậm chí mỗi ngày đổi một người cũng chẳng ai nghi ngờ. Tạ Kiều được La Hạo giới thiệu là bạn gái, điều này chứng tỏ La Hạo thật lòng với Tạ Kiều, đây là chuyện hiếm thấy trong số họ, không hề bình thường. Nhưng giờ Tạ Kiều lại xuất hiện ở nhà Phan Đông Minh, hơn nữa lại mặc quần áo ngủ ngồi trong khuôn viên nhà họ Phan, đương nhiên cô không thể đến làm khách giống họ. Dĩ nhiên trong lòng Dương Quần hiểu được, mấy tháng trước cô nàng này còn đi theo La Hạo, chỉ trong chớp mắt đã theo Phan Đông tử. Từ nhỏ đến lớn, giữa họ chưa hề xảy ra chuyện như thế này, anh ta nhìn Phan Đông Minh xem hán giải thích thế nào.

Phan Đông Minh chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Dương Quần nhìn Tân Thiệu rồi lại nhìn Phan Đông Minh, hỏi: “Chẳng lẽ...hiện tại cô ta với anh, với anh là cái đó?”

Tân Thiệu ho một tiếng, trừng mắt với Dương Quần, “Còn hỏi nữa sao, đúng là cậu bị rút mất não rồi.”

“Không thể nào!” Dương Quần vẫn không thể tin được, nói với Tân Thiệu: “Cậu mới bị rút não ấy, lần trước La Hạo giới thiệu đó là bạn gái cậu ta, chẳng lẽ chỉ là giống nhau thôi.”

Tân Thiệu bực mình, trợn mắt lên, “Không phải cậu cũng nói thế giới này biến đổi nhanh chóng sao.”

Dương Quần sững sốt một lúc rồi mới gật đầu, thì thào nói: “Mình hiểu rồi, La Hạo nghèo túng, người ta đương nhiên sẽ đi tìm một người tốt hơn, có thể bám được cậu ba Phan, đúng là mạnh hơn La Hạo rồi. Năm nay, ha ha, ngay cả đàn bà tìm đại gia cũng thật tình mất.”

Lời nói của anh ta rõ ràng mang ý châm chọc, nhưng Phan Đông Minh cũng không thèm để ý đến, hần cười rồi vỗ vỗ vai Dương Quần, “Thật ra hôm nay các cậu đến đây cũng rất khéo, bên Thiên Tân có ít cua tươi, ông cụ sai người đưa sang cho tôi mấy con, trưa nay làm bát tết với ăn hải sản, đúng thứ tiểu tử cậu thích nhất đấy.”

Dương Quần nghiêng người nhìn Phan Đông Minh hồi lâu mà không nói gì, đến khi Tân Thiệu nháy mắt với anh ta, Dương Quần mới cất giọng cảm phần, “Anh định chỉ tiếp bạn thân bằng hải sản với bít tết? Thế còn chai rượu Romanee Conti năm 45 đâu? Còn không lấy ra phơi nắng đi? Lâu quá rồi đây.”

Phan Đông Minh bật cười, “Tôi biết rồi, tiểu tử cậu rất nhớ thương nó, được, hôm nay cậu được lấy phúc của Giang Đào, tôi sẽ lấy ra cho cậu ngồi ké.”

Dương Quần vừa nghe thấy thế thì hưng phấn, bám chặt lấy Giang Đào rồi nói: “Ôi, biết không, nó là báu vật của Phan Đông tử đây, như thể mạng anh ấy vậy.” Nói xong anh ta lại phần nộ nhìn Tân Thiệu, “Mẹ, mình thêm mấy năm rồi nhỉ? Ngay cả mặt mũi nó thế nào mình cũng chưa thấy, Giang Đào vừa về là mình đã có thể được ngủ, thế có coi bọn mình là anh em không, cậu nói xem thế thì sao mình lại không đoạn tuyệt quan hệ với anh ấy chứ.” Tuy rằng trong lòng Dương Quần tức thay cho La Hạo, nhưng ngoài mặt thì vẫn không thể hiện quá mức. Phan Đông Minh và La Hạo đều là bạn thân của anh ta, quan hệ cũng được vài chục năm rồi. Hơn nữa sau khi La Hạo gặp chuyện không may, Phan Đông Minh cũng mặc kệ không hỏi đến, chẳng lẽ là vì cô gái kia, để tình bạn mấy chục năm đứt gãy?

Tân Thiệu cười nói: “Đoạn tuyệt quan hệ? Cậu bỏ được sao?”

Dương Quần vẫn mang vẻ phần nộ, “Anh ấy thì đương nhiên là mình bỏ được, mình chỉ tiếc chai rượu của anh ấy thôi.”

Phan Đông Minh cười cười, dùng một ngón tay đẩy anh ta, “Đi đi, cậu ở gần chỉ đây bản tôi thôi.”

17. Chương 17

Tạ Kiều ở trong phòng đợi cho đến khi thím Lưu gọi ra ăn cơm trưa cô mới xuống tầng dưới, vừa đến bậc thang đã thấy mấy người đàn ông phi phàm đang náo nhiệt trong phòng ăn. Dương Quần đang tán dóc rất rôm rả, vừa thấy Tạ Kiều thì phản ứng đầu tiên của anh ta là lập tức ngậm miệng, nhìn chằm chằm Tạ Kiều đang từng bước đi tới.

Ba người khác theo tầm mắt anh ta cùng quay đầu lại nhìn về phía Tạ Kiều, ánh mắt chằm chặp của anh ta nhìn cô không thể che giấu đi được vẻ chán ghét và khinh thường. Tạ Kiều tái mặt tránh đi tầm mắt của anh ta, cúi đầu đi đến bên bàn ăn rồi ngồi xuống, trước mặt là vĩ nướng với bò bít tết. Phan Đông Minh ngồi bên cạnh nói: “Kiều Kiều, giới thiệu với em mấy người bạn của tôi.” Tạ Kiều bất đắc dĩ phải ngẩng đầu, Phan Đông Minh chỉ tay vào Dương Quần, “Đây là Dương Quần, em còn nhớ rõ không? Ở sân bóng em đã gặp qua rồi.” Dương Quần nâng lên khuôn mặt vênh vác tự đắc nhìn Tạ Kiều, ánh mắt đó là khinh thường, là khiêu khích. Tạ Kiều gượng cong khóe môi lên tạo thành một nụ cười, “Nhớ rõ.” Cô nhớ rõ, sao chỉ có thể là Dương Quần, mà bên tai còn như có tiếng cười đắc ý của La Hạo, anh nói với Dương Quần: Nhớ cho kĩ, đây là bạn gái tôi. Cô cụp mắt suy nghĩ, Dương Quần khinh bỉ cô là phải thôi, mới có vài hôm mà cô vừa theo La Hạo rồi lại loanh quanh ở nhà Phan Đông Minh, giờ lại gặp mặt bạn hân.

Phan Đông Minh có vẻ rất hài lòng với phản ứng của Tạ Kiều, lại chỉ vào hai người khác và nói: “Đây là Tân Thiệu, đây là Giang Đào, đều là bạn thân của tôi. Mấy đứa, làm quen một chút đi, đây là Tạ Kiều, cái khác thì không cần nói nhiều, hẳn là các cậu đã nghe nói về cô ấy.” Thật nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại khiến sắc mặt Tạ Kiều tái nhợt. Họ đều nghe nói qua, đương nhiên là nghe La Hạo nói, Tạ Kiều cô vốn là bạn gái La Hạo, giờ thì không danh không phận theo Phan Đông Minh.

Cô mệt mỏi phải ứng phó rồi, lại không thể không cố gượng cười chào. Tân Thiệu và Giang Đào đều mỉm cười gật đầu, Dương Quần ngồi một bên thì không kiên nhẫn được bèn nói: “Nghe người ta giới thiệu đến mấy trăm lần, lỗ tai cũng mọc kén rồi, giờ có thể uống rượu được chưa hả?”

Phan Đông Minh không thêm để ý đến sự vô lễ của Dương Quần, hẳn vừa rót rượu vào ly vừa nói: “Rượu ngon như vậy, ngồi nhìn người ta lãng phí, thật đúng là đau lòng.”

Dương Quần “Xì!” một tiếng rồi nói: “Không phải chỉ mấy vạn Euro thôi sao, từ lúc nào mà anh lại nhỏ mọn như vậy, em nhớ là lúc anh mua xe cho Lộ Lộ cũng phải đến trăm vạn, mà không thấy anh đau lòng gì cả.” Anh ta nói nhưng ánh mắt lại nhìn Tạ Kiều. Tạ Kiều vội nhìn về phía khác. Người đàn ông này rõ ràng là đang khiêu khích cô, nhưng Tạ Kiều nghĩ, Phan Đông Minh mua gì cho phụ nữ thì có liên quan gì đến mình? Chẳng lẽ anh ta còn hy vọng mình ghen? Haiz, anh ta đúng là quá đề cao tên họ Phan rồi.

Tân Thiệu đá đá chân Dương Quần dưới bàn ăn, Dương Quần liền kêu lên: “Mẹ kiếp, cậu đá gì tôi, Đông tử mua xe cho gái mà tôi còn không được nói?”

Tân Thiệu nhìn gương mặt tái nhợt của Tạ Kiều, quả thực hận không thể xé banh cái miệng Dương Quần ra, trừng mắt với anh ta, còn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Phan Đông Minh nói: “Cậu muốn tôi cũng không mua cho cậu.”

Dương Quần dùng âm giọng nhỏ nhưng vẫn để người khác có thể nghe thấy mà nói: “Mẹ kiếp, anh có mua cho em thì em cũng không dám đâu, em không có sở thích cùng đàn ông lên giường.”

Giang Đào thấy thái độ ngạo nghễ của Dương Quần thì trừng mắt với anh ta rồi nói: “Dương Quần, lần này mình về sao cậu lại trở nên thô tục vô lễ thế hả, ngày trước không phải rất nho nhã sao.”

Dương Quần khinh thường nhìn Tạ Kiều đang cúi gục đầu, “Nho nhã cũng phải nhìn đối tượng đó nhé, đối với thực nữ mình đương nhiên là...” Lời nói của anh ta còn chưa hết, Giang Đào đã cau mày quát lên với anh ta một tiếng: “Đủ rồi!”

Dương Quần bĩu môi quay đầu đi, cũng không thèm cãi lại. Phan Đông Minh thì cười ha hả, “Dương Quần, thì ra cũng có người khiến cậu sợ, tôi còn tưởng thẳng nhóc ngang ngược như cậu thì chẳng phục ai cơ đấy.”

Tân Thiệu muốn làm dịu không khí nên vội vàng nói: “Ôi dào, cậu ấy á, chỉ là hổ giấy thôi. Thật ra cậu ta không sợ Giang Đào mà là sợ ông già ở nhà, cậu ta sợ Giang Đào về tâu với ông ấy.”

Dương Quần đảo mắt, nói: “Có đôi khi mình cũng không rõ, Giang Đào so với mình chỉ là được bố mình nhận về, thế mà Giang Đào vừa gọi chú một tiếng là ông ấy đã hơn hở, còn thân thiết hơn cả con đẻ ông ấy.”

Phan Đông Minh mỉm cười, “Mấy người nhà cậu đúng là chẳng được sống dễ dàng, có cả ngàn mẫu đất mà chỉ có cậu là độc đinh, đương nhiên mong cậu có tiền đồ rồi. Nhưng mà cậu đó, từ nhỏ chỉ biết lông bông, ai quả mắng gì là lại giả điếc, nếu cậu giống Giang Đào làm một thanh niên ưu tú, chắc cả nhà cậu sẽ khóc đến nổi nước mắt dạt dào luôn.”

“Hừ.” Dương Quần cầm đĩa gỗ vào bàn ăn, “Em thành ra như thế không phải là do anh với tên La Hạo dạy dỗ sao. Em là học trò giỏi của hai người, hút thuốc này, uống rượu này, suốt ngày lông bông như ngựa, không phải hai anh dạy thì ai.” Anh ta vừa nói vừa nhìn Tạ Kiều, rồi lại tiếp tục, “Nhắc đến La Hạo, Đông tử, anh có nghe nói gì không?”

Phan Đông Minh cầm chai rượu rót vào ly cho Giang Đào rồi nói: “Chai rượu này vừa mở, cậu đánh giá xem?”, xong lại rót rượu ấy người khác rồi như thể không mấy quan tâm mà hỏi: “Nghe nói gì?”

“Mấy hôm trước nghe nói La Hạo sắp đính hôn với thiên kim tiểu thư nhà bộ trưởng Ninh.”

Phan Đông Minh cũng rót cho Tạ Kiều một chút rượu rồi nói: “Em cũng ném thử đi, đây là hàng thượng hạng đấy, Dương Quần thèm không biết bao nhiêu năm rồi.”

Tạ Kiều cầm dao đĩa trong tay để cắt bít tết, liền dùng sức miết mạnh con dao trên đĩa gây ra một tiếng “Kéttt” đến ghê tai, cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Tôi không uống rượu.”

Phan Đông Minh đưa ly cho cô, “Một chút thôi, ném thử đi.”

Tạ Kiều đặt đĩa ăn trong tay xuống rồi nhận ly rượu. Lúc này Phan Đông Minh mới quay đầu nói với Dương Quần: “Nghe nói, mắt nhìn của La Hạo rất tốt, về điểm này cậu ta lại bị bộ trưởng Trữ áp chế sao? Mới đầu tôi còn nghĩ sao bộ trưởng Trữ này lại nhân hạ đến thế, hóa ra là vì kén rể.”

Tân Thiệu tiếp lời: “Mẹ, mắt nhìn tốt cái gì, con bé Trữ Tiểu Nhã y như con hổ cái, La Hạo có thể hàng phục được hay không vẫn là hai chuyện khác nhau.”

Dương Quần nói: “Hổ cái thì sao, bố người ta hữu dụng, câu nói đầu tiên sẽ là giải quyết xong xuôi sự việc của La Hạo. Nếu cậu ta chỉ tìm một con bé kiêu binh hoa, vụ lần này chắc chắn sẽ rất nhọc nhằn.”

Tạ Kiều uống một ngụm rượu trong ly rồi đứng lên, “Thật xin lỗi, tôi ăn no rồi, các anh cứ ăn thông thả.”, nói xong liền rời khỏi bàn ăn định lên tầng.

Phan Đông Minh nhìn miếng bít tết mà gần như cô chưa động miếng nào, giọng nói không lớn nhưng lại lạnh lùng cất lên: “Quay lại.”

Tạ Kiều dừng bước nhưng không quay lại.

Về mặt Phan Đông Minh không chút thay đổi, hần nói: “Ngồi xuống ăn cho xong đi.”

Tạ Kiều nhắm mắt, cố nén xuống sự kích động, hít sâu một hơi rồi mới chậm rãi xoay người ngồi lại rồi cầm lấy dao đĩa. Cô biết mọi người đều đang nhìn mình. Tân Thiếu, Giang Đào, hai mặt nhìn nhau, cũng không rõ lúc này Phan Đông Minh đang có vấn đề gì. Giang Đào biết rõ tính tình Phan Đông Minh, về mặt hần không chút thay đổi nhưng gân xanh trên trán đã ẩn hiện, đã tức giận. Còn lại Dương Quần là người vui sướng khi người khác gặp họa, nhìn Tạ Kiều cắn bít tết mà như đang ăn đá tảng.

Dương nhiên là anh ta cố ý nhắc đến La Hạo. Sau khi La Hạo gặp chuyện anh ta từng đến tìm Phan Đông Minh, hy vọng hần có thể nể tình bạn bao nhiêu năm mà giúp La Hạo một lần, nhưng Phan Đông Minh không hề ra tay. Anh ta vẫn thấy lạ rằng xét theo quan hệ giữa Phan Đông Minh và La Hạo thì sao hần có thể thấy chết mà không cứu, cuối cùng đến hôm nay anh ta cũng hiểu được, Phan Đông Minh vì con nhỏ trước mặt này. Anh ta còn cảm hận nghĩ, trong đám bạn bè, vì phụ nữ mà rạn nứt tình bằng hữu thì đây là lần đầu tiên. Hồi trước cùng La Hạo uống rượu, cũng chính anh ta nói sao La Hạo có thể thích Tạ Kiều, con bé này đáng để đàn ông yêu không? Cô ta có tốt như La Hạo nói không? Nhưng không phải cũng là loại ngại nghèo yêu giàu sao, La Hạo vừa thất bát liền đến tìm người có quyền thế là Phan Đông Minh. Anh ta thầm bĩu môi trong lòng, xem ra Phan Đông Minh đối với cô ta cũng chẳng tốt gì, trước mặt nhiều người như vậy mà không hề nể mặt. Anh ta không cam lòng, lại nói với Phan Đông Minh: “Nghe quần gia nói Tạ tiểu thư tới đây dưỡng bệnh, không biết là bệnh gì nhỉ?”

Phan Đông Minh nuốt một ngụm rượu rồi cười xùy một tiếng: “Dưỡng bệnh? Dưỡng bệnh gì? Chẳng qua là cắt cổ tay tự sát nhưng chưa thành mà thôi.”

Câu nói này khiến ba người kia kinh hãi thật sự. Dương Quần mở to hai mắt, ngây ngốc nhắc lại: “Cắt cổ tay tự sát?” Anh ta nhìn chằm chằm vào Tạ Kiều đang tái đi, quả thực không thể tin nổi ngôi sao tai họa này lại có dũng khí đó.

Tân Thiếu lại không nhịn được mà đá nhẹ vào chân Dương Quần dưới gầm bàn. Lần này Dương Quần không hề rầy, chỉ nâng ly rượu uống một ngụm lớn.

Tạ Kiều ngẩng đầu, đôi mắt to tròn đã ngân ngấn, cô thấy biểu hiện bình thản của Phan Đông Minh thì khó khăn lắm mới mở miệng được: “Tôi, tôi ăn không vào.”

Giang Đào không đành lòng khi thấy Tạ Kiều bối rối như vậy nên nói với Phan Đông Minh: “Đông tử, em thấy Tạ tiểu thư không thoải mái lắm, hay để cô ấy đi nghỉ đi.”

Phan Đông Minh quay đầu nhìn chằm chằm vào ánh mắt đáng thương của Tạ Kiều rồi hỏi: “Cô không thoải mái? Không thoải mái chỗ nào?”

Cổ họng Tạ Kiều ứ nghẹn đến khó chịu, nói không nên lời, đôi môi run rẩy, nước mắt lại dần lã xuống. Phan Đông Minh thấy thế thì lửa giận bốc lên, hần ném dao đĩa trong tay xuống, cười lạnh, “Giá cả thị trường đang tăng, cũng định phá giá với tôi cơ đấy.”

Phan Đông Minh không hề nhắc đến Tạ Kiều nhưng cũng khiến Dương Quần há hốc miệng, bởi vì Phan Đông Minh là cao thủ chơi trò đùa giỡn mập mờ. Tuy rằng hần là playboy nhưng chưa bao giờ keo kiệt sự dịu dàng. Hần đối xử tàn nhẫn như vậy với phụ nữ là lần đầu tiên Dương Quần thấy. Bộ dạng Tạ Kiều thật sự rất đáng thương, cả người run rẩy như tán lá trong gió, gương mặt trắng bệch đáng sợ. Anh ta không kìm được bèn nói: “Đông tử, có khi cô ấy thật sự không thoải mái.”

“Không thoải mái?” Phan Đông Minh lại cười lạnh, “Cô ta đang rất thư thái chứ tôi có thấy không thoải mái đâu...Không phải là cô ăn không vào sao? Còn ngồi đây làm gì? Biển nhanh đi, đừng để tôi thấy bộ dạng yếu ớt đầy của cô, thật sự là mất cả ngon.”

Tạ Kiều đứng lên nhìn chăm chăm vào đĩa bát tét, miễn cưỡng cười nói: “Thật xin lỗi, các anh cứ ăn từ từ.”, rồi cô bước nhanh rời đi.

Dương Quần nhìn theo bóng Tạ Kiều đi lên tầng sau đó nhìn Phan Đông Minh đang uống rượu. Giang Đào nhẹ giọng nói: “Đồng tử, từ lúc nào thì anh còn thô lỗ hơn Dương Quần vậy? Nói thế nào đi nữa người ta cũng là con gái, sao anh không giữ cho người ta chút thể diện chứ.”

Phan Đông Minh không nói gì. Tuy rằng Dương Quần cũng kinh ngạc trước sự đối xử của Phan Đông Minh với Tạ Kiều, nhưng anh ra cảm thấy đây là chuyện do Tạ Kiều tự chuốc lấy nên tiếp lời: “Thô lỗ? Có sao? Minh thấy làm như vậy là để nhắc nhở cô ta, còn nể mặt với chả nể mũi.”

Phan Đông Minh đặt mạnh ly rượu xuống, lạnh lùng nhìn Dương Quần mà nói: “Dương Quần, hôm nay tôi nhìn cậu nhiều lắm rồi, tôi đối xử với cô ta thế nào là chuyện của tôi, về sau cậu thấy cô ta thì tốt nhất là nên khách sáo một chút.”

Dương Quần càng tròn tròn mắt, anh ta nhìn chăm chú vào Phan Đông Minh đang nói với Giang Đào: “Lên thư phòng trên tầng, chúng ta nói chuyện.”

Giang Đào và Phan Đông Minh đi rồi, Dương Quần mới nhìn Tân Thiệu, ngu ngơ hỏi: “Anh ta cảnh cáo mình sao? Mình không nghe nhầm chứ?”

Tân Thiệu bực tức liếc anh ta một cái, “Cậu ngu thế, cô gái có bản lĩnh ở lại chỗ này có thể để cậu tùy tiện lăng mạ sao? Phải là mình thì chẳng cảnh cáo cậu đâu, mà là trực tiếp cho cậu một phát tát.”

Dương Quần chớp mắt, thì thầm nói: “Vậy cậu nói xem, Phan Đông tử này không phải là thật lòng chứ?”

Câu này đối lấy tiếng cười nhạo của Tân Thiệu: “Còn chưa đánh cậu mà cậu đã choáng rồi à? Trò chơi, có hiểu không?”

18. Chương 18

Tạ Kiều dựa lên lan can trên ban công, chống cằm lẳng lẳng nhìn ánh tà dương chiếu nghiêng mạn phía tây dãy núi, toàn bộ tầm nhìn đều một màu hồng hồng nhẹ dịu. Dưới kia là hàng bạch quả chắn ngang tà dương, chút ánh sáng le lói chiếu xuống mặt cỏ xanh tươi làm nên một khoảng loang lổ. Cô cảm thấy lòng mình cũng như thể bị ánh tà dương đâm qua, chỉ vụn vặt vài tia nhưng cũng không thể nào khâu kín lại được. Cô luôn sống trong hồi ức, cuối cùng cô cũng hiểu được, khi một người nhớ lại những chuyện đã qua cũng là khi sống sướng, nó khác với cuộc sống trong bi ai của bản thân. Hiện giờ cô là một con vàng anh bị bẻ gãy cánh, ngoại trừ nhớ lại những ngày tự do tung cánh trước đây thì cũng chỉ có thể giầy giụa trong một vòng giam cầm xa hoa. Nhưng giầy giụa là việc quá mệt mỏi, cô đã không còn sức cũng chẳng còn động lực. Cô đã từng nghĩ đến một ngày được trở lại bên La Hạo, La Hạo chính là động lực của cô, nhưng nay, La Hạo lại cùng người khác đính hôn.

Phan Đông Minh đã từng nói: Đàn ông như bọn tôi, thứ không thiếu nhất chính là đàn bà.

Phan Đông Minh đã từng nói: Em vì nó mà thủ thân như ngọc, đáng tiếc La Hạo đã sớm quên Tạ Kiều em rồi.

Cô không hiểu vì sao khi nghe thấy tin La Hạo đính hôn cùng người khác cô lại không khóc, mà khi Phan Đông Minh kêu cô biến đi thì cô lại cảm thấy cực kỳ ảm ức. Bởi vì bạn hằn sâu đều dùng ánh mắt thương hại nhìn cô, cô lại cảm thấy mình không hề đáng thương chút nào, là cô có lỗi với La Hạo, La Hạo rời bỏ cô là chuyện sớm muộn, cô có gì đáng thương? Cô có rất nhiều nước mắt, mỗi ngày đều khóc, nhưng mấy tháng này cô thấy mình khóc không giống trước nữa. Những lần khóc sau này, cô biết cô khóc không bởi nhớ La

Hạo, cũng không phải tiếc thương cho tình yêu đã chết. Dần dần cô hiểu được, cho dù cô khóc cạn nước mắt thì tháng ngày vui vẻ cũng không bao giờ trở lại nữa, hạnh phúc cứ thế mà bay xa, xa cô đến ngàn dặm, đó là thứ xa xỉ nhất, cho đến khi cuộc đời cô trở nên giàu có cũng không thể mua nổi.

Cô khóc cho số mệnh mỏng bạc của mình. Cô đã được tận mắt chứng kiến quãng thời gian ân ái hạnh phúc của bố mẹ, cô cũng khao khát có được tình yêu tuyệt vời, cô nghĩ rằng mình sẽ gặp được người đàn ông yêu thương mình, cũng từng nghĩ đã tìm được. Nhưng, thần vận mệnh như đùa giỡn với cô, quá tàn nhẫn cũng quá keo kiệt, để cô dễ dàng có được rồi lại hung hăng cướp đi, mà thứ đoạt đi không chỉ là tình yêu hạnh phúc của cô mà là cả máu thịt, linh hồn, khiến cô bị xé ra thành muôn mảnh vụn nát. Lúc trước cầm lấy lưỡi dao dứt khoát cắt vào động mạch còn cảm thấy là hành động vĩ đại, đến giờ rốt cục cô cũng không còn dũng khí như khi ấy nữa.

Tạ Kiều không chỉ một lần lặng lẽ ngắm nhìn bộ trang sức đến ngần người, bên tai còn mơ hồ có tiếng nói, người đàn ông cô yêu đính hôn cùng người khác, cô sẽ đau đến nát lòng. Cô có chút cảm giác đau nhức như thể bị nhiều vòng dây quấn lấy, những sợi xước chậm rãi đâm vào tim cô rồi dần dần khiến nó vỡ nát, cô để mặc cho sự đau đớn này xé rách thân thể mình, cho đến khi không còn cảm giác nữa.

Sự khinh bỉ của Dương Quân, sự tàn nhẫn của Phan Đông Minh, cô không buồn để ý đến. Sự tôn nghiêm của cô từ lúc cầm sáu vạn đồng lương như đã bị dập nát rồi. Nhìn tia tà dương trên đỉnh núi, ánh mắt cô dần hoa đi, một cơn đau từ sâu trong xương tủy khiến cô lặng lẽ tóm lấy vạt áo trước ngực. Sao lại đau đến thế? Cô nghĩ, còn đau hơn khi cầm dao cắt qua da thịt. Cô nghĩ mình sẽ sớm chết đi, chỉ còn tiếng thở dốc nhưng lại như một cái xác không hồn, không sinh mệnh. La Hạo đã đính hôn, anh đã quên cô rồi, Phan Đông Minh nói anh thức thối hơn cô. Dương Quân nói không sai, cô chính là một bình hoa trang trí, cô không thể làm gì cho La Hạo, điều gì cũng không thể, chỉ có thể khuất nhục, sớm muộn gì La Hạo cũng biết cô xấu xa thế nào, có điều nếu anh biết cô từng bán thân cho Phan Đông Minh thì chắc lại càng chán ghét hơn.

Dưới tầng truyền đến những tiếng ồn ào chặn ngang dòng suy nghĩ của cô. Quần gia đang chỉ đạo mấy công nhân thay rèm cửa trong biệt thự cho rực rỡ hẳn lên. Thím Lưu cười hì hì đem ga giường đầy màu sắc lên cho Tạ Kiều xem. Tạ Kiều nhìn lớp vải tinh xảo thì kỳ quái hỏi: “Không phải đều còn mới ă, sao phải thay?”

Thím Lưu trả lời: “Phan tiên sinh nói phải thay hết, để cho cô chọn màu.”

Tạ Kiều thấy bà ấy nói vậy thì liền đỏ mặt, bởi vì ngày nào Phan Đông Minh cũng về qua đêm ở nhà, điều này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc. Hơn nữa, hai ngày trước Phan Đông Minh bắt cô chuyển từ phòng cho khách sang phòng hắc ngủ, tuy rằng hắc luôn xỉ mặt không nói chuyện với cô, cũng không động vào cô, lại rất lạnh lùng với cô nhưng hai người vẫn nằm chung trên một chiếc giường. Mỗi đêm, lồng ngực Phan Đông Minh đều kề sát lưng Tạ Kiều, cô có thể cảm nhận rõ ràng nhịp đập trái tim hắc. Thời tiết đã dần chuyển rét, nơi này lại là lưng chừng núi, trong phòng vừa rộng vừa lạnh, mà thân thể hắc thì lại như lửa nóng. Có đôi khi vất vả lắm cô mới ngủ được, đến khi tỉnh lại giữa đêm thì phát hiện ra mình đang nằm trong lòng hắc. Hơi thở hắc nhẹ nhàng phả vào bên tai cô, mỗi lần như vậy cô đều kinh hãi mà lặng lẽ tránh xa, nhưng đến sáng dậy lại thấy mình nằm trong lòng hắc. Thời điểm về sáng lạnh hơn nhiều, lại chưa bật hệ thống sưởi, cô sợ lạnh, nên an ủi mình rằng chắc chắn cái giường này bị nghiêng, bằng không sao cô cứ trôi về một bên như vậy.

Điện thoại của cô kêu, cầm lên xem, quả nhiên là dãy số từ Hàng Châu, là mẹ. Cúp điện thoại xong cô mới lặng lẽ nhìn thím Lưu đang thay chiếc ga trải giường màu bạc, cũng thay luôn một chiếc chăn lớn hơn, sau đó lại đem hết quần áo của cô từ phòng cho khách treo vào tủ quần áo của Phan Đông Minh. Giờ chỉ cần mở cửa cái tủ quần áo lớn kia ra là có thể thấy quần áo của cô treo cùng quần áo của Phan Đông Minh được xếp gọn gàng ngăn nắp hai bên. Cô nhìn quần áo đến ngần người, rồi chợt nhớ ra có chuyện cần giải quyết. Hôm nay Phan Đông Minh không ra ngoài mà đang họp hội nghị qua mạng. Cô đi đi lại lại trước cửa thư phòng nhưng không có dũng khí gõ cửa. Cô vẫn đang nghĩ xem nên nói vấn đề này với Phan Đông Minh như thế nào.

Lúc cô còn đang đi lại trước cửa thư phòng, thím Lưu bưng cà phê lên tầng, thấy Tạ Kiều thì có vẻ hơi sững sốt. Tạ Kiều nghĩ đi nghĩ lại rồi đỏ mặt nói với thím Lưu: “Đề cháu đưa cho Phan tiên sinh.”

Thím Lưu mỉm cười gật đầu, đưa khay cho Tạ Kiều, thầm nghĩ đứa nhỏ này rốt cục cũng thông suốt rồi, cũng biết dỗ dành đàn ông.

Thím Lưu đi rồi Tạ Kiều vẫn đưa tay lên rồi lại hạ xuống mấy lần, cuối cùng cố lấy dũng khí nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Tạ Kiều vừa mở cửa thư phòng ra đã thấy Phan Đông Minh đang ngồi sau cái bàn làm việc rất lớn, tập trung tinh thần nhìn màn hình máy tính trước mặt. Trong màn hình truyền ra tiếng một người đàn ông đang báo cáo tiến độ công việc với hắn. Tạ Kiều nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống. Phan Đông Minh cũng không ngừng đầu lên mà khoát tay ý bảo cô có thể ra ngoài rồi. Tạ Kiều âm thầm cắn môi, đứng yên không nhúc nhích.

Phan Đông Minh có chút mất kiên nhẫn, quay đầu lại, vừa định mở miệng mắng thì phát hiện ra người tới là Tạ Kiều. Hắn ngạc nhiên nhìn Tạ Kiều, lại nhìn tách cà phê nóng hôi hổi trên bàn thì hỏi: “Sao lại là em?”

Tạ Kiều cố lấy dũng khí, nhẹ giọng nói: “Tôi, tôi có chút chuyện, muốn nói với anh.”

“Em đợi một lát.” Phan Đông Minh chặn lời người đang nói trong máy tính, yêu cầu tạm dừng, đóng cửa sổ hộp thoại rồi chỉ vào chiếc sofa bên cạnh, nói: “Chuyện gì?”

Tạ Kiều ngồi xuống, túm lấy góc áo, cúi đầu nhìn chân mà ngập ngừng nói: “Tôi, mẹ tôi muốn đưa em trai đến Bắc Kinh thăm tôi...”

“Chuyện tốt mà, không phải em rất nhớ mẹ sao, bao giờ đến? Ở trong bao lâu?”

“Ngày nghỉ 1-10, chờ cho em tôi khai giảng đã.”

*1-10 là Quốc khánh Trung Quốc.

“Được, tôi sẽ sắp xếp.” Phan Đông Minh vừa lật tờ lịch bàn vừa hỏi: “Ở khách sạn hay khu nhà trọ? Ở nhà trọ đi, tiện nghi cũng thoải mái, ở nội thành, em cũng có thể dẫn họ đi thăm Bắc Kinh.”

Hắn thấy Tạ Kiều vẫn cúi đầu mà không nói lời nào thì hỏi: “Sao? Còn có chuyện gì?”

Tạ Kiều nâng tầm mắt lên nhìn hắn một cái thì phát hiện ra hắn đang mỉm cười nhìn mình, vội vàng cúi đầu xuống, “Tôi nói với mẹ tôi, tôi tìm được việc rồi và đang ở khu ký túc của cơ quan, cho nên...cho nên tôi muốn...”

“Em muốn gì?” Phan Đông Minh đứng dậy, thông thả ngồi xuống cạnh Tạ Kiều, đưa tay vén lọn tóc bên má cô, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô thì không khỏi nhẹ giọng nói: “Có gì thì cứ nói đi, với tôi mà em còn phải khó nói gì sao?”

“Tôi không muốn để mẹ tôi biết tôi đang ở đây, tôi muốn, tôi muốn tìm một phòng trọ ở gần đài truyền hình...”

Phan Đông Minh im lặng trong chốc lát, hắn đứng lên đi đến bên bàn làm việc. Tạ Kiều nghĩ chắc là xong rồi, nhất định là hắn nổi giận, vừa nghĩ như vậy thì lại nghe thấy Phan Đông Minh nói chuyện điện thoại: “Ừ, là tôi, cậu tìm cho tôi một phòng trọ ở gần đài truyền hình, không cần lớn, chỉ cần một phòng nhỏ thôi...Không cần phiền như vậy, chỉ ở vài ngày thôi.”

Tạ Kiều khó mà tin được, ngẩng đầu nhìn Phan Đông Minh. Hắn vừa gọi điện thoại vừa nhìn cô, cúp điện thoại xong hắn cười rồi ngồi xuống, kéo Tạ Kiều lại, nghiêng đầu nhìn cô, “Tôi giúp em một việc lớn như vậy, em làm thế nào để cảm ơn tôi đây?”

Tạ Kiều vốn định nói cảm ơn với hắn, lại nghe thấy hắn hỏi vậy thì không biết nên nói thế nào. Bỗng nhiên Phan Đông Minh nhéo mũi cô, cười nói: “Cô bé ngốc, để cảm ơn tôi thì rõ ràng là em nên hôn tôi mới được.”

Tạ Kiều ngây ngốc nhìn vẻ mặt đầy ý cười của Phan Đông Minh mà không thể phản ứng kịp. Đối với một Phan Đông Minh “tính tình bất ổn”, cô thật sự không ứng phó nổi. Người đàn ông này cá tính ngang ngược, “hỉ nộ vô thường”, lại hay bắt bẻ. Thậm chí chỉ vì thím Lưu không phân loại đồ lót của hắn thì hắn cũng

phát cáu, còn quăng vớ một cái gạt tàn, khiến thím Lưu và quần gia mấy ngày liền không dám lên tầng, thấy Phan Đông Minh là vội tránh như chuột thấy mèo. Phan Đông Minh chỉ chỉ vào má mình, vẫn nghiêng đầu nói: “Còn không mau hôn đi? Bằng không tôi dỗi ý là không giúp em nữa đâu đấy.”

Cuối cùng Tạ Kiều khẽ cắn môi, chạm nhẹ môi vào mặt hắn rồi vội vàng đứng lên, lại bị Phan Đông Minh giữ chặt lấy. Hắn có vẻ gian manh mà cười nói: “Không được, sao có thể chỉ thế thôi, phải hôn như này này.”, lời nói còn chưa dứt hắn đã kéo cánh tay Tạ Kiều, cúi đầu hôn cô, hết cắn lại mút. Tạ Kiều cực kỳ căng thẳng, bắt đầu giãy giụa theo bản năng, ngậm chặt miệng lại, hai tay chống lên ngực hắn. Cách một lớp áo nhưng từ tay cô vẫn truyền đến nhiệt độ nóng như lửa. Cô lắc đầu như muốn tránh đi đôi môi của Phan Đông Minh nhưng hắn lại càng ôm chặt lấy cô hơn, như thể chỉ giây tiếp theo thôi sẽ nhập cả người cô vào thân thể hắn. Một thứ cứng rắn chạm lên cái bụng bằng phẳng của cô, Tạ Kiều thâm kinh hãi, Phan Đông Minh có phản ứng. Cô bất chấp việc hắn sẽ tức giận mà há miệng cắn lên môi hắn. Hắn phát đau nên mới thả lỏng cánh tay cô. Tạ Kiều kinh hãi đến nỗi đỏ mặt, nhưng đỏ hơn vẫn là môi cô, bị hắn hết cắn lại mút làm cho đỏ bừng lên như một đóa hoa nhỏ.

Ánh tịch dương chiếu vào, thứ ánh sáng hồng hồng rọi đến chỗ người đàn ông ấy thoát nhìn như một bức họa mơ hồ. Hắn đang cười, để lộ ra hàm răng trắng đều. Dưới ánh tà dương hồng Tạ Kiều mới phát hiện ra Phan Đông Minh có một má lúm đồng tiền nhỏ, lúc hắn cười mới thoáng hiện ở một bên má. Hắn nhẹ nhàng dùng ngón cái miết qua môi cô, cười khẽ, “Hình như tôi không phải thầy giáo giỏi rồi?”

Cánh môi Tạ Kiều run run, cô giống như một mũi tên đã lên cung, xoay người bay thẳng ra khỏi cửa, vội vàng vàng, như thể phía sau cô không phải là một người đàn ông mà là một con thú dữ, chỉ cần chạy chậm một chút là sẽ chết ngay tại chỗ vậy.

Nhìn Tạ Kiều chạy trốn, Phan Đông Minh bất giác mỉm cười. Hắn quay đầu, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời chỉ một màu hồng, ánh tịch dương cũng hắt qua cửa sổ. Trên kệ cửa sổ là lọ hoa với bó hoa vừa được hái trong vườn, nở vừa phải, trên lá còn đọng một giọt nước, dưới ánh trời chiều nhìn như một viên kim cương đến lóa mắt. Phan Đông Minh khẽ mỉm cười nhìn giọt nước kia thật lâu, cho đến khi nó trượt theo viên lá mà nhỏ xuống.

19. Chương 19

Dương Quần ngồi trong xe, duỗi chân lên tay lái, híp mắt nhìn vẻ mặt lo âu của người con gái cách đó không xa, thỉnh thoảng người con gái ấy lại nâng tay nhìn đồng hồ, rồi sốt ruột nhìn sang chỗ cửa ra vào đang tuôn ra dòng người như thủy triều. Anh ta ngồi đến lúc móng phát đau, thay đổi tư thế nhưng vẫn không thấy thoải mái. Anh ta không còn kiên nhẫn liền nói với Tân Thiệu đang ngồi bên cạnh: “Mẹ kiếp, không biết anh em mình có thân phận gì, mà lại phải vì con bé kia chạy ngược chạy xuôi, mẹ nó chứ, quá kém cỏi.”

Tân Thiệu ngậm một miếng thuốc trong miệng, anh ta dùng hai ngón tay kẹp lấy nó rồi liếc mắt nhìn Dương Quần mà nói: “Sao cậu không đi cầu nhậu với Phan Đông tử đi, nói chuyện này với mình không phải là tào lao sao.”

Dương Quần oán hận nói: “Chết tiệt, cứ nói giả dụ như ngày lễ nghỉ 1-10 này nhé, mình còn hẹn người ta đi Nhật Bản tắm suối nước nóng, giờ thì sao, phải làm người hầu cho con bé kia. Cậu nói xem, mẹ cô ta đến thì liên quan quái gì đến bọn mình, ngày nghỉ tốt lành lại bị một câu của Phan Đông tử cho tan tành bong bóng.”

Tân Thiệu nhả khói thuốc, cười cười, “Haiz, cứ cho là cậu đi làm đi, cũng không phải là rất nhàn sao, thanh niên trai tráng mà.”

Dương Quần nghiêng đầu, miễn cưỡng nói: “Mình đi làm nhàn, đúng, nhưng không phải cậu còn việc làm ăn rất bận sao, sao cậu cũng bị Phan Đông tử tóm đi làm thanh niên trai tráng?”

“Không phải là mình đang nhẫn nhịn Đông tử sao, chuyện anh ta với Giang Đào cũng lôi cổ mình vào. Hiện tại anh ta là đại ca của mình rồi, anh ta chỉ cần nói một câu với ông già mình thôi, mình không thể không

chạy đến nịnh bợ được.”

“Mẹ kiếp!” Dương Quần ngồi thẳng dậy, xoa xoa cái mông ê ẩm, sau đó bồng bắm còi vài tiếng. Tạ Kiều đứng cách đó không xa nghe thấy thì vội vàng chạy lại, cách qua lớp kính mà nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tàu hỏa đến muộn, còn phải chờ một lúc nữa.”

Dương Quần chỉ tức đến nỗi muốn chửi vài câu, nhưng nhìn cái mũi trắng nõn của cô rịn đầy mồ hôi thì lại nhần nhịn nói: “Nếu đến muộn thì sao cô còn đứng đây, nắng to thế này lại thích phơi nắng à, lên xe át.”

Tạ Kiều lại đứng thẳng dậy nhìn ra phía cửa ga, rồi mới chậm rãi lên xe. Tân Thiếu trừng mắt khinh bỉ Dương Quần, Dương Quần cào cào mái tóc, nhỏ giọng lầm bầm: “Có ngu mới không giúp đỡ phụ nữ.”

Tân Thiếu rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Tạ Kiều đang ngồi phía sau rồi hỏi: “Sao mẹ cô không đi máy bay ấy, đi tàu hỏa 1-10 đồng lắm, chen chúc như thế này đúng là đi chịu tội.”

Tạ Kiều lau mồ hôi, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Mẹ tôi không muốn đi máy bay đâu, tiền lương của bà ấy với dưỡng Thường không nhiều nhận gì, lại phải chữa bệnh cho em tôi. Lần này đến Bắc Kinh cũng là hạ quyết tâm lắm rồi, em trai tôi nói nó muốn đến ngắm Thiên An Môn thật.”

Dương Quần có vẻ khinh thường nói: “Em trai cô cũng có bệnh? Không phải cũng là bệnh truyền nhiễm đấy chứ?”

Tạ Kiều đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Chuyện lần trước thật là ngại quá. Em trai tôi bị suy thận mãn tính, có thể ghép thận nhưng đáng tiếc là vẫn không tìm được thận phù hợp, vẫn phải lọc máu để duy trì. Năm nay nó mới tám tuổi nhưng rất thông minh, lại rất hiểu chuyện.”

Dương Quần xoay người lại, nói: “Ghép thận ấy, mẹ cô, bố cô, cả cô nữa, không phải đều là thận phù hợp sao, làm gì mà không tìm thấy, hay là cô không chịu?”

Sắc mặt Tạ Kiều càng đỏ, “Dưỡng Thường bị tiểu đường nên không thể mổ, thân thể mẹ tôi không khỏe nên cũng không được, nhóm máu của tôi với nó không tương thích nên đương nhiên cũng không thể ghép thận cho nó, bằng không...” Bằng không còn phải đến gặp Phan Đông Minh sao?

“Dưỡng Thường là ai? Còn nữa, sao nhóm máu của cô với em trai cô lại không hợp? Chuyện này đúng là quá rắc rối nhỉ?” Tân Thiếu hỏi với vẻ kỳ quái.

“À, năm tôi mười ba tuổi thì bố mẹ tôi ly hôn, sau này họ tái hôn đều có con trai. Dưỡng Thường là bố của em trai tôi.”

Giọng nói như đang bị lú lười nhưng Tân Thiếu vừa nghe đã hiểu được. Anh ta nhìn Tạ Kiều qua kính chiếu hậu, ánh mắt cô đang nhìn chằm chằm ở lối cửa ra vào, “Thật xin lỗi.”

Tạ Kiều như thoát ra khỏi nỗi buồn thương, khe cong môi cười, “Không có gì đâu. Mẹ tôi thật vất vả, vì bệnh của em tôi mà nhìn già đi rất nhiều, lại còn muốn quan tâm đến tôi nữa...Tôi thật quá vô dụng, sau này tôi sẽ đi làm rồi đưa em lên Bắc Kinh, tìm cho nó một bác sĩ tốt nhất.”

Dương Quần định nói, còn phải chờ sau này sao, không phải bây giờ cô cũng có thể sao, nhưng anh ta chỉ quay đầu nhìn Tạ Kiều, không thể nói được gì.

Tạ Kiều lại nhìn đồng hồ rồi nói: “Ồi, có khi tôi nên ra cửa chờ thôi, tôi sợ lần đầu họ đến Bắc Kinh mà không thấy tôi thì sẽ đi lạc mất.” Nói xong cô hấp tấp xuống xe chạy ra phía cửa.

Tân Thiếu nhìn Tạ Kiều phía xa, nhẹ thở ra một hơi, “Cô bé này thân thể cũng đáng thương thật. Mình thấy Phan Đông tử đối xử với cô ta cũng chẳng tốt đẹp gì, cậu nói xem liệu ý đồ của cô ta là gì, chi bằng đi tìm một người đàn ông bình thường mà kết hôn rồi sống cuộc đời yên ổn còn hơn.”

Dương Quần yên lặng không lên tiếng. Tân Thiếu kỳ quái nhìn anh ta, “Này, này?”

Dương Quần liếc mắt, “Mình đang nghĩ đến La Hạo.”

Tân Thiếu vội vàng nói: “Này này này, dừng ngay nhé, cậu đừng có “na hồ bắt khai đề na hồ”, mình chịu không nổi.”

* Na hồ bắt khai đề na hồ: Ý nói không mở bình ra thì ai biết trong bình có gì. (Ai nghĩ ra câu hay bằng thành ngữ Việt bảo mình với ^^)

“Mình mới không chịu nổi đây. Mấy hôm trước mình có gặp La Hạo, biết anh ấy bảo gì không?”

“Bảo gì?”

“Anh ấy nói, dù anh ấy có đính hôn với Trữ Tiểu Nhã thì anh ấy vẫn yêu Tạ Kiều. Mình vẫn chưa nỡ nói với anh ấy chuyện Tạ Kiều theo Phan Đông tử. Hồi có chuyện với La Hạo mình đã thấy là lạ, sao Phan Đông tử có thể thấy chết mà không cứu được, giờ coi như mình cũng hiểu rồi. Tạ Kiều này ấy mà, nhất định là con hồ ly tinh, mê hoặc tên gốc La Hạo rồi lại quyến rũ Đông tử, nhìn xinh thì cũng xinh thật, nhưng cũng chẳng phải loại nghiêng nước nghiêng thành. Cậu nói xem, Đông tử ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà vì con hồ ly tinh lại không cần bạn bè.”

“Cậu nói cái rắm gì đấy, bây giờ La Hạo cùng khu với Phan Đông tử rồi, cậu đừng có nói vớ vẩn.”

“Mình không thêm quan tâm chuyện phá hoại kia, mình chỉ cảm thấy không đáng thay cho La Hạo.”

“Cậu vì anh ta thấy không đáng cái gì? Là Tạ Kiều hay là Phan Đông tử?”

Dương Quần không nói gì, anh ta oán hận nghĩ, nhìn xem, một con bé có thể khiến tình bạn gần nửa đời người rạn vỡ, chuyện này còn không khiến người ta cảm phần sao. Nhưng ngẫm lại, lời này vẫn không thể nói ra, điều này nếu để Phan Đông tử biết, với cá tính của hắn thì nhất định là ngay cả bạn thân cũng chẳng nề hà gì.

“Này, không phải là tàu đến rồi sao.” Tân Thiệu huých huých Dương Quần, “Nhanh lên, người ta đến rồi.”

Dương Quần hùng hổ bước ra, liền nhìn thấy Tạ Kiều đang dắt tay một người phụ nữ khá đẹp, cứ lau nước mắt rồi ôm lấy Tạ Kiều, còn tay kia dắt theo một đứa nhỏ. Thằng bé gầy như cái que, lại vui vẻ cầm tay cô nhảy nhót. Phía sau mấy người còn có một người đàn ông khá cao lớn, tay cầm túi xách du lịch, đứng nhìn họ gạt nước mắt.

Tân Thiệu xuống xe, tiến lại gần rồi cười tươi rói, “À, chắc chắn đây là cô rồi, đi đường chắc là vất vả lắm rồi, Tạ Kiều đã đợi cả buổi trưa đấy ạ, nhanh lên xe đi ạ, chúng ta đi ăn cơm.”

Bà Tạ gật đầu với Tân Thiệu, lại hồ nghi nhìn Tạ Kiều. Tạ Kiều vội vàng nói: “Mẹ, đây là người anh mà con đã nói với mẹ, hiện giờ cũng là cấp trên của con, Tân Thiệu...”

Tân Thiệu vừa nghe thấy thế liền hiểu ngay, vội tiếp lời: “Đó là tên mà đồng nghiệp gọi cháu thôi, cứ gọi cháu là Tân Thiệu Hoa là được rồi...Đây hắn là chú Thường rồi, chào chú.” Tân Thiệu bắt tay với ông Thường, sau đó đỡ lấy chiếc túi trong tay ông, cuối cùng có chút khách sáo mà nói: “Mặc dù cháu chưa gặp hai cô chú lần nào, nhưng không ít lần nghe Tạ Kiều nhắc tới.”

Bà Tạ bắt tay với anh ta rồi cười, dùng tiếng phổ thông để nói: “À, Tạ Kiều luôn nhắc tới cậu, nói là cậu đối xử rất tốt với nó, hơn nữa cậu còn có ơn lớn với chúng tôi, thật là phiền quá.”

“Không phiền, không phiền.” Tân Thiệu cảm thấy thật kỳ lạ, nghĩ thầm, tôi mới biết mọi người có vài ngày, tôi giúp ơn lớn gì ấy người, thật sự là choáng váng. Vừa nói vừa đến xe, Tạ Kiều sợ bà còn tiếp tục nói khiến cô khó xử nên nhanh chóng chỉ vào Dương Quần đang ở trong xe: “Anh ấy, anh ấy là một đồng nghiệp khác của con, là tài xế, tên Tiểu Dương.”, vừa nói xong cô liền nhắm mắt về khẩn cầu với Dương Quần.

Thiếu chút nữa là Dương Quần tức nổ phổi, nhưng vẫn cắn răng cười nói: “À đúng, cháu là tài xế, là tài xế.” Dứt lời anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói với Tân Thiệu: “Mình là tài xế nên đưa mình xách.”, vừa nói vừa giật túi du lịch trong tay Tân Thiệu, gườm gườm ra mở cửa xe.

Thường Bằng Bằng kéo tay chị nó, nhỏ giọng nói: “Hình như anh lái xe không vui đấy.”

Tân Thiệu không nhịn được cười, đưa tay sờ đầu thằng bé, “Em trai, mặt anh kia lúc nào cũng như bị chuột rút thế đấy, chúng ta không cần để ý đến anh ta.”

Thường Bằng Bằng kinh ngạc, tròn tròn đôi mắt lên nhìn Tân Thiệu, “Chuột rút ạ?”

“Đúng, chuột rút.” Tân Thiếu buông tay, “Anh ta cứ vô duyên vô cớ lại bị thế, ngay cả anh ta cũng không không chế được.”

“Vậy có phải anh ấy có bệnh không ạ?”

“À đúng, có bệnh, bệnh thần kinh.” Tân Thiếu sắp không nhịn được mà cười thành tiếng đến nơi rồi.

Tạ Kiều thấy Dương Quần đã tức đến đỏ bừng mặt thì kéo tay em trai rồi nói: “Trẻ con đừng nói lung tung, có bệnh cái gì chứ, như vậy là không lễ phép.”

Lần này Dương Quần lái xe, anh ta không nói câu nào lái xe tới lui trên dòng đường tấp nập. Tân Thiếu ngồi ở ghế phó lái ôm Thường Bằng Bằng. Họ đi ngang qua phố Trường An, Thường Bằng Bằng nhìn thấy Thiên An Môn thì kích động bật bật người lên, chỉ ra ngoài cửa sổ, dùng tiếng Hàng Châu mà kêu to: “Đây là Thiên An Môn này.” Thằng bé rất gầy, mỏng chỉ toàn xương, nên khiến Tân Thiếu thầm nhe răng thè lưỡi. Tạ Kiều vội giữ nó lại, dịu dàng nói với nó: “Ăn cơm xong chị đưa em đi xem Thiên An Môn, cả cung Di Hòa Viên nữa. Ngày mai chúng ta đến Trường Thành, được không?”

Lúc này Thường Bằng Bằng mới ngoan ngoãn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng gương mặt vẫn một vẻ hưng phấn, ngạc nhiên.

Dương Quần lái xe rẽ trái rẽ phải, qua mấy cái ngõ mới vào một tiểu khu. Phòng trọ này Tạ Kiều đã xem qua, rất phù hợp với yêu cầu của cô, hai phòng ngủ một phòng khách, vật dụng gia đình đều đầy đủ. Bà Tạ đi xem phòng rồi kéo tay Tạ Kiều, rưng rưng nói: “Con bé này, nháy mắt mà con đã lớn thế rồi, giờ cũng đã đi làm, mẹ thật sự, thật sự rất vui...”

Tạ Kiều đỡ mẹ ngồi xuống sofa, lau nước mắt cho bà, “Mẹ, mẹ nhìn mẹ xem, không sợ người ta cười à.”

Dương Quần ngồi bên cạnh nói: “Cô à, Tạ Kiều rất có khả năng, cô xem cô ấy rất giỏi đó.” Anh ta nói xong lại nhìn Tân Thiếu, chỉ chỉ vào đồng hồ. Tân Thiếu nói với Tạ Kiều: “Tạ Kiều, mau lên, tôi đưa cô chú đi ăn cơm, tôi đã đặt chỗ rồi.”

Tân Thiếu đã đặt bàn ở một nhà hàng, bà Tạ nhìn khung cảnh này thì nói với Tạ Kiều: “Này, chỗ này chắc là đắt lắm?”

Tạ Kiều né tránh hội Dương Quần, nhỏ giọng bên tai mẹ: “Không sao, đây là được cơ quan chi trả.”

Bà Tạ có vẻ yên tâm, Dương Quần thừa dịp người khác không chú ý liền trừng mắt nhìn Tạ Kiều. Tạ Kiều không để bụng, ngẩng lại, đường đường là nhân viên ngoại giao mà lại bị biến thành tài xế thì có ai là vui cho được.

Tân Thiếu là người biết ăn nói, miệng lưỡi uốn dẻo ba tấc đúng là không ngoa. Một Bắc Kinh nổi tiếng qua miệng anh ta càng trở nên thần bí, thú vị. Thường Bằng Bằng há to miệng, sùng bái nhìn Tân Thiếu, dường như chỉ muốn anh ta cứ nói như vậy chứ đừng dừng lại, đáng tiếc anh ta đã thôi nói, vỗ vỗ vai thằng bé, “Em trai, em gầy quá, ăn nhiều một chút, bằng không ngày mai không có sức mà đến Trường Thành đâu.”

Vì Thường Bằng Bằng hay phải lọc máu nên sắc mặt tái nhợt, rất nhiều thứ không thể ăn được. Tạ Kiều lấy cho nó chút củ sen, một bát canh bí đao ngân nhĩ. Nó lấy thìa khuấy khuấy canh rồi dùng thanh giọng non nớt nói: “Lúc lớn em cũng muốn giống chị, đến Bắc Kinh học, khi đó bệnh của em sẽ khỏi, em muốn đi rất nhiều nơi. Những chỗ chị nói em phải đi mới được. Em nghe thấy nhiều bạn nói leo Trường Thành làm hảo hán, bọn nó toàn cười nhạo là nếu em muốn làm hảo hán thì cũng chết luôn, em không tin đâu, ngày mai em nhất định phải làm hảo hán.”

* Trung Quốc có câu: Bật đáo Trường Thành phi hảo hán (không leo Trường Thành không phải là hảo hán)

Lời nói của nó khiến cả nhà Tạ Kiều đau xót, Tân Thiếu cũng có chút khó chịu trong lòng, anh ta nói: “Yên tâm đi, đừng nghe bọn nó nói bậy bạ, ngày mai anh đưa em đi leo thành làm hảo hán, còn chụp nhiều ảnh cho em đem đi khoe bọn nó. Đồng chí tiểu Thường của chúng ta chính là một hảo hán.”

Dương Quần không cam lòng yếu thế, bèn nói với Thường Bằng Bằng: “Không phải là em muốn đi xem Thiên An Môn sao? Ăn cơm đi rồi anh đưa em đi Thiên An Môn, còn cả nhà kỉ niệm Mao chủ tịch, xem chỗ các Hoàng đế ở, cả hoa viên của họ nữa, được không?”

Thường Bằng Bằng kích động uống một ngụm canh to, lại gật gật đầu, “Vâng.”. Tạ Kiều vuốt đầu đứa em, cảm kích nhìn Dương Quân và Tân Thiều, khóe mắt đã hơi hồng hồng.

Đứng trước Thiên An Môn, Thường Bằng Bằng phấn khích vuốt lớp đá cẩm thạch. Thằng bé ngày nào cũng phải hạn chế lượng nước uống, lại càng không thể đổ nhiều mồ hôi nên Tạ Kiều che ô cho nó, ôm lấy vai nó mà nói cho nó biết Thiên An Môn có chín gian phía nam, năm gian phía bắc, là tượng trưng cho quyền lực cửu ngũ chí tôn. Thiên An Môn có năm cổng nhỏ, cổng giữa lớn nhất chỉ có hoàng đế mới được ra vào. Thường Bằng Bằng nhìn phía trên cổng chính có bức ảnh Mao chủ tịch thì hỏi: “Chị ơi, Mao chủ tịch có phải là hoàng đế của chúng ta không?”

Tân Thiều cười ha hả, nhắc Thường Bằng Bằng lên vai rồi nói: “Tiểu quý, trong lòng người Trung Quốc chúng ta, Mao chủ tịch là hoàng đế, không phải nghi ngờ gì cả. Sáng mai anh đưa em đi thăm hoàng đế mở nước Trung Quốc, chiều đưa em đi Trường Thành. Bây giờ là lúc em phải nghỉ ngơi, phải ngoan đó, nếu không toàn bộ hành trình sẽ hủy bỏ.”

Thường Bằng Bằng mím miệng, “À, sao anh nói chuyện cứ như mẹ vậy?”

Dương Quân bật cười, “Mới đến Bắc Kinh có mấy giờ mà đã nói được giọng điệu Bắc Kinh, có điều, em liên tưởng rất chuẩn xác, hợp ý anh.”

20. Chương 20

Căn phòng trọ nhỏ có sẵn bát đĩa xoong nồi, đều là đồ mới. Bà Tạ không muốn để người khác chi tiêu tốn kém, không bằng làm ở nhà. Phía trước tiểu khu này có một siêu thị, bà Tạ mua đồ rồi làm mấy món sắc vị đều hoàn hảo, khiến Tân Thiều và Dương Quân phải chảy nước miếng vì chỗ đồ ăn ngon như cửa nhà hàng. Thịt kho Tô Đông Pha, măng xuân hăm mỡ, tôm nõn Long Tỉnh, hai người im lặng so xem ai nhanh tay hơn, y như cao thủ võ lâm đấu chiêu cho đến những miếng thịt cuối cùng.

Bà Tạ cười, nhìn họ ăn xong mà xoa xoa bụng, bà hỏi: “Ăn ngon không?”

Dương Quân là người hễ cứ ăn xong là như liệt, ăn no rồi là cả người vô lực, có vẻ anh ta vẫn chưa thấy thỏa, liền nói: “Ồi, ngon quá, so với đầu bếp nhà Phan Đông tử còn hơn rất nhiều.” Anh ta nói xong rồi ngồi thẳng dậy, có chút xấu hổ mà giải thích: “À, là đầu bếp nhà bạn cháu...Cô, cô có thể mở quán ăn ở Bắc Kinh đây, làm ăn chắc chắn phát đạt, ở đây không có ai có thể làm món chính thống như cô cả.”

Tân Thiều nói: “Thế thì tiện cho cậu quá, định bảo chủ quán bao ăn để không phải trả tiền chứ gì.”

Bà Tạ nở nụ cười, còn chưa nói gì thì Dương Quân đã trừng mắt, “Mình bảo này, cậu có thể để ỉnh chút mặt mũi không hả, ý nghĩ ưu đãi đây của mình, sao cậu lại đi vạch trần ra thế chứ.”

Ngay cả Tạ Kiều cũng mỉm cười, cô không thể không nói: “Tôi được mẹ truyền nghề cho đấy, nếu các anh thích, sau này tôi có thể làm cho các anh ăn.”

Tân Thiều có chút kinh ngạc mà nhìn cô, Dương Quân thì lại sờ sờ mũi, mơ hồ nói: “Á? Cô có thể nấu ăn? Không nhìn ra đó nhé.”

Bà Tạ kéo tay Tạ Kiều lại, nhẹ nhàng vỗ, “Trước kia chúng tôi đều bận rộn, từ lúc còn nhỏ Tạ Kiều đã biết thương người lớn trong nhà, đêm khuya chúng tôi về là đã thấy nó làm sẵn đồ ăn ngồi chờ, nó cứ làm như vậy cho đến lúc lớn.” Bà khoa chân múa tay, “Khi ấy nó còn chưa với tới bàn, phải đứng lên ghế, quanh người là chiếc tạp giề của tôi, nghĩ lại cũng đã được mấy năm rồi, giờ nó cũng đi làm, là một cô gái trưởng thành.” Bà yêu thương xoa bờ vai gầy yếu của Tạ Kiều, bàn tay bà không còn như trước nữa, các đốt ngón tay nhô ra, “Nhưng mà con gầy quá, một mình ở đây, phải chăm sóc mình cho tốt vào.”

Tạ Kiều lặng lẽ gật đầu. Tân Thiều cười nói: “Cô cứ yên tâm, còn có bọn cháu mà, về sau cháu thay cô chăm sóc cô ấy. Bây giờ con gái có một giảm béo, cô nói xem, bộ dáng tròn tròn như viên ngọc thật đẹp

nhỉ, hình như các cô ấy nghĩ phải gầy trơ xương mới là đẹp. Haiz, ở cơ quan cháu, các cô gái đều thế, cô không biết chứ, nhìn họ cứ như mấy bộ xương ấy.”

Tạ Kiều cảm kích, liếc nhìn Tân Thiếu. Bà Tạ nói: “Lúc trước tôi không thể đến gặp tận mặt để cảm ơn cậu, cậu đối xử với Tạ Kiều nhà tôi tốt như vậy, lại vay khẩn cấp cho chúng tôi nhiều tiền như thế. Lần này tôi cũng chẳng có gì đáng quý cả, chỉ có chút đặc sản Hàng Châu muốn tặng các cậu.”, nói xong bà đứng dậy lấy túi xách du lịch.

Tạ Kiều vừa nghe thấy thế thì vội vàng nhìn Tân Thiếu, ánh mắt đó hàm chứa rõ ràng ý khẩn cầu. Tuy rằng Tân Thiếu không hiểu bà Tạ nói gì, nhưng thấy biểu hiện của Tạ Kiều thì vẫn đứng lên nói: “Cô à, cô khách sáo thế làm gì, vậy không phải là coi bọn cháu là người ngoài sao.”

Vay tiền? Dương Quần hoài nghi nhìn Tạ Kiều đang bối rối, lại chỉ một ngón tay vào Tân Thiếu, dùng khẩu hình nói: “Này, cậu thăm rồi.”, đổi lại là sự khinh thường của Tân Thiếu.

Bà Tạ vội nói: “À à.” rồi ôm cả đồng đồ lại, “Đây là trà Long Tỉnh Tây Hồ, cúc trắng Hàng Châu, còn có ít hồ đào với ít măng nứa. Ở đây không mua được hàng chính hiệu đâu, các cậu ném thử nhé.”

Tân Thiếu cùng Dương Quần, mỗi người xách một túi to đặc sản, hẹn ngày mai sẽ gặp lại rồi xin phép về. Tạ Kiều về phòng ngủ xem em trai đã ngủ say rồi lấy có muốn về ký túc trường học để theo hai người ra ngoài. Dương Quần cầm chìa khóa điện tử mở cửa xe rồi nói: “Đi đâu? Tôi sẽ đưa đến từng chỗ một.”

Tân Thiếu bật cười, “Còn tức sao?”

Dương Quần tròn trĩnh mắt, “Mình không phải là lái xe sao, đây gọi là làm tròn bốn phận.”

Tạ Kiều ngượng ngùng nói: “Xin lỗi anh.”

Dương Quần mở cửa xe mà vẫn nói: “Có điều cô cũng bịa giỏi thật, chúng tôi là đồng nghiệp, nhưng giờ chúng tôi làm gì ở đâu khéo cô cũng không biết đâu. Nếu có ngày mẹ cô hỏi, tôi nên nói như thế nào đây...Còn nữa, Tân Thiếu vay tiền cho nhà cô lúc nào thế, chuyện tốt như thế sao tôi không biết nhỉ.”

Tân Thiếu nhún nhún vai.

Dương Quần quay lại nhìn khuôn mặt đỏ như trái cà chua của Tạ Kiều, “Tôi bảo này, miệng lưỡi cô đúng là dày công tôi luyện thật, tôi bắt đầu phục cô rồi đấy.”

“Thật xin lỗi...”

“Cơ quan tôi là chỗ nào? Ở đâu?”

“...Tôi nói dối với mẹ, là tôi làm ở đài truyền hình...”

Dương Quần chỉ chỉ vào Tạ Kiều, nói: “Cô? Sao lại ham hư vinh vậy hả?”

Tạ Kiều chưa xót, anh ta sao có thể biết, cô cũng không thể nói, chỉ có thể cúi đầu đứng lặng, như một đứa nhỏ phạm phải sai lầm.

Tân Thiếu vội vàng nói: “Được rồi, cậu có nhanh lên không, mình còn có việc gấp ở cục đấy.”

Trên đường đưa Tân Thiếu đi, từ phía sau có một chiếc xe khác đuổi kịp rồi vượt qua, mấy lần chắn đường phía trước xe Dương Quần. Dương Quần hùng hổ lái sang trái, xe kia cũng liệng trái, sang phải, xe đó cũng sang phải theo. Dương Quần bấm mạnh vào còi, “Mẹ kiếp, thế nào đây, có biết lái xe không, cả đường rộng thế này là của nhà mày làm à, lại còn thế nữa, định làm tức chết ông đây hả.”

Dương Quần lái thẳng qua một khoảng trống, sóng đôi cùng chiếc xe kia, hạ cửa kính xuống rồi rống to: “Này, có biết lái xe không hả?”

Đối phương cũng hạ cửa kính xuống, là một cô gái. Tạ Kiều không thấy rõ diện mạo của cô ta, chỉ nhìn thấy cô ta gơ bàn tay trắng xanh ra, hươu hươu ngón giữa với Dương Quần. Tân Thiếu ngồi bên ghế phụ liền bật cười, “Ôi, không phải là Ninh đại mỹ nhân sao? Đã mượn thế này rồi mà còn đi làm sao?”

Phía trước là đèn đỏ, hai chiếc xe dừng lại song song. Người được Tân Thiếu gọi là Ninh đại mỹ nhân rất cục cựa cười nói: “Sao các anh biết tôi đi làm chứ.”

Cô gái đó có vẻ không nhiều tuổi lắm, nhưng khuôn mặt lại cực kỳ xinh đẹp, quyến rũ, mái tóc dài bóng lên dưới ánh đèn đường. Dương Quân chống một tay lên cửa kính xe, huýt sáo một tiếng rồi nói: “Bọn tôi đi tán gái rồi thuê phòng khách sạn, cô đi không?”

Cô gái cười mắng: “Đi cái đầu anh ấy, muốn ăn đánh hả.”

Cửa kính xe phía sau cô ta bỗng nhiên hạ xuống, để lộ ra người đàn ông với nụ cười tỏa nắng. Anh ta nói với Dương Quân: “Dương Quân thôi, cậu ngứa thịt hả?”

Dương Quân khẽ “Shit!” một tiếng, Tạ Kiều nhìn chăm chăm người đàn ông phía sau, rốt cục không thể động đậy nổi.

Cho tới bây giờ cô cũng không ngờ rằng sẽ gặp lại La Hạo trong trường hợp khôi hài thế này. Đây là người đàn ông mà cô đã nhớ nhung suốt mấy tháng qua, nụ cười kia, khuôn mặt kia cũng đã được cô nhớ đến vô số lần. Thế nhưng, nhìn La Hạo lúc này, cô lại có cảm giác như đang nằm mơ, đột nhiên thấy đau đớn, tim đập dồn dập vô cùng, không kịp phòng bị gì mà cứ thế sa vào bể khổ đau. Cô vừa muốn động đậy, song chỉ có thể run run đầu ngón tay, vết thương cũ trong lòng lại tái phát. Nhưng hiện tại đầu óc cô trống rỗng, tuổi thanh xuân này, nỗi vui sướng, tình yêu, hy vọng, dường như không còn, nỗi bi ai nổi lên trong lòng, cô như bị trúng tà mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngoài cửa sổ kia. Cô thấy anh đang cười, đang nói gì đó, nhưng lại không thể nghe được. Cô chậm chạp hiểu được, thì ra tại cô đang ù đi, trong lỗ tai như có hàng ngàn con ruồi cùng bay, vù vù không ngừng nghỉ.

Ngay lúc đèn sắp chuyển màu, Dương Quân bỗng giở trò đùa dai, hạ cửa kính chỗ Tạ Kiều xuống. Cô thấy La Hạo quay sang nhìn về phía cô, chỉ vài giây mà nụ cười bên môi như cứng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Tạ Kiều như thể không dám tin, là giết mình, có nằm mơ anh cũng không thể tưởng tượng nổi, một Tạ Kiều bỗng dưng mất tích lại đang ngồi trong xe Dương Quân. Cô gái ngồi trước anh vẫn đang trêu đùa với Dương Quân, còn anh thì cứ sững sờ như vậy, nhìn Tạ Kiều trong khoảng cách chưa đầy hai thước. Đèn chuyển xanh, Dương Quân cười hì hì, vẫy tay với đối phương, “Không làm gián đoạn vợ chồng hai người ân ái, bye bye nhá.”

Cửa xe lại bị Dương Quân nâng lên, khuôn mặt La Hạo dần khuất sau lớp kính. Xe khởi động, hai chiếc xe rẽ sang hai hướng khác nhau. Tạ Kiều vẫn giữ nguyên tư thế, không nhúc nhích mà nhìn ra bên ngoài. Ngoài cửa sổ, ráng chiều lóe ra, xe vẫn chạy, cách đó không xa là những tòa nhà cao chót vót, dưới ánh đèn đường lại càng có vẻ sừng sững hơn. Từ giữa những tòa nhà hiện ra bầu trời xanh đen bao la, trên đó thật nhiều sao, nhưng cũng không biết đó là ánh sao hay ánh đèn nữa. Tạ Kiều cứ trầm mặc như vậy, ánh đèn bên ngoài chiếu lên người cô, mơ mơ hồ hồ có một vầng sáng phủ lên, nhìn cô có chút gì đó không chân thực, thật lẻ loi, như thể cô đang rơi vào một cái lưới lớn, bị vây chặt từ đầu đến chân, không một lối thoát, không thể trốn nổi. Lại như có một đôi bàn tay vô hình đang siết lấy cổ cô, khiến cô không thể thở nổi, chỉ có thể đau đớn, ngoài đau thì vẫn là đau, không còn cảm giác gì nữa.

Cô đắm chìm trong thế giới bị thương của chính mình, ngay cả khi Tân Thiếu nói chuyện với mình mà cô cũng không nghe thấy gì. Cho đến khi Dương Quân quay lại hét lên một tiếng: “Này!”, cô mới đột nhiên ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn anh ta một lúc lâu, như một đứa nhỏ bị kinh hãi hoảng sợ. Có điều, mấy giây sau, cô cong khóe môi lên, thản nhiên cười, “Cảm ơn anh, làm phiền anh quá.”, rồi mở cửa xuống xe.

Dương Quân, Tân Thiếu, hai mặt nhìn nhau, không rõ vì sao đột nhiên cô lại ngớ ngẩn như vậy. Khi cô nhìn cảnh vật xung quanh rồi xấu hổ quay lại, Dương Quân không nhận được, cười ra tiếng, chỉ vào Tân Thiếu mà nói: “Là đến chỗ người ta, chỗ cô còn xa lắm, gấp cái gì hả.”

Bỗng nhiên Tân Thiếu hiểu được nỗi hoảng hốt của cô, không thể không hỏi: “Tạ Kiều, cô có ổn không?”

Tạ Kiều ngẩng mặt lên, bình tĩnh nói: “Ổn, ổn lắm, tôi ổn lắm.”

Tân Thiếu có chút không nỡ nhìn bộ dáng hoảng hốt đó của cô, trừng mắt nhìn Dương Quân. Dương Quân huýt sáo, ra vẻ vô tội mà quay mặt đi, vừa gõ gõ lên tay lái vừa hỏi: “Cậu không mau xuống xe đi, mình còn phải đưa vị này về nhà, rất xa thành phố đấy nhé.”

Tân Thiếu nhỏ giọng nói với Dương Quân: “Mình đi trước, đưa người ta về rồi thì gọi điện thoại nói với mình một câu...Tạ Kiều, ngày mai gặp lại.”

Tạ Kiều vừa gật đầu thì Dương Quân đã trợn mắt, “Đưa người ta về sao lại phải gọi điện cho cậu, cậu sợ mình đem bán cô ta sao?”

Tân Thiếu hận đến nỗi muốn đánh vào đầu anh ta, Dương Quân vội nói tiếp: “Mình gọi, mình gọi, được chưa?”

Dọc theo đường đi, Dương Quân tự đắc huyết sáo, thỉnh thoảng ngửa mặt nhìn về mặt mơ hồ của Tạ Kiều trong gương chiếu hậu, lúc đi qua trường cô, bỗng nhiên cô nói: “Tôi muốn vào trường thăm bạn tôi.”

Dương Quân bĩu môi nói: “Cô thôi đi, tôi đưa cô về nhà cho tròn nhiệm vụ, lúc đó cô muốn đi đâu thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

Bỗng nhiên Tạ Kiều rất tức giận, nỗi tức giận này như dòng nham thạch nóng bỏng phun trào ra khỏi lớp vỏ trái đất. Cô nắm chặt hai tay, dùng giọng nói bén nhọn quát lên: “Tôi đói, tôi muốn đi ăn.”

Dương Quân vội vàng nhìn lên kính chiếu hậu, “Mẹ kiếp!” một tiếng rồi nói: “Mới ăn xong được có vài phút mà đã đói, thùng cơm à?”

Tạ Kiều đưa tay dấm lên ghế anh ta, lớn tiếng nói: “Anh dừng xe lại cho tôi, dừng xe!”

Dương Quân hoảng sợ, không khỏi quay đầu nhìn Tạ Kiều đang tía mắt, “Này, tôi không phải là Phan Đông tử, cô có làm nũng với tôi cũng vô dụng thôi, cô vẫn nên thành thật đi.”

Anh ta vừa dứt lời, Tạ Kiều bỗng đưa tay lên cổ anh ta, sống chết lắc cổ anh ta, “Tôi nói tôi đói bụng, tôi muốn đi ăn, muốn đi ăn.”

Dương Quân bị cô bóp cổ đến nỗi trợn trắng mắt lên, đẩy cô ra rồi dùng giọng căm hận nói: “Mẹ kiếp, cô điên à, tôi đang lái xe đây, không muốn sống nữa à?”

Tạ Kiều lại bổ nhào đến, nhưng lần này là đánh, giọng nói gần như đã nghẹn ngào, nước mắt tuôn trào như một người gặp lại bạn cũ lâu năm, cô nói thất thanh: “Tôi bảo anh dừng xe, dừng xe lại, anh là đồ điên, tôi muốn ăn cơm, ăn cơm, anh có hiểu không? Anh có hiểu không hả?”

Dương Quân không thể tưởng tượng nổi một người dịu dàng như Tạ Kiều lại có tố chất của một người đàn bà chanh chua thế này, đầu anh ta trúng mấy phát đấm, cánh tay thì bị cào véo đến phát đau, “Khụ khụ, tôi dừng, cô ngừng tay đi tôi dừng lại ngay, ai da, cô dừng tay đi.” Anh ta đánh xe vào một ven đường, vượt đầu, quay lại nhìn Tạ Kiều đang nghẹn ngào khóc, muốn chửi vài câu nhưng nhìn đầu tóc cô rối mù, lại giàn giụa nước mắt thì chỉ có thể lẩm bẩm nói: “Không ngờ nhá Tạ Kiều...Không phải cô đói bụng sao? Muốn ăn gì hả?”

Tạ Kiều không nói lời nào, cố chấp nhìn anh ta. Dương Quân đợi một lúc mà không thấy cô nói gì thì không nhịn được liền lên tiếng: “Muốn ăn gì thì cô nói đi, không thể cứ ngồi mãi đây được đâu đấy.” Anh ta vừa dứt lời thì đột nhiên thấy Tạ Kiều mở cửa xe chạy ra ngoài.

Dương Quân quỳnh lên, kêu to: “Này, cô quay về đây cho tôi!”

21. Chương 21

Tạ Kiều vẫn không quay đầu lại mà vội vàng chạy vào dòng xe cộ, cũng chẳng buồn đóng cửa xe lại mà cứ thế chạy.

Dương Quân thở hổn hển, không nghĩ ngợi gì mà mở cửa xe đuổi theo. Trên đường đông nghẹt, Tạ Kiều lại vọt thẳng vào dòng xe tấp nập khiến cho những tiếng phanh chói tai vang lên, mấy tay lái xe rống to: “Không muốn sống à!”

“Mù à, muốn chết hả?”

Tạ Kiều vẫn không quan tâm, chạy như điên trên đường. Dương Quân thấy thế thì sợ hãi, vừa nói “Xin lỗi, xin lỗi.” với người ta, vừa ra sức đuổi theo Tạ Kiều. Đến một giao lộ, anh ta mới đuổi kịp Tạ Kiều. Chân cô đi giày cao gót nhưng lại chạy rất nhanh, như thể con nai hoảng sợ đang chạy trốn chết. Lúc Dương Quân

hung tợn tóm cô lại, cô phản kháng dữ dội, vừa đẩy một cái anh ta đã lão đảo. Dương Quần vội nắm chặt lấy cánh tay cô, thở gấp, tức giận nói: “Cô điên à, chạy cái gì?”

Tạ Kiều thở dốc, mặt cô tái đến ghê người, nước mắt trên mặt vẫn chưa ráo hết, tóc dính loạn xạ. Cuối cùng, cô cũng không tránh được bàn tay như gọng kìm của Dương Quần, từ từ trấn tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào ánh mắt giận dữ của Dương Quần, bỗng nhiên nở nụ cười, cô nói: “Đúng vậy, tôi chạy vì cái gì chứ nhỉ, chỉ là tôi đói, muốn ăn cơm mà thôi, nhưng tại sao anh lại đuổi theo tôi nhỉ.”

Dương Quần không dám tin mà nhìn cô, giờ phút này không còn chút nghi ngờ nào rằng cô gái trước mặt đây rất xấu tính, anh ta oán hận đến nỗi chỉ muốn cho cô một phát tát.

“Mẹ kiếp, cô không chạy thì tôi đuổi theo làm gì, tôi không bệnh đâu.”

“Được rồi, anh buông tôi ra đi, anh làm đau tôi rồi đấy.”

“Vậy cô có chạy nữa không?”

“Không chạy.”

Dương Quần hồ nghi nhìn cô, từ từ buông tay ra. Tạ Kiều vừa lui ra một chút, Dương Quần lại nhanh chóng tóm lấy cô, vừa định tức giận mắng thì lại nhìn thấy ý cười bốn góc trong mắt cô. Chính anh ta cũng không biết vì sao mình lại cười, hai người đứng ở ven đường nhìn nhau cười, cuối cùng không nhịn được liền cười ha hả đến chảy cả nước mắt. Dương Quần không hiểu vì sao mình lại muốn cười, nhưng Tạ Kiều trông thật vui vẻ. Anh ta dụi đôi mắt ướt nhèm, vỗ vỗ vai cô nói: “Hừ, cô chạy nhanh thật đấy, tôi phục cô rồi. Aiz, vừa nãy chạy đổ đầy mồ hôi, giờ tôi cũng hơi đói rồi, muốn ăn gì không? Tôi mời khách.”

Tạ Kiều nói: “Tôi muốn ăn ở Bán Nhân Cư được không?”

* Chỗ này tìm thấy 1 villa có tên là Banxianju, chắc là đúng

Dương Quần gật gật đầu nói: “Đương nhiên là được rồi, cô cũng rất biết chọn chỗ đấy, có điều hơi xa, còn phải về lấy xe đã, nhanh lên. Vì đuổi theo cô nên tôi còn chưa kịp rút chìa khóa đâu, đừng có mà bị lấy mất, không là phiền đấy.”

Anh ta đúng là có cái miệng quạ đen. Hai người vừa về đến nơi thì chẳng thấy xe anh ta đâu nữa, lúc này xe vẫn còn ở đây, giờ đã trụi lủi chẳng còn cái mẹ gì nữa. Hai người há hốc miệng, hai mặt nhìn nhau, nhìn một lúc mới phá lên cười. Tạ Kiều chỉ vào Dương Quần, cười khanh khách, “Này, anh đoán chuẩn thật đấy.”

Xe không thấy, Dương Quần không muốn cười mà chỉ muốn xị mặt ra, nhưng anh ta cũng không nhịn được cười, như thể bị người ta điểm trúng huyệt cười vậy, cười mãi không thôi. Anh ta dí một ngón tay lên trán Tạ Kiều, “Còn không phải tại cô sao, nếu cô không bỏ chạy thì xe có thể mất được sao?”

“Còn không mau gọi điện báo cảnh sát đi?”

“Đúng rồi, mau gọi điện thoại.” Anh ta sờ sờ túi, ngu ngơ nói: “Chết mẹ rồi, để trên xe...Của cô đâu? Đưa đây tôi dùng tạm.”

Tạ Kiều giơ hai tay lên trong tư thế đầu hàng, “...Túi xách của tôi để trên xe anh.”

Hai người lại nhìn nhau cười, cười gập bụng. Dương Quần vừa thở hổn hển vừa nói: “Cô, cô chạy cái gì cơ chứ, hả? Sao cô không cầm túi rồi hăng chạy đi.”

Tạ Kiều quệt nước mắt chảy ra vì cười, “Thế sao anh lại đuổi theo tôi hả? Chìa khóa xe cũng không rút, anh đúng là ngốc chết đi được.”

Dương Quần chìa tay ra, hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Không điện thoại, cũng không có tiền, chẳng những không thể đi ăn mà còn không biết đưa cô về nhà thế nào đây.”

“Ngay cả ví tiền cũng không có sao?”

Dương Quần vỗ vỗ vào túi, “Giống hệt đồ ngốc cô, rỗng tuếch.”

Tạ Kiều cười giảo ra, “Vậy thì thôi, đành phải đi bộ.”

Dương Quần la oai oái: “Không phải chứ, đi bộ lên núi?”

“Chẳng lẽ anh còn có cách khác?”

Dương Quân nhìn quanh bốn phía, chỉ vào phía trước giao lộ mà nói: “Ở kia có siêu thị, tôi vào gọi điện thoại.” Anh ta vừa định đi thì lại nghĩ nghĩ rồi kéo lấy Tạ Kiều, “Cô đi cùng tôi, nếu mà để lạc cô thì Phan Đông tử lột da tôi mất.”

Tạ Kiều mím môi, nói: “Có thể không nhắc đến anh ta không?”

Dương Quân nhìn Tạ Kiều, vừa đi vừa nói: “Nhắc đến anh ấy thì sao, Phan Đông tử rất tốt đó nhé, theo anh ấy thì cả đời không phải lo gì cả.”

“Tôi không thích.”

Dương Quân ngoáy ngoáy lỗ tai, “Ồi chào, tôi không nghe lắm đấy chứ?”

Đột nhiên Tạ Kiều muốn nói hết ra, cô bước chân trần trên lối đi bộ, nhìn ánh đèn hồng cuối cùng le lói trên bầu trời, “Tôi hận anh ta, ghét anh ta, anh ta giam tôi ở đó, chỉ là để thỏa mãn thứ dục vọng biến thái của anh ta, nhìn tôi bị giày vò anh ta sẽ vui sướng.”

Dương Quân có chút giật mình, nhìn cô rồi nói: “Vậy sao cô không bỏ đi?”

Tạ Kiều bắt đắc dĩ xua tay, “Không như thiếu gia anh nghĩ đâu, có nhiều chuyện anh không hiểu rõ đâu.”

“Mẹ kiếp, cô không nói đương nhiên tôi không rõ rồi.”

“Phật nói rằng, không được nói không được nói.”

“Mẹ ~ thiên cơ đấy? Có điều tôi cũng nhìn ra được, cô với Phan Đông tử có chút vấn đề.”

“Vấn đề rất lớn, cũng không biết nên nói thế nào cho tốt.”

“Nhưng cô có thể ở lại một nơi mà những cô gái khác không thể tùy tiện đến, chỉ điểm ấy thôi đã thấy cô không giống họ rồi.”

“Woa, tôi thật đúng là vinh hạnh.”

“Cô quen Đông tử được bao lâu rồi? Lần trước tôi thấy cô không phải là...vậy thì sao?”

“Không phải đã nói là không nhắc đến anh ta sao.”

“À, không nhắc đến...nhưng tôi rất tò mò. Tôi bảo này, cô có thể đi giày vào không? Không đau chân à?”

“Đi vào mới đau.”

“Cô đúng là quái nhân.”

“Tôi biết anh không thích tôi. Nhìn ánh mắt anh là tôi đã biết rồi.”

“Tôi sao dám thích cô? Có Phan Đông tử thích cô còn chưa đủ sao?”

“...Vừa rồi anh cố ý.”

“Cái gì?”

“Anh cố ý để anh ấy thấy tôi, tôi biết.”

“Dù sao sớm muộn gì anh ấy cũng biết.”

“Cũng phải.” Tạ Kiều dừng lại nhìn lòng bàn chân đen nhẻm, ngẩng đầu nói: “Không phải anh muốn gọi điện thoại sao? Còn không mau đi đi?”

Dương Quân nhìn siêu thị phía đối diện, lại nhìn Tạ Kiều rồi nói: “Cô chờ nhé, tôi quay lại ngay, trăm ngàn lần đừng có chạy lung tung đấy.”

Tạ Kiều cười, nhìn Dương Quân đi qua con đường, tiến vào một siêu thị náo nhiệt. Lúc ấy cô mới chậm rãi ngồi xổm xuống, vùi mặt vào hai khuỷu tay, bắt đầu là ghen ngào, sau đó là gào khóc.

Cô gái lái xe kia, cô gái được Tân Thiếu gọi là Trữ đại tiểu thư, đương nhiên là vợ sắp cưới của La Hạo rồi. Cô ta xinh đẹp, giống như một cô công chúa, ở bên La Hạo trông thật xứng đôi, vừa mắt, nhìn thế nào thì cũng là trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, một đôi trời sinh. Cô nhớ tới vẻ mặt tươi cười của La Hạo khi cửa kính hạ xuống, thật giống trước kia. Anh vẫn đẹp trai như trước, nụ cười vẫn ngọt ngào, giống như lúc anh đến trường đón cô, như ánh mặt trời vậy. Nhưng hiện giờ, anh đã tươi cười với cô gái khác, không phải là cô, không phải là Tạ Kiều cô. Nụ hôn của anh, nụ cười của anh, tình yêu của anh, sự chiều chuộng của anh, từ nay về sau rốt cục cũng không còn liên quan đến cô nữa. Cô khóc to lên, thất thanh gọi tên anh, nhưng đau đớn đến đâu đi nữa thì cũng không thể gọi trở về được rồi.

Nỗi đau lòng giống như một con dao cùn cứ từng chút một cứa qua cửa lại. Nếu có thể, cô cam tâm chết ngay lúc nhìn thấy La Hạo, nhưng cô không có cách nào để không nghĩ đến nữa. Nhất định La Hạo sẽ hỏi Dương Quân vì sao cô lại xuất hiện trên xe anh ta, nhất định Dương Quân sẽ nói cho anh, anh ta sẽ nói chuyện Tạ Kiều cô ở chỗ Phan Đông Minh. La Hạo sẽ thất vọng về cô, chắc chắn anh sẽ cảm thấy cô thật vô liêm sỉ, sẽ cho rằng cô lăng lơ.

Á, dừng, sao có thể như vậy, cô nghe thấy tiếng tim mình đập “thụp thụp thụp” trong lồng ngực, thật sự rất đau, cơn đau đến rất rõ, như thể đang có một cây trâm châm rả đâm vào, lại rút ra, lại đâm vào, cơn đau không ngừng lại, từ từ làm nhỏ ra dòng máu lượn quanh, đau đến không thể kìm nén được, đau đến nghẹt thở. Toàn bộ thế giới đột nhiên yên lặng hẳn. Nơi ngã tư ồn ã, xe cộ tấp nập, người đến kẻ đi, vô cùng náo nhiệt, nhưng tai cô chỉ còn nghe thấy tiếng khóc bi ai của mình, thật đau thương. Như vậy thật giống như bị tâm thần, nhưng ngoài khóc ra cô không còn cách nào khác. Cô nắm chặt lấy vạt áo, cô rất đau, đau như rút bỏ lục phủ ngũ tạng ra, nó khiến cô tuyệt vọng, khiến cô muốn chết ngay đi. Nhưng cô không còn cách nào khác, cô không thể quên được ánh mắt thẳng thốt của La Hạo khi nhìn thấy mình, thì ra, vừa nhìn thấy anh, cô đã đau như vậy...

Trên con đường náo nhiệt giữa Bắc Kinh phồn hoa này, mọi người đều nhìn cô gái khóc đến thương tâm kia, không ai có thể hiểu được nỗi bi thương của cô, nhưng họ đều nghe được tiếng khóc đến nát lòng. Có người dừng lại nhìn cô, cô cuộn tròn người ngồi bên ven đường, như một đứa nhỏ bị lạc, không tìm thấy lối về nhà.

Một lúc lâu sau có người kéo cánh tay cô lên. Cô chậm rãi ngẩng mặt, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Dương Quân. Anh ta cúi đầu nhìn cô, không nói lời nào cũng không động đậy, chỉ nhìn cô.

Dương Quân đang ra sức nghĩ, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cô gái này, thứ cô gây cho anh ta là kinh ngạc. Anh ta từng khen La Hạo có diễm phúc, cô gái này đúng là rất xinh đẹp. Sau này, khi thấy cô trong biệt thự của Phan Đông Minh, anh ta không nhận ra cô ngay, bởi cô gầy đi rất nhiều, nhưng vẫn xinh đẹp như trước. Tuy rằng Phan Đông Minh đối xử với cô thật tệ, thậm chí khi anh ta thấy cô chịu ảm ức thì có vẻ vui sướng khi nhìn người khác gặp họa, nhưng cô chỉ khóc chứ không phản kháng. Lúc cô nói chuyện với anh ta còn đỏ mặt, con gái như vậy thời nay không còn nhiều lắm. Giờ phút này, trên mặt cô gái trước mặt anh ta tràn ngập nỗi tuyệt vọng, cô ngồi đây khiến một góc đô thị ồn ào trở nên ảm đạm. Cô lúc này không còn rực rỡ như lần đầu gặp anh ta, cô như một bức phác thảo mơ hồ, yên lặng trong một góc tối, chỉ có đôi mắt được nước mắt tẩy trong mới có chút tia sáng nhạt phát ra.

Anh ta nghe thấy tiếng khóc của cô, kỳ thật anh ta đã đứng cạnh cô rất lâu rồi. Cô khóc đến thương tâm, lại rất chăm chú khóc, như thể đây là chuyện duy nhất cô có thể làm được. Anh ta còn nghĩ nhất định là vì ban nãy cô thấy La Hạo nên mới như vậy. Anh ta có chút khó chịu, có chút khinh bỉ chính mình. Tuy rằng anh ta không hiểu rõ cảm nhận của cô, nhưng tiếng khóc của cô khiến anh ta tan nát cõi lòng. Thậm chí, anh ta còn nhớ đến mối tình đầu của mình, nhớ đến cô bé từng ngồi cùng bàn với anh ta hồi trung học. Cô ấy cũng thích khóc, nhưng anh ta không thể nhớ nổi cô tên là gì, chỉ biết chính mình thậm mền cô ấy. Đến gần lúc tốt nghiệp anh ta cũng không nói lời thích nào với cô, nhưng anh ta vẫn cố chấp cho rằng đó là tình đầu của mình. Thời gian như bóng ma không thể làm thay đổi sự thật, ngay cả tên người ấy mà anh ta cũng không nhớ, anh ta thật đúng là hồ đồ. Anh ta không biết làm gì, chỉ thở dài, vươn tay kéo cô dậy, tay cô vẫn cầm đôi giày. Rồi anh ta sờ túi, đưa cho cô chiếc khăn tay, nhẹ nhàng nói: “Lau đi, họ sẽ đến ngay thôi, tôi đưa cô đi ăn.”

Tạ Kiều cup mí mắt xuống, hàng mi của cô thấm ướt, thật dày, thật dài, che đi đôi mắt u sầu. Cô chỉ còn

tiếng sụt sịt, như một đứa nhỏ khóc xong rồi sẽ ngoan ngoãn. Dương Quân sờ trong túi áo, cuối cùng lấy ra một bao thuốc. Anh ta rút một điếu đưa lên miệng nhưng lại phát hiện ra không có lửa châm. Nhìn xung quanh một hồi, thấy có mấy người đi bộ trên đường, anh ta liền bước ra xin lửa. Lúc anh ta phì phò khói thuốc trở về, Tạ Kiều ngại ngừng cười nói: “Nhìn này, bẩn quá.”

Anh ta cúi đầu nhìn khăn tay, lại nhìn cô rồi nói: “Không sao, lau thì bẩn thôi, giặt đi là sạch mà.” Tất cả những gì anh ta nói đều là vô nghĩa, nhưng ngoài những lời vô nghĩa ấy ra anh ta không biết nên nói gì cho tốt. Sắc mặt Tạ Kiều tái nhợt, không có chút huyết sắc nào. Tuy rằng anh ta không biết giữa cô, La Hạo và Phan Đông Minh rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn ánh mắt cô anh ta có thể thấy được, cô gái này đang trong nỗi tuyệt vọng. Theo Phan Đông Minh không tốt sao? Trước kia anh ta thấy, phụ nữ nhìn Phan Đông Minh liền hưng phấn như bắt được mỏ vàng không phải sao?

Dương Quân hút xong điếu thuốc thì vừa lúc có hai chiếc xe việt dã đen chậm rãi đỗ lại ven đường. Có người đàn ông bước từ trên xe xuống, Dương Quân tiến ra đón, rồi họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Dương Quân vẫy tay với Tạ Kiều, “Đi thôi, chúng ta đến Bán Nhân Cư, vừa rồi tôi đã gọi điện đặt chỗ rồi.”

Tạ Kiều nhìn chiếc xe trên đường. Người vừa lái xe nhanh chóng lên một chiếc xe khác, vẫy tay với Dương Quân. Dương Quân vòng qua đầu xe mở cửa cho cô, cô chậm rãi bước đến rồi ngồi vào xe.

22. Chương 22

Lúc xuống xe, Tạ Kiều nhìn lòng bàn chân đen nhẻm của mình. Dương Quân rút chìa khóa ra rồi nói: “Sợ cái gì, đi giày vào là không ai biết đâu, hơn nữa chân cô lại không cần ăn cơm, bẩn thì có sao nào.”

Tạ Kiều chớp mắt, đi giày rồi xuống xe.

Viên quản lý đứng ở đại sảnh dẫn đường cho họ, lúc đi qua căn phòng hoa sen, Tạ Kiều chỉ vào cửa nói: “Không phải ở đây sao?”

Viên quản lý cười nói: “Ngại quá, đã có người đặt rồi, họ đang đến.”

Dương Quân vốn là kẻ hiếu thắng hơn người, anh ta thấy vẻ mặt thất vọng của Tạ Kiều thì liền trừng mắt với tay quản lý, “Hôm nay tôi cứ muốn phòng này đây, anh nói với phục vụ một tiếng đi, bảo họ đổi phòng.”

Tay quản lý có chút khó xử, nói: “Chuyện này, e là không tốt cho lắm?”

Dương Quân không kiên nhẫn liền nói: “Bảo anh đổi thì anh đổi đi, cùng lắm thì tôi trả thêm tiền là được chứ gì, các anh còn muốn không hả.”

Tay quản lý còn định nói gì đó nhưng Dương Quân đã đẩy cửa ra rồi nói: “Cứ vậy đi, nhanh lên, không thấy chúng tôi đói đến mờ mắt rồi sao, mau gọi đồ ăn đi.”

Tạ Kiều cũng nhanh chân chen vào cửa, tay quản lý không còn cách nào đành phải phân phó phục vụ cầm thực đơn lên cho họ chọn món.

Dương Quân đưa thực đơn đến trước mặt Tạ Kiều rồi nói: “Cô muốn ăn gì thì tự chọn đi.”

Tạ Kiều không khách sáo mà cầm lấy thực đơn, cố gắng nhớ lại những món ăn trong lần gặp La Hạo. Chờ thức ăn lên, rốt cục Dương Quân cũng gãi đầu, “Không ngờ khẩu vị của cô cũng tinh tế, mấy món cô chọn đều là thứ tôi thích.”

Tạ Kiều nhìn một bàn đầy thức ăn thì nói nhỏ: “Anh nói xem còn thiếu gì không?”

Dương Quân chỉ vào bàn nói: “Không phải là tôi keo kiệt, nhưng cô nói xem cô có thể ăn hết không? Nhiều như vậy rồi còn kêu thiếu? Ăn không hết thì quá lãng phí.” Anh ta vừa nhìn Tạ Kiều vừa nói: “Hứ, nếu cô muốn gói mang về thì tôi nói cho cô biết nhá, đợi tôi đi rồi cô hãy gói lại, nhé, tôi ngại lắm.”

Tạ Kiều ra vẻ xem thường mà nói: “Ai muốn gói về, tôi nói là thiếu rượu, rượu ấy!”

Dương Quần hồ nghi hỏi: “Không phải là cô không uống rượu sao?”

“Bây giờ tôi muốn uống có được không?”

“...Được, tôi cũng muốn.”

Dương Quần gọi một chai rượu, anh ta rót cho Tạ Kiều một ly rồi nói: “Nhưng mà trăm ngàn lần cô đừng có gây chuyện cho tôi nhé, tôi mà uống say là không thể nói lý lẽ được, nên tốt nhất cô chỉ uống một ly thôi.”

Tạ Kiều cầm lấy ly rượu, ngửa cổ uống hết một hơi. Dòng rượu nóng rát theo cổ họng chảy thẳng một đường đến dạ dày, có cảm giác hơi buồn nôn. Cô nhú mồm cảm cốc dốc dốc xuống. Dương Quần thấy thế thì vội vàng nói: “Ồi, có ai uống rượu như cô không, đây là rượu mạnh, cẩn thận say đấy.”

Mặt Tạ Kiều đã hơi hơi nóng, tim cũng đập nhanh hơn, nhưng cô đặt mạnh ly xuống, “Còn không mau rót đi? Dài dòng.”

Dương Quần mỉm cười, anh ta vừa rót cho Tạ Kiều vừa nói: “Tôi có biết một cô gái, bình thường còn được, chỉ cần uống rượu vào là làm càn, đáng sợ đến mức tôi không dám liên lạc gì với cô ta nữa. Không biết từ lượng cô thế nào? Nếu say thì sẽ khóc hay làm loạn?”

“Tôi không khóc cũng không làm loạn.”

Dương Quần vừa định khen cô, ai ngờ ngay sau đó Tạ Kiều nói một câu: “Tôi sẽ lật bàn đánh người.”

Anh ta liền cướp lấy ly rượu trong tay Tạ Kiều, cau mày nói: “Lật bàn? Còn đánh người? Tốt hơn là cô đừng uống nữa, vừa rồi suýt nữa tôi bị cô đánh cho tàn phế, lát nữa tôi phải đòi Phan Đông tử tiền thuốc men mới được.”

Tạ Kiều cũng chau mày lại, “Không phải là tôi chỉ lay anh vài cái sao, cái gì mà đánh cho tàn phế chứ.”

Dương Quần lập tức vén tay áo tìm chỗ bị cô đánh, cuối cùng thật sự là không thấy gì đành lấy cớ chỉ vào cánh tay nhểnh thính, “Nhìn đây này, bị thương thành cái dạng này rồi, lay vài cái mà có thể bị thế sao.”

Tạ Kiều nhướn người lên nhìn cánh tay anh ta, anh ta lại nhanh chóng buông ống tay áo xuống rồi nói: “Bây giờ tôi đang vầng đầu buồn nôn đây, cô nói đi, làm thế nào để bồi thường cho tôi đây?”

Tạ Kiều thuận thế lấy ly rượu lại, “Bệnh trạng của anh thật ra hơi giống với phụ nữ có thai, lát nữa rẽ qua phòng khám phụ khoa kiểm tra chút đi.”

Dương Quần giật bắn người, anh ta chỉ vào Tạ Kiều, không ngờ cô lại có thể nói kiểu này, chỉ vào cô đến “nửa ngày” mới nghẹn ra được một câu: “Hừ, tôi nhìn lầm cô rồi, cô đúng là không dễ bị kẻ khác bắt nạt mà.”

Tạ Kiều cười, nâng ly lên, “Vì cái sự nhìn lầm của anh, làm một ly đi.”

Dương Quần nói: “Sai, là vì hôm nay tôi làm quân tử, liều mình đi theo cô, cô phải kính tôi một ly.”

“Vây được, tôi kính anh một ly.”

Tạ Kiều uống đến tám chín ly, rượu càng uống càng thấy giống nước lạnh. Cô cảm thấy mạch máu trong mình dần trương lên, cả người khô nóng, ánh mắt dần hoa đi, đầu lưỡi cũng cứng lại, còn quả tim thì như một con thỏ nhỏ không an phận mà muốn vọt lên tận lưỡi cô. Thấy sắc mặt Tạ Kiều dần đỏ lên, Dương Quần nhìn chai rượu rồi nói: “Không được uống nữa, uống nữa là say thật đấy, tôi không có cách nào ăn nói với Đông tử đâu.”

Tạ Kiều đập mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói: “Không phải đã nói rồi sao? Không nhắc đến anh ta, không nhắc đến anh ta!” Đầu cô như ong lên tiếng trống bỏi trong con hẻm nhỏ.

Dương Quần hoảng sợ, nhìn Tạ Kiều, giơ một ngón tay quơ quơ trước mặt cô, hỏi: “Đây là mấy?”

Tạ Kiều hừ hừ cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Dương Quần, nín lưỡi nói: “Nghĩ tôi say à, tôi nói cho anh biết, đừng nói là hai ngón tay, cho dù anh có đưa một con rết đến đây tôi cũng đếm chân được cho anh nhá...”

Dương Quần buông tay thở dài, thì thào nói: “Xem ra tôi phải nhanh nhanh đi tính tiền rồi chạy lấy người thôi.”

Anh ta gọi phục vụ đến tính tiền, lại sờ sờ túi trong túi ngoài vẫn không có lấy một cắc, sững sờ tại chỗ. Phục vụ là một cô gái trẻ, chớp mắt nhìn Dương đại gia như hóa đá trên ghế. Mãi lâu sau anh ta mới hắng giọng: “Cô ra trước đi, chúng tôi chờ người đến.”

Cô gái đi rồi Dương Quần mới ghé sát vào Tạ Kiều đang say mềm, nhỏ giọng nói: “Hổng rồi, hổng rồi.”

Tạ Kiều nhìn cái bàn bừa bãi nói: “Cái gì hổng? Hổng chỗ nào?” Nói xong cô xốc khăn trải bàn lên kiểm tra.

Dương Quần tóm chặt lấy cô, gần giọng nói: “Chưa hổng chỗ nào cả...Là tôi lấy xe nhưng quên không lấy tiền.”

Ánh mắt Tạ Kiều đã lơ đãng, “Không có tiền thì thế nào?”

Dương Quần phụng phịu nói: “Không được tốt cho lắm, cùng lắm thì bán cô lấy tiền.”

Tạ Kiều bắt đầu ngây ngô cười, “Bán tôi? Lấy tiền? Ha ha, tôi chẳng còn đáng giá bao nhiêu tiền nữa, bán đi cũng không được sáu vạn đâu.”

Dương Quần nhăn mặt nhíu mày nói: “Sáu vạn? Tôi không yêu cầu nhiều như vậy đâu, sáu ngàn, có người muốn là được rồi, ghi sổ tôi có thể hạ xuống một chút.” Dứt lời anh ta vội mượn tạm điện thoại để gọi, “Aiz, cảm ơn trời đất là anh nghe máy...Em bị mất xe, di động cũng trên xe...Được rồi, anh mau đến cứu đi, bọn em ăn xong không có tiền trả đây này...Đây là anh nói đấy nhé, em đưa Tạ Kiều đi gán nợ...Hứ, không nói cho anh tức chết luôn...Bọn em bỏ trốn anh cũng đừng hối hận...Nhớ cho kĩ nhé, là Bán Nhân Cư, đừng đi nhầm chỗ.”

Cúp điện thoại, Dương Quần sờ sờ cằm, ngây ngẩn nhìn Tạ Kiều nói: “Ôi, hôm nay, Dương thiếu gia tôi thấm rồi.”

Lúc Phan Đông Minh chạy đến Bán Nhân Cư, đẩy cửa phòng hoa sen ra liền thấy một cảnh tượng thế này. Tạ Kiều tự nhiên khoác một cánh tay lên vai Dương Quần với vẻ rất thân thiết, Dương Quần thì sống chết phản kháng, thà chết không theo, Tạ Kiều lại khanh khách cười một vẻ ngây ngô, rồi lại nghiêm mặt hỏi: “Dương Quần, anh bị sao vậy?”

Dương Quần vừa như đuổi ruồi bọ vừa vội vàng nói với cô gái đang ồn ào: “Biến nhanh đi, tôi không chịu nổi nữa rồi, mượn rượu làm càn hả.”

Phan Đông Minh tiến lên kéo Tạ Kiều ra, trên người cô nồng mùi rượu. Hắn cau mày nói: “Tạ Kiều, cô dám uống rượu?”

Tạ Kiều nhìn hắn chăm chú trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười, ôm lấy cổ hắn như rắn trườn, miệng đầy mùi rượu nồng nực nói: “Anh à, anh thật kỳ quái nha, có ba mắt.”

“Anh?” Suýt chút nữa thì Phan Đông Minh ngất xỉu, phản ứng đầu tiên của hắn là nhanh chóng đẩy cô gái này ra xem có phải mình đã nhận nhầm người hay không. Dương Quần đứng bên cạnh cười nắc nẻ mãi: “Anh ta, anh ta đương nhiên là có ba mắt rồi, trên mặt hai, dưới có một cái...mắt nữa.”

Phan Đông Minh hận không thể xé nát tên ngỗ ngược Dương Quần này ra, thở hồng hộc nói với Dương Quần: “Đại gia Dương Quần, cậu cho cô ấy uống bao nhiêu hả?”

Dương Quần nhún nhún vai, chỉ vào vỏ chai rượu trên bàn, “Không nhiều lắm, chỉ một chai thôi.”

Tạ Kiều lại sấn tới, cọ cọ mặt vào ngực hắn. Phan Đông Minh tức điên lên, chỉ vào Dương Quần, lại lấy tay đập lên mặt Tạ Kiều, tiếng “bốp bốp” vang lên, hắn giận sôi nói: “Tĩnh lại cho tôi.”

Dương Quần chớp mắt mấy cái rồi đưa tay sờ mặt mình: “Mẹ kiếp, anh có thể nhẹ tay một chút không, em nhìn cũng thấy đau rồi.”

Phan Đông Minh chỉ một ngón tay vào anh ta rồi không thèm để ý đến nữa, tóm lấy Tạ Kiều đi ra ngoài. Tạ Kiều khuyu xuống, y như một con lừa, bĩu môi nói: “Tôi không đi, tôi không đi.”

Nhét cô vào xe xong, Phan Đông Minh mới quay đầu nói với Dương Quần vừa đuổi kịp đến nơi: “Ngày mai tôi sẽ tính sổ.”

Dương Quần cười hì hì rồi vẫy tay với hắn, “Anh, bye bye.” Anh ta lại hạ thấp người cười với Tạ Kiều trong xe, “Em gái, bye bye.”

Tạ Kiều dán mặt lên cửa kính xe, không biết là đang thì thào điều gì. Phan Đông Minh liền đẩy Dương Quần ra, cầm hận nói: “Còn không mau cút đi?”

Dương Quần không hề giận, vẫn cười ha hả như trước, “Em cút ngay đây, sợ ăn vạ à?”

Phan Đông Minh xa xăm mặt lái xe đi, Tạ Kiều ngồi bên cạnh không chịu ngoan ngoãn mà cứ xoay qua xoay lại, bỗng nhiên cô đập lên cửa xe, kêu lớn: “Dừng, dừng xe...”

Phan Đông Minh chỉ hận không thể đánh cho cô bất tỉnh luôn, vừa định mắng thì chợt nghe thấy cô “Oe!!!” một tiếng. Cô gái này quả nhiên vừa nôn ra, nôn luôn lên người cô. Mùi rượu lẫn với mùi dịch dạ dày xộc lên. Phan Đông Minh chỉ muốn một cước đá cô ngay ra khỏi xe, lại phải dừng xe ở bên đường rồi kéo cô xuống. Cô liền đẩy hắn ra, quỳ ở ven đường mà nôn thốc nôn tháo.

Phan Đông Minh mở toàn bộ cửa xe ra rồi gọi điện cho người đến lái xe về. Đứng sau Tạ Kiều nhìn cô khó chịu nôn ọe không ngừng, hắn tức đến nỗi muốn học máu luôn. Xe vừa đến, hắn kéo Tạ Kiều đang quỳ dưới đất lên rồi tống thẳng vào xe, miệng vẫn thì thào: “Cô được lắm, được lắm.”, lại cứ nhắc đi nhắc lại một câu này. Cô gái này đúng là quá giỏi, dám uống say thành ra như vậy.

Lúc trở về biệt thự, hắn không khách khí mà lôi Tạ Kiều xuống xe, tóm lấy cánh tay gầy yếu của cô kéo cô lên tầng. Tạ Kiều ôm lấy tay vịn cầu thang, hét chói tai: “Tôi không đi, tôi không đi, anh bỏ ra.”

Quản gia và thím Lưu đều tròn mắt. Trên người Tạ Kiều vừa bốc mùi chua, mùi hôi, lại cả mùi rượu. Phan Đông Minh vừa giơ tay lên định tát cô thì lại buông tay xuống, cuối cùng dùng sức kéo tay cô ra. Tạ Kiều ngồi phệt trên bậc thang, cô gần như bị Phan Đông Minh lôi xềnh xệch lên tầng. Hắn quăng cô vào phòng tắm, cầm vòi hoa sen, mở nước cỡ lớn nhất, dùng nước lạnh nhắm thẳng vào Tạ Kiều, tức giận nói: “Cô thật sự là rất giỏi. Mọc thêm lá gan nào mà dám uống thành ra như vậy hả? Tỉnh lại cho tôi, tỉnh lại!”

Tạ Kiều kêu lên sợ hãi, đưa tay chặn dòng nước đang xối đến. Ngoài cửa truyền đến giọng nói kinh hãi của viên quản gia: “Phan tiên sinh, Phan tiên sinh...”

Phan Đông Minh rống lên như sư tử: “Cút mau!”

Quản gia đành đóng cửa lại.

Hắn lại tiếp tục xả nước. Nước rất lạnh, cả người Tạ Kiều đã ướt đẫm, không chịu nổi sự tra tấn như vậy, đột nhiên cô nhảy chồm lên ôm lấy thắt lưng Phan Đông Minh. Cô nhào đến với lực khá mạnh, Phan Đông Minh bị cô ôm lấy trong bất tỉnh lịnh nên ngay lập tức liền chao đảo, dưới chân lại toàn là nước trơn nên hai người ôm nhau ngã xuống mặt đất. Tay Tạ Kiều bị Phan Đông Minh đè lên, chỉ còn nghe thấy cô thét lên một tiếng rồi bắt đầu rên rỉ khổ sở.

23. Chương 23

Phan Đông Minh vừa nghe thấy tiếng rên của cô thì giật nảy mình lên như lò xo mà kéo Tạ Kiều dậy. Cánh tay trái của cô từng bị thương, giờ đã sưng đỏ lên. Hắn oán hận buông một câu: “Chết tiệt!”, rồi rống lên với Tạ Kiều: “Thay quần áo của cô đi!”

Nói xong hắn quay đầu đi ra khỏi cửa, đứng ở lan can tầng hai gọi thím Lưu. Thím Lưu vội vàng chạy lên tầng, Phan Đông Minh ướm nhẹ cả người, thở hồng hộc chỉ vào phòng ngủ, “Mau lên, mau thay quần áo cho cô ấy...Quản gia! Gọi điện cho bác sĩ Cát, bảo ông ấy đến đây, ngay lập tức!”

Tạ Kiều rưng rức chịu đau để bác sĩ quấn từng vòng băng vải lên tay mình, run rẩy nói: “Có phải, có phải bị gãy không? Đau quá!”

Bác sĩ Cát cười nói: “Không sao cả, đừng lo lắng, các đốt ngón tay cũng chỉ hơi tẹo chút thôi, nhớ là hai ngày tới không thể dùng lực.”

“Dạ.” Tạ Kiều lau nước mắt ngẩng đầu lên, Phan Đông Minh đứng bên cạnh lạnh mặt nhìn, bác sĩ Cát nói với hắn: “Đừng lo lắng.”

Phan Đông Minh vẫn nghiêm mặt, lại lạnh giọng nói: “Cũng không phải tay cháu, cháu lo cái rầm ấy!”

Bác sĩ Cát cười ha hả, vỗ vai hắn nói: “Thủ trưởng hay nhắc tới cậu trước mặt tôi, nói là đã lâu rồi cậu không về nhà, bạn sao?”

“À, còn không phải bạn sao, sốt đầu mề trán đầy chứ ạ.” Hắn đưa bác sĩ Cát ra cửa, “Bác nên che giấu cho cháu trước mặt ông cụ, nếu không chắc chắn cháu sẽ bị ăn đập mất.”

“Cậu đó...” Bác sĩ Cát vừa đi xuống vừa nói: “Thế nào cũng được, nhưng mà tính tình lão kia thì...” Ông quay đầu, hắt hắt cảm lên phía trên tầng, nhỏ giọng hỏi: “Cô bé kia rất được đấy, tính thế nào?”

“Haiz!” Phan Đông Minh không kiềm được nụ cười, “Sao bác giống ông nội cháu thế, cái gì mà tính hay không tính.”

“Thủ trưởng nói, nếu cậu không lập gia đình, ông ấy sẽ dùng gia pháp phục vụ cậu.”

“Lập gia đình á, vậy thì cũng phải có người chứ, không có thì cháu lấy ai mà lập gia đình cùng?”

“Trên tầng...”

“Aiz, bác Cát, bác tha cho cháu đi, chuyện này cháu không dám để cho họ biết, cháu cũng không dám về nhà. Về nhà là lại bị nhắc chuyện kết hôn, chuyện đấy ngang với giết cháu đi, ầm ầm ỉ ỉ, nhức đầu.”

“Còn không phải là tại cậu được lắm sao, bắt hiểu có ba điều, lớn nhất là không có hậu duệ...”

Tiến bác sĩ Cát về, Phan Đông Minh lại lên tầng. Thấy Tạ Kiều ngồi ngầy ngẩn trên giường, hắn bước đến rồi ngồi xuống, nhìn tay cô, nói: “Nhìn em có vẻ thư thái nhỉ? Tỉnh rượu chưa?”

Tạ Kiều quay mặt đi không thèm để ý đến hắn, cầm lấy điều khiển bật tivi, mở âm lượng đến mức to nhất.

Phan Đông Minh thở phào nhẹ nhõm đứng lên: “Thật đúng là khiến tôi hưng phấn mà, nghỉ cho khỏe đi.”, nói xong hắn liền đi tắm.

Tạ Kiều trở mình liên tục, dạ dày vẫn còn cào khó chịu, đầu thì đau kinh khủng. Cô không buồn ngủ chút nào, bị Phan Đông Minh ép “tắm nước lạnh” xong, quả nhiên tinh thần cô tỉnh táo đến bất ngờ. Cô lại nhìn tay trái của mình, không khỏi buồn khổ. Cánh tay này gắn trên người mình đúng là không may rồi, trước bị rạch một dao giờ lại bị tẹo khớp. Ngày mai gặp mẹ nên nói thế nào đây? Chắc lại phải nói dối rồi. Sao trong khoảng thời gian này mình lại hay nói dối đến vậy, từng bước từng bước bê tha, nói dối một lần lại thêm lần nữa. Cô thở dài nặng nề, ngẩng đầu nhìn tivi.

Trong TV đang phát bản tin về pháp luật và an ninh trật tự. Người đàn ông sau khi uống rượu say trở về nhà đã đánh vợ, người đàn bà không chịu nổi cảnh bạo lực gia đình, cuối cùng vớ lấy con dao, nhằm đúng đêm khuya lúc gã đàn ông đang ngủ say không biết gì mà chém chết gã ngay trên giường. Lời tường thuật truyền ra – chém hơn ba mươi nhát, gã đàn ông hóa thành đồng thệ nát!

Tim Tạ Kiều đập loạn liên hồi, hơn ba mươi nhát, vậy nỗi hận đó phải lớn đến đâu! Người đàn bà này...thật độc ác, trong TV, bà ta khóc thảm thiết, lại nói với phóng viên: “Tôi hận hắn, tôi hận hắn...” Những lời này Tạ Kiều nghe mà hết hồn, tôi hận hắn!

Phan Đông Minh từ phòng tắm đi ra, cầm khăn lau tóc. Tạ Kiều nhìn thấy Phan Đông Minh mà cảm thấy như có luồng khí lạnh phả thẳng vào mặt. Cô nhanh chóng tắt tivi, ném điều khiển đi, chui vào chăn rồi trùm kín đầu.

Chiếc điều khiển bị Tạ Kiều ném đi kêu “Cộp” một tiếng. Phan Đông Minh nhìn điều khiển rồi lại nhìn Tạ Kiều đang trốn trong chăn thì không khỏi tức giận, bước vài bước lại, xốc chăn lên rồi hung hăng nói: “Ném đồ với tôi? Thích cái kính hả?”

Tạ Kiều từ từ nhắm hai mắt lại mà không đáp lời, Phan Đông Minh càng nhìn càng bực, cuối cùng ném chăn xuống, thở hồng hộc đến thư phòng.

Tạ Kiều nghe thấy tiếng cửa bị hắt đóng mạnh lại mới mở to mắt ra. Trong đầu cô lại nghĩ đến chuyện ba mươi nhát chém kia cùng với câu nói – “Tôi hận hần!” của người đàn bà kia. Cô cũng hận, hận Phan Đông Minh, hận sự xấu xa vô lại của hần, sự ngang ngược bá đạo. Cô lại đau khổ nhớ đến ánh mắt La Hạo nhìn cô hôm ấy. Ngay cả bộ dạng này của mình là do ai làm hại? Cô cùng La Hạo vốn là một đôi uyên ương, mà Phan Đông Minh lại ngang ngược chiếm lấy cô, vô tình phá hủy, vô tình làm nhục. Cô gơ cánh tay còn đang được quần băng vải lên, nơi đó còn có một vết sẹo xấu xí. Đột nhiên cô nghĩ, vì sao cô lại lấy dao cắt lên chính da thịt mình, cô đáng chết không? Cô có gì sao? Vì sao cô phải chịu tội? Có sai thì chính là Phan Đông Minh, có tội cũng là hần, so với một gã đáng giận thì hần đáng chết hơn! Không cần ba mươi nhát, một nhát là được rồi, thậm chí cô còn nghĩ xem một nhát dao kia sẽ nhắm vào đâu, đương nhiên là động mạch chủ ở cổ rồi, không sai, một nhát là đủ rồi.

Cô có thể tượng tượng cảnh chỉ với một nhát dao ấy, máu từ động mạch chủ sẽ phun ra như suối, bắn lên mặt, lên người cô. Cô sẽ cầm dao nhìn máu trên người hần từ từ chảy ra, nhìn hần thống khổ, hoảng sợ mà chết đi, rồi cô sẽ ngẩng đầu lên cười to...Sau đó cô sẽ giống người đàn bà trong TV kia, đeo còng tay mà vẫn dùng giọng oán hận nói: “Tôi hận hần!”

Tạ Kiều giật mình tỉnh táo, lại phát hiện tay chân mình thật lạnh lẽo, mồ hôi tẩm ướt áo quần, trên trán cũng đầy mồ hôi lạnh. Cô thở dài một hơi, vô lực đập chăn lên rồi nhắm mắt, cô lại thở dài, mơ hồ nghĩ, đúng thật là cô say rồi.

Lúc Tạ Kiều bừng tỉnh từ trong mộng thì phát giác ra cổ họng mình như có lửa thiêu, miệng lưỡi khô khốc, đầu lưỡi cứng như gỗ. Khát nước, khó chịu, cô trở mình, liền đối diện với khuôn mặt đang ngủ say của Phan Đông Minh.

Cánh tay hần đè nặng trĩu trên lưng cô, ánh sáng dịu nhẹ hắt lên khuôn mặt đầy kiêu hãnh của hần, thoạt nhìn thật trầm tĩnh vô hại. Diện mạo hần vốn khôi ngô tuấn tú, đôi mày kiếm đen dày mà lại rất có nét, đôi mắt thâm thúy giờ đã nhắm chặt, hai hàng mi đen mà thật dày, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng. Cô nghe nói đàn ông môi mỏng thường bạc tình, quả nhiên đúng, gã đàn ông này chẳng những vô tình mà còn máu lạnh. Ánh mắt cô không tự chủ được mà hạ xuống cần cổ của hần, nơi đó có động mạch vô cùng hấp dẫn cô. Cô nuốt nước miếng, muốn dời tầm mắt đi, nhưng chỗ đó cứ như thanh nam châm hút chặt lấy ánh mắt cô, cô cứ như ma cà rồng mà hau háu nhìn. Thậm chí cô còn như thấy được máu đang từ tim hần chảy qua đó, thậm chí như nghe thấy tiếng vận chuyển ào ào trong mạch máu đó, có tiếng nói lẳng lẽ vang bên tai: Tôi hận hần...Tôi hận hần...Hơn ba mươi nhát dao...Miệng túa nước miếng ra, cô nuốt vào rồi cuối cùng lẳng lẽ đưa bàn tay run rẩy ra, sờ vào chỗ đó.

Tay cô còn chưa chạm đến da hần thì đã thấy Phan Đông Minh nhíu mày, chép chép miệng, Tạ Kiều sợ đến nỗi rút vội tay về, nhắm hai mắt lại, cả người túa đầy mồ hôi lạnh. Dường như Phan Đông Minh đã tỉnh, bởi hần bỗng nhiên sờ vào trán cô, sau đó ngồi dậy nhẹ nhàng lay cô, khẽ kêu lên với đặc giọng mũi: “Kiều Kiều? Kiều Kiều?”

Lòng cô trong thoáng chốc vô cùng kinh hãi, cô nghĩ Phan Đông Minh đã phát hiện ra ý đồ của mình, muốn bẻ gãy cô luôn.

Phan Đông Minh bật đèn ở đầu giường lên, rọi đến thứ ánh sáng nhẹ nhàng. Tạ Kiều nheo mắt nhìn thì thấy Phan Đông Minh đứng dậy choàng áo ngủ, mở cửa phòng rồi đi ra ngoài. Cô vừa thở phào một hơi, khẽ vuốt lồng ngực với quả tim đang kinh hoàng thì chợt nghe thấy tiếng lê dép của Phan Đông Minh quay lại, cô sợ tới mức không dám cử động nữa.

Phan Đông Minh trở về lại sờ trán cô. Cô nghe thấy hần nhỏ giọng nói chuyện, hình như là gọi điện thoại: “Vâng, chắc là sốt...cả người nóng bỏng tay...Cho cô ấy uống tạm thuốc gì ạ?...Được ạ, trời sáng thì bác đến đây xem một chút đi...”

Ai sốt? Bỗng nhiên cô phát hiện ra mình run rẩy không ngừng, lại liên tục rùng mình, chẳng lẽ mình bị bệnh thật? Cô cũng muốn sờ trán mình, nhưng vừa đưa tay lên thì lại bị Phan Đông Minh nhẹ nhàng nắm lấy, hần nhỏ giọng nói: “Kiều Kiều, đừng động đây, tay đau không?”

Hắn nhắc đến cô mới cảm giác bàn tay bị hắn cầm đau kinh khủng, nhin không được lại rên lên một tiếng, hốc mắt như dân ra, mũi cay nhức, có nước mắt chảy ra. Hắn nhẹ tay lau đi, nhét bàn tay đau của cô vào chăn, khẽ vuốt hai má cô rồi nhỏ giọng hỏi: “Có phải đau lắm không? Khát nước không? Muốn uống nước không?”

Ánh đèn tuy rằng rất mờ nhưng vẫn chói mắt, đâm vào mắt cô khiến cô không ngừng chảy nước mắt. Cô rên rỉ gật đầu. Phan Đông Minh lại đứng dậy ra cửa phòng, nhưng một lúc sau đã trở lại, nâng người cô lên. Có một ly nước ấm đặt bên môi, cô tham lam uống lấy nhưng lại bị hắn đưa ly ra. Cô nghe thấy tiếng lê dép của hắn, đi xa rồi lại quay về, có chiếc khăn mặt lạnh đắp lên trán cô, càng lạnh, cô càng run rẩy mạnh hơn.

Phan Đông Minh lên giường ôm cô vào lòng, hơi thở nóng hổi của hắn phả lên mặt cô. Hắn lại nghiêng người lấy điện thoại ở kệ đầu giường, gọi cho thím Lưu bảo bà lấy cho cô ít thuốc hạ sốt.

Tạ kiều vẫn mơ mơ màng màng, cảm thấy hơi thở của mình cực kỳ nóng, nhưng cả người lại lạnh vô cùng, cô run lấy bầy. Cánh tay nắm lấy tay cô vẫn không rời đi, cái ôm kia đúng là rất ấm áp. Cô không biết vì sao lại nghĩ về thời điểm mùa đông năm ngoái, La Hạo dẫn cô ra biển. Đêm đó không có sao, nhưng có trăng, rất to rất sáng. Tuy rằng không khí xung quanh lạnh buốt nhưng vòng ôm của La Hạo lại thật ấm áp. Anh xoa xoa bàn tay lạnh cóng của cô, truyền hơi nóng cho cô, cuối cùng cầm tay cô nhét vào trong áo mình. Cô chạm phải da anh, thật rắn chắc, thật cường tráng. Cô còn nhớ khi ấy cô còn nghịch ngợm cù anh, dưới ánh trăng, anh cúi đầu hôn cô. À, cô vốn được hạnh phúc, khi cô nghĩ như vậy, tay cô lặng lẽ luồn vào ôm lấy cả cơ thể bên trong lớp áo. Da thịt anh thật rắn chắc, cường tráng, cô muốn mở to mắt nhìn, nhưng lại sợ. Cô biết chắc rằng cô đang nằm mơ, bằng không sao La Hạo lại có thể ôm cô như vậy.

Cô sốt rất cao, giấc mơ đứt quãng, miệng nói ra vài câu vụn vặt. Cô gơ cánh tay bị thương lên, chạm vào cổ người đàn ông. Người đàn ông cúi đầu xuống, cô nhắm mắt lại gần. Thật tốt đẹp biết bao, cô nghĩ nếu đó là một giấc mộng thì đừng tỉnh lại nữa, cứ để cô được cùng La Hạo bên nhau vĩnh viễn trong mơ đi. Cô không dám mở to mắt, bởi cô biết nếu cô mở mắt, sẽ có một cô gái cướp La Hạo đi, cô ấy xinh đẹp, cao quý, giống như nàng công chúa trong thế giới cổ tích, còn cô, chỉ là cô bé lọ lem không có đôi giày thủy tinh.

Trong mơ, cô cùng La Hạo thắm thiết ôm hôn, tới lúc cô thì thảo không biết là đang nói gì, người kia bỗng rời đi, cũng bỏ cánh tay cô đang quàng trên cổ. Cô hoảng sợ siết chặt tay lại, cô nghe thấy chính mình nói: “Đừng, đừng rời bỏ em, xin anh, đừng rời bỏ em...”

24. Chương 24

Tạ Kiều sốt cao suốt đêm, cơn sốt này khiến cô cứ mơ mơ màng màng, không ngừng nằm mơ, trong lúc mộng lung có người nhẹ nhàng nâng cô lên, cho cô uống nước, để cô cố nuốt vào rồi lại đặt xuống cho cô ngủ. Cuối cùng cô chợt hoảng hốt, tay trái túa đầy mồ hôi lạnh, toàn bộ cánh tay không thể nâng lên được.

Đúng là rất đau, cô cắn chặt răng, đau quá, cơn đau này đến khi nào mới chấm dứt? Khi nào thì dừng lại?

Đau quá.

Có người tiêm cho cô, vẫn rất đau, mũi kim nhỏ chọc vào da, cơn đau rõ ràng khiến cô có cảm giác mũi kim này đang đâm vào xương tủy vậy, thật đau. La Hạo, cô như thấy anh đau lòng nhìn cô và nói: “Đau không? Cố chịu nhé.”

Chịu đựng, đương nhiên là cô phải chịu đựng rồi, bằng không thì làm gì bây giờ? Cô nhìn thấy anh và người con gái xinh đẹp kia bên nhau, lòng cô lại nhói lên. Cô cũng thật muốn lời thứ đang nhảy nhót trong lồng ngực ra, xem vì sao nó lại luôn đau như vậy. Cô biết nó cũng bị bệnh như mình, bệnh rất nặng.

Mũi kim kia vẫn cắm vào da, chậm rãi đẩy thuốc vào. Sống mũi cô rất đau, hốc mắt cũng đau, nhin không được lại chảy nước mắt. Cô nắm chặt lấy bàn tay kia, để móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Cô như chết lặng đi, quả thực là quá đau, sao đau mãi mà không chấm dứt vậy. “Đau quá...” Cô rên rỉ kêu, có người thay cô lau đi những giọt mồ hôi lạnh đang không ngừng rịn ra, cô nhỏ giọng kêu: “La Hạo, em đau quá.”

Ngón tay lau mồ hôi bỗng hơi dùng sức lau vài cái trên mặt cô, còn có một giọng nói thô lỗ, không chút dịu dàng nào: “Đau hả? Cố mà chịu!”

Cô đau đến nỗi không thể chịu nổi, lại muốn vùng dậy. Có người đắp cho cô một tấm chăn bông, không biết là do thuốc có tác dụng hay vì ấm áp, rốt cục cô cũng thiếp đi, an ổn tiến vào giấc ngủ.

Đến khi cả người đột nhiên đổ đầy mồ hôi Tạ Kiều mới tỉnh lại. Ánh nắng ngoài cửa sổ quá chói lọi, Tạ Kiều nheo mắt lại nhìn vệt nắng, liền đoán ngay thời tiết hôm nay sẽ rất đẹp. Đột nhiên cô tỉnh táo hẳn lại, mấy giờ rồi? Cô vội nhào người xem đồng hồ ở đầu giường. Từ cổ tay truyền đến cảm giác đau đớn như bị chặt đứt xương vậy, nhưng cô bất chấp, vì cô đã đồng ý đưa em trai đến Trường Thành.

Quả nhiên đã mười một giờ, cô nhắc chân lên rồi xuống giường. Việc đầu tiên là gọi điện thoại ẹ. Mẹ vừa nhận điện thoại, cô đã gọi một tiếng: “Mẹ.”, còn chưa kịp nói gì thêm thì mẹ cô đã cướp lời: “Tạ Kiều, con còn việc của con, công việc quan trọng hơn. Hôm nay Tiểu Dương với Tân Thiệu đến đón mọi người rồi. Hội mẹ đang ở Kỷ niệm đường*, con không phải bận tâm gì đâu.”

* Kỷ niệm đường: Nhà kỷ niệm Mao Trạch Đông.

Điện thoại bị Tân Thiệu đón lấy, anh ta nói: “Dự báo thời tiết nói ở Thiên Tân mưa, cô có mang ô không?”

Đây là cái gì với cái gì đây? Tạ Kiều trợn mắt, không thể nói được gì, Tân Thiệu ở phía bên kia lại nói: “Nói cho cô biết, một nhiệm vụ cũng phải hoàn thành đấy, ngày mai từ Thiên Tân về, nhớ mang bánh quai chèo về cho chúng tôi nhé.”

Là một món đây dầu mỡ, cô chỉ “Ừ” một tiếng, điện thoại lại bị Dương Quân cướp đi. Anh ta đi thật xa rồi mới nói: “Tạ Kiều, cô không sao chứ? Tối qua ấy?”

Cô nhìn cổ tay rồi nói: “Không, không sao cả.”

“Không sao là tốt rồi, Đông tử gọi điện nói là cô sốt cao, bọn tôi cũng sợ mẹ cô lo lắng muốn đến thăm cô nên đã nói dối là cô phải đi công tác ở Thiên Tân, nhớ kỹ đấy, đừng có làm lộ.”

Trong lòng cô bỗng trào ra một nỗi cảm động, hai người đàn ông này vốn không quen biết, cô thận trọng nói: “Cảm ơn anh Dương Quân, còn nữa, thay tôi cảm ơn Tân Thiệu nhé.”

“Cô vẫn nên dưỡng bệnh cho tốt đi, sáng nay Đông tử mắng tôi té tát, hôm khác cô phải mời tôi ăn cơm coi như an ủi tôi đấy.”

Tạ Kiều bật cười, “Như vậy sao được, tôi còn muốn anh mời tôi uống rượu.”

“Thôi đi, còn uống gì nữa, mới hai ly cô đã không nhận ra mình là ai rồi, thiếu chút nữa Đông tử lột da tôi đấy...Hôm nay chúng tôi đi Trường Thành, cô không phải lo lắng.”

“Ôi, tôi không biết nên cảm ơn các anh thế nào đây.”

“Đâu có gì, nhớ là phải mời tôi ăn cơm, không được đến Bán Nhân Cư, tối qua đúng là dọa chết khiếp luôn. Cô bé tính tiền kia nhìn tôi cứ như thể một kẻ không có tiền, hừ, cô nói xem tôi mà lại có thể không có tiền sao, nếu cái xe kia không...”

Người này đúng thật là nói nhiều, Tạ Kiều vội chặn lời lảm nhảm của anh ta: “Chuyện cái xe, anh đã báo cảnh sát chưa?”

“À, đúng là phải báo cảnh sát, cô nói xem, ở đất thành phố này, dưới chân Thiên tử, mà trộm xe như trộm củ cải ấy, đúng là hỗn loạn...”

“Đều tại tôi.”

“Muốn tôi tha thứ cho cô cũng được thôi...”

“Mời anh ăn cơm có phải không?”

“Hê, cô bé, đúng là tri kỷ.”

“Cúp điện thoại đi, tôi nghe anh lải nhải đến nhức lỗ tai đây.”

“?##%%#!”

Tạ Kiều cười rồi cúp điện thoại, rửa mặt xong mới khoác thêm áo ngủ rồi xuống tầng.

Trong phòng khách không có người. Miệng cô khô khốc, muốn uống nước, vừa vào đến nhà bếp ánh mắt cô đã không tự chủ được mà rơi trên con dao sáng choang dưới ánh nắng mặt trời. Cô đột nhiên nhớ lại người đàn bà kia, con dao, vụn án đâm máu.

Chân cô đột nhiên như bị đóng đinh trên mặt đất không thể động đậy nổi. Cô cảm thấy dường như mình đang đổ mồ hôi, mồ hôi lạnh, luồng lạnh như con rắn trườn trên da cô, tim đập nhanh, cô không biết mình muốn làm gì nữa. Đến khi ý thức cô tỉnh táo lại thì cô bỗng phát hiện trong tay mình là một con dao, dao phay, là loại chuyên để chặt xương nên rất nặng, lưỡi dao cũng thật dày.

Cô giật mình nhìn con dao trong tay, bàn tay cũng bắt đầu run rẩy, cô thật sự không rõ lúc trước mình cầm lấy con dao như thế nào. Cô cực kỳ sợ hãi, vừa muốn đặt con dao lại trên giá thì đột nhiên từ phía sau truyền đến tiếng nói: “Kiều Kiều, em làm gì đây?”

Ngay cả năng lực phản ứng cô cũng không có, chỉ biết hét lên một tiếng sợ hãi rồi vội ném con dao xuống, tóm nhanh lấy vạt áo trước ngực, thở gấp rồi xoay người lại, nhìn về người phía sau. Cô dựa vào kệ bếp nhìn Phan Đông Minh vừa đột ngột xuất hiện mà không thể phản ứng được gì. Người đàn ông này, sao lại ở nhà vậy.

Đôi mắt Phan Đông Minh hơi đỏ, đúng một dáng vẻ thiếu ngủ, hần mặc bộ quần áo ở nhà đứng ở cửa bếp, trên tay còn bưng một tách cà phê. Con dao bị Tạ Kiều ném vào bồn rửa, làm vang lên tiếng “loảng xoảng”. Phan Đông Minh nhìn con dao rồi lại nhìn Tạ Kiều đang sợ hãi, đôi mắt từ đo đỏ chuyển thành vẻ phần nộ, hần hơi nhếch môi, nhìn Tạ Kiều chằm chằm, trên trán hần ra một mạch gân. Tạ Kiều mở to đôi mắt hoảng sợ, chớp mắt nhìn gương mặt lạnh lùng của Phan Đông Minh, một lúc sau hần mới lên tiếng, giọng điệu lạnh lùng: “Em lấy dao làm gì?”

“Tôi, tôi, không có gì.” Cô nuốt nước miếng, lại phát hiện ra cổ họng đang đau rát, “Tôi, tôi muốn uống nước...”

“Uống nước với lấy dao có liên quan gì hử?”

“...” Tạ Kiều không trả lời được, đúng vậy, uống nước với lấy dao thì có liên quan gì được cơ chứ? Cô cũng không biết, cứ đơn giản không nói gì là tốt nhất. Hơn nữa, giọng điệu rét lạnh của Phan Đông Minh khiến cô càng thêm sợ hãi, cô chỉ sợ hần ột phát tát. Tối qua đã làm loạn ầm ĩ như vậy mà hần vẫn chưa đánh cô, mà cô thì chẳng may mắn chút nào, nhìn cái tay này thành ra bộ dạng gì rồi đây.

Thấy cô không nói lời nào Phan Đông Minh lại bực bội, nắm chặt lấy quai tách cà phê, đến nỗi ngón tay hần trắng bệch ra, gần như hần nghiến răng nghiến lợi mà nói: “Nếu em muốn chết, muốn làm chuyện ngu xuẩn thì cứ thử xem!”

Một lúc mà cô vẫn không rõ ý của hần là gì. Tạ Kiều tóm lấy vạt áo trước ngực, chớp mắt mấy cái, cố gắng tập trung tinh thần suy nghĩ. Cái gì? Chẳng lẽ hần nghĩ cô lấy dao là vì muốn ****? Không biết lấy đâu ra dũng khí, cô quay lại nhìn con dao trong bồn rửa. Chuyện cũ cứ như một bộ phim điện ảnh quanh quẩn trong đầu cô, cái tát, con dao, máu tươi, cùng với hình ảnh cô gái xinh đẹp hôm qua. Đột nhiên cô thấy chán nản, như vậy rồi cô sống còn có ý nghĩa gì nữa? Cô chỉ có thể dùng số mệnh bi thương của mình mà làm trò giải trí cho gã đàn ông khốn này thôi. Thôi, thôi, không nghĩ ngợi nữa, cô thở hắt ra một hơi, trấn an chính mình rồi mới dùng vẻ mặt bình tĩnh đối diện với Phan Đông Minh, không sợ hãi mà nói: “Chúng ta cứ như vậy đến khi nào? Khi nào thì anh sẽ chán? Tôi không được chết mà vẫn phải sống chịu tội, như vậy chuỗi ngày sau này với tôi mà nói là sống không bằng chết, anh gạt đầu để tôi chết đi.”

*** là của tác giả

Phan Đông Minh kiềm chế cơn giận muốn lột da cô xuống. Ồ, dám nói chuyện với hắn như thế, hắn tức tối ném tách cà phê trong tay xuống, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào cô, nói: “Em được lắm!”

Tạ Kiều nằm trên giường ngẩn người nhìn trần nhà. Phan Đông Minh bị cô làm cho tức điên nên đã bỏ đi. Cô mới nói như vậy mà gã đàn ông kia đã ném vỡ tách, quát tháo bảo quản gia và thím Lưu phải trông chừng cô, không cho cô xuống tầng một bước. Cô thở dài, lại gơ cánh tay đang bị thương lên nhìn. Kiểu này với ngồi tù có khác gì nhau đâu. Chỉ cần ở trong căn biệt thự này, việc duy nhất cô có thể làm là nằm trên giường, ngồi trên ban công, ngẩn người ngồi xem đồng hồ chạy. Hai ngày trước cô gọi điện cho Hứa Dung và Lưu Vũ Phi, cả hai đang tìm chỗ thực tập, còn nhìn cô xem, một phế nhân.

Cô chán chường đến nỗi lật người đi lật người lại mà vẫn không buồn ngủ. Trong căn biệt thự im ắng, không có lấy một chút hơi người. Lúc trưa thím Lưu có bưng lên cho cô bát canh bồ câu hầm thuốc bắc vẫn để trên kệ giường, giờ trên mặt kết thành mảng mỡ, như có như không thoảng qua mùi thơm. Cô không muốn ăn, cô đứng dậy mở cửa phòng ra.

Nhìn tầng dưới không có người, lại nhìn hành lang rộng thênh thang, quá nhiều cửa, phải làm sao đây. Nếu đã nhàm chán đến phát hoảng, phải ngồi đếm ngón tay thì thà đi tìm việc làm còn hơn. Cô ở tầng này lâu lắm rồi mà vẫn chưa đi xem hết. Cô đứng trước lan can, rồi từng bước đi qua mỗi cánh cửa. Phòng đầu tiên là căn phòng cho khách mà cô đã từng ở, thứ hai là thư phòng của Phan Đông Minh, phòng lớn nhất và xa hoa nhất là phòng ngủ của hắn, còn căn phòng thứ tư kia là gì?

Cô đẩy cửa ra thì liền phát hiện, đây là phòng tập thể hình, cả phòng đặt toàn những dụng cụ tập, có cửa sổ sát đất, và rất nhiều gương, lui ra bên ngoài để xem căn phòng khác, thì ra vẫn là phòng cho khách, tuy nhiên diện tích hơi nhỏ một chút. Phía bên kia lan can cũng có một phòng, cô đi đến đó, mở cửa ra. Cô kinh ngạc mở to hai mắt, gian phòng này còn to hơn cả phòng ngủ của hắn. Thứ thu hút ánh mắt của cô nhất là vật trên tường trông giống TV, nếu đúng là như vậy, cô thừa nhận đây là lần đầu tiên cô thấy TV lớn đến thế. Cô bước lại gần, ngẩng đầu nhìn, màn hình này như một bức tường vậy. Phía sau cô còn có một cái ghế nằm thấp, trông có vẻ thoải mái. Chỗ này chắc hẳn là một rạp chiếu phim thu nhỏ. Cô quay đầu nhìn về phía bên phải, có một cây đàn dương cầm tam giác.

Tạ Kiều chậm rãi đến gần, nhìn bóng dáng mình trên cây đàn dương cầm bóng loáng. Cô đưa tay sờ, bóng dáng trên nắp đen nhòa đi như dưới làn nước, chợt không thấy đâu. Mở nắp lên, một loạt phím đàn đen trắng nằm chỉnh tề như lũ trẻ con ngồi ngay ngắn ăn hoa quả trong nhà trẻ. Cô vờn một ngón tay ấn từng phím, âm điệu từ thấp đến cao làm cô nhớ đến lúc còn nhỏ, khi bố mẹ chưa ly hôn, khi ấy cô từng học đàn điện tử. Cô còn nhớ rõ khi thấy đàn dương cầm trên tivi, cô từng kéo bố mà nói, khi nào lớn bố cũng mua cho con nhé.

Ở trường cô cũng từng tiếp xúc một chút, nhưng không thạo lắm, chỉ có thể đàn những điệu đơn giản, điệu nhạc thiếu nhi. Cô nhẹ nhàng nhắm mũi làm mặt quỷ với cây đàn. Cô ngồi trước cây đàn, tấu một khúc nhạc dân gian... Cô lại cười rộ lên, đập nắp đàn lại rồi nhìn về đàn âm thanh lớn. Nó gần như cao ngang cô, chỗ nào cũng thấy nút điều chỉnh, một tầng lại một tầng máy móc. Thật đúng là xa xỉ, cô tiến lại gần hơn, mấy cái nút này khiến cô hoa mắt. Phía trước đàn âm thanh có một tấm thảm lông xù rất lớn, cô liền nằm xuống. Quả thật rất thoải mái, Phan Đông Minh đúng là biết hưởng thụ. Tay cô chạm phải cái điều khiển, cô cầm lấy, bấm bấm lung tung vài cái, đàn âm thanh bỗng khởi động, quả là không phải mệt sức. Nhắm mắt lại, cô cảm giác như ca sĩ đang biểu diễn ột mình cô nghe vậy. Cô nghe thấy tiếng nói êm dịu của ca sĩ, trước khi hát, anh ta nói: Bài hát này tặng cho những ai vì yêu mà phải chịu đau khổ.

(Cô ấy đến nghe hội biểu diễn của tôi - Trương Học Hữu) vừa nghe vừa đọc nhé ^^

Tiếng vỗ tay.

Tạ Kiều nhắm mắt lại, cũng vỗ tay theo.

Ca sĩ hát rất có hồn, thực êm tai, tiếng ca mê ly vang vọng khắp căn phòng. Anh ta như đang hát lên một câu chuyện cổ tích vậy. Theo tiếng hát của anh ta, trong đầu Tạ Kiều bỗng di động chuyện của chính mình. Vì yêu mà chịu đau khổ, chàng ca sĩ này nói rất hay. Cô nghe anh ta hát mà từ khóe mắt có gì đó nóng ươn ướt chảy xuống, nhỏ vào tai.

“...Bạn trai giấu hoa hồng tặng cho cô ấy sau lưng, cô không nghe điện thoại, hàng đêm nghe nhạc không ngủ...”

“...Tôi hát cô ấy say mê, tôi hát cô ấy tan nát cõi lòng. Người trưởng thành sau khi chia tay đều không sao cả, cùng bạn bè uống rượu hát karaoke, để cùng hát bài hát của tôi, để cùng hòa trong dòng hình ảnh, hey ~ cùng rơi nước mắt...”

“Tôi hát cô ấy say mê, tôi hát cô ấy tan nát cõi lòng. Tình yêu tuổi ba mươi ba thật trân quý. Cô gái trẻ cần nhường chỗ ột người đàn ông, cần quyết định để ai ở lại ai ra đi, hey ~ ai ra đi...”

“Tôi hát cô ấy say mê, tôi hát cô ấy tan nát cõi lòng. Cô ấy cố gắng không để mình có vẻ mệt mỏi, nghe chúng tôi hát mà không oán không hận, trong lúc vỗ tay còn rơi lệ, hey ~ hát đến khi rơi lệ...”

“...Cô ấy lắng lắng nghe chúng tôi biểu diễn...”

Tạ Kiều nằm trên mặt đất, chảy nước mắt. Từ dàn âm thanh truyền đến tràng vỗ tay nhiệt liệt, cô giờ cánh tay bị thương lên, nhắm mắt lại mà vỗ tay. Người vì yêu mà chịu đau khổ, xin chào.

25. Chương 25

Lúc Dương Quân cùng Tân Thiệu đến biệt thự, Tạ Kiều đang ngồi một mình trên ban công uống cà phê. Cô nhìn hai người đang tươi cười bước tới, Dương Quân chỉ vào cô mà nói: “Hứ, cô đúng là tự tại, phẩm cà phê thượng phong cảnh, chỉ khổ tôi với Tân Thiệu, thằng em trai quý sứ của cô nằm trên lưng tôi cả một ngày, mệt chết tôi rồi.”

Dương Quân đến gần thì Tạ Kiều mới phát hiện ra khoe miệng anh ta đo đỏ, hơi sưng lên, hai người họ nhìn nhau rồi đồng thời chỉ vào đối phương mà hỏi: “Sao thế này?” Tạ Kiều hỏi vết thương trên mặt anh ta, anh ta lại hỏi về cổ tay Tạ Kiều, trên đó vẫn còn quần dây băng gạc.

Tân Thiệu cười nói: “Ồi chào, rất ăn ý.”

Tạ Kiều giơ cổ tay nhìn rồi bảo: “Không cần thận nên bị thương, không có gì.” Cô nhìn mặt Dương Quân, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra với mặt anh vậy? Đánh nhau với người ta à?”

Dương Quân sờ sờ chỗ bị thương, nhìn chằm chằm vào đồng băng gạc của cô, còn chưa kịp nói thì Tân Thiệu đã cướp lời: “Cậu ta ấy à, không cần thận bị người ta đánh.”

Dương Quân chớp mắt, anh ta hỏi: “Có phải anh ta làm không?”

Ai ngờ Tạ Kiều cũng chỉ vào mặt anh ta, đồng thanh nói: “Có phải anh ta đánh không?”

Hai người “trăm miệng một lời” khiến Tân Thiệu phì cười, Dương Quân thì vuốt vuốt mũi, nói: “Tôi bảo này, chúng ta đừng ăn ý như vậy nữa, như kiểu thông tâm ấy, tôi với cô không quen, không quen.”

Tạ Kiều nở nụ cười, vừa lúc thím Lưu bưng cà phê và hoa quả lên. Tân Thiệu liền hỏi: “Phan Đông tử đâu, sao không ở nhà?”

“Anh ta bị tôi chọc tức nên bỏ đi rồi.”

Tân Thiệu ngẩng đầu, giật mình nhìn cô, một lúc sau mới nói: “Anh ta bị cô chọc tức nên bỏ đi? Tiểu thư ơi đừng đùa với tôi.”

Tạ Kiều học theo động tác của anh ta, buông thông tay, nhún nhún vai.

Dương Quân vuốt cằm, có chút suy tư mà nói với Tạ Kiều: “Cô nói xem, cô bảo gì mà anh ta tức giận?”

“Tôi cũng không nói gì cả mà, là anh ta cứ thích tức giận, tôi cũng không có cách nào...Nhưng hỏi thật đấy, mặt anh, là do ai đánh anh vậy?”

“Cô đừng nghe Tân Thiệu nói bậy bạ. Ai dám đánh tôi? Đây là do tối qua tôi không cần thận nên bị sưng.”

Dương Quân sao có thể nói, anh ta bị La Hạo đánh cơ chứ, oan uổng quá đi.

Phan Đông Minh đón Tạ Kiều đi thì anh ta cũng về căn hộ của mình, không ngờ cửa thang máy vừa mở thì anh ta đã bị một người tóm ra ngoài, đáng sợ đến mức khiến anh ta run bắn cả người, đợi đến khi thấy rõ là ai thì không khỏi ảo não nói: “Đại gia Chuột, anh muốn dọa chết em à?”

Anh ta vừa dứt lời thì bất thành linh La Hạo liền giáng một cú đấm xuống. Anh ta ngửa đầu tránh theo bản năng, ai ngờ La Hạo cũng không cho cơ hội hít một hơi, nhanh chóng giáng một cú khác. Anh ta đang không đứng vững, lại bị đánh bất ngờ, cú đấm này khiến anh ta rỉ máu, khóe miệng như muốn vỡ nứt ra. Anh ta lấy tay che miệng, như thể không dám tin mà nói: “Mẹ kiếp, đúng là, anh điên rồi sao?”

“Mày biết tung tích cô ấy mà lại lừa tao, phí công tao coi mày là bạn.” Mắt La Hạo đỏ sọc lên, anh tóm lấy áo Dương Quân, suýt chút nữa thì lôi anh ta đứng dậy, hung tợn trừng mắt với anh ta. Dương Quân có thể nghe thấy tiếng nghiến răng của anh. La Hạo mở miệng, trong giọng nói lạnh lùng đó còn đọng mùi rượu: “Tại sao cô ấy lại đi cùng mày, hả?”

Dương Quân đẩy anh ra, muốn tránh khỏi vòng vây của anh, La Hạo lại càng dùng sức đẩy anh ta lên tường. Cái gáy đập vào tường khiến Dương Quân nhe răng nhếch mép, “Anh buông ra trước đi, cứ như thế thì tôi nói với anh thế nào được.”

La Hạo có vẻ lo lắng, mãi sau anh mới buông tay ra.

Dương Quân sờ lên khóe môi đau nhức, nhìn tay thì quả nhiên có vết máu, không tìm được mà mắt cũng đỏ au lên, tức giận nói: “Mẹ kiếp nhà anh, chờ tôi từ tám giờ tối chỉ vì muốn đấm tôi một trận? Anh dám đánh bạn sao?”

La Hạo lại ấn anh ta lên tường cái “phịch”, nâng đầu gối ghì vào bụng anh ta, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày dám đùa bốn cô ấy tao sẽ lột da mày!”

Dương Quân đau đến tứa mồ hôi lạnh, cũng lên cơn tức, cười lạnh rồi nói: “Hiện tại anh lấy thân phận gì, tư cách gì mà nói mạnh với tôi, mang cái mặt của thằng đứng sau Ninh Tiêu Nhã cho tôi xem?”

La Hạo bị anh ta nói trúng chỗ đau, ánh mắt anh nhìn Dương Quân đầy một vẻ bi thương, cuối cùng anh chậm rãi buông tay rồi trầm giọng nói: “Không sai, tôi không có tư cách, cậu nói đúng, Dương Quân, nhưng cứ cho là tôi cần xin cậu đi, nể tình bạn gần nửa đời người, không yêu thương thì cũng đừng động đến cô ấy.”

Dương Quân thật sự không chịu nổi ánh mắt của anh, đẩy anh ra rồi ôm bụng bằng một tay, một tay chỉ vào mũi anh, cảm phẫn nói: “Chuột, anh tỉnh táo lại cho tôi đi, đi làm nhiều có phải là bị giảm thị lực không? Mắt mũi anh thế nào mà lại nhìn tôi với cô ấy với nhau?”

Ánh mắt La Hạo dịu lại, “Là Tân Thiếu?” Mẹ kiếp, còn chẳng thà với Dương Quân, Tân Thiếu lại càng không xứng.

Dương Quân chớp mắt, lắc lắc chùm chìa khóa trong tay và nói: “Em khát nước chết đây, muốn vào trong không?”

Ánh mắt La Hạo thực ảm đạm, anh cúi đầu gật gật, anh rất muốn giải quyết thông suốt với Dương Quân. Đã nhiều ngày không gặp Tạ Kiều, hôm nay, lúc nhìn thấy Tạ Kiều trong xe Dương Quân anh còn tưởng mình bị hoa mắt, hay nằm mơ. Nghe khẩu khí Dương Quân thì có vẻ cậu ta và Tạ Kiều không có quan hệ gì, nhưng sao lại ngồi trong xe cậu ta cơ chứ.

Dương Quân mở cửa phòng nhìn La Hạo vẫn đứng thất thần, liền kéo anh vào nhà rồi nói: “Bị dội nước đá mèo hả? Thế nào mà lại mượn rượu làm càn chứ, anh cứ tự nhiên đi, em phải đi soi gương cái đã, sao mà đau thế nhỉ, đừng có “hủy dung” đấy nhé.”

La Hạo liền giữ chặt Dương Quân lại, nói: “Trước tiên nói cho rõ ràng chuyện của Tạ Kiều với tôi đi đã.”

Dương Quân sợ anh lại nổi điên, đúng là anh ta không khống chế được La Hạo, anh bạn này đánh nhau rất mạnh tay, giống Phan Đông Minh vậy. Anh ta chỉ vào La Hạo, bất chấp véo cánh tay anh rồi nói: “Này này anh bạn, có chuyện thì nhất định em sẽ nói với anh, trước tiên bỏ tay anh ra đi, bình tĩnh một chút, biết không?”

La Hạo bình tĩnh buông tay ra, lau lau mặt, hai con mắt đều hần tơ máu. Anh nhìn khoe môi rịn máu của Dương Quân thì nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.” Dương Quân nhìn sắc mặt anh, lai chỉ cào sofa và nói: “Ngồi đi, anh không phải khách sáo với em.”

La Hạo mang về mặt cô đơn, ngồi xuống. Dương Quân bưng chén trà đặc lên, “Uống đi, coi em là bạn, vì mấy phát đấm kia nên bạn tốt pha cho anh tách trà cho tỉnh rượu.” Anh ta cũng ngồi xuống, nhìn về mặt La Hạo mà không nhin nổi, “Đường tình này chơi chán rồi thì chuyển đường tình khác, sao mà phải buồn rầu? Anh là nam tử hán đại trượng phu, nói xem, một cô gái thôi có gì mà không buông xuôi được, em thấy Trữ Tiểu Nhã còn được hơn cả Tạ Kiều, anh đúng là có phúc mà không biết hưởng.”

La Hạo quay mặt đi, ngập ngừng nói: “Cậu thì biết cái gì.”

Dương Quân trừng mắt, “Em không biết cái rắc ấy, Tạ Kiều có gì tốt, chơi đùa thôi mà anh nghĩ là thật à. Hiện tại anh rất ổn, con bé Ninh Tiêu Nhã cũng được lắm, bố người ta giải quyết rắc rối cho anh, mấy người già nhà anh cũng vừa lòng, con bé đấy có thể khiến cho sự nghiệp của anh thêm thuận lợi, anh còn có gì mà không vừa ý. Đừng nhớ mãi Tạ Kiều, chuyện quá khứ thì gác lại đi, nói không chừng trong tương lai anh lại phải cảm kích người bạn này tối hôm nay đã dốc lời tâm huyết khuyên bảo anh đấy.”

“Cậu đừng nói lời vô nghĩa, nói đi, đã xảy ra chuyện gì với Tạ Kiều?”

“Chuột, bạn bè không nói với anh là vì muốn tốt cho anh thôi, tình hình của anh mà có thể rời khỏi Ninh Tiêu Nhã sao, nếu nhà cô ta không...”

“Im miệng! Tôi muốn biết ai đang cùng Tạ Kiều.”

“...Được được được, bạn sợ anh rồi, cô ấy với Đông tử, được chưa?”

“Cái gì?” La Hạo giật mình mở to hai mắt, lại tóm lấy cổ áo Dương Quân, như thể đã thú sắp phun ra lửa. Cùng Phan Đông Minh chẳng tha cùng Tân Thiệu, anh run rẩy nói: “Phan Đông Minh? Cô ấy với Phan Đông Minh? Đó là hổ lửa, cậu nữ trợ mắt nhìn cô ấy nhảy vào sao?”

Dương Quân bị anh tóm lấy đến nghẹt thở, lại càng phát hỏa hơn, nhưng anh ta không tránh né cũng không nổi giận, chỉ che miệng lại, nói: “Vì sao tôi phải nói Đông tử là hổ lửa, tôi với cô ấy không quen biết. Hơn nữa, biểu hiện của anh như vậy có phải hơi quá không? Dựa vào cái gì mà anh nói Đông tử là hổ lửa? Chẳng lẽ anh thì không phải? Tạ Kiều ở bên cạnh anh thì có gì tốt? Chẳng lẽ anh có thể kết hôn với cô ấy sao?” Anh ta cười lạnh, “Anh đừng choáng quá. Người ta với Đông tử không phải là tốt hơn với anh sao? Hay là anh định chuẩn bị cho Tạ Kiều cái mũ “người thứ ba”? Tôi thấy Tạ Kiều rất vui vẻ. Còn anh? Dựa vào chỗ mát mẻ đi thôi.”

Một câu “người thứ ba” của Dương Quân vừa vắn đả kích La Hạo. Trong cả trụ sở quân ủy chẳng ai là không biết La Hạo lúc sáu bảy tuổi mới được ông già đón từ nơi khác đến Bắc Kinh, mà từ nhỏ đến lớn bị người ta xem thường thì đây đúng là tử huyết của anh. Mọi chuyện tranh giành áp lực cũng chỉ bày ra có cho người ta miệt thị mình. Từ vụ công trình anh phụ trách xảy ra chuyện thì ông già anh đã không vừa lòng, ánh mắt nhìn anh cũng đầy vẻ thất vọng. Người anh cùng bố khác mẹ La Kiện của anh lại hay châm chọc khiêu khích, hơn nữa Tạ Kiều ra đi không từ già, cuối cùng La Hạo đành cam chịu, hằng đêm say khướt. Không ít lần anh kéo theo Dương Quân ra ngoài bợc bạch tâm sự, lúc trong pub có gặp được cô bạn theo đuổi anh từ hồi trung học – Ninh Tiêu Nhã.

Anh vốn không thèm để ý đến Ninh Tiêu Nhã, con bé đó từ bé đã như một thằng con trai. Anh trai cả của cô ta có quan hệ khá tốt với Phan Đông Minh, mà ba người anh trai của cô ta lại càng thân với em gái hơn, chỉ cần Phan Đông Minh đưa họ đi chơi thì không thể thiếu Ninh Tiêu Nhã này bám đuôi theo. Con bé đó từ nhỏ đã kiêu căng ngạo mạn, lại hay học bọn con trai buông lời thô tục, một chút nữ tính cũng không có. Thế nhưng tối hôm nhìn thấy Ninh Tiêu Nhã, gần như anh không nhận ra cô ta, để tóc dài, trang điểm, còn ăn mặc khiêu gợi với áo hở lưng. Anh hơn cô ta mấy tuổi, nhưng hồi trung học, Ninh Tiêu Nhã còn dám viết cho anh một lá thư tình dài đến mười hai trang, nói cho anh mong ước của cô ta với anh, sự sùng bái với anh, sự ái mộ với anh.

La Hạo nhớ rõ rằng khi thấy lá thư đó thì có chút xúu cảm động, cả xấp giấy dày như vậy cơ mà, hơn nữa Ninh Tiêu Nhã còn viết rất lưu loát những tình cảm của mình. Lúc đó anh chưa từng được nhận thư tình, chưa từng được thổ lộ, bởi lẽ anh thích một người nào đó rồi không quản bao phương thức theo đuổi,

nào có cô gái nào lại không giấu giếm mà bày tỏ ra hết như vậy. Nhìn một Ninh Tiêu Nhã với mái tóc ngắn ngắn, dáng người còn chưa phát triển hết, La Hạo không có lấy một chút hứng thú nào, anh đã không do dự mà từ chối.

Con bé này từ nhỏ đã được nuông chiều, gần như không ai dám từ chối thẳng thừng như thế nên đương nhiên không chịu đựng nổi, không ăn không uống, thành tích học tập xuống dốc không phanh. Vì La Hạo mà cô ta còn bị ba người anh trai đánh ột trận, Ninh Tiêu Nhã không thêm bận tâm mà vẫn nhớ mãi không quên với La Hạo. Nhưng hôm nay gặp lại Ninh Tiêu Nhã, cô gái này quả là trở mã thành một đóa hoa vậy, xinh xắn nõn nà, ai nhìn cũng phải nhỏ nước miếng. La Hạo có chút thất thần, chỉ có thể cảm khái, thật đúng là con gái mười tám đôi mươi.

Đặc biệt, sau khi biết được rắc rối của La Hạo, Ninh Tiêu Nhã không nói hai lời liền về nhà quán lấy bố già đòi giải quyết. Vị bộ trưởng Ninh nhú má, mắng mỏ cô ta không biết nông sâu. Ninh Tiêu Nhã vừa khóc vừa làm loạn, nói rằng đời này ngoài La Hạo sẽ không lấy ai khác, còn bảo nếu La Hạo lừa gạt thì cô ta sẽ xuất gia làm ni cô.

Ninh Tiêu Nhã là bảo bối của cả gia đình danh giá, nếu cô ta làm ni cô thì không phải là muốn cái mạng già của bố cô ta sao. Bộ trưởng Ninh cảm thấy La Hạo không xứng với khuê nữ nhà mình, nói thế nào đi nữa thì La Hạo cũng có thân phận đáng xấu hổ, nhưng ai bảo con gái nhà mình thích người ta đến thế, không có cách nào nên đành phải mời bề trên của La Hạo một bữa cơm, nói khéo rằng La Hạo rất khá nên ông ta quý mến.

Lúc La Hạo nghe La Kiện nói bộ trưởng Ninh chủ động làm mối duyên với con gái nhà ông ta thì quả thực có chút kinh ngạc, miệng há đến độ có thể nhét vừa một cái bánh bao. Anh biết, mình đã như cá muối đổi đời, bậc trên vừa nhìn thấy anh là lại tươi cười, liên tục bảo anh đưa Ninh Tiêu Nhã về ăn cơm, bộ dáng nhăn nhó mặt mày ngày xưa của ông ta, từ nay La Hạo không thấy nữa cũng bởi Ninh Tiêu Nhã. Thậm chí La Kiện cũng bắt đầu chủ động thân thiết hơn. La Hạo nhìn thứ tình cảm “ấm lạnh” này mà lòng chua xót vô cùng. Giá trị của anh, chỉ thể hiện ở chỗ anh tìm được loại con gái nào. Nhìn mối quan hệ này xem, có phải là bị lợi dụng, có phải là dẹt hoa trên gấm?

Chính mẹ mình cũng là kẻ thứ ba đi thế thân bị phỉ nhổ, anh từng mang tiếng con riêng. Lúc ông già trong nhà đưa anh về nhận tổ tông thì đã ra thỏa thuận, từ nay về sau anh không còn quan hệ gì với mẹ mình nữa, khi ấy họ khẩu nhà họ La mới có tên anh. Mà nay, Dương Quân lại nói, anh có thể để Tạ Kiều đội cái mũ người thứ ba? Không sai, cho dù anh có yêu Tạ Kiều, có rút da lột gân nhắc đi nhắc lại, thì anh vẫn phải chọn giữa sự nghiệp với Tạ Kiều, anh có thể làm thế nào đây? Tiếp tục bị xem thường hay là cả đời cúi đầu sống thấp kém một bậc? Anh lâm vào thế lưỡng nan, dù sao Tạ Kiều cũng là người con gái đầu tiên anh yêu, nhưng phải đem ra so sánh với ba mươi năm của cuộc sống trong nhục nhã, rốt cục thì Tạ Kiều vẫn yếu thế, rốt cục anh cũng lẳng lặng chấp nhận Ninh Tiêu Nhã, lần đầu tiên lãnh cảm thỏa hiệp trước một chuyện đau khổ thế này.

Anh chăm chăm nhìn Dương Quân, chậm rãi buông tay xuống, mồ hôi lạnh từ từ chảy ra từ ngay trong tim anh. Dương Quân vuốt phẳng áo, chỉ vào chén trà trước mặt, “Uống nhanh đi, uống xong rồi về nhà tắm, chuyện tối nay anh đến đây em sẽ không nói gì cả, anh uống say, sáng mai tỉnh lại coi như là nằm mơ.”

26. Chương 26

Dương Quân và Tân Thiệu cùng kéo ghế ra rồi nhăm nháp cà phê, Dương Quân hỏi Tạ Kiều: “Đồng tử nói cô sốt cao, hay nói mê, lúc cô mê sảng chắc chắn đã động phải dây nào của anh ta, bằng không người có da mặt siêu dày như thế sao có thể bị cô chọc tức chứ?”

Tạ Kiều lại nhún nhún vai, Dương Quân cười cợt rồi nói với cô: “Hừ, cô bé này sao lại học tạt xấu của Tân Thiệu như vậy, nhún nha nhún nhảy như là có rận thế hả?”

Tân Thiếu có vẻ không vui, “Dương Quần, hôm nay mình mới phát hiện ra cậu không có việc gì là hay đi tìm chuyện, suốt ngày muốn gây phiền toái với mình, có phải cũng muốn mình đấm cậu mấy phát thì cậu mới tỉnh?”

Dương Quần vốn bị La Hạo đấm mấy cú đã không thoải mái, vừa nghe Tân Thiếu nói vậy thì lại càng khó chịu hơn, vội xắn ống tay áo lên ra vẻ sắp đánh nhau, “Hừ, hai bọn mình khoa chân múa tay luyện một chút đi, xem mình làm thế nào mà khiến cậu thua được.”

Tạ Kiều vội vàng khuyên can: “Này, hai người các anh...”

Tân Thiếu trừng mắt, “Tôi giáo huấn cậu ta, cô có ý kiến hả?”

Tạ Kiều nhìn Tân Thiếu rồi lại nhìn Dương Quần, từ tốn bưng cà phê lên uống một ngụm rồi nói: “Không có ý kiến, có trò vui để xem, ai giáo huấn ai cũng không liên quan.”

Thế nhưng Dương Quần lại nở nụ cười, chỉ vào Tạ Kiều mà nói: “Cô nàng này, tôi còn tưởng cô có thể liên thủ với tôi cơ đấy, tối hôm qua không phải là tôi đã mời cô ăn cơm uống rượu sao, thế mà vẫn không hối lộ cô được à.”

Tân Thiếu nhíu mày lại, “Cậu mời cô ấy uống rượu? Sao Phan Đông tử không giết cậu nhỉ.”

Dương Quần không để ý đến sự khiêu khích của anh ta, vẫn nói với Tạ Kiều: “Aiz, đây đúng là thằng nô bộc, mở mồm là Đông tử, nếu tôi mà cũng có thể cho cậu ta một chân vào vụng làm ăn lớn, đừng nói là được nịnh bợ, lấy chân giẫm lên mũi cậu ta cũng vẫn thấy tốt đấy.”

Tân Thiếu thản nhiên nói: “Đúng, hiện tại trong mắt mình, rắm của Phan Đông tử cũng thơm, huống chi chỉ là bàn chân.”

Dương Quần thở dài, bất đắc dĩ mím miệng cười, lại nói với Tạ Kiều: “Nô tài vẫn là nô tài, nhỉ? Bệnh vực, nịnh bợ, làm chó Nhật, hôm nay cô đã được mở tầm mắt chưa?”

Rốt cục Tân Thiếu cũng không phụ sự kỳ vọng của Dương Quần, oán hận nói: “Đại gia Dương Quần, đồng tình với cậu mà cậu lại đắc ý kiểu xấu xa thế hả, muốn làm mình tức chết sao?”

Dương Quần coi thường, “Không phải là cậu rất cúi mình trước Đông tử sao, mình cũng cùng trường với anh ấy, cậu sùng bái không?”

“Người ta cũng ăn chơi như cậu nhưng mà học được hết, cậu khác người ta ở chỗ là chả học được gì.”

“Thôi đi, cái này gọi là học cái xấu thì dễ cái hay thì khó, hơn nữa, cách khiến cậu ngửi rắm thành thơm của anh ta mình không muốn học, chỉ cần học được cách khiến cậu tức chết là được rồi.”

Tân Thiếu còn chưa nói gì thì chợt phía sau có người nói: “Chắc chắc, quần gia, sao ông không mở cổng thả hai con chó điên đi hả?”

Tiếng cười của quần gia truyền đến, Tân Thiếu ngoảnh mặt lại thì thấy Phan Đông Minh mỉm cười từ tầng dưới lên, hắn vừa đi vừa tháo caravat, cởi cúc áo phục rồi tiện tay đưa cho quần gia, sau đó lập tức ngồi xuống ghế tựa cùng Tạ Kiều, kéo tay trái cô lại và nói: “Hôm nay còn đau phải không?”

Dương Quần chớp mắt mấy cái, chỉ vào Phan Đông Minh và nói với Tạ Kiều: “Cô khiến anh ta tức giận thành ra thế này hả? Có nhầm không?”

Phan Đông Minh ngẩng đầu nhìn Tạ Kiều rồi khẽ mỉm cười, hắn nói: “Sao cái gì em cũng nói với người ta thế, hai đứa này gặp người là cần, về sau chuyện của hai chúng ta phải giữ bí mật với người ngoài.”

Tạ Kiều rút tay ra, không nói gì.

Dương Quần thì lại chỉ vào Tân Thiếu, “Em bảo này, không phải đây là nô tài của anh sao, thế nào mà lại thành người ngoài được, vừa này cậu ta còn bảo rắm thối của anh cũng thành thơm, hóa ra lại chỉ là ngộ nhận.”

Tân Thiếu làm ra vẻ muốn đánh anh ta, Dương Quần liền khép một chân lại hồng bảo vệ chỗ hiểm yếu, rúm cả người lại rồi vội vàng nói: “Á á, mình sợ cậu rồi, được chưa?”

Phan Đông Minh cười nói: “Hai đứa dở hơi đến đây làm gì?”

Dương Quần ngồi im rồi mới nhìn đi nhìn lại vào Phan Đông Minh, cuối cùng kết luận: “Anh, hôm nay tâm tình tốt lắm đấy nhé, ký được hợp đồng lớn?”

“Vẫn là người anh em hiểu tôi nhất.” Phan Đông Minh cầm lấy một quả lý gai* rồi bóc vỏ, đưa cho Tạ Kiều ngồi bên cạnh vẫn im lặng này giờ. Tạ Kiều nâng mí mắt lên nhìn hắn, lại phát hiện gương mặt hắn tràn ý cười, tuy cô không rõ vì sao hắn có vẻ vui như vậy nhưng vẫn nhận lấy. Người này không phải sáng nay đã ném cái tách đi rồi hô to gọi nhỏ sao, lúc này mặt mũi lại thật hiền lành. Cô nhớ Hàng Châu có một câu nói, dùng để hình dung với Phan Đông Minh thì thật chuẩn xác – trứng âm dương. Cô không nhịn được liếc mím môi trộm cười.

Phan Đông Minh thấy Tạ Kiều nở nụ cười hiếm có ngàn năm thì tâm tình không khỏi tốt hơn nhiều, hắn quay đầu nhìn Tân Thiệu, “Hai hôm trước Giang Đào trở về từ Thượng Hải, đối tượng cạnh tranh đã nộp bản dự thảo rồi, cậu đi tìm Âu Dương rồi bảo nó hỗ trợ thăm dò tình hình tài chính của mấy người có uy tín. Còn chuyện cạnh tranh khu đất cạnh biển của Giang Đào ở Thượng Hải, cậu liên hệ với Phan Hạnh Di, để ông ấy đi xem công trường, chủ yếu là cụm biệt thự ấy, để cho ông ấy nắm được thời gian và bản quy hoạch công trình.”

Tân Thiệu nghe hắn nói mà vẫn gật đầu lia lịa, Dương Quần ngồi một bên dùng khẩu hình nói với Tạ Kiều: “Nhìn xem, nô tài.”

Phan Đông Minh thấy Dương Quần đang làm loạn thì chỉ vào đồng hồ, trực tiếp đuổi khách, “Mấy giờ rồi mà sao cậu vẫn chưa đi?”

Dương Quần thở hồng hộc nói: “Cái gì? Mới thế mà đã đuổi em? Chi bằng như vậy đi, anh, chỉ vì một câu của anh mà cả ngày em không được nghỉ, em ở nhà anh ăn cơm được không?”

“Không được.” Phan Đông Minh thu hồi nụ cười, “Thịnh tình của cậu ấy, nếu cậu không có gì làm thì tự dựng tiệc đứng ở đây đi.”

Dương Quần chỉ vào Tạ Kiều và nói: “Nói với cô có tính không?”

Tạ Kiều hơi ngẩn ra rồi hỏi: “Nói gì?”

“Tân Thiệu làm chứng nhé, có phải cô ấy từng hứa sẽ làm món Hàng Châu cho chúng ta không?”

Lúc này Tân Thiệu lại cùng một chiến tuyến với anh ta, “Đúng vậy, cô ấy đã từng nói thế.”

Phan Đông Minh cũng nhìn Tạ Kiều và nói: “Em? Làm món Hàng Châu? Sao tôi không biết?”

Tạ Kiều không thèm để ý đến hắn, chỉ giơ tay lên và nói với Dương Quần: “Chờ tay tôi khỏi được không?”
“À, được chứ.”

Phía sau Dương Quần và Tân Thiệu, Phan Đông Minh dựa vào ghế, vẻ mặt vô cùng thoải mái, hắn vẫn nhìn theo Tạ Kiều. Tạ Kiều bị hắn nhìn như vậy thì không tự nhiên cho lắm, đứng lên về phòng, vừa mới động dậy thì Phan Đông Minh đã từ phía sau kéo cô vào lòng, “Đi đâu?”

Cô hơi giãy giụa, cuối cùng không né tránh nữa, “Ngủ.”

Phan Đông Minh cúi đầu cười sau tai cô, hơi thở hắn khiến da cô ngứa ngứa, “Ý kiến hay”, giọng điệu rất đen tối.

Sau khi Tạ Kiều trở về phòng thì Phan Đông Minh cũng đến thư phòng. Hắn dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, lại nhớ đến sáng nay khi hắn vừa đến công ty. Cô Vương – thư ký của hắn nói rằng, có La tiên sinh đợi hắn được một lúc rồi. Khi ấy hắn còn sững sốt hỏi: “Ai là La tiên sinh?”

“La Hạo tiên sinh.”

Hắn “À” một tiếng, như thể không quan tâm mà hỏi: “Lộ trình của tôi hôm nay sắp xếp kín chưa?”

Cô Vương cầm bảng biểu trong tay lên xem, “Sáng nay anh đã bỏ lỡ hội nghị thường kì, nếu bây giờ anh tiếp La tiên sinh thì chỉ có 30 phút, vì 40 phút sau anh phải đến chỗ Danh Uyển tham gia khai trương.”

“Được rồi.” Hấn ngồi xuống bàn làm việc rồi mỉm cười, “Mời La tiên sinh vào.”

“Dạ.”

La Hạo được cô thư ký hành chính đưa qua cánh cửa gỗ lớn. Phan Đông Minh mỉm cười, đứng lên, rời khỏi chỗ bàn làm việc, đến trước mặt La Hạo, “Chuột, thế nào mà hôm nay lại đến chỗ này gặp tôi đây?”

La Hạo ngẩng đầu chăm chú nhìn vào mắt Phan Đông Minh. Phan Đông Minh cũng mỉm cười nhìn hấn. Trong mắt La Hạo có tơ máu hồng hồng, nhưng tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến ánh mắt cương quyết, cả người anh tản ra thứ khí thế như hùng ưng chuẩn bị gây chiến, cũng hết sức căng thẳng. Đôi mắt sau một đêm không ngủ vẫn nhìn chăm chăm vào Phan Đông Minh, cuối cùng “nhìn như không nhìn”, anh bắt tay với hấn, “Anh, đã lâu không gặp, không biết dạo này có ổn không?”

Ý cười của Phan Đông Minh càng sâu hơn, vẻ mặt thoải mái, hấn vừa cười vừa kéo La Hạo ngồi xuống chiếc ghế sofa trước cửa sổ sát đất, hấn nói: “Ổn, đương nhiên là ổn rồi, còn cậu, đính hôn với con nhỏ Ninh Tiểu Nhã, chuyện lớn như vậy mà còn giấu, tôi được người khác nói cho đấy. Cậu nói xem, anh trai phải phạt cậu thế nào đây?”

La Hạo “bất động thanh sắc” mà gượng cười, “Nên phạt thế nào thì phạt thôi, anh nói đi, thế nào thì đàn em cũng không phản đối, có điều...”

“Có điều gì?” Phan Đông Minh rút thuốc lá ra đưa cho La Hạo.

La Hạo nhận lấy, hít sâu một hơi rồi mới nói: “Anh phạt thế nào em cũng cam tâm tình nguyện, chỉ có điều, buông tha cho Tạ Kiều đi.”

Rất trực tiếp. Tuy rằng Phan Đông Minh vẫn đang cười, nhưng đôi mắt thì lại thâm thúy, lạnh lùng, hấn nói: “Tôi nghĩ cậu phải hiểu tôi chứ, ở văn phòng thì không nói chuyện tư.”

La Hạo mỉm cười, nhưng một chút ý cười anh cũng không có, anh trả lời: “Chỉ cần anh thả Tạ Kiều ra, muốn em thế nào cũng được.”

Rốt cục Phan Đông Minh cũng thu hồi ý cười, hấn nhìn chăm chăm vào mắt La Hạo, một lúc sau mới nói: “Tôi buông tha cô ấy? Sao cậu không nói là cô ấy quán lấy tôi hả, cô ấy nói cô ấy không có tôi là không được, cậu bảo tôi phải làm thế nào bây giờ? Cậu cũng biết tính tình cô ấy bướng bỉnh, sao tôi có thể nhẫn tâm nhìn cô ấy suốt ngày rửa mặt bằng nước mắt?” Điều hấn nói đều là sự thật, nhưng cô gái bướng bỉnh kia lại là vì thằng bạn mà cũng là thằng em trước mặt này.

Hấn và La Hạo rất hiểu nhau, ngay cả trên người đối phương có mấy nốt ruồi cũng biết rõ ràng, ngoài chuyện đó ra thì tính tình họ cũng khá giống nhau, cung cách làm việc tương tự, muốn có được cái gì thì không từ thủ đoạn, không gì là không thể lợi dụng, không gì là không thể hy sinh, chỉ cần kết quả là thứ mình muốn. Phan Đông Minh cũng đã từng hợp tác với La Hạo trong vài vụ làm ăn, nghiêm nhiên sẽ hiểu được La Hạo không phải người dễ đối phó. Hai người họ lẫn lộn nhiều năm trong thương giới, lại cùng trong lĩnh vực bất động sản, nên đã sớm thành hai con cáo già. Nhưng có một chút khác biệt. Thế lực của gia đình Phan Đông Minh rất lớn, bất luận là trong kinh doanh hay chính trị thì hấn đều được mọi người giúp đỡ, hấn từng được gọi là “người thánh tai” bởi tinh tường mọi tin tức. Còn La Hạo thì không, trước khi đính hôn với Ninh Tiểu Nhã, anh vốn không được như thế.

Mặc dù Phan Đông Minh có quan hệ thân thiết với La Hạo, nhưng La Hạo không thể nào bằng hấn được, cả gia đình hay sự nghiệp, tiền đồ giàu sang, về căn bản La Hạo không thể sánh kịp. Nhưng, Tạ Kiều lại yêu La Hạo, cô từng vì người đàn ông này mà tìm đến cái chết, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt. Tuy rằng hấn giam cầm Tạ Kiều, chiếm được con người cô, nhưng hấn không thể thỏa mãn được với cô, thậm chí có mấy lần bị cô gái yếu đuối kia khiến cho chật vật đến khó chịu. Hấn lại nhớ tới lúc La Hạo giới thiệu Tạ Kiều cho hấn, cô nở nụ cười xinh đẹp quyến rũ, nhưng lại là vì người đàn ông khác, cô sẽ chỉ điếm đạm đáng yêu trước mặt cậu ta. Hấn càng nghĩ càng tức giận, có khi hấn gần như nghĩ: từ khi nào thì hấn phải nói dối? Mẹ kiếp, cái gì mà La Hạo, Phan Đông Minh hấn là con cháu ông trời, chỉ cần hấn thích thì có gì là không chiếm được, cậu ta dựa vào cái gì mà tranh phụ nữ với hấn, cậu ta có tư cách gì, giờ có Ninh gia làm hậu thuẫn, muốn “khởi nghĩa vũ trang”? Hừ, hấn nghĩ, cái đó còn phải xem tôi có đồng ý hay không! Nhân từ với địch chính là tàn nhẫn với mình, đây là điều ông đã dạy hấn, hấn hiểu được đạo lý này mà cũng rất tin chứ không có chút nghi ngờ nào. Hiện tại, La Hạo như con chim chưa đủ lông đủ cánh mà muốn cùng hấn

tranh thiên hạ, sao có thể! Hấn vốn là người có kiêu hãnh, sao có thể trơ mắt nhìn người khác khiêu khích đến sự tôn nghiêm của mình. Hấn đứng lên đi đến trước khung cửa sổ sát đất, hai tay lại không khống chế được mà nắm lại. Biểu hiện kiên định trong mắt La Hạo hấn coi là khiêu khích, hấn nghe thấy La Hạo hoài nghi hỏi: “Cô ấy quần lấy anh? Không có anh không được? Không, tôi không tin...”

Lời nói của La Hạo khiến Phan Đông Minh gần như thẹn quá hóa giận, nhưng hấn cố gắng ra vẻ băng quơ nhẹ nhàng, có chút ý cười nhạt, “Không tin? Cô ấy khóc lóc xin tôi đừng rời khỏi cô ấy, thậm chí còn ở biệt thự của tôi, đuổi cũng không đi, Dương Quân biết hết đấy, cậu có thể đi hỏi cậu ta.”

Gương mặt La Hạo hiện vẻ đau khổ, anh chậm rãi lắc đầu rồi vùi mặt vào hai lòng bàn tay. Anh nhớ tới chuyện Tạ Kiều cự tuyệt việc ở chung, lại nghĩ đến lời Dương Quân nói tối hôm qua, Tạ Kiều rất vui vẻ, Tạ Kiều theo Đông tử không phải là tốt hơn với anh sao.

Phan Đông Minh mang vẻ mặt lo lắng quay lại, hấn phát hiện ra một La Hạo cương quyết như biến thành người khác, sắc mặt âm trầm, mặt mày cô đơn, như một khu vườn lâu ngày không có cây trồng. Nhìn dáng vẻ của La Hạo, bao cảm giác bức bối trong lòng Phan Đông Minh dường như biến mất, thậm chí hấn bắt đầu thấy vui vẻ. Thì ra, thì ra có người còn khó chịu hơn hấn, thì ra nhìn La Hạo như vậy hấn lại thấy nhẹ nhõm, thì ra hấn có thể như con đập mà ngăn dòng nước lớn, thì ra hấn cũng có sức mạnh đến thế, thì ra là vậy.

Hấn muốn cười, nhưng vẫn kìm nén, nhìn đôi mắt La Hạo đặc tia hồng đỏ, hấn nói: “Chỉ là một cô gái mà thôi, cậu đã có cô bốn của Ninh gia rồi, cậu phải quý trọng mới đúng. Chúng ta cũng không phải mới quen biết cô bé này, nếu đã đính hôn với người ta thì cậu phải đối xử tốt với cô ấy.”

“Tôi không còn lời nào để nói nữa, nhưng, xin anh hãy đối xử tốt với cô ấy, cô ấy, cô ấy...” La Hạo không nói nổi, từ lúc sinh ra đến giờ thì đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình không được phép nhún nhường. Anh đứng thẳng lưng, cho tới nay anh không hề quên mình nên nhịn nổi bức xúc xuống như thế nào, nhẫn nại. Anh tin có ngày mình có thể khinh bỉ hấn, cười nhạt hấn. Nhưng với Tạ Kiều, là cô gái đầu tiên anh yêu, khả năng của anh lại nhỏ bé như vậy. Thì ra, chính là cô không yêu, cô không yêu mà thôi. Có chuyện gì tổn thương cho bằng người con gái mình yêu đến ngấy đại lại không yêu thương mình, anh thương tâm nghĩ, vì thế nên cô mới cự tuyệt anh, ra thế.

Phan Đông Minh nhìn vào mắt La Hạo rồi nhẹ nhàng nói: “Cậu yên tâm.”

Ngồi trong thư phòng, Phan Đông Minh nhớ lại bóng dáng lúc La Hạo đi ra khỏi văn phòng hấn. Hấn lại cười. Cho tới nay, bao nỗi khó chịu Tạ Kiều gây ra cho hấn đã được bộ dạng nặng nề ngàn cân của La Hạo làm cho không cánh mà bay trong thoáng chốc. Hấn mở to mắt nhìn đồng hồ, đứng dậy, đi về phía phòng ngủ. Quả thực hôm nay hấn rất vui, tâm tình khoái trá, loại khoái trá này sao có thể thiếu được cô bé Tạ Kiều hỗ trợ đây. Hấn nghĩ, khi hấn khó chịu thì người trong thiên hạ cũng phải khó chịu theo hấn, nhưng khi hấn vui, cũng phải để Tạ Kiều biết, để cho cô cảm thụ một lần. Kỳ thực cô là con rối trong tay hấn, phải theo sự sắp xếp của hấn.

* Quả lý gai tên tiếng Anh là gooseberry

27. Chương 27

Phan Đông Minh còn nhớ rõ, lúc ấy tim hấn liền đập mạnh một nhịp.

Tạ Kiều đang nằm ngủ say trên giường, thân mình cuộn cong như con tôm. Phan Đông Minh đứng bên giường vừa nhìn Tạ Kiều vừa cời cúc áo. Bên môi hấn vẫn đọng ý cười, suy nghĩ lại phiêu du đến nơi xa. Hấn nhớ lại lần đầu tiên thấy Tạ Kiều được một người dẫn vào phòng vip trong hội quán, hấn vốn hơi có men say, cô đứng ở cửa hơi cúi đầu, thậm chí hai chân phát run nhưng lưng cô lại rất thẳng, chờ có người gọi tên thì cô mới ngẩng đầu lên. Phan Đông Minh còn nhớ rõ, lúc ấy tim hấn liền đập mạnh một nhịp.

Cô gái trước mặt ngượng ngùng y như một nụ hoa nhỏ, đôi mắt cô rõ ràng là vẻ căng thẳng vô cùng, nhưng cặp mắt trong veo như nước lại tràn vẻ tò mò. Người nào đó kêu cô lên tiếp rượu, cô lấy một ly, gọi hắn là “anh”. Bàn tay cầm ly rượu của cô đột nhiên bị nắm lại, trước hành động càn rỡ của hắn, mặt cô hơi đỏ lên, cô muốn rút tay ra nhưng lại bị hắn dùng sức tóm chặt lấy. Hắn dùng một ngón tay nâng cằm cô lên, sau đôi mắt lơ lơ như có sương mù giăng kín của hắn là một gương mặt cực kỳ xinh đẹp, hắn thấp giọng hỏi: “Em tên gì?”

Cô gái cắn môi, như thể sắp khóc, cô chớp hàng mi dài rồi nhẹ giọng trả lời: “Tạ Kiều.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“... Mười chín.”

Trong lòng hắn có chút nuối tiếc, còn nhỏ như vậy mà đã làm chuyện này. Hắn liếc sang phía người nào đó, tên kia liền mở miệng nịnh bợ: “Cô Tạ đây là sinh viên, đây là lần đầu tiên, mong Phan tiên sinh chiếu cố.”

Hắn đã hiểu được, người nào đó dùng gái tơ để nịnh nọt hắn, chuyện của gã đó với hắn mà nói là không phải khó giải quyết, nếu không bởi vì nể mặt bạn bè thì căn bản hắn đã khinh thường loại hành xử này. Nhưng giờ thấy Tạ Kiều xinh đẹp thanh thuần, hắn cực kỳ vừa lòng. Hắn uống hết ly rượu khiến người nào đó có vẻ hỉ hả, biểu hiện này cho thấy chuyện gã ta muốn đã được chấp nhận giải quyết rồi, gã đó ghé tai nói thầm với hắn: “Cô bé này là lần đầu tiên, chỉ sợ cô ta lúng túng quá sẽ khiến anh không thoải mái, đến lúc đó đã có em khác, anh cứ từ từ hưởng thụ, tôi đi trước đây.”

Hắn gật đầu, trước khi gã kia đi còn kéo Tạ Kiều qua một bên mà dặn dò. Hắn thấy Tạ Kiều kinh hãi kéo lấy ống tay áo người kia thì bị gã đó trừng mắt, cô liền yên lặng cúi đầu.

Trong phòng nghỉ của hội quán, đối diện chiếc giường lớn là màn hình tivi, sau khi bật lên thì là toàn bộ cảnh của căn phòng. Đây là dịch vụ đặc biệt của hội quán để tăng thêm phần kích thích cho khách hàng. Tạ Kiều đứng yên không biết làm thế nào, lại không thể kim ồ hôi không chảy ra. Thuốc đã có tác dụng, cô cảm thấy cả người nóng rực, miệng lưỡi khô khốc. Nhìn biểu hiện của cô thì hiển nhiên là hắn hiểu, sau khi rót cho cô một ly nước, hắn yêu cầu cô đi tắm. Lúc Tạ Kiều đang tắm thì đột nhiên hắn xông vào, khiến cô sợ hãi cầm lấy chiếc khăn mặt be bé hết che trên lại che dưới, suýt chút nữa thì hét ầm lên. Hắn vốn đang say, liền thấp giọng cười, “Đừng xa lạ như vậy, để tôi giúp em.”

Khi hắn tiến vào thân thể cô, cô sợ hãi kêu lên một tiếng rồi ngoan ngoãn cắn môi, toàn bộ quá trình cô đều nhúm mày đến khổ sở. Tuy rằng hắn say nhưng lại cảm giác được người con gái dưới thân thật quá tuyệt vời. Nhìn cô vì tác dụng của thuốc mà dần ảm ướt, hắn liền kéo cô lên cho cô hướng mặt về phía màn hình tivi cực lớn. Trên TV là hình ảnh hoan ái của họ trên giường. Nhìn chính mình đang “rong ruổi” trên thân thể trắng nõn của cô, thị giác được kích thích khiến hắn nhanh chóng đạt tới cao trào. Lúc đứng dậy hắn thấy thân dưới của mình nhuộm đầy máu đỏ, hắn quay lại nhìn Tạ Kiều, cô cuộn mình trên giường, lặng lẽ khóc.

Ngày hôm sau, lúc hắn tỉnh lại thì đã không thấy tắm hơi Tạ Kiều đâu. Hắn vốn không thêm để ý, nhưng tên phục vụ lại nhầm lúc hắn chuẩn bị đi mà hỏi: “Xin hỏi đĩa CD sẽ hủy hay lấy đi?”

Hắn nhìn nhìn chiếc CD, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đương nhiên là lấy đi.”

Hỏi thăm về Tạ Kiều không tốn chút công sức nào của hắn. Buổi chiều hôm đó hắn tra ra được tất cả về Tạ Kiều qua má mì. Hắn còn nhớ rõ hôm đó khi gọi điện, Tạ Kiều vừa nghe hắn giới thiệu đã cúp điện thoại luôn. Hắn vốn muốn đưa chiếc CD cho Tạ Kiều, thậm chí hắn còn muốn nói: “Giữ làm kỉ niệm đi.” Hắn biết hắn thật quá nhảm chán, cũng đồn mật, nhưng tối qua hắn say quá, nhìn Tạ Kiều mà như nhìn hoa trong sương mù, hắn chỉ mơ hồ nhớ rằng cô gái đó rất xinh đẹp, nhưng hắn lại muốn nhìn một lần nữa. Thế nhưng cô lại không biết điều như vậy, nên hắn đã bảo người kia đưa cô đến khách sạn rồi cho cô xem đĩa CD, Tạ Kiều vừa xem thấy thì như suy sụp, phải chịu thua, điều gì cũng chịu.

Sau này hắn gặp lại Tạ Kiều như thế nào nhỉ? Hắn cũng không nhớ rõ. Nhưng khi La Hạo nắm tay cô dẫn đến gặp hắn, hắn chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra cô ngay. Cô vẫn xinh đẹp như vậy, thậm chí so với trước kia, vẻ thanh thuần điểm thêm vẻ quyến rũ, khuôn mặt nhỏ nhắn kia càng nhìn càng thấy đẹp. Hắn đột nhiên nhớ lại sự ngọt ngào của cô, hắn từng run rẩy “giải phóng” trong cơ thể cô, cô từng hầu hạ dưới thân hắn, quả thật quá mất hồn! Hắn nhận ra cô, hắn biết cô cũng nhận ra hắn, bởi vì trong ánh mắt cô tràn một vẻ sợ sệt, khiếp hãi. Hắn nhìn chằm chằm vào ánh mắt cô mà mỉm cười, hôm nay đúng là hữu

duyên. Nhưng, sao cô có thể hiên ngang xuất hiện trước mắt hắn chứ, hắn nghĩ, nếu La Hạo đưa cô đến gặp hắn thì nhất định cô sẽ biết quan hệ giữa La Hạo và hắn, sao cô có thể tự tin mà cùng La Hạo tới gặp hắn chứ, chẳng lẽ cô nghĩ La Hạo nhất định mạnh hơn hắn sao? Hay là cô muốn lấy uy thế của La Hạo để chèn ép hắn? Trong mắt Phan Đông Minh, ai có thể cùng hắn cạnh tranh? Hắn thật sự tức giận!

Nhưng thật ra hắn muốn Tạ Kiều biết, hắn mạnh hơn La Hạo, hắn cố tình muốn cô ở lại bên cạnh, cho dù La Hạo biết thì sao chứ, chẳng có gì phải kiêng dè cả.

Hắn thở dài một hơi, cởi hết những thứ trở ngại trên người ra rồi chui vào chăn. Hắn áp sát phía sau lưng Tạ Kiều, cô vẫn mặc áo ngủ, hắn liền đưa tay sờ soạng vào trong áo cô. Hắn cắn răng thề, tối nay nếu cô gái này còn chặn ngang cảm xúc của hắn, hắn sẽ dùng sức mà ép buộc cô.

Tay Phan Đông Minh vừa đặt lên ngực Tạ Kiều thì cô đột nhiên tỉnh lại. Cô hiểu được ý đồ của hắn, vì thứ cứng rắn của hắn đang chạm vào ngực cô, cách một lớp áo ngủ mà vẫn thấy nóng rực. Cô thử giãy giụa, lại bị hắn ôm càng chặt hơn. Hắn thở hổn hển phía sau cô, xoay nhanh cánh tay bị thương của cô sang một bên, cánh tay đau khiến cô kêu khê lên một tiếng. Tiếng kêu này vào tai Phan Đông Minh lại càng kích thích hơn, hắn dùng tay kia xé rách áo ngủ của cô, lật vạt áo ra, chiếc quần lót của cô cũng chung số phận.

Hắn còn chưa đổi tư thế đã vội vàng tiến vào thân thể cô, không quan tâm đến cơn co rút điên cuồng. Tạ Kiều vốn hơi say, lại thêm cảm giác này thì như bị say tàu xe, dạ dày cồn cào, cô nôn khan một tiếng – “Oe”.

Vẫn biết cô gái này nhất định sẽ làm ra chuyện gì đó, Phan Đông Minh liền dừng lại, hơi nhồm dầy, nhìn chăm chăm vào mặt cô và tức giận nói: “Em cố ý hả, phải không, em muốn nhìn tôi chật vật khó chịu phải không hả? Nhưng em có thể thử xem, Tạ Kiều, hôm nay nếu em dám nôn ra, kể cả học máu, tôi cũng bắt em phải liếm cho sạch sẽ!” Nói xong hắn liền ghì chặt cô rồi vọt thẳng vào cơ thể cô. Thân mình Tạ Kiều bị đẩy lên phía trên, Phan Đông Minh căn bản không thèm để ý đến chuyện cô không có phản ứng gì, hắn như chàng thiếu niên mới nếm thử mùi vị mây mưa, chỉ muốn làm cho nhanh chóng. Hắn thật sự sợ cô gái này sẽ nôn ra thật, vài lần trước toàn khiến hắn được nửa vời đến khó chịu, tối nay mà lại một lần như vậy nữa thì hôm nào đó chắc chắn hắn sẽ phải đến gặp bác sĩ, như vậy đúng là muốn mạng hắn mà.

Buồn cười là hắn càng nóng vội thì lại càng bất lực. Tạ Kiều nằm dưới hắn bắt đầu nhú mào, lấy tay đẩy hắn, “Anh, anh làm tôi đau, Phan Đông Minh, anh tránh ra...”

Một câu “Phan Đông Minh” của Tạ Kiều suýt chút nữa khiến hắn tuôn trào. Hắn cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi cô. Cô chưa từng gọi tên hắn như vậy, thậm chí kêu cả họ ra như vậy mà vẫn thấy cảm giác thân mật. Sao Tạ Kiều có thể gọi một cách gọi cảm như vậy, tên của hắn được vô số người gọi, nhưng ba chữ kia từ miệng cô phát ra sao lại đẹp đến thế, nhưng thế nào mà sau khi gọi tên hắn đến khiêu gợi thì cô lại làm ra vẻ mặt ghét hắn đến vậy, thật sự là phiền lòng. Hắn thả chậm tốc độ lại, rời khỏi môi cô, dùng một bàn tay vuốt ve hai má cô, vành tai cô, hắn nhìn vào ánh mắt cô, dùng giọng nói trầm thấp nói: “Như vậy còn đau không?...Tôi không biết em đang nghĩ gì, nhưng tôi không thích biểu hiện trên gương mặt em.”

Tạ Kiều xoay mặt đi, nhìn chăm chăm vào bình hoa cách đó không xa, cố dùng sự nghiên cứu màu sắc để át đi cảm xúc lúc này, nhưng lại bị Phan Đông Minh nhanh chóng xoay lại, “Nhìn tôi.”

Cô đành phải nhìn vào mắt hắn, thầm muốn hắn nhanh chóng chấm dứt cơn tra tấn không thuộc về mình này.

Ánh mắt hắn dưới ngọn đèn mờ trở nên đen vô cùng, hơn nữa nó lại không chuyển động mà nhìn chăm chăm vào cô. Cô bắt đầu phát hiện mình đang bối rối, tim đập cực nhanh, mà trong ánh mắt hắn dần có ý cười, nhìn từ dưới nhìn lên. Hắn như một con thú đẹp đẽ đang dùng hết sự cuồng dã và sự nguy hiểm tuyệt mỹ để kích thích thị giác cô, cô bắt đầu sợ hãi, bắt đầu giãy giụa, giãy giụa khỏi chính ánh mắt hắn.

Rốt cục Phan Đông Minh cũng cười, hắn không cần tốn nhiều sức liền khống chế được sự giãy giụa của cô, thở hổn hển bên tai cô, dùng chất giọng khàn khàn mà nói: “Kiều Kiều, em thật đẹp, gọi tên tôi một lần nữa đi, xin em đấy.” Hắn không đợi Tạ Kiều gọi tên hắn mà bắt đầu hôn, nụ hôn của hắn thật mãnh liệt lại triển miên, không hề áp chế sự sung sướng của mình. Mà Tạ Kiều lại cảm giác mình đang bị đè ép, bị cắn, cảm giác thấy tay hắn tiến vào áo ngủ xoa nắn ngực cô. Cô nghe thấy tiếng thở gấp khe khẽ của chính mình, tình thế nhanh chóng quay ngược, không thể khống chế nổi.

Không không không, Tạ Kiều muốn thoát khỏi tình cảnh bối rối này, phía trên cô là người đàn ông mà cô hận nhất, đáng lẽ cô phải thấy kinh tởm. Cô bắt đầu giãy giụa dữ dội, tay phải đè lên ngực hắn muốn đẩy ra, nụ hôn của hắn khiến cô ngạt thở, nhưng từ tay lại truyền đến nhịp tim dồn dập của hắn, như thể có lửa nóng hun đốt ngón tay cô, trái tim cô.

Ánh mắt họ lại giao nhau, Tạ Kiều mở to mắt thì thấy người đàn ông kia đang cười, chiếc má lúm đồng tiền in sâu trên má hắn. Hắn kéo chân cô lên thắt lưng hắn, nâng mông cô lên rồi hạ mình xuống. Cô có thể cảm giác rõ ràng khi hắn trong cơ thể mình, vừa thô vừa cứng, Tạ Kiều không di chuyển ánh mắt, cứ như vậy mà nhìn vào đôi đồng tử thâm sâu của Phan Đông Minh. Hắn lại bắt đầu tiến lên, vừa sâu vừa mạnh. Cô hoảng hốt cảm thấy ý thức dần tan ra, thế giới biến mất, bao sợi thần kinh như hóa thành sợi tơ mỏng, có đốm lửa nhỏ thoáng hiện, đột nhiên, toàn bộ thế giới như được pháo hoa thấp sáng.

Đây là cảm giác chưa bao giờ có, mãnh liệt đến kinh ngạc, cô sợ hãi muốn hét lên, muốn tuôn trào nước mắt, trong lòng đột nhiên có hận ý không thể nói lên lời. Cô thật sự hận, hận người đàn ông này, nhưng cô càng hận chính mình hơn, sao cô có thể vô liêm sỉ như vậy, thật vô liêm sỉ, có phản ứng với người đàn ông mình hận nhất!

Cô duỗi thẳng cổ, dùng sức nắm chặt lấy tấm trải giường. Thân thể run rẩy, co rút không thể khống chế được lại càng khiến cô hận, khiến cô bức tức, nhưng lại càng bất lực mà khóc.

Tạ Kiều nhúc nhích mông, lại co rút nhanh như muốn nghiền nát Phan Đông Minh vậy. Lần cao trào này đến quá nhanh, quá mãnh liệt, hắn chỉ cảm thấy mình như bị sét đánh trúng, trước mắt đều là ánh sáng lóa ra. Hắn hưng hăng phóng thích chính mình vào nơi mềm mại của Tạ Kiều, mỗi lần phóng thích đều có thể khiến hắn không nhận được mà run rẩy, không nhận được mà rên gầm, rốt cục thì người con gái dưới thân cũng mang đến cho hắn nỗi sung sướng không gì sánh bằng! Hắn nghe thấy tiếng thở dồn dập cùng nhịp tim của mình, cảm thấy cơ bắp toàn thân như nhũn ra, hắn đè nặng lên Tạ Kiều, chỉ cảm thấy như mình đang rơi vào tình trạng kiệt sức. Nếu hắn còn có thể động đậy được, hắn cảm thấy mình có thể dờn non lấp biển, hắn kiêu hãnh, hắn có thể khiến một người con gái cực độ lạnh nhạt đạt đến cao trào.

Hắn buông tay cô ra, hơi nhồm đậy, lấy tay gạt đi những lọn tóc ướt nhẹp vì mồ hôi trên mặt cô. Tạ Kiều tóm lấy tay hắn, đẩy hắn ra, hắn lấy khăn mặt lau sạch cho cô, lại bị cô đẩy ra. Cô xuống giường, lảo đảo chạy vào phòng tắm. Phan Đông Minh thở dài một hơi, ngã xuống giường.

28. Chương 28

Editor: Fy

Chân Tạ Kiều mềm nhũn. Cô đứng trong phòng tắm, trước tấm gương lớn, trân trối nhìn thân thể ẩm ướt với khuôn mặt đỏ lên của người phụ nữ, câu nói thoát khỏi đôi môi qua hàm răng nghiến chặt, “Mày là thứ dâm đẳng.”

Trên người có chút lạnh, mà thứ nhớp nháp Phan Đông Minh để lại giữa hai chân cô, giờ phút này lại khiến Tạ Kiều không thể chịu đựng được. Cô cúi đầu nhìn bồn rửa được trang trí bằng hoa văn rồng vàng, mở van, dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó bước qua bồn tắm mat-xa lớn gần đó. Dòng điện đã khống chế nhiệt độ của nước, có chút nóng, nhưng không sao cả, chỉ cần rửa sạch mùi của Phan Đông Minh để lại là được.

Tạ Kiều ở trong phòng tắm khá lâu. Phan Đông Minh chờ không được, gõ gõ cửa phòng, nhẹ giọng gọi cô: “Kiều Kiều, em tắm xong chưa vậy?”

Tạ Kiều nhắm chặt hai mắt, nằm trong bồn tắm, không hề nhúc nhích.

Phan Đông Minh đứng đợi một lát không thấy cô trả lời, định xoay người. Bất chợt, hắn nhớ tới lần ở trong nhà trọ, cô cũng đã từng như vậy. Khi hắn vừa phá cửa bước vào, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là cô đang nằm trong vũng máu. Trong một thoáng, Phan Đông Minh chợt trở nên hết hoảng, hắn bắt đầu dùng sức phá cánh cửa màu trắng trước mặt, nhưng nó lại dễ dàng mở ra. Khi hắn nhìn thấy Tạ Kiều vẫn

yên ổn, nhắm mắt nằm trong bồn tắm lớn, trái tim dồn dập vì sợ hãi kia cũng bình tĩnh trở lại. Hấn âm thầm thở ra, lại không khỏi nhức đầu, có chút ngượng hời: “Tôi gọi em không nghe thấy sao?”

Tạ Kiều vẫn nhắm mắt, nằm yên trong bồn tắm không nhúc nhích.

Hấn vội vàng quay đầu nhìn dao cạo râu để trên bồn rửa mặt, lại tiếp tục thở ra lần thứ hai. Từ lần trước cô dùng dao cạo râu của anh cắt cổ tay, toàn bộ dao cạo râu trong nhà nghỉ lần lượt đều đổi thành loại chạy bằng điện. Phan Đông Minh chợt cảm thấy bản thân mình thực buồn cười, thần kinh cũng quá nhạy cảm, sao có thể quên chứ. Hấn đi qua bồn tắm mat-xa, dòng nước ào ào rất phiền, nhưng hấn bỗng nhiên phát hiện, Tạ Kiều nhắm mắt không nói lời nào, hấn là ngủ say.

Nghe cổ họng Tạ Kiều phát ra âm thanh nho nhỏ, Phan Đông Minh mở mắt nhìn sững. Hấn chưa bao giờ biết một người có thể ngủ trong bồn tắm đầy nước như thế này. Hấn nhìn thân thể mảnh mai của Tạ Kiều, làn da mịn màng trong làn nước, mái tóc ẩm ướt dính vào khuôn mặt, thoát nhìn càng gầy gò hơn. Không biết là vì nước mát của cô, hay là hơi nước nóng, lông mi Tạ Kiều dính vào với nhau, cái mũi nhỏ cao cao hơi hồng lên mỗi khi cô khóc, phía dưới chính là khuôn miệng xinh đẹp. Nhìn dáng vẻ của cô, hấn không biết tại sao lại nghĩ tới cô bé con gái của nhà anh trai. Có lần hấn về nhà, nhìn thấy cô bé cầm trong tay một cuốn truyện cổ tích, gọi hấn là chú út. Hấn ôm lấy, cô nhóc con lại khoe với hấn cuốn truyện cổ tích mới mua được, chỉ vào tấm hình cô gái nằm giữa đồng hoa tươi, nói: “Chú xem nè, công chúa Bạch Tuyết đang ngủ á.”

Phan Đông Minh lắc lắc đầu, thì thào: “Em còn xấu hơn công chúa Bạch Tuyết.” Nói xong, hấn cúi người xuống bế cô lên, dùng áo choàng tắm phủ lên người cô, rồi bế ra ngoài giường ngủ.

Ngay tại lúc hấn bế Tạ Kiều ra khỏi bồn tắm lớn, cô liền tỉnh, nhưng vẫn làm bộ như đang ngủ say không mở mắt. Giờ phút này Tạ Kiều cảm thấy vô cùng chán nản khi phải nhìn đến khuôn mặt luôn luôn cao ngạo tự tin kia. Phan Đông Minh lau tóc cho cô, dùng một chiếc khăn bông, nhưng do sử dụng lực, da đầu cô có chút đau. Tạ Kiều nhin không được nhắm mắt nhủ thầm, lại nghe tên đàn ông đáng ghét kia cười, “À, làm em đau? Nhưng mà em đừng giận, đây là lần đầu tiên tôi hầu hạ phụ nữ.” Hấn nói xong, xoay mặt cô hôn “chụt” một phát, cười xấu xa, lấy ngón tay sờ sờ mặt cô: “Giả bộ cũng rất giống đấy. Nói xem, cảm động không?”

Rốt cuộc, Tạ Kiều cũng mở mắt, dịch thân mình gần mép giường, kéo cái chăn, giẫy tiếp theo lại bị Phan Đông Minh kéo trở về. Thân thể trần trụi của hấn áp sát vào tấm lưng trần của cô, khuôn mặt vùi vào cổ cô hít hít vài cái, lại mở miệng cắn thêm một miếng. Tạ Kiều đau muốn đẩy hấn ra, nhưng Phan Đông Minh nhanh nhẹn túm lấy tay cô, kéo xuống bên dưới của hấn. Tạ Kiều vừa chạm vào vật vừa cứng vừa nóng kia thì liền hoảng hốt giẫy giụa, khuôn mặt đỏ bừng, cắn giận nói: “Rốt cuộc là anh có để yên hay không hả?”

“Không để yên.” Phan Đông Minh cúi đầu xuống hôn, ngang ngược ấn tay, không cho cô rời đi. Cứ nhìn vẻ né tránh của Tạ Kiều không cho hấn hôn, trong ánh mắt đều là sự chán nản kia, hấn liền giận lên. Giờ tôi lại càng muốn em phải chịu thua, muốn đấu với tôi, em còn non lắm. Phan Đông Minh cố chấp, hấn ngang ngược, nhưng hấn muốn cô, điên cuồng muốn cô. Nhìn cô vì người đàn ông khác, mà trong đôi mắt tất cả đều một vẻ đau thương nát lòng ấy, hấn chịu không được, thực sự là không thể chịu được. Đồ kị, oán hận như một lò nung, làm bùng lên ngọn lửa giận dữ của hấn. Hấn muốn khiến cô trở thành một bộ phận trong thân thể mình, mang theo tất cả hận thù của cô và hấn hòa vào trong xương cốt, giờ phút này cô là của hấn, không thuộc về bất cứ kẻ nào cả. Hấn không hiểu sao chính bản thân mình lại mong muốn điều đó, nhưng cứ nhìn đến ánh mắt của đôi nam nữ kia trở nên khổ sở mệt mỏi là vì hấn, hấn chợt cảm giác hưng phấn. Hấn muốn chia rẽ bọn họ, hấn muốn cô đau, ai có thể nói được điều gì?

Hấn càng nghĩ càng tức giận, bởi vì Tạ Kiều lại bắt đầu cắn hấn. Hấn thấy mùi máu tươi, môi bị người phụ nữ này cắn cũng thật đau. Thật đau, thì ra cũng có thể đau đến như vậy. Hấn liền linh giữ chặt lấy đầu cô, để cô ngẩng mặt lên. Tạ Kiều dùng ánh mắt tràn đầy hận thù, lạnh lùng nhìn hấn, hấn liền thô bạo đi vào cơ thể ấm áp của cô. Hấn nhìn vào mắt cô, cười, lại ác độc nói: “Em là do tôi ra giá à mua, trách nhiệm của em là thỏa mãn tôi, tôi muốn em làm gì thì phải được như thế, muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy.”

Tạ Kiều nhìn hấn, hấn thở dồn dập dùng sức tra tấn cô. Cô bị Phan Đông Minh tấn công dồn dập, thân thể như muốn rời ra từng mảnh. Tay hấn bỗng nhiên lau nước trên mặt cô: “Sao? Đau lòng?” Nhìn nước mắt chảy ra bởi nỗi căm phẫn của cô gái kia, cơn giận dữ mỗi lúc một dâng cao. Hấn nhớ tới lúc La Hạo

kéo cô xuống từ sân khấu biểu diễn trong quá, cô mỉm cười dựa vào La Hạo, ánh mắt nhìn La Hạo lại dịu dàng đến thế. Trong mắt cô, La Hạo vĩnh viễn quý giá hơn hẳn. Ý nghĩ này khiến trong lòng Phan Đông Minh sinh ra một loại oán giận độc ác, nó như cà độc dược, mang theo chất độc chết người xông thẳng vào lòng hắn. Đau. Rất đau. Không phải em đau lòng sao, vậy đơn giản, hay để tôi giúp em đau thương hơn nữa. Hắn thở dồn dập, điều chỉnh thân thể cô để dễ chịu hơn, vừa bắt đầu động tác ra vào mạnh bạo, vừa nhẹ giọng nói: “Biết không? Hôm nay Hạo tới tìm tôi. Biết nó đến tìm tôi có việc gì không? Nó với con nhóc nhà họ Ninh muốn mời tôi, nói là vì lần đánh hôn tôi không đến chúc mừng. Nó còn muốn tôi đưa em đến cùng, nói hai người chưa bao giờ nghĩ đến chuyện quay lại. La Hạo nói nó có lỗi với em...Em vui không? Gặp được tình nhân của mình, vui không?”

Từng lời từng lời của hắn như một cái chùy lớn, mang theo tất cả sức mạnh tàn độc nhất trên thế gian này đánh thẳng vào trái tim yếu ớt của Tạ Kiều. Cô không chịu nổi, cũng không thể hít thở được. Đau đớn. Đau đến ‘tê tâm liệt phế’. La Hạo, lại là La Hạo. Cô biết anh đã đánh hôn với người phụ nữ khác, biết anh không cần cô nữa, bởi vì cô không xứng đáng. Nhưng hắn, hắn cứ nhắc tới La Hạo trước mặt cô, nhắc tới chuyện La Hạo đã không cần cô nữa. Cái tên La Hạo từ miệng hắn thoát ra khiến cô cảm thấy như hắn đang cầm một thanh kiếm, bào mỏng lòng cô từng lớp từng lớp như gọt hoa quả, để lộ ra linh hồn yếu đuối nhất, rồi tùy ý giẫm đạp.

Cũng thực đau, Tạ Kiều nghĩ. Hắn cười khiến cô đau lòng, cái tên La Hạo cũng khiến cô đau lòng. Nhìn Phan Đông Minh cười, bỗng nhiên cô cũng muốn khiến hắn đau. Phải, làm cho hắn cũng phải đau! Khiến hắn cũng nếm thử vị của đau đớn, chỉ cần một chút cũng được. Cô đột ngột nâng tay lên, cào khuôn mặt hắn. Cô muốn đập nát, muốn ngăn chặt điệu cười tàn nhẫn, đáng ghét đáng căm, điệu cười đã khiến cô bị sỉ nhục, phẫn hận, sợ hãi, như là một cái lưới lớn vây bọc khiến cô không thể hít thở nổi. Giờ phút này, thân tâm Tạ Kiều chỉ kêu gào một khao khát mãnh liệt, muốn hắn đau! Muốn hắn đau!

Không hề phòng bị gì, khuôn mặt Phan Đông Minh bị cô đánh trúng. Cảm giác nóng rát truyền tới từ gương mặt, rất đau. Hắn giữ lấy cánh tay cô, bắt chặt cổ tay cô đang bị thương, bởi vì cô gần như đang phát điên, không bỏ sót một cơ hội nào khiến hắn đau. Nước mắt Tạ Kiều chảy ra, môi cắn chặt, thân thể trần truồng cùng người đàn ông bên trên đang trải qua một hồi kịch liệt. Rõ ràng, thể chất của Phan Đông Minh khỏe hơn Tạ Kiều nhiều, nhưng cô cũng như điên lên. Hắn có thể nghe được cổ tay cổ truyền đến tiếng rắc, coi như tỉnh táo được một chút, lại sợ khiến cô bị thương, đành phải buông tay ra. Tạ Kiều cũng gơ chân lên đá hắn thật mạnh, dùng hết cả sức lực mình, rốt cuộc cũng thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

Phan Đông Minh ngã qua một bên, lại bắt đầu cười. Cười to. Thật tốt, hắn nghĩ, thì ra cô là một con mèo luôn giấu móng vuốt lợi hại. Hắn còn tưởng rằng cô chỉ biết run rẩy để mặc đàn ông thao túng, nào ngờ cô lại vùng ra chiêu thức “thâm tàng bất lộ” vô cùng lợi hại như vậy.

Hắn đang cười đến đau cả người thì đột ngột Tạ Kiều bật dậy, xông đến, lấy tay siết cổ hắn, nước mắt không thể che giấu được nỗi hận thù trong sâu thẳm. Cô cố sống cố chết cắn môi, siết chặt bàn tay. Cô muốn bóp chết người đàn ông dưới thân mình, người đã mang đến không biết bao nhiêu nỗi sỉ nhục cùng tai nạn từ trên trời rơi xuống. Cô muốn hắn chết!

Hai người, hai thân thể trần trụi như hai con thú hoang, dùng sức mạnh nguyên thủy nhất – vũ lực – để giải quyết hận thù giữa cả hai. Bằng bất cứ giá nào, Tạ Kiều cũng không muốn sống nữa. Cô muốn trả lại cho hắn hết thấy những tổn thương đau đớn mình đã gánh chịu. Giờ phút này, cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất, chính là khiến cho hắn phải đau! Khiến hắn phải chết! Khiến cho hắn không thể sống được nữa! Nhưng cô lại hận chính mình vì sao lại bất lực, hai cổ tay đau đớn đến mức ứa nước mắt, vì sao hắn còn không chết! Còn không chết! Còn tàn nhẫn cười với cô như thế! Cô chỉ muốn hắn nhanh chết đi, để cho hắn cũng nếm thử cảm giác sợ hãi, sợ hãi vì mất đi hết thấy mọi thứ!

Phan Đông Minh vẫn cười. Bây giờ, người phụ nữ đang ngồi trên người hắn đột nhiên trở nên thật thú vị. Hắn nhận ra, thì ra con hổ ngoan ngoãn này, khi bị dồn đến đường cùng cũng sẽ quay qua cắn người.

Tạ Kiều đột ngột buông tay ra, một bàn tay khác lại gơ lên, “Bốp” một tiếng, tát cho Phan Đông Minh một cái. Cái tát này, cô đã dùng toàn bộ sức mình có. Nổi sỉ nhục, ta trả lại cho người!

Phan Đông Minh chỉ đơn giản nhấc chân lên, xoay người một cái lại đặt Tạ Kiều dưới thân thể mình, dễ dàng tiến vào trong cô, giữ lấy. Hắn đã trúng một cái tát rất đẹp mắt, tuyệt đối không hề cảm thấy nhục

nhã vì lần đầu tiên bị đàn bà đánh. Thậm chí, hắn còn vô cùng trực tiếp, kéo bàn tay Tạ Kiều vừa đánh mình, cọ cọ tay cô, thấp giọng cười, “Cô bé ngoan, đừng giận dữ như vậy nữa, xoa cho tôi.”

Tạ Kiều dùng sức đẩy mặt hắn ra. Phan Đông Minh chơi đến nổi bắt đầu nghiện, thuận thể ngã qua một bên, nhìn Tạ Kiều không hề phụ lòng trông mong của hắn, ngồi lên người hắn, lấy tay túm lấy tóc hắn, dùng sức y như những lần hắn tóm tóc cô. Da đầu rất đau, nhưng mà hắn không quan tâm. Biểu hiện của Tạ Kiều trong buổi tối hôm nay thực bất ngờ, khiến cho hắn vừa kinh ngạc vừa cảm thấy thú vị. Mà điều khiến Phan Đông Minh hắn không ngờ đến nhất, là Tạ Kiều, sau khi vừa giáng cho hắn một cái tát cực mạnh, đã cúi đầu xuống hôn hắn. Hắn vừa trở mắt một lúc, trên miệng lại truyền đến cơn đau đến mức muốn nhảy dựng lên. Cô mèo con này điên rồi, cắn môi hắn, dùng răng nanh cắn, như là muốn cắn nát hết luôn môi hắn vậy.

Ham muốn dục tình đã níu giữ toàn bộ tư tưởng Phan Đông Minh còn hơn cơn đau buốt trên môi. Y hết động tác Tạ Kiều, hắn dùng sức cắn cô, vươn tay ấn gáy cô thật mạnh, hướng đến mặt hắn, luồn lưỡi vào trong miệng cô. Một tay Phan Đông Minh trượt xuống, tìm đến nơi mềm mại giữa hai chân Tạ Kiều, dùng phần cứng rắn của mình hung hãn xông thẳng vào.

Cả hai người đều không phát ra tiếng động nào. Hắn vẫn giữ lấy cô như trước, nhìn đến ánh mắt tuyệt vọng của cô. Tạ Kiều bị hắn bức đến không thể lui được, tay cô vẫn cào da đầu hắn, mà hắn lại vẫn dùng động tác mạnh bạo bên dưới hướng thẳng vào trong một cách mãnh liệt. Phan Đông Minh nhìn nước mắt cùng đôi con ngươi tuyệt vọng của cô mà đạt tới cao trào. Hắn ôm lấy eo Tạ Kiều, thỏa mãn thở ra một hơi giữa cơn hưng phấn ập đến.

Đây chính là lần hoan ái kịch liệt nhất trong nửa đời người của Phan Đông Minh hắn. Hắn vẫn thờ dòn dập nát lấy lưỡi Tạ Kiều, vẫn dùng sức, tuyệt không hề để ý đến vết thương đầy trên người mình vì bị người con gái kia cào. Không sao cả, cô không thích hắn cũng không sao, hận cũng được, có đôi khi, hận, cũng chính là một loại tình cảm.

29. Chương 29

Em còn khách sáo với tôi vậy sao...

Đây là chiếc bàn trang điểm kiểu hoàng cung châu Âu, xung quanh gương đều được khảm thủy tinh, xa hoa vô cùng, nhưng thứ này lại có vẻ không hợp với căn phòng ngủ cho lắm. Nó là bàn trang điểm được Phan Đông Minh sai người đưa đến khi Tạ Kiều mới chuyển sang phòng ngủ. Lúc này Tạ Kiều đang ngồi trang điểm trước gương.

Cô dùng phấn dặm trắng khuôn mặt, che đi đôi mắt đen như gấu mèo, cuối cùng thoa chút son hồng, nhưng vẫn không che đi được đôi môi bị hắn cắn nát. Cô thở dài cho công sức uống phí để che đi, lấy khăn tay lau bỏ, rồi tùy tiện cầm lược chải vài cái, xách túi đi xuống tầng dưới.

Xe của hắn đỗ ngay trước cửa lớn. Viên tài xế vừa thấy cô liền mở cửa sau cho cô. Cô sải bước đến, phát hiện ra Phan Đông Minh đang cúi đầu xem báo tài chính và kinh tế. Cô vào xe, chỉnh quần áo rồi ngồi ngay ngắn, không chớp mắt.

Lúc Phan Đông Minh ngẩng đầu lên, hắn xoay mặt cô lại nhìn rồi cười nói: “Rõ ràng tôi nghe thấy mẹ em bảo em đến đó uống sữa đậu nành ăn bánh quẩy, tôi nghe mà cũng phát thèm.”

Sáng nay lúc cô còn chưa rời giường mẹ cô đã gọi điện thoại, hỏi cô bao giờ thì từ Thiên Tân trở về. Cô nói cô mới về tối qua, mẹ cô liền bảo cô đến nhà trọ uống sữa đậu nành, lúc đó bị hắn nghe thấy. Cô xoay mặt đi nhìn quang cảnh, coi hắn là không khí, hắn liền kéo tay cô lại. Trên mặt hắn vẫn còn kiệt tác của cô lúc nổi điên đêm qua, miệng hơi sưng, môi dưới trầy xước, nhưng hắn không hề để tâm. Ngay khi cô định xuống xe thì hắn bỗng nhiên chặn cô lại, đưa cho cô một bọc đồ. Hắn mỉm cười rồi nói: “Đây là bánh quai chèo Thiên Tân, đem đến cho em trai em nếm thử đi.”

Cô sững sốt, nhưng vẫn đưa tay đón lấy, lúc cô làm ra vẻ phải đi thì hần giữ chặt lại: “Gấp gì chứ?...Chiều nay tôi đã sắp xếp vài chuyên gia rồi, Tân Thiếu sẽ đón mọi người đi, đưa em trai em đi hội chẩn.”

Tạ Kiều nâng mí mắt lên nhìn hần, hần liền đưa ngón tay miết qua môi cô rồi nói: “Haiz, son môi ra ngoài rồi này.”

Ở nhà trọ, Tạ Kiều cố chịu đựng sự đau nhức ở cổ tay để giúp mẹ giặt quần áo rồi đem phơi, lại kể chuyện cổ tích cho em trai. Thường Bằng Bằng lại luôn chân chạy ra ban công, Tạ Kiều cùng nó tựa bên lan can, cô hỏi: “Nhìn gì vậy?”

“Em đang đợi anh Tân, anh ấy nói sẽ đến ăn cơm trưa.”

Bà Tạ ra rút chỗ quần áo đã khô, lại nói với Tạ Kiều: “Thật không ngờ, hai đứa ở cơ quan con lại tốt như vậy, lần này chẳng những lấy xe đưa chúng ta đi chơi, mà còn muốn đưa em trai con đến bác sĩ. Kiều Kiều, con nói xem, hai đứa nó có phải là thích con không?”

Tạ Kiều vội vã nói: “Mẹ, mẹ nói gì đấy, là người ta tốt bụng, lại chịu giúp đỡ con, nhưng đừng hiểu lầm người ta.”

Bà Tạ nheo mắt cười với cô, “Ai bảo mẹ hiểu lầm? Kiều Kiều của chúng ta xinh đẹp như vậy, lại có năng lực, họ thích con cũng là chuyện bình thường thôi mà, hơn nữa...” Bà Tạ kéo tay cô, nhìn vào gương mặt xinh đẹp của cô, nhẹ giọng nói: “Tốt nghiệp xong con cũng hơn hai mươi rồi, cũng nên tìm một người bạn trai, mẹ không phải đồ lạc hậu, nếu con thích ai thì cứ nói với mẹ. Con ở đây có một mình, có người chăm sóc con mẹ cũng yên tâm, nếu ai tìm được con mới là người đó có phúc ấy.”

Tạ Kiều miễn cưỡng cười nói: “Mẹ, trong mắt mẹ, con rất hoàn hảo, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Tuy rằng hai đứa đó điều kiện rất tốt, nhưng xét về diện mạo của con với chúng thì quá thừa. Có điều, quan trọng nhất là người đó phải hiểu con, nhân phẩm tốt, mẹ hy vọng con có thể tìm được hạnh phúc, tìm được người đàn ông tốt chăm sóc con, không được giống...như vậy mẹ mới có thể yên tâm được.”

Nhân phẩm? Tạ Kiều nắm lấy thanh lan can trên ban công, nhìn dòng người đi lại trong tiểu khu, cô nở nụ cười, nói: “Mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ ổn mà.”

Nơi Tân Thiếu dẫn họ đến là bệnh viện Tổng quân khu, trong khu đại sảnh có thể so với sân vận động chật kín bệnh nhân. Tân Thiếu thu xếp để họ vào bên trong viện. Tiếp đón họ là mấy chuyên gia mặc áo choàng trắng dài và áo có quần hăm. Bà Tạ nhìn qua tấm cửa sổ thủy tinh, thấy các chuyên gia đang hội chẩn cho Thường Bằng Bằng thì không khỏi căng thẳng mà túm chặt lấy Tạ Kiều, “Không biết, không biết có được hay không nữa...”

Tạ Kiều ôm vai mẹ mà an ủi: “Mẹ, làm xong kiểm tra toàn diện thì các chuyên gia mới có thể kết luận được, đừng căng thẳng quá, Tân Thiếu đều mời chuyên gia tốt nhất rồi.”

“Haiz.”

Về mặt của dưỡng Thường cũng khá căng thẳng. Thật sự Tạ Kiều cũng rất áp lực, cô cũng lo lắng, không biết các chuyên gia sẽ cho câu trả lời thế nào. Chuông điện thoại của cô vang lên, cô lấy điện thoại ra thì thấy là Phan Đông Minh.

“Đến bệnh viện à?”

“Ừ”.

“Kết quả thế nào?”

“Đang làm kiểm tra, vẫn chưa có kết quả.”

“Yên tâm, họ là chuyên gia nội khoa giỏi nhất đấy.”

“...Biết rồi, cảm ơn anh.”

Trong điện thoại, hần cười ra tiếng, “Em còn khách sáo với tôi vậy sao, tối nay ra sớm một chút, tài xế sẽ chờ em ở chỗ sáng nay xuống.”

“...Tối nay tôi có thể ở đây không? Mẹ tôi sắp về Hàng Châu.”

“Sau này còn nhiều cơ hội gặp lại, tối nay tôi có việc cần em giúp.”

“...”

“Cứ như vậy đi, tôi gặp lại.”

Tạ Kiều yên lặng cúp điện thoại, quay đầu lại thì thấy dưỡng Thường đang nắm chặt lấy tay mẹ, cô thở dài, vừa muốn đến đó thì từ phía sau có người gọi cô. Là Dương Quân và bác sĩ Cát mà cô đã quen.

Bác sĩ Cát cũng mặc áo khoác dài trắng với quân hàm, so với khi ở biệt thự thì ông nghiêm nghị hơn nhiều. Ông vừa nhìn thấy Tạ Kiều đã nở nụ cười, “Cô bé, lại gặp rồi, tay còn đau không?”

Tạ Kiều có chút vui mừng, trong bệnh viện lạnh lẽo mà lại có thể gặp người quen, “Bác sĩ Cát, cháu chào bác, tay cháu không đau nữa, rất ổn rồi.”

“Vẫn phải chú ý đấy, đừng dồn lực quá lớn, bằng không các ngón tay bị chệch sẽ có biến chứng.” Ông nhìn vào phòng đang làm kiểm tra, chỉ chỉ vào trong và nói: “Đồng tử gọi điện thoại cho bác, em trai cháu không khỏe sao?”

Tạ Kiều gật đầu, “Mấy năm trước phát hiện ra là thận có vấn đề.”

Bác sĩ Cát vỗ vai cô, hiền lành nói: “Cô bé à đừng lo lắng quá, hiện nay y học phát triển, bệnh về thận cũng không phải là quá khó xử lý, để bác vào xem thế nào.”

Bác sĩ Cát vào phòng kiểm tra, Tạ Kiều mới quay đầu hỏi Dương Quân: “Không phải Tân Thiếu nói là hôm nay anh có việc sao?”

Dương Quân khoát tay, “khụ” một tiếng rồi nói: “Tôi chỉ đến xem làm kiểm tra thôi, xong việc sẽ đi.” Anh ta lại hất cằm về phía phòng làm kiểm tra, “Vẫn thích ở đây à? Vừa này gọi cho Tân Thiếu, không phải là xong hết rồi sao?”

“Còn chờ kết quả nữa.”

Dương Quân thấy cô căng thẳng liền cười hi hi, “Được rồi, có bác Cát thì khẳng định là không có việc gì đâu, nhìn mặt cô ỉu xiu kia, đã bảo là không có vấn đề gì to tát mà, vui lên nào, nào.”

Tạ Kiều có chút tò mò, “Anh cũng biết bác sĩ Cát sao? Ông ấy làm việc ở đây à?”

“Ồ hay, đương nhiên là biết rồi, bác Cát là bác sĩ ở bệnh viện Tổng quân khu, cũng là thầy hướng dẫn cho các nghiên cứu sinh ở quân khu, có điều...”, anh ta nhìn Tạ Kiều, “Ông ấy còn là bác sĩ tư nhân của ông nội Đồng tử, quan hệ của hai người đó rất tốt.”

À, Tạ Kiều gật đầu, chẳng trách ông ấy xuất hiện trong biệt thự của Phan Đông Minh, thì ra là bác sĩ tư nhân cho ông nội hẳn.

Thường Bằng Bằng được làm kiểm tra xong, bác sĩ Cát cùng vài vị chuyên gia khác cùng đi đến thống nhất là nên tiến hành ghép thận, phía họ sẽ phụ trách tìm thận, khi có tin tức sẽ liên lạc với người nhà để làm phẫu thuật. Bà Tạ nửa mừng nửa lo, mừng là vì không phải lo lắng vấn đề thận phù hợp, lo là bởi chi phí phẫu thuật. Thường Phương Chính hỏi bác sĩ Cát về chi phí phẫu thuật, tuy rằng chỉ vài con số, nhưng so với gia đình họ mà nói thì đúng là con số trên trời. Bà nắm chặt lấy tay Tạ Kiều, bắt đầu nghẹn ngào khóc. Tạ Kiều chỉ biết ôm lấy bờ vai gầy yếu của mẹ.

Dương Quân nhìn bà Tạ gạt nước mắt thì đoán ngay ra nguyên nhân, nghĩ nghĩ rồi vỗ ngực, “Cô yên tâm đi, có chúng cháu đây, đến lúc ấy bọn cháu sẽ tìm người quyền tiền, chuyện tiền nong cô không phải lo đâu.”

Bà Tạ cảm kích đến độ nói năng lộn xộn: “Như vậy sao được, cô nên cảm ơn các cháu thế nào chứ...”

Lúc này, Tân Thiếu vẫn không thấy này giờ đã xuất hiện, học động tác vỗ ngực, “Chuyện tiền nong cô không phải lo đâu...Mình nói này, cậu quả thật là đồng chí Lôi Phong*, không nhìn ra đấy nhé Dương Quân, thì ra cậu lại lương thiện như vậy, trước kia bạn bè coi thường cậu, hôm nay nể phục cậu.”

* Lôi Phong là một anh hùng thời kỳ trước Cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc, một điển hình về cần cù tiết kiệm để xây dựng CNXH và là tấm gương mình vì mọi người. Lôi Phong đã hi sinh trong khi làm nhiệm vụ và được phong là anh hùng.

Dương Quần cười gian, ôm lấy vai anh ta, nhỏ giọng nói: “Ấy, tôi mà cậu còn không biết sao, nếu Phan Đông tử không phải là mỏ vàng thì mình có thể mạnh miệng sao, khoản nợ này, phải nhớ để đến đòi anh ta.”

Tân Thiếu liền đẩy anh ta ra, làm điệu nhỏ toẹt một cái, “Mẹ kiếp, tưởng là làm thuận nước dòng thuyền cơ đấy, tôi không ngờ...Tạ Kiều, Tạ Kiều, tiền để tôi đưa cho...”

Tạ Kiều đang nghe bác sĩ Cát nói về các khoản tiền làm phẫu thuật cho Thường Bằng Bằng, thấy Tân Thiếu gọi thì cô liền quay đầu lại. Phía sau, hai kẻ dở hơi đang tóm lấy nhau làm loạn, Dương Quần quỳnh lên bịt miệng Tân Thiếu lại, “Mẹ kiếp, cậu có thể yên ổn một lúc không hả, đây là bệnh viện, cấm tiếng động ồn ào. Hôm nay cậu lại quên uống thuốc rồi, đi thôi, bạn tốt đưa cậu qua khoa thần kinh kiểm tra.”

Tân Thiếu tránh anh ta ra, véo lên mặt Dương Quần. Dọc đường đưa gia đình bà Tạ về, hai người này không hề yên lặng, Tạ Kiều nhìn đồng hồ, lại theo hai người cùng ra khỏi tiểu khu. Dương Quần hỏi: “Cô về nhà à?”

Tạ Kiều lắc đầu, “Anh ta nói sẽ cho lái xe đến đón tôi, không biết là muốn đi đâu nữa.”

Dương Quần buồn cười liền hỏi: “Anh ta? Anh ta là ai vậy?”

Tạ Kiều lườm anh ta, không thèm nói chuyện, Dương Quần lại cười, “Tôi thấy lạ thôi mà, bình thường cô gọi anh ta là gì ấy nhỉ? Là Phan tiên sinh? Này, này, hay là gọi “Đông tử” giống bọn tôi đi?”

Người này chẳng những lảm lời mà còn hay lảm nhảm, Tạ Kiều mặc kệ anh ta, lên xe rồi cô mới nói: “Cho tôi xuống ở chỗ ngõ rẽ nhé.”

Dương Quần đánh tay lái, bất mãn nói: “Này, thật sự coi tôi là tài xế sao?”

Tân Thiếu huých anh ta một cái, “Nhanh lên, lái xe đi.”

Dương Quần lại trừng mắt, “Không phải cậu cũng có xe sao, sao lại ngồi xe mình?”

“Không thích.”

“Mẹ đời, ám quẻ thế.”

“Sao cậu nói nhiều lời vô nghĩa thế nhỉ, mình còn phải ra sân bay đón Giang Đào đấy, nhanh lên.”

Dương Quần chỉ ra ngoài cửa sổ xe, anh ta nói: “Ra sân bay thì tự bắt xe đi. Mình nói cho cậu biết, mình không rảnh, còn phải về nhà, dạo này ông già hay mắng mình không về nhà đấy.”

Tân Thiếu không thèm để ý, chỉ thúc giục anh ta mau lái xe đi. Đến ngay con ngõ thì họ liền thấy Phan Đông Minh đứng ở ven đường cạnh chiếc Maybach. Dương Quần từ từ dừng xe lại, hạ cửa kính xuống, không ngờ đến sau khi mở cửa xe lại thấy một Phan Đông Minh như vậy. Hắn mặc một bộ âu phục màu bạc, cùng chiếc caravat tối màu, có vẻ không phù hợp với khung cảnh hỗn độn xung quanh. Hắn mỉm cười, đứng cạnh xe mà cứ như đứng trong vườn hoa nhà mình vậy. Dương Quần huyết sáo, nói: “Anh, anh từ đâu đến đây thế? Nhìn quần áo thế này chắc là vừa từ Trung Nam Hải* ra rồi.”

* Trung Nam Hải là một quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, Trung Quốc, là trụ sở của Đảng và chính phủ Trung Hoa.

Phan Đông Minh vẫn không để ý tới lời trêu đùa của anh ta, chờ Tạ Kiều ra xe mình. Tân Thiếu cũng xuống xe, nói với tài xế của Phan Đông Minh: “Xe tôi ở phía sau tiểu khu, anh lái đi nhé”, nói xong liền đưa chìa khóa cho anh ta rồi vào xe Phan Đông Minh, khởi động.

Dương Quần cười nói: “Nô tài vẫn là nô tài thôi, đúng là dễ sai bảo.”

Lúc này Phan Đông Minh mới nói với anh ta: “Muộn một chút thì lên câu lạc bộ trung tâm đưa Giang Đào đi hóng gió, đừng có đến chậm đấy.”

“Biết rồi, tôi gặp lại các vị.” Dương Quân lắc vai rồi đi luôn.

Phan Đông Minh kéo Tạ Kiều ngồi vào xe, nhìn quần áo của cô rồi nói với Tân Thiều: “Trước tiên đưa chúng tôi đến cửa hàng của Dương Dương đã.”

Tạ Kiều còn tưởng cửa hàng Dương Dương là một cửa hàng xa hoa, ai ngờ Phan Đông Minh đưa cô đến một tòa nhà, thang máy dừng ở tầng 28, nhìn cả tầng trụ lủi cô không khỏi nghi ngờ. Nếu mở cửa hàng ở đây, thì chắc chắn là chết đói rồi. Phan Đông Minh tự tay ấn chuông cửa. Tạ Kiều ngẩng đầu nhìn, ngay cả biển hiệu cũng không có, trước cửa lại không có gì đặc sắc, không thể bình thường hơn được nữa. Bên trong có người lên tiếng rồi mở cửa phòng. Phía trong quả là một khoảng trời riêng, khi vừa bước vào, thứ đập vào tầm mắt cô là một sân khấu hoa lệ, trước sân khấu là một cô gái rất đẹp. Thấy họ, cô ta cúi đầu rồi lên tiếng: “Phan tiên sinh, hoan nghênh anh đã quang lâm.”

Một cô gái trông có vẻ là cửa hàng trưởng liền nở nụ cười trong suốt, lễ phép nói: “Phan tiên sinh, mời vào bên trong.” Phan Đông Minh dắt tay Tạ Kiều bước qua khu sân khấu. Lần này quả là Tạ Kiều được mở rộng tầm mắt, suốt căn phòng rộng mấy trăm thước đều là quần áo, có bộ được treo ngay ngắn trên giá, có bộ được mặc trên người ma-nơ-canh. Ngọn đèn chiếu lên mỗi bộ quần áo đến chói lọi, cứ như đám mây ngũ sắc, tuyệt đẹp vô cùng.

Phan Đông Minh hỏi cô gái: “Dương Dương đâu? Không có ở đây sao?”

Cô gái mỉm cười trả lời: “Có ạ, đang tiếp khách trong phòng bên, mời Phan tiên sinh vào phòng nghỉ chờ cho.”

Phan Đông Minh gật đầu rồi kéo Tạ Kiều vẫn còn đang ngơ ngác đi về phía cánh cửa có treo biển “Phòng nghỉ.”

Còn chưa tiến vào trong thì đã nghe thấy tiếng cười vọng ra, là giọng nữ rất thanh thúy: “Cái này thì sao? Thế nào?”

Phan Đông Minh nghe thấy tiếng cười đó thì bàn tay nắm tay Tạ Kiều đột nhiên siết chặt lại, lúc sau thì thả lỏng. Hắn xoay người nhìn vào mắt Tạ Kiều, bỗng nhiên cười: “Thật khéo, lại gặp được bạn cũ ở đây.”

30. Chương 30

Tạ Kiều thuộc về hắn, là hắn gặp trước.

Editor: Fy

Phan Đông Minh nói xong câu đó liền kéo Tạ Kiều vào phòng nghỉ khiến Tạ Kiều không khỏi xấu hổ. Bạn cũ mà Phan Đông Minh nhắc tới, dĩ nhiên là La Hạo và Ninh Tiểu Nhã.

La Hạo ngồi trên chiếc sofa có cách trang trí rất khoa trương, mặc comple màu đen, áo bên trong màu trắng, không mang caravat, gương mặt anh tuấn chứa nụ cười nhạt. Trước mặt anh có hai cô gái, một người xinh đẹp là Ninh Tiểu Nhã. Cô ta mặc một chiếc váy dài mềm màu đỏ thẫm, giống như ngọn lửa rực rỡ đập vào mắt người khác. Cô gái kia cũng cực kỳ xinh đẹp. Mái tóc được cắt ngắn vì nóng, dính vào sau tai, nghe được tiếng bước chân liền xoay người lại nhìn. Đặc biệt là La Hạo, khi nhìn thấy Phan Đông Minh sóng đôi cùng Tạ Kiều, biểu cảm rõ ràng là sửng sốt giật mình, ánh mắt lập tức chuyển xuống hai bàn tay đang nắm chặt kia, nụ cười mỉm trên môi trong thoáng chốc trở nên cứng đờ. Anh chậm chậm ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào ánh mắt Tạ Kiều – đôi mắt chứa đầy cảm xúc không biết tên.

Sắc mặt Tạ Kiều lập tức trắng bệch. Cô miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi khuôn mặt La Hạo, rồi lại không biết nên nhìn đi đâu. Cô gái tóc ngắn kia đã tươi cười bước tới, thân thiết kéo cánh tay Phan Đông Minh, vui vẻ nói: “Ồi ời, Phan tiên sinh đại giá quang lâm tề xá, thực khiến nữ tử đây lấy làm vinh hạnh đó.” Cô gái nhìn nhìn mặt Phan Đông Minh, rồi lại chỉ vào mặt mình hỏi: “Anh bị làm sao thế? Bị ai cào thế?”

“Cái gì mà bị ai cào, đây là anh uống hơi nhiều nên bị ngã.”

“VẬY MIỆNG ANH THÌ SAO, CŨNG LÀ DO VẬY À?”

“MẮT MŨI EM BỊ SAO THỂ HẢ, ANH BỊ NHIỆT, ĐƯỢC CHƯA?”

Tạ Kiều nghe Phan Đông Minh và Dương Dương anh một câu em một câu, ánh mắt cô hơi lia đến chỗ La Hạo đang đứng, anh bước đến bắt tay với Phan Đông Minh, anh nói: “Đồng tử, thật là trùng hợp.”

Ninh Tiểu Nhã giống như ngọn lửa lướt tới, cũng thân thiết gọi Phan Đông Minh một tiếng: “Anh Phan, nhìn thử xem chiếc váy Dương Dương mới chọn cho em, nhìn ổn chứ?” Nói xong liền xoay một vòng, tà váy tung bay, hết như đóa hoa hồng vừa hé nụ.

Phan Đông Minh vừa bắt tay với La Hạo, vừa nói với Ninh Tiểu Nhã: “Tiểu Tứ mặc cái gì cũng đẹp cả.”

“Làm ơn đừng gọi em là Tiểu Tứ, em đã quá cái tuổi để gọi bằng nhũ danh rồi, gọi lên nghe giống hệt con trai vậy.” Ninh Tiểu Nhã quyến rũ liếc Phan Đông Minh một cái, hần liền cười nói: “Được được được, không gọi Tiểu Tứ, gọi là Ninh tiểu thư, được chứ?”

Đến lúc này Ninh Tiểu Nhã mới cười ngọt: “Vẫn là anh Phan tốt.”

Tạ Kiều vẫn bị Phan Đông Minh nắm chặt tay, lại bị người trước mắt ngó lơ. Sau khi La Hạo nhìn vào cô một lần liền dời ánh mắt sang nơi khác, bình tĩnh nói chuyện cùng Phan Đông Minh. Một lát sau, Phan Đông Minh mới kéo Tạ Kiều, đẩy cô đứng bên cạnh cô gái gọi là Dương Dương kia: “Dương Dương, giới thiệu một chút, đây là Tạ Kiều. Cô ấy giao cho em, em xem thế nào rồi làm đi.”

Lúc này Dương Dương mới liếc liếc Tạ Kiều xem thử, lại không nhìn được, tiếp tục nhìn thoảng thoảng, trong lòng bắt đầu giận dữ. Cùng là phụ nữ hết, sao cái cô tên Tạ Kiều kia nhìn xinh đến thế cơ chứ. Làn da mềm mịn màng giống hệt như trẻ con vậy. Cô nhìn chăm chăm vào Tạ Kiều từ trên xuống dưới, lại nghe Phan Đông Minh nói với Tạ Kiều: “Đây là Phan Dương Dương, em gái tôi. Đừng nhìn tuổi con nhóc này còn nhỏ, trời phú là nhà thiết kế, từ ánh mắt đến cách thưởng thức đều độc đáo, sống tự do phóng túng. Đây mới gọi là chuyên gia.”

Phan Dương Dương trừng mắt nói: “Phan tiên sinh, có ai như anh lại khen em gái mình như vậy hử. Gì mà phóng túng đến thế, đó gọi là cách sống mới. Hoàn toàn khác nhau.” nói xong kéo kéo ôm ôm cánh tay Tạ Kiều nói tiếp: “Ồi, da chị thích thật đó, vừa mềm vừa trắng, diện mạo lại có chút gì đó xưa xưa nha. Hôm nay em phải thi thố tài năng trên người chị, lát nữa cho Phan tiên sinh đây không nhận ra chị luôn.”

Cô gái cứ gọi anh trai mình là Phan tiên sinh, nhưng thực ra cũng rất rõ ràng ý thân thiết. Nhưng, giờ phút này trong đầu Tạ Kiều toàn là gỗ, tầm mắt đều là chiếc váy đỏ như lửa cháy. Cô chỉ có thể miễn cưỡng nở nụ cười với Phan Dương Dương, xong liền bị cô nàng lôi đi.

Ninh Tiểu Nhã nhìn bóng Tạ Kiều, lại chớp chớp mắt nhìn Phan Đông Minh, hỏi: “Khẩu vị thay đổi? Tìm ở đâu ra báu vật như vậy? Nhưng cũng không chân thực như pháo hoa vậy, đủ lạnh lùng.”

Phan Đông Minh kéo caravat, cùng La Hạo ngồi chung trên chiếc sofa dài, hần nói với La Hạo vẫn đang giữ im lặng: “Tốt nhất là cậu nên nhanh chóng quản con nhỏ này, cả ngày đều tùy tiện như vậy, thấy tôi mà ngay cả tiếng ‘anh’ cũng không chịu gọi.”

La Hạo còn chưa nói chuyện, Ninh Tiểu Nhã liền cười nói: “Anh còn thiếu gái gọi là ‘anh trai’ hay sao, em mà còn gọi thì chắc lỗ tai anh đóng kén đấy. Nhưng mà, lần này ánh mắt của anh hơi bị được đấy, cô Tạ Kiều này, so với mấy cô nghệ sĩ tiểu tốt chẳng hạn thì còn đẹp hơn nhiều, chỉ là có chút kiêu ngạo. Cô ta làm cái gì?”

Phan Đông Minh nở nụ cười: “Em cái gì cũng tò mò. Không nói cho em biết.”

“Hử, em cũng chẳng cần biết đâu.” Ninh Tiểu Nhã trừng mắt nhìn Phan Đông Minh, rồi ngồi xuống bên cạnh La Hạo, rất tự nhiên mà ôm cánh tay hần.

La Hạo rốt cuộc cũng cười, ngẩng đầu, nhìn tấm gương treo trên vách tường đối diện: “Đúng vậy, thật đúng là xinh đẹp.” Hần quay đầu lại nhìn Phan Đông Minh: “Đồng tử, anh đúng là có phúc.”

Ý cười của Phan Đông Minh vô cùng sâu sắc, hần vồ vồ vai La Hạo, “Có thể tìm Tiểu Tứ làm phu nhân mới đúng là phúc của cậu.”

La Hạo nhìn ánh mắt đầy ý cười của hần, không gạt đầu, chỉ nói: “Phải, em có phúc, anh nói rất đúng.”

Ninh Tiêu Nhã lại trừng mắt, nhưng không giấu được nét vui vẻ, “Đã bảo không được gọi em là Tiểu Tứ mà.”

Một giờ sau, Tạ Kiều bị Phan Dương Dương kéo hết như một con lừa bước vào phòng. Phan Dương Dương vỗ tay cười: “Mau tới nhìn trộm một chút đi, mấy anh chị còn nhận ra ai không?”

Phan Đông Minh cùng La Hạo đứng dậy, nhìn gương mặt đỏ hồng run run của Tạ Kiều. Ninh Tiêu Nhã bất mãn, kéo kéo La Hạo, nhỏ giọng nói: “Anh bị làm sao vậy?”

La Hạo lại ngượng ngùng ngồi xuống. Đúng, anh bị làm sao vậy? Cô gái xinh đẹp trước mặt, không phải là người anh có thể tùy ý lại gần. Bây giờ cô thuộc về một người đàn ông khác, không phải là La Hạo anh, và cô cũng không cần tới La Hạo anh. Tim anh như bộ quần áo bị kéo căng, rất đau, rất đau, nhưng ánh mắt anh vẫn không thể dời khỏi gương mặt Tạ Kiều. Tạ Kiều, thật đúng là xinh đẹp. Nhưng, sự xinh đẹp của cô, trong giờ phút này đã bị người đàn ông kia có được. Anh chợt nhớ tới cô gái đáng yêu lúc trước, nở nụ cười rực rỡ ủa vào lòng anh, kiễng mũi chân túm lấy cổ áo anh, rồi hôn nhau. Cô gái ấy dùng những ngón tay hoàn mỹ như được điêu khắc từ những nhà nghệ thuật chuyên nghiệp nhất vuốt ve mặt anh, chân mày anh, khoe môi anh, thân thể anh. Anh còn muốn nghĩ đến dáng vẻ say mê của cô khi ở dưới anh, cô gái ấy run run gọi tên anh, đôi môi như một đóa hoa mời gọi, nhẹ nhàng nói với anh rằng “em yêu anh”...Bây giờ, hết thảy những điều đó, tất cả những gì cô ấy có, từ nay về sau đã không còn quan hệ nào với anh nữa. Nhìn Tạ Kiều đứng cách xa mình chỉ có mấy thước, nhưng lại không khác nào là muôn sông nghìn núi. Cô rốt cuộc không có quan hệ gì với anh nữa. Chỉ nghĩ đến đó, trái tim La Hạo lại đau nhói. Rất đau, giống như một bàn tay vô hình nào đó siết chặt, giống như bị một cái búa khổng lồ bổ xuống. Là đau thương đến như vậy. Ánh mắt La Hạo nhìn chăm chăm vào đôi mắt Tạ Kiều, đã không thể chịu đựng được cơn đau này, anh muốn khắc sâu vào trong trí nhớ dáng vẻ cô bây giờ, khắc thật sâu vào trong xương trong cốt. Là mọi thứ, là ánh mắt đau, cái mũi đau, trái tim đau, đau vì một Tạ Kiều đang dần mờ hồ trước mắt. Anh biết bản thân mình đang có chút không nên, nhưng vẫn gian nan cúi đầu xuống, rút cánh tay Ninh Tiêu Nhã đang nắm chặt kia, im lặng quệt ngang gương mặt ướt.

Mái tóc ngắn của Tạ Kiều được Phan Dương Dương tết nhỏ theo kiểu tóc điển hình của người da đen, những bím tóc xuôi xuống, gọn gàng với một chiếc mũ nổi, để lộ ra vầng trán thanh thú nhẵn mịn. Phía sau tai phải còn cài một đóa hoa hồng bằng vàng. Điểm nhấn của lớp trang điểm tập trung ở đôi mắt. Đôi mắt hơi cụp xuống, có dùng chút mi giả, vừa đen vừa dày, viền mắt được tô đậm khiến cho cô thoát nhìn như một mỹ nhân Châu Âu. Trên người cô vận một bộ váy ngắn màu xám bạc bó sát, hai chân thẳng và thon dài được để trần. Phan Đông Minh ngạc nhiên, sững sờ trong chốc lát mới cười nói: “Cũng không tệ lắm, chỉ là còn thiếu một đôi giày.”

Phan Dương Dương nhìn Tạ Kiều như tiên giáng trần, có chút hâm mộ nói: “Please, Phan tiên sinh, không thể khen tay nghề của em chút sao? Kiểu tóc của chị ấy anh vừa lòng chưa? Năm người cùng làm đó nha.” Cô gái khoa trương giơ giơ năm ngón tay, “Ôi, tay em đau lắm đấy.”

Phan Đông Minh cười: “Muốn anh trai đây hậu tạ em thế nào?”

Phan Dương Dương xòe tay: “Ôn nghĩa gì không biết nữa, anh cứ mau trả tiền đây đi.”

Phan Đông Minh giơ tay nheo mũi em gái, có chút cưng chiều nói: “Tiểu nha đầu, định ‘không nhận lực thân’ à?”

* Lực thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con.

“Ôi trời, được rồi được rồi, để em chọn cho Tạ tiểu thư một đôi giày đi.” Phan Dương Dương cười. Đợi em gái lúi Tạ Kiều đi xong, Phan Đông Minh mới quay đầu lại, nhìn ánh mắt La Hạo vẫn chứa đầy hình ảnh Tạ Kiều. Hần, tuyệt nhiên không chút cố kỵ có Ninh Tiêu Nhã bên cạnh, nhìn bóng Tạ Kiều đến gần người. Phan Đông Minh làm việc gì cũng chỉ vì niềm vui của mình, ánh mắt tự tiện kia của La Hạo khiến cho hần bắt đầu cảm thấy không được thoải mái. Trong mắt hần, mặc kệ là thế lực nhà La Hạo hay Ninh Tiêu Nhã, hần đều không quan tâm. Chỉ cần không liên lụy hay tổn hại tới lợi ích của hần, người trong mắt hần chỉ

chia làm hai loại: Hữu dụng và vô dụng. Tạ Kiều thuộc về hần, là hần gặp trước. La Hạo đến trước, chẳng qua là vì hần bất cẩn, chần chệ ăn cỏ lại để cho La Hạo chui rào. Không sao cả, cho dù mất bò mới lo làm chuồng thì cũng không muộn nữa. Biểu hiện hôm nay của Tạ Kiều không tệ lắm, không hề khóc sụt sùi khi nhìn thấy người đàn ông này, không khiến mặt mũi hần phải gọt hết xuống.

Hần đi tới, ngồi xuống, bá vai La Hạo nói: “Không phải đã nói là muốn kết hôn sao? Quyết định thế nào?”

La Hạo không có phản ứng, Ninh Tiêu Nhã cũng chỉ mở to hai mắt nhìn Phan Đông Minh, rồi lại nhìn La Hạo. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nơi nào đó của La Hạo bỗng bình tĩnh lại, anh mỉm cười, rồi đứng lên nói với Phan Đông Minh: “Có chút mệt, em ra ngoài hút thuốc.” Nói xong, không để ý Ninh Tiêu Nhã ngồi một mình, anh xoay người bước ra ngoài.

Phan Đông Minh chỉ chỉ vào bóng La Hạo, rồi lại nhìn Ninh Tiêu Nhã: “Chuột cũng không phải là đứa dễ bị giam tù đâu, em giám sát chặt chẽ chút đi.”

Ninh Tiêu Nhã theo đuổi La Hạo là chuyện ai cũng biết. Thậm chí, cô ta còn không chút để ý hay rụt rè nào yêu cầu La Hạo đính hôn rồi trực tiếp kết hôn. Lúc đó La Hạo nhìn cô ta một lúc lâu sau mới mỉm cười: “Sao vậy? Em không tin tưởng anh, hay là không tin tưởng chính bản thân em? Anh không muốn kết hôn trực tiếp, là muốn chờ cho em một đường lui. Nếu em đã nghĩ kỹ, và nếu như hối hận, hai chúng ta cũng chẳng cần làm khó gì cho nhau.” Nhưng là hiện tại Phan Đông Minh lại nhắc nhở cô ta phải tóm lấy, giữ lấy La Hạo. Không phải là cô ta không lo lắng. Ninh Tiêu Nhã yêu La Hạo, yêu không còn tự tôn nào. Từ khi cùng anh bắt đầu mối quan hệ yêu đương này mấy tháng qua, anh đều phong lưu không kiềm chế được. Thậm chí trước mặt cô ta, anh không thèm che giấu ánh mắt nóng rực đầy tình cảm với người phụ nữ kia, cô ta vẫn cắn răng gắng gượng. Ninh Tiêu Nhã muốn cho La Hạo biết, cô ta cũng không phải là loại đàn bà bụng dạ hẹp hòi gì. Sự nghiệp của La Hạo, cô ta cũng đã hết sức mình, giúp đỡ bằng mọi khả năng có thể, lợi dụng quan hệ từ những người anh trai trong nhà, thậm chí là của ông bố già, giúp La Hạo bắt đầu những mối quan hệ làm ăn khác trong giới. Đáng tiếc, La Hạo vẫn thờ ơ như trước, giống như việc cô ta đang làm là nghĩa vụ bắt buộc. Mặc dù có chút đau lòng, nhưng Ninh Tiêu Nhã vẫn tự an ủi chính mình. Anh tuy phong lưu, nhưng rốt cuộc vẫn ở bên cạnh mình đấy sao.

Anh cả cũng đã nói, nếu muốn giữ chặt một người đàn ông, phải nghĩ biện pháp khiến cho hần ta không thể rời khỏi em được.

Nhưng như thế nào mới có thể khiến cho La Hạo không thể rời khỏi cô ta được? Ninh Tiêu Nhã biết, gia đình La Hạo rất phức tạp. Mà La Hạo, cũng bởi vì mối quan hệ với cô ta, sử dụng những ưu thế của cô ta để diệt trừ những chướng ngại vật trên con đường phía trước. Bất cứ ai chặn đường nghĩa là lao đầu vào chỗ chết.

Ninh Tiêu Nhã đứng lên, đứng trước tấm gương lớn. Cô ta nhìn trong tấm gương, bắt gặp ánh mắt của Phan Đông Minh. Người đàn ông này chưa bao giờ phải che giấu dục vọng, tài phú, quyền lực, đàn bà trong mắt mình. Anh cả cũng đã nói, ở thủ đô, muốn giao thiệp với giới kinh doanh nhà đất, có hai điều cần phải nhớ kỹ. Thứ nhất, phải tận lực tận sức trở thành bạn của Phan Đông Minh. Thứ hai, nếu không phải là bạn thì xin đổi nghề. Bởi vì, sức ảnh hưởng của người đàn ông này trong giới nhà đất là không thể khinh thường được. Ninh Tiêu Nhã không tin điều này. Cô nhếch môi, nhìn Phan Đông Minh qua tấm gương bằng ánh mắt quyến rũ: “Người cần giám sát chặt chẽ có lẽ là anh đấy. Em nghĩ, Tạ tiểu thư này cũng không phải loại người dễ giữ trong nhà đâu.”

31. Chương 31

Nếu không có anh, thì hạnh phúc đã mất, mà nếu có thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì, hạnh phúc, đó là dĩ vãng xa xôi đến chừng nào...

Phan Đông Minh cười cợt, hần đứng lên đi đến phía sau Ninh Tiêu Nhã, cúi đầu nhìn cô gái xinh đẹp trong gương. Hần thấp giọng hỏi: “Em yên tâm, cô ấy là con cá, anh là lưới bắt cá, nhưng mà, La Hạo cũng là

một con sói, cẩn thận mà em không thích ứng được đâu.”

Hắn nhìn khuôn mặt cô nàng có chút tai tái, lại dùng ý cười để chấm dứt màn đối thoại này, xoay người đi ra ngoài.

Trên người Tạ Kiều mặc một chiếc áo choàng gió màu trắng, thắt lưng cài lại thành nơ con bướm thít chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô. Lúc Phan Đông Minh kéo Tạ Kiều ra khỏi tòa nhà thì Tân Thiệu cũng đã đưa Giang Đào từ sân bay tới. Xe đỗ dưới tầng, Giang Đào mở cửa xe đi ra. Anh ta thân thiết ôm lấy Phan Đông Minh rồi hàn huyên, ánh mắt lại bất giác rảo qua Tạ Kiều, cuối cùng anh ta thật sự không tìm được mà hỏi: “Đồng tử, vị này là?”

Phan Đông Minh nở nụ cười, hắn kéo Tạ Kiều lại: “Thật sự là không nhận ra sao? Tạ Kiều mà.”

Về mặt Giang Đào hiện chút kinh ngạc, còn thêm chút buồn cười, “Trời ạ, xem ra thị lực của em không ổn rồi, phải nhanh sắm một cặp kính thôi.”

Tân Thiệu thò đầu từ trong xe ra, dùng vẻ khoa trương mà nhìn Tạ Kiều rồi nói: “Ôi trời, em gái tiên nữ.”

Tạ Kiều miễn cưỡng cười với Tân Thiệu, nụ cười của cô mang theo chút hoảng hốt, đau đớn, nhưng không sao, cô nghĩ, như vậy lại thật tốt. Một kết cục hoàn mỹ, La Hạo tìm được một người bạn đời, cô gái đó thật xinh, thật đẹp, tối thiểu thì đó là cô gái trong sạch không chút tì vết. Loại con gái như nhuốc như cô chỉ có thể xứng đôi với loại khốn nạn như Phan Đông Minh. Thật hoàn mỹ, ha ha, cô muốn cười, thật sự muốn bật cười.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, cô quay đầu, thấy La Hạo đi tới. Anh đi cùng vị hôn thê của mình, những ngón tay trắng nõn nắm lấy khuỷu tay anh. Họ thật đẹp đôi, như một bức họa hoàn hảo vậy. Cô gái ấy ngẩng cao đầu, y như một vị hoàng hậu cao quý đang đi qua hàng ngũ quân đội. La Hạo đang cười, cười với họ, khuôn mặt với nụ cười như ánh mặt trời kia bỗng nhiên khiến mắt cô hơi đau nhói. Nụ cười của anh quá quen thuộc, Tạ Kiều có chút ảo giác, phẳng phất như khi anh đứng trước cổng của ngôi trường trăm năm, tựa lưng vào xe, tươi cười nhìn cô từng bước đi về phía vòng ôm ấm áp của anh.

Ngón tay Tạ Kiều nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Vừa thấy La Hạo, trái tim cô như bị rút đi, nếu như con người của cô đui chột thì đôi mắt đã chẳng bị hình ảnh này khiến cho đau đớn, nhưng nó vẫn không muốn bỏ qua từng động tác, từng biểu hiện của La Hạo. Cô biết cô không thể như vậy, bên cạnh anh còn có vị hôn thê của anh, nhưng cô muốn khắc sâu hình bóng La Hạo vào lòng, ý muốn này cứ như một hạt giống được gieo xuống, rồi vội vàng đuổi thân và cành lá mà chỗi lên khỏi mặt đất. Cô nhìn người đàn ông đem đến cho cô một tình cảm lưu luyến khó quên, hiện tại anh đã thuộc về người phụ nữ khác, không phải là của cô. Rốt cục, nỗi bi thương sánh cùng trời đất đã thổi quét đến, Tạ Kiều cắn chặt răng, tham lam mà nhìn.

Cô thấy Giang Đào lướt qua chỗ cô rồi đi về hướng La Hạo. Họ ôm chặt lấy nhau, hình như người đàn ông rạng rỡ như ánh dương nói gì đó, rồi họ cười to lên. Tạ Kiều chỉ dám đứng yên đó như một pho tượng, cô không dám động đậy, cô sợ chỉ động nhẹ là giọt lệ sẽ trào qua viền mắt mà nhỏ xuống.

Tạ Kiều cũng không biết tại sao ánh mắt mình lại chạm phải cái nhìn của Ninh Tiêu Nhã. Cô gái xinh đẹp đó như có như không nhìn cô, ngay khi cô lặng lẽ nhìn La Hạo, Ninh Tiêu Nhã đã kiêu ngạo nhìn cô. Hai người cách nhau không xa, Tạ Kiều không thấy rõ ánh mắt cô ta, nhưng Tạ Kiều biết, có một loại ánh mắt biểu thị được một ý tứ, đó là khinh miệt.

“Sao tay lạnh vậy? Lạnh à?” Phan Đông Minh nắm lấy tay Tạ Kiều, nâng lên bên môi rồi hôn lên ngón tay cô. Lúc này Tạ Kiều mới phát hiện ra mình đang run rẩy. Cô quay lại nhìn Phan Đông Minh, hắn mỉm cười nhìn cô. Cô cũng mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp thêm nụ cười lại càng có sức quyến rũ, nhưng thật ra nó lại khiến Phan Đông Minh hơi sững sốt. Hắn lập tức nắm tay cô để cô ôm lấy thắt lưng hắn, rồi hắn nghiêng mặt, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Cô bé ngoan, đáng ra em phải học trường điện ảnh mới đúng, biểu hiện tối nay rất tốt. La Hạo đang nhìn đấy, tiếp tục đi.” Hắn khẽ nhướng mắt, không ngừng hôn nhẹ lên hai má Tạ Kiều. Tạ Kiều bật cười khanh khách, cô vui mặt vào bộ âu phục của hắn, nhẹ nhàng lau đi dòng nước mắt hơi trào ra, sau đó nâng tay ôm cổ Phan Đông Minh, ghé miệng nhẹ nhàng nói bên tai hắn: “Để hai chúng ta cùng xuống địa ngục đi, đồ khốn nạn ạ.”

Phan Đông Minh như nghe được tiếng nói say mê nhất thế giới này, mím miệng cười dịu dàng, hẳn vừa cười vừa như nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Có em đi cùng thì thế nào cũng được, chỉ cần có thể nhìn thấy em khóc em cười.”

Họ dính lấy nhau, người ngoài nhìn vào thì đúng như một đôi đang liếc mắt đưa tình. Tân Thiếu không nhìn được, bèn đưa tay gõ lên cửa kính xe, “E hèm, hai người có thể quan tâm đến cảm xúc của người cô đơn được không, nhanh, lên xe đi, ân ái mà cũng không nhìn xem đây là đâu, chỗ này người đến kẻ đi, hai người không xấu hổ sao.”

Lúc họ lên xe, Phan Dương Dương vội vàng chạy tới. Giang Đào ôm lấy Phan Dương Dương rồi hôn lên hai má cô, thì ra họ là một đôi, Tân Thiếu thống khổ nói: “Em phải nhanh chóng gọi cho Dương Quân mới được, nếu cậu ta cũng đưa gái đến thì rõ ràng là em phải mua đậu phụ về để đập đầu.”

Quả nhiên Dương Quân cũng không có bạn gái đi cùng, anh ta đứng đợi ở bãi đỗ xe của tòa nhà Capital, giật mình nhìn Phan Đông Minh cùng La Hạo đồng thời xuất hiện. Tân Thiếu kéo anh ta lại, bắt đầu than khổ: “Dương Quân, rốt cục hôm nay bạn cũng phát hiện ra tiềm chất đáng yêu của cậu, người ta đều có đôi có cặp, hai bọn mình thì lẻ loi, tạm thời làm một đôi đi.”

Dương Quân đẩy anh ta ra, “Đừng có bám lấy mình, ai thêm làm một đôi với cậu, mình điên chắc, bạn gái mình vào toilet thôi.”

Tân Thiếu há hốc miệng, oán hận nói: “Mẹ kiếp, tối nay mình thành Vương Lão Ngũ rồi.” (tạm hiểu ở đây là kẻ cô đơn)

Tạ Kiều bước đến tươi cười với Dương Quân, Dương Quân liếc nhìn, “Mẹ kiếp” một tiếng rồi thì thào nói: “Ôi, ai đây? Ai đây? Không phải ngôi sao Hongkong đấy chứ?” Anh ta kéo tay Tạ Kiều lại hôn “Chụt!” một cái lên mu bàn tay cô, lại bị Tân Thiếu đâm một phát vào lưng khiến anh ta nhe răng, “Thằng ranh, đâm mình tí nữa thì học máu.”

Dương Quân kéo Giang Đào lại, bĩu môi hỏi: “Sao lại gặp được thằng dở hơi oan gia này?”

“Gặp ở chỗ Dương Dương.”

“Thế này còn cái gì gọi là anh em nữa, mình khó chịu rồi đấy.”

“Đều là đứa biết sĩ diện, bản lĩnh mặt dày cũng đủ rồi, còn khó chịu gì nữa.”

“Mình khó chịu thay cho Tạ Kiều.”

“Này, không phải là cậu không muốn gặp Tạ Kiều sao.”

“À, tuy rằng mình không biết giữa họ có chuyện chán ngắt gì, nhưng mà tiếp xúc qua thì thấy cô ấy cũng không tệ lắm.”

“Bạn gái cậu đâu? Đi toilet gì mà lâu thế?”

“Mình nói dối thằng ngốc Tân Thiếu thôi, gần đây bị bố già mắng, còn dám chơi bởi sao.”

“Ha ha, thì ra là bị quẫn.”

Câu lạc bộ Capital ở tầng chót, là câu lạc bộ sang trọng nhất Trung Quốc, cũng là nơi tụ hội của giới thượng nhân. Tại đây có thể vừa thưởng thức những món thượng hạng như món bít tết đặc biệt, vừa nghe nhạc tại bar, tầm nhìn bao quát ba trăm sáu mươi độ đủ để nhìn một Bắc Kinh phồn hoa ngay dưới chân.

Dương Quân và Tân Thiếu kéo Giang Đào cùng Phan Dương Dương vào quầy rượu. Mọi khi Giang Đào luôn muốn La Hạo thay anh ta uống rượu, hôm nay La Hạo lại đặc biệt cao hứng. Anh uống một ly rồi lại thêm ly nữa, cũng không biết sao từ lượng lại cao được đến vậy. Đáy lòng anh như đang có tiếng kêu gào, có cảm giác hấp tấp, anh nhìn Tạ Kiều dịu dàng ngồi cạnh Phan Đông Minh thì lại càng nóng nảy hơn. Có lẽ dưới tác dụng của cồn, anh không thể khống chế được mình, từng đợt men rượu như xộc thẳng lên đầu, anh cố kiềm chế lại, nhưng cuối cùng vẫn nghiêng ngã đứng lên, đẩy Ninh Tiêu Nhã ra, lảo đảo đi đến trước mặt Phan Đông Minh, giơ ly rượu trong tay ra đặt trước mặt hắn, “Đông tử, uống với anh em một ly đi, hôm em với Tiêu Nhã dính hôn anh cũng không đến, không nể tình bạn bè gì cả.”

Phan Đông Minh đứng dậy, cười nói: “Chuyện đó, đúng là tôi không phải, chúc phúc muộn vậy, chúc cậu cùng Tiểu Tứ bách niên giai lão, chúng ta cạn ly.” Hắn uống xong lại nói với Tạ Kiều: “Em cũng đến chúc rượu bạn tôi đi, chung vui mà.”

Tạ Kiều đứng lên mà không nhìn vào La Hạo, cô rót đầy hai ly, giơ lên, nói như đang đọc kịch bản: “Chúc anh và Ninh tiểu thư hạnh phúc viên mãn.” Uống phải loại rượu mạnh, nước mắt nghẹn ngào của cô cũng tuôn ra. Phan Đông Minh vuốt vuốt sau lưng cô, lúc cô vừa định ngồi xuống thì La Hạo lại rót hai ly rồi đưa một ly cho cô, anh nhìn vào mắt Tạ Kiều, nói: “Không thể chỉ một mình em chúc anh, anh cũng phải đáp lễ một ly, chúc em và Đông tử trăm năm hảo hợp.”

Phan Đông Minh cười rồi xua tay, “Cô ấy không uống được rượu, ly này để tôi thay.”

La Hạo giữ chặt lấy bàn tay muốn cầm ly rượu của hắn, như có như không mà nhìn hắn và nói: “Đừng vậy chứ anh, không phải chỉ là một ly rượu thôi sao?”

Phan Đông Minh còn chưa nói gì thì Tạ Kiều đã cầm lấy ly rượu, cô nói: “Em uống.” Rượu theo khóe miệng tràn ra, cô lấy mu bàn tay lau đi rồi khẽ gạt đầu và nói: “Thật xin lỗi, em muốn vào toilet.”

Tạ Kiều đi rồi, Ninh Tiêu Nhã vốn đang thờ ơ mới chịu buông cánh tay đang quấn lấy La Hạo ra, cô ta cũng rót rượu, “Anh ba Phan, em chúc anh và Tạ tiểu thư ân ái mặn nồng.”

“Em chúc anh cùng Tạ tiểu thư bên nhau dài lâu.”

“Em chúc anh cùng Tạ tiểu thư vĩnh kết đồng tâm.”

Phan Đông Minh uống cả ba ly, cuối cùng, thấy Ninh Tiêu Nhã còn muốn rót rượu thì hắn mới nói: “Thôi được rồi, tha cho anh đi.”

Tạ Kiều từ toilet đi ra, bỗng phát hiện La Hạo đang dựa lưng ở một góc hành lang mà hút thuốc. Trong lòng cô chợt hoảng hốt, bước chân cũng chậm lại, nhìn người đàn ông chìm trong làn khói thuốc. Cô nhắm mắt lại, cố gắng nhớ xem con người anh màu gì, không phải màu hổ phách. Cô vẫn luôn chìm đắm trong đôi mắt thản nhiên như có làn sương ấy, đến nỗi khó có thể kìm chế được, đến nỗi muốn chôn vùi tất cả, chỉ còn xúc cảm của tình yêu như bây giờ. Nhưng hiện tại, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, cô dừng lại khi bước chân đến càng gần, nhìn người đàn ông cô đơn giờ phút này, cơn đau xé ruột như trào ra khỏi lồng ngực, lan tràn đến đầu ngón tay cô.

Rốt cục La Hạo cũng xoay người lại, trầm mặc nhìn Tạ Kiều đứng cách đó không xa, lâu như qua cả thế kỷ vậy. Cô nghe thấy anh cất lời, tiếng nói trầm thấp khàn khàn, anh nói: “Tiểu Kiều, em có hạnh phúc không?”

Hơi rượu của hai ly vừa rồi dâng lên, ngay cả trong ánh mắt cũng thấy khí nóng, cô dần không thấy rõ mặt anh nữa. Người đàn ông trước mặt không còn vẻ rạng rỡ như trong dĩ vãng, mái tóc gọn gàng giờ này rối bời, nhưng vẫn thấy quen thuộc, vẫn thấy thân thiết. Tạ Kiều cố gắng kìm nén nước mắt, muốn cúi đầu nói với anh, nếu không có anh, thì hạnh phúc đã mất, mà nếu có thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì, hạnh phúc, đó là dĩ vãng xa xôi đến chừng nào. Nhưng cô không thể, chỉ có thể cắn răng chịu đau.

“Nhìn em có vẻ rất hạnh phúc, anh cũng hy vọng em có thể hạnh phúc, bởi vì...” La Hạo không hy vọng cô lên tiếng, anh sợ cô sẽ nói ra những lời khiến anh sống không bằng chết, anh lại vội vàng nói: “Bởi vì anh hạnh phúc nên cũng mong em được như vậy, lời chúc phúc vừa rồi của em, với anh mà nói là rất quan trọng, cảm ơn lời chúc phúc của em.”

Một loại đau đớn đến tận xương tủy từ lời nói của anh đâm thấu đến nơi mềm yếu nhất trong cô, rót cục nước mắt cũng tuôn trào. Trong lúc hoảng hốt, cô có thể thấy rõ La Hạo đang đến gần, anh cúi đầu nhìn cô, gần đến độ, có thể thấy rõ hàng mi của cô đang run rẩy, giọt nước mắt như là giọt sương đậu trên đóa hoa buổi sớm, không chân thực. Vẻ đẹp của cô như ngọn lửa thiêu đốt từng sợi dây thần kinh của anh, anh nâng tay lên thì cô liền nhắm chặt hai mắt lại, một chuỗi nước mắt như những viên trân châu nhỏ xuống. Anh chỉ muốn lau nước mắt cho cô, cô vừa khóc anh đã cảm thấy tim mình run lên đau đớn. Đáng ra cô phải là bảo bối được anh nâng niu che chở trong lòng bàn tay. La Hạo thở dài, ngay khi bàn tay anh áp lên khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Kiều, thì từ phía sau có người gọi anh: “La Hạo!”

32. Chương 32

“Có thể không yêu không, bởi khi yêu thật đau khổ, anh đau đến chết mất, nhưng không có cách nào để quên được em...”

Tạ Kiều kinh hãi mở to hai mắt, Dương Quân đứng phía sau La Hạo, anh ta bước tới như thể không nhìn thấy Tạ Kiều, nắm lấy bả vai La Hạo rồi nói: “Thì ra anh ở đây, nhanh lên, mọi người đang tìm anh, tẩu lượng tốt như anh mà còn trốn à.”

La Hạo bị Dương Quân lôi đi, còn lại Tạ Kiều như bức tượng thờ đứng yên ở đó rất lâu, đến khi Dương Quân vác bộ mặt nghiêm trọng đến, cô mới nâng tầm mắt lên bình tĩnh nhìn anh ta.

Dương Quân cúi đầu nhìn cô, như thể muốn cảnh cáo, anh ta nói: “Đồng tử với Ninh Tiêu Nhã ở trong lúc nào cũng có thể ra, cô đối khát gì mà phải làm như vậy, tình hình của La Hạo cũng không phải là cô không biết, chọc vào Đồng tử hay Ninh Tiêu Nhã thì cô cũng đều không được yên, hiểu rõ chưa?”

“...Xin lỗi.”

“Tôi không hy vọng bạn tôi vì cô mà phản bội nhau, chuyện gì qua thì cứ để cho nó qua đi, dù chỉ là vì tốt cho La Hạo, có được không?”

Nước mắt Tạ Kiều lại chảy xuống, cô yếu ớt nói: “Dương Quân, xin anh, lấy áo khoác của tôi ra đây, tôi muốn rời đi.”

Dương Quân yên lặng nhìn cô hồi lâu, rốt cục cũng thở dài rồi gật đầu. Chẳng những anh ta cầm áo khoác ra mà còn đưa cho cô cả túi xách, “Cô muốn đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, chỉ cần không phải ở chỗ này.”

“Có cần tôi đi cùng cô không?”

“Không, tôi muốn ở một mình trong chốc lát.”

Dương Quân nhìn bóng Tạ Kiều khuất dần sau cửa thang máy, nghĩ nghĩ thế nào, cuối cùng vẫn lấy điện thoại ra gọi đến một dãy số.

Thang máy vừa xuống đến nơi, Tạ Kiều định phương hướng, rồi đi vào dòng người. Bắc Kinh tháng 10 về đêm có chút gió, khá lạnh. Cô thấy lạnh, hai đùi để trần dần nổi da gà, cô ôm lấy cánh tay mình đi về phía tây. Khóe mắt ẩm ướt bị gió thổi qua nên hơi lạnh, cô hốt hoảng nhìn những ánh đèn đỏ rực phía đuôi xe trong dòng xe cộ tấp nập, hai bóng đèn đỏ cứ như đôi mắt vẫn cố gắng mở to trong đêm. Thỉnh thoảng cô chớp mắt, nhưng trong đầu vẫn trống rỗng, vô thức, như thể nước chảy bèo trôi, cô đi rất lâu, rất lâu mới phát hiện ra đây là một con đường thẳng tắp. Khi đi qua một góc của khu công viên nhỏ, cô nghe thấy tiếng đàn ghita truyền tới, có giọng thanh thúy của một người thanh niên đang hát lên bài hát bí ẩn. Cô dừng lại cẩn thận nghe trong chốc lát, xoay người đi đến phía chàng trai trẻ tuổi mặc quần bò mài với mái tóc hơi dài.

Chàng trai trẻ kinh ngạc nhìn Tạ Kiều đến nỗi quên cả lời hát. Trước mặt anh ta có cái hòm đựng ghita đang mở ra, bên trong có vài tệ tiền lẻ. Tạ Kiều nhìn rồi nhẹ giọng hỏi: “Là sinh viên sao?”

Chàng trai trẻ bỗng nhiên đỏ mặt, nhìn thấy mỹ nữ, anh ta nói lắp bắp: “Vâng, vâng, là trường y Bắc Kinh, tôi là, là sinh viên.”

Tạ Kiều nhìn chàng trai có vẻ không kém mình nhiều tuổi lắm, khẽ cười: “Cậu hát rất hay, có thể hát lại một lần nữa không?”

Chàng trai hít sâu một hơi, gật gật đầu, tay anh ta bắt đầu gảy, nhẹ nhàng trượt trên phím đàn, tiếng đàn trong như nước chảy qua sông vậy. Anh ta không dám ngược mặt nhìn cô gái một cái, sợ lại quên lời hát, anh ta thậm chí bối rối với chính mình khi nãy suýt chút nữa thì bẽ mặt trước cô, cố gắng tập trung hát lại bài ca thêm một lần.

Tạ Kiều nghe đến mê mẩn, như rơi vào cảnh trong lời bài hát. Trước mặt cô hiện ra một quãng đò, như lửa vậy, cô nhìn đến ngây dại như con thiêu thân mang theo niềm tin ngu xuẩn mà anh dũng lao vọt vào biển lửa kia, cho đến khi ngọn lửa vô tình thiêu đốt đôi cánh mỏng manh, trong thoáng chốc hóa thành tro tàn; nhưng con thiêu thân đó vẫn khát khao như vậy, vẫn sùng bái thứ niềm tin của nó, không chút do dự, cứ để mặc cho đôi cánh mỏng manh cháy rụi trong nháy mắt...

Đến một khúc cuối cùng, chàng trai trẻ ngẩng đầu lên, giật mình thấy cô gái đẹp như đóa hoa đang tràn lệ. Anh ta luống cuống rút giấy ăn ra đưa cho Tạ Kiều, có thể là do đàn ghita hơi lâu nên tay anh ta run nhẹ, lúc cô đưa tay nhận lấy giấy ăn chạm phải tay anh ta, thật lạnh.

“Có phải, cô không thoải mái?”

Anh ta biết hỏi như vậy là không lễ phép, nhưng cô gái khóc rất thương tâm. Anh ta bỗng nhớ đến khi làm hồng búp bê của em gái, sợ em gái buồn nên đã lặng lẽ vứt bỏ, lúc em gái anh ta không tìm thấy con búp bê vẫn ôm đi ngủ hằng đêm thì cũng khóc như vậy. Trong lòng anh ta bỗng trào ra nỗi buồn, anh nhẹ nhàng nói: “Tôi đàn cho cô nghe một khúc nhạc thoải mái hơn nhé.”

Tạ Kiều lắc đầu, nheo ngào nói: “Không, tôi thích bài vừa rồi anh hát. Tôi thất tình, tôi rất buồn, có người nói với tôi rằng nước mắt có độc, tôi chỉ có thể tự chữa thương mà thôi, anh không cần bận tâm đến chuyện của tôi đâu.”

Bản thân cảm thấy rất kỳ quái khi có người nhấn tâm nữ hại cô gái xinh đẹp này, anh ta nghĩ người đó chắc chắn là kẻ không có mắt, trong lòng anh ta cũng có chút xem thường. Nhìn đôi mắt rớm lệ của cô, anh ta đành phải nhẹ giọng dịu dàng nói: “Nếu cô thích, tôi sẽ hát cho cô nghe.”

Anh ta không nhớ mình hát bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ hình ảnh cô gái vừa nghe vừa khóc. Bài hát này anh ta đã hát vô số lần, mỗi lần hát đều như nhai sáp nên vậy, nhưng hiện giờ anh ta lại bị chính tiếng hát của mình làm cho rung động. Anh ta cảm nhận được nỗi thương tâm của cô gái, anh hát rất lâu, cho đến khi cổ họng khô khản mới thôi.

Tạ Kiều ngồi như chết lặng đi. Đêm càng thêm tối, càng thêm lạnh, cô đứng dậy lấy một ít tiền bỏ vào hộp đàn của anh ta, “Cảm ơn cậu.”

Chàng trai trẻ thấy vậy thì vội lắc đầu, “Không không không, tôi không cần tiền, miễn phí.”

Tạ Kiều cảm động tác muốn trả lại tiền cho cô của anh ta, “Cậu vẫn là sinh viên nên cần, chỗ tiền này với tôi là vô dụng, nhưng, cậu đáng được tôi kính trọng, bởi vì thứ cậu bán là tài năng của chính mình, đây là điều cậu nên được.”

Anh ta nhìn theo người con gái đang dần đi xa, nhìn chiếc túi xách đắt tiền trong tay cô, đúng là đủ để anh ta không phải mãi nghề hơn một tháng. Nhưng anh ta không hề thấy vui chút nào, người con gái xinh đẹp đêm nay thật kỳ lạ, nhưng lại khiến người ta đau lòng hơn. Anh ta thở dài, xoay người định thu hộp đàn lại, bỗng anh ta thấy một đôi giày màu đen phản chiếu mờ mờ bóng dáng anh ta.

Anh ta hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu lên, trong lòng thầm rủa “Mẹ kiếp” một tiếng. Trước mặt là một người đàn ông, vận tây trang giày da, bộ dạng thật sự là đẹp trai hơn anh ta rất nhiều. Anh ta tức giận hỏi: “Làm sao đây?”

Người đàn ông nở nụ cười với anh ta rồi nói: “Bài cậu vừa hát tên là gì?”

Anh ta tức giận nên liền khiêu khích: “Tại sao tôi phải nói cho anh!”

Người đàn ông lấy ví ra, rút một tập tiền đồ còn nhiều hơn chỗ cô gái vừa đưa cho anh ta, giơ lên và nói: “Hát lại một lần nữa cho tôi, chỗ này sẽ đều là của cậu.”

Bỗng nhiên anh ta nổi điên, đuổi thẳng lưng, lạnh lùng nói: “Có tiền thì giỏi lắm sao?” Anh ta nhớ đến cô gái vì thất tình mà khóc ban nãy thì lại càng giận dữ: “Anh cho rằng có tiền thì cái gì cũng mua được à? Anh có thể mua được sinh mệnh không? Anh có thể mua được tình yêu không? Trên đời này nếu có thứ anh không mua nổi, thì đó là tiếng hát của tôi! Mẹ kiếp, anh điên quá thể đấy!”

Chàng trai ngạo nghễ nói xong liền đeo hộp ghita lên lưng, lưu lại vẻ mặt kinh ngạc của người đàn ông rồi sải bước rời đi. Thật ra không phải là anh ta không muốn kiếm tiền, nhưng nhìn gã đàn ông kiêu ngạo kia

khiến anh ta khó chịu, hơn nữa vừa rồi đàn cho cô gái kia nghe quá lâu, mười đầu ngón tay như phồng rộp lên, đau chết đi được, còn có thể đàn nổi cái nổi gì nữa.

Người đàn ông nhìn theo chàng trai trẻ một lúc lâu, sững sốt kinh ngạc. Hắn nghĩ, đã bao lâu rồi mình mới bị người ta mắng thẳng vào mặt như vậy.

(Yêu thật đau khổ – Ngô Khắc Quần)

“Ăn không thể ăn, ngủ không thể ngủ, không có em tất cả đều vô nghĩa, anh không thể học cách yêu mà không rơi lệ, thôi miên những giọt nước mắt bằng chính nụ cười...”

Bên tai Tạ Kiều vẫn như còn vang lên tiếng hát của chàng trai trẻ. Cô ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào bầu trời đêm đặc một màu tro, nhìn bầu trời đầy sao.

“Cười không thể cười, khóc không thể khóc, người không giống người, quỷ không giống quỷ, bạn bè đều nói chẳng qua chỉ là thất tình, nhưng ngay cả việc hít thở cũng khiến anh thêm sợ sệt...”

Nhìn bầu trời sao, cô lại hoảng hốt nhìn thấy một cánh tay âu yếm kéo cô dậy.

“Có thể không yêu không, bởi khi yêu thật đau khổ, anh đau đến chết mất, nhưng không có cách nào để quên được em...”

La Hạo nắm lấy tay Ninh Tiêu Nhã nói: “Anh đính hôn rồi.”

“Có thể không yêu không, bởi khi yêu thật đau khổ, anh đau đến chết mất, nhưng không có cách nào để dứt bỏ được tình yêu...”

La Hạo nhìn vào mắt cô, dùng thứ thanh âm tàn nhẫn nhất đời nói: “Bởi vì anh rất hạnh phúc...”

“Anh hy vọng em cũng được hạnh phúc...”

“Lời chúc phúc của em đối với anh là rất quan trọng...”

“Chúc em và Đông tử trăm năm hảo hợp...”

“Cảm ơn em...”

La Hạo dùng giọng nói tàn nhẫn mà cũng là giọng nói cô yêu nhất để xé nát lòng cô, linh hồn cô, niềm tin của cô. Thế giới của cô trong thoáng chốc sụp đổ thành một đồng hoang tàn, cô khóc, đến khi hai mắt đau nhức cô mới nhắm mắt lại như đang nghỉ ngơi. Trên chân là đôi giày cao gót màu trắng rất đẹp, đi vào cũng thật thoải mái, nhưng hiện tại mỗi bước đi của cô như đạp trên lưỡi dao vậy. Cô mệt mỏi, đứng lại bên đường vẫy tay gọi taxi, để tài xế hỏi cô muốn đi đâu.

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Phố Tẩu Thuốc*.”

Tài xế dừng xe ở ven đường, Tạ Kiều xuống xe, ngẩng đầu nhìn những biển hiệu, lầu gác. Cũng đã muộn nhưng khắp các con ngõ nhỏ đều sáng trưng ánh đèn. Bước lên mấy bậc thang, cô đi vào một con hẻm nhỏ, hai bên đều là những vách tường theo kiến trúc cổ, hơn nữa ngọn đèn mờ ảo như choàng lên nơi này vạt áo của hàng trăm năm trước, chỉ có điều là không còn thấy những người đàn ông tết tóc dài và những người phụ nữ vấn tóc cao nữa. Cô đi vào một hiệu may sườn xám, ngắm nhìn những bộ sườn xám đủ kiểu dáng, màu sắc. Phía trước có một cửa hàng bán tẩu thuốc gỗ, một người phụ nữ còn khá trẻ nói với cô: “Có loại thuốc hảo hạng, muốn nếm thử không?”

Cô lắc đầu, đi ra khu am Quảng Phúc, giờ cũng đã là quán rượu, cô lại đi về phía trước, cuối cùng cũng thấy cầu Ngân Đỉnh.

Bước lên cầu Ngân Đỉnh, mặt hồ hai bên cầu nhuộm màu hồng hồng của ánh đèn quán rượu, nỗi bi thương trong lòng cô dường như không thấy đâu nữa. Cô dựa vào trí nhớ mà đi vào một quán rượu nhỏ, tiếng nói ồn ào của cả nam lẫn nữ dày đặc xung quanh, may mắn là bên một ô cửa sổ thủy tinh vẫn còn chỗ ngồi. Cô bước đến và ngồi xuống. Có một cô gái tóc nhuộm màu vàng ánh kim tiến đến hỏi cô muốn uống gì, cô gọi một tách cà phê. Bỗng nhiên cô phát hiện ra trang phục của mình đã kéo đến một loạt những tiếng xì xào, nhiều ánh mắt nhìn cô rồi họ lại nhỏ giọng bàn tán. Cô không quan tâm, chỉ im lặng nhìn con đường nào nhiệt ngoài cửa sổ, có chiếc xe ba bánh chở một cô bé con, cô hơi mỉm cười. Giờ phút này tâm hồn đang

được yên tĩnh, cô có thể vứt bỏ mọi tiếng ồn ào xung quanh, trí nhớ của cô lại như bị nơi lãng mạn này đánh thức dậy, thế giới như đảo lộn. La Hạo từng ngồi đối diện triu mến nhìn cô, đưa tay quạt nhẹ miếng vụn của món điểm tâm dính bên môi cô. Trong một cửa hàng lãng mạn dành cho các đôi tình nhân, trên bàn đặt một tách cà phê và một ấm trà, bên cạnh là người đàn ông của cô, cảm giác ấm áp cứ như vậy lặng lẽ tỏa ra trong lòng cô.

Có người ngồi xuống đối diện cô, cô cũng không quan tâm, dù sao cô cũng chỉ có một mình. Cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ đến người đàn ông ấy. Cô gái với mái tóc vàng ấy lại hỏi người đối diện cô xem người đó dùng gì.

Đối diện là một người đàn ông, anh ta nói: “Giống cô ấy.”

Nghe thấy giọng nói này, Tạ Kiều kinh ngạc quay đầu lại, đối diện với một người đàn ông vẫn đang cười với cô, chiếc má lúm đồng tiền được ánh đèn nhạt chiếu nhẹ lên. Cô khó có thể tin được, thì thào nói: “Sao lại là anh?”

33. Chương 33

Em không thể nghĩ là tôi thật sự quan tâm tới em sao?

Người đàn ông cười hì hì, “Sao không thể là tôi? Vậy em hy vọng là ai?”

Tạ Kiều khẽ cắn môi, trong lòng không khỏi hận hấn vì đã quấy rầy khoảnh khắc hoài niệm lãng mạn của cô. Cô không để ý đến nữa mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa rồi vất vả lắm mới có được giây phút yên tĩnh, thế mà lại bị hấn phá hỏng. Cô bưng cà phê lên uống một ngụm to, nhưng không ngờ cà phê lại nóng như vậy, nhỏ không thể nhỏ, nuốt không thể nuốt. Mặt cô đỏ bừng lên, Phan Đông Minh thấy thế thì vội vàng lấy khăn tay ra, “Nhỏ ra, nhanh, đừng để bị bỏng đấy.”

Cô không cần đến khăn tay của hắn, khẽ xuyết xoa một tiếng rồi nuốt xuống. Ngụm cà phê kia đúng như một luồng lửa nóng rực chảy qua ngực cô, lan tỏa ra cả ánh mắt. Phan Đông Minh “chắc chắc” hai tiếng, cất khăn tay về rồi chỉ vào cô, “Em đó, cứ cứng đầu như vậy, không phải chỉ là tự làm khổ mình sao.”

“Anh tới đây làm gì?”

“Sợ em không chịu nổi kích thích, ngộ nhỡ nhảy hồ, tôi đến đây để phòng mà cứu em.”

Về căn bản, Tạ Kiều không hề mong đợi gì vào việc người đàn ông này ăn nói dễ nghe, cô miễn cưỡng cười, “Tôi biết tại sao anh đến đây rồi, anh đến là để cười nhạo tôi, có phải không? Nhìn tôi khổ sở anh sẽ vui vẻ, có phải không?”

Phan Đông Minh nghe thấy cô nói vậy thì cười xùy một tiếng, “Kiều Kiều, xem em nói kìa, tôi mất bao nhiêu thời gian đi theo em, chân cũng phỏng rộp lên, mà chỉ đến để cười nhạo em? Em không thể nghĩ là tôi thật sự quan tâm tới em sao?”

Tạ Kiều chưa từng nói chuyện như vậy với hắn, trước kia chỉ ậm ừ như bị mất lưỡi, xem ra là thật sự bị kích động, hắn vẫn mỉm miệng cười, dùng chiếc thìa nhỏ từ từ khuấy cà phê.

Tạ Kiều lại nhăn mặt nhíu mày hỏi: “Anh cười cái gì?”

Cô bé này thật ngốc, hắn cười càng vui vẻ hơn, chiếc má lúm đồng tiền hắn càng sâu, “Tôi muốn cười có được không?”

Nếu hắn đã đi theo cô suốt quãng đường, vậy thì lúc cô ngồi bên đường khóc nức nở chắc chắn cũng bị hắn nhìn thấy, nhìn hắn cười thật là phiền phức, “Vì sao anh muốn cười? Rất buồn cười sao?”

“Đương nhiên muốn cười rồi, chẳng lẽ phải ngồi khóc trên đường giống em mới được sao? Như vậy thì mệt lắm.”

Quả nhiên.

Phan Đông Minh giơ tay gọi người bán hàng. Cô gái tóc vàng chạy lại nhanh như gió, đỏ mặt nở nụ cười ngọt ngào, “Thưa anh, còn cần gì nữa không ạ?”

Hôm nay tâm tình của hắn rất tốt, cam tâm cùng Tạ Kiều diễn một trò. Hắn nhìn cô gái kia, nở nụ cười hút hồn, hắn chỉ tay vào Tạ Kiều và nói với cô gái: “Cô gái này đang giận tôi, cô có biện pháp gì để cô ấy cười một cái không?”

Tạ Kiều không dám tin, ngẩng đầu lên. Ý cười trong mắt Phan Đông Minh đầy vẻ bồn chồn. Trong nháy mắt, cô gái kia đã nói to: “Bình thường con gái đều thích hoa, anh tặng hoa cho cô ấy, đảm bảo cô ấy sẽ rất vui.”

“Thật sao? Vậy cô bảo tôi nên tặng hoa gì đây?”

“Quan hệ của hai người là gì, nếu là tình nhân thì tặng hoa hồng, nếu là bạn bè thì tặng hoa bách hợp.”

“Tôi chọn hoa hồng.”

“Vậy hai người là người yêu sao?”

“Ha ha, trước tiên cô nói xem, tôi phải tặng bao nhiêu bông?”

“Ừm...anh muốn thổ lộ với cô ấy sao?”

Phan Đông Minh nhìn Tạ Kiều đang thấp thỏm không yên thì lại càng khoái trí, hắn gật đầu nói với cô gái: “Haiz, sao cô vừa xinh đẹp lại vừa thông minh vậy chứ.”

Được một người đàn ông đẹp trai khen, mặt cô gái càng đỏ hơn, “Vậy thì tặng ba bông.”

Hắn cố ý chớp mắt mấy cái, cố ý hỏi: “Ba bông có phải là quá ít không? Liệu cô ấy có vui không?”

“Không ít đâu, ba bông thể hiện rằng “anh yêu em”, như vậy không phải là càng lãng mạn sao? Con gái thường không thích các anh chàng thổ lộ trực tiếp đó nhé.”

“Vậy chín mười chín bông có lãng mạn hơn không?”

“Cái gì?” Cô gái giật mình mở to hai mắt, lại vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nhìn Tạ Kiều, cuối cùng chỉ có thể thở dài, ai bảo người ta xinh đẹp vậy chứ, tựa như thiên nga; nhìn lại mình còn đang đeo tạp giẻ nực cười, quả thực chỉ là con vịt xấu xí. Cô cố nuốt nước miếng, gồng sức nói: “Đương nhiên.”

Vị khách khôi ngô lấy ví tiền ra, rút một xấp tiền mặt, cũng không buồn đếm mà đưa luôn cho cô: “Tôi không quen chỗ này, cô có thể giúp tôi không?”

“Có thể chứ, nhưng mà không cần nhiều như vậy.”

“Còn lại tôi mời cô uống cà phê.”

Cô gái trẻ chạy nhanh đi, Tạ Kiều không thể nhịn được nữa bèn hỏi: “...Anh có thể bình thường được không hả?”

Phan Đông Minh ra vẻ vô tội mà nói: “Sao tôi lại không bình thường, chẳng lẽ đàn ông tặng hoa cho em đều là kẻ không bình thường sao?”

Tạ Kiều đứng dậy muốn bỏ đi. Bởi vì quán khá nhỏ nên mọi người đều nghe được đoạn đối thoại của họ, mọi ánh mắt tò mò hứng thú đều dồn về họ. Phan Đông Minh đứng lên nhanh hơn cô, ngăn cô lại và nói: “Đừng vội, hoa còn chưa mua về đâu mà, em đợi thêm lát nữa đi nhé.”

Hắn kéo mạnh cánh tay cô, cô đành phải ngồi xuống, bưng cà phê lên chậm rãi uống, ánh mắt lại hướng ra phía ngoài cửa sổ. Cô gái trẻ nhanh chóng mua được hoa về, vóc dáng cô khá nhỏ, bó hoa ôm trong lòng lại cực lớn nên mặt cô bị che gần hết, thoạt nhìn đúng như cả bình hoa to đang tiến lại đây. Không ít khách trong quán đã nở nụ cười tươi rói khiến Tạ Kiều càng xấu hổ hơn. Phan Đông Minh đứng lên nhận lấy bó hoa lớn, nói cảm ơn với cô gái trẻ, sau đó đưa hoa cho Tạ Kiều.

Tạ Kiều không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang tươi cười của Phan Đông Minh. Cô gái kia sốt ruột thay cô, nhanh nhẩu nói: “Cô à, cô xem, anh ấy đã dành cho cô bao nhiêu lãng mạn kìa, cô mau nhận đi.”

Phan Đông Minh nhíu mày với cô, cô đành nhận lấy bó hoa hồng nặng trĩu rồi nói: “Giờ có thể đi được chưa?”

Hắn nói: “Đương nhiên, đây cũng không phải khách sạn để cho em ở lại.”

Tạ Kiều nói với cô gái trẻ: “Tính tiền đi.”

Cô gái cười tủm tỉm, “Thấy anh đây tốt với cô như vậy, hai tách cà phê này tôi mời, hai người đi thong thả.”

Phan Đông Minh nở nụ cười, “Aiz, thế sao được.”

Cô gái trẻ đi mua hoa về còn thừa không ít tiền, hai tách cà phê thả vào đầu, đây đúng là lông dê vẫn trên người dê mà, cô hào phóng cười nói: “Được chứ, tôi mời, hoan nghênh lần sau lại đến.”

“Vậy cảm ơn cô.”

Tạ Kiều đi ra ngoài, Phan Đông Minh đã đuổi kịp theo ngay sau. Ven đường có không ít những xe ba bánh người kéo, hắn dắt Tạ Kiều đến đó rồi nói: “Đi lâu như vậy rồi mà em vẫn không mệt à, hay là chúng ta ngồi lên đây đi, cũng phải đến hơn hai mươi năm rồi tôi không ngồi xe này đi ngắm cảnh.”

Tạ Kiều sửng sốt giật mình, lại bị hắn kéo lên một chiếc xe ba bánh. Người phu xe hỏi: “Tiên sinh và phu nhân muốn đi đâu?”

Phan Đông Minh nhìn Tạ Kiều cười với vẻ mờ ám, Tạ Kiều ngoảnh mặt sang một bên, hắn liền nói với phu xe: “Đến bên bờ hồ đi, cũng lâu rồi không ra đó chơi, trước đây vẫn hay chơi đùa ở đó, từ sau thuở thiếu niên đã không đến, giờ quay lại tìm tuổi thơ ấu.”

“Đi ngay đây, hai người ngồi chắc nhé.”

Người phu xe chậm chậm kéo chiếc xe ba bánh đi. Phan Đông Minh ôm lấy Tạ Kiều, cô né tránh, hắn liền thấp giọng nói: “Còn giận sao? Nhìn em xem, đúng là cô bé ngốc, nhìn này, mí mắt này bị em khóc làm cho sưng lên như hai quả hạnh đào vậy. Tôi xin lỗi em, được chưa?”

Nói xong hắn xoay mặt Tạ Kiều lại rồi hôn cô. Miệng cả hai vẫn còn vết xước, bị hắn hôn như vậy nên cô hơi đau, cô cố đẩy hắn ra, dùng mu bàn tay lau miệng. Nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn nhưng vẫn mê hồn của Tạ Kiều, trong lòng Phan Đông Minh càng vui mừng, không quan tâm đến sự giãy giụa của cô mà ôm chặt cô vào lòng, nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích, cứ ôm như vậy một lát thôi, được không?”

Bên bờ hồ rủ đầy cành liễu, như mái tóc dài của một cô gái bị gió thổi qua thổi lại. Phan Đông Minh tùy tay bẻ vài cành, bện lại thành một chiếc vòng rồi đội lên đầu Tạ Kiều, ha hả cười, “Vòng hoa này mà đeo vào cổ em, thì em sẽ trở thành mỹ nữ Hawaii, chỉ thiếu mỗi cái váy cỏ.”

Tạ Kiều không thèm để ý đến hắn, hắn cũng không quan tâm. Nhìn mặt hồ được ánh đèn hai bên bờ chiếu xuống, hắn liền chỉ xuống và nói: “Trước đây ngày nào cũng chơi đùa với hội Dương Quân ở đây. Mùa đông lại càng thích, mặt hồ vừa đóng băng là đã trộm giày trượt băng trong nhà ra đây trượt, Giang Đào còn bị ngã gãy đùi nữa. Tôi rất thích đắp cầu tuyết, lúc đó lại không thiếu người để chơi đánh nhau, tôi với Giang Đào và Âu Dương còn dùng cầu tuyết, gây gộc ra vẻ làm tham mưu mà gây gỗ với một thằng nhóc. Ai ngờ đầu thằng nhóc đó sợ quá, chẳng những tè dầm ra quần mà còn phát sốt, mấy ngày không thấy đầu, hóa ra bị bong gân. Người nhà nó mách với mấy người lớn trong nhà tôi, nếu không có ông nội tôi bệnh để khỏi phải đi bộ đội thì đã phải vào cái chốn không dành cho người ấy rồi, dựa theo tính tình tôi thì thể chả khác gì tra tấn cho đến chết, sau này lại bị ép ra nước ngoài du học, học về khoa học tự nhiên, lúc về lại làm kinh doanh, đúng là chẳng dùng được cái mẹ gì.”

Phan Đông Minh nâng Tạ Kiều lên, “Còn em? Trước đây có nghịch ngợm hay không? Tính tình như em chắc không bị ai đánh đâu nhỉ?”

Tạ Kiều không để ý đến hắn, hắn đã nắm lấy cằm cô, nhỏ giọng uy hiếp: “Không nói chuyện với tôi phải không? Vậy được rồi, tôi nói cũng mệt, tìm việc thoải mái làm đi, hôn em là được rồi.”

Tạ Kiều vội đẩy tay hắn ra, miễn cưỡng nói: “Trước đây tôi cũng vậy, có ai là chưa từng bị bố mẹ đánh chứ.”

Phan Đông Minh cười sang sảng, lại khê cấn lên vành tai Tạ Kiều, thấp giọng nói: “Lúc bị tôi đánh có phải là rất hận tôi, hận không thể phản lại tôi?”

Tạ Kiều vô cùng kinh hãi. Một bàn tay Phan Đông Minh đặt lên cần cổ dài của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, dần dần tăng thêm lực, “Cô bé ngoan, nói xem, có phải rất hận tôi không? Hôm đó trong bếp, rốt cục em lấy dao để làm gì? Có phải vì hận tôi quá nên đã nghĩ ra cách dùng dao giết tôi không?”

Hắn vẫn cười, tiếng cười trầm thấp, nó khiến tay chân Tạ Kiều lạnh như băng, sợ hãi đến mức tim đập thình thịch, cô lắp bắp nói: “Không, không có, không có, tôi chưa từng nghĩ như vậy...”

“Thật là không sao?”

“Thật sự, không có.”

“Cho dù có, cũng không sao.” Hắn buông tay ra, vẫn cười, “Sau này tôi mới hiểu, nếu em muốn tìm cái chết cũng sẽ không dùng đến dao. Có vài đêm em gặp ác mộng, hẳn cứ tỉnh lại là thức rất lâu, lúc ấy tôi còn nghĩ, sao em còn chưa ra tay. Có biết tôi chờ em đến chém tôi vất vả thế nào không?”

Trên lưng Tạ Kiều đầy mồ hôi lạnh, cảm giác lạnh buốt này xông thẳng lên gáy. Vòng tay đang ôm chặt cô của Phan Đông Minh lúc này lại như một con rắn độc quấn lấy cô, dùng sức lực ghê gớm nhất thít chặt cô. Quả nhiên hắn đã nhận ra ý đồ của cô, nhưng vẫn trấn tĩnh ngủ bên cạnh cô!

“Tôi, tôi không hề...”

“Suyt...” Phan Đông Minh đặt một ngón tay lên môi cô, nhẹ nhàng miết qua, “Cô bé ngoan, đừng nói dối với tôi, cũng đừng chơi đùa với tôi, cũng may là em không ra tay, bằng không, lúc này có lẽ em đã nằm dưới đáy hồ này, hoặc là cùng người nhà em nằm trên một ngọn núi hoang rồi. Kiều Kiều ngoan, em có chơi đùa thế nào thì vẫn là của tôi, cả đời này cũng đừng quên, hai chúng ta phải cùng nhau xuống địa ngục.”

Tạ Kiều không nói nên lời, không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc cho Phan Đông Minh dịu dàng nói bên tai cô, dịu dàng hôn cô, trái tim cô dường như đã rơi xuống một vết nứt cực sâu...

34. Chương 34

La Hạo, tạm biệt.

Phan Đông Minh sờ tay Tạ Kiều và hỏi: “Lạnh sao?”

Tạ Kiều ngoan ngoãn gật đầu. Hắn kêu phu xe dừng lại, tiện tay rút tiền trong ví ra, “Bác không cần trả lại.”

Người phu xe rời rít cảm ơn. Hắn dắt Tạ Kiều đi, ở một nơi không xa có xe của hắn, động cơ vẫn còn chạy. Tài xế xuống xe mở cửa cho họ, lúc này Tạ Kiều mới hiểu, thì ra khi cô và Phan Đông Minh ngồi xe ba bánh đi dạo thì xe của hắn đã theo ngay sau. Những lời mà người đàn ông này nói, Tạ Kiều không biết đó là thật hay là giả, nhưng điều cô tin chính là sự âm hiểm của hắn, nhớ đến ban nãy hắn dịu dàng nói những lời ác độc, dường như cô rùng mình. Lúc này bị hắn ôm chặt, Tạ Kiều không có ý muốn giãy giụa, ngoan ngoãn như con cừu nhỏ sau khi được ăn no, cô nghe thấy Phan Đông Minh gõ lên ghế tựa của tài xế rồi nói: “Tối nay không về nhà nữa, đến đại công quán ở Bích Quế Viên đi.”

Căn hộ này vừa rộng vừa cho cảm giác lạnh lẽo. Phan Đông Minh ôm Tạ Kiều từ phía sau, cùng cô ngâm mình trong bồn tắm cực lớn, vừa dùng bông tắm lau lên cổ cô vừa hỏi: “Khi nào mẹ em rời thành phố?”

“Ngày mai.”

“Tôi chuẩn bị cho em vài thứ, hôm khác em đi đưa nhé. Bác sĩ Cát cũng nói với tôi về chuyện phẫu thuật rồi, bảo họ yên tâm.”

“...Ừm, ngày mai tôi muốn đi thăm bạn học, được không?”

Hắn cúi đầu cười, thổi nhẹ vào sau tai cô, “Đương nhiên là được rồi, tôi không hạn chế sự tự do của em, có điều, về sau phải ngoan ngoãn nghe lời, không được như trước nữa, sao hả?”

Tạ Kiều thầm thở dài, nhưng vẫn gật đầu, cho dù cô có như con chim sải rộng cánh, thì cũng bị người đàn ông này bẻ gãy. Cô muốn kéo dài thời gian ngắc ngoải này, thì ra ngắc ngoải lại có tư vị như vậy, giống như bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, chỉ phí công giây giụa để rồi cuối cùng vẫn không trốn được sự an bài của vận mệnh.

Phan Đông Minh khẽ cắn vào tai cô, “Đang nghĩ gì vậy? Tức giận gì sao? Ngẫm lại xem, thật ra tôi sinh lòng ghen tỵ là vì em, cảm động hay không cảm động?” Hắn nói xong liền đặt tay lên ngực cô, “Sau này ăn nhiều một chút, nhìn em gầy trơ xương ra, ngay cả chỗ này cũng nhỏ.”

Vừa xoay đầu cô lại hắn liền hôn cô, hơi thở bắt đầu không đều, lại hơi ngả người ra để cô áp lên người mình, “Ôm tôi, ngoan...”

Thân thể Tạ Kiều lại một lần nữa phản bội ý thức của cô. Lúc cao trào hắn như bánh xe tăng tốc muốn nghiền nát thân thể cô, cô đã hơi ngọ nguậy chống trả. Phan Đông Minh nằm trên người cô không nhịn cười nổi, vừa thở gấp vừa tóm lấy tay cô, cười nói: “Tôi nói này, em có thể để yên cho tôi vui vẻ không? Cứ hễ đến khi tôi lên đỉnh là em lại cào cấu, mà cứ nhắm vào mặt tôi, như thế thì tôi phải ra ngoài gặp người ta thế nào đây hả?”

Hắn nhẹ nhàng hôn Tạ Kiều, khàn khàn nói: “Thật không thể tưởng tượng được, Kiều Kiều, thì ra trên giường em cũng có thể hung hãn như thế, quả thực tôi cũng bị em làm ách hồn rồi, em nói xem, phải làm sao bây giờ?”

Tạ Kiều quay mặt đi thầm xả giận, thều thào nói: “Anh đè tôi khó chịu quá, dậy đi...”

“Thế sao được chứ, em thoải mái rồi còn tôi thì vẫn rất khó chịu.” Hắn khẽ cười, ghé đến bên tai Tạ Kiều, mờ ám nói: “Không muốn làm hân hoi cũng được, em kêu vài tiếng, rồi lấy tay giúp tôi thì tôi cũng không có ý kiến gì...”

Tạ Kiều đỏ mặt đẩy hắn ra, hắn liền cười, vừa đè lên vừa cố về đích, “Được được được, xấu hổ cơ đấy, đợi tôi xong việc còn không được sao?”

Sáng sớm hôm sau, Tạ Kiều bị Phan Đông Minh đánh thức. Nhìn đồng hồ còn chưa đến 7 giờ, cô có chút bức bối. Thời gian ngủ chưa được bao lâu, ngay cả nằm mơ cũng không, cô vừa ngồi dậy vừa muốn ngủ tiếp, ngay lập tức lại bị hắn lay lay, “Dậy đi cô nhóc lười, không phải hôm nay mẹ em đi sao, em không đi tiễn à?”

Cô miễn cưỡng dậy, dụi mắt thì đã thấy Phan Đông Minh ăn mặc chỉnh tề rồi, hắn vừa đeo caravat vừa nói: “Đồ chuẩn bị ẹ em đều trên xe cả rồi, em nhớ đưa cho họ. Một lúc nữa tài xế qua đón em, bữa sáng trên bàn nhớ phải ăn đầy, tôi phải đi trước, hôm nay có hội nghị thường kỳ.”

Phan Đông Minh bước đến, hạ thấp lưng nhìn vào mặt cô rồi chỉ vào hai má mình: “Hôn tạm biệt đi nào.”

Tạ Kiều che miệng lại rồi nói: “Tôi còn chưa rửa mặt đâu đấy.”

“Sao em không lãng mạn chút nào cả.”

Tạ Kiều xuống giường, vọt thẳng vào toilet. Phan Đông Minh bước lại gần, dựa vào cửa nhìn hành động chậm rì của Tạ Kiều rồi nói: “Tôi bảo thám Lưu để quần áo ở đầu giường cho em rồi đấy, tài xế đang chờ tôi ở dưới rồi.”

Tạ Kiều nghe thấy tiếng hắn đóng cửa mới chậm rãi lấy cái bàn chải đánh răng xuống. Cô nhớ tới lời tối qua Phan Đông Minh nói bên tai cô, run rẩy đánh răng, trong lòng lại lạnh toát. Tuy rằng hắn chỉ nói lời cay độc chứ không có hành động thực tế gì, nhưng cô tin chắc, cô tin rằng hắn là người cực thâm hiểm. Hơi ngẩng đầu nhìn vào gương, hai mắt do tối qua khóc đến giờ vẫn hơi sưng, cô chậm rãi ngồi xuống bồn cầu tự hoại, nhìn ra ngoài theo khung cửa sổ. Căn phòng ngủ này được trang hoàng theo phong cách châu Âu, rất thanh lịch. Chỉ nghe tên căn hộ này cũng đủ để biết nó sang quý đến mức nào, đại công quán, nghe qua như đại sứ quán vậy. Đầy đủ vật chất để hưởng thụ nhưng cô lại cảm thấy mình như một cô hồn, hư không, quạnh quẽ.

Cô từng có một thời thơ ấu vui vẻ ngẩn ngủ, sau này trong ký túc trường học, cô lại cùng những người bạn sống nương tựa vào nhau, còn nhỏ tuổi mà thứ phải đối diện không phải là sự chăm sóc cưng chiều, mà là sự cô độc và tương lai mờ mịt. Cô cũng chẳng kiên cường, cũng từng khủng hoảng khiếp hãi, đặc biệt vào ngày chủ nhật, khi mà người nhà đến đón các bạn về, khát vọng được yêu thương khiến cô khóc ướt không biết bao nhiêu tấm chăn. Loại khát vọng này càng ngày càng vô vọng, vụng xem tiểu thuyết Quỳnh Dao, tình yêu đến chết đi sống lại trong đó khiến cô càng khao khát, vụng xem tiểu thuyết võ hiệp Cổ Long, những đại hiệp dưới ngòi bút lãng mạn lại khiến cô rơi vào mộng tưởng hão huyền, hy vọng đột nhiên sẽ có một người như vậy xuất hiện bên mình, ngao du giang hồ thỏa một đời vui vẻ.

Dương Thường từng nói, chỉ có học đại học mới tìm được việc làm tốt, mới có thể thoát ra được nỗi khổ của mình. Vì thế cô buộc chính mình phải chăm chỉ, phải vất vả hơn người ta gấp nhiều lần. Sau kì thi cao đẳng một thời gian mà vẫn không thấy tin tức, cuối cùng cô được báo đã trúng tuyển nguyện vọng một với thành tích đứng đầu khu vực, cô quả thực không dám tin, còn nghĩ mình đang nằm mơ, khi nhà trường đưa pháo và hoa đỏ đến cô mới như tỉnh từ trong mộng. Cô có thể đến học tại Bắc Kinh, cô muốn trở nên nổi bật, chỉ trong một thời gian ngắn mà cả thị trấn nhỏ đã biết tin nhà họ Tạ có “phượng hoàng vàng”. Tuy rằng có được học bổng, nhưng cô vẫn tranh thủ thời gian làm thêm ở quán fastfood, làm gia sư, thu ngân siêu thị, việc gì cũng làm, tiết kiệm từng đồng một để phụ tiền học phí. Sau này là khi em trai bị bệnh, cô gặp được Phan Đông Minh, sau nữa là gặp La Hạo. Cho tới bây giờ cô vẫn cảm thấy một năm yêu đương với La Hạo khiến cô lâng lâng, như thể đó chỉ là một giấc mơ, đẹp đến mơ hồ.

Cô nhớ rõ lần đầu gặp La Hạo, anh đang dự một lễ khởi công cho nhà họ La. Những người khác gọi anh là La tiên sinh, bên cạnh có người nói: Vương Lão Ngũ hạng kim cương, công tử nhà giàu. Cô là lễ tân, trên tay cầm chiếc xẻng nhỏ. Lúc La Hạo ngẩng đầu cười với cô, trong lòng cô nhận nhạo như hồ nước xuân. Người đàn ông này cao ráo, khí chất phi phàm, trên cằm mờ mờ điểm râu, hai khóe môi hơi cong lên. Cô lập tức nghĩ ngay đến chàng lãng tử dưới ngòi bút lãng mạn kia. Lúc La Hạo gọi điện cho cô, quả thực cô sung sướng mà có phần khiếp sợ, nhưng anh vẫn kiên trì, cố chấp, không để ý đến lời từ chối mà mời cô đi ăn cơm, mời cô đi xem ca nhạc, đợi cô ở chỗ làm thêm đến lúc tan tầm để đưa cô về trường, còn kiên quyết đưa cô đến tận cửa phòng. Sự chăm sóc ân cần, sự lãng mạn của anh đã sớm khiến cô động lòng, tình yêu mà cô vẫn luôn khao khát không còn là mộng tưởng hão huyền nữa, nó đã trở thành sự thật, cô là nàng lọ lem, được một chàng vương tử cứu thoát.

Gần như La Hạo ngoan ngoãn phục tùng cô, biết cô không thích xã giao nên chưa bao giờ miễn cưỡng cô làm chuyện mà cô không thích; anh bỏ bằng thời gian giải trí của mình để cùng cô hưởng thụ thế giới hai người, yêu thương cô, chăm sóc cô... Có lẽ thật sự chỉ là một giấc mộng, bởi tương lai tốt đẹp cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình cô, bạn bè bên cạnh cũng như sóng biển đến rồi lại đi.

Còn Phan Đông Minh, như một tên quỷ Satan mang theo sức mạnh tà ác, xuất hiện để đánh dập tất cả những kỳ vọng tươi đẹp của cô. Cô nên làm gì đây? Gặp được một người đàn ông như vậy, cô nên làm gì? Cô suy nghĩ rất lâu, cô có thể chạy trốn, Trung Quốc rộng như vậy, lẽ nào không có nơi cho cô dung thân? Cô lập tức nghĩ đến một câu, trốn được hòa thượng không trốn được chùa, bố mẹ cô vẫn ở Hàng Châu, hán có đối phó với họ hay không? Nghĩ đến La Hạo, bạn bè hơn hai mươi năm với hán mà hán còn quyết làm thương tổn, có gì là hán không dám làm?

Ở bên cạnh hán một thời gian cô cũng biết, người đàn ông này tính tình bất định, lời nói ra còn thay đổi dựa theo tâm tình, đã biết cô hận đến nỗi muốn hán chết mà vẫn nằm cạnh cô hàng đêm, chẳng lẽ hán không sợ một quả bom hẹn giờ là cô? Người đàn ông này, quả thật... đáng sợ. Nhưng không ai có thể cho cô lời khuyên hay một lời an ủi, cô cũng không dám nói với ai. Nỗi cô độc, tịch mịch giờ phút này như một ngọn lửa thiêu đốt khiến cô đứng ngồi không yên. Cô nghĩ đến hai người bạn thân, Hứa Dung và Lưu Vũ Phi, đã bao lâu rồi cô không gặp họ? Họ thực tập thế nào rồi? Cô rất nhớ những đêm mở “tọa đàm” ở phòng ký túc của trường. Cô muốn được giúp đỡ. Ngồi trên bồn cầu suy nghĩ hồi lâu, Tạ Kiều đứng dậy, nhìn vào gương. Trên mặt cô gái đó đầy một nỗi bi ai, tuyệt vọng. Cô chính là một giọt dầu cuối cùng trong đèn, chao đèn bầm đầy khói dầu, đặc một màu đen... Rốt cục, cô cũng đưa tay viết lên mặt kính: La Hạo, tạm biệt.

35. Chương 35

Nếu đã muốn đoạn tuyệt thì phải đoạn tuyệt hoàn toàn...

Tạ Kiều từ trong thang máy bước ra thì thấy Dương Quân đang ngồi ở đại sảnh, ung dung uống trà xem báo ở khu tiếp khách. Cô bước lại rồi nói: “Thì ra tài xế là anh.”

Dương Quân ngẩng đầu, cười hì hì, “Là tôi, đúng là bị cô đoán ra rồi, Dương thiếu gia hôm nay làm tài xế chuyên trách cho cô, có điều chỉ nửa ngày thôi. Tiền mẹ cô đi là tôi xong nhiệm vụ, đến lúc đó, cho dù cô có cầm vàng bạc đến cũng đừng mơ tôi làm tài xế cho cô.”

“Anh mua xe mới à?”

Phía trước tòa nhà là một chiếc xe mới tinh, Dương Quân bấm điều khiển từ xa, hai đèn pha chớp lên như mắt cá mập vậy.

“Ừ, không thì lấy đâu ra xe đi, vì chuyện mất xe mà tôi bị mấy người già cả mắng ột trận.”

“Một thứ lớn như thế sao có thể không để ý được chứ.”

“Chẳng hiểu phải nộp thuế cho cảnh sát làm gì nữa. Nhưng mà này, cô vẫn vinh hạnh lắm đấy, cô là người phụ nữ đầu tiên ngồi lên xe của Dương thiếu gia đấy nhé.”

Hôm nay không có mặt trời, bầu không khí mờ mịt, hơi lạnh. Những cây ngô đồng Pháp đã ngả vàng, bị gió thổi nhẹ tạo thành vài tiếng xào xạc, trên đường đã có người mặc áo bông. Tạ Kiều ngồi trên ghế chờ ở nhà ga, hai tay bị mẹ và em trai nắm chặt. Mắt mẹ cô ngấn lệ nhưng bà vẫn dặn dò cô phải tự chăm sóc cho bản thân. Em trai cô nói: “Chị, còn chưa đi mà em đã nhớ chị rồi.” Dương Thường cũng nghiêm túc dặn: “Làm việc tốt nhé.”

Trên sân ga ngoài tiếng còi rú còn thêm tiếng giục í ới của hành khách, trước mắt đều là cảnh tiễn đưa buồn sâu. Tạ Kiều đưa ẹ hai ngàn, đây là số tiền khi trước cô vất vả đi làm kiếm được, là tiền sạch sẽ, nhưng nói thế nào thì mẹ cô vẫn không cần, “Kiều Kiều, Bắc Kinh là thành phố, ra khỏi cửa là phải tiêu tiền, con cứ giữ đi, để mà mua ình mấy bộ quần áo mới. Cứ đi làm cho tốt đi, chỗ tiền đi vay mẹ sẽ tính dần dần. Giờ chỉ còn mình con ở đây, đừng suốt ngày ăn mỳ gói, không có dinh dưỡng...”, nói xong bà lại bật khóc.

Tạ Kiều nhẹ nhàng lau nước mắt ẹ ở hai bên má, “Mẹ, con biết rồi. Đây là tiền lương của con, con vẫn còn dư, chỗ này không nhiều nhưng mẹ cứ cầm đi, chỗ tiền đi vay kia mẹ không phải lo, giờ con vẫn còn tiền lương mà. Mẹ và dương Thường phải bảo trọng, con không thể bên cạnh báo hiếu mẹ...mẹ, mọi người đều phải bình an đó.”

Mắt Thường Bằng Bằng cũng đỏ lên, nó kéo góc áo Tạ Kiều, nói: “Chị, em sẽ chăm sóc mẹ, chờ em lớn lên kiếm được tiền, em sẽ chăm sóc cả chị nữa.”

Dương Thường nhận chiếc túi xách du lịch trong tay Tạ Kiều rồi nhét lên đầu xe, hiền từ nhìn Tạ Kiều, “Kiều Kiều, con là niềm kiêu hãnh của chúng ta, phải làm thật tốt đấy nhé.”

“Dạ!” Cô gạt nước mắt, gạt đầu. Dương Quân đứng bên cạnh cũng bị buồn lây, thứ anh ta ghét nhất là biệt ly. Anh ta ra bắt tay với Thường Phương Chính, ông cũng nắm chặt tay anh ta và nói: “Tiểu Dương, lần này đến đây, thực sự rất cảm ơn các cậu.”

Dương Quân cười nói: “Không sao ạ, đây là chuyện bọn cháu nên làm mà, chú không cần phải lo cho Tạ Kiều đâu, cô bé này rất kiên cường.”

Phía trong lớp kính xe, ba người vẫy tay với Dương Quân và Tạ Kiều, cô vẫy mạnh tay, cố gắng tươi cười. Dương Quân mua hai chai nước rồi đưa cho cô một chai, vừa nhìn vào mắt cô liền cười, “Này, còn khóc nữa sao, lớn vậy rồi mà còn khóc tèm lèm nước mũi kìa, khó coi quá.”

Cô vội sờ lên mũi, đâu có gì. Nhìn Dương Quân cười sáng sủa, cô liền trợn trừng mắt, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà bật cười.

Vừa lên xe, Tạ Kiều nghĩ nghĩ rồi nói với Dương Quân: “Dương Quân, bây giờ anh có rảnh không?”

“Sao, rốt cục lương tâm cũng thức tỉnh, muốn mời tôi uống rượu?”

“Cái gì chứ...Có thể cùng tôi về biệt thự không? Tôi có việc cần, xin anh đấy.”

Dương Quần hơi sờ sờ, ôm ngực rồi cẩn thận hỏi: “Cô muốn tôi làm gì? Nói rõ trước đi đã rồi tôi mới quyết định xem có thời gian hay không.”

“Không nói đùa đâu, tôi có vài thứ...cần trả lại cho La Hạo, nhưng tôi không tiện gặp anh ấy, anh có thể giúp tôi không?”

Dương Quần thu lại vẻ bồn chồn, nghiêm túc nhìn cô, “Cái gì vậy?”

“Một bộ trang sức, rất quý, vốn muốn trả lại cho anh ấy từ lâu nhưng vẫn cầm cho đến bây giờ.”

“Trang sức?” Dương Quần nhìn vào mắt Tạ Kiều rồi bắt đầu ngẫm nghĩ, “Thế thì cứ nhận đi, anh ấy cũng không cần đâu mà.”

Tạ Kiều sụp mắt xuống, lắc lắc đầu, “Không, tôi không muốn, nếu đã muốn đoạn tuyệt thì phải đoạn tuyệt hoàn toàn.”

Thật ra, cả Dương Quần và Tân Thiếu đều rất ăn ý, không nhắc đến La Hạo trước mặt Tạ Kiều. Theo cách nhìn của họ, hai người này vẫn còn yêu nhau, về chuyện vì sao đột nhiên lại lòi ra Phan Đông Minh thì vẫn là điều cấm kỵ mà họ không dám hỏi, chỉ biết giả ngu. Nhưng khi Dương Quần thấy bộ trang sức kia, trong lòng vẫn có đôi chút kinh ngạc, anh ta hỏi Tạ Kiều: “Cô có biết bộ này bao nhiêu tiền không?”

Tạ Kiều lắc đầu: “Không biết, cũng không muốn biết, anh cầm trả lại cho anh ấy đi.”

“Muốn trả thật sao?”

Tạ Kiều nâng tầm mắt lên nhìn anh ta, “Sao anh lại hỏi vậy?”

Dương Quần nở nụ cười: “Tôi nghĩ con gái nhìn thấy thứ này thì chắc chắn sẽ hét ầm lên, có đánh chết cũng không muốn trả.”

Cô chớp mắt, “Xin anh đấy.”

Lúc Dương Quần đi, cô lại đuổi theo, “Tôi muốn vào thành phố.”

“Đi làm gì?”

“Tôi có hẹn với bạn học.”

“Bạn học của cô? Có phải là mỹ nhân không?”

“Ày, anh thật đáng ghét.”

“Cô là người con gái đầu tiên bảo tôi đáng ghét đấy, những cô gái khác nhìn thấy tôi là điên cuồng như thấy Jackson, thét ầm ĩ, tranh nhau lao vào lòng tôi ấy chứ.”

Tạ Kiều bị anh ta chọc cười, “Vậy sao anh vẫn chưa có bạn gái hả? Anh cũng không còn trẻ trung gì đâu.”

“Có người nào nói tuổi đàn ông như cô đâu chứ.”

“Thật ra tôi cảm thấy rất lạ, anh với Tân Thiếu cũng không còn trẻ, sao vẫn chưa kết hôn đi?”

Trên mặt Dương Quần tràn vẻ sảo thâm, “Mẹ kiếp! Tôi không còn trẻ á? Phan Đông tử còn nhiều tuổi hơn tôi đấy, anh ta không vội thì tôi vội cái gì chứ.”

Nhắc đến Phan Đông Minh, Tạ Kiều lại im lặng.

Dương Quần hí mắt nhìn Tạ Kiều, không nhịn được bèn hỏi: “Có thể nói cho tôi chuyện xảy ra giữa cô và Đông tử không? Bạn thật sự rất tò mò.”

“Ai là bạn với anh...mà sao anh tò mò vậy chứ.”

“Tò mò là độc quyền của con gái các cô sao? Đàn ông bọn tôi cũng biết hiếu kỳ, nói một chút đi em gái tốt bụng, nếu bắt được thóp thì để xem lần sau tôi trêu anh ta thế nào.”

“... Cũng không có gì.”

“Bạn đây biết rồi, cô được lắm, cô cùng một chiến tuyến với Phan Đông tử.”

“Đừng có nói câu bạn bè với tôi, có ai xưng hô với con gái như anh không hả?”

“Trong lòng tôi, cô với Phan Đông tử cũng như nhau vậy...Có điều khuôn mặt cô đẹp hơn anh ta, cái mặt anh ta, chặc chặc, ở Bắc Kinh này, đứa trẻ con mà trông thấy là lại kêu lên “sói đến đây”, rồi lại khóc, khóc.”

Tạ Kiều không nhịn được liền bật cười, tiếng cười khanh khách thanh thúy như tiếng chuông bạc vậy.

Dương Quần ngoảnh ra nhìn Tạ Kiều, cười hì hì, “Tôi bảo này, cô cười lên rất đẹp, sao mà suốt ngày cứ buồn rầu cho người ta lo lắng chứ, người xưa đã nói, cười một cái trẻ ra mười tuổi, một ngày nào đó soi gương, ôi chao, biến thành mười tám tuổi.”

“Sao anh nói nhiều lời vô nghĩa thế hả.”

“Nói chuyện nghiêm túc với cô đấy chứ, tôi nói cái gì vô nghĩa với cô nào?”

Lưu Vũ Phi và Hứa Dung đứng chờ Tạ Kiều ở cổng trường, vừa thấy nhau, ba cô nàng đã kêu ầm lên. Dương Quần đưa hai tay bịt tai lại, sau đó đi đến phía ba cô gái, “Tôi bảo này, hai em gái này nhìn quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải?”

Lại là phương thức tiếp cận đã cũ mèm, Tạ Kiều liếc mắt, “Chúng tôi muốn đến Yến Sa, anh có thể làm tài xế lần nữa được không?”

Anh ta nghiêm nghị nói: “Ôi chao, đây đúng là việc nằm trong bàn tay tôi mà, làm lái xe cho phái nữ thì tôi là siêu hạng đấy, mời các mỹ nhân!”

Hứa Dung kéo Tạ Kiều lại, hất cằm về phía Dương Quần và hỏi: “Tên lưu manh này là ai đấy? Nói chuyện y hệt cá trạch, vừa giảo hoạt vừa đáng ghét.”

Tạ Kiều vội vàng đưa ngón tay lên “suyt” một tiếng, “Nói nhỏ thôi, anh ta lòng dạ hẹp hòi, đừng để cho anh ta nghe thấy lại mất vui, phóng xe đi mất là bọn mình thảm đấy.”

Lưu Vũ Phi nắm lấy cánh tay Tạ Kiều, nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Kiều Kiều, lần này gặp cậu, mình cảm thấy cậu thay đổi rất nhiều.”

“Biến đổi tốt hay xấu?”

Hứa Dung gật đầu nói: “Sáng sủa, cũng biết nói đùa, thế này mới đúng, không gì là không vượt qua được, cậu nên như vậy, thế mới là Tạ Kiều của bọn mình chứ.”

Tạ Kiều cười, gật đầu, “Đúng, bởi vì mình vừa tái sinh.”

Đến Yến Sa, Dương Quần nhìn các cô xuống xe hết rồi mới hỏi Tạ Kiều: “Các cô thiếu người giúp việc xách giỏ hộ nhỉ, có miễn phí đấy, dùng không?”

Hứa Dung liền cướp lời: “Bọn tôi muốn dạo quanh thị trường, anh đi cùng thì còn gì là náo nhiệt nữa.”

Dương Quần gõ lên kính xe, rung đùi nói: “Cô nhóc kia, không hiểu gì cả, tôi là cao thủ mua sắm đấy, tôi có quen quản lí ở đây, các cô thích mua gì thì tôi có thể giúp cho được giảm giá, có người chạy việc miễn phí còn không thích à?”

Hứa Dung hỉ hả nói: “Á, anh quen quản lí? Thế sao còn không nhanh xuống xe đi, đợi bọn tôi khiêng anh xuống chắc?”

Dương Quần mỉm cười, Tạ Kiều liền nhỏ giọng hỏi anh ta: “Hôm nay anh không phải đi làm à?”

Anh ta chớp mắt, “Cảnh tốt thế này đi làm cái gì chứ, hơn nữa, cũng gần trưa rồi, đi cùng tôi đi, tôi mời các cô ăn cơm.”

Quả nhiên Dương Quần rất được việc, y như con ngựa theo phía sau. Hội Hứa Dung vừa nhắm trúng cái gì đó là anh ta lại gọi điện cho quản lí, quả nhiên được giảm giá rất nhiều. Hứa Dung cười toe toét, Dương Quần phải xách túi to túi nhỏ trong tay thì bắt đầu làu bàu: “Ôi các mỹ nhân, tôi nghỉ một lúc được không? Các cô không mệt à? Tay chân tôi như rút gân ra rồi đây này.”

Lên tầng trên là khu nhà hàng, Dương Quân vội ngồi ngay xuống ghế, chỉ thăm muốn tháo giày ra xoa chân. Tạ Kiều và Lưu Vũ Phi có vẻ áy náy nhưng còn Hứa Dung thì nhìn Dương Quân với vẻ xem thường, “Anh làm chân chạy việc thế đấy, trả đồ lại cho bọn tôi đi, vương vís.”

“Cái gì? Tôi vương vís?” Dương Quân không tin nổi, chỉ vào mũi mình, “Bao nhiêu túi đồ của các cô là tôi xách, tôi còn gọi người đến giảm giá cho các cô mà lại còn kêu tôi vương vís à? Có ai như cô không em gái nhỏ? Qua cầu rút ván.”

“Nếu anh không kêu ca thì bọn tôi vẫn còn đi đấy, chị em tôi lâu lắm mới được gặp nhau, anh đi theo làm bóng đèn đấy.”

“À à, vậy là không cần tôi, thôi được, tôi đi đây, vốn định mời các cô ăn cơm, đã thế thì miễn luôn.”

Dương Quân làm ra vẻ bỏ đi, Tạ Kiều vội vàng giữ chặt lại, “Này này, đi thật sao, thật nhỏ mọn.”

Dương Quân bực tức nhưng vẫn ngồi xuống, nghiêng đầu nói nhỏ bên tai Tạ Kiều: “Này, tôi mà thèm chấp nhặt với con gái sao, chấp cô ta càng phiền thêm ấy.”

Hứa Dung lấy thìa gõ lên chén trà rồi nói: “Long giao long, phượng giao phượng, bạn bè với chuột thì đào được hang, lén la lén lút, vừa nhìn đã biết không phải con chim tốt.”

“Này, bảo ai không phải chim tốt đấy?” Dương Quân trợn trừng mắt, thở hồng hộc.

Tạ Kiều kéo kéo Hứa Dung, cô nàng cá tính này liền vung tay ra, “Kéo cái gì...ai nói chuyện với ai, có người đi nhặt tiền, chứ chưa thấy ai đi nhặt lời rửa đầu.”

“Tôi nói cho cô biết...” Dương Quân chỉ vào Hứa Dung, thăm muốn bật dậy, cô gái này, quá sắc sảo.

“Nói tôi cái gì? Tôi sợ anh quá cơ.”

Tạ Kiều vỗ vỗ bàn, “Hai người có yên đi không?”

Lưu Vũ Phi thấy Dương Quân đỏ tía mặt thì kéo Hứa Dung lại rồi nói: “Ra toilet với mình đi.”

Dương Quân chỉ vào bóng dáng Hứa Dung và nói với Tạ Kiều: “Đây mà là bạn cô? Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, sao cô lại kết bạn với cái loại cay độc như vậy chứ.”

Tạ Kiều buồn cười, “Dương Quân, cô ấy còn nhỏ tuổi, anh chấp gì chứ.”

Vừa dứt lời thì bên ngoài nhà hàng vang lên tiếng ầm ĩ hỗn loạn, quả nhiên là giọng Hứa Dung, “Tôi nói này, cô à, chính cô không cần thận huých vào người khác còn chưa tính, giờ định đổ oan cho người tốt?”

Có giọng ngạo mạn của một cô gái vang lên: “Hôm nay tôi cứ đổ oan cho cô đấy, cô làm được gì nào?”

Dương Quân và Tạ Kiều đồng thời đứng lên, bước nhanh ra ngoài, phát hiện ra ở góc nhà hàng đã xúm đông người đang xem cảnh náo nhiệt. Hứa Dung tức giận nói: “Sao cô lại điêu ngoa không phân biệt phải trái thế hả, tôi không nhặt đấy, xem cô làm gì nào.”

Hai người chạy nhanh lại, vừa lúc thấy Lưu Vũ Phi đang kéo Hứa Dung lại, đối diện là một cô gái đang trợn trừng mắt. Tạ Kiều kéo Hứa Dung lại mà hỏi: “Sao vậy, ầm ĩ gì thế?”

Hứa Dung thở gấp, “Cô ta va vào mình, lại còn bắt mình nhặt túi xách cho cô ta, cậu nói xem có ai không biết lý lẽ thế không hả?”

Dương Quân quay đầu sang nhìn rồi liền sững sốt, “Ninh Tiêu Nhã?”

36. Chương 36

...là cậu chưa gặp được ai thôi, nếu gặp được rồi cậu sẽ biết, cô ấy không chỉ đơn thuần là một cô gái, mà là tất cả của cậu, giấc mơ của cậu, thậm chí, là sinh mạng.”

Người va chạm với Hứa Dung đúng là Ninh Tiêu Nhã. Cô ta đang nổi nóng, vừa thấy Dương Quân và Tạ Kiều thì có chút sững sốt rồi lập tức cười nói: “A, là hai người sao, mấy người quen nhau à?”

Dương Quần gật đầu và nói: “Ừ, bạn tôi, có chuyện gì mà làm ầm ĩ lên thế chứ, nhiều người nhìn như vậy, có gì thì vào trong kia rồi ngồi xuống nói chuyện.”

Tuy rằng từ nhỏ đã biết Dương Quần là bạn với La Hạo nhưng Ninh Tiêu Nhã chẳng quan tâm. Cô ta liếc mắt nhìn Tạ Kiều, như cười như không, “Bạn anh? Từ lúc nào mà anh lại kết bạn với loại như vậy? Xem ra, mắt chọn bạn của anh không ổn lắm rồi, gu thường thức lại càng kém.”

Lời nói này vừa kiêu ngạo vừa vô lễ, ý khiêu khích nồng nặc. Hứa Dung vừa định xông lên mắng thì Dương Quần trừng mắt với cô một cái, ý bảo cô không cần nói gì. Anh ta nhìn Ninh Tiêu Nhã, cười lạnh, “Tôi kết bạn với loại nào, mắt chọn bạn thế nào, không liên quan gì đến cô cả. Nếu Ninh tiểu thư không còn nhiều lời vô nghĩa nữa thì tôi nên tạm biệt thôi.”

Nói xong anh ta xoay người nói với Tạ Kiều: “Đi thôi, nhanh đi ăn cơm thôi, nếu không đồ ăn nguội hết đây.”

Hứa Dung vẫn còn tức giận, trừng mắt với Ninh Tiêu Nhã một cái, vừa xoay người bước đi thì liền nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Ninh Tiêu Nhã. Mấy người quay lại thì thấy cô bạn của Ninh Tiêu Nhã vừa nhặt chiếc túi xách của cô ta lên. Lúc này, khuôn mặt hoa phấn của cô ta tái nhợt, cô ta hét lên: “Ôi, chiếc vòng tay kim cương của tôi đâu rồi? Vừa rồi còn thấy mà, nhất định là bị trộm, đó là đồ La Hạo tặng cho tôi.”, nói xong cô ta ngẩng đầu nhìn Hứa Dung.

Hứa Dung tức đến mức run lên, cô đánh mắt đồ sao lại nhìn tôi, cô cười lạnh, “Cô nhìn tôi làm gì?”

Ninh Tiêu Nhã không trả lời mà nói với cô bạn bên cạnh: “Chiếc vòng tay của mình rất giá trị, cậu còn không mau báo cảnh sát đi? Những người vừa tiếp xúc với mình đều khả nghi, không chừa một ai cả, cẩn thận không có người lại nhân cơ hội phi tang, cậu mở to hai mắt nhìn ỳnh.”

Người kéo đến xem cảnh náo nhiệt ngày càng nhiều. Hứa Dung không thể chịu nổi, chỉ thẳng vào mặt Ninh Tiêu Nhã, vừa định chửi ầm lên thì Dương Quần đã nhíu mày hỏi cô: “Người ta đánh mất đồ, cô kích động cái gì chứ? Mau đi ăn cơm đi.”

Dương Quần kéo Tạ Kiều và Hứa Dung đi, Ninh Tiêu Nhã lại lớn tiếng gọi: “Dương Quần, cô gái anh đang nắm tay là đối tượng nghi ngờ của tôi, anh không muốn tránh ra sao?”

Rốt cục Hứa Dung cũng không thể nhịn nổi nữa, đẩy Dương Quần ra rồi vọt thẳng tới trước mặt Ninh Tiêu Nhã, chỉ vào mũi cô ta, lớn tiếng nói: “Ai là đối tượng tình nghi, mẹ kiếp, cô nói cho rõ ràng đi!”

Hứa Dung càng nóng nảy Ninh Tiêu Nhã lại càng cười, cô ta cười với Dương Quần, “Cô ta đúng là bạn anh sao? Chẳng có chút giáo dục nào, hôm nào phải học hỏi La Hạo đi, học cách mà chọn bạn, bằng không, người mất đồ có ngày lại chính là anh đấy.”

Dương Quần tức tái mặt, gần như anh ta nghiến răng nói: “Cô nói không sai, tôi phải học tập La Hạo, có điều để ngày mai cũng không muộn, còn bây giờ tôi phải học anh ấy ở chỗ, mắt chọn vợ tương lai của anh ấy không tồi!”

Dương Quần lấy điện thoại gọi cho La Hạo. Lúc La Hạo vội vàng tới nơi thì bảo vệ đã đưa hội Tạ Kiều vào văn phòng của quản lý, vừa vào cửa liền nhìn thấy Dương Quần tức tím mặt còn Ninh Tiêu Nhã đang thành thơi uống trà. Viên quản lý cũng khó xử, không muốn đắc tội với bên nào, đầu đồ đầy mồ hôi. La Hạo nhíu mày hỏi: “Gọi điện thoại gấp thế, có chuyện gì?”

Dương Quần cười lạnh, kéo Hứa Dung lại rồi nói: “Vợ chưa cưới của anh nghi cô ấy trộm đồ của cô ta, cho anh soát người đấy.”

La Hạo nhìn thấy Hứa Dung thì giật mình sững sốt, cô cũng tức giận nhìn lại anh, lại thấy Tạ Kiều đứng một bên cụp mắt xuống nhìn chân mình. Anh đứng im tại chỗ, quay đầu cau mày hỏi Ninh Tiêu Nhã: “Trộm đồ? Cái gì thế?”

Ninh Tiêu Nhã chậm rì đặt chén trà xuống rồi tươi cười đứng dậy, bước tới ôm lấy cánh tay anh, không nhéo nói: “Chính là chiếc vòng tay kim cương anh tặng em đó. Em vừa bị cô ta huých vào là đã không thấy đâu rồi, anh nói xem em có nên hoài nghi không?”

“Vòng tay?” Đôi mày La Hạo nhíu chặt lại, “Chẳng lẽ em quên à? Tôi qua em để quên ở chỗ anh, lúc này anh vẫn còn thấy trên bàn đây, định đưa cho em nhưng Dương Quần gọi gấp quá nên anh quên mất.” Ninh Tiêu Nhã nhìn chăm chăm vào Dương Quần, nụ cười trên mặt dần tắt hẳn. La Hạo rút cánh tay của cô ta ra khỏi tay mình, cười nói với tay quản lý: “Quản lý Trương, đây là chuyện hiểu lầm, ngại quá, đã gây phiền phức cho anh rồi.”

Quản lý Trương vốn đang đau đầu, vừa nghe thấy thế liền hớn hở, vừa bắt tay vừa nói: “Nếu là hiểu lầm, được giải thích rõ là ổn rồi.”

La Hạo đi đến trước mặt Dương Quần, vỗ vai anh ta và nói: “Được rồi anh bạn, trí nhớ cô ấy không tốt, tôi xin lỗi thay vậy.”

Dương Quần bực tức nói: “Xin lỗi em? Cô ta không nghi em, xin lỗi em làm cái rắm gì, đối tượng bị nghi ngờ đây này.”, nói xong anh ta chỉ vào Hứa Dung còn đang tức giận.

La Hạo liền cười với Hứa Dung: “Cô Hứa, thật xin lỗi.”

Hứa Dung cười lạnh, “Anh La, nếu trí nhớ của vợ anh không tốt thì anh giúp cô ấy nhớ cho kỹ vào, còn nữa, phải dạy cô ta khi gặp ai nhớ nói tiếng người, bằng không anh La sẽ phải gặp nhiều phiền phức đấy!” Nói xong cô quay đầu kéo Tạ Kiều và Lưu Vũ Phi đi, “Chúng ta đi thôi, hôm nay đúng là đen đủi, hôm khác trước khi ra khỏi cửa nhớ phải xem thời tiết, không là sẽ bị chó dại cắn.”

Ninh Tiêu Nhã tức đến tím tái mặt mày, nhưng thấy vẻ mặt xanh mét của La Hạo, cô ta đành phải nén giận.

La Hạo thấy Dương Quần vẫn có vẻ khó chịu thì nói: “Cậu đến đây mua quà cho bữa tiệc chúc thọ tối nay à?”

Dương Quần xoay người lại, hậm hực nói: “Em đến đây đơn giản là để ăn cho đỡ đói.”

Ra cửa không thấy ba người kia đâu, Dương Quần vẫn không muốn đi tìm, nghĩ nghĩ thế nào mà quay lại nói: “La Hạo, em ở bãi đỗ xe chờ anh, có việc.”

La Hạo gật đầu, Ninh Tiêu Nhã đuổi theo, bất mãn nói: “Anh quen với mấy con bé lúc này à?”

La Hạo không trả lời, đứng yên một lúc rồi mới quay đầu hỏi Ninh Tiêu Nhã: “Chuyện đó không quan trọng, cần bản là, anh tặng vòng tay kim cương cho em lúc nào? Trí nhớ anh cũng không tốt lắm, không thì em nhắc lại cho anh nhớ xem?”

Ninh Tiêu Nhã xụ mặt nhìn La Hạo không nói lời nào. La Hạo từ từ thu lại nụ cười, chòng chọc nhìn cô ta trong chốc lát rồi mới xoay người rời đi, chỉ còn lại một mình Ninh Tiêu Nhã khóc nghẹn uất ức, bạn cô ta hỏi: “Tiêu Nhã, mình đi đâu đây?”

Ninh Tiêu Nhã hung hăng trừng mắt với cô ta rồi quay đầu bước đi.

Lúc La Hạo đến bãi đỗ xe, Dương Quần đang ngồi trong xe hút thuốc, thấy anh rồi nhưng vẫn không quan tâm. La Hạo lập tức mở cửa xe rồi ngồi vào, vỗ lên ghế xe, cười nói: “Xe mới à? Kiểu dáng mới nhất, rất được.”

Dương Quần nhả một ngụm khói, khép hờ mắt, nói: “Ninh Tiêu Nhã rất được, mắt chọn phụ nữ của anh rất khá, phụ nữ được chọn toàn là cực phẩm, hôm nay coi như em phục rồi.”

La Hạo dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, một lúc sau mới nói: “Được rồi, đừng xỏ tôi nữa, nói đi, có chuyện gì?”

“Có người muốn em đem cái này trả cho anh.” Dương Quần đưa một gói đồ cho La Hạo.

La Hạo mở mắt ra nhìn, “Cái gì vậy?”, nói xong anh mở ra, vừa thấy thứ bên trong thì cả người cứng đờ lại, “Cô ấy đâu rồi?”

Dương Quần rụi thuốc đi, “Được rồi, Chuột, chuyện hôm nay anh cũng thấy đấy, Ninh Tiêu Nhã không phải tầm thường, nói chuyện ngang ngược, chẳng coi ai ra gì cả. Nếu Tạ Kiều đã trả lại cái này cho anh, chứng tỏ đã dứt khoát với anh rồi, nên buông tay thì hãy buông đi, đừng để cuối cùng lại hại người hại ta.”

La Hạo vuốt miếng ngọc lục bảo lạnh giá trong tay, nỗi bí ai lại bắt đắc dĩ trào ra trong lòng. Đôi hoa tai kia như đang cười nhạo anh, từ nơi lạnh lẽo, sâu kín nhất sinh ra cảm giác đau đớn, loại đau đớn này cứ từng chút một xé rách trái tim anh, như một động tác được tua chậm lại. Thật khó chịu, thật đau, anh dùng lực nắm chặt bộ trang sức trong tay, quay đầu nhìn chăm chăm vào Dương Quân, chậm rãi nói: “Tôi buông tay? Người đó buông tha cho tôi? Tôi đến tìm Đông tử, có biết không, Tạ Kiều vừa nói yêu tôi, vừa nhập nhằng không rõ với Đông tử, bây giờ cô ấy muốn cắt đứt rõ ràng với tôi? Rõ cái gì chứ? Cô ấy coi tôi là thằng ngu, Dương Quân...” Bỗng nhiên La Hạo nhắm chặt mắt lại, cắn chặt răng, anh cúi đầu nói: “Đối với cậu là không còn cách nào khác, tôi không có cách nào quên được cô ấy. Thứ này cậu mang về đi, nói với cô ấy, nếu thật sự muốn chấm dứt với tôi thì tự mình đến nói, tôi sẽ không vương bận đến cô ấy nữa, tôi không nhàm chán đến mức đó đâu.”

Dương Quân thở dài, tựa lưng vào ghế tựa, nhắm mắt lại, “Chuột, có ý gì, đây không phải nhàm chán thì là gì? Đừng biện hộ với em chuyện này, anh phải biết rằng bọn em cũng không có cách gì, kể cả Đông tử, một Tạ Kiều mà khiến hai người thành ra như vậy. Em thật sự không rõ, không phải chỉ là một cô gái hay sao? Tranh giành làm gì.”

La Hạo thấy anh ta nói vậy thì lại bực bội, lẩm bẩm nói: “Không phải chỉ là một cô gái? Cậu nói đơn giản quá đấy, là cậu chưa gặp được ai thôi, nếu gặp được rồi cậu sẽ biết, cô ấy không chỉ đơn thuần là một cô gái, mà là tất cả của cậu, giấc mơ của cậu, thậm chí, là sinh mạng.”

Dương Quân cười nhạo: “Anh bạn à, không ngờ đấy nhé, anh mà vào làng nghệ thuật chắc chắn sẽ nổi tiếng, viết sách hay làm thơ đều rất được, có điều nghe không được tự nhiên cho lắm. Tất cả, giấc mơ, thậm chí sinh mạng, sao em cảm thấy mấy từ này đều có vẻ tuyệt vọng thế chứ.”

La Hạo huyếch anh ta, “Thuốc lá của cậu đâu?”

Dương Quân lấy hộp thuốc lá ra, “Hút thuốc tìm cảm hứng à? Có điều anh cũng đừng chơi quá, không chịu nổi đâu, đây là xe mới của em, em không muốn bị nhuộm ố.”

La Hạo châm một điếu, hít sâu một hơi, ánh mắt dừng phía ngoài cửa xe. Làn khói trắng choán lên toàn bộ tầm kính, trong phút chốc lại tan đi. Trong lòng vốn đang trống rỗng, nhưng nỗi buồn khổ giờ đã bị Dương Quân quấy rầy, cái miệng kia căn bản là ngoài lời châm chọc ra thì không thể nói được lời đứng đắn, “Cậu không thể nói chuyện nghiêm túc với tôi được sao, tôi khó chịu quá.”

“Nghe anh nói chuyện em còn khó chịu hơn, xin anh đấy, để cho em yên một lúc đi, lỗ tai đang biểu tình đây.”

“Tạ Kiều đâu? Đi đâu rồi?”

“Cô ấy đi đâu thì sẽ nói với em chắc? Em không phải là Phan Đông tử.”

“Mẹ kiếp, khích tôi đấy à.”

“Em thích khích đấy, đừng chấp nhặt với em...Hay là nói về cô vợ tương lai của anh đi, em tò mò lắm.”

“Tò mò cái gì?”

“À, cũng không hẳn là tò mò. Nếu vợ em mà bảo một, ba, năm thì em sẽ bảo hai, bốn, sáu, xem có dám hung hăng không. Em chỉ tò mò sao anh không bị cô ta làm cho tức chết nhỉ.”

“Cô ta cũng không phải dễ hiểu lắm, tôi cũng chẳng muốn nói đến.”

“Có phải cô ta biết rõ chuyện của anh với Tạ Kiều không? Hôm nay rõ ràng là muốn gây sự.”

“Tôi không nói với cô ta.”

“Chẳng cần anh nói, nhìn là thấy ngay. Anh vừa thấy Tạ Kiều thì mắt liền ảm đạm, có điều, nói đi cũng phải nói lại, cô nàng kia cũng đáng thương. Nếu anh đã có vị hôn thê rồi thì đừng nghĩ đến cô ấy nữa, cũng phải để cho người ta sống yên ổn chứ.”

“Có ý gì?...Đông tử không đối xử tốt với cô ấy sao?”

“Tốt, rất tốt, như bảo bối vậy, không hề kém anh đâu. Anh tự lo ỉnh đi, ngấm lại nhé, làm sao anh có thể biến một con hổ cái thành con mèo ngoan ngoãn mới được đây.”

“Cô ta muốn thế nào thì tùy cô ta, tôi không quan tâm, càng không muốn quản.”

“Không phải vậy chứ, dù gì thì cũng là vợ anh, nếu ở Hongkong thì cô ta chính là La Ninh Tiêu Nhã, có họ của anh đấy.”

La Hạo ném đầu mẩu thuốc lá đi, quay đầu nhìn Dương Quần rồi hỏi: “Chúng ta vẫn là bạn phải không?”

Dương Quần nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Em rất muốn phủ nhận, đáng tiếc, trước đây anh từng thấy em cời trườn, nếu em phủ nhận, anh có thể không đi nói với người khác là em có cái bốt ở mông không?”

Tâm tình u ám của La Hạo bỗng biến mất, bị anh ta chọc cười, anh tóm lấy gáy Dương Quần, cười sang sảng, “Ừ, tin tôi đi, không cần tôi nói cũng rất nhiều người biết, bởi vì trước đây, có đứa cứ thấy người ta là lại chống mông lên bảo, nếu anh đi chơi với em thì em sẽ cho anh xem cái bốt của em. Đó là thằng em lớn lên cùng tôi đấy.”

Dương Quần cười ha hả, gạt tay anh ra, “Mẹ kiếp nhà anh, bọn trẻ con trong khu chẳng thèm chơi cùng em, còn không phải là tại anh với Phan Đông tử ban cho sao, nói cho anh biết, đây chính là nỗi đau tinh thần của em, em sẽ nhớ thù với hai người cả đời.”

“Chúng ta đi uống vài chén không?”

“Anh không nói thì em cũng quên mất, bị vợ anh trêu tức cho còn chưa được ăn cơm.”

“Đi thôi, anh mời cậu ăn cơm coi như bồi thường, bao gồm cả anh bạn nhỏ của cậu nữa.”

“Cái này cũng không tồi.”

37. Chương 37

Cô không biết đã bao lâu rồi mình không được vui vẻ như vậy, có lẽ là rất lâu, dường như là từ kiếp trước.

Trên người cô người mẫu trong tủ kính là bộ váy khá sang trọng. Tạ Kiều đã từng thấy nó trên tạp chí, nó được một ngôi sao châu Âu mặc, khiến người ta chói mắt không thể mở ra được. Ba cô gái đứng nhìn một lúc lâu, mãi sau Lưu Vũ Phi mới thì thầm nói: “Đẹp thật đấy.”

Hứa Dung huých huých cô và nói: “Hay là, bọn mình vào thử đi? Dù sao thì mặc thử cũng không mất tiền.”

Lưu Vũ Phi bĩu môi nói: “Phiền toái lắm, mình ghét nhất là thay đi thử lại quần áo.” Miệng thì nói vậy nhưng chỗ quần áo kia thật sự rất đẹp, cô vẫn không kìm được mà theo Hứa Dung và Tạ Kiều vào cửa hàng.

Người bán hàng rất nhiệt tình, cũng là sinh viên như mấy cô đến đây làm thêm kiếm tiền tiêu vặt, thậm chí cô nàng còn nháy mắt nói nhỏ với Hứa Dung: “Bộ này được ông chủ đưa từ Hongkong về, người có tiền thì không đến đây hao phí của, người không có tiền thì lại sợ đắt, đều đến mặc thử. Ông chủ nói không bán được thì để trong tủ kính, làm đồ quảng cáo cũng được.”

Hứa Dung mặc bộ váy lên người, đứng trước gương quay trái quay phải, rồi hỏi Tạ Kiều: “Thế nào? Có cảm giác của một ngôi sao không?”

Tạ Kiều nhìn nhưng lại không biết đang nghĩ gì, cô gọi hai lần Tạ Kiều mới ậm ừ “Hả?”. Từ lúc này cô đã có vẻ bồn chồn, chắc chắn là còn đang nghĩ về chuyện vừa rồi. Cô nhăn mặt, nói vào tai Tạ Kiều: “Đến lượt cậu, thử quần áo đi.”

Tạ Kiều vội xua tay, “Mình không mua quần áo đâu.”

Hứa Dung buồn cười, véo mũi cô một cái, “Ai bảo cậu mua đâu, bảo cậu mặc thử thôi, hai bọn mình đều thử rồi mà cậu không dám thử à? Nhanh lên, nhanh lên.” Nói rồi, cô đẩy mạnh Tạ Kiều vào phòng thử đồ.

Chờ Tạ Kiều nhăn nhó bước ra, ngay cả cô gái bán hàng cũng mở to mắt, “Bộ này được rất nhiều người mặc thử, sao cô mặc vào lại thấy đẹp thế cơ chứ?”

Hứa Dung vỗ tay, cười nói: “Ai có thể so với Tạ Kiều nhà chúng ta chứ...Mau đến đây xem, rất đẹp.”

Lưu Vũ Phi như con bướm vờn quanh Tạ Kiều, ồn ào nói: “Mua đi, bộ này như là được may cho cậu vậy.”

“Không đâu, không đâu.” Tạ Kiều lắc đầu, “Này, thế này thì mặc làm sao được, sau lưng lộ ra bao nhiêu này, mà lại đang lạnh, có lúc nào mà mặc chứ.”

Người bán hàng nhanh nhẩu nói: “Đây là váy dạ hội, bên ngoài có thể khoác thêm áo, nếu có vũ hội hoặc tiệc tùng gì thì chắc chắn sẽ rất nổi bật.”

Cô gái bán hàng lại đem đến một bộ váy màu đen, Tạ Kiều mặc vào cũng rất đẹp. Miệng người bán hàng thật dẻo ngọt, khiến ba cô gái bị thuyết phục, nhưng vừa hỏi giá, Tạ Kiều đã lắc đầu nguây nguây, “Tôi không mua nổi đâu.”

Hứa Dung đảo mắt qua Lưu Vũ Phi, một người giữ chặt không cho cô thay quần áo, một người giật lấy túi xách của cô lấy ra tấm thẻ. Cô bán hàng còn thành thạo hơn Hứa Dung, dùng tốc độ nhanh nhất để quẹt thẻ. Tạ Kiều trừng mắt, nhưng vẫn bị hai cô nàng kia kéo ra khỏi cửa hàng. Hứa Dung nói: “Tạ Kiều, cậu đừng choáng quá, cậu tiết kiệm cho ai chứ, dù sao cũng là để sống thôi mà. Hơn nữa, cho dù cậu thanh cao cũng có ích gì chứ, người khác nhìn vào không phải cậu...”

Lưu Vũ Phi đẩy Hứa Dung một cái, “Cậu nói chuyện ma quỷ gì đấy, có ai nói như cậu không cơ chứ.”

“Chẳng lẽ mình nói sai? Lời nói tuy không dễ nghe, nhưng mà...quên đi, dù sao thì chỗ tiền này cũng chỉ như cỏ thôi, tốt nhất là phải làm cho tên khốn kiếp đó điên lên. Cậu nói xem, ngoài phung phí tiền của hần ra thì mình còn có thể làm gì, tiêu hết tiền đi cho hần tức chết luôn.”

Lưu Vũ Phi nhìn Tạ Kiều cúi đầu thì không khỏi thở dài, ôm lấy thắt lưng Tạ Kiều và nhẹ giọng nói: “Nghĩ kĩ lại, Hứa Dung nói cũng đúng, chúng ta không thể làm gì hần, chỉ có thể làm cho chính mình thoải mái. Kiều Kiều, tuy cậu không nói, nhưng trong lòng bọn mình đều hiểu, cậu thấy La Hạo là cảm xúc lại đi xuống, Hứa Dung nói như vậy cũng là vì muốn tốt cho cậu thôi. Đừng nghĩ đến chuyện không vui nữa, không phải chỉ là vô ích sao? Chỉ cần ở một mình là sẽ có phiền muộn, nhưng nếu muốn thì sẽ quên được, mình chỉ cần nhớ đến chuyện vui vẻ thôi. Được rồi, chị em mình lâu rồi mới được gặp nhau, đáng ra phải vui vẻ chứ.”

Hứa Dung nói tiếp: “Nhắc đến tên La Hạo kia, mình định mắng anh ta rồi đấy, đúng là không có mắt mới chọn vợ kiểu đấy, vừa có tiền vừa có thể, cuối cùng còn không phải là anh ta chịu tội sao. Mẹ kiếp, con ranh kia, về sau mỗi ngày mình sẽ rửa cô ta một lần, không, một trăm lần, rửa cho cô ta để con bị chột!”

Lưu Vũ Phi phì cười, nhìn Tạ Kiều rồi lại nói với Hứa Dung: “Được rồi, miễn bàn đến bọn họ đi, mất vui. Hôm nay chỉ phục vụ mình Kiều Kiều thôi, nghĩ xem đến đâu chơi đi.”

Ngồi trong Starbucks, rót cục Tạ Kiều cũng hỏi: “Các cậu đi thực tập có thuận lợi không?”

Hứa Dung nhét một miếng bánh vào miệng rồi nói: “Đừng nói nữa, thực tập sinh, haiz, có một anh hướng dẫn ỉn, anh ta đi làm cũng nhiều năm rồi. Có biết anh ta nói về nghề của chúng ta như thế nào không, nữ làm nam sai bảo, không sợ nữa đêm gà gáy, chỉ sợ không kiếm được việc bằng anh bằng em. Nghe tiếp đi, Trung Quốc lên chủ nghĩa xã hội khoa học với cuộc sống hạnh phúc, bước thẳng qua xã hội cũ, ngay cả thời gian hữu cơ cũng phải tiết kiệm.”

Tạ Kiều nở nụ cười: “Anh ta nói đáng sợ thế sao?”

Hứa Dung chỉ vào đôi mắt thâm đen của mình rồi nói: “Haiz, mau nhìn xem, mình đến Tứ Xuyên xong là thành quốc bảo* luôn. Mấy tối trước mình mới về ký túc xá, rạng sáng ba giờ nhá, còn chưa kịp nằm mơ, thế mà điện thoại lại kêu lên, đúng là giết người. Mình thấy anh ta không phải chỉ coi mình là đồ để đàn ông sai bảo đâu, mà là làm gia súc.”

* Quốc bảo: Gấu trúc

“Cậu làm việc gì?”

“Cậu tưởng là mình tốt nghiệp có thể làm dẫn chương trình, giống Lý Thụy Anh, mỗi chiều được lên sóng ba mươi phút sao? Nghĩ đến cũng thích. Mình nhận làm biên tập. Bao nhiêu sinh viên tranh cướp nhau để làm đây, nếu mình không chuyên về mảng này thì chắc người ta cũng không nhận đâu.”

Tạ Kiều khuấy đường trong tách cà phê, thở dài, “Cũng đúng, mộng tưởng thì thật đẹp, sự thật thì luôn tàn khốc. Mỗi khóa sinh viên tốt nghiệp nhiều như vậy, muốn tìm được công việc đúng với ngành của mình quả là quá khó khăn.”

Hứa Dung nói: “Lưu Vũ Phi sướng hơn mình nhiều, bố cậu ấy có người quen nên tìm được cho cậu ấy công việc rất thoải mái, mỗi ngày chỉ cần kiểm tra bảng rồi chiếu kinh kịch cho người ta đúng giờ, mình hâm mộ chết mất.”

Lưu Vũ Phi lườm trắng mắt, “Cậu làm sao biết được nỗi khổ của mình chứ, ngày nào cũng nghe ‘yi yi ya ya’, chả hiểu cái gì.”

Tạ Kiều không đáp lại, Hứa Dung liền nói: “Tạ Kiều, cậu nói với hần chưa?”

Cô ngẩng đầu, hỏi: “Nói cái gì?”

“Cậu cũng không thể sống biệt lập mãi thế được, tốt xấu gì cũng phải ra ngoài giãn gân cốt chứ, cứ ở đây mãi chẳng khác gì ngồi tù, nếu mà là mình thì đã sớm phát rồ rồi.”

Lưu Vũ Phi cũng nói: “Đúng vậy Kiều Kiều, đi tìm việc đi, đổi tâm tình, đổi cách sống, nói không chừng sẽ thoải mái hơn đây.”

Đây cũng là mong muốn của Tạ Kiều. Đương nhiên cô muốn được tự do điều khiển thời gian và cuộc sống của mình, nhưng cô bị áp lực và có sự e ngại với Phan Đông Minh. Cô không biết nên mở miệng nói thế nào với hần, thật sự, cô sợ hần không đồng ý. Chuyện hần không đồng ý với nguyện vọng của cô là một cực hình, ngay cả thử một lần cô cũng không dám.

Thấy Tạ Kiều bất lực cúi đầu, Hứa Dung liền cười, “À quên không nói với cậu, mình bỏ làm ở chỗ câu lạc bộ kia rồi, Tiểu Diệp nhớ mình, muốn mời mình uống rượu. Tối nay đến chỗ cậu ta đi, phải bắt cậu ta mời bọn mình uống rượu mới được.”

Tạ Kiều lắc đầu, nói: “Mình không đi được...”

Cô còn chưa nói xong thì Hứa Dung đã lên tiếng ồn ào: “Không phải chứ Tạ Kiều, ngay cả đi chơi với bọn mình mà hần cũng không cho à? Thế thì còn gì vui, giờ cậu gọi điện cho hần đi, nếu không được thì cậu hăng lắc đầu.”

Lưu Vũ Phi cũng nói: “Đúng vậy Kiều Kiều, hỏi xem, mình cũng chưa muốn tạm biệt cậu mà.”

Lúc nào Tạ Kiều định gọi cho Phan Đông Minh cũng như bị giật điện, cô trốn hần còn không kịp mà, cô vội lắc đầu, “Thật sự là không được...”

Hứa Dung hơi bực, cướp túi xách của cô rồi tìm điện thoại, “Mình ấn số thay cậu, cậu nói với hần.”

“Dừng...”

Hứa Dung tìm tên Phan Đông Minh, nhấn nút gọi rồi như đang cầm phải củ khoai nóng bỏng tay mà ném điện thoại cho Tạ Kiều, thật ra cô rất sợ gã đàn ông kia. Da đầu Tạ Kiều tê đi, luống cuống tay chân, vừa định tắt máy thì Phan Đông Minh lại nhận điện thoại, “Kiều Kiều?”

“Hả?”

“Hả cái gì chứ, cô bé ngốc, nghĩ thế nào mà lại gọi điện cho tôi thế, em làm tôi vừa vui vừa sợ đấy.”

Dưới ánh mắt cổ vũ của Lưu Vũ Phi và Hứa Dung, cô cố lấy dũng khí nói: “Tôi đang đi cùng bạn học, tối không về...không phải, tối không về ăn cơm.”

Ở đầu bên kia, Phan Đông Minh cúi đầu cười, “Tôi chúc em đi chơi vui vẻ, chờ tôi gọi điện sẽ đến đón em.”

“Tạm biệt.”

Không đợi Phan Đông Minh nói thêm gì nữa, Tạ Kiều vội vàng cúp điện thoại, nhìn biểu hiện căng thẳng của Hứa Dung và Lưu Vũ Phi, cô giơ hai ngón tay làm thành hình chữ V, “Oh yeah!” Ba cô gái vỗ tay cười, Hứa Dung hô to: “Tự do vạn tuế!”

Trong Starbucks cũng không có nhiều người lắm, các cô nói chuyện âm ỉ khiến vài người nhú mày. Lưu Vũ Phi thề lưỡi, bất kể cái gì cũng không thể so với chuyện được đi chơi với bạn thân, việc gì phải quan tâm đến ai.

Quả châu trong quán bar lóe sáng, khắp sàn nhảy đều là những chàng trai cô gái đang quên đi bận rộn mà chìm đắm trong thứ âm nhạc kích cuồng. Quán bar được thiết kế theo phong cách châu Âu lúc này rất náo nhiệt. Tiểu Diệp là người pha chế rượu, kém hội Tạ Kiều hai tuổi, lúc Hứa Dung làm ở đây thì có ý với cô. Vừa thấy Hứa Dung, anh chàng như chảy mật trong miệng, “Ôi, chị, chị xinh đẹp, chắc là nhớ em chứ gì.”

Trong không gian đặc tiếng nhạc, mọi âm thanh đều như bị nhét chặt vào tai, gần như Tiểu Diệp phải rống lên. Hứa Dung hẩy tay anh ta ra như đuổi ruồi bọ vậy, cô cũng quát lên: “Được rồi, bây giờ tôi là khách, cần thận tôi kiện cậu tội quấy rầy đây.”

Tiểu Diệp cọt nhả nói: “Á, em còn không biết chị sao, chị tha cho em đi.” Nói xong anh ta lại nhìn Tạ Kiều và Lưu Vũ Phi, “Này này, cô Tạ, cô Lưu, lâu lắm không gặp, khách quý khách quý, tốt xấu gì cũng phải nể mặt tôi, hôm nay tôi mời các cô một ly.”

Lúc Hứa Dung làm thêm ở đây, Tạ Kiều thỉnh thoảng đến chơi nên cũng quen Tiểu Diệp, cô gật đầu cười nói: “Chào Tiểu Diệp.”

Xung quanh quầy bar có tiếng cười lớn của cả nam lẫn nữ. Có mấy gã nhìn thấy hội Tạ Kiều thì bắt đầu huýt sáo, một tên bước đến lớn tiếng nói: “Cô em, đi một mình? Anh mời em một ly?”

Hứa Dung nguyền rủa mắt không thèm quan tâm, Tiểu Diệp vội vàng nói: “Ngại quá, đây là bạn tôi.”

Tên kia bực bội quay về chỗ ngồi, vẫn không cam lòng mà nhìn mấy cô, không biết nói gì với mấy người bên cạnh, mấy người đó càng cười to hơn. Hứa Dung chép miệng, bây giờ cô không phải người của quán, không việc gì phải thận trọng với khách, cô trừng mắt nhìn rồi rửa: “Đồ con cóc.”

Tiểu Diệp thêm cho ba người ít paolio, “Đây là thứ quý giá từ Pháp đấy nhé.”

Thoạt nhìn nó khá giống nước có ga, Tạ Kiều uống thử một ngụm nhỏ, nó có vị rất lạ, hơi hơi có vị hồi. Vị cay cay này khiến cô nhăn mặt, Tiểu Diệp cười, “Cô Tạ chắc là không uống quen, rượu này vị lúc sau mới ngon, khách đến đây đều thích nó đấy.”

Hứa Dung chạm ly với mấy người chị em, rồi nói: “Tạ Kiều, chúng ta kết nghĩa chị em đi, mình rất quý các cậu. Tiểu Diệp đến đây, cậu làm chứng cho bọn tôi, hôm nay cậu may mắn được làm chứng cho chị em tôi kết nghĩa đấy.”

Chị em khác họ! Không biết là do âm nhạc hay do cảm xúc mà một dòng nước ấm nóng chảy khắp cội lòng các cô. Ba người nhìn nhau rất lâu, dần dần, trên mặt hiện lên nụ cười tươi như hoa, ba người nắm chặt lấy tay nhau.

Tạ Kiều cũng không biết các cô uống bao nhiêu, dù sao đến cuối cùng cô cũng choáng váng, không nhận được mà cười ha hả. Cô biết cô đã say, say thật sự, bởi vì cô hoa mắt, toàn bộ quán bar như lộn ngược lại, bóng người, ánh đèn trước mắt đan lồng vào nhau. Cô muốn nhắm mắt lại nhưng chỉ sợ va vào cái gì đó, mở mắt thì lại không thấy rõ gì cả, tất cả hình ảnh trước mắt đều như ảo ảnh. Bởi vì, bỗng nhiên cô nhìn thấy gương mặt La Hạo, có mỉm cười, có nổi thâm tình, có đau thương, còn cả cái nhìn thờ ơ với cô hôm nay.

Cô liền lắc đầu, cảm thấy nóng, chỉ muốn cởi bỏ quần áo. Cô quên rằng mình còn đang mặc bộ đồ hở lưng, cô quên mất chính mình hấp dẫn đến mức nào, chỉ nhớ rằng mình đang rất muốn vui vẻ. Cô muốn vui vẻ, muốn quên đi tất cả ưu phiền bi ai. Cái gì mà La Hạo hay Phan Đông Minh chứ, cho họ đi gặp quỷ hết đi, cả cô nàng kiêu ngạo Ninh Tiêu Nhã kia nữa, cũng đưa cô ta đi gặp quỷ đi. Trước mắt đều là ánh đèn hỗn loạn, bên tai là tiếng nhạc điên cuồng và tiếng cười của chính mình. Cô không biết đã bao lâu rồi mình không được vui vẻ như vậy, có lẽ là rất lâu, dường như là từ kiếp trước. Cô cứ hoạt bát, hồn nhiên tươi cười, lại uống một ngụm rượu, dòng rượu nghẹn lại trong cổ họng cô, cô không thở nổi, nước mắt lưng tròng, đổ

mặt ôm lấy Hứa Dung và Lưu Vũ Phi, nói năng không rành mạch: “Hôm nay, hoa cười vui mừng, ngày mai, sẽ héo tàn, chúng ta hy vọng giữ lại được tất cả, thu hút người ta, rồi lại thả bay đi, cái gì mới là nổi sung sướng trong đời? Đó là sự trôi dạt của cuộc đời, ngắn ngủi phù du, mỹ đức, thật là mỏng manh!... Vì tình hữu nghị, vì tình yêu, vì tái ngộ, cụng ly nào các chị em!”

“Đúng, nhân dịp trời nắng mây xanh, nhân dịp hoa đưa hương thấm, cụng ly!”

“Nhân dịp cảnh sắc trước kia còn thay đổi, ngày còn chưa đến cụng ly!”

38. Chương 38

“Vừa rồi ai đánh em? Em chỉ ra cho tôi.”

Trong quán bar có cô ca sĩ tên Bạch Vân, vừa thấy Hứa Dung là liền chạy tới thân thiết chào hỏi. Hứa Dung hơi say, kéo kéo Bạch Vân ý bảo cụng ly, Bạch Vân chỉ lên sân khấu: “Chị không thể uống, phải làm việc.”

Mắt Hứa Dung hơi lơ đãng, cô nói: “Chị Bạch, nếu chị uống một ly này, em sẽ tìm một mỹ nữ hát giỏi thay chị, bảo đảm cả quán bar này sẽ nóng lên.”, nói xong liền leo Tạ Kiều còn đang ngây ngô cười lại rồi nói: “Cô nhóc này chị biết mà, để cho cô ấy hát đi, cô ấy hát được lắm đấy.”

Tạ Kiều bám lấy cánh tay Bạch Vân, “Đúng, đúng, em giỏi nhất là hát, để em hát cho chị nghe.”

Không đợi Bạch Vân nói gì, Tạ Kiều đã tiện tay rút một bông hoa hồng trong lọ trên quầy bar, ngậm vào miệng rồi lảo đảo bước lên sân khấu. Cô còn chưa đứng vững thì bên dưới đã ào ào tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo, khách đến đây đều như nóng lên, rất cuồng nhiệt. Tạ Kiều cảm thấy mình như một hồn ma, cả người bay bổng lại có chút nặng nề. Bên dưới quá hỗn loạn, rục rịch, đủ mọi sắc màu và bóng người chồng lên nhau. Cô nở nụ cười hút hồn, tươi ngọt đến tận xương tủy rồi nói vào micro: “Chuyển lời cho người đa tình, Hoa nở khi xuân quý, An khải!”

Cô nói với dàn nhạc: “Music.”

Tiếng nhạc vang lên, tay bass tấu lên những nốt nhạc đầu tiên. Trong lúc mơ hồ mông lung, Tạ Kiều cảm thấy tay bass đang di chuyển quanh mình, cô liền cười lớn rồi học theo động tác đàn của anh ta, vừa cười vừa nhún nhảy. Đám đông bên dưới cũng điên cuồng giống cô, có người đã đứng vây sát ngay trước sân khấu, vì sự cuồng nhiệt và nụ cười của cô mà huýt sáo vỗ tay. Cô càng ra sức biểu diễn hơn. Trong lòng cô cũng đang cuồng loạn như cô vậy, cuồng loạn kêu lên tiếng tạm biệt, rốt cục là ai tạm biệt ai thì cô cũng không làm rõ được, dù sao cô cũng đang say, cô muốn một lần phóng túng điên dại này.

“Say, bởi vì em cô đơn, ai tới an ủi em, từ khi anh rời đi thì nỗi cô đơn làm bạn em...”

Tạ Kiều học ngành phát thanh nên chất giọng vốn rất êm, tiếng nói dưới tác dụng của rượu lại càng gợi cảm đến say lòng người. Gương mặt xinh đẹp, ánh mắt mê ly, kỹ thuật nhảy động lòng người. Đám người đông đúc trong quán bar và sự điên cuồng lao liên không ngừng dưới ánh đèn khiến cô hoa mắt, tay bass nhiệt tình biểu diễn bên cạnh cô, cô chỉ nhớ rõ trên đỉnh đầu có những mảnh giấy màu rơi xuống như tuyết, có tiếng vỗ tay, thét gào, kêu to, mùi rượu, tiếng nói, cứ thế thật không chân thực, thần chí Tạ Kiều bắt đầu hoảng hốt.

“Nếu không có anh, ngày qua phải thế nào đây...”

Bỗng nhiên cô vọt tới một bên sân khấu, nóng bỏng uốn người rồi cầm bông hoa hồng trong tay chỉ vào một người đàn ông mà thì thầm hát. Cô nheo mắt lại bởi vì không thấy rõ mặt người đó, chỉ thấy một khuôn mặt tròn như bánh bao, ánh sáng chói lóa của ngọn đèn lại càng làm rõ hơn ánh nhìn tham lam của gã đó trước vẻ quyến rũ của Tạ Kiều. Động tác nheo mắt của cô cực kỳ gợi cảm khiến gã đó như sôi máu lên, gã cướp lấy bông hoa trong tay cô rồi hôn lên nó một cái, rước lấy tiếng thét càng chói tai hơn từ xung quanh.

Tạ Kiều vẫn chưa biết mình trong mắt những gã đàn ông khác có bao nhiêu gợi cảm dụ hoặc nên vẫn say mê hát: “Em khóc, bởi vì em cô đơn, em cô đơn, ai tới an ủi em...” Cô nghe thấy tên mặt bánh bao hét lên một câu: “Bảo bối, anh an ủi em.” Tạ Kiều hoàn toàn không hiểu được rốt cục đã xảy ra chuyện gì, ngay sau đó liền bị gã kéo từ trên sân khấu xuống, lao thẳng vào một đám rối loạn. Đám người xung quanh bu kín lấy họ, nhiều cánh tay thò vào, kéo gã đàn ông kia rồi còn kéo cả váy cô. Tên mặt bánh bao ôm lấy thắt

lưng cô, đôi mắt Tạ Kiều tựa như quả hạnh đã chín khiến gã thêm khát, gã vội vàng cúi đầu xuống hôn hôn Tạ Kiều.

Cho dù Tạ Kiều có say đến cỡ nào thì cũng bị hành động này làm cho tỉnh táo lại. Dưới ánh đèn, đám người xung quanh như đang giờ nhanh múa vuốt, đáng sợ nhất là khuôn mặt bánh bao kia càng ngày càng gần. Cô hoảng sợ che hai tay trước ngực, bắt đầu run rẩy. Điều cười đăm đăm kia khiến cô sợ hãi, gần như là phản xạ có điều kiện, một cái tát giáng xuống, sau đó là tiếng thét và sự giãy giụa.

Bên cạnh quầy bar, Lưu Vũ Phi và Hứa Dung vẫn còn hoan hô cổ vũ cho Tạ Kiều, vừa nhìn thấy cô bị người ta kéo xuống khỏi sân khấu thì liền giật mình tỉnh táo. Lưu Vũ Phi hét lên, nhưng cô hơi choáng nên chỉ biết ngồi thụp xuống, ngay cả chuyện đi cứu Tạ Kiều cũng không nghĩ tới được. Dù sao Hứa Dung cũng đã quen với cảnh hỗn loạn, đầu óc phản ứng nhanh nhẹn hơn, cô nhét túi xách của Tạ Kiều vào tay Lưu Vũ Phi và nói: “Mau gọi điện thoại.”, cũng chưa nói gọi cho ai mà đã chạy thẳng vào đám người đang lộn xộn.

Lưu Vũ Phi từng sờ một lúc rồi đột nhiên nhớ đến việc phải gọi điện thoại, nên gọi cho ai đây, run rẩy cầm lấy điện thoại của Tạ Kiều, tra lại nhật ký điện thoại, cuộc gọi gần nhất của Tạ Kiều là đến Phan Đông Minh. Lúc Phan Đông Minh nhận điện thoại thì thấy cực kỳ ồn ào, hẩn nhẩn mặt lại hỏi: “Kiều Kiều, em đang ở đâu mà âm ỉ vậy?”

Nhìn đám đông kia, Lưu Vũ Phi không chút do dự mà gào to lên: “Cứu mạng đi, quán bar Phù Sinh, Tạ Kiều bị người ta đánh, mau tới cứu mạng đi.”

Một câu vừa dứt thì cô liền cúp điện thoại rồi định lao vào đám đông, ngay lúc đó bị Tiểu Diệp giữ chặt lại, “Bảo vệ đến rồi, cô chờ đi, không thì đến một lúc nữa cũng không thấy cô đâu đấy.”

Bảo vệ trong quán bar mang vóc dáng của người khổng lồ, nhanh chóng khống chế được tình hình, tản được đám hỗn loạn ra. Cô nàng kia y hệt một con chim bị hổ vồ nay đã bị một phen kinh hãi, cũng không còn say nữa, bộ quần áo mới cũng bị xé rách, cả người run rẩy, nước mắt ngấn quanh. Hứa Dung vừa đỡ lấy Tạ Kiều vừa đầu vô mồm. Tên bánh bao bị Tạ Kiều tát một phát, cũng không biết đã bị ai đó đập vài cái, bao nhiêu bức dọc đều trút hết lên đầu Tạ Kiều, mặc kệ cho sự khuyên can của đám bảo vệ, gã liên tục phất tay áo tiến về phía trước với bộ dạng muốn đánh nhau.

Lúc này, nhạc cũng đã dừng, toàn bộ sàn nhảy chia làm hai tốp, một bên là quản lý quán bar và bảo vệ duy trì an ninh chắn cho Tạ Kiều ở phía sau, một bên là đám đàn ông không ngừng kêu gào tức giận, họ tuyên bố nếu quản lý không giao Tạ Kiều ra thì sẽ phá quán. Viên quản lý kiên nhẫn giải thích với khách: “Các vị, thật ra là các anh động tay trước, nhiều con mắt nhìn như vậy, chỗ này là nơi ăn chơi nhưng cũng phải có trật tự, nếu anh còn như vậy thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

Dương Quân là người đầu tiên chạy vào, không đầu không đuôi đã gào lớn lên: “Sao vậy, sao vậy? Tạ Kiều? Cô không sao chứ?”

Tạ Kiều sợ tới mức run lạnh, vừa nhìn thấy Dương Quân liền khóc, vừa lau nước mắt vừa chớp mấy cái. Phía sau Dương Quân xuất hiện vài gương mặt, ai cũng trợn mắt nhìn với vẻ mắt kiên nhẫn. Phan Đông Minh được đám đó vây quanh liền bước nhanh tới. Dương Quân vừa thấy quần áo trên người Tạ Kiều bị xé rách, lộ ra bắp vai gầy thì hai mắt đỏ sọc lên, anh ta kéo Tạ Kiều đến rồi chỉ vào đám đàn ông, hung hăng hỏi: “Ai đánh cô? Cô chỉ đi, hôm nay tôi sẽ khiến cho nó phải lết ra ngoài!”

Tên bánh bao uống không ít, tự nghĩ mình cũng không thiếu người trợ giúp nên không hề sợ Dương Quân, dùng ngón tay cái chỉ vào mũi mình, ngửa mặt nói: “Tao đánh, mày làm gì nào.”

Dương Quân đâm thẳng vào cái mặt bánh bao của gã, mẹ kiếp, to cao cường tráng gớm, trong lòng anh ta còn thâm đánh giá không biết mình có phải đối thủ với gã không nữa. Cũng may Tân Thiệu lại xông tới, có lẽ cũng vừa uống rượu, sắc mặt đỏ hồng, anh ta còn không đứng vững mà đã bị Dương Quân đẩy mạnh một cái, chỉ vào tên bánh bao, cảm phẫn nói: “Đánh nó ỉnh!”

Tân Thiệu bị Dương Quân đẩy một cái làm cho chao đảo, bước nọ xiên bước kia. Tên bánh bao còn tưởng Tân Thiệu thật sự lao đến đánh gã, không nghĩ nhiều liền tung một quả đấm, nhắm thẳng vào mũi Tân Thiệu. Một cái mũi sao có thể chịu được toàn bộ lực của một cú đấm chứ, Tân Thiệu “ối” một tiếng rồi bưng mũi ngã vật xuống.

Dương Quần thật sự không nghĩ Tân Thiếu lại gục nhanh thế, miệng há thành hình chữ O, lại giật mình khi thấy Tân Thiếu hừ hừ đứng lên, vừa nhìn một cái, mẹ nó chửi, chảy máu mũi kìa. Anh ta gườm gườm nhìn tên bánh bao gần như đang muốn cắn nát gã, như thể gã với anh ta có mối thù không đội chung trời, anh ta miễn cưỡng nói một câu: “Mẹ kiếp tám đời tổ tông nhà mày! Dám đánh tao à!”, rồi xông lên đánh một cách hung hăng.

Những người đứng sau Phan Đông Minh đều như sáng quắc mắt lên, hưng phấn tham gia cuộc chiến như sắp cướp được món đồ chơi vậy. Giang Đào kéo tay quản lý đang không quan tâm đến tình hình mà tùm tùm cười, “Anh là quản lý? Chúng ta nói chuyện...”

Phan Đông Minh nhìn ba cô gái như ba con rối gỗ đang cứng ngắc người, lại nhìn bộ quần áo rách của cô thì nhíu mày lại. Tạ Kiều vừa thấy hắn là đã hoảng sợ đến mức không dám ngẩng đầu, chỉ thấy chân Phan Đông Minh đã ở ngay trước cô, tim bắt đầu đập thành thịch. Phan Đông Minh lên tiếng, rất bình tĩnh nhưng lại lạnh lùng: “Tạ Kiều, ai cho em đến đây làm loạn? Đây là chỗ em nên đến sao?”

Tạ Kiều có bao nhiêu tức giận cũng không dám trút ra, tóm chặt lấy váy của mình. Hứa Dung và Lưu Vũ Phi lại càng sợ hơn, một cái tát của Phan Đông Minh cho Tạ Kiều lúc trước ở biệt thự khiến cả hai ám ảnh một thời gian dài, lần này họ thật sự sợ hãi sẽ giơ tay lên giáng xuống một cái bạt tai khác, lại càng sợ cái vẻ cao cao tại thượng của hắn hơn.

Ai ngờ Phan Đông Minh vừa nói xong liền quay người đi, khoanh tay xem đánh nhau. Thật ra hắn đang tức điên lên, vừa thấy mớ quần áo tả tơi của Tạ Kiều là khói cay như muốn xộc thẳng ra khỏi mũi hắn, cả người bốc hỏa, hai luồng lửa như muốn phóng qua mắt hắn. Nhưng hắn có thể kiềm chế được, nhìn vẻ mặt hắn lại có vẻ rất bình tĩnh, không ai có thể ngờ được một người đàn ông tao nhã phong độ lúc này lại chính là một quả bom đã được châm ngòi.

Không biết Giang Đào đã thỏa thuận với quản lý thế nào mà dám bảo vệ bắt đầu xua khách ra ngoài, người không liên quan thì không một ai ở lại, chỉ trong chốc lát đã vắng teo. Tên bánh bao thấy không còn người xung quanh nữa, rơi vào thế bất lợi nên ruột gan rối bời. Khi Tân Thiếu tóm lấy cánh tay gã quật ra sau người, một tiếng “rắc” thoát ra từ các kẽ ngón tay, tên bánh bao rống lên một tiếng như lợn, Tân Thiếu liền buông tay ra để gã nhào xuống như một quả bóng xì hơi. Có người bắt đầu muốn bỏ chạy, nhìn tình hình này thì chuẩn là tốt nhất.

Lúc này Dương Quần như một viên chỉ huy cao cấp, gần như quát lên: “Đại Vĩ, không cho nó chạy! Mấy đứa, tăng thêm lực, đánh mấy thằng nhãi này một trận cho anh.”

Phan Đông Minh đứng một bên xem cảnh náo nhiệt như thể mớ hỗn loạn này không liên quan gì đến hắn cả, đến khi có một tên chạy trốn thì hắn mới duỗi tay ra, quát một tiếng: “Quay lại!” rồi tóm áo tên đó lại. Tên kia không kịp phòng vệ nên suýt chút nữa thì ngã sấp xuống, miệng thảm chửi: “Mẹ kiếp...” rồi đưa tay vung một chưởng. Hắn ta còn chưa kịp chửi hết câu thì Phan Đông Minh đã nổi cơn giận dữ, tay tên kia còn chưa chạm vào áo hắn thì đã bị một tay hắn tóm lấy khiến tên đó trợn trắng mắt. Bên cạnh có một cái bàn tròn, phía trên bừa bãi chai bìa, Phan Đông Minh liền vớ lấy một chai rồi giơ tay nện xuống. Không biết đã đánh vào chỗ nào, chỉ nghe thấy tiếng chiếc chai vỡ ra, tên kia mềm nhũn như sợi mỳ, hôn mê bất tỉnh với khuôn mặt đầy máu.

Phan Đông Minh bắt đầu không kiên nhẫn được nữa, hắn cởi bỏ áo vest, nới lỏng caravat rồi bước vào “chiến trường”. Vào một nơi hỗn loạn như thế nhưng trông hắn lại nhàn nhã như đang tản bộ vậy. Dương Quần cất lớn giọng: “Ồi đại ca, anh cứ nghỉ ngơi đi, thân thể này quý giá đắt tiền lắm đấy, nếu mà bị làm sao thì em sợ cái gậy của ông em lắm.”

Dường như Phan Đông Minh không nghe thấy gì, đối phương còn ba tên chưa gục. Thấy Phan Đông Minh “tham chiến”, hội Tân Thiếu lại dừng tay, giờ đến lượt họ xem cảnh náo nhiệt. Tên bánh bao sao có thể còn như cỗ xe chiến được nữa, hướng chỉ lại gặp phải một tên được nghỉ ngơi từ nãy đến giờ, tinh thần hùng hực, chỉ đông đánh tay, ngay cả đeo đá vào chân cũng vẫn là chuyện nhỏ. Một tràng “bụp bụp” vang lên, ba tên còn lại nằm rạp xuống, sống chết cũng không đứng dậy nổi. Thế nhưng Phan Đông Minh vẫn không dừng tay, hắn không chửi, chỉ dùng nắm đấm nói chuyện. Những cú đấm do kiềm chế đã lâu giờ tăng thêm lực vẫn chưa nói là gì, hắn còn vớ được cái gì thì đánh bằng cái đó, chai, ly, ghế, như thể mất lý trí, hoàn toàn biến thành một tên côn đồ, một kẻ điên.

Ba người chỗ Tạ Kiều vô cùng sợ hãi, nhìn một Phan Đông Minh đang “nóng máu” như nhìn một con quái vật. Dương Quần kéo Giang Đào ra rồi nói: “Này, đã uống bao nhiêu vậy? Cứ đánh tiếp thế thì chết người đấy, nhanh ra khuynh can đi.”

Giang Đào vẫn không nói gì, chỉ tùm tùm nhìn Phan Đông Minh, như thể không phải hắn đang đánh nhau mà là đang diễn kịch, bộ dáng hần hoàn toàn cuốn hút.

Dương Quần liếc liếc mắt thì lại thấy Tạ Kiều, đôi đồng tử như sáng lên. Anh ta tóm mạnh lấy tay Tạ Kiều khiến cô sợ đến mức suýt nữa thì hét lên, Dương Quần bĩu môi nói: “Cô cũng thấy đấy, hôm nay là vì cô, người kia phát điên rồi. Nếu Đông tử vì cô mà đánh chết người, cô cũng lãnh xui xẻo đấy, không thì, cô ra khuynh can cho tôi.”

Anh ta cũng không chờ cho Tạ Kiều có phản ứng lại đã đẩy Tạ Kiều ra. Tạ Kiều lảo đảo, túm lấy sống áo, một tay giữ chặt một tay vờ về phía Phan Đông Minh, cứ giơ lên lại hạ xuống. Cô hơi rơm rớm, kêu lên một tiếng: “Xin anh, đừng đánh nữa.”

Tạ Kiều nắm chặt lấy áo Phan Đông Minh, nhất quyết không buông tay, vừa khóc vừa cầu xin. Lúc này Phan Đông Minh mới ném cái chai trong tay đi, chỉ vào mấy tên kia rồi hỏi: “Vừa rồi ai đánh em? Em chỉ ra cho tôi.”

Tạ Kiều rưng rưng quay ra nhìn, đánh đến mức ấy rồi còn có thể nhận ra sao, tên nào tên nấy lách nhếch, mấy tên vốn còn đang sạch sẽ giờ đã loang lổ đủ thứ màu. Cô không dám nhìn lâu, vội lắc đầu. Phan Đông Minh càng tức hơn, giận dữ nói: “Ngay cả ai đánh em cũng không rõ, mẹ kiếp, rốt cục em đã uống bao nhiêu, sao không uống cho chết luôn đi?”

Lúc này Giang Đào mới thông thả bước lại gần và nói: “Được rồi, cảnh sát sắp đến rồi, anh ra thay rửa đi.”

Phan Đông Minh bỏ tay Tạ Kiều ra rồi mặc lại tây trang, chợt nhìn Tạ Kiều rồi bỗng nhiên hắn đưa tay vò vò tóc Tạ Kiều cho càng rối hơn, cầm mảnh vải ở vai xé cho rách thêm rồi hắn chỉ vào Tạ Kiều, cảnh cáo: “Lúc cảnh sát đến, ngoài khóc ra không cần nói câu nào, rõ chưa?”

Tạ Kiều không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu. Phan Đông Minh bước đến trước mặt Hứa Dung và Lưu Vũ Phi, cũng không nói gì mà chỉ lạnh lùng nhìn hai cô. Hứa Dung thông minh, lập tức vò vò mái tóc ngắn của mình, nhặt mảnh vỡ thủy tinh rạch một đường lên váy mình. Lúc này Phan Đông Minh mới nói với tay quản lý như vô hình từ nãy đến giờ: “Có phòng vip không?”

Nơi như thế này sao lại không có chứ, Phan Đông Minh lên tầng trước, vừa đi đã quay đầu lại nhìn Tạ Kiều, chỉ tay vào mấy cô nàng: “Nhớ rõ, không được nói gì cả.”

* Chú thích: Minh tra được “Chuyển lời cho người đa tình”, “Hoa nở khi trần quý”, “An khải” đều là tên bài hát nhưng bài Tạ Kiều hát lại là bài Điệu Tango say rượu

39. Chương 39

“Em sợ tôi vì cái gì chứ Kiều Kiều?”

Khi Phan Đông Minh và những người liên quan vừa lên tầng chưa được bao lâu thì cảnh sát đến, bước vào với cả một đội quân hung hậu, vừa đi vừa hét to: “Ở đây ai báo cảnh sát? Những ai tham gia đánh nhau?”

Tay quản lý vội vàng ra tiếp, vẻ mặt đầy khổ sở, “Aiz, các anh đến thì tốt quá, nhìn xem chỗ này thành ra cái dạng gì đây, các anh phải phân xử giúp tôi, chứ thế này thì tôi làm ăn thế nào được.”

Không cần tên quản lý kể khổ mà chỉ cần nhìn chỗ bàn ghế tanh bành là có thể hiểu được. Viên cảnh sát đi đầu nhìn một đám người liền thấy ba cô gái đang run rẩy, đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch thì trừng mắt, hỏi tay quản lý: “Ba cô này làm sao vậy?”

Tay quản lý vội vàng xua tay, “Không liên quan đến chúng tôi, đây đều là khách, trong lúc vui chơi thì bị người khác quấy rối.” Anh ta lặng lẽ chỉ vào mấy tên đang nằm dưới đất, chép miệng nói: “Chính là mấy người kia.”

“Cái gì?” Tên cảnh sát phát cáu. Ba cô gái này khóc đến sưng cả mắt, giờ chỉ còn tiếng nấc. Con gái xinh đẹp ngay cả khi khóc cũng toát lên vẻ phong tình, hướng chi về sợ sệt run rẩy cũng khiến người ta thấy đáng thương.

“Bọn họ sao vậy, là ai đánh?”

Tay quản lý nhún nhún vai, “À, uống nhiều quá, vì muốn tranh giành người đẹp nên đánh nhau ấy mà.”

Mọi người đều đồng tình với kẻ yếu thế, cảnh sát cũng không phải ngoại lệ, “Trêu đùa con gái à? Áp giải hết về cho tôi, lưu manh! Vừa nhìn đã biết không phải người tốt rồi! Đây là thủ đô, không phải nơi cho các anh giương oai, bên ngoài có bao nhiêu người ngoại quốc, đúng là làm mất mặt người Trung Quốc, hừ!”

Rốt cục Tạ Kiều cũng hiểu vì sao Phan Đông Minh không cho cô nói gì, người nói cũng chỉ có tay quản lý: “Đúng là lưu manh, nhìn đáng thương chưa kìa, quần áo cũng rách tả tơi, nếu không phải đội bảo vệ của chúng tôi nhanh mắt thì không biết ba cô gái này sẽ bị hại như thế nào nữa. Nhìn một cô kia, sợ đến mức không nói được gì nữa.”

Có tên bị đánh đã gượng đứng dậy được, nghiêng trái ngã phải mà vẫn cố giải thích: “Đồng chí cảnh sát, có lão gia Thanh Thiên làm chứng, mấy đứa đây không phải con gái ngoan hiền đâu, tên quản lý kia về phe chúng nó, chúng tôi bị người khác đánh, cái gì mà trêu đùa chứ, chúng tôi bị hãm hại đấy.”

Tay quản lý gườm mặt, “Tôi nói này, bên ngoài rất nhiều nhân chứng, là các anh động tay quấy nhiễu mấy cô đây trước. Ai đánh các anh chứ, chúng tôi khuyên cũng không khuyên được nên chỗ này mới thành ra như vậy, anh còn cãi gì nữa. Đừng nói là mấy cô gái này kiện các anh, mà chính tôi cũng kiện các anh, mau bồi thường tổn thất cho tôi đi!”

Cảnh sát cũng không thể chỉ tin vào sự xem xét phiến diện một phía, anh ta quay đầu nhìn bộ trang phục của Tạ Kiều, dù bị rách nhưng cũng không đến nỗi quá tan tành. Anh ta bước đến, làm ra vẻ mà hỏi: “Chứng minh thư đâu, lấy ra đây đi.”

Hứa Dung và Lưu Vũ Phi nhanh chóng lấy chứng minh thư và giấy tờ tùy thân ra. Tên cảnh sát vừa nhìn thấy thì dờ người, nhân viên đài truyền hình, phóng viên, quả này gay đây, nếu không xử lý ổn thỏa mà đắc tội với phóng viên thì sẽ bị phớt bầy khối thứ. Anh ta bực bội xoay người lại, chỉ vào mấy tên kia và nói: “Đưa hết đi, đã vu oan cho người tốt lại còn cãi bướng.”

Có tên nằm bẹp dưới đất phải nhờ động bọn kéo mới dậy nổi, vậy mà vẫn lầm bầm kêu mình bị oan. Tay cảnh sát mỉm cười với Hứa Dung: “À, lát nữa đi thay quần áo đi, rách hết rồi, chứng minh này tạm thời chúng tôi giữ lại, cô lưu lại phương thức liên lạc đi, khi nào có kết quả phải phiền cô đến một chuyến, đến lúc ấy chúng tôi sẽ gọi điện cho cô.”

Hứa Dung sput sùi ngay tại chỗ, run run viết số điện thoại và nói: “Đồng chí cảnh sát, anh là người tốt, anh phải lấy lại công bằng cho chúng tôi.”

“Yên tâm, yên tâm.”

Rốt cục đám người kia cũng bị đưa đi, khi ấy hội Phan Đông Minh mới từ tầng trên xuống. Giang Đào vỗ vai tên quản lý, cười ha hả rồi rút một xấp tiền từ trong túi áo ngực ra, “Đây là khoản bồi thường tổn thất cho anh, thật ngại quá.”

Tay quản lý gật đầu rồi nhét tiền vào túi.

Ba cô gái vẫn còn ngơ ngác lau nước mắt, riêng Tạ Kiều bị lộ ra cả một bờ vai. Trong căn phòng này, mấy người đàn ông đều có phần thông cảm cho các cô, chỉ mình Phan Đông Minh là vẫn chưa nguôi cơn tức giận, hần chỉ vào Tạ Kiều, “Mau biến đi cho tôi, đừng để tôi thấy mặt cô nữa!”

Tạ Kiều vội vàng mặc áo khoác vào rồi cùng Hứa Dung và Lưu Vũ Phi nhanh chóng ra ngoài.

Giang Đào cười cười, nắm lấy bả vai Phan Đông Minh mà nói: “Thôi được rồi, diễn cho ai xem không biết, đừng có mắng ác thế không thì chốc nữa không đỡ được đâu.”

Phan Đông Minh nhú mày, nói: “Cậu nói xem chuyện này liên quan quái gì đến tôi chứ, cả ngày không lúc nào khiến tôi vừa ý, nói không chừng một ngày nào đó tôi sẽ bị cô ấy làm cho tức chết mất, để thế lắm.”

Giang Đào không nhịn được, càng cười lớn hơn, “Anh mà không vui thì còn ai dám chọc giận anh nữa? Thôi, ra xem thế nào đi, em thấy cô ấy cũng sợ lắm rồi, anh thu lại cái vẻ mặt thối này ngay, dọa ai không biết nữa.”

Những người liên quan đứng bên ngoài quán bar đều nhìn thấy Tạ Kiều đáng thương đứng một mình trên hành lang. Hứa Dung và Lưu Vũ Phi thì đã sớm trốn mất hút, thấy Phan Đông Minh là y như thấy ma, không cần đuổi đã chạy nhanh hơn ngựa bị quất roi.

Anh chàng tên Đại Vĩ vừa kề cận Dương Quần ban nãy tiêu sái bước đến trước mặt Tạ Kiều. Đại Vĩ vươn tay, nói với Tạ Kiều: “Chào cô, tôi là Phùng Đại Vĩ, tổng tham mưu cục đo vẽ bản đồ.”

Tạ Kiều vội giơ tay ra rồi nhẹ giọng nói: “Chào anh, tôi là Tạ Kiều.”

Phùng Đại Vĩ tươi cười, “Tôi biết cô nhưng chưa từng được gặp, hôm nay vừa gặp, quả nhiên...” Anh ta còn chưa nói hết câu thì đã bị Tân Thiếu đá ột phát từ phía sau, “Mau lên, đừng nhiều lời nữa, đưa mình đến bệnh viện.”

Dương Quần bật cười, nói với Phùng Đại Vĩ: “Nhanh lên, đến bệnh viện chụp chiếu xem có phải bị gãy mũi không, nếu mà có thì cậu gọi điện ỉnh, để mình còn đi mua một dây pháo.”

Tân Thiếu hận không thể xé banh cái miệng Dương Quần ra, môi vẫn hơi run run mà nói: “Mẹ kiếp, nếu không phải tại cậu thì mình bị thương sao, lại còn ở đây nói mát nữa, món nợ hôm nay mình sẽ nhớ kỹ.”

Dương Quần lè lưỡi với anh ta, lại còn phẩy phẩy bên tai, “Mình cho cậu tức chết luôn đấy.”

Còn lại Phan Đông Minh, hắn cũng không thêm quan tâm đến chuyện của người khác mà lập tức vào xe. Tạ Kiều thì như một con mèo ngoan ngoãn, tự động mở cửa xe vào. Xe Phan Đông Minh vừa dừng sau cánh cổng lớn của căn biệt thự, còn chưa rút chìa khóa thì Tạ Kiều đã nhanh chóng mở cửa xe ra, đóng “uỳnh” một cái rồi chạy trời chết.

Phan Đông Minh thấy bộ dạng buồn cười của cô thì không thể nén được nụ cười, vừa rút chìa khóa vừa gõ gõ lên tay lái, lầm bầm nói: “Xì, cũng biết sợ, sớm biết thế có phải tốt không.”

Lúc hắn lên tầng, vừa vào phòng liền thấy Tạ Kiều trùm kín chăn nằm yên trên giường. Hắn cười thầm, cởi cúc áo rồi vào phòng tắm. Tắm rửa xong xuôi, hắn đi đến cạnh giường, lật mạnh góc chăn ra, hắn định nói: “Tắm rồi hăng ngủ.” Ai ngờ Tạ Kiều bật dậy như đạn bay khỏi súng, lập tức ôm lấy cổ hắn, như con bạch tuộc mà quấn chặt lấy hắn, giọng nói có chút run rẩy: “Đừng đánh tôi.”

Hành động của Tạ Kiều thật sự rất buồn cười nhưng Phan Đông Minh lại không cười nổi. Bộ váy trên người Tạ Kiều đã rách, còn nồng mùi thuốc lá, mùi rượu và mùi của hoan lạc, hắn hơi bực mình, dùng sức bỏ hai cánh tay của cô trên cổ hắn ra, cắn răng nói: “Buông ra, nếu không tôi đánh em thật đấy.”

Tạ Kiều nghe thấy thế lại càng không buông tay. Tối nay nhìn Phan Đông Minh đánh nhau, cô mới hiểu được, trước kia lúc hắn tức giận ra tay đánh cô vẫn còn là nhẹ nhàng, hiểu được thế nào là hạ thủ không lưu tình, ngay cả mấy tên trong quán bar còn bị hắn đánh cho tơi tả. Cô tự cảm thấy mình vẫn còn may mắn, hắn mới chỉ tát cô vài cái, chứ nếu đánh như với người khác thì cực kỳ đáng sợ. Cô không dám cũng không muốn nghĩ đến, chỉ sợ thân thể bé nhỏ này sẽ biến mất tầm. Dọc đường đi, ngồi trên xe hắn, sau bao sợ hãi qua đi cô mới nghĩ kỹ, thật ra, ngoài những lúc Phan Đông Minh tỏ vẻ tàn nhẫn thì cô vẫn được bình an vô sự, mỗi lần hắn đánh đều không phải bởi lời nói của cô mà là vì hành động của cô gây phiền toái. Tạ Kiều không phải đứa ngốc nên cũng có thể hiểu được Phan Đông Minh là người tính tình cổ quái, hành động thất thường, nói buồn bực là buồn bực, nói trở mặt là trở mặt ngay, hắn chẳng khác gì một ngọn nến, phập phều phập phù.

Cô cũng sợ chính mình, cũng muốn buông tay ra nhưng chỉ e người đàn ông này lại dùng vũ lực với cô. Cô vẫn chưa thoát ra khỏi được sự hỗn loạn từ trong quán bar, chẳng những đầu đau như búa bổ mà còn vô

cùng sợ hãi, tim như vọt thẳng lên cổ rồi nghẹn ứ ở đó đến khó chịu.

“Em có buông tay ra không?”

“Không, tôi không buông.”

Tạ Kiều sợ bị đánh, sợ hấn nổi giận, cô nhắm chặt hai mắt rồi bắt đầu nghẹn ngào bên cổ hấn, bắt đầu chịu thua, nhỏ giọng nói: “Tôi không muốn vậy đâu, chỉ là tôi vui quá, nhưng không uống nhiều đâu, tôi...”

Một lúc lâu sau Phan Đông Minh mới lên tiếng: “Em vui vì cái gì chứ? Thấy La Hạo rồi là vui như vậy sao?”

Cái gì?

Trái tim Tạ Kiều lập tức như lạnh đi. Tại sao cái gì người này cũng biết, lẽ nào trong lúc tức giận Dương Quần đã kể ra hết?

Cô lắc đầu, “Không, không phải, không ngờ gặp được anh ấy, chỉ là tình cờ thôi.”

Phan Đông Minh bị cô ôm như thế thì hơi khó chịu nên hấn bế cô rồi ngồi lên giường, để mặc cô duy trì tư thế đó mà ngồi trên đùi mình, rồi vây tròn cả người cô lại, “À, không phải là vui vì cậu ta, mà là vì bị Ninh Tiêu Nhã vu oan nên cảm thấy phấn khích?”

Tạ Kiều hoàn toàn phục rồi, đúng là không có chuyện gì mà người đàn ông này không biết. Cô vui mắt vào cổ hấn, không nói gì, mà thật sự là không có gì để nói. Lời nói của người đàn ông này cứ chuyển tới chuyển lui từ La Hạo qua Ninh Tiêu Nhã, chính mình sao có thể đáp lại hấn, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ nói sai, tới lúc đó chẳng phải là rước phiền toái vào người hay sao.

Mấy ngày nay ở bên cạnh hấn, cô chỉ nơm nớp lo sợ, lúc nào cũng phải cẩn thận như đi trên lớp băng mỏng, lại mua âm ức bất đắc dĩ vào mình. Cô rất hâm mộ cuộc sống tự do tự tại của Hứa Dung và Lưu Vũ Phi, lại thêm nỗi thất vọng khi gặp La Hạo, nhiều loại tư vị khác nhau khiến cô càng thêm sầu buồn. Con đường phía trước quá mờ mịt, một chút tia sáng của tương lai cũng không thấy đâu, rốt cục thì ngày tháng như thế này còn kéo dài đến bao lâu, cô có thể kiên trì được bao lâu? Cô không biết, chỉ biết rằng nỗi lo âu sâu khổ tận sâu trong đáy lòng cần được giải tỏa ngay lúc này. Nước mắt chảy qua cánh mũi thẳng, len theo khóe môi vào miệng, vị mặn chát như thấm cả vào nỗi đau đớn trong tim.

Ôm cổ Phan Đông Minh, từ nghẹn ngào, cô dần khóc nức nở rồi òa lên. Cô khóc cho đến khi sắc trời thẫm lại, cuối cùng hấn không thể chịu được liền siết chặt vòng tay, vỗ lưng cô như đang dỗ dành một đứa trẻ, hấn nói: “Chịu âm ức sao không nói với tôi? Còn phải để người khác nói lại với tôi đấy, đừng khóc nữa, biết em khó chịu rồi, có điều khó chịu cũng không thể uống rượu được, nơi đó tốt xấu lẫn lộn, gặp phải chuyện không may là đúng rồi, em còn khóc gì nữa? Tôi có tức giận cũng không muốn đánh em, em có thể buông tay ra rồi đi tắm không? Em ngồi thử xem, trên người đầy mùi lẫn lộn, nhanh lên, đi tắm rồi ngủ, lần qua lần lại mới thấy thoải mái.”

Tạ Kiều sù sùi ngẩng mặt lên nhìn Phan Đông Minh, thật sự không xác định được lời nói của hấn là thật hay giả. Không ngờ Phan Đông Minh cũng đang cúi đầu nhìn cô, lúc ánh mắt hai người chạm nhau, Phan Đông Minh liền mỉm cười, hấn nói: “Được lắm, dám nhìn trộm.”, nói xong hấn đưa tay cù hai nách cô. Như bị điện giật, Tạ Kiều vội vàng buông hai tay ra, dù trên mặt vẫn còn nước mắt nhưng không thể chịu được phản ứng sinh lý bình thường, cô bật cười khanh khách. Tiếng cười vừa bật ra được hai hồi cô đã thấy không bình thường nên vội ngậm miệng lại, lau nước mắt rồi nói: “Tôi đi tắm đây.”

Đột nhiên Phan Đông Minh tóm lấy cô, quàng nhẹ lên giường rồi áp cô dưới thân, mặt đối mặt với cô, hấn hỏi: “Còn dám chống lại tôi hay không?”

Tạ Kiều cắn môi không nói lời nào, hấn lại tiếp tục cù cô, cho đến khi cô cười lớn xin tha và nói không dám thì hấn mới dừng tay. Nhìn người con gái với nét cười như hoa, Phan Đông Minh nhẹ nhàng hỏi: “Em sợ tôi vì cái gì chứ Kiều Kiều? Tôi với những người đàn ông khác cũng cùng một bộ dạng, chỉ có điều là nóng nảy dễ tức giận thôi, nếu em nghe lời thì việc gì tôi phải phát cáu? Còn nữa, tôi nói rồi, có chuyện gì em cứ nói với tôi, đừng để lúc có chuyện cũng là người khác nói cho tôi biết. Tối hôm nay tôi cho qua, dù sao thì cũng có nguyên nhân, nhưng việc em bị Ninh Tiêu Nhã bắt nạt, không sao, tôi báo thù cho em.”

40. Chương 40

Như thế này đúng là rất được, chính mình đã hơn ba mươi tuổi mà còn bị bố đánh, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì chắc hẳn không dám ngẩng đầu gặp ai mất.

Tờ mờ sáng sớm, điện thoại cố định đầu giường đổ chuông, Phan Đông Minh vẫn nhắm mắt, sờ soạn mãi lâu sau mới nhắc máy được. Là điện thoại của thư ký văn phòng chính: “Đồng tử? Còn chưa dậy à? Thủ trưởng bảo cậu giữa trưa về nhà ăn cơm, nhớ nhé.”

Cúp điện thoại, Phan Đông Minh mới hơi tỉnh táo. Hắn vỗ vỗ trán rồi khẽ rên một tiếng, quay đầu nhìn đồng hồ xong cũng không định ngủ tiếp, cánh tay bị Tạ Kiều gối lên giờ đã tê rần, hắn rời giường đi rửa mặt rồi vào phòng tập thể hình ngay bên cạnh.

Vừa chạy bộ hắn vừa nghĩ, ông bố ở nhà chắc chắn đã nghe được tin gì đó, bằng không sao lại gọi điện giục hắn về nhà. Cứ nghĩ đến ánh mắt của bố hắn, hắn lại thấy khiếp hãi. Tắm rửa sạch sẽ xong hắn mới gọi điện cho anh hai, muốn hỏi anh ta về vài đối sách.

Ai ngờ anh hai Phan nói: “Tối muộn anh mới về, sao vậy? Cậu lại gây họa gì à?”

“Anh hai.” Phan Đông Minh có chút mất kiên nhẫn, nói: “Em cũng không phải thằng trẻ con chuyên gây họa, anh đoán kiểu gì đấy.”

“Vậy sao cậu phải căng thẳng?”

“Không phải, ai căng thẳng chứ, chỉ là tò mò thôi mà, anh nói tối muộn mới về, đi đâu thế?”

“...Đồng tử, đã bao nhiêu ngày rồi cậu chưa về nhà, hả? 1 tháng 10 ở quân khu có mít tinh, anh đi một tuần rồi mà cậu cũng không biết.”

“Vậy, trưa nay anh có về nhà không?”

Anh hai Phan cười xùy một tiếng trong điện thoại: “Sao, sợ à?”

“Ày, không phải là vì lâu rồi không gặp anh sao, em cũng chẳng làm gì sai, có gì mà phải sợ.”

“Bọn anh đều không ở nhà, cậu về một mình đi, để thủ trưởng tiếp cậu nhé, cậu vinh hạnh thật đấy.”

“Đừng đùa, mẹ đâu?”

“Hôm nay có buổi quyền góp cho hội từ thiện, chắc là sẽ không về đâu.”

Phan Đông Minh càng sốt ruột, vẫn chưa từ bỏ ý định, “Thế, ông đâu?”

“Đi Sơn Tây rồi.”

Hắn lại hỏi tiếp: “Vậy chị dâu có nhà chứ?”

Anh hai Phan cười, “Cô ấy ở nhà, nhưng mà cô ấy cũng không cứu được cậu đâu.”

“Được rồi được rồi, đừng quấy rầy em nữa, đau đầu quá.”

Cúp điện thoại, hắn ngồi trên ban công bắt đầu suy tính, nghĩ đi nghĩ lại trong đầu đã loạn thành một mớ. Thật không hiểu nổi ông bố vẫn bận bao nhiêu công việc sao lại muốn gặp hắn chứ, hắn muốn tìm một cái cớ để không về, chờ ông nội quay lại thì tính tiếp, nhưng lại nghĩ đến ánh mắt bố hắn thì lại thôi. Mấy năm gần đây, ông bố già đã nền tính đi rất nhiều, đặc biệt là từ sau khi kiểm tra thấy có bệnh cao huyết áp, ông không còn quát mắng to tiếng nữa.

Đến giờ ăn sáng Tạ Kiều mới xuống tầng dưới, ăn qua loa cho có rồi lại vội vàng lên tầng. Hắn cũng không có tâm tư để so đo với cô, ở nhà được nửa ngày rồi mới lái xe ra khỏi cửa. Hắn nghĩ kỹ lại thấy buồn cười, mình cũng đã hơn ba mươi tuổi, vậy mà chỉ vì một cuộc điện thoại hồi sáng đã khiến hắn như bị bệnh tương

tư. Lại nghĩ, dù sao thì có họa cũng không thể tránh được, có thể nào thì chịu thế ấy, chỉ cần không nhắc đến Tạ Kiều là được rồi.

Trong lúc đang mông lung thì thư ký Vương gọi điện thoại tới: “Phan tiên sinh, tài liệu cho cuộc đấu thầu khu đất tái dựng Trung tâm dự trữ vào ngày mai đã chuẩn bị xong rồi, khi nào thì anh đến xem?”

“Cứ để ở văn phòng tôi trước đã, hôm nay tôi có việc không đến được, cô cứ chuẩn bị tốt đi.”

Cô Vương nghĩ rằng đây là vụ làm ăn lớn nên cố ý nhắc nhở ông chủ cho yên tâm, đây là vì cô có trách nhiệm nhưng vẫn hơi do dự, “Phan tiên sinh, ba lô đất này chúng ta đã chào giá sáu lần trong nửa tháng, giá cao nhất là hai triệu ba trăm ngàn, mỗi ngày tiền tăng 8%, văn phòng trung tâm đã chào giá mười lần rồi, nếu anh không xem tài liệu trước, ngày mai trong cuộc đấu thầu cạnh tranh...”

Lời nói của cô thư ký còn chưa dứt thì Phan Đông Minh đã mất kiên nhẫn: “Tôi xem tài liệu vậy thì mấy người làm gì? Nuôi không mấy người sao?” Vừa nói xong hắn liền cúp điện thoại ngay, không buồn quan tâm đến nữa.

Cô Vương kia đỏ đầy mồ hôi, ông chủ không nói thêm gì đã dập điện thoại, bảo cô xem tài liệu thì làm được cái gì cơ chứ, dựa vào tính tình của ông chủ thì cô cũng không dám gọi lại nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, cô ta nên gọi cho Giang Đào, người đó hòa nhã hơn ông chủ rất nhiều, nếu không có người quyết định việc này thì mọi chuyện sẽ thất bại, chắc chắn cô ta sẽ phải cuốn gói biến đi.

Phan Đông Minh lái xe chậm rì rì qua con phố, đi qua hai trạm gác, một anh lính đứng canh kiểm tra giấy tờ của hắn rồi cúi đầu mời hắn đi, qua khu đại viện màu xanh rồi mới rẽ vào căn biệt thự ở phía bắc. Bà bảo mẫu đã nhận được tin từ sớm, giờ đang chờ ở cửa lớn, vừa thấy xe hắn liền chạy ra đón. Hắn còn chưa xuống xe bà đã nắm lấy tay hắn, “Ồi chào, tiểu tổ tông của tôi cuối cùng cũng xuất hiện, nhìn xem này, gầy đi nhiều quá. Nhanh lên, bác làm cho anh món mì kho tương, món mà anh thích nhất đấy.”

Phan Đông Minh nhìn trái liếc phải rồi chỉ vào cửa, “Bố cháu đâu ạ?”

“Trên thư phòng, đang chờ anh đấy.”

“Thế, bác trai đâu ạ?”

“À, đến trung tâm chơi mặt chược với mấy ông già rồi.”

Vừa vào phòng khách hắn đã thấy chị dâu thứ hai đang chăm một chậu hoa, chợt ngẩng đầu tùm tùm nhìn hắn. Một người trên ột người dưới thấp, hắn càng sốt ruột hơn, “Chị dâu Hoa, chị nhìn em làm gì đấy?”

Chị dâu hắn mang họ Hoa, gọi là Hoa Chi, còn ít hơn hắn mấy tháng tuổi, chủ nhiệm văn phòng ở khu hậu cần, là một người phụ nữ nổi tiếng bản lĩnh và cũng là cô con dâu mà ông bố già quý nhất. Trước kia lúc còn ở nhà hắn vẫn thích xấc xược gọi một tiếng “chị dâu Hoa”, bởi vì mỗi lần bị gọi như thế thì đôi mắt như trắng của cô sẽ trợn trừng lên. Vốn là thế, nhưng hôm nay có thể nào đi nữa thì cô vẫn tùm tùm cười, “Cậu ba cứ việc lảm nhảm với tôi đi, rồi sẽ có người trừng trị cậu.” Nói xong cô xoay người bỏ đi.

“Này này, đừng đùa nữa.” Phan Đông Minh chạy vội ra giữ cô lại, nét mặt rạng rỡ, “Chị dâu, thấy cái này thế nào, có người đi Pháp mang ít đồ trang điểm về, em thấy rất được đấy, cho chị này.” Vừa nói hắn vừa giơ cái túi trong tay ra. Hoa Chi vừa thấy liền cười, nhanh tay cầm lấy rồi nói: “Cái này cũng được lắm, bố đang trên tầng, cậu lên nhanh đi.”

Phan Đông Minh cười khổ rồi hỏi: “Có thể tiết lộ thông tin trước không? Rốt cuộc có chuyện gì mà tìm em thế?”

Hoa Chi vừa mở chỗ đồ trang điểm vừa nói: “Tôi có biết gì đâu.”

Hic, chỗ đồ trang điểm này hồi lộ phí của rồi.

“Đứa nhóc đâu?”

“Ở nhà trẻ, vẫn chưa đến giờ đón.”

Phan Đông Minh xoay người, “Em đi đón, đã lâu không gặp, nhớ muốn chết luôn.”

“Này này, cậu quay lại đi, có người đón rồi, bố gọi điện cho thư ký đi đón, cậu cứ lên tầng đi.”

Phan Đông Minh chỉ vào chậu hoa và hỏi: “Này, hoa gì đây? Nhìn lạ thật đấy, trước đây chưa từng thấy bao giờ.”

Hoa Chi nhìn chậu hoa, lại buồn cười mà nói: “Hoa xấu hổ, cậu chưa thấy bao giờ á? Thật là đứa nhỏ đáng thương.”

Phan Đông Minh bực tức nói: “Em biết là hoa xấu hổ, chỉ là chưa từng thấy cây to như thế thôi, còn nữa, đúng ra em lớn hơn chị đấy, cái gì mà “đứa nhỏ đáng thương”, có ai nói như thế không chứ. Đứa bộ đồ trang điểm đấy, em đem tặng người khác.”

Hoa Chi xoay người nhìn lên tầng rồi nói: “Nóng nảy với tôi gì chứ, đã thế tôi không bênh cậu nữa, nếu bố dùng gia pháp với cậu tôi sẽ không can, cho bố đánh cậu đấy.”

Phan Đông Minh uống một ngụm trà mà bà bảo mẫu mới pha cho, hẩn chậm rãi lên tầng. Vừa đẩy cửa phòng ra hẩn đã thấy ông bố vốn nghiêm nghị nay lại nở nụ cười vui vẻ, đang viết thư pháp. Nhưng vừa nhìn thấy hẩn, vẻ mặt tươi cười kia liền biến mất, ông còn hừ một tiếng. Phan Đông Minh vội tươi cười rồi nói: “Bố, hăng say thế, luyện thư pháp à?”

Ông chỉ vào bộ bàn ghế trước bàn làm việc, “Anh ngồi xuống cho tôi.”

Hoa Chi nhìn sắc mặt ông bố, lại nhìn Phan Đông Minh đang ngồi trong tư thế chuẩn của học sinh tiểu học, xoa xoa mũi rồi biết điều mà đi ra, còn cố ý đóng cửa lại. Phan Đông Minh nghe thấy tiếng đóng cửa thì có chút tức giận, chửi dẫu hẩn thật không trượng nghĩa chút nào, không phải vừa rồi đã tặng cho cô ấy một bộ trang điểm sao, người này...

Ông bố già cầm cây bút lông trong tay đập một cái xuống bàn. Mí mắt Phan Đông Minh cũng giật lên theo, vừa thấy ánh nhìn lạnh lùng của bố thì hẩn lại nhìn chỗ khác. Giọng nói nghiêm khắc khiến hẩn sợ nhất cuối cùng cũng vang lên: “Bao nhiêu tuổi rồi?”

Phan Đông Minh có chút sửng sốt, ngạc nhiên khi bố hẩn hỏi chuyện này, nhưng vẫn thật thà nói: “Ba mươi mốt à.”

“Tôi còn tưởng anh mới có ba tuổi! Không ra đâu vào đâu cả, tối qua đã làm gì? Hả? Anh có đầu óc không hả? Hay là bị đập đầu trúng cửa? Thích đánh nhau đến nỗi chạy ra cầu lạc bộ giương oai, mặt mũi của lão già này bị anh làm ất hết rồi!”

Tim Phan Đông Minh đập nhanh hơn, đúng là sợ cái gì thì nó sẽ đến mau. Nếu bố hẩn hỏi về Tạ Kiều thì hẩn phải trả lời thế nào đây? Bố già thở hổn hển, đập mạnh xuống bàn một cái rồi lạnh lùng nói: “Anh đúng là càng ngày càng giỏi, tôi còn chưa về đến nhà đã nghe nói rồi. Con tôi vì tranh giành đàn bà mà đánh nhau loạn lên, đúng là to gan, hôm nay không dạy dỗ anh một trận, anh sẽ không biết thế nào là trời cao đất rộng!”

Phan Đông Minh sợ tới mức đổ đầy mồ hôi. Bố già hôm nay tức giận thật rồi, hẩn có nằm mơ cũng không ngờ ông quát lên một tiếng dữ dội: “Quy xuống!”

Người có thể cứu hẩn trong nhà này đều không có ở đây, hẩn cũng không dám chống đối, nhanh chóng đứng dậy rồi quỳ xuống. Hẩn ừ ừ cúi đầu, nâng mí mắt lên vụng trộm nhìn bố, chỉ liếc một cái đã đủ kinh sợ. Bố già dùng “gia pháp” trị hẩn, là roi mây! Đòn vẫn chưa giáng xuống người mà hẩn lại cảm thấy móng rất đau, tim liền đập thình thịch theo. Như thế này đúng là rất được, chính mình đã hơn ba mươi tuổi mà còn bị bố đánh, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì chắc hẩn không dám ngẩng đầu gặp ai mất. Bố hẩn tức giận thật rồi, ông cầm cây roi mây quát đến như hung thần, giờ lên lại hạ xuống, nhắm thẳng vào lưng hẩn. Hẩn cảm thấy trước ngực rất lạnh, sau lưng thì đau như kiểu bị lột da rồi rắc hạt tiêu lên vậy. Bố hẩn phần nộ nói: “Tôi cho anh biết tay!”

Cây roi mây lại giơ lên nhưng còn chưa hạ xuống thì cửa phòng đột nhiên mở ra, một cô bé xinh xắn chạy vào, dùng giọng nói mềm ngọt nói: “Ông nội.”

Ông nhanh nhẹn giấu cây roi ra sau lưng, hơi lạnh trên mặt dần chuyển thành ánh mặt trời ngày xuân, mỉm cười hạ thắt lưng xuống rồi vẫy tay với đứa nhỏ, “À, bé con, tan học rồi sao? Mau tới đây nào, mấy ngày không gặp mà đã xinh lên nhiều lắm nhé. Để ông nội nhìn kĩ xem, mau thơm ông một cái nào.”

Phan Đông Minh thấy con bé nhào tới như một con thỏ nhỏ, ôm lấy cổ ông rồi hôn chụt một cái. Nét rạng ngời như ánh dương xuân trên mặt bố hần liền hóa thành như ánh nắng gắt mùa hè. Thấy cô mỹ nữ nhỏ, quả thực Phan Đông Minh cảm kích muốn khóc, cô bé lắc lư người rồi chỉ vào hần mà hỏi: “Chú làm sao thế ạ?”

“À, chú ấy á, ông nội bị rơi đồ, mắt ông nội không tốt nên chú đang giúp ông tìm.”

“Con cũng tìm giúp ông nội.” Nói xong, cô bé bò ra mặt đất, ông vội vàng ôm nó lại rồi nói: “Ôi dào đừng, nếu không là bẩn bộ váy đẹp này mất, để cho chú ấy tìm.”

Phan Đông Minh trầm trồ mắt, bộ quần áo trên người hần được đặt may ở Paris đấy nhé. Vừa nghe thấy ông bố già nói: “Bé con à, mẹ con đang gọi dưới nhà đấy.”, Phan Đông Minh lại căng thẳng. Bố hần đang muốn đuổi con bé đi để tiếp tục giáo huấn hần đây, ai ngờ cô bé con lại phát hiện ra cây roi mây trong tay ông, tò mò hỏi: “Ông ơi, đây là cái gì ạ?”

“À, đây là...”

“Giống thước dạy học của thầy giáo lắm ạ.”

“À đúng rồi, là thước dạy học.”

“Con có một đám học sinh chờ con dạy học đấy, ông cho con để đi dạy đọc chữ được không ạ?”

Phan Đông Minh nghe xong mà thầm vui mừng, nghĩ rằng, xin con đấy tiểu tổ tông, mau đem nó đi đi, chú chóng mặt rồi đây.

“À, thì ra bé con nhà chúng ta cũng là cô giáo, sao lại không được chứ, con cầm đi.”

“Nhưng ông nội viết chữ đẹp, ông đi cùng con đi.”

Con bé nằng nặc đòi kéo ông nội đi học cùng, ông bắt đắc dĩ, đành phải đi cùng bà cụ non này, trước khi đi còn nói với Phan Đông Minh: “Kiểm điểm lại cho tôi!”

Chỉ cần không bị đánh thì muốn gì cũng được. Ông bố vừa đi là Hoa Chi liền bước vào cười sang sảng. Phan Đông Minh quay đầu nhìn cô, lại tức giận xoay mặt đi không thèm quan tâm. Hoa Chi dùng chân đá đá hần rồi nói: “Aiz, diễn viên điện ảnh sao? Như vậy thì nghiêm nghị quá nhỉ, quỳ đẹp lắm, giống một bức tượng.”

“Đến giễu cợt em chứ gì, hôm nay coi như em đen đủi, chị thoải mái mà xem, miễn phí.”

Hoa Chi ngồi trên ghế, nhàn nhã nói: “Cậu ba, không cảm kích sao? Nếu tôi không bảo con bé vào đưa bố đi, chắc cậu đã bị đánh cho gục rồi đấy. Có điều tôi rất hiếu kỳ, cô gái kia thế nào? Có phải là rất xinh đẹp không?”

“Cô gái nào?”

“Ấy, tôi nghe được hết rồi, cậu ba bị mỹ nhân mê hoặc, đánh nhau với người khác, chẳng lẽ còn không phải là cậu? Vậy thì quỳ làm gì cơ chứ.”

“Để yên cho em quỳ được không? Thấy em phải quỳ đã thoải mái chưa?”

“Á à, vốn đang định giúp cậu, thì ra cậu vẫn đợi được, vậy được rồi, tôi đi đây, tôi vẫn chưa nói gì cả.”

“Nói gì?”

“Bố vừa thấy tôi đã hỏi chuyện đó của cậu.”

“...Em còn có chuyện gì mà anh chị không biết chứ.”

“Chuyện đất đai.”

Phan Đông Minh lại lạnh người, thì ra bố già không chỉ phát hỏa vì chuyện hần đánh nhau ở quán bar, mà còn chuyện đất đai. Xong thật rồi, hần nghĩ, chỗ đất đấy có liên quan đến phần nhiệm vụ mà bố hần đảm trách, hôm nay, hần thấm rồi.

41. Chương 41

Phong tư kiêu diễm

Dáng tinh thần nhân

Nhu mì khoan nhã

Mê hoặc tiếng thanh.

Phan Đông Minh ở nhà chịu tội, còn Tạ Kiều ở lại biệt thự thì không. Cả một buổi sáng cô đều ở trong phòng giải trí nghịch đàn nhạc, cầm bản nhạc ấn từng phím đàn một. Đến trưa, khi thím Lưu nói có khách đến, cô mới xuống dưới xem. Quả nhiên có đến tám người trong phòng khách. Trong đám khách, ngoài Phan Dương Dương khiến cô ngạc nhiên ra, còn lại đều là những người đã gặp tối qua.

Phan Dương Dương nhìn lên trên, vừa thấy Tạ Kiều liền mỉm cười, đứng lên rồi nói: “Cô Tạ, một đám như hổ sói này không dọa đến cô chứ?”

Tạ Kiều chạy nhanh lại, kéo Phan Dương Dương ngồi xuống: “Sao có thể chứ, ở đây lúc nào cũng quanh quẽ, mọi người đến tới mừng còn không kịp đấy...Cứ gọi tôi là Tạ Kiều đi, hôm nay anh ta không có nhà...” Nói thế nào thì Phan Dương Dương cũng là em gái Phan Đông Minh, Tạ Kiều gặp cô vẫn có chút ngại ngùng. Nhưng Phan Dương Dương là người thích cười nói, cũng biết rõ thói chơi bời của Phan Đông Minh, nên đối với bạn gái của anh trai, cô cũng không lên tìm hiểu, cảm thấy không cần thiết. Đàn ông mà, có người nào trước khi kết hôn mà không chơi bời chứ. Ấn tượng của cô về Tạ Kiều không xấu, lại hay nghe Giang Đào và Dương Quân nhắc đến Tạ Kiều, khen cô không kiêu ngạo, không nóng nảy, tính nết tốt, lại dịu dàng hiền dịu, cũng có ước mơ để theo đuổi. Hôm nay nghe Giang Đào nói muốn đến đây ăn cơm, cô cũng muốn đi theo đến gặp một lần.

Cô nàng lấy ra một cái hộp đưa cho Tạ Kiều, “Anh ấy không ở nhà không sao cả, có cô là được rồi, đây là Đại Hồng Bào* được đưa về từ núi Vũ Di, mang đến đây ọi người nếm thử, thứ này quý lắm nhưng cô đừng ngại.”

*Đại Hồng Bào là tên 1 loại trà.

Trên mũi Tân Thiếu vẫn còn dán miếng băng gạc, hốc mắt hơi tím, xem ra một cú đâm tối qua cũng không nhẹ, lúc này anh ta lại như không có chuyện gì mà ồn ào nói chuyện với Tạ Kiều: “Tạ Kiều, hôm nay bọn tôi đến đây không phải để tìm Đông tử, bọn tôi đến tìm cô.”

Tạ Kiều sửng sốt: “Tìm tôi?”

“À.” Dương Quân nói tiếp: “Đến tìm cô đòi nợ.”

“Đòi nợ? Nợ gì?”

“Haiz, xem ra người xưa nói không sai, quý nhân là hay quên lắm. Cô quên rồi sao? Ai đã đồng ý làm đồ ăn Hàng Châu cho chúng tôi nhỉ?”

Mặt Tạ Kiều đỏ lên, còn chưa nói gì thì Giang Đào đã hớn hờ: “Này? Không thể bên trọng bên khinh được, hôm nay tôi không đi đâu cả.”

Anh chàng Phùng Đại Vĩ mới quen tối qua cũng giơ tay lên nói: “Cả tôi nữa, hôm nay mấy người thả chó ra cắn tôi cũng không đi đâu.”

Lời nói của anh ta khiến mọi người cười rộ lên, Dương Quân chỉ vào mấy gương mặt mới mà nói với Tạ Kiều: “Đến đây, tôi giới thiệu với cô, đây là mấy tên không đẹp trai cũng không nổi tiếng bằng tôi, mấy anh bạn này đều là người ở đây hết, bên này là Trương Kiều Dương, kia là Lưu Phong, Lưu Vĩ Dân. Hôm nay bọn tôi đến đây ăn cơm, cô xem mà xử lý đi.”

Phan Dương Dương nhìn Tạ Kiều không chớp mắt, có chút hâm mộ nói: “Không ngờ đấy nhé, bây giờ vẫn còn có cô gái biết nấu ăn, như thế này thì tôi sống thế nào được.”

Tân Thiếu trêu ghẹo: “Không sao đâu, Giang Đào đã nói trước rồi, cậu ta không chê bỏ gì cả, cùng lắm thì cậu ta bỏ hình tượng đàn ông oai phong, thay vợ ở nhà lo cơm canh, làm một người đàn ông tốt.”

Giang Đào tủm tỉm cười, dấm nhẹ anh ta một cái. Phan Dương Dương không đấu lại được, ánh mắt lại không giấu nổi vẻ hạnh phúc, “Em có thể nấu cơm hay không liên quan gì đến anh ấy, hơn nữa, ai là vợ anh ấy?”

“Anh bảo này...” Dương Quần không nhịn được, “Đây là em nói đấy nhé, không thừa nhận à, thế thì, tôi nay anh sẽ giới thiệu cho cậu ta một em gái xinh đẹp, rất xinh đẹp, đến lúc đấy em đừng có cầm dao đuổi theo anh là được.”

Phan Dương Dương trừng mắt nhìn, “Anh dám! Lấy dao đuổi anh vẫn nhẹ quá, em sẽ học Bin Laden, không phải anh rất háo sắc sao, em sẽ tìm một cô nàng để cài bom lên!” Còn chưa nói xong cô đã cười vui vẻ, Dương Quần giả vờ như sợ hãi, chân tay run lẩy bẩy, nói với Giang Đào: “Anh trai à, xem ra anh em không cứu được cậu rồi, nữ Bin Laden đấy, vì không để cho chất độc của em ấy ảnh hưởng đến sự sinh trưởng khỏe mạnh của những bông hoa độc thân của Tổ quốc như bọn mình, cậu nên noi gương binh sĩ mà thu phục em ấy đi. Đây gọi là cậu không xuống đi ngục thì còn ai xuống địa ngục.”

Giang Đào cười mắng: “Cút!”

Tạ Kiều chỉ vào mũi Tân Thiếu và hỏi: “Mũi của anh không sao chứ?”

Dương Quần tiếp lời: “Có sao đâu nhỉ? Không gãy không vẹo, vài ngày nữa là lại thành mũi nam Tân Thiếu ngay, tiếp tục ăn hại bố mẹ.”

Tân Thiếu gào lên, tức giận nói: “Dương Quần, nhịn cậu đã lâu rồi, hôm nay mình không nhịn nổi nữa.”

Một đám người ngồi trong phòng khách nói cười vui vẻ. Khó có dịp căn biệt thự lại có nhiều người náo nhiệt như vậy, bỗng nhiên Tạ Kiều cảm thấy mình cũng không hẳn đã là vô dụng. Cô viết cho thím Lưu những nguyên liệu và gia vị cần dùng, rồi cũng không để bà động tay vào bất cứ món nào trên bàn đầy thức ăn kia. Thím Lưu cũng cực kỳ ngạc nhiên khi Tạ Kiều có khả năng này. Tân Thiếu nhìn đĩa thịt kho Tô Đông Pha mà chảy nước miếng, còn Dương Quần thì liếm liếm môi, “Ồi chao, từ lúc mẹ cô về đến giờ, tôi chưa lần nào được ăn món Hàng Châu tử tế, ngồi xem, thơm quá này, thèm chết đi được.”

Nhìn mọi người vừa ăn vừa khen tay nghề của cô, Tạ Kiều chỉ muốn khóc, cô cố chớp mắt mấy cái để kìm lại. Đã rất lâu rồi cô mới được cảm nhận không khí náo nhiệt khi có bạn bè đến chơi như vậy.

So với đám đông đang ăn uống vui vẻ trong biệt thự, Phan Đông Minh thì lại không nuốt trôi cơm, tuy rằng trên bàn toàn là những món hần thích. Bố hần tự tay dứt cơm cho cháu gái, trên bàn cơm cũng chỉ có bốn người. Quỳ từ nãy đến giờ khiến hai chân hần như nhũn ra, không khống chế được vẻ run rẩy. Vất vả lắm mới ăn xong bữa cơm, bố hần lại nháy mắt với hần ý bảo hần lên tầng. Chính vì thế lại khiến hần sợ hãi, nghĩ đi nghĩ lại, giờ ông bố già này đã ăn uống no nê, nếu mà còn tiếp tục chuyện chưa hoàn thành lúc sáng thì sẽ là “nghịch lớn” đây. Nhưng hần có muốn cũng không chạy trốn được, tim đập thình thịch, hần nặng nề đi lên tầng, rất có dáng của một “tráng sĩ một đi không trở lại.”

Ông vừa vào thư phòng đã an vị ngay sau bàn làm việc nhìn đứa con trai út, lúc này hần ngồi rất ngay ngắn, không có vẻ cợt nhả ngày trước mà rất nghiêm túc. Thật ra đứa con mà ông hiểu nhất và cũng lo lắng nhất chính là thằng con út này, từ nhỏ đã bú sữa bình bắt trị, lại có ông nội làm chỗ dựa nên hần càng được thể hơn, chính ông cũng vì hần mà chịu không ít phiền lụy từ ông cụ. Không cần ông cụ nói thì ông cũng biết hần không giống hai anh trai, hai đứa con trai kia chịu sự giáo dục rất mô phạm, từ lúc nhỏ đã biết nặng biết nhẹ, làm việc gì cũng cẩn trọng. Phan Đông Minh thì như một bản trái ngược với các anh trai, mãi chơi, hiếu thắng. Ông thường nghĩ nếu đứa con này đi vào con đường chính trị thì sẽ không kém các anh, có điều việc kinh doanh của hần cũng không khiến ông thất vọng, dù ông có tâm cơ thâm trầm nhưng rõ ràng là cũng trọng thành tích, đứa con trai thứ ba này vẫn là niềm kiêu hãnh của ông. Điều đặc biệt, Phan Đông Minh đúng là phiên bản của ông khi còn trẻ, đôi mày kiếm, ánh mắt thâm thúy như hồ nước, gương mặt nghiêm nghị, vẻ mặt uy phong, thậm chí ngay cả dáng đi tiêu sái cũng cực kỳ giống. Nhìn

đứa con khôi ngô, ông thâm thở dài, ngay cả đứa con trai út cũng đã hơn ba mươi tuổi, chẳng lẽ vẫn không kính phục ông?

“Việc giải tỏa lô đất trong nội thành thế nào rồi?”

Phan Đông Minh đã được chị dâu dẫn dò, giờ bố hỏi vậy nên hắn trả lời luôn: “Khâu bồi thường đã xong rồi ạ, còn mấy hộ gia đình nữa phải cưỡng chế đi cũng không thành vấn đề, dự kiến mấy ngày nữa là xong hết ạ.”

“Không xong cũng phải bàn bạc với người ta cho tốt, đừng để tôi phải chỉnh đốn lại vụ này, đừng để anh hai anh phải đi hót rác hộ anh!”

Nhắc tới chuyện làm ăn, Phan Đông Minh cũng phân rất rõ ràng, “Bố, vụ lần này bố không rõ lắm, giải tỏa rồi chuyển dân là vấn đề lớn, con biết rõ ràng mình đang làm gì, bố không phải bận tâm đâu.”

“Tôi không cần bận tâm? Chỗ đất đấy anh ủ bao lâu rồi? Lấy quan hệ của tôi ra mà nói thì đừng tưởng anh nhờ chú tư giấu giếm là tôi không biết.”

“Bố, trừ đất là chuyện bình thường trong giới bất động sản, đây là thông lệ từ rất lâu rồi, nếu thấy chưa có tác dụng thì chẳng phải cứ để đấy sao, cũng giống như...”

“Tự nói xem!”

“...Dạ được, dù sao con cũng không để mọi người gặp phiền toái đâu, hơn nữa chú tư cũng không giúp gì con cả, ngày mai con có buổi đấu thầu đất. Bố xem cái này đi, con bố nhất định sẽ bưng một mảnh giang sơn về cho bố, bố cứ chờ đi.”

“Ít qua lại với mấy người đó thôi, tối ngày ăn chơi, súng bắn chim đầu đàn, cẩn thận mà xảy ra chuyện đấy.”

“Trời, trong giới bất động sản có ai là không nuôi mấy trợ thủ. Bố tưởng dân chúng nhìn thấy tiền bồi thường là sáng mắt rồi định cư ngay ă? Không đâu, bọn họ phiền toái lắm. Hay là bố muốn con vác cuốc đến từng nhà giải tỏa khu của người ta? Nhẹ nhẽ thế nào con hiểu, con cũng không phải một thằng mới lên ba...”

“Còn không phải là một thằng ranh! Tôi đều dạy cả ba anh em anh, làm người phải thành thật, tính chuyện gì cũng phải kiên định. Học tập anh trai anh đi, đừng để tôi phải nghe thấy những chuyện vô liêm sỉ nữa, an phận thủ thường cho tôi!”

“...Vâng.”

Lúc Phan Đông Minh trở lại biệt thự thì đã chạng vạng. Vì phải tỏ lòng hiếu thảo với bố mà hắn đã cố nén khổ cùng ông chơi mấy ván cờ, rồi lại chăm chút vườn hoa. Thật sự là phí sức lao động, còn khó chịu hơn cả say rượu. Hội Dương Quân ăn uống no say xong đã kéo nhau về không còn một bóng người. Quân gia báo hết cho hắn những chuyện diễn ra trong ngày, hắn kiên nhẫn nghe hết rồi hỏi: “Cô ấy đâu?”

“Chắc là còn đang trong phòng giải trí.”

Hắn lên tầng, mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy ngay một cảnh tượng say lòng người.

Tạ Kiều dựa vào vách tường cạnh khung cửa sổ sát đất, hai tay áp vào đôi tai nghe. Cô ngẩng mặt lên, hai mắt khép hờ, khóe môi khê cong, trông rất ngây thơ. Bên ngoài cửa sổ là khu bể bơi sau biệt thự, cây cối hoa cỏ xung quanh không còn đẹp như trước nữa, sau đợt gió tây đã hơi tàn. Phía xa xa, ở lưng chừng núi là một thế giới màu hồng, ánh tích dương bao phủ lên cô khiến cả người cô như được khảm vào một bức họa tuyệt mỹ, nó mang một vẻ thuần túy, tự nhiên mà không ồn ào, chỉ có âm thanh tự nhiên hòa hợp...

Phan Đông Minh bỗng cảm thấy bốn bề tĩnh lặng hẳn, yên ắng đến độ hắn có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim mình và tiếng thở khe khẽ. Vẻ trầm tĩnh lúc này của Tạ Kiều khiến mọi sự nồn nóng của hắn bỗng dịu xuống một cách kỳ lạ. Hắn lặng lẽ đứng ở cửa chăm chú ngắm nhìn hình ảnh đẹp đẽ này, cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng như không có chút sức nặng nào, lại thấy thời gian như bị bùa ma làm cho dừng lại. Trong lồng ngực đượm cảm giác ấm áp nhẹ nhàng, dường như ánh tà dương ngoài kia đang rọi vào trái tim hắn, lại như có một phiến lông vũ khẽ trượt qua khiến hắn ngứa ngứa. Hắn không học chuyên văn nhưng lúc này trong đầu lại đột nhiên hiện lên câu thơ:

“Khôi tư diễm dật
Nghĩ tĩnh thể nhàn
Nhu tình xước thái
Mị ư ngữ ngôn.”

(Dịch): Phong tư kiêu diễm

Dáng tĩnh thân nhàn
Nhu mì khoan nhã
Mê hoặc tiếng thanh.

=> Lạc thần phú (Bài phú nữ thần sông Lạc)

Phan Đông Minh không kiềm chế được liền chậm rãi, nhẹ nhàng bước đến, đi vào không gian gần cách hần bởi vầng tịch dương. Ánh mặt trời không còn chói mắt nữa, nhưng hần nheo mắt lại. Tạ Kiều vẫn đang đắm chìm trong âm nhạc, khẽ mỉm cười mà vẫn chưa phát hiện ra hần đã đến. Hần vươn tay, chạm vào môi cô như chạm đến một viên trân châu quý.

Tạ Kiều hoảng sợ mở to hai mắt, Phan Đông Minh nhìn cô cười, đưa tay nhắc tai nghe của cô ra rồi nói: “Nghe gì mà say mê vậy?” Nói xong hần cầm tai nghe nhét vào tai mình, “Em thích nghe anh ta hát sao?”

Tạ Kiều cup mắt xuống, ngồi thẳng dậy, “Ừm.”

“Thích nhất bài nào?”

Tạ Kiều nghĩ ngợi, “Thích tất.”

Phan Đông Minh kéo tay cô đi đến bên cây dương cầm, chỉ vào đàn rồi hỏi: “Biết chơi cái này không?”

Tạ Kiều lắc đầu, hần liền làm ra vẻ kinh ngạc rồi hỏi: “Không biết chơi á? Thế biết cái này gọi là gì không?”

Người đàn ông này thật nhàm chán, đã thế cô cố tình nói: “Biết, không phải là violon sao.”

Phan Đông Minh bật cười ra tiếng, “Bị em làm cho tức chết rồi. Nếu ai dám để cái này lên cổ thì chắc khỏi phải ăn cơm luôn. Lại đây, ngồi xuống, hôm nay tôi sẽ bộc lộ tài năng cho em xem một lần. Nói trước nhé, chỉ được khen, không được chê.”

Tạ Kiều bị Phan Đông Minh kéo xuống ngồi bên cạnh, cô hơi kinh ngạc, lại thấy hần nghiêm túc nói: “Bây giờ là ca nhạc theo yêu cầu, anh Phan muốn hỏi cô thích nghe gì?”

“Vậy anh chơi được những bài gì?”

“Những bài không khó lắm cũng đều thử qua, đơn giản như Elise, Autumn whispers, Canon, Định mệnh chẳng hạn.”

Tạ Kiều thật sự không nói được gì, người đàn ông này căn bản không hiểu khiêm tốn là gì, cô gật gật đầu, “Vậy anh cứ chơi một bản đơn giản đi.”

Phan Đông Minh xắn tay áo, lại còn vất một chân lên đùi, nhìn bộ dáng thảnh thơi này không giống với dáng đánh đàn cho lắm. Những ngón tay hần thật dài, tùy ý đặt lên những phím đàn trắng. Tiếng “ding ding” vang lên như tiếng chuông cửa, Tạ Kiều không nén được nụ cười. Phan Đông Minh quay sang nghiêm mặt nói: “Cười cái gì?” sau đó bắt đầu giả ngây ngô vừa sờ sờ những phím đàn vừa lẩm bẩm: “Đây là Đô, đây là Rê, đây là Mi...”

Thật sự là Tạ Kiều không thể nhịn cười nổi liền xoay mặt đi cười trộm, hai bả vai run lên.

Phan Đông Minh thở dài một hơi rồi mới nói: “Được rồi, khởi động nóng người xong rồi, bây giờ, quý ông Phan Đông Minh sẽ biểu diễn cho quý cô nghe.” Nói xong hần bắt đầu chuyển động những ngón tay, một chuỗi thanh âm vang lên trồn tru dưới bàn tay hần.

Tạ Kiều ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn bàn tay hần linh hoạt trên phím đàn. Phan Đông Minh thông dong chơi đàn, lại quay ra nhìn Tạ Kiều cười xấu xa, vừa đàn vừa đắc ý nói: “Tôi đã từng tầm sư học đạo đây, khâm phục tôi không?”

Khúc nhạc này trước kia trong lúc nghịch đàn cô cũng đã từng thử chơi, là Canon. Cô không thể tưởng tượng được một Phan Đông Minh lóng ngóng như lúc này lại có thể chơi khúc đàn này tuyệt đến thế, cứ như âm thanh của tự nhiên vậy! Cô có chút hâm mộ nhìn đôi mắt khép hờ và khóe môi khẽ cong lên của hần, dường như hần đang chìm đắm trong tiếng nhạc, dáng vẻ thông dong lại cao quý, động tác nâng tay cũng tao nhã, như thể đang hòa làm một cùng điệu nhạc say mê. Những ngón tay lướt nhanh trên phím đàn, dần dần, tiếng nhạc dịu nhẹ lại. Tạ Kiều cũng như lạc vào cảnh tượng mê ly này, bên môi bất giác gợn một nụ cười nhẹ.

Một khúc đàn kết thúc, Phan Đông Minh nhìn Tạ Kiều, cười nói: “Thế nào?”

Tạ Kiều nhú mày lại nói: “Cũng không tệ lắm.”

“...Cũng không tệ lắm? Xem ra em chưa phục rồi, vậy được, hôm nay cho em tâm phục khẩu phục.”

Hần lại bắt đầu đàn, rất cố gắng, chơi rất nhiều bài, cuối cùng hần cau mày hỏi: “Có phục không?”

Tạ Kiều chỉ vào ngón tay hần và hỏi: “Có đau không?”

“Có chứ.” Phan Đông Minh thoải mái thừa nhận, “Như lúc sinh con vậy.”

42. Chương 42

...có lẽ trong mỗi con người đều có một mặt xấu xa...

Mình hơi thắc mắc vì chap này với chap trước không liên kết lắm, nhưng trong raw thì đúng là thế này =.=’

Tạ Kiều nhìn người đàn ông mặc âu phục, hoài nghi hỏi: “Anh đi làm sao lại đưa tôi theo?”

Phan Đông Minh cười, vỗ nhẹ lên má cô rồi nói: “Cho em biết rõ thời cơ của tôi, xem tôi bày mưu tính kế thế nào.”

Tạ Kiều chán nản, cô không có chút hứng thú nào nhưng Phan Đông Minh cứ kéo cô xuống tầng dưới, lại nói thêm: “Nhanh lên, sáng nay có buổi họp, tôi chưa xem tí tài liệu nào, không kịp mất.”

Nhưng tất cả chuyện này có liên quan gì đến cô? Cô không rõ, trên đường đi Phan Đông Minh đều nói chuyện điện thoại, cho đến khi cô thư ký ôm cả xấp văn kiện dày đứng đợi hần trước cổng công ty. Tạ Kiều ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng khiến người ta cảm thấy áp lực, lại bị Phan Đông Minh kéo đi theo hần vào đại sảnh. Lúc này cô phát hiện ra rất nhiều người đàn ông trong bộ dáng âu phục giày da cung kính cúi đầu chào hần: “Chào Phan tiên sinh.”

Lúc thấy cô, trên mặt mỗi người họ chẳng hiện lên vẻ kinh ngạc hoặc tò mò, như thể cô là người vô hình vậy. Họ đi sau Phan Đông Minh rồi vào thang máy, cô thư ký họ Vương vừa đưa tài liệu trong tay cho Phan Đông Minh vừa giải thích: “Đây là bản báo cáo phân tích những hoạch định trong lần đầu thầu này của chúng ta.”

“Báo cáo điều tra hạng mục mở rộng đất.”

“Báo cáo về vốn cho các phương án khả thi bảo vệ tài nguyên môi trường.”

“Báo cáo phân tích hiệu quả và dự toán lợi nhuận cho hạng mục kiến thiết.”

Phan Đông Minh xem rất cẩn thận, trong thang máy toàn là tiếng lật giấy sột soạt của hần. Tạ Kiều trộm nhìn cô Vương, cô ta mặc bộ váy công sở, tóc búi, rất hợp với khuôn mặt đầy vẻ sắc sảo giỏi giang, có đến mười phần mười là thành phần trí thức, lại không giấu được vẻ tự tin. Ngắm lại bản thân mình cả ngày

không có việc gì làm ngoài nghe nhạc và ngồi thần thờ, so với người ta thì chính là cuộc sống trong bóng tối, cô không khỏi hối hận.

Lúc họp Phan Đông Minh cũng để cô ngồi bên cạnh nghe. Nhưng đây đều là chuyện về kinh tế, toàn bộ đều là chuyên gia phân tích thị trường, cô ngồi nghe mà như vịt nghe sấm, quá nhiều thuật ngữ chuyên ngành khiến đầu óc cô váng vất, mới ngồi mà đã buồn ngủ. Trong lúc mơ màng, hình như cô nghe thấy cô thư ký Vương nhắc đến La tiên sinh. Tạ Kiều giật mình tỉnh táo lại, liếc mắt nhìn cô Vương, không rõ vì sao cô ta lại nhắc đến La Hạo nhưng ánh mắt cô vừa khẽ chuyển thì vừa vặn thấy được Phan Đông Minh như cười như không với cô. Cô vội vàng cúi đầu, giả vờ vuốt vuốt góc áo nhằm né tránh ánh mắt hắc, bỗng nhiên Phan Đông Minh vỗ tay nói: “Được rồi, bao nhiêu đây tôi xem hết rồi, cái gì nên biết cũng đã biết, bây giờ đi thôi.”

Dọc đường đi đến khu đất tái dựng Trung tâm dự trữ, Phan Đông Minh chỉ trầm mặc mà không nói gì, còn thư ký Vương xoay người lại nói với hắc về những người đứng đầu các đơn vị cạnh tranh. Lúc xuống xe, hắc nhận một cuộc điện thoại, nhíu chặt mày, “Cậu nói gì?...Tuyên bố lúc nào?...Không xác định được?...Tôi biết rồi, tìm lúc liên hệ đi.”

Giang Đào đã tới trước, đứng bên cạnh anh ta là một người đàn ông gầy teo, đang cùng anh ta nói chuyện. Thấy xe Phan Đông Minh, Giang Đào lễ phép nói tạm biệt với người đó rồi bước tới, đến khi phát hiện ra Tạ Kiều thì có vẻ kinh ngạc. Phan Đông Minh chưa xuống xe mà vẫn ngồi yên bên trong vẫy tay với anh ta. Giang Đào liền cười với Tạ Kiều, gật gật đầu rồi chui vào trong xe.

Đứng trên cầu thang, Tạ Kiều nhìn những người đàn ông vốn mang vẻ mặt dè chừng giờ đang chuyện trò vui vẻ, trong đó không ít những gương mặt phụ nữ sắc sảo như cô Vương. Cô đứng đây lại cảm thấy mình như con vịt xấu xí giữa một bầy thiên nga, từ đầu đến chân không có chút dung hợp nào, rất mất tự nhiên. Ngay lúc cô còn đang tự ti thì ánh mắt cô quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên La Hạo đang đứng phía xa xa, anh cũng yên lặng nhìn cô, như thể đã từ rất lâu rồi.

La Hạo mặc một bộ trang phục rất chỉnh tề, bên trong có áo sơ mi trắng và chiếc caravat sọc xanh lam, thoát nhìn rất phóng khoáng. Người đàn ông gầy gò nói chuyện với Giang Đào khi này đang thì thầm với anh, anh không nói gì, chỉ dùng ánh mắt khóa chặt lấy cô.

Tạ Kiều bất an, tránh ánh mắt của anh mà nhìn vào mũi chân mình, trong lòng nặng nề như có một tảng đá bị nhét vào, ở nơi nào đó đã bắt đầu có chút hốt hoảng, đau đớn. Phan Đông Minh đang ở trong xe cách đó không xa, đột nhiên cô lại hận Phan Đông Minh, không hiểu vì sao hắc lại đưa cô đến đây, chẳng lẽ là vì muốn thấy cô khó xử sao? Cô lại nghĩ đến chuyện hôm qua, lúc Dương Quân đến biệt thự đã lặng lẽ trao lại bộ trang sức cho cô, có chút bất đắc dĩ nói: “Anh ấy muốn cô tự trả, muốn tôi nói với cô nhất định phải gặp anh ấy, nói cho rõ ràng chuyện giữa hai người, đừng sợ, đến lúc đó tôi yểm trợ cho cô.”

Ngay lúc đang miên man suy nghĩ, đột nhiên cô phát hiện trước chân mình xuất hiện một đôi giày da đen, màu sắc này rất hợp với bộ quần áo. Tạ Kiều kinh hãi ngẩng đầu, trong phút chốc như lạc vào đôi con người đen như hồ nước sâu không thấy đáy, lại giống như ánh mặt trời rơi xuống Biển Đen thâm sâu. La Hạo cứ đứng trước mặt cô như vậy, vẻ mặt không chút thay đổi mà nhìn cô.

Hơi thở của Tạ Kiều dần nặng nề, đột nhiên có thứ gì đó ẩm ướt lặng lẽ trào lên hốc mắt cô. Có lẽ là ảo giác, cô chợt nghĩ thấy luồng hơi quen thuộc thổi qua từ người anh, rất thân thiết, nó giống như luồng hơi cô thấy khi vùi mặt vào cổ anh trước kia, quen thuộc đến nỗi khiến cô đau đớn. Bỗng nhiên cô thấy anh cười, tiếng nói khàn khàn giàu từ tính lọt vào tai cô, anh “bất động thanh sắc” vươn tay, anh nói: “Không ngờ lại có thể gặp được em ở đây.”

Cô không di chuyển được tầm nhìn, trước mắt là một tầng sương mù nóng hổi, nhưng cô có thể thấy rõ ràng hàng đốm râu mờ xanh của anh, thấy yết hầu chuyển động khi nói chuyện. Cô không chỉ một lần đưa tay chạm vào yết hầu của anh. Cô gơ tay ra, chạm vào tay anh, ngay sau đó anh tóm chặt lấy khế lặc. Không ráo ẩm áp, một cảm giác an tâm đến kỳ lạ đột nhiên sinh ra, bàn tay này vẫn quen thuộc như trước, nhưng hiện tại, giữa họ đâu chỉ cách trăm sông nghìn núi. Cô liếm liếm môi, khó khăn nói: “Chào anh, La Hạo.”

Cô biết có rất nhiều ánh mắt đang nhìn họ, bao gồm cả Phan Đông Minh vẫn đang trong xe. Cô muốn rút tay ra nhưng lại bị anh nắm càng chặt hơn, cô có thể cảm nhận được nỗi hoảng hốt đi kèm với đau đớn, nhưng lại chỉ có thể cúi đầu cẩn thận nói: “Xin anh đấy.”

Rốt cục La Hạo cũng buông tay ra, ánh mắt lướt qua cô, sau cùng là một nụ cười.

Tạ Kiều nghe thấy một loạt tiếng bước chân kéo tới, sau đó tay cô bị một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy, rồi lại nhẹ nhàng kéo cô đến một bên, hương nước hoa quen thuộc chậm rãi đưa qua mũi, cô nghe thấy tiếng cười khê của Phan Đông Minh: “Cậu La, đến sớm vậy?”

La Hạo bắt tay với hắn, cũng cười nói: “Sáng sớm chim chóc thích ăn sâu, huống chi lại có nhiều chim cùng muốn ăn, không chuẩn bị sớm, chẳng phải là sẽ đói bụng sao?”

Tạ Kiều biết giờ phút này họ không phải là bạn bè, mà là thương nhân, cùng phân tranh thiên hạ. Có rất nhiều người vây quanh bắt tay hàn huyên cùng Phan Đông Minh. Sau này Tạ Kiều mới biết được, người đàn ông gầy gò chính là La Kiện, anh trai La Hạo. Đang trong lúc họ còn khách khí nói chuyện thì Ninh Tiêu Nhã vội vàng tới, còn ôm một xấp tài liệu khá dày trong lòng. Vừa thấy Tạ Kiều cô ta ngẩn người nhưng ngay lập tức tỏ vẻ khinh thường rồi quay đầu chào hỏi với Phan Đông Minh. Phan Đông Minh ôn hòa gật đầu rồi kéo Tạ Kiều đi, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Xem tôi làm thế nào mà báo thù cho em nhé.”

Nơi diễn ra đấu giá chật kín người, cửa hội trường vừa mở ra là họ đã nối đuôi nhau vào, ngay lập tức có rất nhiều phóng viên cầm máy ảnh chụp lia lịa. Phan Đông Minh là “con rồng” trong giới bất động sản ở thành phố nên đương nhiên rất nổi bật, nhiều ánh đèn chớp sáng vây quanh hắn. Hắn thờ ơ ngồi nghe cổ vắn kinh tế của mình phân tích chiến lược. Cô Vương mở chiếc laptop luôn mang theo mình ra, thành thạo gõ, Giang Đào vội vàng nhận một cuộc điện thoại, thậm chí cả La Hạo và Ninh Tiêu Nhã đã bắt đầu ghé tai thì thầm. Dường như toàn bộ nơi này chỉ có Tạ Kiều là không hiểu chuyện gì cả, cô chưa từng trải qua trường hợp như thế này, phải ngồi giữa những người nổi danh trong thương giới của thủ đô. Mỗi người họ đều có vẻ hưng phấn, cho đến khi người chủ trì phiên đấu thầu đứng lên bục, hắng giọng: “Xin mọi người yên lặng một chút, hôm nay sẽ đấu giá giành quyền sử dụng lô đất với diện tích tám vạn mét vuông. Chính phủ ra giá khởi điểm là một triệu hai nghìn vạn nhân dân tệ, qua những lần đấu trong mười lăm ngày, hôm nay giá khởi điểm tăng lên bảy triệu nhân dân tệ, mức tăng giá nhỏ nhất là một trăm năm mươi vạn nhân dân tệ. Bây giờ tôi sẽ giới thiệu đôi chút về tổng thể công trình này...”

Cô Vương ngồi một bên nhanh chóng tính ra kết quả, thấp giọng báo cáo với Phan Đông Minh: “Tính đến ngày hôm qua, giá cao nhất là sáu triệu ba trăm nghìn, sau một ngày cạnh tranh đã tăng lên hai triệu bốn trăm nghìn, giá của mỗi mét vuông tăng từ bốn nghìn hai trăm lên tám nghìn sáu trăm, biên độ tăng là 1,08%.”

Về mặt Phan Đông Minh vẫn không chút thay đổi, hắn gật đầu. Tạ Kiều cũng rất hâm mộ cô Vương. Người điều khiển đấu giá nói: “Đã đến giờ đấu giá.”, không khí náo nhiệt hẳn lên, bởi vị trí khối đất này rất ưu việt mà những người tham gia đều là người “không thiếu tiền” nhưng vẫn muốn thu lời về, nên đều cạnh tranh gay gắt.

Tuy nhiên có hai người không gờ thể đấu giá là Phan Đông Minh và La Hạo, hai người này ngoài ngồi nghe chuyên gia phân tích ra thì cũng chỉ ngồi thanh thoi. Tạ Kiều có chút khó hiểu, nếu không tham gia đấu giá thì còn đến đây làm gì? Bỗng nhiên Phan Đông Minh quay đầu sang nhìn cô cười cười rồi ghé vào tai cô nói: “Có phải thấy rất kỳ quái không? Tôi sẽ giải thích cho em nghe, để học hỏi một chút, đừng nhìn họ gờ thể mà tưởng là lợi hại, về sau khi giá nâng lên họ nhất định sẽ bị knockout, cuối cùng chỉ còn La Vạn Tượng* có thể cạnh tranh với chúng ta, không tin em chờ xem.”

* Có lẽ đây là tên công ty nhà họ La, gốc là “bao la vạn tượng” nhưng mình rút thể kia cho xuôi =.=’

Quả nhiên, mấy tiếng trôi qua, giá đã tăng lên chín triệu, mấy người này giờ liên tục gờ thể thì giờ đã lắc đầu đặt thể xuống bàn rời khỏi cuộc cạnh tranh, khoanh tay ngồi xem.

Cô Vương vẫn gõ bàn phím laptop nhanh lia lịa, báo cáo với Phan Đông Minh giá tăng của mỗi mét vuông đất. Tạ Kiều thấy khi cuộc cạnh tranh chỉ còn bốn đơn vị tham gia thì đột nhiên Ninh Tiêu Nhã gờ thể lên.

Phan Đông Minh ghé sát lại nói với Tạ Kiều: “Thời cơ báo thù rửa hận đã đến, xem tôi đánh gục cô ta thế nào nhé.”

Thật ra Tạ Kiều không hề để ý đến cô nàng kiêu ngạo Ninh Tiêu Nhã kia, cô luôn nghĩ một cô gái như vậy chắc chắn đã bị chiều hư bởi thân phận thiên kim đại tiểu thư, có tính cách như vậy cũng không lạ gì cả.

Thế nhưng, dường như Phan Đông Minh lại đặc biệt để tâm đến nỗi ám ức của cô, luôn nói muốn trả thù cho cô, hiểu thắng hơn thua như một đứa trẻ con vậy.

Cuộc cạnh tranh đã lên tới đỉnh điểm, từ một mức giá thấp nay đã lên đến mười triệu, ngoài một đơn vị cố cần rằng chống đỡ ra thì đúng là chỉ còn La Vạn Tượng vẫn không chút hoang mang. Bỗng nhiên Phan Đông Minh nhét chiếc thẻ vào tay Tạ Kiều và nói: “Nghe theo lời tôi nói mà giơ thẻ nhé.”

Cái gì? Đây là cuộc mua bán đến hơn mười triệu, ngộ nhỡ...Tạ Kiều vội vàng trả lại chiếc thẻ, thì thầm nói: “Không không không, anh đừng làm tôi sợ, sao tôi có thể làm được chứ.”

Phan Đông Minh buồn cười, “Có cái gì mà không được? Em cứ nghe tôi là sẽ được, nghe theo lời tôi nói, hôm nay chính là ngày báo thù cho em. Tin tôi đi, nếu em giơ thẻ, con nhỏ kia chắc chắn sẽ tức tôi lắm, tôi cũng thấy cô ta phiền toái, hôm nay hai chúng ta hợp tác một lần, chọc tức chết cô ta luôn.”

Nhìn Phan Đông Minh trong bộ dáng nghiêm nghị nhưng lại nói toàn những lời trẻ con, Tạ Kiều có chút dở khóc dở cười. Phan Đông Minh lại nhét chiếc thẻ vào tay cô, gật gật đầu và nói: “Cứ nghe tôi, em chờ màn hay đi.”

Phía bên kia ra giá mười triệu một trăm nghìn. Phan Đông Minh bỗng huých huých Tạ Kiều, thấp giọng nói: “Giơ thẻ, mười triệu tám trăm nghìn.”

Cái gì?

Tạ Kiều hơi choáng, người ta chỉ hô lên mấy trăm vạn, hần lại tăng đến mấy nghìn vạn. Tuy rằng không thấy tiền mà chỉ là những con số, nhưng...Tay Tạ Kiều đột nhiên đổ mồ hôi, người điều khiển đấu giá đã bắt đầu nói: “Mười triệu một trăm nghìn, còn ai tăng giá không? Mười triệu một trăm nghìn lần thứ nhất...”

Phan Đông Minh không thấy cô động đậy gì thì nhú mày, véo nhẹ lên đùi cô. Tạ Kiều đau đến giật mình, không nghĩ nhiều nữa mà lập tức giơ thẻ lên và nói: “Mười triệu tám trăm nghìn!”

Toàn bộ hội trường ồ lên, rất nhiều phóng viên đã cảm thấy lạ vì sao Phan Đông Minh vẫn chưa có động tĩnh gì, bởi thế lần này khiến họ như ong vỡ tổ, giơ máy ảnh lên chụp Tạ Kiều. Người điều khiển hưng phấn kêu to: “Mười triệu tám trăm nghìn, mười triệu tám trăm nghìn! Còn có ai trả giá cao hơn không?”

Tạ Kiều nhìn về phía Ninh Tiêu Nhã, lại phát hiện ra Ninh Tiêu Nhã đang tức giận lườm cô, như là hận không thể ăn tươi nuốt sống cô vậy. Tạ Kiều phát hiện ra tâm tình cô đột nhiên trở nên thoải mái vô cùng, có lẽ trong mỗi con người đều có một mặt xấu xa, cũng có lẽ do ở cạnh Phan Đông Minh lâu ngày nên bị sự nham hiểm của hắn ảnh hưởng, bằng không thì sao khi nhìn thấy cô nàng kia tức giận cô lại hưng phấn như vậy.

Ninh Tiêu Nhã uất ức giơ thẻ lên, lớn tiếng kêu với người điều khiển: “Mười triệu tám trăm năm vạn!”

Phan Đông Minh nhìn Tạ Kiều, cười nói: “Mười một triệu.”

Lúc Tạ Kiều giơ tám thẻ lên hô mười một triệu, toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay, Tạ Kiều lại càng hưng phấn hơn. Cô Vương vẫn dùng tốc độ nhanh nhất mà tính giá cho Phan Đông Minh, còn Giang Đào thì vẫn tiếp tục tùm tùm nói chuyện điện thoại. Lúc cô giơ thẻ một lần nữa nói cái giá mười hai triệu, rất cục Ninh Tiêu Nhã cũng phải bàn luận với La Hạo và La Kiện. Cuối cùng Tạ Kiều mỉm cười, Phan Đông Minh nghiêng đầu nhỏ giọng nói với cô: “Thế này mới đúng, em càng vui vẻ, bên kia càng tức giận, tôi báo thù lại càng sáng khoái.”

Thời điểm người điều khiển lặp lại giá mười hai triệu lần nữa, Ninh Tiêu Nhã giơ thẻ lên, cho giá cao hơn một trăm nghìn.

Tạ Kiều hưng phấn nhìn Phan Đông Minh và hỏi: “Lần này thì sao, bao nhiêu?”

Phan Đông Minh quay đầu nhìn cô, ý cười dào dạt, hần nói: “Đợi cô Vương tính ra kết quả đã.”

Cô Vương nhanh chóng báo giá: “Mỗi mét vuông đã đột phá một vạn tám nghìn.”

Phan Đông Minh vừa cười vừa gật đầu: “Rất tốt, giá này ngoài dự đoán của mọi người, rất cao.” Hần lại nhìn về phía Tạ Kiều, lấy tám thẻ trong tay cô lại đặt lên bàn rồi nói: “Diện tích chỗ này quá nhỏ, giá mặt bằng lại quá cao, lợi nhuận kinh tế về lâu dài không thấy đâu, chúng ta cần rời khỏi thôi.”

Cái gì? Sao?

Ý cười trên mặt Tạ Kiều bị hấn dọn sạch, thấy Phan Đông Minh khẽ cười, vẻ hưng phấn lúc trước của Tạ Kiều không còn thấy đâu nữa. Hấn hô giá lên cao như vậy cơ mà, giờ hấn lại chê cao? Như vậy, một doanh nghiệp không có thực lực kinh tế bằng hấn đã đưa ra giá như vậy, liệu có lợi nhuận? Bỗng nhiên Tạ Kiều hiểu được ý đồ của hấn, thì ra, đây là cách hấn “báo thù”. Quả nhiên Phan Đông Minh này cực kỳ nham hiểm, lô đất này hấn vốn không muốn, chỉ cố tình ra giá cao để đối phương không chịu thua. Hấn không cần chỗ đất đó, ai có được thì sẽ khó chịu hơn hấn, bằng không sao hấn có thể thành thoi như vậy.

43. Chương 43

...có mấy lần Phan Đông Minh tỉnh lại lúc nửa đêm phát hiện bên cạnh trống không, lần đầu tiên hấn hoảng sợ...

Hội đấu giá lại xôn xao vì quyết định từ bỏ của Phan Đông Minh, trong phút chốc mọi người đều ghé tai rỉ rả. Cuối cùng La Vạn Tượng lại là nhân vật chính của cuộc đấu giá này. Lúc rời khỏi hội trường, La Hạo và Phan Đông Minh lại gặp nhau, Phan Đông Minh liền tươi cười tiến đến nói: “Cậu La, thật sự chúc mừng, có thể trở thành ông chủ của một khối đất lớn như vậy, quả nhiên là chim chóc sáng sớm đã có sâu ăn, giờ đã là ông vua mới của giới địa sản rồi, thật sự là rất đáng mừng.”

Trên mặt La Hạo cũng không có vẻ sung sướng gì, anh liếc mắt nhìn Tạ Kiều đang cúi gằm, rồi cũng mỉm cười, “Còn không phải là nhờ anh Phan sao. Thật ra tôi không hy vọng làm ông vua mới gì cả, càng không muốn xem tiết mục cường long tranh đấu, áp lực rất lớn đó.”

Phan Đông Minh cũng mỉm cười, giữ vẻ mặt cao ngạo mà thông thả nói chuyện. Lúc lên xe, hấn nói với Giang Đào: “Cậu xem kĩ thời gian về Thượng Hải, chứng thực chuyện ở bên đó, tôi phải cho người ta xem một màn mới được.”

Giang Đào cười nói: “Em thật sự chịu thua anh rồi, anh không cần phải đuổi, chiều em đi được chưa?”

Sau khi lên xe, Phan Đông Minh không buông tay Tạ Kiều, vẫn rạng rỡ như trước: “Thế nào? Tâm tình có tốt lên chút nào không?”

Tạ Kiều quay mặt sang một bên nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chẳng những tâm tình không tốt lên mà ngược lại còn đang đi xuống. Tuy rằng cô không hiểu hành vi của hấn, nhưng cô rõ ràng rằng hấn là người nhiều thủ đoạn mưu kế, tâm cơ thâm trầm. Hấn thật sự không quên trả thù cho cô, kết quả cuối cùng hấn lại bỏ lô đất kia, nhưng một chút biểu hiện thất vọng hấn cũng không có mà là bộ dáng khi đã định liệu được tất cả. Tạ Kiều hơi cảm thấy ớn lạnh, cô biết trong chốn làm ăn chẳng có cái gọi là “thiện nam tín nữ”*, nhưng hôm nay Phan Đông Minh không nên bảo cô cảm thấy kẻ thù. Đấu chỉ đơn giản là muốn cô hả giận, hấn là một thương nhân, sao có thể vì một người phụ nữ không trọng gì mà cảm hơn mười triệu ra đùa giỡn. Cô hoàn toàn hiểu được tâm tư Phan Đông Minh, khi cô tự tay giờ thẻ định giá, chính là lúc đổ hết sóng gió lên đầu La Hạo. Cảm giác khó thở chẳng dễ chịu này giống như có một thứ gì đó mắc kẹt trong lòng vậy. Phan Đông Minh như đang cầm trong tay cây ngân trâm của Vương Mẫu nương nương, còn cô và La Hạo vào lúc đó bị ngăn bởi dải ngân hà, càng ngày càng xa...

*Thiện nam tín nữ: Cụm này hay được dùng trong đạo Phật, ý chỉ những người lương thiện.

Trong lòng Phan Đông Minh có sự tính toán của riêng hấn, dường như rất rõ ràng. Vừa xuống xe hấn đã nhận một cuộc điện thoại vô cùng quan trọng. Chính phủ đã ra quy định cho đề án mới, về vấn đề hạn chế nhà cao tầng trong nội thành, bởi đất trong thành phố đã dần thu hẹp lại, dân cư đông đúc, nhiều nhà cao tầng gây trở ngại cho giao thông, gây ô nhiễm môi trường, ảnh hưởng nghiêm trọng đến diện mạo đô thị, chất lượng sinh hoạt của cư dân. Tuy rằng La Hạo lấy được lô đất lý tưởng, nhưng vì giá quá cao nên nếu không làm nhà cao tầng thì lợi nhuận thu về thậm chí còn không thể hoàn vốn. Hơn nữa, chỗ đất hấn mua được lại vừa khéo cạnh kề chỗ đất của La Hạo, cho dù không bị giới hạn bởi quy định và La Hạo vẫn xây nhà cao tầng thì khu dân cư cũng sẽ gây trở ngại cho phương tiện ra vào. Nếu La Hạo không tiến hành thu mua

nhà dân thì cho dù anh có xây nhà xa hoa đến đâu cũng là vô dụng, nhưng chỗ đất đó có bán hay không thì hoàn toàn do hần quyết định. Nếu La Hạo trì hoãn việc giao nhận đất thì vẫn không sao, chính phủ sẽ cử luật sư đến đòi bồi thường, đến lúc đó sẽ là tiền mất tật mang, sao hần lại không đắc ý chứ.

Đương nhiên hôm nay hần cũng thấy La Hạo bạo gan kéo tay Tạ Kiều. Hần muốn cho anh biết, thứ gì đã thuộc về hần thì người khác đừng hòng mơ tưởng, đấu với Phan Đông Minh hần, còn phải xem có đủ tư cách hay đủ thủ đoạn không.

Ngày hôm sau, trên tiêu đề của những tờ báo lớn nhỏ đều là tin về “ông vua mới”. Tạ Kiều nhìn các báo tài chính và kinh tế, “Mười hai triệu là điên rồ hay lí trí?”, “Mười hai triệu – kết quả khiến người ta lo lắng.”, cô đã không còn cảm giác thương tâm, mà chỉ thờ ơ. Mười hai triệu của La Hạo chính là kết quả sau mấy lần cô gờ thề, cô nhớ đến sự phẫn khích ngu xuẩn của mình, nhớ đến vẻ tươi cười đắc ý trên mặt Phan Đông Minh, nhớ đến cái nhìn chằm chằm không chút thay đổi của La Hạo...Bỗng nhiên cô nghĩ, trong cuộc đấu giá này, rốt cục cô đã sắm vai gì? Là nữ thần với ý đồ trả thù xấu xa? Hay là quân cờ ngu dốt bị người ta lợi dụng? Buông tờ báo trong tay xuống, cô ngẩng đầu nhìn ánh dương ngoài cửa sổ, thật ảm áp, cô nghĩ, ánh mặt trời vẫn là thứ chân thành và công bằng nhất, bởi vì cho dù bạn là kẻ độc ác, một tên côn đồ, hay là một người bình thường lương thiện thì nó vẫn đều chiếu tỏa ánh nắng ảm áp lên bạn. Nhưng ánh nắng ảm đó không chiếu tới được lòng Tạ Kiều, nơi đó đang rách ra một vết thương, đang nhỏ máu, hư nát. Một mỗi đứng dậy, cô cảm giác như mình sắp gục ngã, nỗi bi thương dần nổi lên trong lòng, làm tê liệt cả trái tim cô.

Mặc cho ngày trôi qua có vừa ý hay không, từ sau khi hội đấu giá kết thúc, tinh thần Tạ Kiều ngày càng sa sút. Cô không hề ra khỏi cửa, cả ngày nhốt mình trong phòng giải trí, điên cuồng nghe nhạc. Thậm chí có mấy lần Phan Đông Minh tỉnh lại lúc nửa đêm phát hiện bên cạnh trống không, lần đầu tiên hần hoảng sợ, đứng trên tầng hai gào to lên đánh thức mọi người dậy. Sau đó hần phát hiện Tạ Kiều chui ra từ phòng giải trí, đầu còn ướt mà cả người vẫn y nguyên. Cô không hề ngủ, mệt mỏi lại mệt mỏi, không chớp mắt một phút. Hứa Dung và Lưu Vũ Phi được tự do, Ninh Tiêu Nhã thì được đắc ý trong hội đấu giá, cô Vương có lẽ mới là đầu sỏ kích thích thần kinh của cô, cùng là con gái, nhưng họ được sống theo ý muốn, còn cô thì lại như người bị lãng quên bỏ trong xô cho đến khi bị băm dầy bùi. Sống không mục tiêu, không đích đến thì có gì khác với một con rối gỗ? Sinh mệnh của chính mình nhưng mình lại không được làm chủ, từng bước đi đều bị thao túng bởi tay người khác. Càng ngày cô càng sợ mình không chết được sẽ hóa điên, cả đêm ngồi trong phòng giải trí nghe nhạc, dần dần sắc mặt không còn hồng hào nữa, khí sắc phải vất vả lắm mới hồi phục được thì đã tiêu đi mất. Cô bắt đầu chán ăn, rồi lại không thể ăn nổi. Thím Lưu thấy hết mọi sự, rốt cục cũng không nhịn được mà hỏi Phan Đông Minh khi hần vừa trở lại biệt thự: “Phan tiên sinh, gần đây Tạ tiểu thư có gì đó là lạ, có phải bị làm sao không, hay không thoải mái?”

Phan Đông Minh giật nhẹ caravat rồi hỏi: “Cô ấy đâu?”

Thím Lưu chỉ lên tầng, “Cả một ngày hôm nay đều ngồi trong phòng giải trí, cơm trưa cũng không ăn, nói là không đói. Cứ như thế sao được, nhìn gầy đi nhiều lắm rồi.”

Phan Đông Minh gật đầu nói đã biết rồi lên tầng. Vừa đẩy cửa ra, hần liền thấy Tạ Kiều đang ngồi dưới sàn nhà nghe nhạc, vẻ mặt say mê. Đương nhiên hần biết gần đây Tạ Kiều thay đổi rất nhiều, về cô đơn trầm lắng của cô hần đều để tâm đến. Mới đầu hần còn nghĩ là cô nhớ nhà, nhưng sau này, có một lần hần tìm thấy cô trên trần thượng của biệt thự. Lúc đó hần phát hiện ra cô đang đứng trên sàn mái có lan can thấp chưa đến mười thước, cả người đứng thẳng, ngửa mặt lên trời, nhắm chặt mắt, giang rộng hai tay. Gió đêm thổi tung vạt áo ngủ của cô khiến cô trông khá giống một cao thủ võ lâm đang vận khí, lại giống như vận động viên nhảy cầu đang trong tư thế sẵn sàng. Thế nhưng Phan Đông Minh cực kỳ sợ hãi, hần thở hồng hộc kéo cô xuống, tức giận hỏi: “Không ngủ được chạy lên đây làm gì?”

Trong vầng sáng nhạt, khuôn mặt Tạ Kiều đầy nước mắt. Cô bình tĩnh nhìn vẻ mặt tức giận của Phan Đông Minh, nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ muốn cảm thụ một chút gió tự do thôi...không phải lo lắng gì, vô phương hướng, gió muốn thổi đến đâu thì thổi.”

Nhìn thân thể bé nhỏ bị gió thổi đến lạnh toát, Phan Đông Minh chậm rãi ôm cô vào lòng, từ từ cầm lên đỉnh đầu cô rồi khẽ thở dài: “Không phải tôi đã nói sao, có chuyện gì cứ nói với tôi, em không nói ra ai có thể biết được em đang nghĩ gì? Em vốn tự do mà, ngoại trừ bỏ đi lung tung, ngoại trừ tiếp xúc với những người tôi không hy vọng em tiếp xúc ra thì em muốn làm gì cũng được. Nếu không, mấy hôm nữa tôi đưa em đi

du lịch nhé. Cũng đã lâu rồi tôi không có thời gian thư giãn, đến lúc đó gọi mấy đứa kia đến cho náo nhiệt, có được không?”

Nhưng hiện giờ nhìn Tạ Kiều cô đơn ngồi trong gian phòng giải trí rộng thênh thang, cô lại nhỏ bé đi rất nhiều, vô cùng đáng thương. Bỗng nhiên hấn lại cảm thấy hơi bức bối, rốt cục cô gái này nghĩ gì thì cũng chưa từng nói với hấn, hấn lại không có thời gian rảnh và không thừa tâm tư mà chơi trò đoán mò. Hấn rất muốn kéo cô lên cho cô tỉnh táo, muốn hỏi cô đến tột cùng đang muốn gì, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng hấn phải gọi một bác sĩ tâm lý đến mất, và có lẽ nào đây là triệu chứng u uất do sống khép kín quá không. Còn chưa đi đến bên cạnh cô, hấn đã thấy Tạ Kiều nâng một bàn tay lên chỉnh lại tai nghe, giữa hai ngón tay mảnh khảnh là một điều thuốc, cô còn híp mắt nhả một ngụm khói. Hấn tức giận đến nổi suýt nữa thì lên cơn đau tim, vội vàng cướp điều thuốc lại rồi rụi vào gạt tàn, không đợi Tạ Kiều giật mình đã kéo cô đứng lên, gần tiếng hỏi: “Em điên rồi, dám hút thuốc? Học ai đấy?”

Nhìn Phan Đông Minh, Tạ Kiều lại muốn bắt chước hấn, không quan tâm gì mà nép vào lòng hấn, vùi mặt vào ngực hấn, không nói lời nào. Khi bàn tay Tạ Kiều vừa chạm đến thắt lưng Phan Đông Minh, hấn lập tức dịu lại, nâng mặt cô lên vén lọn tóc xòa bên má ra sau tai cho cô, nhìn cô một lúc rồi mới nói: “Không phải mắng em đâu, em nói đi, học cái gì tốt đẹp không học lại đi học hút thuốc? Hả? Trò này chơi nhiều sẽ nghiện đấy. Còn không? Lấy ra đây cho tôi.”

Phan Đông Minh xục xạo tìm hộp thuốc lá, thậm chí còn lật cả thảm sàn lên. Tạ Kiều nhỏ giọng nói: “Chỉ một điều thôi, lấy trong thư phòng của anh.”

Phan Đông Minh đứng thẳng người dậy, kéo tay cô rồi nói: “Tôi có chuyện cần nhờ em, đi theo tôi.”

Tạ Kiều hơi kinh ngạc, hấn có chuyện nhờ cô? Không biết có chuyện gì mà hấn không làm được? Cô bị hấn kéo vào thư phòng, rồi Phan Đông Minh chỉ vào tập giấy trên bàn làm việc và nói: “Đây là giấy tờ cho công trình ở Thượng Hải của tôi, em giúp tôi xem đi, dịch ra nhé, có điều em phải cam đoan chuẩn bị tốt cho tôi, việc này rất quan trọng, sai một chữ cũng không được, tốt nhất là dịch ra hai bản Trung, Anh.” (Hình như ý tác giả là: Bản gốc đang ở 1 thứ tiếng Trung không phổ thông =.=’)

Tạ Kiều rất hứng thú, cầm lấy xấp giấy, vừa xem vừa nói: “Không thành vấn đề, nhưng mà tôi phải dùng máy tính, có nhiều thuật ngữ tôi phải tra mới biết được.”

“Sao không được chứ, em cứ dùng máy của tôi đi, tôi dùng laptop. Em cần bao nhiêu thời gian mới làm xong đây?”

“À...” Tạ Kiều nhìn xấp giấy dày, “Anh cần dùng gấp không?”

“Không vội, một tuần sau dùng đến.”

“Nếu bây giờ bắt đầu...làm suốt đêm, chắc là ổn thôi.”

“Vậy được, bây giờ bắt đầu đi, chỗ nào không hiểu thì hỏi tôi. Đây là văn kiện quan trọng, không được làm sai một chút nào đâu đấy.”

“Ừm.”

Tạ Kiều làm rất chăm chỉ, thậm chí còn làm được non nửa rất nhanh, có lẽ đây là việc làm “hấn hỏi” nhất của cô trong năm. Tiếng Anh đối với phát thanh viên là rất quan trọng, tuy rằng cô không chuyên nghiệp nhưng cũng đã thi qua PETS5, GRE*, đây vốn là sở trường của cô. Nhìn Tạ Kiều ngồi trên sofa vừa cầm văn kiện của hấn vừa điên cuồng gõ lên bàn phím máy tính đến mức không bận tâm xung quanh, Phan Đông Minh chưa bao giờ biết một cô gái lúc nghiêm túc làm việc lại có bộ dáng như vậy. Tuy rằng cô Vương thư ký của hấn cũng làm việc rất tốt, nhưng hấn chưa bao giờ để ý. Hấn chống cằm lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt Tạ Kiều thì vẫn dán vào màn hình không rời, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, cả căn phòng chỉ còn tiếng “lách cách”. Cho đến khi Tạ Kiều dịch xong một tờ, cô mới đưa ra cho hấn xem qua.

Hấn cũng nghiêm túc xem, sau đó gạch chân những từ cần thay đổi, đổi cú pháp, sửa đi sửa lại năm lần rồi mới gạt đầu nói: “À, rất được, rất được.”

Tạ Kiều oán giận nói: “Rất được? Gần như anh sửa lại toàn bộ chỗ tôi dịch, nếu đã thế sao anh không tự dịch đi?”

“Chắc chắn, cô bé ngốc này, nếu loại việc này tôi còn phải tự làm, cho dù có ba đầu sáu tay thì sớm muộn cũng sẽ chết vì mệt. Loại văn kiện này, điều phải chú ý chính là perfect. Em cũng chưa quen với những từ ngữ chuyên ngành, sửa lại một chút là được rồi.”

Dựa theo yêu cầu của Phan Đông Minh, Tạ Kiều dịch tài liệu suốt một tuần, trong khi đó lại bị hấn sửa tới sửa lui, gặp chỗ nào khó cô lại gọi điện hỏi Phan Đông Minh, bởi hấn nói cần tính chính xác cao và có hiệu lực pháp lý nên không được sai.

Về Phan Đông Minh, cho dù là đang xã giao hay trên đường đi họp, chỉ cần nhận được điện thoại xin trợ giúp của Tạ Kiều là hấn đều kiên nhẫn giải thích. Dịch tài liệu tuy là việc cực kỳ phiền toái, nhưng Tạ Kiều lại cực độ say mê. Cô mong có việc làm để giải tỏa và như an ủi cô, cũng giống như bệnh nhân tiểu đường thêm ăn vô độ vậy. Phan Đông Minh mang về cho cô rất nhiều loại giấy tờ, có hợp đồng, văn kiện, phiên dịch bản vẽ kiến trúc, cho đến khi hấn không thể chịu được cảm giác Tạ Kiều mê mẩn với đồng giấy tờ mà bỏ quên hấn.

Lúc hấn tắt máy tính, Tạ Kiều có chút đáng thương mà nhìn hấn nói: “Còn một đoạn ngắn nữa là xong rồi, anh cho tôi làm nốt đi, OK?”

Hấn tắt máy, mặc kệ vẻ đáng thương của cô, “Em có biết tôi hối hận thế nào không, còn không chịu đi ngủ nữa, cả ngày nhìn máy tính là mù dầy, nhanh, đi ngủ.”

Nhìn Tạ Kiều đang lộ vẻ không vui, bỗng nhiên Phan Đông Minh ôm lấy cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Kiều Kiều, vì mải dịch mấy thứ này mà đã lâu rồi tôi với em không gần gũi, hôm nay tôi sẽ phục vụ, em muốn không? Hả? Muốn không?”

*Chú thích:

- PET: PET là kỳ thi cấp độ thứ nhì trong các kỳ thi tiếng Anh dành cho Người Nói Các Thứ Tiếng Khác là Ngôn Ngữ Chính (ESOL) của Cambridge.

- GRE: GRE (Graduate Record Examination) là một trong những kì thi nổi tiếng nhất trên thế giới trong lĩnh vực xét điều kiện nhập học sau đại học.

44. Chương 44

“Kiều Kiều, em không biết em cười đẹp thế nào đâu, rất thu hút, tôi thích em cười.”

Động tác của Phan Đông Minh lưu manh hơn nhiều lời nói của hấn, còn chưa nói xong, thứ gì đó cứng cứng đã chạm vào bụng Tạ Kiều. Tạ Kiều vội vàng đẩy hấn ra, nhanh miệng nói: “Mấy ngày thiếu ngủ rồi, buồn ngủ muốn chết, tôi đi ngủ đây...”

Cô vừa quay người đi thì Phan Đông Minh đã ôm lấy thắt lưng cô, kề sát sau lưng cô, thấp giọng nói: “Đừng ngủ vội, hôm nay mua được một đĩa phim nước ngoài, cùng tôi xem phim thư giãn một chút, nhé?”

Bị hấn kéo xuống sofa trong phòng giải trí, cô mới biết được cái mà Phan Đông Minh gọi là phim bom tấn Mỹ lại chính là phim hoạt hình, “Kỉ băng hà 3”! Nhìn con lười với đôi mắt như hai cái bóng đèn, Tạ Kiều cố nhịn để không bật cười. Phan Đông Minh nghiêng đầu, hất cằm lên, “Muốn cười thì cười đi, có cái gì đâu chứ, tôi thích xem hoạt hình thì có sao đâu.”

Phan Đông Minh bận bịu điều chỉnh hệ thống âm thanh, màn hình TV gắn trên tường ngay lập tức truyền ra âm thanh và ánh sáng sinh động. Hấn còn làm ra vẻ như trẻ con mà hô lên: “A, bắt đầu rồi, bắt đầu rồi.”, lại chạy nhanh lên sofa, ôm cô vào lòng. Nhưng hấn không hề để yên, một bàn tay đã như con cá trích mà lần theo vạt áo cô chui vào trong. Tạ Kiều vội vàng đẩy hấn ra và nói: “Anh có xem hay không, không xem thì đi ngủ.”

Thế nhưng Phan Đông Minh lại trơ trên hôn cô “chặt” một cái, không biết xấu hổ thấp giọng nói bên tai cô: “Mặt nào của tôi cũng tốt, nhưng lại có một tật xấu, lúc xem phim thì tay với miệng cũng không nhàn rồi được, nếu không, em động tay với tôi cũng được...”

Tạ Kiều nghe thấy vậy liền đỏ mặt, suýt chút nữa thì bật dậy. Cô còn chưa mở miệng nói thì Phan Đông Minh đã ôm lấy cô, cúi đầu vùi vào hôn cô. Bàn tay kia của hắn cũng không an phận, bắt đầu lần vào trong, một tay khác thì lật vạt áo của cô ra, vừa cúi đầu ngậm lấy vừa thì thầm: “Kiều Kiều, làm tình là một chuyện rất tuyệt, hẳn là chúng ta phải hưởng thụ chứ không nên cự tuyệt. Tôi đã từng nói với em chưa, vừa thấy em là tôi đã hưng phấn rồi, như con mèo muốn được một cô gái cưng nựng vậy, không thể khước chế được mình...Aa, Kiều Kiều, em thật đẹp...”

Lúc này Phan Đông Minh lại nguyên ý nói ra những lời êm tai thâm tình đến vậy. Nếu dưới thân hắn là một cô nàng hắn đã từng động đến thì chắc chắn đã sớm mềm lòng, nhưng đáng tiếc lại là Tạ Kiều, là cô gái mà hắn không thể hiểu được. Cô biết nếu hắn muốn, cho dù cô có cự tuyệt cũng vô dụng, cho tới bây giờ, người đàn ông này luôn làm việc theo ý mình, đâu thèm quan tâm người ta có tình nguyện hay không. Cô khẽ đánh hắn lấy lệ rồi nói: “Nếu không...không xem thì anh tắt đi.”

Phan Đông Minh nằm trên người cô rụi tới rụi lui, vùi vãi như tiết kiệm thời gian, hôn rồi lại khẽ liếm da cô rồi mới chịu buông ra, nhẹ giọng nói: “Thế sao được, vì lấy lòng em nên mới mua đây. Người bán đĩa nói là nếu cùng xem với bạn gái thì chắc chắn cô ấy sẽ cảm động mà sà vào lòng mình. Ngẫm lại xem, cùng bạn gái xem phim hoạt hình, làm gì có thằng đàn ông nào chịu, nhưng mà tôi chịu. Hôm nay cố ý bỏ một cuộc hội nghị để về xem với em đây, thế nào, cảm động không?” Nói xong hắn cười với cô, chiếc má lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện dưới ánh chớp của màn hình TV. Hắn vừa tắt xong, vài lọn tóc mềm xòa xuống thái dương, ánh mắt đang nhìn cô hoàn toàn vô hại, lại rất phong tình. Tạ Kiều nhìn chăm chú một lúc mới hơi cong khóe môi, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Anh thật buồn cười, còn buồn cười hơn cả nó.”

Phan Đông Minh quay đầu nhìn vào con lười trên tivi mà Tạ Kiều chỉ rồi cười rộ lên. Lúc hắn cười, từ lồng ngực truyền đến tiếng rung khê, cách một lớp áo ngủ động đến tay cô đang chống lên ngực hắn. Hắn nghiêng người nắm lấy bờ eo cô, một tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve bên trong áo Tạ Kiều, nhưng hắn nói: “Cái này rất buồn cười.”

Tạ Kiều không nên nhìn hắn, nhưng hắn lại chờ cô nhìn hắn, bởi vì hắn vừa nói xong đã học theo con lười, phồng mồm trợn má, bặm môi trừng mắt. Cô cố gắng kiềm chế để không cười, đáng tiếc là vẻ mặt hắn thật sự quá buồn cười, Tạ Kiều không nhịn được liền bật cười khanh khách, cười rất lớn, hơn nữa còn chảy nước mắt. Cô đưa tay lau nước mắt nhưng lại bị Phan Đông Minh tóm lấy, hắn làm ra vẻ như hưng phấn, giận dữ nói: “Dám cười ta, có phải nhà người chán sống không?”

Tạ Kiều cắn môi thở gấp, dùng ý chí kiên cường nhất để buộc mình không nở nụ cười, nhưng cứ nhìn thấy khóe môi run run của hắn là cô lại không nhịn được. Mới đầu là cười khê, rồi cười lớn, cuối cùng cũng cất tiếng cười khanh khách, còn giơ tay phất một cái vào cánh tay hắn, bởi vì con lười trong tivi hét lên một tiếng: “Ôi trời ạ, thì ra cậu là đực!”

Phan Đông Minh bị cô cuốn hút, véo má cô rồi cũng bắt đầu cười. Hai người cười ngốc nghếch, lại chen chúc trên một cái sofa nhỏ. Tạ Kiều run rẩy nhồm dậy ôm bụng, Phan Đông Minh ngã xuống thảm sần, ngửa mặt cười sang sảng, vừa thở phì phò vừa nói: “Con bò Tây Tạng này là đực! Nó, nó còn đi vắt sữa, chắc cái nó bóp là anh bạn nhỏ của con bò đấy rồi...Mẹ kiếp, buồn cười quá đi mất!” (==))

Tạ Kiều muốn đứng lên chấm dứt một màn diễn rồ này, nhưng vì cười quá nhiều nên một chút sức cũng không còn. Phan Đông Minh đứng dậy khỏi tấm thảm mềm, ngã vào sofa nhìn hai mắt hoen ướt của Tạ Kiều, ánh mắt hắn dần thâm lại. Hắn chưa từng được nhìn thấy nụ cười tươi như hoa ấy, giọng nói hắn hơi khàn khàn: “Kiều Kiều, em không biết em cười đẹp thế nào đâu, rất thu hút, tôi thích em cười.”

Hắn chậm rãi cúi xuống hôn lên má cô, tay trái đặt lên gáy cô đẩy cô về phía hắn, tìm được môi cô rồi liền hôn lên, dịu dàng, nhẹ nhàng, như đối với một bảo vật dễ vỡ vậy.

Tạ Kiều hơi sững sốt, nhưng cô không hề tránh né, để mặc hắn đè lên người mình, mặc cho nụ hôn dần sâu của hắn và mặc cho bàn tay hắn đang vuốt ve ngực cô. Phan Đông Minh bắt đầu thở gấp, gần như đói khát mà hôn cô mãnh liệt. Sự vùi vằng của hắn khiến cô hơi hốt hoảng, bởi vì đột nhiên cô phát hiện ra tim mình đập rất nhanh, không thể thở nổi mà lại khát mong một vòng tay, một vòng tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô

để cô khỏi bàng hoàng, khỏi sợ hãi. Bàn tay Phan Đông Minh trượt vào giữa hai chân cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Xuất phát từ bản năng, cô vội vàng tóm lấy cổ tay hắn, nhưng cô không thể buông tay hắn ra, mà tay hắn lại quá ấm áp, quá mạnh mẽ, trước sau chuyển động nhẹ nhàng khiến cô mất đi hơi sức. Cô giống như con búp bê vải bị bòn vét đến trống không, mềm nhũn trong lòng hắn.

Phan Đông Minh nhồm dậy, hắn vội vàng cởi bỏ quần cô, sau đó là của hắn. Khi thứ nóng bỏng của hắn chạm vào nơi mềm mại của cô, hắn khẽ rên lên một tiếng. Hắn lật vạt áo ngủ của mình, tìm lối vào trong cô, chậm rãi hạ người xuống, nhập làm một trong cơ thể cô.

Trời ạ, hắn mơ hồ nghĩ, vừa mềm mại vừa ấm áp, cô gái bên dưới ngọt ngào như một trái đào chín vậy, lại rất thơm, khiến hắn không thể kiềm chế mình mà đi đến nơi sâu nhất trong thân thể cô, để hưởng thụ sự mềm ngọt và cơn co rút nhanh chóng của cô. Tạ Kiều khép hờ hai mắt, gương mặt hoàn mĩ như đám mây trắng trên trời soi xuống dòng nước xuân, quả thật rất hấp dẫn thị giác hắn. Hắn không che giấu sự say mê của hắn với cô, dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, gần như là nói trong tiếng rên: “Tôi đã từng nói chưa, Kiều Kiều, nhìn thấy em cười tôi cũng sẽ hưng phấn?”

Tạ Kiều cắn môi không nói lời nào, cô nói không nên lời. Thứ đó của Phan Đông Minh vừa lớn vừa vào mạnh khiến cô khó chịu, thời điểm hắn thúc vào làm cô có cảm giác như thể hắn muốn vét cạn sức cô vậy. Trước kia, khi ở trên giường hắn cực hưng hân, nhưng giờ phút này lại rất dịu dàng, dường như động tác của hắn vừa sâu vừa nông khiến cô không thể nắm bắt được rõ ràng. Cô ngẩng đầu, lại bị hắn hôn, thì ra môi hắn cũng rất mềm mại, hơi lạnh, như thể dải lụa mảnh quấn lấy đầu ngón tay. Trong lòng cô một lần nữa rối bời, do dự rất lâu, cuối cùng cô nâng cánh tay mảnh khảnh lên ôm cổ hắn.

Không biết là do động tác của cô đã kích thích hắn hay hắn thật sự vội vàng, hắn bắt đầu tăng thêm lực, tới lui điên cuồng như xe đua vậy. Đến khi không chịu nổi sự mạnh mẽ của hắn, bỗng Tạ Kiều rên lên một tiếng. Điều này làm cho Phan Đông Minh càng cuồng dại hơn, gương mặt hắn rạn ngời, hắn hôn lên môi cô rồi thở hổn hển bên tai cô, gần như phải cắn răng nói: “Kêu đi, Kiều Kiều, kêu đi, tôi muốn em kêu lên vì tôi, vì tôi mà kêu lên.”

Nghe tiếng nhịp tim dồn dập của Phan Đông Minh, cả tiếng thở gấp của hắn, Tạ Kiều ghen hờn. Cô không rõ vì sao hắn đột nhiên trở nên thương cảm như vậy, như con thuyền nhỏ lênh đênh trên biển, xung quanh chỉ toàn nước biển không một lối đi. Cơn sóng đột nhiên đánh dạt vào cô, dần dần ý thức của cô đã phiêu du đến một nơi xa, bên tai ngoài tiếng nhịp tim hắn còn có cả tiếng thở gấp gấp của cô. Cô mệt mỏi nằm dưới Phan Đông Minh, cảm thụ bao nhiệt tình, bao “mưa rên gió dữ” của hắn, cảm nhận mỗi cú thúc vào rõ ràng của hắn, một cảm giác căng thẳng mà vui sướng không thể tả nổi dần lan ra cả người cô, truyền đến tận sâu trong linh hồn. Bốn phía đột nhiên tối lại, giống như một cái hang sâu vậy, cô cảm thấy mình đang rơi xuống, mọi thứ có thể cảm nhận được là sức nặng, áp lực và cả khoái cảm. Thậm chí cô còn quên rằng cái hang này không có lưới bảo hộ, nó khiến cô sợ hãi rằng nên chống cự, nên bảo vệ chính mình...

Phan Đông Minh cảm giác được cơn co rút của cô, bỗng nhiên nâng một chân cô lên thắt lưng mình. Tư thế này khiến cho hắn có thể vào càng sâu hơn, cũng có thể khiến cô cảm nhận được hắn một cách rõ ràng nhất. Nhưng cơ thể hắn bắt đầu không chịu được mà căng cứng lại, bắt đầu run run. Tạ Kiều co rút quá nhanh khiến hắn không thể chịu được, hắn điên cuồng tiến vào, “Hừ” một tiếng rồi phóng vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Trong TV truyền ra tiếng cười ngây ngô, có con nói: “Ha ha ha...thỉnh thoảng nước tiểu của tớ ở trên giường tớ...”

Một con khác nói: “Ha ha ha...Thỉnh thoảng nước tiểu của tớ ở trên giường cậu...”

Phan Đông Minh ngẩng đầu lên từ cổ cô, lọn tóc ướt nhẹp dính trên trán, nghe được đoạn hội thoại trong tivi hắn liền bật cười. Nhưng Tạ Kiều lại xụi xụi chảy nước mắt, dù mở mắt nhưng ánh nhìn lại không có tiêu điểm, mờ mịt, lạnh lẽo. Ý nghĩ cô dần rõ ràng trở lại, giờ phút này, ý cười trên mặt Phan Đông Minh như một mũi dùi, còn cô là một con ốc sên đã vỡ vỏ, lộ ra thân thể mềm yếu. Cô biết, đường lui của cô chỉ còn là chết đi mà không còn tồn nghiêm hoặc không còn tự trọng làm một cái xác tiếp tục dựa dẫm.

Đối mặt với vẻ bi ai của Tạ Kiều, Phan Đông Minh cũng không mấy bận tâm. Hắn cúi đầu hôn cô rồi sau đó ôm chặt lấy cô, không giấu được vẻ đắc ý. Hắn nhớ lại lúc còn du học ở nước ngoài, hắn đã chinh phục được ngọn núi tuyết, cầm một lá cờ nằm sao ký tên lên, sau đó cắm xuống đỉnh cao nhất. Đứng quan sát từ

đỉnh cao, chỉ nâng tay là có thể chạm được vào mây, hẳn thích cảm giác nắm được vạn vật trong tay, cảm giác vạn vật dưới chân.

Hắn không động đậy cũng không cười, dùng giọng điệu dịu dàng nhất mà nói: “Hai ngày nữa anh đến Toronto tham dự hội nghị, anh đã làm hộ chiếu cho em rồi, chúng ta cùng đi, gọi cả hội Dương Quân đi, được không?”

45. Chương 45

“Đi bộ trong mưa, như vậy mới lãng mạn.”

Ánh mặt trời càng ngày càng nhạt, thời tiết cũng mỗi lúc một lạnh, ngồi nói chuyện là đã có thể thấy làn khói trắng. Thế nhưng hoa trong vườn được bác Vương chăm sóc vẫn rất tươi tốt, nhiều đóa păng xê đủ màu đã nở rộ, thi nhau đua đưa cành lá mềm mại, nhìn những đóa hoa lay động trong gió tinh xảo như khuôn mặt mỹ nhân vậy. Trước khi lên xe, Phan Đông Minh ngắt một cành păng xê, vừa lên xe đã nhét ngay vào tay Tạ Kiều rồi nói: “Nhìn rất giống em, như mặt mèo vậy.”

Tạ Kiều nhìn đóa hoa màu tím, nhẹ nhàng nói: “Hoa nở rất đẹp, nó không đặc tội với anh, anh cũng không hỏi nó có đồng ý không mà đã hái, sẽ héo mất.”

Phan Đông Minh tiện tay mở một tờ báo, thản nhiên nói: “Không có anh thì nó cũng sẽ héo, chỉ là sớm hay muộn thôi. Hơn nữa, không phải cá sao biết cá vui, có lẽ nó đang chờ anh đến hái cũng không chừng. Nhiều người vui không bằng riêng mình vui, nhiều hoa như vậy mà anh chỉ hái có mình nó, sao em không nghĩ là nó cảm thấy vinh hạnh chứ.”

Đây là phong cách không phân rõ phải trái điển hình của Phan Đông Minh. Rất lâu sau Tạ Kiều cũng không nói gì, chỉ nghếch nghếch bông păng xê, trong lòng thầm oán: Anh không nên mang họ Phan, mà phải là họ Lý mới đúng, cũng không nên gọi là Phan Đông Minh mà nên gọi là Lý Thường Hữu mới đúng! (Chữ “Lý” tác giả chú thích với nghĩa là “lí sự”)

Phan Đông Minh gấp báo lại, xoa xoa mũi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe đã chạy trên đường cao tốc gần sân bay.

Trên hành lang nội bộ của sân bay hạng VIP giữa thủ đô, hai người gặp được thư kí Vương của Phan Đông Minh cùng một đội ngũ nhân viên tinh anh. Mãi cho đến khi soát vé máy bay, Tạ Kiều vẫn không thấy bóng dáng hội Dương Quân đâu, vừa thấy kỳ lạ lại vừa thất vọng. Dường như Phan Đông Minh không quan tâm đến cô, xoay người đi trước, vẫn được đội ngũ nhân viên cốt cán vây lấy như mọi khi. Thế nhưng, thư kí Vương lại tùm tùm cười, đi về phía Tạ Kiều rồi nói: “Hội của Dương tiên sinh sẽ đến Toronto chậm hơn chúng ta một ngày.”

Đối với cô Vương, Tạ Kiều có một sự khâm phục rất lớn, thấy cô gái xuất chúng này lại có vẻ thân thiết thì không khỏi vui mừng, cô nói: “Cảm ơn cô đã nói cho tôi biết.”

Cô Vương cười cười: “Là Phan tiên sinh bảo tôi nói cho cô.”

Tạ Kiều nhìn theo bóng dáng cao lớn kia thì thầm bĩu môi: Lắm chuyện.

Thời gian bay mười mấy tiếng thật nhàm chán, ngoại trừ xem tạp chí thì Tạ Kiều chỉ biết ngủ. Trên đùi Phan Đông Minh đặt một tập tài liệu dày, hắn lật xem, trong lúc lơ đãng quay đầu, hắn thấy Tạ Kiều. Cô đang ngủ, đầu dựa vào ghế tựa nghiêng sang một bên, hai má trắng nõn thoát nhìn hơi trong như búp bê bằng, đôi môi hồng hồng hé mở, khi đôi mắt nhắm chặt, hai hàng mi khép lại khẽ run như đôi cánh bướm. Phan Đông Minh không biết rằng mình đang mỉm cười, nhìn Tạ Kiều ngủ như một đứa trẻ, hắn lại nhớ đến cô cháu gái đáng yêu con của anh hai. Khi ngủ con bé cũng hơi chu miệng lên như vậy, như thể người lớn không đáp ứng nguyện vọng của nó, đang ngủ mà cũng vẫn cáu kỉnh.

Bỗng nhiên cô Vương gõ gõ phía sau lưng ghế của hắn, nghiêng đầu nói: “Phan tiên sinh...”

“Suyt...” Phan Đông Minh vội vàng quay đầu lại giơ một ngón tay lên môi làm động tác “chớ lên tiếng”. Cô Vương sững sốt, lại nhìn thấy ông chủ rón ra rón rén lấy cái chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên người cô gái vẫn luôn ngại ngùng kia. Cô vẫn luôn thắc mắc rằng tại sao gần đây cô gái này lại hay xuất hiện cùng ông

chủ đến vậy, hơn nữa những lúc xuất hiện không chỉ là tiệc xã giao. Ông chủ luôn công tư rõ ràng, nhưng lần đầu tiên thấy ông chủ để cho cô gái này ngồi trong phòng họp thì cô vô cùng kinh ngạc. Đây là chuyện chưa từng xảy ra. Phòng họp là đầu cơ chứ, là nơi bàn bạc những việc cơ mật của công ty. Tuy rằng cô ấy rất xinh, nhưng lại hay ngượng ngập, thậm chí có chút lạnh lùng, so với những cô nàng mặt hoa da phấn trong làng giải trí hào nhoáng mà ông chủ đã từng “gặp dịp thì chơi” trước đây, cô cũng không nhìn ra điều gì đặc biệt ở cô gái này. Thế nhưng, hiện tại, vì sợ cô bưng tỉnh mà ông chủ đắp chăn cho cô, trước nay, ngay cả quả sinh nhật mẹ hắn cũng đều do người thư kí là cô mua hộ.

Cô Vương biết điều quay về chỗ ngồi, trong lòng lại bắt đầu hoài nghi thân phận của cô gái này. Cô nghĩ, nói không chừng, cô gái kia chính là một người đặc biệt?

Máy bay vừa hạ cánh là có thể phát hiện ra thời tiết ở Toronto lạnh kinh khủng, trên không trung còn lất phất mưa phùn. Phan Đông Minh như làm ảo thuật mà lấy ra một chiếc áo khoác đỏ, choàng lên vai Tạ Kiều, “Ở đây lạnh hơn Bắc Kinh, không chừng hai ngày nữa còn có tuyết nữa.”

Tạ Kiều là người miền nam, nhưng sống ở Bắc Kinh cũng đã mấy năm thấy tuyết, còn rất thích thú là đằng khác. Cô Vương chịu trách nhiệm làm hướng dẫn viên du lịch, tươi cười nói cho Tạ Kiều về lịch sử văn hóa của Toronto, sau đó mới biết cô Vương từng làm du học sinh trao đổi ở đại học York, cũng sống ở đây được hai năm. Vì thế Tạ Kiều lại càng ngưỡng mộ cô ấy hơn.

Khách sạn được chọn là của người Hoa trên con phố người Hoa, nơi đâu cũng thấy người tóc đen da vàng. Ở nước ngoài mà gặp được người Trung Quốc vẫn luôn cho cảm giác thân thiết, tuy rằng họ nói tiếng Anh, tiếng Pháp, thậm chí còn cả tiếng Việt (tiếng Quảng Đông, Quảng Tây) mà Tạ Kiều không hiểu nổi. Vừa về đến khách sạn là Tạ Kiều đã muốn ngủ bù, thời gian ngồi máy bay quá lâu khiến cô mệt lử rồi, vậy mà Phan Đông Minh lại kéo cô dậy và nói: “Đừng ngủ vội, đi tắm nước ấm thư giãn đi, tối thì ngủ sớm một chút, bằng không lệch múi giờ khiến em khó chịu lắm đấy, cố chịu qua hôm nay thôi, mấy ngày sau sẽ không sao đâu.” Tạ Kiều đành miễn cưỡng ngồi dậy.

Cô dùng bữa tối cùng cô Vương trong một quán cơm Tàu trên phố người Hoa. Bên ngoài trời đang đổ mưa, sau khi ăn xong, hai người ngồi trong quán uống cà phê. Cô Vương vừa khuấy cà phê vừa nâng mắt lên nhìn cô gái xinh đẹp, cô nói: “Hương vị thế nào? Trước kia khi còn học đây tôi thường đến chỗ này, rất có hương vị của gia đình.”

Tạ Kiều ngẩng đầu nói: “Đúng là rất ngon. Ở nước ngoài mà có thể ăn đồ ăn Trung Quốc quả là không dễ.” Tối nay Phan Đông Minh phải tham dự một bữa tiệc quan trọng, Tạ Kiều tò mò hỏi cô: “Bữa tiệc quan trọng như vậy, sao cô lại không đi?”

“Có người đi cùng Phan tiên sinh rồi, anh ấy nói nhiệm vụ chính của tôi là đi cùng cô, anh ấy sợ bạn quá không thể quan tâm đến cô được.”

Tạ Kiều biết cô ấy đang khách sáo, vội xua tay, “Thật ra đưa tôi đến đây cũng là một cách trối buộc, cô xem, tôi chưa từng ra nước ngoài, trong nước, lúc chưa học đại học cũng chỉ ở Hàng Châu, ngay cả Thượng Hải cũng mới đến một hai lần, Bắc Kinh là nơi tôi ở khi xa nhà. Tôi chỉ là cô gái nông thôn chưa biết đến thành phố, có phải là rất vô dụng không?”

Cô Vương lắc đầu, nói: “Không đâu, tôi đã xem qua hợp đồng cô dịch cho công ty rồi, dịch tốt lắm đấy. Phan tiên sinh yêu cầu cực cao với nhân viên, không dễ dàng khen ai cả, nhưng anh ấy lại rất hay khen cô, nói rằng cô có năng lực. Không dễ dàng đâu đấy.”

“Thật sao?” Tạ Kiều hoài nghi hỏi. Phan Đông Minh khen cô trước mặt thư ký?

“Ừ, thật đấy.” Cô Vương nhún nhún vai, nhỏ giọng nói: “Nói cho cô biết một bí mật nhé, trước đây tôi có chút đề phòng với cô. Phan tiên sinh khen cô như vậy, tôi còn nghĩ là tôi sắp mất việc đấy.”

“Cái gì?” Lời này phát ra từ miệng cô Vương không nghi ngờ gì nữa mà chính là một lời khen giá trị nhất, là sự khẳng định năng lực của cô, Tạ Kiều phấn khởi, “Cô thật sự nghĩ vậy sao?”

Cô Vương nghiêm túc gật đầu, nói: “Thật mà, tôi còn nghĩ, trời ạ, cô gái này vừa xinh lại vừa giỏi, mình phải làm thế nào để giữ việc đây. Nói thật nhé, tôi thật sự cảm thấy cô đang đe dọa đến địa vị của tôi.”

Tạ Kiều cười rất vui vẻ, cô gái họ Vương này khiến cô vô cùng hâm mộ, sùng bái, nghe cô ấy nói như vậy, sự tự tin khó có được bỗng nhiên như đang nảy mầm trong cô. Cô Vương hỏi: “Chuyên ngành của cô là ngoại ngữ à?”

“Không, tôi học phát thanh, tin tức.”

“Tôi còn tưởng chuyên ngành của cô là ngoại ngữ cơ đấy, dịch hợp đồng rất tốt. Thật ra, cô có thể phát triển theo hướng này, rất có tiền đồ.”

Ánh mắt Tạ Kiều lại có chút ảm đạm, sao cô lại không nghĩ đến chứ, nhưng hiện tại, có được thành tựu trong ngành nghề của mình chỉ là hy vọng xa vời với cô, chỉ cần làm một nhân viên quen ột công ty nhỏ, miễn có việc làm để không phải buồn chán mỗi ngày là được rồi. Cô nhìn cô Vương với vẻ ngưỡng mộ, “Còn cô? Đã đi làm được bao lâu rồi?”

“Tôi á, tốt nghiệp xong là vào luôn công ty của Phan tiên sinh, một năm làm chân bưng bê trà nước, hai năm sau làm nhân viên sắp xếp tài liệu cho phòng kĩ thuật, sau đó làm trợ lý cho tổng thư ký, cuối cùng nhận chức thư ký hành chính cho Phan tiên sinh, vẫn làm cho đến bây giờ. Cẩn thận tính ra, cũng phải đến bảy năm rồi.”

“Bảy năm? Lâu thật đấy.” Tạ Kiều vuốt nhẹ lên viền chén trà, khẽ thở dài: “Phan tiên sinh rất khó tính đúng không?”

Cô Vương nghĩ nghĩ rồi nói: “Ừ, ở phương diện của tôi mà nói thì đúng là như vậy. Phan tiên sinh tốt nghiệp Princeton, trường đại học này tuyển sinh viên rất ngặt, chỉ có thành tích tốt vẫn chưa đủ, mà phải có tư chất đặc biệt, có kinh nghiệm xử lý tình huống, có hoài bão và bối cảnh gia đình mới được đưa vào diện xem xét. Hơn nữa trong vòng bốn năm, Phan tiên sinh đã học xong khóa học về toán, vật lý, kiến trúc, cả MBA* nữa. Nói anh ấy khó tính chẳng thừa nói anh ấy chuyên nghiệp. Chẳng hạn, anh ấy học chuyên toán nên có yêu cầu cực cao về con số, cô cũng biết là làm việc này, yêu cầu đối với một hàng số rất lớn mà. Tôi đã từng viết sai một số từ trong báo cáo, vậy mà anh ấy phạt tôi chép tay bản báo cáo, một trăm lần đó nhé, khái niệm gì cô biết không? Một đêm liền tôi không ngủ, cuối cùng vừa viết vừa khóc, đi theo loại ông chủ này đúng là không hay ho gì, ngón tay viết nhiều cứng đờ, lúc ăn cơm còn không cầm nổi đũa. Ai ngờ, hôm sau anh ấy không xem mà ném thẳng vào sọt rác, còn nói, “Tôi chỉ muốn cô nghiêm túc với công việc, không phải vắn đề vài từ, nếu không đề phòng những sai lầm nhỏ nhất, như vậy thì hậu quả sẽ cực kỳ khôn lường.” Tôi nhớ mãi một câu của Phan tiên sinh nói với tôi, “Chúng ta phải chú trọng đảm bảo an toàn cho nhà mà khách mua, bởi vì đây là lời cam kết cũng là sự sinh tồn trong thương nghiệp, bất kể làm chuyện gì đều phải lấy trách nhiệm làm trọng.” Mặc dù có những lúc tính tình anh ấy rất đáng sợ, nhưng với Phan tiên sinh, có rất nhiều đồng nghiệp trong công ty giống tôi, đều sùng bái tín nhiệm anh ấy như thần thánh vậy, đó là vừa kính vừa sợ. Có điều công ty chúng tôi cho ra những sản phẩm có uy tín, chất lượng được đảm bảo, hơn nữa phúc lợi của công ty thì không một công ty quốc nội nào có thể bì nổi. Nhân viên trong công ty vừa nhiệt tình lại vừa linh hoạt, đương nhiên sẽ có nhiều công ty muốn hợp tác với chúng tôi. Tên của Phan tiên sinh như thương hiệu, hình tượng và là sự cam đoan chất lượng của công ty chúng tôi, anh ấy á, là tài sản quý giá nhất và là niềm tự hào của chúng tôi.”

Đây là lần đầu tiên Tạ Kiều nghe người khác ca ngợi Phan Đông Minh, tầm hiểu biết khác cô một trời một vực. Nhìn hai mắt sáng ngời và gương mặt kiêu hãnh của cô Vương khi nhắc đến Phan Đông Minh, cô không khỏi cười khê, nhỏ giọng nói: “Này, tôi biết rồi, cô thích Phan tiên sinh.”

Cô Vương sừng sốt, lập tức kích động nói: “Trăm ngàn lần đừng đùa kiểu này!” Có lẽ cô ấy thấy chính mình có chút gấp gáp, lại giải thích: “Đối với tôi mà nói, Phan tiên sinh là thần tượng và ông chủ, hơn nữa, Phan tiên sinh rất nghiêm khắc, tuyệt đối không cho phép chậm trễ công việc vì chuyện cá nhân, nếu không...” Cô Vương hài hước đưa một tay lên cổ, làm động tác cắt cổ, “Cũng biết, tôi rất thích làm cho Phan tiên sinh, theo anh ấy tôi học được rất nhiều thứ, hơn nữa...” Cô Vương cup mắt ủ rũ, nhìn tách cà phê nâu đã nguội, “Anh ấy rất hoàn mỹ, rất vĩ đại, sẽ chỉ làm người khác không che giấu nổi sự tự ti, không phải cô gái nào cũng có thể, cho nên, đừng đùa kiểu đấy.”

Tạ Kiều chợt phát hiện điệu cười khê của mình chẳng những không đáng yêu mà còn thực ngu xuẩn, tự nhiên lại khiến cô Vương khó xử, cô vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi, chỉ là tôi...cô đừng để ý. Thật ra, anh ta thì có gì mà hoàn mỹ vĩ đại chứ, tính tình xấu xa, thỉnh thoảng còn quăng cái này ném cái nọ, như thể đời

này có thù oán gì với anh ta ấy, tự cao tự đại không coi ai ra gì, vừa kiêu căng lại lòng dạ hẹp hòi, đặc biệt là không phân phải trái, làm theo ý mình mà không quan tâm đến cảm nhận của người khác. Haiz...thật sự là, tật xấu vô biên, tôi cũng không biết nên nói thế nào nữa. Còn nữa, người mà cô gọi là Phan tiên sinh là Phan Đông Minh sao, tôi lại cảm thấy không phải cùng một người đâu.”

Cô Vương mở to mắt, kinh ngạc nhìn Tạ Kiều, như thể người trước mặt không phải là cô gái đáng yêu nhu mì, mà là cái đuôi của Niếp Tiểu Thiển*, một lúc sau cô mới nói: “Người cô nói với người tôi nói không phải một người, cô có chắc là đang nói đến Phan tiên sinh không?”

Hai người nhìn nhau, rồi bật cười sảng khoái. Tạ Kiều dần quý cô nàng Vương này, cô cũng hy vọng cô ấy quý mình, nhíu mày một cách đáng yêu rồi nói: “Tôi nói xấu Phan tiên sinh, ngàn vạn lần đừng mật báo nhé, bởi vì, tôi cũng sợ anh ta.”

Cô Vương che miệng cười, khẽ nhướn mắt, “Đương nhiên là không rồi, có điều đây là lần đầu tiên tôi thấy có người nói về Phan tiên sinh như vậy. Tôi có thể thấy được, Phan tiên sinh đối xử rất tốt với cô, lúc trên máy bay, vì sợ cô tỉnh dậy nên anh ấy đã đắp chăn cho cô. Cho tới giờ tôi chưa từng phát hiện ra Phan tiên sinh lại là người đàn ông chu đáo như vậy.”

Tạ Kiều nhìn cơn mưa phùn ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi mới nói: “Thật không?”

Phan Đông Minh không nói sai, qua một tối, sang ngày hôm sau là tinh thần tốt hơn rất nhiều. Ăn bữa trưa xong, Phan Đông Minh mượn một chiếc ô rồi nói: “Tần bộ cùng anh đi.”

“Nhưng ngoài trời đang mưa đấy.”

Phan Đông Minh không nói gì, đưa cho cô một chiếc áo khoác dày, nắm chặt bàn tay không đeo găng của cô cùng đút vào túi áo hần rồi nói: “Đi bộ trong mưa, như vậy mới lãng mạn.”

Tay hần vừa ấm lại vừa lớn, hai người một ô, mặc quần áo dày, nhìn họ như hai viên bánh trôi dính lấy nhau. Đi đến trạm tàu điện, Phan Đông Minh lấy mấy đồng tiền xu trong túi ra, nói: “Aiz, lạnh thật đấy, vào đây ngồi đi.”

Vất vả lắm mới tìm được chỗ ngồi, Phan Đông Minh lại nhường chỗ ột bà lão người Trung Quốc. Tạ Kiều không thể tin, nhìn hần, hần lại nhíu mày nói: “Nhìn cái gì? Kính già yêu trẻ là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa.”

Nhìn bộ dáng nghiêm nghị của hần, Tạ Kiều không khỏi buồn cười. Mãi cho đến khi tàu điện dừng ở sân vận động trung tâm, Phan Đông Minh mới kéo Tạ Kiều xuống. Ở sân vận động có rất nhiều người, đại bộ phận đều là người Hoa, tuy rằng trời đang mưa nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của họ, líu ríu náo nhiệt. Tạ Kiều tò mò bước tới, có thể nào cũng không thể ngờ trước sân vận động treo áp phích chuyển lưu diễn của thần tượng. Cô kích động tóm lấy tay Phan Đông Minh, chỉ vào áp phích nói không nên lời. Nhìn bộ dáng thảnh thơi của hần, bỗng nhiên cô hiểu được vì sao hần đưa cô đến đây. Nhưng Phan Đông Minh lại cau mày nói: “Woa, khéo như vậy sao? Trời, thế mà cũng đã già rồi, em nhìn xem, có nếp nhăn kia.”, nói xong hần nhìn vào ánh mắt vui sướng của Tạ Kiều, gật đầu nói: “Em muốn xem?”

Tạ Kiều không nói nổi, chỉ có thể gật đầu, “ừ” hai tiếng. Hần liền vuốt cằm, lâu lâu nói: “Nếu bây giờ ai đó hôn anh một cái thì anh sẽ đáp ứng yêu cầu của cô ấy.”

Hần vừa dứt lời Tạ Kiều đã xông đến, nhón mũi chân thơm mạnh một cái lên má hần, còn cười ngây ngô. Phan Đông Minh cười, xoa đầu cô rồi nói: “Vậy gọi một tiếng ‘anh’ thì sao?”

Tạ Kiều nhăn nhó không chịu gọi, hần liền giả vờ đi, “Không gọi? Vậy được rồi, anh cũng không muốn xem, đàn ông xem đàn ông đúng là không ý nghĩa, hơn nữa anh cũng không thích nghe anh ta hát.”

“Này này.” Tạ Kiều vội vàng giữ hần lại, xung quanh có rất nhiều người, cô liền vẫy tay ý bảo hần cúi thấp đầu xuống rồi ghé vào tai hần nói nhỏ: “Anh.”

Phan Đông Minh ôm cô vào lòng, hôn lên môi cô rồi thấp giọng cười: “Đồ ngốc, đưa em đến đây cũng là vì xem anh ta biểu diễn mà, bằng không trời lạnh thế này đến đây làm gì.”

Hần kéo Tạ Kiều vào một cửa hàng nhỏ mua đèn dạ quang, nhìn mấy cây đèn có chữ “Em yêu anh”, hần liền chỉ vào hàng chữ, cười xấu xa với Tạ Kiều: “Còn cái này nữa, “em yêu anh”, được chứ?”

*MBA(Master of Business Administration) – bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh, là bằng đào tạo sau đại học (từ 1 – 2 năm), trang bị cho bạn cả lý thuyết và thực hành về lĩnh vực quản trị kinh doanh.

*Niếp Tiểu Thiện là một nhân vật trong “Liêu trai chí dị”.

46. Chương 46

Hắn đã từng “gặp dịp thì chơi” với rất nhiều cô gái, quan hệ cùng lắm chỉ là nam nữ hoan ái, từ lúc nào lại có cảm giác như vậy?

Buổi biểu diễn đến tám giờ tối mới bắt đầu. Phan Đông Minh đưa Tạ Kiều đi dạo qua cửa hàng nhỏ, sau đó vào một tiệm fastfood mua hotdog và bánh ngọt, ngồi trên dây ghế dài ngoài cửa hàng giết thời gian. Đây là lần đầu tiên Phan Đông Minh ngồi trên đường ăn hotdog, nhìn đoạn ngã tư đường đối diện, chỗ nào cũng có người đứng dưới mưa phùng phùng nhòe ăn đồ ăn nhanh như hắn, đám người còn cười nói lớn tiếng, lại nhìn Tạ Kiều đang kích động đến không nuốt nổi, hắn nở nụ cười rồi hỏi: “Vì sao lại thích anh ta?”

Tạ Kiều cúi đầu mở túi hotdog nóng hổi, nghĩ nghĩ rồi nói: “Bởi vì anh ấy là người đàn ông tốt được cả thế giới công nhận.”

Phan Đông Minh nhíu mày, “Người đàn ông tốt?”

“Đúng, người đàn ông tốt, người chồng mẫu mực, người cha yêu thương con cái.”

“Suy nghĩ của em về người đàn ông tốt, chỉ là người chồng tốt, người cha tốt?”

“Anh ấy đối xử với bạn bè cũng rất tốt, chẳng hạn như vì giúp đỡ bạn mà về nước, còn trả tiền thuốc men thay bạn nữa, nhiều điều lắm, dù sao thì anh ấy đối xử với mọi người rất nhã nhặn lại khéo léo, trân trọng người nhà và bạn bè, chưa bao giờ khoe khoang mình có nhiều tiền, nhưng lại thường xuyên làm việc thiện.”

“...Sao anh nghe lại thấy không được tự nhiên như em nói, không phải em đang ngấm ngấm hại người đấy chứ, hả?”

Tạ Kiều quay đầu nhìn hắn, cắn một miếng hotdog, ậm ờ nói: “Anh lúc nào cũng thế, hay nghi ngờ, lòng dạ lại hẹp hòi. Tôi chỉ nói cho anh vì sao tôi thích một ca sĩ thôi, sao anh lại nghĩ được nhiều như vậy chứ?”

“...Được rồi, là anh đa nghi. Anh ta là người chồng tốt, người cha tốt, người bạn tốt, còn có gì đáng để em thích nữa?”

“Đương nhiên là tiếng hát của anh ấy rồi. Tôi cảm thấy anh ấy không chỉ đang hát, mà là dùng giọng ca để kể một câu chuyện, câu chuyện ấy có vui mừng, có ly biệt, giống như những chuyện xảy ra quanh mỗi chúng ta vậy, ngọt bùi đắng cay đủ hương vị.”

“Sao anh không nghe ra thế nhỉ, hay tại em đa sầu đa cảm?”

“Không phải là tôi đa sầu đa cảm, mà là trong lòng anh có quá nhiều tính toán, dã tâm, dục vọng, sự thành bại...”

“Này, em càng ngày càng to gan, dám nói anh như vậy.”

“Đâu, tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, mới thế mà anh đã không chịu nổi rồi. Thật ra ai cũng có dã tâm và dục vọng, chẳng qua chỉ là ít hay nhiều thôi. Trong Bát nhã ba la mật đa tâm kinh* có nói, thấy ra năm uẩn đều không, ý là thế gian vạn vật đều là hư không, nếu anh đã thấy được thì ắt sẽ muốn có được, đó là căn bản sinh ra dục vọng trong anh, mà mọi người thường bị lợi ích trước mắt che mờ, cứ theo đuổi những thứ không thuộc về mình, vì thế mới phiền não. Cho nên, con người ấy mà, có bảy nỗi khổ, sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, ái biệt ly, sở cầu bất đắc, ngũ uẩn hừng hực, đầu óc bị lợi ích vật chất che mắt, thế nên sinh ra phiền muộn.”

Phan Đông Minh bình tĩnh nhìn Tạ Kiều. Khuôn mặt cô hơi ngửa lên, ánh mắt xuyên qua làn mưa phùn, xuyên qua cả đám người mà dừng lại ở một nơi mờ mịt. Hơi thở của cô đưa cùng làn khói trắng khiến sườn mặt cô thoát nhiên gợi chút cảm giác mơ hồ. Không biết cô đang nghĩ gì, thở dài một hơi, hàng mi khẽ chớp xẹt qua bầu không khí, cũng lướt qua lòng hắn. Hình như có một phiến lông ngỗng mang theo sự ấm áp, vui vẻ đậu trong lồng ngực ở một nơi mềm mại, khiến tim hắn đập thành thịch.

Tạ Kiều nhìn chiếc hotdog đã nguội trong tay, lại nhẹ nhàng nói: “Nhất niệm ngộ, chúng sinh tức Phật; nhất niệm mê, tức Phật thị chúng sinh, nghe thì có vẻ huyền bí, nhưng cẩn thận nghĩ là sẽ hiểu, nhất niệm mê tức là không biết rõ ràng, chính là phiền não, nhất niệm ngộ là khi đã thông suốt, sẽ đến cõi Phật, tứ đại giai không.”

*Tứ đại giai không: Tất cả thế gian là hư vô (Đây là cách nói của đạo Phật)

Phan Đông Minh là người vô thần, chưa bao giờ thờ thần thánh, hắn chỉ tin vào chính mình, cho rằng chỉ cần mình có năng lực, thế gian này sẽ dễ như trở bàn tay. Năng lực này được dựng lên từ quyền lực, tiền tài, từ cuộc sống trong gia đình có thể lực, lại thêm nhiều năm lăn lộn làm ăn trên thương trường. Hắn vốn nghĩ rằng mình đã luyện được ý chí sắt đá, nhưng giờ phút này nhìn Tạ Kiều có chút sầu não nhìn cơn mưa phùn dai dẳng, như một bức tranh thủy mặc tĩnh lặng giữa con đường ồn ào náo nhiệt, hắn lại có cảm giác gì đó rất khó hình dung. Hắn không quen với cảm giác bỗng nhiên dội vào lòng như thế này, cảm giác rất lạ, lại nặng nề, tựa như cơn mưa không dứt này đang trút cả vào lòng hắn, lại giống như có một chiếc túi nhựa đựng nước chèn vào lồng ngực rất mềm mại. Hắn đã từng “gặp dịp thì chơi” với rất nhiều cô gái, quan hệ cùng lắm chỉ là nam nữ hoan ái, từ lúc nào lại có cảm giác như vậy? Sự kì lạ vào giờ phút này khiến hắn có chút bất an, hắn dùng tay xoa xoa khuôn mặt sắp đông cứng rồi hỏi: “Em lấy đâu ra những luận điệu đó, em hiểu kinh Phật à?”

“Không, tiếp xúc với kinh Phật cũng là vì anh ấy đấy, trong lúc vô tình nghe anh ấy hát Bàn nhược ba la mật đa tâm kinh, lúc nghe rất cảm động nên đã cố đi tìm tư liệu.”

Phan Đông Minh tựa vào ghế, ngẩng đầu nhìn mái hiên, những giọt nước như hạt ngọc liên tiếp nhỏ xuống, phát ra những tiếng “tí tách” đơn điệu. Bỗng nhiên hắn có chút phiền chán, chán những hạt mưa bụi và giọt nước rơi loạn xạ, chán đám người lộn xộn, cả “người đàn ông tốt” vợ vẫn kia nữa, hát cái linh tinh gì mà Bàn nhược ba la mật đa tâm kinh. Cái gì mà tứ đại giai không chứ, vợ vẫn! Con người phải có dục vọng, có dã tâm mới tốt, bằng không sao có thể tiến bộ, anh không tôi không mọi người đều không, chẳng khác gì thoái hóa về thời đồ đá, chiếm được mới là thỏa mãn, đó mới là chân lý.

Đám đông bỗng nhiên ồn ào hẳn lên, thì ra bây giờ là hội diễn đã mở cửa rồi. Xung quanh sân vận động, người đông như biển, giao thông rối tinh rối mù, ai cũng tìm cách nhanh nhất để mau chóng vào xem ca nhạc. Phan Đông Minh nắm chặt tay Tạ Kiều và nói: “Nắm chặt vào, có thể nào cũng dừng để lạc, nếu lạc là anh không tốn sức đi tìm em đâu đấy.” Nhìn đám người cuồng nhiệt, hắn ôm Tạ Kiều vào lòng, dùng thân mình cao lớn của mình để che, lại bực tức nói: “Em nói xem có cần khoa trương như vậy không, chẳng phải chỉ là một ca sĩ thôi sao, thế nào mà lại náo nhiệt hơn cả đón nguyên thủ nước ngoài.”

Cho dù thời tiết không được tốt lắm, mưa vẫn tuôn xuống, nhưng không thể ngăn được sự nhiệt tình của các fan hâm mộ. Vừa vào đến nơi, Tạ Kiều cùng Phan Đông Minh mười ngón đan chặt ngồi ở hàng ghế vip đầu tiên, trước mặt là sân khấu rất cao, có thể tiếp cận thần tượng gần như thế này đúng là quá phần khích. Tạ Kiều sớm đã bị tiếng hát của anh chinh phục, nhưng được vào nơi biểu diễn và được thấy phong thái thần tượng trực tiếp là lần đầu tiên. Ngay trước lúc tám giờ có một phút, mấy vạn người ở sân vận động đồng loạt reo hò, tiếng vỗ tay như sấm, đám đông thực sự rất cuồng nhiệt. Dường như các fan hâm mộ đang trút ra những nhiệt tình dồn nén bao lâu, cả sân vận động rộng lớn nơi nơi đều có câu nói bằng các thứ tiếng khác nhau: “Jacky em yêu anh!”

Ngay cả Tạ Kiều vốn luôn xấu hổ cũng bật dậy hô to: “Em yêu anh!”

Sức hấp dẫn của chàng ca sĩ này đúng là không gì sánh bằng, vì đáp ứng yêu cầu của người hâm mộ mà biểu diễn thêm một màn. Dừng nói là không có chỗ ngồi, ngay cả chỗ đứng cũng không còn. Khi chàng ca sĩ cất giọng ca tuyệt vời đến kì lạ, toàn bộ phía dưới im lặng, một bài hát khiến cho người ta say lòng. Sau đó, hàng vạn người cùng hát với chàng ca sĩ, đầy bầu không khí sôi nổi hẳn lên. Phan Đông Minh nắm lấy cây đèn dạ quang trong tay Tạ Kiều, cùng đông đưa theo tiếng nhạc giống đám đông. Rốt cục chàng ca sĩ

cũng tiến lại gần hơn với khán giả, vừa tiếp tục cất tiếng hát tuyệt vời, vừa bắt tay với những người hâm mộ cuồng nhiệt. Tạ Kiều chạy tới mép sân khấu, có thể tận mắt thấy gương mặt của “người đàn ông” tốt đang gần trong gang tấc, ngay cả vết sẹo nhỏ nhỏ kia cũng thấy rõ. Chàng ca sĩ lướt tay qua tay cô, ngay lập tức cô như sướng điên lên, chạy về phía Phan Đông Minh, quàng lên cổ hắn rồi nhảy căng lên, “Tôi được nắm tay anh ấy, vừa to lại vừa ấm, trời ạ, thật không thể tin được, tôi thề một tuần liền tôi sẽ không rửa tay!”

Ha ha, cô vẫn chỉ là một cô bé mà thôi, Phan Đông Minh cười to, véo mũi cô, “Em đúng là kinh quá đi, nghe em nói, một tuần liền anh cũng không dám ăn cơm.”

Nhưng khi chàng ca sĩ hát đến bài “Muốn cùng em để gió thổi đi”, “Cô ấy đến nghe hội biểu diễn của tôi”, người đàn ông hoàn hảo được thế giới công nhận đang dùng tiếng hát chân thành thâm tình nhất dễ dàng giam cầm trái tim của bao người, hát làm say lòng mấy vạn người hâm mộ. Tạ Kiều bị tiếng hát của anh khiến cho cảm động, rốt cục cũng không kiềm chế được, giơ chiếc đèn với dòng chữ “em yêu anh” lên, lệ nóng quanh tròng.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, Phan Đông Minh vẫn nắm lấy tay Tạ Kiều. Mưa vẫn rơi, thời tiết vẫn lạnh, nhưng trong lòng Tạ Kiều vẫn như còn lửa cuồng nhiệt. Phan Đông Minh đi bên cạnh cô, miễn cưỡng mở lời khen ngợi buổi diễn vì cô, bỗng nhiên cô nhẹ nhàng nói: “Hôm nay tôi rất vui, Phan Đông Minh, cảm ơn anh.”

Phan Đông Minh quay đầu nhìn vào ánh mắt còn hồng hồng của cô, đột nhiên cười cười: “Không dẫn em đi nữa, vừa rồi còn gọi anh là “anh” đấy, giờ lại gọi không lễ phép như vậy. Vì cùng em nghe ca nhạc mà anh mệt chết đây, em không thể gọi vài tiếng dễ nghe hay sao?”

Tạ Kiều thở ra một hơi, nhìn làn khói trắng dừng lại thoáng chốc sau đó nhanh chóng tan vào bầu không khí ẩm lạnh, xoa xoa chớp mũi lạnh cóng, rồi cô khẽ sát vào hắn, nhỏ giọng nói: “Đừng nói gì được không, cứ đi như vậy đi.”

Phan Đông Minh vừa đội mũ cho cô vừa bất mãn nói thầm: “Ôi, đây là chê anh nói nhiều rồi, được thôi, hôm nay anh tình nguyện làm Lã Động Tân, anh cảm miệng, được chưa nào?”

Khi trở về khách sạn, Phan Đông Minh chỉ vào một hội quán âm nhạc và nói: “Đi uống tách cà phê cho ấm người đã, lạnh quá anh không chịu nổi, lỗi tại này cũng gần đông thành gỗ rồi.”

Trong quán không có ai, chỉ thấy một cây dương cầm ngay chính giữa sàn nhảy. Điều làm cho Tạ Kiều thấy kỳ quái nhất là xung quanh đàn có rất nhiều nến. Lòng hiếu kỳ khiến cô bước lại gần, không thể nào ngờ được đột nhiên có một tiếng “Bùm!” nổ ra khiến cô giật thót mình, vỗ vỗ ngực, vừa định nói câu “Làm tôi sợ chết mất.” thì bất ngờ có rất nhiều mảnh giấy màu sắc như bông tuyết rơi từ đỉnh đầu xuống cả người cô. Cô còn chưa hiểu ra chuyện gì thì bỗng nhiên đèn tắt phụt đi, ngoài cửa ào vào một đám người, vừa cầm hoa tươi vừa vây quanh cô. Đợi thấy rõ những người vừa tới thì cô vui sướng kêu lên: “Dương Quân? Tân Thiếu? Dương Dương? Sao lại là mọi người?”

Phan Dương Dương cười duyên đội một vòng hoa lên đầu cô, nhún nhún mũi nói: “Chúc mừng bà lão, hôm nay vội vàng đến đây mừng sinh nhật chị đấy, sinh nhật vui vẻ!” Nói xong, cô nàng liền thơm “chụt” một cái lên má Tạ Kiều.

Người đến đây cũng không ít, còn có cả Giang Đào, Âu Dương, Phùng Đại Vĩ, cả hội tặng hoa cho cô và cùng nói một câu “Sinh nhật vui vẻ.”

“Aiz, không thể bên nặng bên nhẹ, tôi cũng muốn.” Dương Quân cười hì hì định tiến đến thơm Tạ Kiều, lại bị Tân Thiếu nhanh tay nhanh mắt giữ chặt lại, “Biến sang một bên đi!” Nói xong anh ta lại xoa xoa tay, nghiêm mặt nhìn Tạ Kiều, “Để tôi hôn thay cậu ta đi, tên kia chưa đánh răng, mồm thối, làm cô ngạt thở là không tốt phải không nào.”

Áo Tân Thiếu bị Giang Đào kéo lại, “Sao cậu dám làm thế, cố tình làm hỏng việc phải không? Đứng sang một bên đi!”

Dương Quân lại chạy đến bên cạnh ôm lấy Tạ Kiều, sống chết cũng không buông tay, “Không cho tôi hôn chủ tiệc thì cho ôm một cái đi, Tạ Kiều, sinh nhật vui vẻ.”

“Cái gì?” Tạ Kiều đang ôm đầy hoa trong lòng lại không dám tin mà mở to hai mắt, thì thảo nói. Sinh nhật, sinh nhật của cô, sao họ lại biết? Nhìn vào những gương mặt vui vẻ, cô như đang nằm mơ, lại bỗng nhiên nghe thấy từ phía sau truyền đến giai điệu êm tai bằng dương cầm. Phan Đông Minh ngồi sau đàn, tươi cười đánh bài “Sinh nhật vui vẻ”, mọi người vây quanh Tạ Kiều cùng nhau hát “Happy birthday to you...”

Tạ Kiều chưa từng cảm động đến thế, cô chỉ có thể nghẹn ngào chảy nước mắt. Phan Dương Dương lau nước mắt cho cô, tươi cười nói: “Trời, ngày vui mừng thế này chị phải cười mới đúng chứ.”

Tân Thiều nhìn chăm chăm vào Tạ Kiều như đang nghiên cứu biểu hiện cô, “Tôi thấy là có bạn bè ở xa đến nên cô ấy kích động đến hồ đồ rồi.”

Bạn bè, trong lòng Tạ Kiều chậm rãi nghiền ngẫm hai chữ này, tựa như nhấp nháp một ly rượu nguyên chất làm say lòng người. Phan Đông Minh mỉm cười đi về phía cô, đứng trước mặt cô, “Kiều Kiều, sinh nhật vui vẻ.”

Nỗi vui sướng như con sóng nhấp nhô trong lòng Tạ Kiều, nhiều chuyện bất ngờ như vậy khiến cô không thích ứng kịp. Cô chỉ biết rằng sự ấm áp mà cô khát vọng bấy lâu vào giờ phút này lại như tấm lưới vây lấy cô, khiến cô sa vào, không thể lý trí được. Cô đã quen với việc chống đối người đàn ông trước mặt, ai ngờ hần lại vì sinh nhật cô mà hao tổn tâm tư đến vậy, ít nhất thì việc hần làm vào giờ phút này đủ khiến người ta cảm động. Cô xụi xụi, lại không tự chủ được mà mỉm cười, đành phải ngậy ngậy mảy, nói: “Thì ra mấy người lập mưu.”

Nụ cười trên mặt Phan Đông Minh dưới ánh đèn có phần mềm mại hơn, nhìn Tạ Kiều vừa khóc vừa cười, trong lòng hần lại sinh ra một cảm giác rất kì lạ, như thể nơi đó bị một bàn tay véo mạnh, lại có sự rung động khó hiểu. Hần nhún nhún vai, động tác rất đẹp mắt, biểu hiện phong phú, nhú mảy rồi lại gật gù, “Thích màn lập mưu này không?”

Tạ Kiều còn chưa nói thì mấy người bên cạnh liền ôm nhau hét lên như điên, “Thích!”

Đúng vậy, thích, cô hoảng hốt nghĩ, đã bao lâu rồi cô không có được một sinh nhật tràn ngập niềm vui như vậy.

Nghe “Bàn nhược ba la mật đa tâm kinh” và “Muốn cùng em để gió thổi đi” ở đây nhé

Chàng ca sĩ trong chap này là Trương Học Hữu, tên tiếng Anh là Jacky Cheung

47. Chương 47

Thì ra, cô vẫn yếu đuối, cho dù cô tìm một vỏ bọc để trốn vào cũng không được.

Sau khi trở về từ Toronto, vừa xuống máy bay là Phan Đông Minh phải đến công ty ngay. Vô số công việc dồn lại, những cuộc xã giao không thể chối từ, sự bận rộn khiến hần không thể chú ý đến chuyện khác được. Tạ Kiều lại nhốt mình trong phòng nguyên một ngày, thím Lưu nghĩ cô chưa quen mùi giờ nên cũng không gọi cô. Thật ra, cô chỉ nằm trên giường ngắm người nhìn ra ngoài cửa sổ mà thôi.

Ngoài ngồi thơ thẩn ra, cô chẳng có việc gì để làm. Nhìn những tán cây trụi lủi ngoài cửa sổ, cô suy nghĩ rất nhiều, thời gian gần đây cô cảm thấy rất hỗn loạn mơ hồ. Ở hiện tại nhưng cô lại nghĩ về đủ thứ chuyện trước đây, cô có cảm giác chết lặng đi, khuất nhục đến khó chịu, sự thống khổ dày vò, đánh mất hết thấy động lực và hy vọng. Cho tới bây giờ, nó giống như việc một người viết truyện vậy, qua một chương lại đến một chương rồi sang trang, cho đến khi không còn nội dung gì, chỉ còn trang giấy trống không. Nhưng khát vọng một sự sống mới trong cô giống như một lũ khách trên sa mạc, dù cho bão cát có lớn đến mấy cũng vẫn kiên trì bước đi trên nẻo hoang vu, đối mặt với hoàn cảnh khó khăn, cũng không thể không từ bỏ sự tôn nghiêm để sống, nhưng người lũ khách là vì sự kiên cường sống mà vượt qua vùng hoang vu, còn cô? Cô vì cái gì? Cô thương tâm nghĩ, cô vẫn chưa nhìn thấy hy vọng đâu cả, tối hôm sinh nhật cô, Phan Đông

Minh hứa sẽ đáp ứng cho nguyện vọng của cô. Cô cố lấy dũng khí nói, rằng cô muốn đi làm, nhưng Phan Đông Minh nhìn cô hồi lâu, thấy thể lòng cô nguội lạnh đi. Hắn cười cười rồi nói: “Như vậy không tốt sao? Vì sao còn muốn ra ngoài phục vụ người khác, tận lực lấy lòng người ta? Em muốn đi làm cũng được, làm cho anh đi, văn kiện em dịch anh rất vừa lòng, chúng ta tiếp tục?”

Ngoài cửa sổ, bầu trời âm u, nặng nề như sắp sụp xuống mặt đất, lắng nghe kĩ còn có thể thấy tiếng gió đưa cành lá xào xạc. Mùa đông cứ đến như vậy, như thể không hề thương lượng gì mà đã đem theo không khí lạnh phủ đầy cõi đất, một cái lạnh khiến người ta run rẩy. Tạ Kiều xoay người vùi mặt vào gối, trong lòng cô xem ra còn lạnh hơn cả thế giới bên ngoài. Bao thất vọng, lo âu, buồn rầu, cô độc như con sâu nhỏ đang gặm nhấm khiến cô không thể sống yên ổn. Nỗi khát khao tự do như một mầm cây đang từng ngày chỗi ra, không ngừng lớn lên. Rốt cục, xuất phát từ loại tâm tính nào mà Phan Đông Minh lại giam cầm cô? Cô có thể ra khỏi cửa đi mua sắm, tìm bạn bè nói chuyện phiếm, nhưng không được tiếp xúc với người hân không thích, không thể đến nơi hân không thích, cũng không thể xuất đầu lộ diện đi làm. Đúng vậy, sao cô phải phục vụ người khác chứ, cô chỉ cần hầu hạ một mình hân là được rồi. Bỗng nhiên Tạ Kiều cảm thấy kiểu sống này căn bản là một trò hề, để Phan Đông Minh giải trí, để làm tổn thương La Hạo, rồi lại hại chính mình phải đau khổ. Cuối cùng ông trời sẽ an bài cho cô một kết cục nào đây, cô nghĩ. “Ha ha...”, tiếng cười buồn khổ cất lên trên gối nghe qua lại thật ngu ngốc, kết cục gì chứ, đơn giản chỉ có hai, sống hoặc chết.

Quên đi, quên đi, cô tuyệt vọng nghĩ, cứ như vậy đi, quẳng bay hết đi, dù sao thì cũng đã bị phá hủy rồi, dù cho có chấp vá lại cũng không thể khôi phục nguyên trạng. Có vết nứt, sự sống của cô vốn là màu xám, hiện tại nếu có sơn lên cũng chỉ là một màu đen mà thôi, có gì khác nhau đâu? Những người có trong thế giới của cô đều là khách qua đường, vai diễn của họ chắc hẳn chỉ là khách mời, cuối cùng đến lúc chào cảm ơn cũng chỉ còn lại mình cô. Bất luận kết cục là tốt hay xấu, cái gì mà đạo đức, hổ thẹn hay tôn nghiêm chứ, tất cả đều chỉ là đồ bỏ đi. Từ nay về sau, cô chỉ cần đeo mặt nạ sống qua ngày, dù sao thì cũng mắc phải sai lầm lớn rồi, mắc thêm một lỗi nữa cũng không sao, mọi người đều đeo mặt nạ, tại sao cô không thể. Quên đi, cô cứ nghĩ như vậy, cô muốn rằng đã hủy hoại thì hủy hoàn toàn đi, cho đến giờ còn giãy giụa, kiên cường làm gì? Sớm biết rằng giãy giụa trong cảnh tuyệt vọng chỉ là phí công tốn sức, tiêu tụy tâm lực, cũng như trái tim kia đang đau khổ, đau thêm một chút cũng có sao? Nhìn xem, khả năng thừa nhận của cô mạnh đến nhường nào, da mặt dày cỡ nào, con người vô liêm sỉ bao nhiêu...

Cô vốn cười tự giễu, nhưng càng cười lại càng khóc nức nở. Cô không biết vì sao lại muốn khóc, nhưng chỉ nghĩ, nếu hân cần một “bình hoa” thì cứ làm “bình hoa” đi, nếu “bình hoa” vỡ nứt thì phá bỏ, để thời gian chữa mọi nỗi đau xót. Có trung trinh thể nào thì cũng không chịu đựng nổi sự xói mòn và thử thách của thời gian. Đường như ngôi nhà cao to của hân có nền móng rất tốt, nhưng sớm muộn gì vách tường cũng sẽ bong tróc ra như bỏ lâu không tu sửa, ánh sáng chói mắt cũng chỉ là thoáng qua, rồi cũng nhợt nhạt dần, rồi hai người yêu nhau say đắm...cũng sẽ nhìn nhau như không nhớ gì...

Cô đứng dậy ra khỏi giường, lảo đảo bước đến ngồi trước bàn trang điểm, đưa tay vuốt mặt gương lạnh lẽo, vuốt lên khuôn mặt không hề có vẻ tức giận kia. Cô chỉ vào cô gái trong gương, cảm hận nói: “Tạ Kiều, nếu có kiếp sau, mi có cam tâm làm con gái không?”

Không, cô nghĩ, nếu thực sự có kiếp sau, làm chó làm lợn cũng được, nhưng cô không muốn lại làm con gái nữa.

Ngày hôm sau cô xuống giường từ rất sớm, lúc Phan Đông Minh đi làm cô đứng ở cửa tiễn. Thời tiết vẫn âm u và lạnh lẽo, trước khi lên xe, Phan Đông Minh sửa lại áo cô rồi nói: “Vào nhà đi, xem ra hôm nay rất lạnh, mặc nhiều áo, uống nhiều nước ấm, đừng để bị cảm đấy”, đúng như một ông chồng sắp đi xa dặn dò cô vợ bé nhỏ vậy. Về mặt Tạ Kiều không có chút thay đổi nào, cô khẽ gật đầu, đợi xe hân vừa đi cô đã nói với quần gia: “Cháu muốn vào thành phố.”

Người quần gia cảm thấy hơi kỳ lạ vì tại sao cô lại không đi cùng Phan tiên sinh, nhưng vẫn gọi tài xế Vương đưa cô vào thành phố.

Một mình cô đi dạo khu mua sắm, thấy thích thì mua ngay, cho dù không thích nhưng vừa mắt cũng mua. Người bán hàng cũng rất chu đáo, muốn cô cho địa chỉ để giao hàng đến tận nhà. Cô lại tiếp tục đi dạo, đi đến lúc đau chân thì dừng lại nghỉ, đến giữa trưa thì ghé vào một quán cơm Tây gần khu mua sắm ăn bữa tiết. Lúc ở Toronto, cô đã hứa mua quà cho Hứa Dung và Lưu Vũ Phi, là hai chiếc khăn choàng rất đẹp, nếu các cô thấy nhất định sẽ rất vui. Nhưng thoáng cái cô lại không muốn gặp hai người ấy, bởi vì sự vui

sương của hai cô ấy lại khiến cô bi ai. Cô cảm thấy sự tự do vui vẻ của mình như cơn gió, mà cô chính là cành cây khô bị chôn chặt dưới đất, bị gió thổi qua vẫn chỉ nghiêng ngả nhưng rồi sau đó vẫn đứng trầm lặng như trước. Cô biết mình rất cố chấp, cô cố đấu tranh nội tâm để che giấu đi nỗi tuyệt vọng, lại để lộ ra sự giãy giụa trong vô vọng. “Bình hoa”, chiếc bình nứt, dù sao cũng đều sẽ vỡ, dù sao cũng đã hỏng, còn gì nữa đâu.

Cô cố sức cắt miếng bít tết. Có người đứng trước mặt cô mừng rỡ gọi: “Cô Tạ?”

Cô ngẩng đầu, nhìn chằm chằm.

Người kia vẫn vui vẻ, ngồi xuống phía đối diện cô, trên mặt là nụ cười xu nịnh, “Cô Tạ, quả nhiên là cô, thật là khéo quá.” Thấy cô sững sờ, người kia nói: “Ấy, cô quên tôi rồi? Tôi họ Trương, Trương Vạn Phúc, cô không nhớ thật sao? À cũng phải, quý nhân như cô Tạ đây làm sao nhớ một người nhỏ bé như tôi chứ...”

Trương Vạn Phúc, đương nhiên Tạ Kiều nhớ rõ, nhưng cô hy vọng cả đời này không gặp lại người này. Một hồi chuyện cũ bị cô ép buộc mình phải quên đi thì bỗng nhiên lại hiện lên rõ ràng. Cô căng thẳng, kinh hãi đến nỗi giữ chặt ống tay áo gã, gã liền cau mày nói: Làm việc cho có quy củ, dám đắc tội với thần tài của tôi thì cô cứ chờ xem!

Cô buông dao nĩa trong tay xuống, nhìn gã đàn ông đối diện, không nói lời nào. Gã đàn ông đưa tấm danh thiếp bằng hai tay, vẫn cười nói nịnh nọt như cũ: “Cô Tạ, đây là danh thiếp của tôi, tôi mới mở một công ty, sau này còn phải nhờ cô Tạ giúp đỡ cho.”

Trong đầu cô trống rỗng, không hiểu vì sao gã cần cô giúp đỡ, nhưng vẫn máy móc nhận lấy, cũng không xem mà chỉ cầm. Trong lòng gã đàn ông thì lại thầm nghĩ: Mẹ kiếp, cao giá cái gì chứ, chẳng qua chỉ là tình nhân của tên họ Phan thôi mà, lại còn làm cao, nếu không có tao, mày có thể bám vào tên họ Phan sao, còn không nhớ à, kỹ nữ!

Thế nhưng, đôi mắt gã vẫn chứa ý cười, gã cẩn thận nói: “Cô Tạ, chẳng ngại cô chê cười, thời buổi này kinh tế đình trệ, làm gì cũng phải có người quen. Cô xem, chúng ta quen biết đã lâu, cô giúp tôi nói với Phan tiên sinh một câu, nếu Phan tiên sinh nhìn vào mối quen biết giữa chúng ta thì hẳn là sẽ nâng đỡ. Tôi sẽ chia phần trăm cho cô, không để cô thiệt đâu, cô thấy sao?”

Cuối cùng Tạ Kiều đã hiểu ra, “Ông Trương, việc làm ăn của ông sao lại tới tìm tôi? Hẳn là ông nên đi tìm anh ta, việc này e là tôi không giúp ông được.”

Trương Vạn Phúc lại nở nụ cười: “Ôi, không phải là cô Tạ đang khách khí đấy chứ? Hiện giờ ai chẳng biết, chỉ cần cô nói một câu, thì còn chờ Phan tiên sinh gật đầu nữa là xong thôi, xem ra...”

Gã ta còn chưa nói xong Tạ Kiều đã đứng phắt dậy, cầm lấy túi xách rồi nói: “Thật xin lỗi, tôi không giúp ông được, ông tìm nhầm người rồi.”

Tạ Kiều vội vàng như chạy nạn, lang thang không mục đích trong làn gió lạnh, chiếc áo khoác trên người cũng không thể cản được luồng gió giá rét, tay chân cô lạnh toát, cả người run rẩy. Cô vẫn có thể thấy được Trương Vạn Phúc thì lại sợ hãi chạy. Ánh mắt thô lỗ của gã đàn ông đó như xuyên thấu cô, khiến cho cô có cảm giác cực tột tui. Cái vỏ bọc mạnh mẽ của cô để che đi vẻ yếu ớt lại bị gã đàn ông vừa xuất hiện dùng búa đập vỡ. Thì ra, cô vẫn yếu đuối, cho dù cô tìm một vỏ bọc để trốn vào cũng không được. Tinh thần cô hoảng loạn, tâm ý phiền loạn, cô cũng không biết mình đi đâu, nhớ đến rất nhiều chuyện, cuối cùng càng nghĩ lại càng rối. Lúc cô ngẩng đầu lên thì phát hiện ra đèn ven đường đã sáng, thì ra cô lang thang ngoài đường lạnh lẽo nguyên một buổi chiều. Cô mờ mịt nhìn bốn phía, không biết cô đã đi đến đâu, ánh mắt dừng trên đỉnh của một tòa nhà cao tầng, thì ra cô tới khu vực gần đài truyền hình.

Cô đứng nhìn đến ngáy ngốc, nhìn tòa nhà lớn, cũng nhìn cô gái xinh đẹp, phong thái nổi bật bước ra từ tòa nhà. Cô ấy ăn vận rất đẹp, nhất là chiếc áo choàng đỏ như lửa, lúc ra ngoài, vạt áo bị gió khê thổi bay lên, điều này khiến cô nhớ đến hình ảnh Ninh Tiêu Nhã hôm ở cửa hàng của Phan Dương Dương. Trên đầu cô gái đó đội một chiếc mũ trắng, thoa son đỏ tươi. Cô biết cô gái đó, là người cô đã từng gặp ở sân golf, Viên Lệ Lệ. Cô ấy cười rất tươi, đi đến phía chiếc xe ở ven đường, có người xuống xe mở cửa cho cô ấy, rồi cô hơi hạ thất lưng như đang hôn người ở trong xe, tiếp đó cửa xe được đóng lại, chiếc xe màu đen liền khởi động, chậm rãi hướng ra đường chính, hòa vào dòng xe cộ.

Tạ Kiều vẫn đứng yên ở đó, dường như ánh mắt đang xuyên qua tất cả mọi thứ mà dừng lại trên một hình ảnh ở nơi nào đó. Cho dù tiết trời giá lạnh khiến cô gần như đông cứng lại nhưng cô vẫn đứng đó không nhúc nhích. Cô gái xinh đẹp, chiếc xe màu đen, cả người mở xe cho cô ấy nữa, đều rất quen, quen thuộc như những thứ cô có thể thấy mỗi ngày quanh mình vậy.

Không biết qua bao lâu, rốt cục cô cũng đưa tay che miệng hà hơi, xoay người lại liền thấy phía sau cũng có một chiếc xe. Có một người đàn ông mặc chiếc áo khoác mỏng màu đen dựa vào xe ở bên đường hút thuốc, vừa hút thuốc vừa nhìn cô. Khuôn mặt tuấn tú ẩn hiện trong làn khói trắng, cũng không biết người đó đã đứng bao lâu rồi, cô chỉ biết dưới chân anh có đến năm sáu đầu mẩu thuốc, đến giờ vẫn hơi bốc khói.

Cô như bị đóng đinh vào chân, trong nhất thời không thể nhúc nhích nổi, trái tim cũng như được lắp mô-tơ mà đập điên cuồng. Cô không thể khống chế được, cũng chỉ biết sững sờ đứng im. Người đàn ông dùng chân dập tắt đầu thuốc, mở cửa xe rồi nói: “Anh theo em nguyên một buổi chiều, lạnh chết mất, bây giờ mời anh uống một tách cà phê đi.”

48. Chương 48

La Hạo sững sờ trong mưa, nhìn bóng dáng Tạ Kiều dần biến mất khỏi tầm mắt, nỗi đau sâu trong tim khiến anh chậm rãi ngồi xuống, vùi mặt vào khuỷu tay, rơi vào nỗi bi ai vô tận.

Tạ Kiều đứng tại chỗ không nhúc nhích. Người đàn ông liền bước tới kéo cánh tay cô, đẩy nhẹ cô vào xe, lại cúi đầu đeo dây an toàn cho cô rồi mới vòng qua đầu xe vào trong, kéo cửa kính lên và bật hệ thống sưởi.

Hơi ấm phả lên người thật dễ chịu, cô dựa vào ghế, không nói lời nào cũng không động đậy, để mặc cho người đàn ông đưa cô đến một nơi cô không biết.

La Hạo vẫn trầm mặc, cho đến khi chờ đèn đỏ anh mới lên tiếng, trong giọng nói không thể nghe ra cảm xúc gì: “Muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Biết rõ anh không nhìn nhưng cô vẫn miễn cưỡng nhếch môi mà không có một tiếng cười, cô nói; “Vì sao em phải khóc, em sẽ không khóc, khóc đủ rồi, mệt mỏi rồi.” Nói xong cô liền cảm thấy trên mặt ngứa ngứa. La Hạo đưa hộp giấy ăn qua, khẽ thở dài, hạ cửa xe xuống rồi lại châm một đầu thuốc.

Lúc trước Tạ Kiều chưa bao giờ hoảng hốt, nhột nhạt như vậy. Cho tới giờ cô vẫn là người thích cười nói, hoạt bát như một con chim non, thích nói nhiều chuyện tình quái với anh, hoặc là đọc truyện cười trên mạng. Nhưng bây giờ Tạ Kiều ngồi bên cạnh anh trông có vẻ rất gầy, không hồng hào như trước, cũng không còn hoạt bát nữa. Từ lúc cô lên xe vẫn chỉ quay đầu nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không nhúc nhích. Anh chỉ có thể nhìn thấy dưới đôi mắt cụp xuống của cô là hàng mi rất dài được ánh đèn ngoài cửa sổ rọi lên một vầng sáng mơ hồ, gần đến mức anh chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm được nhưng cảm giác lại rất xa cách. Cả người cô mờ lên một vẻ ớn lạnh trong vầng sáng nhạt lấp loáng, không hề chân thực chút nào. Cô ngồi bất động như thể dòng suy tư đã bay đến một nơi xa vậy. Anh đi theo cô từng chút, dừng lại theo cũng nguyên một buổi chiều, trong gió lạnh trông cô thực bất lực, có thể thật sự cô rất mệt mỏi. Anh hạ mi mắt nhìn đến hai bàn tay cô đang nắm chặt, rất dùng sức nắm lại, bàn tay gầy gò lộ ra những đốt ngón tay. Trong lòng anh đột nhiên có cảm giác khó chịu không thể nói rõ được, đang chậm rãi tràn khắp lồng ngực, cũng như làn khói từ trong miệng anh đang dần phủ kín anh vậy. Đầu thuốc đã gần cháy hết, rốt cục anh cũng không nhịn được bèn thấp giọng nói: “Tiểu Kiều, vì sao không để mình thoải mái một chút chứ, không nên chà đạp chính mình như vậy.”

Tạ Kiều có chút hấp tấp mà ngẩng đầu lên, như thể không nghe thấy gì hoặc không hiểu anh nói gì, sau đó cô dùng giọng nói mệt mỏi khiến anh đau lòng mà nói: “Em đâu có, em rất tốt, rất nhẹ nhõm.”

Về cô đơn, yếu ớt của Tạ Kiều, cả khuôn mặt đầy nước mắt đã kích rất lớn tới La Hạo. Ném đầu lọc thuốc rồi anh nắm chặt tay lái, đập mạnh vào còi khiến Tạ Kiều giật mình. Cô hoảng hốt nâng tầm mắt lên nhìn gương mặt như chứa một bí mật của anh. Trong mắt cô ngấn lệ nhưng lại quật cường không chịu nhỏ xuống. La Hạo thăm thẳm một tiếng; “Lại tắc đường, mẹ kiếp, chán chết.”

Giao thông ở thành phố này vốn là như vậy, lại đang lúc giờ cao điểm vào cuối chiều. Xe của họ bị kẹt trong dòng xe cộ, xung quanh đều là xe, chỉ đến khi đèn xanh mới có thể nhích chút một như con ốc sên mà chậm rì tiến về phía trước. Bên cạnh cô là người mà cô ngày đêm mong nhớ, nhưng nay đã là chồng chưa cưới của người khác, bỗng nhiên cô nghĩ, tại sao sự tình lại thành ra như vậy, khổ sở đau đớn như mũi khoan xuyên tận xương tủy.

Có tiếng chuông điện thoại vang lên, rốt cục La Hạo cũng quay mặt ra nhìn cô. Lúc này cô mới biết là điện thoại của mình, lấy điện thoại ra rồi tiếp chuyện, là thím Lưu, hỏi cô đã muộn như vậy rồi sao còn chưa gọi taxi về đón. Cô nói còn ăn cơm với bạn rồi cúp điện thoại.

La Hạo gục trên tay lái, lại đưa tay xoa xoa mặt, nhìn chằm chằm vào đuôi xe phía trước rồi nhẹ giọng nói: “Tiểu Kiều, em cứ như vậy có vui vẻ không? Đi theo anh ta em có vui vẻ không? Anh đi ra từ hội sở đã nhìn thấy em, gọi em mấy tiếng mà em vẫn không nghe thấy, anh đi theo em ba vòng, em vẫn không ngừng đầu hay liếc mắt nhìn anh một cái, em đang nghĩ gì vậy?”

Vẻ mặt của cô lại hiện vẻ hoảng hốt, khoe môi khẽ giật. La Hạo nghe kĩ mới rõ được, cô nói: “Vui vẻ, đó là cái gì thế...”

La Hạo hơi rùng mình, trái tim bỗng nhiên như bị một bàn tay siết chặt, bị chà đạp, bị xé rách, nỗi đau khiến anh như muốn co quắp lại, muốn tự hành hạ mình, muốn...ôm lấy người bên cạnh như đi vào cõi thần tiên nhưng lại chỉ là cô gái còn mỗi cái xác mà thôi. Rốt cục anh cũng không chịu nổi cơn đau này, từng cơn sóng nhiệt dâng trào lên hốc mắt. Nhưng anh không thể, anh dùng ý chí kiên cường nhất trong đời buộc mình nắm chặt lấy tay lái, sau đó vùi mặt vào khuỷu tay. Anh không dám nhìn Tạ Kiều nữa, anh sợ chỉ nhìn một cái thôi thì sẽ không thể chịu được nỗi đau đớn mà ôm lấy cô. Nếu làm như vậy, anh sợ chính mình sẽ vĩnh viễn không buông tay được, chẳng hà đến thời gian dài đằng đẳng, sông cạn đá mòn, trời đất hủy diệt, cũng sẽ không buông tay nữa...

Cuối cùng dòng xe cũng thông thoáng, những xe phía trước chậm rãi đi tiếp. La Hạo vẫn gục trong khuỷu tay không nhúc nhích, chiếc xe phía sau đã không kiên nhẫn mà ấn còi. Tạ Kiều không nhịn được liền đưa một ngón tay lên chọc vào cánh tay La Hạo. La Hạo ngẩng mặt lên, đầu anh bị chính anh vò thành ra bù xù, hai con mắt hồng hồng. Tạ Kiều nhìn anh, khẽ mỉm cười rồi nói: “Đèn xanh rồi, đi thôi, lát nữa cảnh sát đến phạt đấy.”

La Hạo ngẩng đầu nhìn đèn xanh, bỗng nhiên hào sảng cười nói: “Cảnh sát? Cứ việc đến đây, anh cũng không ngại đâu.” Anh quay đầu lại nhìn Tạ Kiều, nở nụ cười tỏa nắng mà cười hỏi, “Tiểu Kiều, em có sợ không?”

Đây là nụ cười cô quá quen thuộc, cô rất thích nhìn anh cười. Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười này cô đã yêu đến không thể rút ra được. Nụ cười này đang rất gần cô, gần đến mức cô chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào được, nhưng cô không thể. Cô buộc mình phải nắm chặt hai tay lại, nắm thật chặt, dùng sức lắc đầu, “Không sợ, em không sợ.”

La Hạo hất cằm cười cười, như một lãng tử hành hiệp trượng nghĩa trong giang hồ, rồi nhấn mạnh ga, xe liền lao thẳng đi, để lại một dãy xe phía sau phải chờ đèn đỏ, họ chỉ hận không thể chửi rửa tám đời tổ tiên nhà anh ra.

La Hạo đưa cô đến một nơi phía sau biển. Anh đỗ xe ở một góc vắng vẻ ven hồ rồi hỏi cô: “Đói không? Muốn ăn chút gì không?”

Anh vừa nhắc đến cô đã cảm thấy thật sự rất đói, miếng bít tết nhỏ xíu lúc trưa đã bị cô làm cho tiêu sạch rồi, cô gật đầu, “Cái gì cũng được.” La Hạo tắt máy, chỉ vào con ngõ nhỏ phía bên ngoài và nói: “Chúng ta đi ăn vặt đi, cũng đã lâu rồi không đến đây.” Tạ Kiều theo anh xuống xe, bên ngoài rất lạnh, cô vừa đứng vững liền hắt xì một cái. La Hạo lại mở cửa xe ra lấy chiếc áo khoác của anh rồi choàng lên cho Tạ Kiều, “Hôm nay trời lạnh, cẩn thận bị cảm đấy.”

Tạ Kiều nâng tầm mắt lên, khẽ mỉm cười, nói: “Cảm ơn.”

Một câu này của cô lại khiến La Hạo khó chịu rất lâu. Từ khi nào thì giữa hai người lại khách sáo như vậy, anh khẽ thở dài trong lòng, lúc xoay người lại thì nhẹ giọng nói: “Tiểu Kiều, đừng khách sáo với anh, nghe xa lạ quá, trước đây...”

Anh còn chưa nói xong, Tạ Kiều đã cắt lời, “Hôm nay chúng ta đừng đề cập đến trước kia được không?”

La Hạo dừng lại, quay đầu nhìn Tạ Kiều, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ giận dữ, “Không đề cập đến trước kia?...Được, không đề cập đến nữa.”

Tạ Kiều nhìn theo bóng dáng cứng ngắc của La Hạo thì biết rằng mình đã làm tổn thương anh, nhưng cô sợ anh nhắc đến chuyện anh với cô trước đây. Cô không biết nên giải thích thế nào, nên nói thế nào, cũng không có cách nào nói ra. Haiz, cô nghĩ, quên đi thôi, để cho anh ấy hiểu lầm đi, như vậy cũng tốt.

Cô vui mặt vào vạt cổ của chiếc áo choàng, lại nghĩ tới mùa đông năm ngoái, anh cũng mặc áo choàng lớn rồi ôm cô, thật ấm áp. Trên áo anh còn thoảng qua mùi thuốc lá, còn có cả hơi thở của anh mà cô vẫn quen thuộc. Nhưng giờ đã là cảnh còn người mất.

La Hạo đưa cô vào một tứ hợp viện*, thì ra là một nhà hàng mang phong cách thanh lịch cổ xưa. Trong đại sảnh còn có một sân khấu kịch nhỏ, trên đó là hai người đàn ông mặc áo choàng ngắn đang nói tương thanh*. Lúc này vào đúng giờ cơm nên dù thời tiết khá lạnh nhưng trong đại sảnh vẫn có rất nhiều người.

Có một người chuyên tiếp khách đưa họ đến căn phòng của biển treo ngoài cửa ghi “Sùng Văn Môn”, trong phòng có cái bếp lò. Tạ Kiều có vẻ kỳ quái mà hỏi người tiếp khách: “Không phải là có điều hòa à, sao lại dùng bếp lò?”

Người tiếp khách trả lời: “Ồi chào, xem ra là cô không hay đến rồi. Chỗ này của tôi nổi tiếng với bánh nướng kẹp thịt. Bây giờ không phải đang là mùa đông sao, không riêng gì khách lạnh mà bánh cũng lạnh, tự mình nướng bánh đã bị lạnh, lại thêm thịt bò ngâm tương của chúng tôi nữa, đảm bảo cô ăn rồi là không quên được.”

La Hạo gọi rất nhiều món vặt, còn cố ý gọi cho cô một phần pho mát trộn sữa. Đây là món mà trước đây anh hay thấy cô mang đi học, biết ngay là cô thích ăn, ai ngờ Tạ Kiều chẳng nói lời cảm ơn mà còn lắc đầu nói: “Trời lạnh ăn cái này không chịu nổi, còn béo lên nữa.”

La Hạo hơi khó chịu, anh lật bánh nướng trong lò. Nhìn ngọn lửa đột nhiên anh lại rất muốn hút thuốc, anh phủi bụi trên tay rồi nói: “Anh ra ngoài hút điếu thuốc.” Anh còn chưa đứng lên đã nghe Tạ Kiều nói: “Cứ hút ở đây đi, em cũng muốn hút.”

La Hạo có chút kinh ngạc mà nhìn Tạ Kiều, cô liền cười: “Em hút thuốc, có gì lạ sao?”

La Hạo không kìm được liền hít sâu một hơi, rồi mới miễn cưỡng nở nụ cười và nói: “Không lạ, bây giờ hút thuốc không còn là đặc quyền của đàn ông, phụ nữ hút thuốc, không kì lạ.” Lúc anh đưa điếu thuốc cho Tạ Kiều thì vô cùng mất tự nhiên, anh đứng lên đi ra ngoài, trong chốc lát đã trở về, trên tay cầm hai bình rượu, ngồi xuống nhìn khuôn mặt đỏ hồng do lửa nóng từ lò tỏa ra của Tạ Kiều, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói.

“Uống cái này đi, cho nóng người.”

Anh cũng không hỏi cô có thể uống rượu không mà đã rót hai chén. Cái chén không lớn, cũng không nhỏ, Tạ Kiều cầm chén lên để bên môi thì phát hiện ra là rượu trái cây, hương vị khá ngọt, rất thơm. La Hạo cũng không nói gì, nướng xong bánh rồi dùng dao rạch ra, lại nhét một miếng thịt bò ngâm tương vào. Trong không khí đậm mùi thơm của bánh nướng và thịt bò, thực khiến người ta thèm ăn.

La Hạo ăn rất ít, bao nhiêu đồ ăn như vậy nhưng cũng chỉ lướt qua một chút rồi lại hạ đầu xuống, trầm mặc uống một ly rượu. Uống đến khi hơi mềm người, đưa tay cầm bình rượu lên nhưng anh vẫn không nhận được mà phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trước, thấp giọng hỏi: “Vì sao không muốn nhắc đến trước đây? Có phải hối hận không?”

Tạ Kiều cảm thấy sống mũi cay cay, không biết là do nhiệt tỏa ra từ lò nướng hay rượu trái cây đã phát huy tác dụng mà mặt cô nóng bừng lên, cả hốc mắt nữa. Trong lòng hơi khó chịu, cô cầm ly rượu lên uống một ngụm, mới đầu là lạnh, khi đến cổ họng liền biến thành cay. Cô khịt khịt mũi rồi nhẹ nhàng lắc đầu, cố gắng làm mình cười lên, “Không, vì sao phải hối hận chứ. Con người sinh ra vốn sẽ có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, người ngoài ý muốn, tình cảm ngoài ý muốn, hơn nữa, lúc ở bên anh em rất vui vẻ, cho nên, em còn muốn cảm ơn anh đã cho em nhiều ngày vui vẻ như vậy...Cô Ninh đó rất tốt, hai người rất xứng đôi, em cảm thấy vui mừng thay cho anh.”

Cô nói xong lại uống nhanh một ly rượu. La Hạo nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt nóng rực ẩn chứa một đám sương mờ. Anh cầm lấy bình rượu, chậm rãi rót cho cô và ình, khó khăn mở miệng nói: “Không phải cảm ơn anh, bởi vì lời em nói cũng là lời anh muốn nói.”

Họ lại rơi vào khoảng trầm mặc, cứ một chén lại một chén nữa. Có lẽ là vì cảm xúc của hai người quá nhiều, cũng có lẽ là bởi họ đã uống nhiều rượu, La Hạo bắt đầu nói rất nhiều, đều là những lời anh đã từng nói với cô lúc hai người còn bên nhau. Tạ Kiều không ngờ anh vẫn nhớ rõ ràng như vậy. Thời gian vui vẻ trước đây như một cuốn phim điện ảnh chiếu lại, nước mắt chảy từ mặt cô xuống, nhưng cô vẫn cố gắng mỉm cười, mỉm cười rơi lệ, lại lắng nghe anh lầm bầm nói: “Biết không Tiểu Kiều, các cô ấy nói cho anh biết là em quay về Hàng Châu, nói là em trai em bị bệnh, thế mà em lại không nói cho anh biết. Anh đến Hàng Châu, nhưng đến lúc đấy anh mới phát hiện ra những hiểu biết của anh về em đúng là quá đáng thương. Em biết không, cho tới bây giờ em vẫn chưa hề nói chuyện của em với anh. Anh gặp được dì của em, bà ấy nói em ở cùng mẹ, ngay cả hoàn cảnh đó của gia đình, em cũng không nói với anh. Bà ấy không nói cho anh biết em và mẹ em ở đâu, em nói xem, Hàng Châu lớn như vậy, anh phải tìm em thế nào đây? Còn nữa, nào có hai người yêu nhau nào lại phân định rõ ràng vậy không, anh tặng em trang sức thì làm sao chứ, đó là cách biểu hiện tình yêu của anh với em, em không chấp nhận, biến một mảnh chân tình của anh thành hư không.”

Tạ Kiều lau nước mắt, rút một điều thuốc trong hộp thuốc của anh ra, châm lửa từ lò nung, rít một hơi thật sâu. La Hạo liếm môi rồi nói: “Cho anh một điều.”

Tạ Kiều đưa luôn điều trong tay cho anh, lại châm một điều khác, chỉ còn mình La Hạo tiếp tục nói: “Cứ cho là em không yêu anh rồi muốn rời đi nhưng cũng đừng không nói tiếng nào với anh thế chứ. Cho dù là một cái cố sứt sẹo thôi cũng được, anh sẽ không quẩn quanh vướng bận, anh không phải loại người như vậy. Khiến cho anh phải tìm em trong một thế giới đông đúc như ruồi bọ thế này, có người nào như em không, phải, anh cũng không đúng, mẹ kiếp, lúc đó là anh bắt đắc dĩ em biết không. Trên đời này anh hận nhất là bị người khác xem thường, em biết La Kiện chứ, đó là anh cùng bố với anh, đối với chuyện không may mà anh gặp phải, em biết anh ta nói gì không? Anh ta nói anh ta hận không thể coi như không quen biết anh. Tiểu Kiều, tình người ấm lạnh trên thế giới này anh đã nếm trải không ít lần, người con gái anh yêu còn cố tình giáng cho anh một đòn cảnh cáo, em nói em đi theo ai không tốt, hả? Với Đông tử...còn bảo Dương Quần đưa lại đồ cho anh, em chê anh còn chưa đủ khó chịu nên cố ý hủy hoại anh có phải không?”

Tạ Kiều dùng hai tay che mặt, nhẹ nhàng lắc đầu, lại ghen ngào: “La Hạo, xin lỗi, xin lỗi anh...”

La Hạo ném điều thuốc đi, tóm lấy tay cô, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt và ánh mắt hồng hồng của cô, anh cất giọng khàn khàn: “Anh nói này, Tiểu Kiều, Đông tử ấy, em thích hắn ở điểm gì? Hắn có thể cho em cái gì? Ngoại trừ thương tổn ra hắn không thể cho em cái gì cả, hôm nay em cũng thấy đấy, hắn không chỉ có một người phụ nữ là em, ngoài Viên Lệ Lệ ra hắn còn đầy đàn bà.” Anh nói xong rồi lại nhớ đến lời Phan Đông Minh từng nói với anh, nói rằng Tạ Kiều vì hắn mà sống chết muốn theo, La Hạo càng hận lại càng đau lòng. Anh nắm chặt bả vai Tạ Kiều như muốn đánh thức đầu óc mê muội của người con gái này, “Sao em lại ngốc như vậy hả Tiểu Kiều, rời xa hắn đi, rời xa đi...”

La Hạo đang kích động, Tạ Kiều chỉ cảm thấy như thể anh muốn bóp nát xương bả vai mình vậy. Cô giãy giụa muốn đứng lên, có lẽ uống rượu hơi nhiều nên có chút choáng váng, lao ra lấy áo choàng của mình ở một bên ghế rồi nói: “La Hạo, đã muộn rồi, em phải đi đây.”

La Hạo thống khổ đưa tay lau mặt, cả vóc dáng cao lớn ngồi trên chiếc ghế nhỏ trông có vẻ rất tiêu tụy. Anh ý thức được mình hơi say, trầm mặc một lúc rồi nói; “Thật xin lỗi, Tiểu Kiều, chỉ là anh...”

Tạ Kiều rưng rưng cất lời anh: “Điều anh nói em đều biết, nhưng em không có cách nào, xin lỗi.”

Cô xoay người lao ra khỏi cửa như chạy trốn, đến bên ngoài mới phát hiện trời đang mưa. Lúc ra đến đầu ngõ thì La Hạo đuổi kịp theo sau, tóm lấy cánh tay cô rồi xoay mạnh cô lại, trong mắt giăng đầy tơ máu. Giọng nói của anh mang theo chút ghen ngào, trên mặt là vẻ sầu khổ, “Tiểu Kiều, em nói cho anh đi, em làm thế nào, em dạy anh đi, dạy anh làm thế nào mới có thể được như em, giữ được cũng buông được, em dạy anh đi Tiểu Kiều.”

Trái tim Tạ Kiều như bị xé rách ra, nhìn người đàn ông cô yêu, cô chậm rãi lắc đầu, dường như muốn cho chính mình tỉnh táo. Mưa rơi xuống mặt cô lạnh lại càng lạnh hơn, cảm giác say lại biến thành làn sương nóng rất phủ vào ánh mắt cô. Anh cầm lấy cánh tay cô, bàn tay thật nóng bỏng, cách một lớp áo dày cô

cũng có thể cảm nhận được. Anh là người tốt, mà cô ở kiếp này, rốt cuộc là không có duyên để cùng anh nắm tay quay trở lại, giữa họ lúc này đâu chỉ là khoảng cách của dải ngân hà. Cô chỉ có thể ghen ngào nói lời xin lỗi với anh, “Em xin lỗi.”

Ngọn lửa tức giận không kìm nén được mà phụt qua ánh mắt La Hạo, hòa lẫn với vẻ bi ai, bất đắc dĩ. Mỗi câu xin lỗi của cô đều khiến anh đau thấu tâm can, trước mặt là người con gái đầu tiên anh yêu, anh nghĩ đến tình yêu của anh, lại không ngờ đột nhiên biến thành một truyện hài hước như thế này. Càng buồn cười hơn là, anh thật sự cho rằng người con gái này đã thay lòng đổi dạ. Anh biết mình đã uống nhiều rượu, hẳn là rất nhiều, nhưng tư tưởng lại vô cùng rõ ràng. Anh nhìn người con gái trong mưa đang cụp mí mắt run rẩy, một lớp hạt trân châu trắng trong đậu trên mặt, tựa như lớp sương mù dày đặc dính trên cánh hoa. Đột nhiên anh mất tất cả lý trí, không thể tự thoát ra được, anh kéo mạnh Tạ Kiều vào lòng, mang theo cả nỗi đau đớn và khát vọng muốn được chôn vùi tất cả, rồi cúi đầu hôn lên môi Tạ Kiều.

Anh hôn rất mạnh, như muốn phát tiết mà cần. Tạ Kiều hơi sững sốt rồi theo bản năng mà bắt đầu giãy giụa. Nhưng hai tay La Hạo ôm cô quá chặt, như thể muốn nhập cô vào thân thể anh vậy, bất kể ai cũng không thể tách ra. Trong miệng anh đầy mùi thơm mát của rượu trái cây, cả mùi thuốc lá, đây đều là những thứ quen thuộc mà cô yêu. Nhưng hiện tại người đàn ông này như mất lý trí, như trầm luân, giữa họ lúc này đang có khoảng cấm kỵ cắt ngang, điều cấm kỵ không thể vi phạm. Bỗng nhiên Tạ Kiều nghĩ đến vẻ mặt tức giận của Phan Đông Minh, cả ánh mắt giết người. Không, sao cô có thể đẩy cả hai người xuống vực sâu cơ chứ, cô đã chịu đủ rồi, không bao giờ muốn ném thử lại cảm giác bị người ta đánh nhốt đầy xuống địa ngục nữa. Dùng hết sức lực đẩy mạnh La Hạo ra, cô không nói một lời tạm biệt mà liền xoay người chạy trốn.

La Hạo sững sờ trong mưa, nhìn bóng dáng Tạ Kiều dần biến mất khỏi tầm mắt, nỗi đau sâu trong tim khiến anh chậm rãi ngồi xuống, vùi mặt vào khuỷu tay, rơi vào nỗi bi ai vô tận.

*Tứ hợp viện: 1 kiểu nhà của người Trung Quốc

*Tướng thanh: Là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

49. Chương 49

Hắn vốn có quy tắc của riêng mình với công việc, không nói chuyện riêng tư trong công ty, không để cảm xúc lẫn lộn vào công việc. Nhưng thật rõ ràng, hôm nay hắn đã phá vỡ quy tắc vì Tạ Kiều.

Phan Đông Minh ngồi trong phòng hội nghị nghe quản lý các bộ phận báo cáo công tác. Một cô thư kí lặng lẽ vào phòng thì thầm bên tai cô Vương, cô Vương liền ghé tai nói với hắn rằng Ninh Tiêu Nhã đã đợi trong phòng khách một tiếng, giờ muốn gặp hắn.

Phan Đông Minh nhíu mày, nghĩ thầm rốt cục cũng đã đến, nhưng sao không phải La Hạo hay La Kiện chứ. Hắn nâng đồng hồ lên nhìn rồi gật gật đầu và nói: “Cứ để cô ta chờ.”

Cuộc họp vốn đã xong nhưng hắn cố tình để Ninh Tiêu Nhã đợi lâu thêm một chút nên kéo dài thời gian họp, qua mấy tiếng hắn mới cho tan cuộc. Ra khỏi cửa phòng họp hắn mới phát hiện ra Ninh Tiêu Nhã đang đứng trên hành lang, đến khi hắn nhìn rõ Ninh Tiêu Nhã thì lại bị cô ta dọa cho giật mình. Một cô nàng xinh đẹp kiều kỳ hôm nay lại tiêu tụy, tái nhợt, hai con mắt ảm đạm vô hồn, vẻ mặt thoát nhìn rất hoảng hốt. Hắn không khỏi kinh ngạc, nhíu mày hỏi: “Tiểu tứ, sao lại thành ra bộ dạng này? Có phải không thoải mái không?”

Ninh Tiêu Nhã bước tới, cũng không khách sáo với hắn, “Anh Phan, tôi có chuyện riêng muốn nói với anh.”

Phan Đông Minh nở nụ cười, đưa ngón tay dí đầu cô một cái và nói: “Em chạy đến công ty anh bàn việc riêng? Em không biết nhưng chẳng lẽ La Hạo cũng không biết? Nó không nói với em là anh không nói chuyện tư ở công ty sao?”

Về mặt Ninh Tiêu Nhã không có chút thay đổi, cô ta nói: “Chuyện riêng này có lẽ anh sẽ rất hứng thú, hơn nữa tôi cam đoan là anh muốn biết tôi sẽ nói chuyện gì, chắc chắn anh sẽ rất thích nói chuyện này với tôi.”

Phan Đông Minh có hứng thú, hần sờ sờ cầm rồi cười khê: “Hả? Thật không?” Hần ra hiệu ọi người phía sau giải tán, rồi dẫn Ninh Tiêu Nhã vào phòng họp, quay lại nhìn Ninh Tiêu Nhã đang ngồi trên chỗ của hắn thì hơi nhú mày.

Ninh Tiêu Nhã cúi đầu lấy ra một phong bì màu trắng trong túi xách, ném “bộp” lên bàn. Phan Đông Minh hơi bực bội vì sự vô lễ của cô ta, ngồi yên nhưng lại khê mỉm cười, nói: “Đây là cái gì?”

“Đây là việc riêng mà tôi muốn nói với anh.”

Phan Đông Minh cũng không lấy phong bì lại, mà hần tựa vào ghế, thoải mái nâng đồng hồ lên nhìn và nói: “Vậy em nói xem, anh bề bộn nhiều việc, em chỉ có thời gian 5 phút thôi.”

Tính nhẫn nại của Ninh Tiêu Nhã cũng không tốt như Phan Đông Minh, nhưng gặp một Phan Đông Minh cao ngạo ngẩng ặt như con bọ ngựa nên cô ta đành phải cầm lấy chiếc phong bì trên bàn, mở nút ra rồi lấy chỗ ảnh chụp đưa cho Phan Đông Minh, “Tốt nhất là anh tự xem đi.”

“Là cái gì? Anh sẽ cảm thấy hứng thú sao?” Hần không nhận lấy xấp ảnh, ngoài miệng thì nói vậy nhưng vẫn không kìm được mà liếc mắt một cái. Chỉ liếc một cái, hần đã đứng bật dậy, vội vã chỗ ảnh lại, về cười cợt ngạo mạn đã không còn nữa. Lần này không cần Ninh Tiêu Nhã yêu cầu hần đã giật lấy chiếc phong bì, lôi hết chỗ ảnh ra, càng xem sắc mặt càng u ám, cuối cùng, sắc mặt lạnh lẽo như băng bắc cực vậy. Hần ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Ninh Tiêu Nhã, Ninh Tiêu Nhã không nhận được mà lui từng bước về phía sau. Bộ dạng tức giận của hần chỉ nhìn qua cũng đủ khiến người ta khiếp sợ, trên vầng trán trơn nhẵn giờ thoáng nổi gân xanh, gương mặt anh tuấn sa sầm đáng sợ, đôi mắt sắc bén tựa loài chim ưng lóe ra tia sáng như đang nhắm vào con mồi vậy. Hần giơ những tấm ảnh trong tay lên quơ quơ, giọng nói có vẻ rất bình tĩnh, “Chỗ ảnh này cô lấy ở đâu ra?”

Ninh Tiêu Nhã bị ánh mắt hần làm cho khiếp hãi, nuốt nước miếng một cái rồi mới thấp giọng nói: “Tôi chỉ hoài nghi thôi, không ngờ...đây là tình cờ.”

Phan Đông Minh nhìn chăm chăm vào cô ta, gật gù và nói: “Được rồi, đến văn phòng tôi, chúng ta nói chuyện.”

Hần nói xong liền xoay người, đi rất nhanh mà không quay đầu lại, cũng không quan tâm Ninh Tiêu Nhã có thể theo kịp hần không. Vừa vào văn phòng hần lập tức ngồi xuống ghế giám đốc của mình, cũng không thêm mời Ninh Tiêu Nhã ngồi mà nói: “Nói đi, cô muốn nói chuyện gì?”

Ninh Tiêu Nhã mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc, bỗng nhiên lại rơi nước mắt, ghen ngào nói: “Anh ba, anh cũng biết là từ năm mười tuổi em đã rất thích La Hạo, em chờ anh ấy bao nhiêu năm nay. Mới đính hôn với em vài ngày mà anh ấy đã như vậy rồi, gần đây anh ấy luôn lạnh lùng thờ ơ với em, em nghi anh ấy có phụ nữ ở bên ngoài nên tìm người điều tra. Không ngờ bắt em ở nhà chờ, cả đêm anh ấy không về thì ra là hẹn hò với người phụ nữ khác, người này không cần em nói anh cũng biết đấy. Em...em vừa định khuyên nhủ anh ấy liền nổi giận, muốn hủy hôn với em. Anh nói xem, em vì anh ấy mà làm nhiều chuyện như vậy, thế mà anh ấy lại vì người phụ nữ của anh mà hủy hôn với em. Anh về quản người phụ nữ của anh đi, có anh rồi mà cô ta còn chưa thấy đủ hay sao mà còn muốn có ý này nọ, định quyến rũ cả chồng chưa cưới của người khác. Em thì không nói làm gì, nhưng mặt mũi anh còn để đâu nữa, chuyện này mà để người ngoài biết...”

Phan Đông Minh vốn đang tức giận, vừa nghe cô ta nói vậy liền đứng phắt dậy, đập xuống bàn rồi giận dữ nói: “Đủ rồi!”

Hần chống hai tay lên bàn, cúi đầu nhìn Ninh Tiêu Nhã chăm chăm, ánh mắt như có thể phun lửa. Hần chỉ ra cửa văn phòng, nói: “Bây giờ cô rút ngay cho tôi, chạy về nói với La Hạo, tôi mặc kệ ai trong các

người muốn hủy hôn, tôi nể mặt các người đủ rồi. Cô cũng về nói với nó một câu, bảo nó tự giải quyết tốt đi, bằng không đừng trách tôi không để ý đến tình cảm mà trở mặt với nó, bây giờ cô rút ngay, rút!”

Hắn chưa từng tức giận như vậy, chồng vắng kiện trên bàn bị hắn vung tay một cái đã rơi loạn xuống đất. Ninh Tiêu Nhã sợ hãi đứng dậy, biểu hiện của Phan Đông Minh khiến cô ta khiếp đảm, không dám nói gì nữa mà xám mặt rời đi.

Phan Đông Minh nhìn mớ giấy tờ rơi loạn xạ trong phòng thì bắt đầu cười lạnh một cách kì lạ, khóe môi run rẩy như thể không khống chế được. Hắn cúi đầu liền nhìn thấy giữa đồng vắng kiện bị hắn gạt xuống là lô ảnh chụp, vì thế hắn đi vòng qua bàn làm việc, cúi người nhặt ảnh lên, lại lật từng cái xem, vừa xem vừa cười lạnh. Ảnh chụp rất rõ ràng, nụ cười xấu hổ trên mặt Tạ Kiều với khóe nhãn khi cười cũng có thể nhìn thấy. Ở một góc chụp khác, cử chỉ của hai người nhìn qua rất hạnh phúc, La Hạo ngửa mặt cười, Tạ Kiều mím môi lặng lẽ nhìn anh. Ôi, thật đúng là một đôi uyên ương hạnh phúc, được lắm. Còn có cảnh hai người thâm tình ôm hôn rất lãng mạn trong mưa, ôm rất chặt, hai thân thể khít vào nhau không một khe hở. Bất kể ai nhìn thấy tấm ảnh này cũng không thể kìm được mà tán thưởng một tiếng, một đôi tình nhân nam thanh nữ tú rất tuyệt. Hai con mắt Phan Đông Minh nhìn tấm ảnh chỉ như hận không thể hóa thành hai tia laser xuyên thủng đôi nam nữ trên ảnh. Được lắm, hắn nghĩ, được lắm La Hạo, dám tranh cao thấp với tôi, dám động đến người phụ nữ của tôi. Được lắm, Tạ Kiều, dám phản bội tôi, cho tới bây giờ đều là Phan Đông Minh tôi bỏ phụ nữ, nào có người phụ nữ nào dám phản tôi...Hắn không nghĩ được nữa, hắn sợ sẽ tức đến phát điên lên, hắn cố gắng nghĩ đến chuyện khác. Sao hắn lại quên hỏi Ninh Tiêu Nhã, chỗ ảnh này chụp khi nào, còn nữa, trong ảnh trời đang mưa, ở thành phố mưa lúc nào?

Hắn ấn mạnh vào thái dương, cố gắng nghĩ, à, là hôm qua, chiều hôm qua trời mưa, vậy tối qua hắn đi đâu? Hắn ở đâu? Sao hắn lại để Tạ Kiều ra ngoài? Mặc cho hắn tự dối mình không được nghĩ nữa, nhưng tư duy của hắn như con lắc đồng hồ bị dừng lại cho không lên dây cót, cả đầu chỉ có một câu, Phan Đông Minh hắn, bị một người con gái tên là Tạ Kiều phản bội.

Trong tay còn cầm tấm ảnh Tạ Kiều cùng La Hạo, miệng đối miệng, thân kề thân, vui mắt đến mức khiến người ta liên tưởng đến đôi uyên ương chốn thần tiên, hiệu quả thị giác vô cùng tốt.

Bỗng nhiên hắn phát hiện ra hắn vẫn cười lạnh, một nỗi đau như từ lồng ngực muốn xuyên qua da thịt đột nhiên lao ra, uốn lượn qua huyết mạch, kêu gào liên hồi. Thái dương chợt nhói lên khiến hắn đau đầu, đau lòng, tinh thần cũng đau đớn, chỗ nào cũng đau, không nơi nào khỏe cả. Hệ thống sưởi vẫn chạy, hắn cảm thấy nóng, lại giống lúc uống rượu, như thể bao nhiêu máu trong người đều dồn hết lên đầu hắn, chiếc caravat trên cổ chặt đến mức khiến hắn phát hoảng, hắn liền nới lỏng caravat ra. Tấm ảnh chụp vẫn để trên bàn, hắn cởi cúc áo rồi cởi luôn áo khoác ngoài ra, hắn nhắm mắt lại rồi thở hắt một hơi, mở mắt ra liền không tự chủ được mà lại nhìn vào bức ảnh trên bàn, đôi nam nữ ôm hôn kia khiến ánh mắt hắn đau đớn. Trên tay còn đang cầm áo, hắn cảm thấy bao mạch máu trên bắp tay đang căng lên đến cực điểm, không khống chế được mà run run, ngón tay dần siết chặt lại rồi dứt khoát ném áo xuống sàn nhà.

Cơn cuồng nộ như một ngọn lửa không ngừng lan rộng trong lòng hắn, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, lại tức giận đến không thể chịu nổi. Đau nhói, sự ghen tỵ như một cây roi đánh muối quật lên người hắn, rất đau, ngoài đau ra hắn không còn biết đến cảm giác gì nữa. Hắn như một con sư tử đói bụng hơn mười ngày đi tới đi lui trong buồng giam. Đi nhiều đến phát mệt, cuối cùng hắn cũng ngồi xuống và phải thừa nhận, Phan Đông Minh hắn đẩy thủ đoạn nhưng nay lại bị Tạ Kiều, một cô gái thoát nhìn cực kỳ nhu nhược giáng lên mình một một hồi báo ứng, cô gái kia bắt cá hai tay!

Sao có thể chịu nổi!

Nếu như bị người khác biết...cô gái mà Phan Đông Minh hắn bao dưỡng lại lén lút sau lưng hắn...nói xem hắn còn mặt mũi nào, nói xem làm thế nào để hắn ra ngoài giường oai được nữa...người khác sẽ nghĩ hắn như thế nào đây, gặp mặt thì không ai dám nói gì, nhưng sau lưng hắn liệu họ có chỉ trích nói hắn...không phải đàn ông?

Ý nghĩ này như ngọn lửa thiêu đốt thần kinh hắn. Hắn đứng dậy từ ghế giám đốc, trên bàn có gì thì ném hết, có thể đập được thì liền đập, gần như không khống chế được ý muốn giết người. Từ phòng thư kí ở bên ngoài có thể nghe thấy những tiếng động bất thường trong phòng của ông chủ, một cô thư kí trẻ ngốc ghéech lập tức vọt vào phòng như bị lửa thiêu mòng, vừa mở cửa phòng ra đã thấy căn phòng bừa bãi như

có trộm. Cô ta giật mình, vừa định mở miệng liền nhìn thấy người đàn ông với khuôn mặt dữ tợn đang ngoảnh lại, chỉ vào cô ta rồi hung dữ rống to: “Ai cho cô không gõ cửa đã vào? Làm phản hả?”

Cô thư kí còn chưa nhìn rõ xem hắn có phải ông chủ không liền kéo cửa lại. Bình thường, ông chủ luôn vận quần áo chỉnh tề như chuẩn bị chụp ảnh bìa tạp chí vậy, người như dã thú ban này trong văn phòng sao có thể là ông chủ chứ, cô ta sợ đến mức chân nhũn ra. Cô ta không phản ứng gì nữa, cánh cửa vừa được đóng lại lập tức bị người trong phòng mở ra, để lộ gương mặt khiến người ta sợ hãi. Về mặt người đàn ông xanh mét như gà bị nhổ lông, môi cũng run lên, hắn gào to: “Cô là ai? Hả? Có quy củ không? Cửa này là để cho cô tùy tiện vào hả? Coi chỗ này của tôi là chỗ nào? Còn để ý đến tôi đây không? Hả?”

Mọi người trong phòng thư kí đều sợ hãi. Cô Vương vừa bưng tách trà đến liền nhìn thấy cảnh tượng này, vừa thấy ông chủ phát hỏa thì vội chạy lại. Phan Đông Minh chỉ vào cô thư kí trẻ rồi hỏi cô: “Đây là ai?”

Cô Vương vội vàng nói: “Đây là Tiểu Hoàng của phòng thư kí, sao thế ạ?”

Phan Đông Minh quay đầu lại khiến Tiểu Hoàng sợ hãi, hắn tức giận nói: “Tôi hỏi sao cô không trả lời? Tôi thuê cô đến để làm người cầm đũa hả?” Hắn bực tức chỉ vào cô Vương, “Cô xem xem cái phòng này thuê đến toàn những người thế nào? Thư kí hả, làm ở đây mà như đầu gối thì còn có ích gì nữa, tổ chức lại cơ cấu chỗ này cho tôi, làm nhanh đi, biến, biến nhanh.” Nói xong hắn đóng sầm cửa lại.

Trong nháy mắt Tiểu Hoàng đã hiểu mình vướng số cá mực đến mức nào, nước mắt ầm ục trào ra, cô ghen ngào khóc. Cô Vương vội kéo cô ta đến một bên khuyên nhủ: “Trời ơi cô còn khóc ư, mau lau đi, hôm nay giả vờ cho cô nghỉ thôi, chờ Phan tiên sinh nguôi giận rồi tôi sẽ nói chuyện với anh ấy, cô cứ đi trước đi, bằng không lát nữa anh ấy thấy cô không phải là mọi người sẽ chịu tai ương cùng cô sao.”

Vất vả dãi mài Tiểu Hoàng mới đi. Phan Đông Minh từ văn phòng đi ra, đầu tóc rối bù, trong tay còn cầm áo, coi họ như vô hình mà bước đi. Nhưng điều làm cô Vương lo lắng chính là buổi chiều còn có mấy cuộc xã giao quan trọng, nếu ông chủ đi rồi thì phải làm sao đây. Nhìn hắn như vậy, không ai dám gọi hắn lại, hiện giờ ai cũng tiếc không thể mua một cột thu lôi gắn lên người, dám tiếp xúc với hắn là gặp rủi ro rồi.

Phan Đông Minh ấn thang máy xuống thẳng bãi đỗ xe, cũng không biết mình đang nghĩ gì mà mãi lâu sau vẫn không tìm thấy xe đâu cả, bấm điều khiển từ xa, hai tiếng “bíp bíp” vang lên thì mới phát hiện xe ở ngay sau mình. Hắn sững sốt trong chốc lát rồi mới lên xe, đi lòng vòng vô mục đích trong thành phố, đèn đỏ dừng lại, đèn xanh thì đi, đi đến đường nào cũng không biết, chỉ nhớ rõ là đi ngang qua quảng trường Thiên An Môn đến vài lần. Hắn đạp chân ga, đạp chân phanh, rồi chân lại đặt lên bộ ly hợp, bàn chân hơi run lên như thể có con kiến đang cắn ở đầu ngón chân vậy. Lúc đợi đèn đỏ hắn thấy hơi lạnh nên mới phát hiện ra hắn vẫn đang mặc chiếc áo mỏng mà hệ thống sưởi thì chưa bật lên. Hắn đưa tay bật hệ thống sưởi, hơi ấm vừa tràn ra thì chuông điện thoại vang lên, là cô Vương. Hắn chẳng bận tâm đến cô, cũng không buồn nhận điện thoại, lại mở nhạc lên. Trong xe vang lên tiếng hát nồng nàn, không nghe thì tốt hơn, vừa nghe thấy giọng hát của anh ta hắn liền lòi đĩa ra khỏi hệ thống âm thanh, hạ cửa kính xe xuống rồi ném thẳng ra ngoài.

Hắn cố gắng khống chế mình không nên nghĩ rằng Tạ Kiều không về nhà, hắn sợ mình lỡ tay sẽ bóp cổ cô gái kia mất. Hắn vốn có quy tắc của riêng mình với công việc, không nói chuyện riêng tư trong công ty, không để cảm xúc lẫn át vào công việc. Nhưng thật rõ ràng, hôm nay hắn đã phá vỡ quy tắc vì Tạ Kiều. Rời khỏi đoạn đường phồn hoa tìm một nơi có thể đỗ xe, hắn hạ ghế nằm trong xe, nhìn bầu trời u tối ngoài cửa sổ, châm một điếu thuốc, tự ép mình phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, phải làm thế nào với Tạ Kiều, hắn còn muốn nghĩ đến chuyện đó nữa.

50. Chương 50

Cuối cùng anh ta cũng hiểu được vì sao Tạ Kiều luôn có vẻ đau khổ sầu muộn, cũng hiểu được vì sao cô vừa nhìn thấy La Hạo là lại bi ai như thế...

La Hạo thật sự không chịu được nỗi buồn khổ trong lòng nên đã gọi điện cho Dương Quân, hẹn gặp nhau ở Bán Nhân Cư, nếu không tìm người để nói chuyện thì chắc anh sẽ rầu đến phát điên mất.

Dương Quân vừa bước vào phòng mà đã bắt đầu ca thán: “Sao không hẹn chỗ nào mà cứ phải hẹn chỗ này chứ, vừa nghe thấy ba từ đây là em đã phát bệnh rồi.”

Vừa ngồi xuống đã thấy La Hạo trong bộ dạng quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bù, còn cả hàng râu sau một đêm không cạo, như kiểu một nghệ sĩ suy sụp, thất bại, Dương Quân vuốt cằm rồi cười xấu xa: “Ôi trời, anh, anh hát tí đi, tạo hình hôm nay rất có cảm giác nghệ thuật, nhìn râu ria xồm xoàm này, mau nói đi, có phải bị đá không?”

La Hạo không nói gì, chỉ rự rột ỉnh một ly rượu. Dương Quân nhìn chai rượu đã bị anh uống hết một nửa, liền giăng lại rồi hỏi: “Anh gọi em đến đây để nhìn anh uống rượu giải sầu à, em nói này, em không rảnh, còn bao nhiêu việc cuối năm nhưng vẫn vội vàng đến, có chuyện gì thì nói đi, không có việc gì thì em biến đây, ngồi đây mà ông anh không nói câu nào, táo bón hả?”

Dương Quân không thể ngờ được, anh ta vừa dứt lời thì La Hạo liền ôm mặt úp sấp xuống bàn, anh ta đẩy đẩy La Hạo: “Chuột, uống say à? Có phải có chuyện gì không? Anh nói ra xem, nói ra cho em xem nào.”

La Hạo rầu rĩ nói từ trong lòng bàn tay: “Dương Quân, tôi muốn hủy hôn với Ninh Tiêu Nhã.”

Dương Quân nghe xong thì kinh ngạc nhưng vẫn trêu đùa, “À, cuối cùng thì anh cũng tỉnh rồi, được thôi, bạn thân có tinh thần thượng nghĩa giúp đỡ anh, nhưng anh cũng không cần phải thế chứ. Hủy thì hủy, việc gì phải uống rượu buồn chứ, không phải là nên đốt pháo ăn mừng sao. Anh bạn, anh lại bước vào hàng ngũ “Vương lão ngũ cấp kim cương” rồi.”

La Hạo ngẩng đầu, đôi mắt do không được nghỉ ngơi đã đỏ lên, “Tôi không tán dóc với cậu đâu, là thật, ý nghĩ này rất nghiêm túc. Biết không, sáng sớm nay cô ta mang ảnh chụp đến tìm tôi, cô ta lại dám theo dõi tôi, chụp ảnh tôi với Tạ Kiều, còn uy hiếp tôi là nếu không mau cắt đứt quan hệ với Tạ Kiều thì cô ta sẽ đem ảnh đến tìm Đông tử. Cậu nói xem, cô ta bị sao vậy.”

“Này, dừng một chút, anh bạn.” Dương Quân hoài nghi hỏi: “Ảnh chụp gì của anh với Tạ Kiều? Say thật à?”

La Hạo chà chà mặt rồi kể hết chuyện anh gặp Tạ Kiều nói cho Dương Quân. Sau khi Tạ Kiều đi, anh cứ ngồi trong xe cạnh hồ ngay người nguyên một đêm, đến sáng quay về căn hộ thay quần áo thì phát hiện ra Ninh Tiêu Nhã đang “ôm cây đợi thỏ”, vừa thấy anh liền như nổi điên mà ném ảnh chụp vào người anh. Anh không xem hết, nhưng vừa nhìn thấy nội dung tấm ảnh thì chỉ hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhìn Ninh Tiêu Nhã vừa khóc vừa âm ỉ đánh mình, lại nghĩ đến bóng dáng tuyệt tình của Tạ Kiều, thật sự là anh đã nguội lạnh tâm ý, chưa bao giờ cảm thấy nỗi đau của sự tra tấn tận tâm can như thế này. Chờ Ninh Tiêu Nhã bình tĩnh lại anh mới nói: “Tiêu Nhã, cô coi tôi khổ nạn đến như vậy, sao còn đáng để cô yêu chứ. Cô nói tôi vô tâm vô phẩy, máu lạnh, tôi thừa nhận, mẹ kiếp, tôi không có lương tâm, lương tâm tôi bị chó ăn rồi. Cô nói đúng, tôi là con bê bị cấm sừng không có nhân tính. Tôi thật sự mệt mỏi rồi, không ai muốn miễn cưỡng cả, hai chúng ta, tốt hơn là nên hủy hôn đi, cô xinh đẹp trẻ trung như vậy, còn sợ không có ai thật lòng với cô sao?...Tôi cũng biết cô rất tốt với tôi, đời này tôi sẽ nhớ rõ lòng tốt của cô, nhưng, tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng được...Cô yên tâm, tôi sẽ cho đăng báo hoặc tuyên bố với giới truyền thông, trình trọng xin lỗi cô...”

Ninh Tiêu Nhã khóc lóc lao vào lòng anh, vừa ghen ngào vừa lắc đầu, “Không, anh đừng hòng.”

La Hạo vẫn giữ vẻ mặt cô đơn, thì thào nói: “Tiêu Nhã, việc gì phải tự làm khổ mình, tôi chỉ đem đến cho cô đau khổ ê chề, cho dù chúng ta miễn cưỡng ở bên nhau, cô có hạnh phúc không?”

Ninh Tiêu Nhã lay lay vạt áo anh, the the nói: “Không! Em cho anh biết, anh đừng hòng! Đời này anh phải ở bên cạnh em, em mặc kệ hạnh phúc hay không hạnh phúc, chỉ cần anh ở bên cạnh em thôi, La Hạo!”

La Hạo nản lòng, dựa sát vào sofa, rầu rĩ nói: “Đối với cô, tôi không yêu, mắt tôi cũng không nhìn đến Tiêu Nhã cô, cho dù cô có ở bên tôi chịu giày vò, tôi cũng không nhìn tới, cứ đau khổ như vậy không bằng sớm giải thoát đi.”

Bỗng nhiên Ninh Tiêu Nhã đứng dậy, trừng mắt với La Hạo rồi dùng giọng hung dữ mà hỏi: “Anh không nhìn đến tôi? Vậy anh có thể nhìn ai? Tạ Kiều sao? Hừ, đừng quên, hiện giờ cô ta là con đàn bà của Phan Đông Minh rồi, anh có thể đấu với Phan Đông Minh sao?”

La Hạo nhắm mắt lại, ngửa đầu tựa vào thành ghế sofa, thở dài một hơi, cũng không mở mắt mà xua tay nói: “Cô đi đi Tiêu Nhã, nhớ đóng cửa lại, tôi mệt rồi.”

Ninh Tiêu Nhã không thể chịu được sự coi thường lặp đi lặp lại của La Hạo với mình, lại thêm tính tình ngang bướng, chỉ thiếu nước không đem lửa giận thiêu cháy nhà anh, hung hăng quát lại một câu: “Anh cứ chờ đi, xem anh có bản lĩnh mà rời bỏ tôi hay không.”

La Hạo cười lạnh trong lòng một tiếng. Bản lĩnh? Nếu anh muốn rời bỏ thì ai có thể ngăn cản? Cùng lắm thì, hai bàn tay trắng làm lại từ đầu thôi, anh đã mất đi người con gái mình yêu nhất, còn có gì không thể mất, còn có gì đáng quý trọng đâu. Tình yêu thương chó má trong cái thế giới này anh còn chưa ném đủ sao, còn chuyện gì mà anh không thừa nhận nổi chứ. Anh mệt mỏi, không bao giờ muốn mơ mơ hồ hồ như vậy nữa, anh còn muốn hỏi, sống như thế nào mới là có ý nghĩa nhất.

Nghe La Hạo lầm bầm lộn xộn, Dương Quân cũng đại khái hiểu được, nhưng đợi anh nói xong Dương Quân cũng không nói gì, chỉ cầm lấy chai rượu rót ỉnh một ly, uống nhanh hơn cả La Hạo. Nhìn La Hạo đang gục đầu, ánh mắt Dương Quân như sáng lên, trầm mặc một lát rồi anh ta bỗng cười nói: “Ha ha, em bảo này, không thể ngờ được Tạ Kiều đó lại khiến hai người các anh thay đổi nhanh đến vậy, đúng là có tố chất hồ ly tinh đấy. Anh thì em nhìn thấy rồi, nếu được nhìn thấy Đông tử có biểu hiện giống anh thì đúng là quá sung sướng.”

La Hạo ngẩng đầu, thì thào như vẹt học nói: “Quá sung sướng?”

“Ấy, còn không phải sao.” Dương Quân lại uống một ngụm rượu, “Có người báo thù rửa hận cho em mà, hai người các anh biết nhau cũng bao nhiêu năm rồi, rốt cục lại sống sau xô sống trước vì sự xuất hiện của Tạ Kiều. So với các anh, em thấy, cả hai liên thủ với nhau cũng không phải là đối thủ của Tạ Kiều, sớm đâu hàng đi. Nếu có thể thấy anh với Đông tử cùng bộ dạng, ôi trời, thật khoái trá biết bao. Không được, em phải mau đi mua pháo thôi, để ăn mừng, cơ hội hiếm có.”

Anh ta nói xong liền lấy điện thoại ra gọi: “Alo? Thầy Trình ạ? À à, chào ông, tôi là Dương Quân, à, tôi định đặt ít pháo hoa cho tối nay, loại đẹp đẹp một chút, hẹn gặp lại.”

Rốt cục La Hạo cũng nở nụ cười: “Tôi hối hận rồi.”

“Hối hận cái gì?”

“Hối hận vì đã tìm cậu, cậu đến chỉ để cười nhạo tôi, xem thường tôi.”

“Thật không hổ là “Hỏa nhân kim tinh”, nhìn thấy hết.”

“Cậu cũng chẳng ra bạn bè gì hết, phạt cậu một ly.”

“Chỉ một ly? Anh ơi, anh keo kiệt quá đấy, ít nhất cũng phải mười ly mới được.”

“Anh đây uống cùng cậu.”

La Hạo say thật, lúc đứng dậy vào toilet, bước đi lộn xộn đập vào ghế, khiến anh đau đến phát bực. Dương Quân cười xấu xa, “Thôi để em đây dìu anh đi, không thì vào nhắm phòng vệ sinh nữ hoặc là tiểu ra quần mất, sao mà người này cao to thế không biết.”

La Hạo khoác vai Dương Quân, cười to: “Cậu cút luôn đi.”

Hai người lảo đảo vào toilet, không ngờ còn phải xếp hàng nên đành đứng ra một chỗ hút thuốc. Dương Quân hất cằm về phía toilet nữ đối diện, nói với La Hạo: “Có vội lắm không? Muốn đi quá rồi thì vào chỗ nữ tạm, để bạn đây trông cho anh.”

Họ tán dóc một hồi, bỗng thấy hai gã đàn ông đi vào chỗ quẹt, cũng là bộ dáng say khướt mặt đỏ bừng, lúc đi ngang qua, Dương Quân cảm thấy rất quen, chỉ có điều là nghĩ mãi không ra đã gặp ở đâu. Hai gã đó đẩy cửa phòng toilet nam rồi lại rời khỏi ngay, một gã nói: “Chỗ này xem ra làm ăn tốt thật, ngay cả toilet cũng đủ quân số, chuyện gì thế này.”

Tên còn lại nói: “Khó chịu thật, đợi tẹo nữa đi, ra đây hút thuốc trước đã.”

Hai gã đều ngậm thuốc trong miệng nhưng sờ túi áo mà vẫn không thấy bật lửa, một tên liền nói với Dương Quân: “Anh bạn, cho xin ít lửa.”

Dương Quân lấy bật lửa ra châm cho gã, gã liền đưa cho anh ta một điếu thuốc nhưng anh ta xua tay. Gã đó dựa vào tường nói chuyện phiếm với tên đi cùng.

“Tôi bảo này Trương, chuyện lần trước ông nói với tôi sao dạo này không thấy nhắc đến nữa thế? Em họ ông không phải là có rất nhiều cách sao, không giúp ông à?”

“Khụ, đừng nói nữa, thằng em họ tôi như con lừa ý, nói giúp một lần là chỉ đúng một lần, kể cả tôi có cầu xin nó thế nào nó cũng không giúp cho nữa. Lần trước thằng họ Phan gặp tôi cũng là nể mặt mũi lắm rồi, ông cũng biết, người làm trong chính phủ như thằng em tôi mà gặp hội làm ăn là chuyện lớn đấy, chả chạy xa ý chứ, chỉ sợ ngộ nhờ dây dưa vào thì chẳng thoát được đâu.”

“Thế không phải là ông nói trong tay ông còn vương bài à, không phải đã nói là chắc chắn sẽ được sao?”

“À, ông muốn nói đến con ranh họ Tạ á, mẹ kiếp, nhắc đến nó là tôi lại bốc hỏa khắp người đây. Hôm kia tình cờ gặp, không ngờ còn chưa nói được vài câu đã trốn luôn, mẹ nó chứ, đồ yêu tinh.”

“À, cái đấy chính là ‘trứng gà trắng’*.”

* Hình như đây là cách gọi theo phương ngữ của một loại rau rất quý.

“Mẹ kiếp, còn cao giá với tôi, nếu tôi không sắp xếp thì đời này nó chẳng gặp được tay họ Phan kia đâu, càng đừng nói là để nó ngủ với người ta, tôi nhổ toẹt vào. Cái gì đấy không biết, chẳng phải là thuận mua vừa bán à.”

“Ha ha...Có phải là ông chưa ăn nho cứng đã bảo nho chua không?”

“Chó má, lúc trước chính là con nhỏ Tạ đấy mở miệng muốn có sáu vạn, có cái giá này sao? Nếu không thấy bộ dạng nó được thì tôi chọn nó chắc? Bây giờ, đúng là đồ đàn bà dâm dăng rồi, đừng nói sáu vạn, cho dù là sáu trăm vạn mà bảo tôi ngủ với nó, tôi còn phải cân nhắc đấy.”

“Hãy, tôi thấy, ông nói thế thì đúng là mang tâm trạng nho chua rồi. Nghe nói tay họ Phan kia rất cứng chiều, coi như bảo bối vậy, lần trước trong quán bar chính tôi thấy, tên họ Phan vì cô ta mà ra tay rất nặng, sau này nghe nói những thằng kia cũng chịu kết cục thảm lắm.”

“Mẹ kiếp, bảo bối hay không thì cũng chỉ là món hàng, đấy là Phan Đông Minh chưa chơi chán thôi, chờ chơi chán rồi quăng đi tôi sẽ...”

“Ha ha ha...”

“Tôi nói cho ông biết, con bé Tạ Kiều đấy đúng là rất đẹp, nhìn hai con mắt ẩn ẩn đưa tình thôi là ông có thể “lên” rồi...”

Một tràng cười dâm dăng xấu xa...

Khi họ bắt đầu nhắc đến Phan Đông Minh thì tại Dương Quân và La Hạo đã đóng lên nghe rồi, ai ngờ bọn họ càng nói càng quá đáng, nhắc đến cả Tạ Kiều. Cuối cùng La Hạo không chịu nổi, bèn ném điếu thuốc sang một bên, một tay nắm lấy cổ áo tên kia, tức giận nói: “Mẹ kiếp nhà mày, nói cái rắm gì đấy, mày chết đi.”

Trong mắt Dương Quân cũng rực lửa, chạy sang bên cạnh đập tên đó một phát, miệng thì mắng: “Mày, tao ày nói bậy lại đấy!”

Dương Quân cũng không biết vì sao mình lại bị bội đến vậy, trong lòng có vài sự xáo trộn vẫn chưa hiểu được thì đã tức giận ngút trời. Hai tên kia ngạc nhiên, điếu thuốc ngậm trong miệng cũng rơi ra, vừa giãy giụa vừa vội vàng nói: “Anh bạn, anh bạn, thế nào đây, có chuyện gì cũng từ từ, buông tay rồi nói.”

Tên còn lại cũng vội vàng tóm lấy tay La Hạo, “Anh bạn nhận nhầm người rồi, tôi không biết cậu.”

La Hạo đã tức giận đến run người, không thèm quan tâm gì liền ra chường, hung hăng nói: “Mẹ nó chứ, mồm mảy đặt điều toàn thứ rác rưởi.” Trong lòng anh vốn đang đầy bức bối, lúc này cũng coi như có chỗ “giận cá chém thớt”, xuống tay không chút lưu tình khiến cả hai tên đều ngã sấp xuống.

Hai gã này vốn đang say khướt còn chưa hiểu ra rốt cục có chuyện gì thì đã bị đánh tơi tả, một tên tóm lấy tay Dương Quần, vội vã kêu: “Mày, chúng mày là ai? Vô duyên vô cớ đánh người? Buông tay ra, tao đi báo cảnh sát.”

Dương Quần cũng tức giận, không thèm tiếp lời, chỉ cảm thấy sự bức bối trong lồng ngực cần được phát tiết ra, bằng không anh ta sẽ điên mất. Anh ta và La Hạo đều cùng lớn lên trong một khu, coi việc luyện võ là đam mê, chỉ vài cú đánh đã khiến hai tên kia bầm dập mặt mũi.

Có người hoang mang chạy đi gọi quản lý, Dương Quần hung tợn đạp thêm vài cái rồi mới nói: “Mày không biết tao, nhưng chắc là mày biết Phan Đông Minh với Tạ Kiều chứ nhỉ.”

Tên kia há hốc miệng, có nằm mơ gã cũng không ngờ chỉ vài câu nói đùa vui lại trở thành cơn ác mộng của gã. Gã chột dạ, không biết hai tên tiểu tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào, bất chấp cơn đau ê ẩm ở mũi, vội vàng hỏi, bằng không bị đánh đến oan uổng mất: “Các anh giữ lấy một vạn nhé?”

Tên này bị đánh mà vẫn còn láu cá như vậy, Dương Quần lại chán nản, cùng La Hạo lôi hai tên đến phòng. Một người hù dọa vung cái ghế lên, lúc này Dương Quần mới biết tên vừa bị đánh tên là Trương Vạn Phúc, là anh họ của bạn thân anh ta – Trương Kiều Dương. Tên này vốn không chịu phục thì giờ cũng đã chịu hỏi gì đáp nấy, gã từng đem chuyện làm ăn thông qua quan hệ của Trương Kiều Dương để bám vào Phan Đông Minh, gã cũng nói ra việc gã đã hiến Tạ Kiều cho Phan Đông Minh thế nào.

Sau khi nghe xong, Dương Quần đứng phắt dậy. Rốt cục anh ta cũng đã nghĩ thông, Tạ Kiều từng ở đây uống rượu, đã từng nói: “Tôi không đáng bao nhiêu đâu, không bán được sáu vạn đâu.” Cuối cùng anh ta cũng hiểu được vì sao Tạ Kiều luôn có vẻ đau khổ sâu muộn, cũng hiểu được vì sao cô vừa nhìn thấy La Hạo là lại bi ai như thế, cả lần mẹ cô nói chuyện vay tiền nữa.

Dương Quần có cảm giác ghê tởm khó chịu như ăn phải ruồi bọ, chỗ rượu anh ta uống lúc trước giờ như đang làm loạn trong dạ dày. Có lẽ cảm thấy trong lồng ngực còn có một sự khó chịu, tức giận đang dâng lên, kêu gào đòi được xả ra, trước mắt bỗng hoa đi, anh ta loạng choạng rồi vịn vào ghế, chậm rãi ngồi xuống, cũng không rõ là tức giận ai, anh ta chỉ cảm thấy như mình sắp nổ tung. Chợt nghe thấy cửa phòng vip mở ra, anh ta quay đầu lại mới phát hiện La Hạo vừa xông ra ngoài. Anh ta ngơ ngác ngồi tại chỗ nhìn gã đàn ông đang bưng mũi, một lúc lâu sau mới thấp giọng, lần đầu tiên mang danh tiếng của người nhà ra để uy hiếp: “Tao họ Dương, Dương Quần, con của Tổng tham mưu Dương, hôm nay nếu không phục tao thì có thể đến tìm Trương Kiều Dương, cậu ta lúc nào cũng có thể gặp tao. Còn nữa, chuyện hôm nay nếu mày dám truyền ra ngoài, tao sẽ thay Phan Đông Minh diệt mày.”

Cuối cùng viên quản lý cũng đưa người đến, thấy Dương Quần đi ra ngoài, để lại hai gã đàn ông nhìn nhau. “Thế này, sao lại thế này, hả?”

Trương Vạn Phúc ôm mũi hung hăng quát với viên quản lý: “Sàn của các ông sao lại trơn vậy hả? Hả? Để tôi ngã thế này thì ai chịu trách nhiệm? Ai chịu trách nhiệm?”

Đứng trước cửa Bán Nhân Cư, Dương Quần ngẩng đầu nhìn trời, gió thổi mang theo hơi lạnh lùa vào cổ, anh ta liền thấy cả người lạnh lẽo, không kìm được mà run lên. La Hạo đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, không biết đi đâu rồi. Anh ta dựa vào xe của mình, lấy bật lửa ra châm một điếu thuốc, rít mạnh một hơi liền bị sặc. Anh ta đắm lên ngực, khom lưng xuống mà ho, ho cho đến khi hai mắt đều hoen ứ.

51. Chương 51

Hắn không thể mất cô, như cô đã từng nói, cho dù xuống địa ngục cũng phải là cả hai người họ cùng xuống mới được.

Phan Đông Minh nằm trong xe hút hết một bao thuốc, chỉ cảm thấy miệng đắng kinh khủng. Cô Vương lại cố chấp gọi điện đến, hần liền nhận thì được báo là tối nay có một bữa tiệc quan trọng, là tiệc rượu của chủ tịch thương hội, hần là thành viên của hội nên bắt buộc phải đến, cúp điện thoại rồi hần còn sững sờ trong chốc lát mới khởi động xe.

Sau khi tiệc rượu bắt đầu được hơn mười phút, Phan Đông Minh mới đến nơi, vừa đẩy cửa của căn phòng vip ra, hần liền mỉm cười: “Thật có lỗi quá, tôi đến muộn, tình nguyện chịu phạt.”

Vị chủ tịch thương hội bước đến chào hỏi khách sáo với hần, gặp ai hần cũng tiếp rượu, cứ là bạn bè trong chỗ làm ăn hần đều nhận, một ly lại một ly, tiếp rượu đúng một vòng cho đến khi chai rượu chỉ còn lại một phần ba. Trên dãy ghế ở giữa còn có mấy cô gái xinh đẹp được vài người đưa đến tiếp khách, ai cũng thanh thuần duyên dáng, đây cũng là một phần tất yếu trong chốn xã giao làm ăn. Một cô nàng với đôi mắt to và mái tóc dài được xếp ngồi cạnh hần, không thể không bồi rượu, hần xốc lại tinh thần cho có lệ. Qua ba tuần rượu, hần nhìn mái tóc mềm mại của cô gái và nói: “Em gái, mái tóc này chắc phải nuôi không ít năm nhỉ, dài quá, đẹp thật đấy.”

Cô gái liền chớp mắt, cười to: “Anh à, nếu anh uống một ly thì em sẽ nói cho anh biết.”

Phan Đông Minh liền cười với chủ tịch thương hội, hần nói: “Thế này không được rồi, tìm một mỹ nhân lạnh lợi như vậy ngồi bên cạnh tôi, không phải là hại tôi sao?”

Mọi người lập tức ha hả cười tròng ghẹo, cái gì mà anh hùng với mỹ nhân, khen Phan Đông Minh một tác lên trời. Phan Đông Minh được ý lại uống thêm mấy ly nữa. Lúc tiệc rượu kết thúc, bước đi của hần rõ ràng có chút lộn xộn, có người đẩy cô gái kia vào lòng hần rồi nói: “Phan tiên sinh giao cho cô, cô phải chăm sóc tốt nhé.”

Ngồi trong xe, Phan Đông Minh nồng mùi rượu, hỏi cô ta: “Em gái đi đâu thế? Anh lái xe đưa em về.”

Cô gái nháy mắt mấy cái, lại dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại cởi mấy cúc áo trước ngực hần, cười khanh khách: “Anh à, anh đi đâu thì em đi đấy.”

Phan Đông Minh vừa nghe thấy liền nở nụ cười: “A, vậy không được rồi, anh phải về nhà, nếu em theo anh, thế bà xã anh ngủ ở đâu đây?”

Thường xuyên phải đi tiếp khách, cô nàng cũng nghe nói đến biệt danh của Phan Đông Minh, nhìn người đàn ông đẹp trai, tao nhã này mà cô ta đã chọn rợn rồi, nhưng bà xã ư? Cô ta nghĩ, người này kết hôn lúc nào, sao chưa từng nghe ai nói nhỉ. Cuối cùng cô ta được đưa về trường học, Phan Đông Minh ngẩng gương mặt với vẻ say khướt lên nhìn, sao cũng là sinh viên học viện truyền thông chứ.

Về đến biệt thự, tài xế đỡ hần từ ghế sau xe ra, hần lảo đảo đi vào cửa phòng khách. Viên quản gia vội vàng đem dép lê đến cho hần, hần lắc lắc đầu liền nhìn thấy Tạ Kiều đang ngồi trong phòng khách xem tivi, có lẽ do buồn cười nên cô mím môi cười khê, sau đó đứng dậy mỉm cười với hần, gật đầu nói: “Về rồi sao.” rồi xoay người lên tầng.

Vẻ tươi cười của cô cũng thật chói mắt.

“Này này, đừng có đi, quay lại.” Phan Đông Minh gọi cô lại, nói với quản gia: “Ông, để cô ấy, để cho cô ấy làm.”

Quản gia vừa thấy chắc hần uống say nên đưa đôi dép lê cho Tạ Kiều. Phan Đông Minh xua tay và nói: “Các người, tất cả đi hết cho tôi, ở đây có Tạ Kiều, không cần các người, đi ngủ đi.”

Quản gia và thím Lưu thấy thế thì dọn dẹp qua loa rồi lên tầng phụ của căn biệt thự. Phan Đông Minh vừa mở miệng nói chuyện liền phả ra mùi rượu nồng nặc, Tạ Kiều nhú mày, khom lưng xuống vừa đi dép cho hần vừa nhẹ giọng lầm bầm: “Sao lại uống nhiều như vậy chứ?”

Phan Đông Minh xỏ dép vào, dồn hết sức nặng toàn thân lên vai Tạ Kiều, mặc cô miễn cưỡng dìu mình lên tầng, vừa đi vừa nói: “À, có uống, bực sao?”

Tạ Kiều cắn răng chịu đựng sức nặng của hần, lại không kìm được mà nói: “Anh có thể tự đi không, như thế này tổn sức quá.”

Phan Đông Minh dừng lại không đi nữa, đôi mắt khép hờ nhìn cô, “À, đây là vì không muốn hầu hạ anh, vậy em muốn hầu hạ ai? Dừng nói với anh là La Hạo nhé.”

Tạ Kiều cũng dừng bước lại, cần mồi nhìn vào ánh mắt Phan Đông Minh, bỗng nhiên thấy tay xuống, không thêm quan tâm đến hắn nữa mà xoay người lên tầng, để lại một mình Phan Đông Minh đứng sững sờ trên cầu thang. Hắn thầm bậm môi, đưa tay nới lỏng caravat, trong lòng oán hận nghĩ, anh còn chưa tính sổ với em đâu mà đã dám cấu kình. Bước chân không loạng choạng, khuôn mặt không có vẻ say, hắn đi theo Tạ Kiều vào phòng ngủ, đóng cửa “sầm” một cái rồi đứng cạnh cửa nhìn Tạ Kiều đang ngồi trên giường. Bỗng nhiên hắn nở nụ cười, hắn rút caravat ra rồi ném xuống sàn, bước đến ngồi lên giường, cười đầu nhìn Tạ Kiều không nói lời nào mà bật cười, cười một lúc rồi hắn mới nói: “Giận sao? Có phải nghe anh nhắc đến La Hạo nên không vui không? Vậy được, anh không nhắc đến nữa, có điều anh phải cho em xem cái này, đảm bảo em xem xong mặt mày sẽ hớn hở.”

Phan Đông Minh lấy xấp ảnh từ trong túi áo ra nhét vào tay Tạ Kiều và nói; “Mau xem đi, thích tấm nào? Anh sẽ phóng to treo lên tường.”

Tạ Kiều vừa nhìn thoáng qua đã giật mình, đứng bật dậy trên giường, kinh hãi như thể thứ vừa xem được là một quả bom hẹn giờ. Phan Đông Minh chắc chắn hai tiếng, xoay người nhặt ảnh lên, cũng không nhìn Tạ Kiều mà chỉ nhìn vào tấm ảnh, hắn nói: “Em sao thế, cho dù không thích cũng đừng vứt, hay là ảnh chụp đẹp quá khiến em lóa mắt? À...anh thay em chọn, tấm này đi, em thấy thế nào?”

Hắn ngẩng đầu cười hì hì, giơ tấm ảnh Tạ Kiều và La Hạo ôm hôn lên cho Tạ Kiều xem.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Phan Đông Minh, Tạ Kiều sợ tới mức run rẩy, cô mở to đôi mắt hoảng sợ nhìn vào ánh mắt không chớp của Phan Đông Minh đang nhìn mình, đề phòng như thể chỉ cần hắn ra tay là cô sẽ lập tức chạy trốn chết ngay. Phan Đông Minh không cười nổi nữa, cũng không nhịn được, hắn đã chịu đựng cơn đau nhức nhối suốt một buổi chiều lại cả buổi tối rồi, vừa thấy Tạ Kiều, hắn liền muốn xé nát cô ra, không, cắt ra rồi cho vào nồi nấu mới hả giận. Cô cũng thật biết diễn, ra ngoài cùng La Hạo, anh anh em em yêu đương vụng trộm đủ rồi mới về nhà, thấy hắn đỏ mặt thở hổn hển mà vẫn không chột dạ, như thể không có chuyện gì vậy. Hắn đúng thật là đã xem thường Tạ Kiều cô rồi, rất giỏi, sắm vai con lợn ăn thịt con hổ già, hắn thật sự cảm thấy kỳ quái rằng thân thể nhỏ bé như thế này sao có thể chứa được lá gan lớn đến vậy. Hắn chậm rãi thu lại nụ cười trên mặt, sắc mặt cũng dần trở nên dữ tợn.

Tạ Kiều sợ hãi đến mức tim đập thình thịch, vẻ mặt dữ dằn như vậy của người đàn ông này bao lâu nay cô chưa từng thấy, sao cô có thể quên hắn là hiện thân của ma quỷ cơ chứ? Nhưng không hiểu thế nào cô lại phạm phải sai lầm, nhẹ giọng nói: “Anh theo dõi tôi.”

Lời này vang lên như một cái tát giáng xuống mặt Phan Đông Minh, rốt cục hắn cũng không chịu nổi, lập tức đứng bật dậy như lò xo nhưng vẫn đứng cạnh cô. Động tác của hắn khiến Tạ Kiều hoảng hốt thét lên rồi nhanh chân bỏ chạy. Cô vừa chạy đi liền bị Phan Đông Minh đuổi theo, người đàn ông đuổi tay ra tóm lấy gáy cô, ấn cô vào cửa, rất dồn sức, sau đó, cả thân mình đầy mùi nguy hiểm và mùi rượu dè từ phía sau lưng cô, dùng sức như thể muốn ép cô vào ván cửa vậy. Lòng ngực Phan Đông Minh chỉ đầy sự nóng, hung hăng và ghen tỵ, mang theo hận ý dữ dằn, hắn cười lạnh, hơi rượu phả đầy mặt cô, hắn nói: “Theo dõi cô? Tôi rảnh đến thế sao, hả? Sao cô lại có thể thấp hèn đến thế, xa La Hạo cô không sống được phải không? Trên đời này chỉ có mình nó là đàn ông phải không? Vừa nằm trên giường cạnh tôi, nháy mắt không thấy mà cô đã liếc mắt đưa tình với nó, cô xem tôi là cái gì, coi tôi mù hay là tôi chết rồi? Cô còn mặt mũi nào không, đồ lăng lợ, ai cũng có thể làm chồng được, đồ kỹ nữ!”

Chết tiệt, càng hung tợn lại càng tức giận, hận ý dâng lên bùng bùng mãnh liệt như lưỡi dao đâm vào lòng hắn, chỉ cảm thấy đau đớn, đau đến chết mất. Sao hắn lại cảm thấy đau như vậy, rất đau, giống như có người hung hăng giày xéo nơi yếu mềm nhất của hắn, hung hăng thít chặt, nỗi đau khiến giọng nói hắn cũng run run. Cô vẫn không quan tâm, hắn biết cô không quan tâm hắn đau thế nào, tâm trí cô chỉ đặt lên tên đáng chết trăm ngàn lần kia, lòng cô có khi nào chứa chỗ cho hắn không? Không, chưa từng, cô chỉ coi khinh, không thêm quan tâm, thậm chí khinh miệt mà theo La Hạo và rời bỏ hắn. Sao cô có thể như vậy, hắn giống như chữ viết bằng phấn trắng trên tấm bảng đen, cô chỉ cần vung tay lên là có thể xóa bỏ sạch sẽ, không còn lại chút dấu vết nào. Nhìn trong ảnh cô ôm La Hạo chặt biết bao, có lúc nào cô đối diện với hắn như thế không? Ngay cả vào thời điểm họ gần gũi, cô cũng đẩy hắn, muốn hắn tránh xa thêm chút nữa. Ghen tỵ, đúng vậy, ghen tỵ. Cô vĩnh viễn muốn đặt hắn ngoài vòng tròn để hắn trở mặt nhìn họ ở trong ân

ân ái ái. Chính hắn cũng không biết mình muốn gì, chỉ biết rằng hắn ghen với họ. Nhìn xem, cô ở bên cạnh La Hạo tươi cười đẹp đến cỡ nào, thật vui vẻ, thật chói mắt. Hắn muốn đánh nát vẻ tươi cười khiến hắn chói mắt kia, hắn là cô phải khóc, khóc giống như trước đây vậy.

Hắn dùng sức quay cô lại, một tay bóp cổ cô, một tay tóm lấy gáy cô, dần dần tăng thêm lực.

Tạ Kiều cảm thấy thật khó thở, dường như máu dồn đọng trong cổ, đến mức cô đỏ bừng mặt, nghẹn thở, cổ họng đau rất như bị lửa thiêu, cô há miệng ra ho. Cô giãy giụa, lấy tay đẩy tay hắn ra, nhưng lại là phí công, hắn thật sự muốn giết cô. Trước mắt dần biến thành màu đen với những ánh sao lóe ra, cảm giác đau đớn đến khó chịu bỗng nhiên biến thành khoái cảm vô hạn kích thích thần kinh cô, cô sẽ chết, rốt cục cũng được chết, rốt cục cô cũng được giải thoát rồi. Tạ Kiều dùng chút sức lực cuối cùng, vừa ho vừa nói đứt quãng: “Đúng, tôi thích nhiều người đàn ông khác nhau, thích lăng lợ, muốn ai cũng có thể làm chồng, tôi muốn, muốn ngủ với đàn ông khắp thiên hạ, trừ anh ra. Tôi là gái điếm đấy, tất cả đều là do anh ban tặng...đồ ma quỷ, đồ cặn bã, đồ khốn nạn.”

Mỗi chữ cô nói ra khỏi miệng như một quả bom đặc khói gây thương tích đầy người Phan Đông Minh. Bỗng nhiên hắn buông tay đang bóp cổ cô ra, cô liền như kiệt sức mà khụy xuống. Không đợi thân mình cô rập xuống đất, hắn lại kéo đứng dậy, hắn như phát điên mà tóm tóc cô kéo về phía cánh cửa, trong ánh mắt phần nộ lại rõ ràng thấy tầng nước long lanh, hắn khàn khàn thét lên: “Tạ Kiều, cô thật khốn nạn! Cô thật khốn nạn! Tôi muốn giết cô, giết chết cô!”

Tạ Kiều bị hắn đập như vậy đến váng đầu ù tai. Cô liều lĩnh tóm lấy vạt áo Phan Đông Minh, cố gắng len vào lòng hắn, dùng cánh tay mảnh khảnh choàng lên cổ hắn, kiễng mũi chân, hôn lên môi hắn, không để ý đến cơn tức giận của hắn mà cắn mút môi hắn, còn hừ hừ nói: “La Hạo, em yêu anh, ôm chặt em đi La Hạo...”

Lập tức, Phan Đông Minh dừng tay, không nhúc nhích nổi, run rẩy như thể miệng vết thương đang nứt thêm ra. Người con gái cứ bám lấy hắn như rắn, mà cái tên La Hạo như một chiếc nanh độc cắm vào màng tai hắn. Chán ghét, thống hận, nhục nhã, như một mũi tên có độc mang theo luồng gió rít gào đâm vào lòng hắn. Bỗng nhiên hắn mất đi hết cảm giác, chỉ còn lại mùi vị tinh ngọt ở cổ họng, mạch máu chợt đập mạnh, hắn còn nghĩ sẽ học máu ra, bị cô gái này chọc tức cho học máu. Rốt cục hắn cũng mất lý trí, điên cuồng xé rách quần áo của cô, “Được, được lắm, cô đã muốn ai cũng có thể làm chồng thì sẽ phải chết, trước khi chết phải lưu lại một kỷ niệm đã.”

Tạ Kiều cũng không phản kháng, để mặc hắn kéo cô đến giường, nhìn trán Phan Đông Minh đỏ đầy mồ hôi, nổi đầy gân xanh, bỗng nhiên cô bật cười khanh khách. Cô nghĩ, một con đàn bà khốn kiếp, một thằng đàn ông đốn mạt, cô và Phan Đông Minh đúng là trời sinh một đôi, trời sinh một đôi nam nữ chó má!

Phan Đông Minh tóm lấy chỗ mắt cá chân Tạ Kiều, dùng sức tách hai chân cô ra, lại tạm dừng một chút. Hắn khom người lấy một chiếc hộp trong học tủ đầu giường ra, đeo “áo mưa” ngay trước mặt Tạ Kiều, lại dùng hành vi xúc phạm nhất đối với phụ nữ – đeo hai cái “áo mưa”, để chứng tỏ sự chán ghét với người dưới thân đến mức nào.

Hắn vọt vào thân thể cô, cực kỳ dồn sức, toàn bộ quá trình hắn đều nguyên rửa thâm độc, mắng nhiếc cô hạ lưu để ai cũng có thể làm chồng. Tạ Kiều nhắm mắt lại, không hề giãy giụa. Chẳng lẽ cô không muốn dùng loại kết quả này để kết thúc tất cả hy vọng của mình sao?

Có thể nào đi nữa Phan Đông Minh cũng không thể tưởng tượng được, hắn chỉ có thể dùng phương thức này để trừng phạt Tạ Kiều. Hắn vốn muốn dùng nghìn dao rạch nát cô ra, nhưng trong một khắc hơi thở cô và hắn giao hòa, dục vọng đã thay chỗ toàn bộ cơn phần nộ trong hắn. Hắn chưa bao giờ thiếu phụ nữ, nhưng lại chỉ trên người Tạ Kiều, hắn mới có được thỏa mãn vui sướng, đầy đủ. Thân thể gầy yếu này như khối thuốc phiện khiến hắn phát nghiện, hắn không thể mất cô, như cô đã từng nói, cho dù xuống địa ngục cũng phải là cả hai người họ cùng xuống mới được.

Không biết qua bao lâu, Tạ Kiều mơ hồ nghe thấy tiếng chuông đồng hồ tầng dưới điểm mười một giờ. Cô nằm cũng đã mấy tiếng đồng hồ, muốn trở mình nhưng cả người lại đau như bị xe lu nghiền qua. Điện thoại di động của cô đổ chuông, cô gắng sức ngồi dậy. Là Dương Quân, anh hỏi: “Cô đang ở đâu?”

“Biệt thự.”

“...Anh ấy đâu?”

“Đi rồi.”

“Vậy cô ra đi.”

“...”

“Tôi đang ở cổng biệt thự, cô ra đi.”

“...”

“Xuất hiện đi Tạ Kiều, tôi có bắt ngờ cho cô.”

Tạ Kiều cố gắng gượng mặc quần áo, rửa mặt, rồi cầm theo túi xách lên ra khỏi biệt thự. Qua cánh cổng sắt, cô thấy xe Dương Quần đang đỗ ven đường. Dương Quần nghiêng đầu từ cửa kính xe, cười với cô rồi vẫy tay.

Cô lên xe, Dương Quần liền nói: “Tôi ở đây mấy tiếng rồi đấy, chỉ để chờ cô.”

“Vì sao lại chờ tôi?”

“Không phải đã nói rồi sao, có bắt ngờ cho cô.”

“Bắt ngờ gì?”

“...Giờ mà nói thì còn gọi là bắt ngờ sao?”

“Chúng ta đi đâu?”

Dương Quần ngoảnh mặt nhìn Tạ Kiều, cười để lộ hàm răng trắng đều. Nhìn đôi mắt không chớp của Tạ Kiều, anh vẫn dùng giọng điệu không đứng đắn trước nay: “Cô bé, chạy trốn cùng tôi đi, tôi đưa cô cao chạy xa bay, có được không?”

52. Chương 52

...thì ra thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một đường ranh giới.

Tạ Kiều không ngờ Dương Quần lại lái xe về hướng đường cao tốc Kinh Tân, nhìn Dương Quần trầm mặc, tìm Tạ Kiều bắt đầu đập liên hồi. Cô không biết Dương Quần đưa mình đi đâu, cũng không biết trong lòng Dương Quần đang nghĩ gì mà từ lúc ra khỏi khu biệt thự đã rơi vào trầm mặc. Từ lúc quen biết Dương Quần đến nay, lúc nào anh cũng cười nói cợt nhả, chưa bao giờ thấy anh có biểu hiện nghiêm nghị như lúc này.

Cô lặng lẽ tóm lấy góc áo mình, không nhin được mà thấp giọng hỏi: “Dương Quần, chúng ta đi đâu đây?”

Dương Quần dần tăng tốc lên, gương mặt như đang giấu một bí mật bỗng hiện một nụ cười, anh lên tiếng: “Tạ Kiều, thật ra tôi vẫn rất hiếu kỳ về quan hệ giữa cô, Đông tử và La Hạo khi đó. Tôi vẫn nghĩ, cô cũng chẳng khác gì những cô gái khác, cũng ham giàu sang phú quý, thấy La Hạo gặp chuyện không may thì liền rời bỏ luôn, đi tìm Đông tử rung cây hứng tiền. Con người thường vậy mà, có ai mà không mong một cuộc sống sung sướng đâu, đặc biệt là phụ nữ, có tiền thì có thể mua quần áo hàng hiệu, mua đồ trang điểm, biệt thự, siêu xe, khiến người phụ nữ khác nhìn mình mà phải ghen tỵ. Nhưng tiếp xúc lâu với cô, tôi mới phát hiện, cô không phải là người như thế, không tham của, không háo lợi. Tôi vẫn thấy rất lạ, nếu không thích những thứ đó thì cô còn theo Đông tử làm gì, cả ngày chỉ nước mắt lưng tròng. Lần đó lúc đưa cô về nhà, vô tình gặp được La Hạo, cô khóc rất thương tâm, cho đến giờ tôi chưa từng thấy cô gái nào khóc như cô cả, khiến người ta có cảm giác rất lạnh lẽo. Lúc ấy cô khiến tôi cảm thấy rất khó chịu, tuyệt vọng, cô còn để tôi và Tân Thiệu hợp tác lừa mẹ cô. Biết không, cô cho tôi cảm giác cực kỳ thần bí, tôi rất tò mò, nhưng nếu đã là bạn bè, cô không muốn nói thì tôi còn có thể hỏi sao? Tạ Kiều, tôi đã sớm coi cô là bạn thân rồi.”

Tạ Kiều nhìn Dương Quần, không hiểu vì sao anh lại nói chuyện này, không khỏi nở một nụ cười: “Dương Quần, cứ khen tôi như vậy, rốt cục anh muốn làm gì đây, có chuyện thì cứ nói. Coi tôi là bạn á, làm gì có con gái làm bạn thân với con trai, hay anh bảo tôi không giống con gái?”

Dương Quân bật cười: “Ồi, xem mồm miệng tôi này, nói thế nào mà lại khiến cô hiểu lầm. Nói thế này nhé, con người tôi, ngoài vẻ đẹp trai và cái mồm hay nói bỗ bã thì vẫn còn một điểm tốt, chính là thích giúp người đẹp giải sầu, biết cô không vui, tôi vội vàng chạy đến để cho cô một bất ngờ, cho cô cười một cái, coi như là bạn đây còn có tác dụng, hiểu chưa nào?”

Tạ Kiều bĩu môi, lầm bầm nói: “Ai bảo tôi không vui, tôi rất vui vẻ, nếu anh không nói đưa tôi đi đâu thì dừng xe lại, bằng không tôi sẽ nhảy xuống.” Nói xong, cô làm bộ như kiểu muốn mở cửa xe.

Dương Quân cuống quýt giữ cô lại và nói: “Này này, bà cô Tạ ơi, cô có thể để tôi đỡ lo không hả, xe đang chạy với tốc độ cao, nếu nhảy xuống còn không phải sẽ thành bánh thịt sao? Sợ cô quá đấy, đã bảo là cho cô bất ngờ mà cô không chịu hợp tác gì cả, giả vờ tươi cười như kiểu ngạc nhiên không được sao?”

“Bất ngờ gì, nói mau, không nói tôi sẽ nhảy thật đấy.”

Dương Quân giảm tốc độ, nhìn gương mặt căng thẳng của Tạ Kiều, cười khà khà: “Ồi trời, đúng là biến tôi thành đồ lòng lang dạ thú rồi, được, được, tôi dừng, cuối cùng dừng có mà ca thán nhé, hai ngày nay tôi vắng đầu lắm rồi.”

Anh nhìn vào gương chiếu hậu, chậm rãi đỗ chiếc xe đen ven đường, lại xoay người, vuốt cằm, cười khi khi với Tạ Kiều: “Bây giờ đang gần tối, thời điểm rất tốt để giết người cướp của, sợ không?”

Tạ Kiều đảo mắt, cười xùy một tiếng: “Thôi đi, tôi sợ anh thôi.”

Dương Quân trừng mắt, “Á à, không sợ thật á? Được rồi, nữ hiệp, dám theo tôi xuống xe không?”

Tạ Kiều nhìn bốn phía, ngoài ánh đèn xe từ bên ngoài thì chỗ nào cũng chỉ là một màu đen, cô hồ nghi hỏi: “Dương Quân, rốt cuộc anh giờ trò gì thế, sao tôi thấy mơ hồ quá.”

Dương Quân nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu không thì như vậy đi, Tạ Kiều, bọn mình đánh cược, tối hôm nay nếu tôi khiến cô thoải mái cười to, cô sẽ giải đáp nghi vấn của tôi, được không?”

Tạ Kiều nói: “Không phải đánh cược với tôi, anh thua là cái chắc rồi, từ trước đến nay tôi đều cho rằng, vui mừng hay đau khổ cũng đều tốn sức lắm, mà tôi cũng chai lì rồi. Anh muốn biết cái gì, tôi sẽ trực tiếp nói luôn cho khỏe.”

“Ồi, cô khẳng định tôi thua á? Tôi có cái tính, đây là điều gì có được dễ dàng quá lại thấy không có ý nghĩa, vẫn nên theo tôi xuống xe đi, bảo đảm cô sẽ ngạc nhiên.”

Tạ Kiều nghi hoặc mở cửa xe ra, một luồng gió lạnh mang theo hơi nồng của đất ập thẳng vào mặt. Cô nắm chặt vật áo, ôm cánh tay, đi theo Dương Quân ra mở cốp sau xe, cô rướn cổ nhìn, lại không khỏi kinh ngạc mà nói: “Này, sao nhiều pháo hoa thế, anh chất đồng thuốc nổ trên xe nguy hiểm lắm.”

Dương Quân liếc cô một cái, chép miệng rồi nói: “Cái gì mà thuốc nổ chứ, đây là điều bất ngờ đấy. Chúng ta đốt pháo mừng năm mới trước, trong thành phố không phải là không cho đốt pháo sao, thế nên mới tìm một chỗ yên tĩnh, có muốn chơi không?”

Tạ Kiều mím miệng, gật đầu, trong ánh mắt lóe ra vẻ hưng phấn trẻ con: “Muốn.”

“Thế sao còn không chủ động vào lấy ra đi? Để xa một chút nhé, đừng biến xe tôi thành bệ pháo.”

Tạ Kiều không còn thấy lạnh nữa, cười khanh khách cùng Dương Quân chạy tới chạy lui chuyển pháo hoa đến ven đường cách xa chiếc xe. Dương Quân lấy bật lửa từ trong túi áo ngực, lại châm hai điếu thuốc, đưa cho Tạ Kiều một điếu rồi nói: “Tôi đếm một hai ba, rồi cả hai cùng châm nhé, nào.”

Tạ Kiều xua tay, nói: “Không được, tôi hơi sợ.”

Dương Quân huých cô một cái rồi nói: “Sợ cái rắm ý mà sợ, không nghe lời là tôi sẽ để một mình cô ở đây đấy, tối lửa tắt đèn còn có mỗi cô, tôi xem cô có sợ không nào.”

Tạ Kiều ngồi xổm trên mặt đất, một tay bịt tai, một tay vươn ra xa, run rẩy cầm điếu thuốc để gần vào dây pháo, còn chưa kịp châm thì Dương Quân đã đứng bên cạnh hét lên: “Bùm!”

Tạ Kiều sợ tới mức nhảy dựng lên, điếu thuốc trong tay cũng ném đi. Dương Quân ngồi trên mặt đất cười hô hố: “Này, cô làm tôi buồn cười chết mất, xem gan cô to đến cỡ nào nào.”

Tạ Kiều chạy lại đánh loạn xạ lên người anh, vừa đánh vừa kêu: “Dương Quân, anh thật khôn kiếp, làm tôi sợ muốn chết.”

Dương Quân nhin cười, tóm lấy hai tay cô và nói: “Rồi rồi rồi, tôi không dọa cô nữa, nhanh lên, lạnh chết đi được.”

Một quả pháo bắn thẳng lên bầu trời đêm, tiếng nổ ầm vang phá tan khoảng tĩnh lặng. Cả bầu trời như được phủ gấm Tứ Xuyên, một chuỗi chấm đỏ như những chiếc đèn lồng theo gió tỏa ra. Dương Quân lại châm một loạt loại pháo rực rỡ nữa mới trèo lên nóc xe cùng Tạ Kiều, ngẩng đầu nhìn màn pháo hoa trên bầu trời đêm.

Dương Quân ngoảnh mặt nhìn Tạ Kiều như một đứa trẻ đang vỗ tay, khanh khách cười. Những bông pháo không ngừng bắn lên chiếu ánh sáng rạng rỡ lên gương mặt xinh đẹp của cô, không hiểu sao trong lòng anh lại sinh ra cảm giác đau lòng. Nhìn cô không ngừng xoa tay, anh cởi áo khoác ra choàng lên vai cô. Tạ Kiều ngẩng đầu nhìn anh, vẫn cười tươi rói: “Tôi không lạnh, anh mau mặc vào đi, đừng để bị cảm.”

Anh lắc đầu, hỏi: “Có đẹp không?”

“Có!”

“Bất ngờ không?”

“Có!”

“Có vui không?”

“Có!”

“Vây được rồi, cô xem, đây mới là rực rỡ giữa đêm, sáng rực đến chói mắt, như khuôn mặt mỹ nhân vậy, chỉ đáng tiếc...”

Tạ Kiều đưa tay chạm vào môi, chỉ cảm thấy sự mát lạnh xuyên qua làn da, cô nhẹ nhàng cười: “Chỉ tiếc, chớp mắt một cái đã hết...Dương Quân, thật sự cảm ơn anh, tối hôm nay, anh đã khiến tôi rất vui vẻ, tôi thua.”

Dương Quân xoay mặt nhìn Tạ Kiều, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng. Tạ Kiều quả nhiên là một mỹ nhân rất tinh tế, anh thu hồi vẻ tươi cười trên mặt, ánh mắt dần thâm sâu, trầm mặc một lúc mới nói: “Có điều gì muốn nói với tôi không?”

Tạ Kiều vẫn ngửa mặt nhìn màn pháo hoa chói mắt trên trời, nhẹ giọng hỏi: “Anh biết bao nhiêu rồi?”

Dương Quân suy nghĩ một chút: “Gần như toàn bộ.”

Tạ Kiều liền nở nụ cười: “Có phải là rất xem thường tôi không, cảm thấy tôi rất hạ lưu, vô liêm sỉ?”

“Không, ngược lại, xưa có giai thoại Đồng Vĩnh bán mình để làm tang cha, nay có Tạ Kiều xả thân vì em trai, lại còn không phải cùng một bố. Thật ra tôi rất khâm phục cô, không phải ai cũng có thể làm như vậy, rất có dũng khí.”

“Ha ha.” Tạ Kiều cười tự giễu, “Chắc anh không biết rồi Dương Quân, tôi hối hận quá, rất hối hận, tự tay nhấn mình vào đầm nước bẩn, đời này không thể sạch sẽ trở lại được.”

Dương Quân yên lặng châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi hỏi: “Muốn một điếu không?”

Tạ Kiều gạt đầu, anh liền châm cho cô một điếu, lại trầm mặc chờ cô mở lời.

Rít sâu một hơi, khói cay xộc thẳng qua cổ, miệng đầy vị đắng, Tạ Kiều ôm cánh tay, trầm mặc giây lát rồi mới thì thào nói: “Trước đây tôi rất hạnh phúc, cũng giống như nhiều đứa trẻ khác, bố mẹ lúc nào cũng bên cạnh, tôi không biết thế nào là khổ. Nhưng mà, ông trời keo kiệt quá, bố mẹ tôi ly hôn, sau đó không lâu, họ đưa tôi vào ký túc của trường, thậm thoát cũng mười mấy năm, một mình cô độc. Có nhiều điều là mẹ dạy tôi, nhưng phần lớn là học được từ các bạn. Sau này hai người đều có gia đình riêng, tôi là người thừa, ở với ai cũng là gánh nặng ràng buộc, nhưng dương Thường không bỏ rơi tôi, ông ấy rất tốt với tôi. Lúc mẹ tôi chăm sóc em trai, ông ấy thay mẹ tôi đến trường thăm tôi, lúc đến còn mang theo rất nhiều đồ ăn vặt mà con gái thích, hợp phụ huynh cũng là ông ấy đến, còn trao đổi tình hình học của tôi với thầy nữa. Nếu

không có dương Thường, tôi nghĩ tôi đã sớm thành đồ bỏ đi rồi. Em trai tôi đổ bệnh khiến hai người làm vào cảnh khó khăn, cuộc sống rất túng quẫn, mất cả nhà ở, nhưng dương Thường vẫn khăng khăng gửi cho tôi một trăm một tháng. Ông ấy bảo tôi không phải lo lắng, còn nói sẽ có cách để mọi chuyện tốt hơn, đây chắc chắn là lời ông ấy an ủi tôi thôi...Cho dù thế nào thì tôi cũng phải báo đáp ông ấy, làm người, luận về lương tâm, ông ấy là người tốt.”

“Đây là nguyên nhân tôi gặp Phan Đông Minh, tôi cố gắng quên đi một đoạn quá khứ dơ bẩn này, như thể tỉnh mộng rồi tôi sẽ lại như trang giấy trắng. Gặp được La Hạo, tôi mới cảm thấy như mình được sống lại, nhưng, nhưng mà...tôi không ngờ thế giới này lại nhỏ đến vậy, anh ta lại là bạn của La Hạo. Trong tay anh ta có một cuốn băng, Dương Quân, tôi đã hủy hoại mình một lần rồi, không thể hủy tiếp lần thứ hai được.”

Dương Quân giật mình quay đầu nhìn Tạ Kiều, Tạ Kiều lại chặn ngang: “Đừng nói gì cả, tốt xấu gì tôi cũng không muốn nghe nữa.” Nước mắt cô chảy ra, cô nhỏ giọng nói: “Dương Quân, xin anh, cho tôi mượn vai một lúc.” Không đợi Dương Quân trả lời cô đã dựa vào, chôn mặt trên vai Dương Quân khóc rầm rức.

Pháo hoa cũng đã cháy hết, bốn phía lại tối đen như mực. Dương Quân hút thuốc, trầm mặc không nói gì, chút ánh lửa lập lòe hắt lên gương mặt anh, thần sắc phức tạp.

Nước mắt Tạ Kiều thấm qua áo anh khiến anh cảm giác được cái lạnh thấu tim. Không cần Tạ Kiều nói thì anh cũng hiểu được, nhưng là hoàn toàn ngoài dự đoán của anh, có đập vỡ đầu anh cũng không thể ngờ Phan Đông Minh lại dùng cách này để có được Tạ Kiều. Ở Bán Nhân Cư, Trương Vạn Phúc đã kể cho anh hầu hết sự việc, nhưng anh không biết đến chuyện cuốn băng. Sau khi nghe xong, Dương Quân khá buồn, nhưng lại có chút hiếu kỳ, nếu Tạ Kiều đã cùng Đông tử một thời gian dài như vậy, sao lại đến được với La Hạo, rồi lại...Rốt cục quan hệ giữa họ ra sao? Có lẽ anh hiểu được, thật sự là không lòng dạ nào cũng phải động tâm. Cuộc gặp gỡ với La Hạo và Tạ Kiều hôm nay thực sự khiến anh kinh ngạc. Cô gái đáng thương này sao lại gặp phải chuyện như vậy? Anh nhớ lại bóng dáng bi thương của La Hạo, nhớ lại Tạ Kiều gào khóc như người tâm thần bên đường, cả khi Phan Đông Minh khinh thường nói trong biệt thự: Cô ta rạch cổ tay tự sát nhưng chưa thành mà thôi.

Lòng anh như co thắt lại, lồng ngực tức nghẹn như vừa nuốt phải một quả cầu sắt lớn, nỗi xúc động khó hiểu bỗng nhiên chiếm cứ trái tim anh. Anh phải làm gì đó cho cô gái này, bằng không, sẽ phải thất vọng với bản thân vì hai chữ “bạn thân”. Ý nghĩ này càng ngày càng nghiêm trọng, không biết là do lạnh hay do sự hấp tấp mà anh run lên, đầu óc nóng bừng, cũng không thể suy nghĩ được gì nữa. Ném điều thuốc trong tay, anh nâng Tạ Kiều dậy, trầm giọng nói: “Bỏ trốn đi Tạ Kiều, rời khỏi Bắc Kinh, đi đâu cũng được, đừng bao giờ trở lại nữa.” Tạ Kiều lau nước mắt, lắc đầu, “Anh ta sẽ trả thù tôi, anh ta sẽ công khai cuốn băng, tôi không thể.”

Dương Quân cảm thấy tức giận như nước đang sôi ùng ục, nắm chặt vai Tạ Kiều, như muốn đánh tỉnh cô khỏi cơn buồn ngủ. Ngọn lửa giận vô danh khiến vẻ tuấn tú trên mặt anh điểm thêm vẻ sa sút, “Cô không thể? Hay là không muốn? Không thử sao biết, làm sao cô biết anh ta sẽ trả thù, nói không chừng anh ta còn mong cô tự rời đi ấy chứ, bây giờ, đi đi.”

Anh nói xong liền kéo Tạ Kiều xuống, đẩy vào trong xe. Cỗ lửa giận thiêu đốt anh đến phát run, đóng mạnh cửa xe lại, anh khởi động xe rồi thì thào nói: “Không thể theo một người như vậy được, tôi đưa cô đến Thiên Tân, tôi không muốn ai có thể tìm được cô. Cái đĩa đó, là cái gì chứ, có thể mà cô đã tin à. Tìm một chỗ mà không ai biết cô luôn. Mang tiền không?”

Tạ Kiều bị anh làm cho choáng váng, nghe anh hỏi vậy thì máy móc lục túi mình, có di động, có thẻ tiền, còn có không ít tiền lẻ. Dương Quân nhìn đường một cái rồi lấy ví tiền từ trong hộp xe ra, ném lên đùi Tạ Kiều, “Chỗ tiền kia cô ném hết đi cho tôi, dùng của tôi, có bao nhiêu cô cứ cầm hết, không chừng có lúc phải dùng đấy. Còn nữa, nếu tìm được chỗ ở rồi, bất kể cô ở đâu cũng phải nhắn tin cho tôi, để tôi biết cô vẫn ổn, biết chưa? Đến nơi rồi thì thay số điện thoại đi, tôi không tin, rồi xem anh ta hủy hoại cô như thế nào. Người nhà cô cũng không cần liên lạc, có tôi đây, bệnh tình của em trai cô cũng không cần lo lắng, nếu tôi không làm được thì sẽ tìm dây thừng tự kết liễu mình.”

Nửa đêm mới đến nhà ga Thiên Tân, Tạ Kiều như con rối gỗ bị Dương Quân kéo đến chỗ bán vé, anh nói: “Lập tức ột vé đến nơi xa nhất, đi ngay bây giờ.”

Dương Quân nhét tiền vào tay Tạ Kiều rồi đưa cô vào ga, dọc đường đi không quên dặn dò: “Nhất định phải báo tin cho tôi, nhớ đấy nhé.”

Ngồi trong tàu hỏa, Tạ Kiều nhìn khắp toa đều là hành khách mệt mỏi nghiêng đầu nghỉ ngơi, cô cũng hơi vãng đầu. Tàu rú còi “tu tu” khiến cô giật mình tỉnh giấc, nắm bàn tay đầm mồ hôi cô mới biết mình đang ngồi trên tàu hỏa, đang rời khỏi Bắc Kinh, cô sẽ được tự do, thì ra thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một đường ranh giới. Chuyện mà cô vẫn nghĩ rất khó khăn lại có thể thực hiện được ư? Dễ dàng như vậy sao?

* Giai thoại về Đồng Vĩnh:

Người đời nhà Hậu Hán, nhà tuy nghèo nhưng Vĩnh rất hiếu thảo. Khi cha chết trong nhà không tiền để lo việc ma chay cho ấm cúng, Vĩnh liền đến làng khác vay tiền một người nhà giàu, hứa sẽ dặt trả công 300 tấm lụa để trả vào số tiền mượn, số tiền công dặt lụa kia trội hơn gấp mấy lần tiền vay. Vay được tiền Đồng Vĩnh về lo việc tang ma cho cha xong xuôi, thu xếp việc gia đình định đến nhà người nhà giàu để dặt trả công.

Dọc đường Đồng Vĩnh gặp người con gái cùng nhau hứa hẹn kết làm chồng vợ, nhưng hẹn dặt xong 300 tấm lụa, rồi sau sẽ thành hôn. Người con gái này giúp Vĩnh dặt xong 300 tấm lụa rất nhanh để trả món nợ cho người nhà giàu.

Khi cả hai cùng trở về đến ngay chỗ gặp, người con gái lúc trước, nàng ấy biến mất. Đó là vì lòng hiếu thảo của Đồng Vĩnh động lòng Trời sai tiên nữ xuống giúp.

53. Chương 53

Tạ Kiều đã đi thật rồi, đã rời bỏ hẳn, không phải muốn bỏ một vài ngày, mà là muốn rời bỏ hẳn cả đời!

Trưởng phòng thị trường đang thao thao bất tuyệt phân tích bản báo cáo thị trường cho hẳn, cô Vương lại lần thứ sáu liếc mắt nhìn trộm ông chủ ình “bất cơm”. Nếu người nào không biết thì sẽ cho rằng hẳn đang rất chăm chú, đáng tiếc, mỗi người trong phòng họp đều có thể nhìn ra, tâm hồn của ông chủ lớn này đang bay vào vũ trụ rồi.

Từ lúc vào phòng họp, sếp Phan chỉ nói ba chữ: “Bắt đầu đi.”

Quản lý các bộ phận bắt đầu thao thao bất tuyệt, nhưng Phan Đông Minh chỉ dăm dăm đặt tầm mắt ra ngoài cửa sổ, vẫn không nhúc nhích như thể đang đang trí nhưng lại có vẻ như đang hết sức chăm chú. Cô Vương không khỏi tò mò nhìn xung quang, đây đang là tầng thứ mấy chục, ngoài cửa sổ có gì mà nhìn? Nếu có thấy thì cũng chỉ toàn là không trung, ngay cả mây cũng không thấy. Cô Vương chưa từng thấy một ông chủ chuyên nghiệp như vậy lại có thể như một học sinh tiểu học đang mất tập trung trong lớp. Nhìn thần thái của hẳn, không hiểu sao bỗng dưng cô lại nghĩ đến từ “yên tĩnh”, từ này có chút gượng gạo, nhưng cô lại lập tức cười nhạo chính mình, cô bị rút mất não hay bị sao vậy. Hai chữ này dùng cho hẳn, cô nghĩ là thần kinh cô tạm thời có chút vấn đề rồi.

Thế nhưng, điều khiến cô bội phục hơn chính là ánh mắt của ông chủ, quả nhiên không giống người bình thường. Cái nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ trong một thời gian dài nhưng mí mắt không hề chớp. Có lẽ thái độ của ông chủ khiến cô thử đánh bạo một lần, cô cũng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xem ông chủ vì cái gì mà kiên trì trong khoảng thời gian dài như vậy. Nhưng chẳng bao lâu, cô liền nhắm đôi mắt cay xè hoen nước mắt lại, cô đành thở dài trong lòng, từ nay về sau, trong sự khâm phục của cô với ông chủ có thêm một điều mới nữa: Ánh mắt kiên định.

Rốt cục thì trưởng phòng thị trường cũng đã báo cáo xong, cả phòng họp bỗng nhiên rơi vào khoảng tĩnh lặng, thật kỳ quái. Viên trưởng phòng thị trường nháy mắt với cô Vương, ý là nhắc với ông chủ rằng ông ta đã báo cáo xong. Cho dù ông chủ không có tâm tư làm việc thì cũng không thể để họ phải ngồi đây trường

mắt lên nhìn được, còn bao công việc bề bộn đang chờ họ làm nữa. Cô Vương hắng giọng, ghé gần lại rồi nhẹ nhàng nói: “Phan tiên sinh, Phan tiên sinh?”

Phan Đông Minh “à” một tiếng rồi thu ánh mắt từ ngoài cửa sổ về, nhìn mọi người trong phòng họp, trong lòng lại nghĩ, à, xong rồi sao? Người khác báo cáo cho hắn, nhưng có lẽ là vào tai phải ra tai trái rồi, không nghe được chữ nào cả, căn bản là không biết gì cả. Nhưng hắn là ai cơ chứ, là vị tướng quân bày mưu lược, vị thủ lĩnh trên thương trường, chỉ vài câu ít ỏi cũng có thể chi phối công việc của nhiều bộ phận, là người có danh tiếng lừng lẫy.

Sau khi trở lại văn phòng, hắn vẫn chẳng hứng thú với công việc nữa, cầm cây bút ký trong tay xoay đi xoay lại, trước mặt là những văn kiện cần ký nhưng hắn cũng không xem, dường như những con chữ này đang nhảy múa loạn xạ trước mắt hắn vậy, cho đến khi hắn lóa mắt đi. Hiện tại trong đầu hắn chỉ có duy nhất câu nói của Tạ Kiều: Trừ anh ra, tôi muốn ngủ với những người đàn ông khác.

Hắn ném tập văn kiện lên bàn, dựa vào ghế cho thoải mái hơn một chút. Nhưng có lẽ thay đổi tư thế cũng không thể khiến hắn thoải mái hơn được bao nhiêu, mỗi một tư thế ngồi càng làm hắn khó chịu hơn. Hắn đứng phắt dậy, bước đến nhìn ngả tư đường tấp nập như mắc cửi, lại nghĩ ngợi, không biết mình bị sao nữa, chẳng qua là lời nói khi cô ấy tức giận thôi, hơn nữa, sao mình lại bận tâm chứ.

Dường như hắn vẫn rất khó chịu, tâm tình trong thoáng chốc đi xuống. Hắn cúi đầu nhìn hai tay mình đang vịn lên bục, có phải tối qua hắn quá mạnh tay không? Hắn còn nhớ rõ khi hắn đập đầu cô vào cửa còn nghe thấy mấy tiếng rất khó chịu, tiếng “bộp bộp” vang giòn. Sao hắn không thể khống chế mình một chút, sao lại không thể kiềm chế mình trước cô? Còn nữa, sao cô lại cứng đầu đến vậy, nếu cô chịu giải thích thì hắn cũng sẽ nghe, nếu nói với hắn rằng đây là hiểu lầm...Sao lại là hiểu lầm đây, rõ ràng là cô đã phạm lỗi, giờ hắn trừng phạt cô, không đúng sao? Nếu là trước đây, chắc chắn hắn đã sớm...Trước kia? Trước kia và hiện tại có gì khác nhau sao?

Đầu hắn hơi đau, huyết thái dương lại đập loạn lên, thật đau, đây là phản ứng kinh điển của say rượu. Hắn lấy điện thoại từ trong túi ra, bật sáng màn hình. Hình nền là bức ảnh Tạ Kiều ngồi bên bể bơi giữa mặt đón ánh mặt trời, cả người được phủ bởi một màu vàng ánh. Khi đó trời không lạnh, xung quanh là hoa thơm đua sắc, hợp với màu xanh của nước trong bể bơi tạo thành một hình ảnh thật duy mỹ, rất đẹp mắt. Lúc ấy hắn cũng không biết mình bị làm sao hay thần kinh loạn thế nào mà lại chụp ảnh cô, cũng không thể ngờ, hắn lại đặt làm hình nền, chỉ cần mở điện thoại ra là có thể nhìn thấy. Có lẽ là vì hắn cảm thấy bức ảnh đẹp chứ không phải vì cô gái kia.

Bây giờ cô gái kia thế nào rồi? Tối hôm qua hắn uống say, nhưng vẫn có thể nhớ rõ lúc dề lên người cô. Người con gái kia không có chút sức sống nào như người chết vậy. Chết? Hắn đột nhiên nhớ lại lời nói hung tợn hắn nói với cô: Trước khi chết phải lưu lại kỉ niệm sung sướng đã. Ngoài lời này ra, hắn còn nhớ đến một chuyện trước kia, thân thể mềm mại của cô gái kia nằm trong vũng máu.

Lao về phía bàn làm việc, hắn gọi điện thoại về biệt thự, lại quên rằng có thể gọi luôn cho cô bằng điện thoại trong tay. Điện thoại được kết nối, là quản gia, hắn hỏi: “Hôm nay không có chuyện gì đặc biệt chứ?”

Quản gia cảm thấy rất quái lạ, nghĩ ngợi rồi nói: “Không có, cậu có việc cần dặn sao?”

Hắn thở ra một hơi, xem ra Tạ Kiều không có chuyện gì ngoài ý muốn cả. Hắn muốn hỏi một chút về tình hình của cô, nhưng như vậy thật sự rất kì lạ, hắn sợ quản gia phát hiện ra sự thất thố của hắn nên hắng giọng nói: “À, không có gì, tôi chỉ muốn nói với ông là trưa nay tôi không về thôi.”

Quản gia lại càng thấy lạ hơn, nghĩ thầm rằng có lúc nào cậu về vào giờ trưa đâu.

Cúp điện thoại, bỗng nhiên Phan Đông Minh có cảm giác rất thoải mái. Trong biệt thự cũng chưa phát sinh chuyện gì cả, như vậy chứng tỏ Tạ Kiều vẫn giống trước đây, im lặng chịu đựng tính xấu của hắn, như con hổ nhỏ ở nhà dưỡng thương vậy. Hiện tại hắn sẽ bình tâm suy nghĩ một chút. Sự ngọt ngào, rối loạn, khó chịu lần này của hắn là do cô làm đầu sỏ gây nên, hắn nên dùng cách gì để trừng phạt cô đây?

Thím Lưu nhìn đồng hồ trong phòng khách, cũng đã mười một giờ mà sao chưa thấy Tạ tiểu thư xuống chứ, chỉ cần lúc nào Phan tiên sinh không có nhà là đứa nhỏ này lại nhịn ăn sáng. Có lẽ tối qua Phan tiên sinh say rượu, cả người toàn mùi rượu, cái này không tốt cái kia không đúng, đã muộn rồi mà chắc hắn cũng nạt nộ Tạ tiểu thư không ít. Bà cũng muốn để Tạ tiểu thư nghỉ ngơi một chút nên không lên gọi, nhưng

giờ cũng đến lúc dậy rồi, vì thế bà liền lên tầng gõ cửa. Trong phòng không thấy ai trả lời, bà đẩy cửa ra, không có ai, cô ấy ra ngoài lúc nào mà lại không thấy chứ nhỉ. Bà lại gọi quản gia, quản gia nghĩ nghĩ rồi nói: “Có phải là đi cùng Phan tiên sinh không nhỉ? Cậu ấy vừa gọi điện thoại nói là trưa không về. Ngoài Tạ tiểu thư ra, cậu ấy có khi nào về trưa đâu, ừ, chắc là hai người đi cùng nhau, không phải quan tâm đâu.”

Đến giờ bữa tối, Phan Đông Minh lại gọi điện thoại về, hỏi quản gia: “Không có chuyện gì chứ?”

Quản gia trầm nghĩ, hôm nay Phan tiên sinh bị làm sao vậy? Cứ hỏi những chuyện vô nghĩa, người này có chuyện gì sao? Chỉ cần hân vui thì nhất định là không có chuyện gì, ông liền nói: “Không, không có chuyện gì.”

Vừa qua tám giờ tối Phan Đông Minh đã về biệt thự. Thím Lưu nhìn phía sau hân, không thấy Tạ Kiều đâu thì hỏi: “Ấy, tiên sinh, cậu về rồi à?”

Thoạt nhìn Phan Đông Minh có vẻ rất vui, hân nói: “Ừm.” Nói xong hân liền lên tầng. Trong phòng ngủ không có ai, hân lại vào phòng giải trí, cũng không thấy người đâu cả, thậm chí hân còn nhìn quanh phòng khách cũng không thấy bóng dáng Tạ Kiều đâu. Hân đứng trên lan can gọi thím Lưu và hỏi: “Cô ấy đâu rồi? Ra ngoài à?”

Thím Lưu hơi sửng sốt, vội vàng nói: “Không phải cô ấy ra ngoài cùng cậu sao?”

Tim Phan Đông Minh đập mạnh một nhịp, hân nhú mày: “Cô ấy đi cùng tôi lúc nào sao tôi lại không biết chứ.”

Thím Lưu vội gọi quản gia rồi hỏi: “Không phải ông nói Tạ tiểu thư đi cùng cậu ấy sao?”

Quản gia càng ngơ ngẩn hơn, ngẩng đầu hỏi Phan Đông Minh: “Tạ tiểu thư không đi cùng cậu sao?”

Cơn tức giận bùng lên trong Phan Đông Minh, hân xoay người đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, vẫn còn, tất cả quần áo vẫn còn, lại mở ngăn bàn trang điểm của cô ra, trang sức và thẻ cũng đều còn, chỉ có chiếc túi xách hân mua cho cô lúc ở Toronto là không thấy đâu. Thím Lưu và quản gia chạy như điên lên, Phan Đông Minh nghiêm mặt hỏi: “Cô ấy ra ngoài từ lúc nào? Tại sao đến giờ còn chưa về? Hỏi lão Vương xem, ông ta đưa cô ấy đi đâu?”

Quản gia ngập ngừng nói: “Lão Vương không đưa đi. Sáng nay đã không thấy Tạ tiểu thư rồi, vốn nghĩ là ngủ nướng, đến trưa cậu gọi điện nói là không về, chúng tôi đều nghĩ Tạ tiểu thư đi cùng cậu.”

Phan Đông Minh như bị lửa bốc đầy mình, hân liền mắng: “Cái gì cũng ông nghĩ là ông nghĩ là, tôi còn cố tình gọi điện hỏi ông có chuyện gì không, đúng là không có đầu óc nên mới tự cho là đúng, còn ở đây làm gì nữa? Mau đi gọi điện thoại xem cô ấy ở đâu.”

Quản gia gọi liền ba lần, rồi nói với Phan Đông Minh đang đứng nghiêm mặt bên cạnh không nói lời nào: “Không gọi được.”

Phan Đông Minh lập tức lôi di động ra gọi cho Hứa Dung, Lưu Vũ Phi, câu trả lời chỉ có một là mấy ngày nay không có liên lạc.

Cô có thể đi đâu chứ?

Phan Đông Minh ngồi lên sofa, sầu não nghĩ, chẳng lẽ là đi tìm La Hạo? Ý nghĩ này như đâm vào hân, khiến hân không khỏi hung tợn nhủ thầm, dám để cho anh thấy em gặp La Hạo, anh sẽ đánh gãy chân em.

Nhìn hân nôn nóng như vậy, quản gia đứng bên cạnh liền an ủi: “Lão Vương nói, Tạ tiểu thư hay đi dạo mua sắm, nói không chừng tín hiệu điện thoại ở đó không tốt, chỉ bằng, chờ một lúc?”

Cho Phan Đông Minh hai cái đầu hân cũng không nghĩ Tạ Kiều dám bỏ đi thật, hân nghĩ thầm, rằng cứ chờ xem. Càng chờ sắc mặt hân càng khó coi, đợi đến mười hai giờ đêm, một chút tin tức về cô gái kia cũng không có, hân mới bắt đầu cảm thấy có gì đó bất ổn nên vội hỏi quản gia: “Hôm nay ông không thấy Tạ tiểu thư sao?”

Quản gia buồn bã ỉu xìu nói: “Từ sau tối hôm qua thì chúng tôi không thấy cô ấy nữa, vẫn nghĩ là đi cùng cậu nên cũng không để ý.”

Lúc này Phan Đông Minh mới bắt đầu thấy bất an. Trong lúc xử lý tình huống, hắn rất ít khi mất bình tĩnh, làm chuyện gì hắn cũng đều có thói quen nắm chắc mọi thứ, điều kiện tiên quyết là phải bình tĩnh. Phan Đông Minh nhắm mắt lại, dựa vào sofa, cố gắng ổn định tinh thần để nghĩ kỹ lại, dựa theo tính cách nhát gan của Tạ Kiều thì cô cũng không dám giở nhiều trò. Có khả năng là vì chuyện ảnh chụp hóa sợ nếu quay về sẽ bị hắn trừng phạt nên không dám về. Bạn bè của cô cũng không nhiều lắm, nhưng cả Hứa Dung và Lưu Vũ Phi đều nói là không gặp cô, có thể đi đâu chứ. Bỗng nhiên hắn nhớ đến căn phòng trọ trước kia sắp xếp cho cô khi mẹ cô đến, đến nay vẫn không có người lui tới, cô vẫn còn cầm chìa khóa, có lẽ nào đến đó không? Hắn thầm gật gù và nghĩ, chắc chắn rồi, bằng không cô cũng không có chỗ nào để đi. Thôi thế cũng được, trước tiên để cô suy nghĩ kỹ đã, gay gắt với hắn không phải là tự chuốc khổ vào mình sao.

Nhưng có thể nào đi nữa Phan Đông Minh cũng không thể ngờ, ngày hôm sau hắn lệnh cho tài xế đi đón cô, lại được tài xế báo rằng căn hộ kia không có người ở. Tuy rằng hắn không nghĩ Tạ Kiều “tạo phản” nhưng lúc này thì không thể không nghĩ vậy, có điều hắn tình nguyện tin rằng Tạ Kiều chỉ đang sợ hãi hoặc chột dạ, chỉ là muốn tránh hắn, sợ bị hắn đánh, chờ hắn nguôi giận rồi sẽ về.

Đến ngày thứ ba vẫn không có tin tức của Tạ Kiều, cuộc sống của Phan Đông Minh càng ngày càng bất an. Nhìn hắn phiền chán đi đi lại lại trong phòng khách, quản gia không nhìn được mà nói: “Hay là, lại đi tìm xem sao?”

Phan Đông Minh tiện tay rót một ly rượu, cảm phần quát lên: “Tìm cái gì mà tìm? Coi như cô ta đã chết rồi!”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng ban đêm, khi đang ngủ, hắn đều choàng tỉnh dậy, cả người đổ đầy mồ hôi. Hắn mơ thấy Tạ Kiều dính máu đầy người nằm ở một nơi hoang vu, trong tay là con dao cạo râu của hắn.

Ngày thứ tư, hắn không thể chịu được ý nghĩ ngu xuẩn của mình, rằng Tạ Kiều đã đi thật rồi, đã rời bỏ hắn, không phải muốn bỏ một vài ngày, mà là muốn rời bỏ hắn cả đời! Suy nghĩ này khiến hắn thật sự không thể khống chế mình được, cả lồng ngực như một lò lửa, e rằng chỉ cần mở miệng ra là có thể phun lửa được. Hắn ngồi trong văn phòng nói lầm bầm, cười lạnh, lại nghĩ thầm, Tạ Kiều ơi Tạ Kiều, em không chút đắn đo mà dứt khoát cắt đứt vậy sao? Anh không gật đầu thì ngay cả chết em cũng không thể, vậy mà vẫn muốn đi? Ấn số điện thoại gọi cô Vương, hắn trầm giọng nói: “Liên hệ với tay Lương, bảo anh ta lập tức trả lời điện thoại của tôi.”

Nửa tiếng sau anh Lương được cô Vương nối điện thoại, trong điện thoại, anh Lương cười ha hả: “Cậu tìm tôi gấp thế, lửa thiêu môn ả?”

Phan Đông Minh không hề có hứng đùa giỡn, lấy tay day day mi tâm nhằm áp chế nỗi phiền chán trong lòng, trịnh trọng nói: “Tìm cho tôi một người, tư liệu thì một lúc nữa sẽ gửi qua cho anh.”

Anh Lương trầm mặc trong chốc lát, rồi vừa cười vừa nói: “Không thành vấn đề, chỉ cần người ở Bắc Kinh, không quá bốn mươi hai giờ tôi sẽ tìm ra cho cậu.”

Nếu không có việc khó giải quyết thì Phan Đông Minh không muốn dính đến người họ Lương. Người này có dã tâm, dục vọng rất lớn, thế lực ở Bắc Kinh có đến hai phần ba bị người này khống chế, bọn họ tuy rằng chỉ âm thầm hợp tác nhưng những phương diện đáng lo ngại thì cực nhỏ, muốn tìm người thì gặp anh ta là đúng rồi.

Cúp điện thoại, hắn gọi cho cô Vương: “Nối điện thoại cho La Hạo tiên sinh của La Vạn Tượng.”

Cô Vương lại trả lời: “La tiên sinh một tuần không đến công ty rồi, thư ký của anh ấy nói La tiên sinh có bệnh, đang ở nhà tĩnh dưỡng.”

Phan Đông Minh dựa vào ghế, trầm tư trong chốc lát, rồi lại đứng lên cầm lấy chìa khóa xe. Hắn phải gặp La Hạo, tuy rằng làm vậy hắn sẽ cực kỳ mất mặt, giá trị con người sẽ giảm nghiêm trọng, nhưng vì Tạ Kiều hắn phải gặp anh. Như thế là tốt nhất, như thế hắn sẽ có tin tức của cô, nói không chừng La Hạo biết tin, hắn tạm thời quên đi chuyện mấy tấm ảnh.

54. Chương 54

Thì ra con người mà hấn tự cho là rắn rỏi lại bạc nhược như quả bóng hơi đến vậy.

Ninh Tiêu Nhã ra mở cửa, kinh ngạc nhìn hấn: “O...Sao anh lại đến đây?”

Vừa nhìn thấy Ninh Tiêu Nhã, không hiểu sao Phan Đông Minh lại thấy thất vọng. Hấn rất hy vọng người mở cửa là Tạ Kiều, như vậy hấn không phải tốn nhiều sức mà tóm lấy. Thấy cô ta vẫn đứng ngây ngốc, hấn liền cười nói: “Thần canh cửa, cho tôi vào có được không hả?”

Ninh Tiêu Nhã vừa thấy Phan Đông Minh thì lại hơi chột dạ, La Hạo vẫn chưa biết chuyện cô ta đưa ảnh chụp cho Phan Đông Minh. Hôm nay, vị khách không mời này đến đây làm gì? “Khởi binh vẫn tội”? Nhưng cũng không thể đuổi hấn đi, nên cô ta đành nghiêng người cho hấn vào. Phan Đông Minh bước vào trong, nhìn nhìn, quả là không tồi, căn hộ rộng đến hai trăm mét vuông với những vật dụng mang phong cách châu Âu cực kỳ xa hoa. Ninh Tiêu Nhã tao nhã bước đến phía trước quầy bar rồi nói: “Mời ngồi, anh ba, uống gì đây?”

Phan Đông Minh ngồi lên sofa, xua tay: “Không cần, La Hạo đâu?”

Ninh Tiêu Nhã bồn chồn, xoay người lại, dùng thần sắc đầy vẻ đề phòng nói với Phan Đông Minh: “Anh ba, có gì thì đều là lỗi của em, La Hạo ốm gần một tuần rồi, cũng không thấy tốt lên, người nóng như lửa, vừa uống thuốc xong là lại nằm ngủ...Có chuyện gì thì anh cứ nói với em đi, nếu hôm nay anh đến đây vì chuyện đó, em thay anh ấy đáp lễ với anh.”

Phan Đông Minh đặt tay lên đùi, nhìn Ninh Tiêu Nhã từ dưới lên, bỗng nhiên cười cười khiến Ninh Tiêu Nhã cảm thấy hấn đang quan sát mình, lại nghe thấy hấn nói: “Chỉ là tôi nghe nói nó bị ốm nên đến thăm, ốm nặng không?”

Ninh Tiêu Nhã đang định nói thì liền thấy La Hạo vừa ho khan vừa đi từ trong phòng ngủ ra. Cô ta vội vàng chạy đến đỡ anh, nhẹ giọng nói: “Vừa mới nằm nghỉ sao lại dậy rồi? Áo khoác cũng không mặc nữa.”

Phan Đông Minh đứng lên, nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của La Hạo. Khuôn mặt của một chàng trai tuấn tú cũng bị thay đổi như một người bình thường bị cảm, mặt xanh xao, hốc mắt lõm sâu, có vẻ vừa hoảng hốt vừa mệt mỏi mà để Ninh Tiêu Nhã đỡ ngồi xuống sofa. Ninh Tiêu Nhã chạy vào phòng ngủ lấy áo khoác cho anh, anh chỉ vào sofa nói với Phan Đông Minh: “Anh ngồi đi.”

Phan Đông Minh lại ngồi xuống, bình tĩnh nhìn La Hạo, thấp giọng nói: “Sao ốm đến mức này mà vẫn không vào viện kiểm tra xem.”

La Hạo uể oải nói: “Không sao, tôi bị tâm bệnh, thời gian là thuốc chữa tốt nhất, chỉ là dài ngắn mà thôi.”

Ninh Tiêu Nhã vừa đến bên cạnh anh, nghe anh nói vậy thì ngần người ra, nhưng vẫn choàng áo lên vai anh. Phan Đông Minh thầm cảm ơn sự kiên nhẫn của cô, nhưng lại thấy La Hạo khiêu khích. La Hạo lại nói tiếp: “Tiêu Nhã, cô cứ về đi, tôi có chuyện muốn nói với Đông tử.”

“Em không về.” Ninh Tiêu Nhã sợ Phan Đông Minh đến đây không có ý tốt, muốn đánh nhau, La Hạo lại đang ốm như vậy nên phải có người giúp đỡ.

La Hạo nhíu mày bất mãn nói: “Bảo cô về thì cô cứ về đi, đàn ông chúng tôi nói chuyện cô ở đây làm gì.”

Ninh Tiêu Nhã vẫn cố chấp: “Em vào bếp nấu cháo cho anh còn không được sao? Dù sao anh cũng dậy rồi, giữa trưa ăn hơi ít, giờ chắc cũng đói rồi, hai anh nói chuyện xong là có thể ăn cháo.”

Ngay cả Phan Đông Minh cũng biết, đại tiểu thư như cô ta có khi đến lúa mạch và gạo còn không phân biệt nổi, huống chi nấu cháo?

La Hạo lại ho khan vài tiếng, nói với Phan Đông Minh: “Vậy chúng ta ra ngoài nói chuyện, tôi cũng đang muốn ra ngoài hít thở không khí, mấy hôm nay đều ở trong phòng nên hơi bí.”

Ninh Tiêu Nhã giậm chân, bực bội nói: “La Hạo, anh bị như vậy rồi mà còn ra ngoài à? Em đi, em đi còn chưa được sao?”

La Hạo lại ngồi xuống, Ninh Tiêu Nhã mới hậm hực rồi đi. Phan Đông Minh nhìn anh: “Có thể thấy, tiểu tứ nhà họ Ninh rất dễ tâm đến cậu, cậu cũng đứng làm người ta đau khổ.”

La Hạo dựa vào sofa, cả khuôn mặt là một vẻ bi ai không nói nên lời: “Đúng vậy, tôi là tên khốn nạn, lại là đồ “hai trăm năm mươi”*, không biết tốt xấu.”

*Đây là tiếng lóng chỉ những người gốc nghèo.

Phan Đông Minh nhìn vào đôi mắt sáng của La Hạo, như mặt biển có muôn vàn mảnh sao trời nhỏ vụn rơi xuống mà vẫn không gợn sóng. Hắn không còn đủ kiên nhẫn để đánh giá anh, vào thẳng chủ đề: “Tạ Kiều đâu?”

La Hạo hơi ngẩn người nhưng lập tức nở nụ cười: “Không phải chứ anh trai, anh đang pha trò với tôi phải không? Người của anh mà lại đi hỏi tôi? Tôi không nghe nhầm đấy chứ.”

Phan Đông Minh đứng bật dậy, giơ tay ném một chiếc phong bì vào người anh, trên trán nổi đầy gân xanh. Giờ phút này, cơn tức giận bốc lên khiến mắt hắn đỏ au, trong giọng nói trầm có vẻ khàn khàn: “Tôi nhìn các người đủ rồi, La Hạo, cậu không cần một lần nữa động đến giới hạn của tôi!”

Sau khi thấy rõ nội dung ảnh, ánh mắt La Hạo cũng trở nên thô bạo hơn, cả người như toát ra khí lạnh, anh nắm chặt chỗ ảnh trong tay lại, gần như dữ tợn hỏi: “Anh làm gì cô ấy?”

Đây mới là La Hạo mà Phan Đông Minh quen biết, khuôn mặt tuy có vẻ ốm yếu nhưng nét nghiêm nghị khí phách đầy nam tính không chút nào giảm. Hắn không chịu yếu thế, ngẩng mặt, thần sắc có phần ngạo nghễ, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi muốn làm gì với cô ấy thì làm, không cần người ngoài hỏi đến.”

La Hạo tiến lên, tóm lấy vạt áo trước ngực Phan Đông Minh rồi quát to: “Anh là đồ khốn nạn! Anh dám động đến cô ấy...”

Phan Đông Minh không hề phản kháng, còn chưa đợi anh nói xong đã cướp lời: “Tôi dám động đến cô ấy? La Hạo, hai năm trước cô ấy đã là người của tôi rồi, cậu, cậu chỉ là kẻ xen vào giữa. Người đàn ông đầu tiên và cuối cùng của cô ấy đều là tôi. Chỗ ảnh đó của Ninh Tiêu Nhã quả là không tồi, tôi có thể tặng cho cậu làm kỉ niệm. Nếu muốn so cao thấp, lúc nào tôi cũng có thể tiếp, tôi chỉ cảnh cáo cậu, La Hạo, chỉ một lần này thôi, nếu muốn tốt cho cô ấy, thì cách xa cô ấy một chút!”

La Hạo nhìn chăm chăm vào ánh mắt Phan Đông Minh, bỗng nhiên hiểu được, anh cười lạnh, cũng không chịu thua, buông tay ra rồi ngồi lên sofa, lạnh lùng nói: “Thật không? Anh đã tự tin như vậy rồi sao còn đến tìm tôi nói chuyện này, mà anh nói những lời này ra, hoàn toàn chứng minh anh chột dạ. Đông tử, anh có thể mua lần đầu tiên của cô ấy thì liệu sẽ mua được lần cuối cùng của cô ấy sao? Biết không, tôi thực hoài nghi, người xen giữa trong lời anh nói nhỏ bé thế nào, nhỏ bé đến mức khiến anh phải ganh tỵ, khiến anh không chút mặt mũi mà chạy đến cảnh cáo tôi? Ha ha, Đông tử, anh làm vậy chỉ có thể cho thấy rõ một vấn đề, đó chính là Tạ Kiều căn bản không yêu anh, căn bản là không cần anh, giữa hai người chỉ là giao dịch, nếu cô ấy có ý thì liệu có bị người ta chụp ảnh được không? Nói cho cùng, nếu cô ấy yêu anh, cô ấy sẽ đi cùng tôi mà như keo như sơn sao? Đừng ngu ngốc thế nữa, lừa mình dối người không phải là phong cách của anh, thừa nhận đi, anh yêu cô ấy, mà cô ấy, không, yêu, anh.”

Phan Đông Minh chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, trong cổ họng có vị ngòn ngọt, từng chữ La Hạo nói ra như một thanh kiếm đâm vào lòng hắn. Hắn sao có thể cứ đứng vững mãi mà không khụy cho được, hắn không chịu nổi. Dường như khi thanh kiếm ấy được rút ra, hắn cũng không muốn xem vết thương sâu đến đâu, không muốn nhìn vết thối rửa đến ghê người, nhưng cơn uất hận khiến hắn muốn banh người trước mặt ra thành trăm mảnh! Không sai, chỉ cần anh chết Tạ Kiều mới không còn đường lui, chỉ cần anh chết hắn mới có thể một mình chiếm được người con gái kia! Những suy nghĩ ẩn hiện này không phải vì đồng ảnh chụp, nhưng rất cực vì cái gì hắn cũng không biết nữa, lửa giận thiêu cháy hắn, thống hận bao phủ hắn. Thật sự không chịu được vẻ kiêu ngạo coi khinh của La Hạo, hắn lao đảo tiến lên tóm lấy La Hạo, muốn xé rách anh ra, hắn muốn đốt trụi anh, lại như thể một người sắp chết chìm vớ được cây cọc gỗ, hai mắt đỏ sọc, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu, cô ấy đi đâu!”

La Hạo dễ dàng gạt được hắn ra, vẫn lạnh lùng nói: “Cô ấy đi đâu vì sao tôi phải nói cho anh, anh vẫn nên tỉnh táo lại đi. Chỗ ảnh đó đúng như anh nói, chụp rất đẹp, anh đã tặng cho tôi làm kỉ niệm, tôi cũng không khách sáo mà vui lòng nhận. Cửa ở bên kia, anh đi thông thả, không tiễn!”

Đời này Phan Đông Minh chưa từng thua thảm hại như vậy. Chỉ mấy câu ít ỏi của La Hạo đã đánh trúng vào điểm yếu ớt nhất của hắn, dễ dàng đánh gục hắn. Một chuyện này hắn đến đây quả thực là tự rước lấy nhục, như một con gà trống bại trận chỉ có thể âm thầm liếm miệng vết thương, mà nguyên nhân, chẳng qua chỉ là một câu, “cô ấy không cần – cô ấy không yêu” mà thôi.

Thì ra con người mà hắn tự cho là rắn rỏi lại bạc nhược như quả bóng hơi đến vậy. Bị một gã đàn ông khác cười lạnh, nhạo báng, còn có gì có thể dể kích sự tự tin và kiêu ngạo của hắn cho bằng. Trong nháy mắt, bao nhiêu máu đường như xộc mạnh lên tận óc hắn, mạch máu đập loạn, các đốt ngón tay kêu răng rắc, hai hàm răng cắn chặt, mà đôi bàn tay có thể xoay chuyển cục diện nay lại vô lực, đôi môi run rẩy không thể phát ra âm thanh gì. Thật đau đớn! Ánh mắt La Hạo như hai cái dùi khoét sâu vào xương cốt hắn, có nằm mơ hắn cũng không ngờ đến một ngày mình lại vì một người phụ nữ mà chịu đả kích như vậy.

Rời đi như thế nào hắn cũng không biết, đến lúc tỉnh táo lại hắn mới phát hiện ra mình đang ngồi trong xe. Chỉ thấy đau đầu, đau lòng, loại đau này khiến hắn run rẩy đến không thể khống chế được, chỉ có thể gục trên tay lái thở hổn hển, như một người bị bệnh tim vậy.

Khi điện thoại đổ chuông, hắn vẫn nhắm mắt, sờ soạng tìm điện thoại rồi bắt máy. Tay Lương hẹn gặp hắn, hắn lại nghĩ, nhanh như vậy sao? Không phải đã nói là trong vòng bốn mươi hai giờ sao? Nhưng hắn không hỏi mà chỉ nói: “Được.”

Ninh Tiêu Nhã không hề đi, mà chỉ trốn ở một góc cầu thang thầm tức giận. Cô ta giận La Hạo không để ý đến mình, lại càng giận mình không có cách nào đối với anh, lúc kẻ sát cơ thể sốt sình sịch của người ta là lại cuống lên. Cô ta nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc giật mình quay lại thì phát hiện ra là Phan Đông Minh với vẻ mặt hằm hằm. Cô ta bỗng nhớ đến La Hạo, lúc chạy vọt vào thì thấy bóng dáng người đàn ông đang đứng trước cửa sổ yên lặng hút thuốc. Cô ta cuống quýt giật lấy điếu thuốc, tức giận nói: “Cổ họng như thế rồi mà còn hút thuốc.”

La Hạo để mặc cô ta cướp đi, lại châm một điếu khác, không nhìn cô ta mà nói: “Ninh Tiêu Nhã, cô thật sự đem ảnh chụp cho Đông tử, cô được lắm, rất giỏi, nếu Tạ Kiều có chuyện gì, tôi tuyệt đối không tha cho cô.”

Lòng Ninh Tiêu Nhã lạnh đi, nước mắt chảy xuống, cô ta nghẹn ngào nói: “Em không có cách nào cả La Hạo, em yêu anh, em không muốn mất anh, em không có cách nào cả...”

Không có cách nào. Ánh mắt La Hạo nhìn vào khoảng không, thở dài một hơi, giọng nói như từ một phương xa truyền đến: “Cô cũng đi đi, tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Ninh Tiêu Nhã khóc lóc rời đi, cô ta không dám chọc giận La Hạo nữa. La Hạo đứng trước cửa sổ bấm số điện thoại của Tạ Kiều. Đây là dãy số sau này anh mới biết nhưng vẫn chưa gọi đến, cũng không ai biết rằng anh đã vất vả kiểm chế mình để không gọi đến. Quả nhiên không gọi được, anh liền gửi tin nhắn, cũng không biết đã nhắn bao nhiêu tin, đến khi anh ngẩng đầu thì phát hiện ra phố đã lên đèn.

Tay Lương nhả nhặn ngồi đối diện Phan Đông Minh, nói cho hắn những manh mối đã điều tra được trong thời gian ngắn nhất, lúc Phan Đông Minh ngẩng đầu, anh ta liền cười: “Trước mắt chỉ có thể nói với cậu thể thôi, nhưng mà đừng ôm kỳ vọng quá lớn, trực giác của tôi nói rằng cô ấy không ở thành phố nữa. Các anh em của tôi đang tìm ở các cửa khẩu, chỉ cần không phải lên trời xuống đất, tôi cam đoan sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho cậu.”

Phan Đông Minh trầm mặc gật đầu, chợt nghe tay Lương nói: “Có điều, cậu có thể đi hỏi trước bạn bè của cậu. Gặp người liên lạc điện thoại cuối cùng này đi, mọi manh mối sẽ đều liên quan đến cậu ta.”

Phan Đông Minh mệt mỏi dựa vào sofa, thấp giọng nói: “Cảnh Sinh, cảm ơn anh.”

Tay Lương cười cười: “Giữa chúng ta mà còn phải khách sáo vậy sao?” Anh ta nhìn vào ảnh tư liệu của Dương Quân rồi nói: “Nếu không thì thế này đi, cậu không cần ra mặt, người này giao cho tôi, tôi sẽ giải quyết. Muốn lấy thông tin từ miệng một người nào đó, so với cậu, tôi có nhiều biện pháp hơn đấy.”

Phan Đông Minh nhắm chặt mắt, day day trán, cuối cùng xua tay: “Thôi đi Cảnh Sinh, đừng gây phiền phức cho tôi, đừng động đến người này, tôi có thể xử lý được.”

Tay Lương nhẹ nhàng cười: “Tốt lắm, nếu thật sự không giải quyết được, cậu biết có thể tìm tôi ở đâu mà.”

Lúc Phan Đông Minh đến tìm Dương Quân, tên kia còn đang ở nhà hối hận không thôi, buồn khổ vô tởc.

Từ Thiên Tân trở về, anh cảm thấy mình rất vĩ đại, giải thoát được ột cô gái sầu khổ, hóa giải được mâu thuẫn của bạn bè. Không phải hai người kia vì Tạ Kiều mà cách lòng sao, mà dù sao cô gái kia cũng không vui, cho cô ấy biến mất đúng là vẹn cả đôi đường. Càng nghĩ anh càng cảm thấy mình thật cao thượng, tư tưởng thông suốt, làm được chuyện tốt, trong lúc ngủ vẫn còn cảm thấy thư thái. Nhưng đến buổi tối hôm sau anh liền mất ngủ, bồn chồn nghĩ, Tạ Kiều vốn đơn thuần lại hơi ngốc, người khác nói gì cô đều tin, lại thêm gương mặt xinh đẹp, ngộ nhờ lúc lên tàu bị bọn buôn người nhìn trúng thì đúng là không thể thú vị nổi, nếu bị lừa bán đến vùng rừng núi thâm sâu thì phiền rồi. Anh lại càng bất an hơn. Cô hồ ly này không hề có tin tức gì, ngày thứ ba sau khi tiễn cô đi mà cô vẫn chưa gọi điện cho anh, quả thật khiến anh đứng ngồi không yên, đi làm cũng không còn tâm tư nữa, ăn cơm không thấy vị, ngay cả đi toilet cũng chán nên anh bắt đầu bị táo bón. Dương Quân lại nhũ mày vô tởc, trong lòng oán hận nghĩ: Con bé này, ngồi tàu hỏa đi mặt trắng chắc, sao ba ngày rồi mà vẫn không có tin tức gì, chẳng phải ngăn dậm xa xôi mà lại không thể cho tôi một mẩu tin sao, hay là bị bán đi thật?

Sáng sớm hôm sau anh bắt đầu gọi điện thoại, không gọi được, lại liên hệ với quản lý tài khoản ngân hàng, thể tín dụng anh đưa cho Tạ Kiều cũng không thấy sử dụng đến. Anh thật sự trọn tròn mắt, như thể cô gái kia là làn khói phồng qua anh, chỉ chớp mắt là không thấy đâu.

Lại thêm hai ngày nữa, vẫn không có tin tức của Tạ Kiều. Sự sốt ruột tra tấn anh đến phát điên, khi ở nhà, đến cơm nước cũng không buồn nhớ đến. Lần này Phan Đông Minh tìm đến cửa nhà, từ mắt mèo nhìn ra thấy Phan Đông Minh, anh oạt người dựa lên cửa, một tay tóm chặt áo trước ngực, một tay làm dấu thánh giá, thì thào nói: “Lạy Chúa, lạy thần, con tình nguyện giảm đi hai cân, trăm ngàn lần dừng để gã kia nói cho con biết rằng cô ấy đã bị bán đi thật,”

55. Chương 55

Có lẽ cuộc đời cô từ nay về sau sẽ trở nên tươi đẹp, không ai có thể cướp đi lòng tự tôn của cô...

Dương Quân hoàn toàn ngây ngốc, cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi giày mình. Lúc Phan Đông Minh ném tập tài liệu mà tay Lương tìm được lên người anh, anh chỉ liếc mắt một cái là đã biết mình lộ rồi, lại chột dạ. Anh chưa từng thấy Phan Đông Minh tức tối thành ra cái dạng này, lúc đầu anh còn tươi cười nói đùa: “Không phải chỉ là một cô gái hay sao, tối nay đến hội sở đi, em giới thiệu cho anh một em gái trẻ đẹp, còn quyến rũ hơn cả Tạ Kiều. Tạ Kiều cứng đờ như thanh gỗ mục ấy, có gì tốt đâu cơ chứ...”

Anh còn chưa nói xong, Phan Đông Minh đã lao đến như con sư tử, tóm lấy anh. Vóc dáng Dương Quân không thấp, cũng đến một mét tám, nhưng lại bị Phan Đông Minh tóm cổ lôi đến cạnh bếp trông y như con vịt quay, sau đó lại bị hất lẳng xuống sofa, trong ngực run lên bần bật như có một cái ống bễ đang thổi. Phan Đông Minh quỳ một đầu gối lên sofa, xóc Dương Quân dậy. Dương Quân đuối lý nên cũng không đánh trả, để mặc cho hất phát tiết, sau đó anh mới lau vết máu ở khóe miệng và nói: “Đánh thì anh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, bây giờ nói đi, em có thể chịu được, Tạ Kiều sao rồi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Anh nâng mí mắt lên nhìn trộm Phan Đông Minh một cái. Phan Đông Minh đang thở dốc, một tay ôm ngực như thể nơi đó đang rất đau, lại chậm rãi tóm chặt áo rồi ngồi xuống sofa, bàn tay hẩn nắm lấy áo rất chặt, chặt đến nỗi khiến Dương Quân lo hã hẩn sẽ tự moi tim ra đến nơi. Dương Quân khịt khịt mũi, cảm thấy nóng nóng liền đưa tay sờ, chảy máu, anh tìm khăn tay, lại ngây ngốc nói với Phan Đông Minh: “Này, anh nói chuyện đi chứ, Tạ Kiều không có tin tức gì, em cũng lo lắng mấy ngày rồi.”

Lúc này Phan Đông Minh mới lấy điện thoại ra, bấm một dãy số rồi đưa cho Dương Quân: “Cậu đưa Tạ Kiều đi như thế nào thì nói toàn bộ với Cảnh Sinh đi.”

Mí mắt Dương Quân giật lên, lại đành phải nhận điện thoại, sau đó trả cho Phan Đông Minh: “Anh ta muốn nói chuyện với anh.”

Nhận điện thoại, chợt nghe tay Lương nói: “Người đi cũng đã gần một tuần, nếu ra Hà Bắc thì không phải địa bàn của tôi. Tôi sẽ cố gắng nhờ bạn bè hỗ trợ, tốt nhất là cậu nên hợp tác với người phía nhà nước đi, như thế có thể tiết kiệm thời gian.”

Phan Đông Minh mệt mỏi dựa vào sofa, giọng nói khàn khàn: “Tôi hiểu rồi.”

Tạ Kiều không hề biết chính mình đã trở thành đối tượng tìm kiếm của “hắc bạch lưỡng đạo”, vẫn đứng ngây ngẩn ở một nhà ga không biết tên, cứ nghĩ đến lại thấy như đang nằm mơ. Tuy rằng có thể bỏ đi nhưng cơ hội đến quá nhanh khiến cô không thích ứng kịp, nhưng dù sao cũng là cơ hội. Dương Quân nói không sai, không thử mà đã từ bỏ, nếu buông tay thì sao có cơ hội được. Có lẽ cuộc đời cô từ nay về sau sẽ trở nên tươi đẹp, không ai có thể cướp đi lòng tự tôn của cô, rồi sẽ được hạnh phúc bên một người đàn ông, chỉ có những tháng ngày yên bình.

Nổi kích động ban đầu dần lắng xuống, cô nhìn mấy căn phòng nhỏ tồi tàn nhưng khá sạch sẽ xung quanh. Đây là phòng đợi của nhà ga, phía trên có mấy tấm ván ghép lại thành một cái biển, chữ cũng hơi mờ, chỉ nhìn thấy mấy chữ “Nhà ga Xuyên Tây”.

(Ngày trước, Xuyên Tây chỉ 1 vùng rất rộng quanh khu vực Miên Dương.)

Cô không biết đây là đâu, cô đổi mấy lần tàu, người ta đều hỏi “Cô đi đâu?”, cô đều trả lời đi xa chỗ này một chút, rồi đi đâu cô cũng mơ hồ. Trên tàu càng ngày càng có nhiều người nói tiếng Tứ Xuyên, họ dùng tiếng địa phương, có nhiều người còn dùng thứ tiếng mà cô không thể hiểu được, có lẽ là tiếng của dân tộc ít người. Cuối cùng, có người cùng toa nói, phía trước có vụ sạt núi đá, phá hỏng đường sắt nên không thể đi tiếp được nữa. Lúc này cô mới mơ màng xuống xe theo những người khác, lại nghĩ thầm, mình ngồi tàu hỏa hai ngày ba đêm, chắc cũng đủ xa rồi. Nhưng giờ đến một nơi xa lạ, cô chỉ có thể đứng yên tại nhà ga, không biết nên đi đâu.

Nơi này còn lạnh hơn Bắc Kinh, chỉ một làn gió nhẹ thổi qua đã đủ xuyên thấu quần áo, cơn lạnh khiến cô run lên. Phía sau có một cậu bé khoảng mười bốn mười năm tuổi, trên lưng đeo một cái túi mìn trông không giống túi leo núi lắm, đi đến bên một chiếc công nông không thể tồi tàn hơn được. Lại có một người đàn bà hỏi bằng giọng the thé: “Vào thung lũng, có ngồi xe này không? Đây là chuyến cuối cùng, không lên là không còn đâu đấy.”

Thằng bé hỏi: “Đi chứ, nhưng bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi.”

“Cái gì! Ba mươi? Cháu tặng miễn phí cho bác một con dao cho bác chém này, ba mươi cái gì chứ? Thét giá trên trời luôn.”

“Xăng lên giá mày không biết à? Không lên thì thôi, vào phòng đợi mà ngồi chồm hổm một đêm nhá, sáng mai thì xuống mười lăm.”

“Thế thì bác cũng không thể đòi gấp đôi được, mười tám đi, nếu thế cháu sẽ đi.”

“Không được, thế thì tao không đi, đường núi ngoằn ngoèo lại tối om, không có tiền thì đừng đi.”

Thấy thằng bé nhắc chân đi, Tạ Kiều bước đến bên cạnh nói: “Chị cũng đi, hay là hai chúng ta chia đôi đi.”

Người đàn bà nhìn Tạ Kiều, lại nhìn sắc trời, không kiên nhẫn mà nói: “Đi đi đi, ngồi lên đi.”

Thằng bé phớt lờ, cố gắng mở to đôi mắt phù mí lên, thở hắt hắt, nói với Tạ Kiều: “Có tiền nên muốn đốt sao? Chẳng qua bà ta thấy có mỗi một cái xe, sư tử há to mồm, chị ngốc à mà chịu bị lừa.”

Tạ Kiều nhìn đôi mắt hơi sưng của thằng bé rồi nói: “Chị đồng ý bị lừa, nếu không em vào phòng chờ đi, không khéo đông thành que kem đấy. Xe này chị bao, em có ngồi lên hay không?”

Thằng bé nhìn Tạ Kiều, nhìn chiếc xe, rồi lại nhìn trời, “Em có ngu mới ngồi lên. Nói cho chị biết, em không có tiền đưa cho chị đâu.”

Người đàn bà kia hớn hở mặt mày, nói với thằng bé: “Mày lại đây, lục người nào.”

Thằng bé nhảy như châu chấu, kêu ầm lên: “Cái gì! Lục người! Bà bị điên à.”

Người đàn bà nói: “Không phải mày bảo tặng tao một con dao sao, gần cuối năm rồi, tao phải cẩn thận. Dao đâu? Tịch thu.”

Dọc đường đi Tạ Kiều đều mỉm cười, trộm nhìn thằng bé với sắc mặt như người đá, lại nói: “Này, em có dao thật không đấy?”

Thằng bé lườm cô một cái, hậm hực lục túi, lấy ra một mớ tiền đưa cho Tạ Kiều: “Chị đếm đi, đây là mười tám đồng, chỗ còn lại em không có đâu, coi như chị xui xẻo.”

Có một người phụ nữ đứng sau thằng bé nháy mắt một cái, Tạ Kiều hơi sững sốt rồi lại gật đầu. Bà nói: “Tối nay cháu ngủ ở nhà cô đi, có điều tiền xe không thể gửi cháu rồi.”

Tạ Kiều nở nụ cười, “Cháu không cần tiền xe đâu, cảm ơn cô.”

Người phụ nữ sững sốt, nghĩ bụng, người thành phố thật kỳ quái, không trả tiền xe mà còn cảm ơn mình. Bà nói: “Không có cơm đâu, cô chỉ nấu cháo thôi, muốn một bát không?”

Thứ cháo mà bà ấy nói chẳng khác gì hồ lôăng, không có thức ăn gì, nhưng Tạ Kiều lại húp có vẻ rất thoải mái. Người đàn bà kia đi chuẩn bị giường cho cô, cô lại cùng thằng bé vừa nướng bánh mì bên lò lửa vừa nói chuyện phiếm. Cô hỏi nó: “Em tên gì?”

Thằng bé cố nuốt miếng bánh mì rồi nói: “Nếu em nói ra chị đừng có cười đấy.”

“Chị cười để làm gì chứ.”

“Em tên là Vương Đại Nhân.”

(Vương mắt to)

“Phụt...” Tạ Kiều phun cháo ra, cô vỗ vỗ ngực rồi nhìn lên đôi mắt tin hìn của Vương Đại Nhân. Vương Đại Nhân tức tối nhìn cô, hỏn hển nói: “Em biết ngay mà. Em đã bảo là không được cười mà, nếu chị còn dám cười em sẽ đuổi chị đi.”

Tạ Kiều cuống quýt xua tay, nói: “Chị không có ý đó, chị không cười em, chị chỉ muốn hỏi, hỏi em bao nhiêu tuổi rồi, sao lại một mình ngồi tàu hỏa thôi.”

“Bố em mất sớm, mẹ em không biết chữ, toàn tính sai nợ. Mẹ em muốn em đi học, trong tương lai có thể làm tốt việc buôn bán. Trường em cách chỗ này mấy chục cây số, cũng sắp tốt nghiệp rồi.”

“Thế mỗi ngày em đều đi đi về về như thế hả? Vậy thì tốn tiền xe lắm.”

“Em ở lại trường, hai tháng về nhà một lần.”

Nghe thấy lời của Vương Đại Nhân, Tạ Kiều lại nghĩ đến lúc mình còn đi học, cũng một mình ở lại trường như vậy. Cô thở nhẹ ra, nói với Vương Đại Nhân: “Học cho tốt vào, tương lai còn có thể học lên trường cao hơn, học xong đoàn hoàng rồi thì cả đời không phải lo lắng nữa.”

Vương Đại Nhân cắn một miếng bánh mì to, lầm bầm nói: “Thật ra em không thích đi học, ai cho em học phí chứ, chỉ dựa vào cửa hàng bé tẹo của mẹ em, nuôi sống em cũng đủ chật vật rồi.”

Cô nằm trên tấm phản cứng, trên người lại là chiếc chăn bông nặng trĩu, thời tiết không tốt nên chăn cũng hơi ẩm, chẳng ấm chút nào. Vì lạnh nên Tạ Kiều nằm co ro, nhưng do ngồi tàu hỏa lâu nên cô cũng quá mệt mỏi, nặng nề đi vào giấc ngủ.

56. Chương 56

Cô rất quý những người ở đây, thân thiết, nhiệt tình, lại hiếu khách, giữa người với người chỉ có sự hòa hảo, không tranh đua.

Tạ Kiều tỉnh lại vì quá lạnh, cả ổ chăn y như cái hầm băng, hai bàn chân cô cũng lạnh toát, lại thêm cái phản cứng khiến lưng cô đau ê ẩm. Cô duỗi lưng, tuy rằng trong người không thoải mái nhưng tinh thần thì rất phấn chấn. Cô ra khỏi phản, đến một gian nhà nhỏ. Mẹ của Vương Đại Nhân mặc một chiếc áo bông cực dày ngồi khâu áo trong cửa hàng, trước mặt là một cái lò sưởi nhỏ, vừa thấy Tạ Kiều bà đã nói: “Cơm ở bên kia kia, vẫn còn nóng đấy, cháu mau ăn đi.”

Tạ Kiều nhìn quanh gian tạp hóa của bà rồi hỏi: “Có bán bàn chải với kem đánh răng không cô?”

Người phụ nữ không ngẩng đầu mà chỉ đưa tay ra chỉ: “Có đấy, tự lấy đi.” Bà lại nhìn đôi giày của Tạ Kiều, “Cháu không lạnh à, hôm nay lạnh thế mà cháu vẫn chỉ đi như thế, nếu bị ốm do rét thì không tốt đâu.”

Tạ Kiều cúi đầu nhìn xuống chân mình, “Lúc đi vội quá nên không chuẩn bị kịp, ở đây cũng lạnh thật đấy.”

Sau khi rửa mặt xong, Tạ Kiều bước đến bên cạnh bếp lò, vừa mở vung ra đã ngửi thấy mùi thơm, cháo trắng nấu chung với khoai lang vàng, vừa đẹp mắt lại vừa khiến người ta thèm ăn. Người phụ nữ bước vào múc cho cô một bát và nói: “Ổ thôn nhỏ trong núi như bọn cô chẳng có gì ngon, cháu ăn tạm đi.”

Ăn xong, Tạ Kiều lấy túi xách, rút ra một trăm đồng đưa cho người phụ nữ, “Cô à, cảm ơn cô đã cho cháu ở qua đêm, nếu không cháu cũng không biết nên đi đâu. Đây là tiền cơm, cô nhận đi.” Người phụ nữ nhìn chỗ tiền, không nhúc nhích, “Cháu làm gì đấy, có ai ra khỏi nhà mà không có lúc khó khăn đâu. Cháu cầm tiền lại đi, hai bát cháo loãng sao có thể lấy từng này tiền, bọn cô cũng phải ăn cơm, thêm cháu cũng chỉ là thêm một bát thôi mà, cầm lấy đi.”

Người phụ nữ nói xong liền xoay người rời đi, Tạ Kiều đành phải thu tiền lại rồi bước vào gian hàng. Người phụ nữ kia vừa khâu áo vừa hỏi: “Cô gái à, thằng bé nhà cô nói, cháu đi du lịch à?”

“Vâng.”

“Người ta đi du lịch toàn đi cả đoàn, đâu có một mình như cháu, người nhà cháu yên tâm thế sao?”

“Cháu ở một mình, họ cũng chẳng phải lo lắng.”

“Người nhà cháu cũng thoải mái thật đấy, nhưng bây giờ không phải mùa du lịch, mùa du lịch là mùa xuân mà, người trong thành phố các cháu không phải là thích đi chơi vào Đạp...cái gì Đạp ấy nhỉ?”

“Đạp thanh.”

“Ha ha, đúng là Đạp thanh, người làm công tác văn hóa ăn nói dễ nghe thật đấy.”

Tạ Kiều nở nụ cười, “Cô cũng thật biết đùa.”

“Nghe giọng cháu thì không phải người bản địa, cháu từ đâu đến thế?”

“Bắc Kinh ạ.”

“Bắc Kinh? Trời ơi, thành phố lớn, ở đó tốt hơn bao nhiêu sao cháu lại đến chỗ rừng rú này của bọn cô?”

“Chỉ là buồn buồn nên muốn ra ngoài thôi ạ.”

“Ở chỗ này có gì hay mà chơi đâu cơ chứ, ngoài mấy ngọn núi cũng chỉ còn đá tảng, đường cũng không dễ đi. Nếu đi du lịch sao cháu không đến Cửu Trại Câu, chỗ đó rất được, có núi có nước, phong cảnh đẹp lắm, có điều mùa đông cũng lạnh ra phết.”

Vương Đại Nhân hấp tấp chạy từ ngoài vào, ngồi xổm cạnh bếp lò, vừa sưởi vừa nói: “Này, chị không đi được đâu, em nghe Râu bảo ở trấn trên núi lở đầy đất đá lấp kín đường rồi, xe không chạy qua được.”

Mẹ thằng bé dừng việc trong tay lại rồi hỏi: “Cái gì? Lở núi? Thế chắc vài ngày mới thông đường được à?”

“Ai biết được, nhưng mà người ta bảo người trấn trên sẽ tự mình làm, cuối năm rồi mà không thông đường thì bán hàng cho lộn à.”

Tạ Kiều nghĩ ngợi, dù sao mình cũng không có chỗ nào để đi, nhưng hôm nay quá lạnh, cứ ở mãi đây cũng không có gì không tốt cả, cô liền nói với người phụ nữ: “Cô ơi, cô xem, cháu cũng không đi ngay được, như thế này được không, cháu ở chỗ cô, cháu sẽ trả tiền cơm và tiền nhà cho cô, coi như cô mở nhà trọ, được không ạ?”

“Ồ thì ở thôi tiền nong gì.”

“Vậy không được, tối qua cô cũng không lấy tiền, cháu thấy tình hình hôm nay cũng không tốt cho lắm, đường cũng không biết bao giờ mới sửa xong, lại sắp hết năm rồi, cháu gửi cô ít tiền để mua đồ Tết, được không ạ?”

Người phụ nữ hôn hờ cười nói: “Chưa thấy ai như cô gái này, người ta không cần tiền mà cứ nằng nằng đòi đưa. Được rồi, cháu tự tính rồi đưa đi, ở đến bao giờ cũng được.”

Vương Đại Nhân nói với người phụ nữ: “Con nói có sai đâu, đầu óc chị ấy có vấn đề, có tiền muốn đốt bỏ.”

Người phụ nữ cầm cái que bên cạnh lên đánh, lại mắng thêm: “Thằng ranh, nói xằng nói bậy, biến đi.”

Vương Đại Nhân nhảy phốc lên, vừa nhăn mặt vừa cười nói: “Hầy, mẹ đánh đi, mẹ đánh đi.”, lại nhảy tót ra ngoài hiên rồi chạy đi.

Người phụ nữ bật cười, nói với Tạ Kiều: “Bố nó chết sớm, không có ai dạy dỗ nên cứ xác xược, cả ngày khiến cô bực chết đi được.”

Tình mẫu tử khiến Tạ Kiều không khỏi hâm mộ, bỗng nhiên cô rất nhớ mẹ. Cũng không biết từ lúc nào, mẹ luôn rất cẩn thận với cô, luôn sợ cô khó chịu, cô cũng sợ chạm đến nỗi đau của mẹ, dần dần khiến giữa hai người trở nên hơi khách sáo, không còn tồn tại tình mẫu tử gần bó như thế này. Giờ nhìn thấy cảnh tượng này, cô bỗng rất xúc động, không khỏi nói: “Em trai cũng rất tốt bụng, cô cũng lương thiện, lúc cháu đến đây không quen không biết mà giúp đỡ cháu, cháu rất cảm kích.”

Người phụ nữ nhìn cô, “Cô gái, cháu tên gì nhỉ?”

“Cháu tên là Tạ Kiều, cô cứ gọi nhũ danh của cháu đi, Kiều Kiều, mẹ cháu cũng hay gọi cháu như vậy.”

“Thằng bé nhà cô tên là Vương Đại Nhân, nó hay bị cười vì cái tên này lắm. Lúc nó một tuổi bố nó vẫn đang làm trong hầm mỏ nhưng bị chết, cô không biết chữ, cũng chẳng có văn hóa, lại lười nghĩ tên cho nó, thế nên giờ mới để nó bị cười thế, nhưng dù sao cũng gọi thành quen rồi. Cô nhìn cháu có vẻ không lớn hơn thằng bé nhà cô là mấy, chắc tầm hai mươi nhỉ?”

“Vừa qua sinh nhật hai mươi hai, giờ là hai mươi ba ạ.”

“Chắc chắc, nhìn cháu mặt hoa da phấn xinh đẹp thật đấy, cô nghĩ là mẹ cháu cũng lo lắng cho cháu một mình ở ngoài lắm, kiểu gì cũng là con nhà khuê các, đầu thế như mấy đứa vợ vãn. Cô nói chuyện bồ bả thế đấy, nếu có chỗ nào không vừa ý, cháu đừng để bụng nhé.”

“Không đâu, không đâu, cháu còn mong có người nói chuyện như thế với cháu ấy chứ.”

Người phụ nữ đứng dậy rời đi, một lúc sau quay lại, trong tay cầm theo một bộ quần áo hoa, còn có một đôi giày kiểu cũ, bà nói với Tạ Kiều: “Cô thấy cháu không mặc vừa đâu, nhưng đừng xem thường thời tiết trên núi này, thay đổi nhanh lắm. Nếu cháu không chê thì mặc vào đi, đừng thấy nó xấu nhé, ấm hơn nhiều bộ quần áo trên người cháu đấy.”

Tạ Kiều mặc xong, đứng soi trước cái gương nhỏ, nếu cô tết mái tóc ngắn này sang hai bên thì có thể trở thành một cô bé thôn quê rồi. Vương Đại Nhân bước vào, vừa nhìn thấy cô đã cười: “Chị Kiều Kiều, chị mặc bộ này trông càng ngốc hơn, chả khác gì mấy cô gái quê.”

Tạ Kiều đảo mắt liếc nó một cái rồi nói: “Chị thấy đẹp, lại còn ấm nữa.”

“Mẹ em bảo em lên núi hái nấm, còn nói là trưa nay sẽ hầm gà, chị có đi không?”

“Đi, chị đi với, chị chưa leo núi bao giờ, có xa không?”

Trên đầu Tạ Kiều đội chiếc mũ len của mẹ Đại Nhân, cắp theo chiếc rổ trúc bên sườn, đi theo Đại Nhân lên núi, trên chân là đôi giày cũ. Đầu đổ đầy mồ hôi, cô hỏi: “Đại Nhân này, hái nấm ở chỗ nào đây, còn xa lắm không?”

“Qua ngọn núi này thôi, nằm ở chỗ cái cây cao nhất kia kìa, sắp đến rồi, chị nhanh lên hơn được không, chậm quá đi mất.”

“Chịu thôi, đây là lần đầu tiên chị leo núi. Mấy cành cây này cứ mắc vào quần áo chị, chị sợ rách mất. Đợi chị với, không thấy em chị lạc đường chết.”

“Xem chị kìa, một con đường thôi mà cũng lạc được, đây là còn chưa đưa chị vào núi sâu hơn đấy. Ở đây còn có một chỗ ghê lắm, có tà môn đấy, nếu mà vào đấy em cũng không dám nói đâu.”

“Cái gì cơ, em cũng sợ sao?”

“Mọi người ở đây đều sợ, chỗ đấy âm u, không ai dám đến, vào là không về được.”

“Khiếp, đừng làm chị sợ, chẳng lẽ có ma à?”

Vương Đại Nhân lập tức nhảy chồm lên, nóng nảy với cô: “Em bảo này, chị lạy thổ địa ba cái đi. Mau!”

Tạ Kiều hoảng sợ, nhìn vẻ mặt thẳng thừng bé không giống nói đùa lắm, lại nhìn xung quanh thì phát hiện mình đã lên đến sườn núi, trong lòng cũng bắt đầu nổi lên nỗi lo khó hiểu, vội vàng cúi đầu ba cái rồi mới cẩn thận hỏi: “Đại Nhân, em đừng làm chị sợ nhé, rốt cục, tà môn gì cơ?”

Vương Đại Nhân tóm lấy cánh tay cô, vừa đi vừa nói nhỏ: “Em cũng nghe người khác nói thôi, chứ em chưa đi qua lần nào, nhưng mà có người đi qua rồi. Hôm đấy anh Râu đi chặn dê, vào nhầm chỗ, nhưng mà vừa vào là đã ngất xỉu, hai ngày sau mới ra được, đáng sợ hơn là sau đấy anh ý bị ốm mấy chục ngày liền, mà ngày nào cũng mê sảng, rồi sau cũng chẳng dám chặn dê nữa. Thế vẫn còn may chán đấy nhé, có mấy đứa con gái cũng đi hái nấm, đi rồi cũng không thấy về nữa. Ở đây bọn em đều gọi là động câu hồn, nghe Râu nói, gần chỗ đấy có khí độc, còn có người đến nghiên cứu nữa cơ, gọi là đội thám hiểm hay cái gì ý, nghe nói là vào đấy rồi cũng không ra được nữa.”

Tạ Kiều nghe xong thì thấp thỏm: “Thật hay giả đấy, thật sự ghê rợn thế sao?”

“À, nhưng mà cách chỗ này mấy chục cây đường núi cơ, chị không phải sợ, từ nhỏ em đã chơi trò chạy trốn trên núi này rồi, chị cứ đi theo sát em là không sao cả.”

“Woa, cây nấm này đẹp quá.”

Dưới một tán cây lớn có một loại nấm sắc sỡ, trên tán nấm màu hồng, lại điểm thêm mấy chấm trắng nhỏ. Tạ Kiều chưa bao giờ thấy loại nấm nào đẹp như vậy, sung sướng định hái lên, lại lập tức bị Vương Đại Nhân ngăn lại: “Đừng chạm vào, loại này có độc, ghê lắm đấy.”

Tạ Kiều lè lưỡi: “Là nấm độc à, nhưng mà đẹp thật đấy.”

“Chị mà động vào thì một lúc sau sẽ váng đầu buồn nôn, nặng hơn còn bị đi ngoài, nặng hơn nữa là mất mạng.”

“Ghê thế! Vậy, loại nào ăn được?”

“Chị đi theo học hỏi đi, cô thôn nữ. Trong thành phố chắc chị biết nhiều thứ, nhưng đến chỗ này của bọn em thì chắc chắn là chị ngốc nhiều thứ lắm.”

“Ngốc cái gì?”

“Biết chơi mạt chược không? Chính là mạt chược á.”

“Này, Vương hẹp hòi, có em mới là ngốc ý.”

“Tạo phản, tạo phản rồi, dám bảo em hẹp hòi, xem ta xử lý cô em thôn quê này thế nào nào!”

Họ cười đùa âm ỉ cho đến đỉnh núi. Tạ Kiều phóng tầm mắt về phía xa, cây lá ở chỗ cô đứng có vẻ hơi héo úa, nhưng xa xa đồi núi trùng điệp, toàn một màu xanh.

Bữa trưa mẹ Đại Nhân thịt một con gà trống, gà mái còn đang độ đẻ trứng nên bà hơi tiếc. Tạ Kiều giúp bà đun ấm nước nóng để vật lông gà, rồi cô cùng Đại Nhân nhặt nấm ngâm vào chậu nước, trông chúng giống như những tán ô nhỏ vậy.

Trên ngọn núi cao, tuy rằng không có ánh nghe hồng, không có cầu, cũng không có ô tô đi qua, nhưng không khí thì lúc nào cũng trong lành thanh mát, mỗi sáng đều có thể nghe tiếng gà trống gáy gọi bình minh. Cuộc sống của Tạ Kiều ở một trấn nhỏ trong thung núi sâu này dần ổn định, cô giúp mẹ Đại Nhân

tính toán số bán hàng của tiệm tạp hóa. Cửa hàng tạp hóa vốn rất lạnh lẽo giờ vô cùng náo nhiệt, người trong trấn rất nòng hậu, cho dù không mua gì cũng đến tán gẫu với mẹ Đại Nhân vài câu, chủ yếu là đến để ngắm một cô gái xinh đẹp. Tạ Kiều cũng biết đến người mà Đại Nhân hay gọi là Râu, thực ra Râu không có hàng râu dài, chỉ vì anh ta mang họ Hồ*, là một anh chàng ngăm đen. Lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Tạ Kiều đã làm rơi cả điều thuốc đang ngậm trong miệng. Sau này Đại Nhân lại nói với Tạ Kiều, anh ta lớn vậy rồi mà chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như Tạ Kiều. Tạ Kiều mím miệng cười. Cô rất quý những người ở đây, thân thiết, nhiệt tình, lại hiếu khách, giữa người với người chỉ có sự hòa hảo, không tranh đua.

*Râu = Hồ tử

Mẹ Đại Nhân ngày càng thích Tạ Kiều, có thể nhìn ra cô gái này sống trong thành phố nhưng cũng rất dễ gần. Tuy rằng bà không thể lý giải nổi vì sao trời lạnh như vậy mà ngày nào cô bé kia cũng tắm, tắm xong lại chạy đến ngồi trước bếp lò, chỉ thiếu nước ôm cả cái lò vào lòng. Nhìn đôi môi run bần bật vì lạnh của cô, bà nghĩ, ngoài tật xấu này ra thì cô bé này khá tốt, nói chuyện nhỏ nhẹ, lễ phép, dễ nghe, còn giúp thẳng con bà làm bài tập, giúp bà giặt quần áo, sắp xếp gian hàng nhỏ lộn xộn của bà một cách ngăn nắp.

Chớp mắt cũng đã qua năm mới dương lịch, trời lại đổ mấy trận mưa, bùn bên đường dần đóng băng, đường núi không thông được nên Đại Nhân không thể đi học được, cả ngày ngồi một chỗ với Râu. Đến giờ cơm trưa nó lại quay về, vừa vào cửa đã ồn ào: “Có cơm chưa? Ăn xong em còn phải cùng Râu đi xem quân giải phóng.”

Tạ Kiều hiếu kỳ hỏi: “Quân giải phóng?”

“À, đường núi bị đóng băng không làm thế nào được, Râu bảo quân giải phóng đã đến sửa đường hộ rồi. Bọn họ siêu thật đấy, chỉ dùng máy móc tự động, không cần dùng người. Tẹo nữa em đi với Râu, Râu bảo em hỏi chị có đi không đấy.”

Tạ Kiều vén rèm cửa nhìn ra ngoài mấy lần rồi nói: “Không đi, lạnh lắm.” Cô tiện tay lật tờ lịch, đến Nguyên Đán cũng chỉ còn một thời gian ngắn nữa.

Hai ngày sau, đường đã được sửa xong. Xe quân binh vào trấn mua đồ, mua dầu, mua muối, mua tương, mắm, còn mua của mẹ Đại Nhân mấy con gà. Vì đường bị chặn nên hàng dự trữ gần như đã bán hết, mẹ Đại Nhân phải vào thành phố nhập hàng. Đại Nhân không nghĩ ngợi liền tin ngay, để Tạ Kiều ở nhà trông cửa hàng, còn nó thì theo mẹ vào thành phố mua thêm áo bông và giày. Đến tối mờ, rốt cục mẹ Đại Nhân cũng về, bà còn mua giúp Tạ Kiều một chiếc áo lông màu hồng nhạt, quanh viền mũ cũng có thêm ít lông mềm. Vương Đại Nhân thấy Tạ Kiều cười liền nói: “Chị mặc cái áo này rất đẹp.”

Sáng sớm tết Nguyên Đán hôm nay, Râu mang đến một tảng thịt lợn rừng, nói là người thân bắt được từ trong núi, cũng chia hết cho người trong trấn. Anh ta nhìn gương mặt trắng hồng của Tạ Kiều, nhỏ giọng nói: “Con lợn mẹ nhà anh mới đẻ, lợn con nhìn hay lắm, em có muốn sang xem không?”

Tạ Kiều cùng Vương Đại Nhân đến nhà Râu xem lợn con, mẹ Đại Nhân lại dặn, trưa nhớ về sớm vì phải gói bánh trôi tiền năm cũ.

Giữa trưa, trên đường về nhà, Tạ Kiều nói với Vương Đại Nhân: “Thì ra lợn con mới đẻ không có lông, nhìn hồng hồng, đáng yêu thật đấy, không kinh tẹo nào.”

Vương Đại Nhân liền chỉ vào áo của cô và nói: “Con lợn con đấy hồng hồng giống chị.”

Tạ Kiều âm ỉ vui đùa với nó, lại nhìn thấy trước cửa hàng của mẹ Đại Nhân có mấy chiếc xe, toàn bộ là xe màu xanh. Đại Nhân nói: “Mấy hôm nay đường không thông, cửa hàng của mẹ em có cực kỳ nhiều bộ đội đến mua hàng. Chị nói xem, họ mua cả gà nữa thì mẹ con em ăn gì đây. Mau đi nói với mẹ em đi, để lại một con để mừng năm mới.”

“Em đó, chỉ biết ăn thôi.” Vương Đại Nhân kéo tay Tạ Kiều chạy vào, vừa vào cửa hàng đã thấy mẹ nó kéo màn lên. Trông thấy Tạ Kiều, bà liền nói to: “Đang định đi gọi cháu đây, nhanh lên, trong kia có người tìm cháu.”

57. Chương 57

Hơn hai mươi ngày, tin tức từ phía tay Lương đều được báo về Bắc Kinh, tâm tình hẳn từ nổi giận đến thất vọng, bất an, lo lắng, hối hận, cuối cùng là sự yên lặng mà cầu nguyện.

Tạ Kiều vừa nghe mẹ Đại Nhân nói thế thì cảm thấy choáng váng như sét đánh thẳng lên đầu, trong lòng như có tiếng “phù phù”, cô kinh hãi, tim đập như vừa chạy tiếp sức cả chục cây số vậy, từng tiếng vang từ trái phải trong lồng ngực vọng ra đến nhức óc. Trong thoáng chốc, sắc mặt cô cũng chẳng khác sắc trời là mây, xám ngoét lại. Phản ứng đầu tiên là phải chạy đi, nhưng cô không thể nhấc chân lên nổi, chỉ run rẩy tìm lại giọng nói: “Cô, cô nói gì? Ai? Ai tìm cháu?”

Mẹ Đại Nhân không để ý đến sắc mặt bất thường của cô, chỉ kéo cánh tay cô dắt vào cửa hàng, bà nói: “Cô cũng không biết, cháu vào xem xem có quen không.”

Tạ Kiều bị mẹ Đại Nhân kéo vào trong như một cái bao tải. Nhìn thấy bốn người mặc quân phục, một người đàn ông cũng vận quân phục ngồi trên ghế băng, phong thái nghiêm chỉnh, cô không biết một ai cả. Vừa định đưa tay vỗ ngực, cô lại thấy trên cái bàn tròn có một tấm ảnh, trong ảnh là hình một cô gái có khuôn mặt nhỏ, đôi mắt to tròn, mái tóc rất dài, nhìn quen thuộc đến mức cô muốn bật khóc. Một người đàn ông đứng nghiêm dậy như mấy cái giá hàng trong siêu thị, mỉm cười với cô. Mẹ Đại Nhân hỏi Tạ Kiều: “Kiều Kiều, cháu biết họ không?”

Một người đàn ông nghiêm nghị nở nụ cười, lên tiếng nói: “Cô là đồng chí Tạ Kiều nhỉ, chào cô, chúng tôi ở quân khu Thành Đô.”

Tạ Kiều càng mơ hồ, định xấu bụng phủ nhận, nhưng nhìn tấm ảnh, cô đành miễn cưỡng nhỏ giọng nói: “Tôi không biết các anh.”

Người đàn ông nở nụ cười: “Cô không biết không sao, chỉ cần cô là đồng chí Tạ Kiều mà chúng tôi đang tìm là được. Nói đúng ra thì không phải là chúng tôi tìm cô, người muốn tìm cô đang đợi trong xe ở ngoài kia. Sao? Mọi người có thấy không?”

Lúc này Vương Đại Nhân mới lặng lẽ kéo Tạ Kiều, thì thầm hỏi: “Wow, chị quen với quân giải phóng?”

Tạ Kiều đẩy tay nó ra, bực bội trừng mắt với nó, “Đứng sang một bên đi. Không biết.”

Giờ phút này, đầu cô đau vô cùng, trong lòng bắt đầu nổi lên nỗi sợ hãi, lại không dám đoán mò người trong xe ở phía ngoài kia là ai. Nếu là Phan Đông Minh, lúc cô vừa về sao hẳn vẫn giấu mặt, hay là không thích ra trị cô một trận? Cô bắt đầu thầm cầu nguyện trong lòng, ngoài kia là chó hay mèo cũng được, nhưng tuyệt đối đừng là Phan Đông Minh. Mẹ Đại Nhân vẫn mơ hồ: “Cháu không biết? Thế sao họ lại cầm ảnh của cháu đến tìm cháu?”

Vương Đại Nhân đứng một bên ồn ào: “Nhưng mà, ai ở ngoài kia nhỉ? Để em ra đây xem.” Nó nói là làm. Tạ Kiều ngồi xuống ghế, không nói lời nào cũng không động đậy. Cô thầm nghĩ trong lòng, lần này thật sự không ổn rồi, trốn đến tận chỗ rừng núi hoang vu này mà vẫn bị tìm thấy, cô mới chỉ sống vô lo vô nghĩ được có hai mươi mấy ngày thôi mà, là cô xui xẻo hay thể lực của người kia quá lớn? Nếu ngoài kia đúng là Phan Đông Minh, tai họa gì sẽ chờ cô đây? Cô bất động nhìn mẹ Đại Nhân, bà nhẹ nhàng kéo tay cô lại và nói: “Cháu gái à, có phải là người nhà cháu đến tìm không, sao cháu không ra gặp? Đây chẳng phải là chuyện thấu tình đạt lý sao?”

Mấy người đàn ông mặc quân phục cũng không nói gì, chỉ đứng nghiêm và mỉm cười.

Tạ Kiều đành phải đứng dậy, thầm nghĩ đến thì cũng đến rồi, dù sao mình cũng không chạy được, dẫu cho ngoài kia là ai đi nữa thì cô cũng không trốn tránh được.

Cô chần chừ nhích từng bước nhỏ, mẹ Đại Nhân thấy thế liền giục cô: “Nhanh ra xem đi, con bé này.”

Rèm cửa bị mẹ Đại Nhân vén lên, một làn gió lạnh lùa vào luồng qua cổ cô. Cô run lên, làn gió kia như thổi cả vào cõi lòng cô khiến cô lạnh toát, nâng mí mắt lên nhìn. Ba chiếc xe đều là xe kiểu việt dã của quân đội, cách cửa hàng xa hơn một chút, trong chiếc xe kia đúng là có bóng người. Nhưng cô sợ không dám nhìn tiếp, lê từng bước ra ngoài. Vương Đại Nhân giang hai tay chắn trước cô rồi nói: “Chị Kiều Kiều, anh ta là ai? Hả?”

Tạ Kiều cảm thấy từng bước chân đều rất khó nhọc, giống như đi trên dây thép vậy, cả người khễ chao đảo, cứ đi được vài bước lại ngẩng đầu lên nhìn. Bóng dáng trong xe dần rõ ràng, cách xa qua một tấm kính mà vẫn có thể nhìn rõ hình dáng. Gió bỗng lùa vào từ phía trên cổ áo, lạnh như băng vậy, cô khễ rùng mình một cái mà cả người như nổi đầy da gà. Ánh mắt lạnh lùng kia chạm vào ánh mắt cô, cô liền cúi đầu, trong lòng vừa lạnh ngắt, vừa có cảm giác hận, lại không cam lòng, cả nỗi sợ hãi nữa. Bóng dáng kia là ai, có hóa thành tro cô cũng nhận ra được, là Phan Đông Minh.

Phan Đông Minh ngồi trong xe nhìn Tạ Kiều bước tới từng bước khó nhọc. Hắn ngồi nguyên tư thế, không nhúc nhích, ngay cả mí mắt cũng không chớp lấy một cái.

Ngay khi Tạ Kiều dừng lại cách xe mấy bước, rốt cục Phan Đông Minh cũng mở cửa xe bước ra, đứng nguyên tại chỗ, không nói lời nào. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô như hai mũi đục, dường như nó đang muốn đục thủng hai lỗ trên người cô.

Phan Đông Minh ăn vận vẫn chỉnh tề như bao lâu nay, mặc một chiếc áo choàng đen cùng một cái áo len cao cổ, quần jean màu lam sẫm và giày leo núi, nếu trên vai có thêm một chiếc balo leo núi nữa thì thật hoàn hảo, thực sự sẽ giống một người đi leo núi. Tạ Kiều thở dài, lại đành phải tiến lên hai bước, dừng lại trước mặt hắn, cố gắng không nhìn vào mắt hắn, nặn ra một nụ cười còn khó nhìn hơn cả khóc, lại lấy hết dũng khí nói: “Phan Đông Minh...Xin chào.”

Xin chào? Lời mở đầu này buồn cười biết bao. Phan Đông Minh không cười, vẫn lạnh lùng đứng im, hai tay đút trong túi quần jean, như thể vừa hóa đá giống ngọn núi nhỏ phía sau lưng hắn vậy.

Phía sau Tạ Kiều có tiếng nói đàn ông: “Đông Minh? Đây là người cậu muốn tìm sao? Đúng không?”

Lúc này bức tượng đá Phan Đông Minh mới có chút biểu hiện, bước từng bước mạnh mẽ lướt qua Tạ Kiều mà bắt tay với người đàn ông kia, lại lưu loát nói: “Đội trưởng Thẩm, thật không biết nên cảm ơn anh thế nào, nếu không có anh thì tôi cũng không thể tìm được. Đây là Tạ Kiều, em họ tôi. Tạ Kiều, còn không mau đến cảm ơn đội trưởng Thẩm đi.”

Tạ Kiều khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm, tôi hận anh ta còn không kịp chứ cảm ơn cái gì!

Cánh tay của cô bị Phan Đông Minh dùng sức kéo mạnh một cái khiến cô phải quay người lại, cô bắt đặc dĩ ngẩng đầu, nói một cách cứng nhắc: “Cảm ơn anh.”

Đội trưởng Thẩm cười, xua tay, “Không cần cảm ơn đâu, nếu đã tìm thấy người rồi thì cùng chúng tôi về đi. Sư trưởng Lưu muốn cậu ở lại Thành Đô vài ngày, vui chơi cho đã.” Đội trưởng Thẩm vừa dứt lời thì liền có tiếng động cơ xe “bành bành” vọng đến, tiếp đó là giọng một người phụ nữ: “Tìm được nhanh vậy sao?”

Tạ Kiều liếc mắt qua nhìn, chính là người phụ nữ đã chở cô và Vương Đại Nhân hôm đó! Những người này sao lại trùng hợp mà biết nhau như vậy!

Đội trưởng Thẩm cười với người phụ nữ rồi chào hỏi: “Tìm được rồi, phải cảm ơn chị đấy, Nguyên Đan rồi mà vẫn không nghỉ ngơi một chút à?”

Tạ Kiều hoàn toàn chán nản, ủ rũ cúi đầu.

Phan Đông Minh đẩy cô một cái rồi nói: “Nói tạm biệt với người ta đi.”

Tạ Kiều yên lặng bước đến trước mặt mẹ Đại Nhân, đôi mắt hồng hồng. Mẹ Đại Nhân nhỏ giọng nói: “Đó là anh họ của cháu à? Con bé này, cô đã sớm nghi ngờ cháu bỏ nhà đến đây rồi, nếu đã đến đón rồi thì cháu đi đi.”

Vương Đại Nhân nhìn Phan Đông Minh rồi lại nhìn Tạ Kiều, đưa củi trở huých cô, “Này, chị không vui à, không ngờ đấy nhé. Cơm nước xong rồi đi, mẹ em cũng làm xong bánh trôi rồi.”

Mẹ Đại Nhân sáng giọng gọi Phan Đông Minh: “Anh Kiều Kiều, Kiều Kiều muốn ăn bánh trôi, cơm nước xong thì đi nhé?”

Phan Đông Minh nhìn thoáng qua phía đó, cũng không trả lời, chỉ nói chuyện cùng đội trưởng Thẩm. Tạ Kiều liếc trộm một cái, thấy đội trưởng Thẩm lấy từ trong xe ra một cái balo to rồi đưa cho Phan Đông

Minh, lại cùng những người khác lên hai chiếc xe đi trước. Phan Đông Minh bỏ balo vào khoang ghế sau rồi ngồi vào trong, thuận tay đóng cửa “rầm” một cái.

Vương Đại Nhân mở to đôi mắt tin hìn ra, bất mãn nói: “Người gì không biết, nói với anh ta mà anh ta cũng không thèm quan tâm.”

Mẹ Đại Nhân kéo Tạ Kiều lại và nói: “Cậu ta không ăn thì chúng ta ăn, cơm nước xong thì đi, bữa này coi như là bữa cơm cô tiễn cháu vậy.”

Phan Đông Minh cắn chặt răng nhìn Tạ Kiều bị người phụ nữ kia kéo vào cửa hàng, còn cả thằng bé gầy gò lớn không ra lớn bé không ra bé kia nữa, đứng xa như vậy mà vẫn gườm gườm nhìn hẩn. Hẩn nắm chặt tay, các đốt ngón tay liền phát ra tiếng “răng rắc.”

Khởi động xe, bật hệ thống sưởi, chỉnh balo cho thoải mái rồi Phan Đông Minh mới nằm ở phía sau xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Nếu không phải sau nửa tháng Tạ Kiều bỗng nhiên nhắn tin cho Lưu Vũ Phi, chắc lúc này hẩn vẫn đang ngồi trong văn phòng sốt ruột đợi tin của cô. Hẩn quấy rầy Dương Quân, cả ngày mặt dày đi đi lại lại trước mặt anh, đôi khi nổi nóng lại hỏi, “Có tin gì không?” Anh cũng không biết lúc ấy mình kích động hay hưng phấn quá nữa, vò đầu bứt tóc mãi mà vẫn không nhớ ra mình đã mua vé cho Tạ Kiều đi đâu. Phan Đông Minh phẫn uất với anh, chỉ hận không thể lột da rút gân anh, đương nhiên cũng không quan tâm đến anh, coi anh như người vô hình hoặc mặc anh vò đầu bứt tai.

Tay Lương cũng cho theo dõi ở nhà ga Thiên Tân, căn cứ vào thời gian có chuyến xe, cũng căn cứ vào lời của Dương Quân mà phán đoán khả năng Tạ Kiều lên tàu mấy lần, sau đó phân người theo dõi ở các chốt nhỏ, không bỏ qua chỗ nào. Bởi vì Tạ Kiều đi vội, không mang theo hộ chiếu nên không thể lên máy bay, trọng điểm chỉ có nhà ga, bến xe. Họ tìm được hướng đi của cô về phía Tây Nam, lại căn cứ vào việc chuyển tàu cô đi gặp vụ sạt núi đá làm cho chậm hành trình, nên họ đã xác định mục tiêu tìm kiếm chỉ quanh mấy trấn nhỏ ở khu vực Tây Nam này, lại đem ảnh của Tạ Kiều truyền cho các anh em bạn hữu gần đó, ngầm hỏi các khách sạn, các nhà cho thuê trọ. Đang lúc thiếu nảo vì “mò kim đáy bể” thì ai ngờ Tạ Kiều lại nhắn tin cho Lưu Vũ Phi, căn cứ vào phạm vi tần số phát ra tín hiệu, tay Lương liền báo tin cho Phan Đông Minh. Phan Đông Minh hấp tấp đi tìm Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi vốn rất sợ Phan Đông Minh, lại nghĩ nguyên nhân Tạ Kiều chạy trốn là vì gã này đã làm gì cô, nhưng sau biết được hẩn đang lo lắng cho sự an nguy của Tạ Kiều thì không ngừng gọi điện và nhắn tin, cuối cùng nhận được tin nhắn của Tạ Kiều. Cô mở tin nhắn ra cho Phan Đông Minh xem, chỉ có bốn chữ: Bình an, đừng nhớ.

Có thể nào đi nữa Tạ Kiều cũng không thể ngờ được một tin nhắn lại làm lộ hoàn toàn tung tích của mình. Cô vốn muốn nghe lời Dương Quân bỏ điện thoại đi, nhưng cô vẫn thấy tiếc, người nhà hay bạn bè có thể vẫn sẽ liên lạc với cô, đôi câu vài lời có sao đâu, nó sẽ khiến cô bớt cảm thấy cô độc trong lúc tha hương. Nhưng có lẽ tín hiệu ở vùng núi không tốt, chỉ đúng một lần đi hái nấm trên núi cao cô mới mở chiếc điện thoại vẫn tắt máy, không ngờ nhận được một lô tin nhắn. Của Lưu Vũ Phi, Hứa Dung, Dương Quân, thậm chí là cả La Hạo. Tin nhắn này chưa đọc xong lại có tin nhắn mới đến, cô vừa xem vừa khóc. Tin nhắn của La Hạo là nhiều nhất, chỉ có một câu: Nhận điện thoại của anh đi, xin em!

Cô chỉ kịp gửi cho Lưu Vũ Phi một tin nhắn bình an, mà nó chính là căn cứ thuận lợi để Phan Đông Minh tìm cô. Hẩn chạy xe như bay đến Thành Đô, căn cứ vào tin tức của tay Lương để xin trợ giúp từ người quen ở Thành Đô, rốt cục cũng gặp được người phụ nữ đã đưa Tạ Kiều từ nhà ga vào trong trấn. Đối với một Tạ Kiều hào phóng, lại một mình đi xe lúc tối muộn, đương nhiên bà ta nhớ rất rõ, chỉ nhìn qua ảnh chụp một lần là nhận ra ngay.

Tất cả mọi chuyện đều thật khó tin, khoảng cách hơn hai nghìn km từ Bắc Kinh đến vùng Tây Nam đã tiêu hao của hẩn biết bao sức lực, như đi tìm một viên minh châu giữa nơi biển rộng. Hơn hai mươi ngày, tin tức từ phía tay Lương đều được báo về Bắc Kinh, tâm tình hẩn từ nổi giận đến thất vọng, bất an, lo lắng, hối hận, cuối cùng là sự yên lặng mà cầu nguyện. Cũng may, cô ngốc này đã được hẩn tìm thấy mà vẫn bình yên vô sự.

Ngồi trong xe, hẩn nhìn Tạ Kiều mặc chiếc áo khoác màu hồng nhạt cùng thằng bé chơi đùa vui vẻ như hai con ngựa non, nhìn cô tươi cười âm ỉ, đầu óc hẩn nóng bừng lên. Không khí trong xe bỗng chốc thật nặng nề, dường như chỉ có một que diêm ở đây cũng có thể tự cháy bùng lên được. Trong lòng hẩn hơi căng thẳng, nhưng lại uất nghẹn. Cô chơi đùa thật vui vẻ, hai bàn tay trắng nõn, trời vẫn rất lạnh nên khuôn

mặt cô đỏ bừng lên. Cô đâu biết, mỗi đêm hần đều mất ngủ, ăn không trôi biết bao nhiêu ngày. Lúc này hần chỉ muốn xuống xe cho cô mấy cái tát, lại đánh gãy chân cô.

Còn ăn bánh trôi khôn kiếp gì nữa, được, cho em ăn no đi rồi tính sổ với anh! Muốn tính sổ với cô thế nào, hần vẫn chưa nghĩ đến. Nhắm mắt lại nằm trong xe, hần lại thả lỏng mình. Lúc nhìn thấy Tạ Kiều, trong lòng hần nặng nề như bị nhồi đá. Ngẫm lại lúc người phụ nữ kia nói đã đưa Tạ Kiều vào núi, tâm trạng vui sướng ấy khiến hần tự khinh bỉ chính bản thân mình. Không phải hần đã thề ác rằng nếu tóm được cô thì sẽ đánh gãy chân cho cô khỏi đi được nữa sao?

Đang nghĩ tới đó chợt nghe thấy có người gõ vào cửa kính xe, hần mở to mắt nhìn. Là Tạ Kiều, cô bưng một đĩa bánh trôi đứng bên ngoài, thấy hần trợn mắt nhìn thì mím môi chỉ vào cái đĩa. Hần không quan tâm, lại nhắm mắt vào, làm bộ như không biết gì.

Người ta thường nói đừng nhìn quân sĩ đã đi ba ngày bằng cặp mắt xưa, quả nhiên không sai. Tạ Kiều bạo gan, dám mở cửa xe ra rồi ngồi vào trong, ngồi vững rồi liền nhỏ giọng nói: “Cô mới gói bánh trôi, hôm nay lại là tết ông Táo, cái này, anh cũng thử đi.”

Hần xoay người sang một bên, không thèm quan tâm.

Một lúc sau, Tạ Kiều đưa tay đẩy hần, “Này?”

Phan Đông Minh ngồi bật dậy, giằng lấy đĩa bánh ném ra ngoài cửa kính, trợn mắt nhìn cô.

Tạ Kiều nhìn chỗ bánh trôi dính đầy đất, chậm rãi xuống xe nhặt đĩa lên rồi vào nhà, cũng không lập tức ra ngoài.

Cô cầm trong tay một chiếc túi xách nhỏ, theo phía sau là hai mẹ con, cũng không biết họ đang nói gì. Hần thấy cô cầm một xấp tiền hồng, đưa đẩy qua lại với người phụ nữ, cuối cùng bà cũng nhận lấy, quẹt nước mắt rồi vào nhà.

Vương Đại Nhân đưa Tạ Kiều ra cạnh xe, vừa thấy chỗ bánh trôi dưới đất thì cổ nén giận, cũng không quan tâm đến vẻ mặt xám xịt của Phan Đông Minh mà nói với hần: “Anh chị đến Thành Đô à? Em chỉ ột đường đi gần hơn, nhanh hơn một nửa đường anh định đi.” Thằng bé khoa chân múa tay một hồi, Phan Đông Minh nghe thế thì bán tín bán nghi, lại mở bản chỉ đường vệ tinh ra. Vương Đại Nhân nhìn với qua nhưng cũng thấy rối tinh, lại nói: “Anh nghe em đi, thật đấy, bọn em vào phố đều đi đường đấy, tuy đường nhỏ nhưng đi nhanh hơn. Nếu anh đi đường đấy thì chưa đến hai tiếng đã có thể ra đến đường cái.”

Rốt cục Phan Đông Minh cũng lên tiếng: “Em muốn chỉ đường thì phải nói rõ chứ, em nói vào phố là vào chỗ nào?”

“Huyện Nhã.”

Phan Đông Minh nhập tên vào bản đồ điện tử rồi chờ thông tin từ vệ tinh. Tạ Kiều ngồi trên xe, nói với Đại Nhân: “Có thời gian chị sẽ đến thăm mọi người.”

Vương Đại Nhân vẫy tay với cô, có vẻ hơi bịn rịn, “Haiz, nhớ là phải đến đấy.”

Không đến ba mươi giây, GPS đã hoàn tất việc định vị, quả nhiên có một con đường nhỏ. Phan Đông Minh lại hỏi Vương Đại Nhân tình hình cụ thể rồi mới lên đường.

Họ vừa đi thì mẹ Đại Nhân liền bước ra, cầm trong tay cặp lồng cơm, bên trong là bánh trôi, còn có một chút hoa quả khô, không thấy xe đâu thì thất vọng: “Đi rồi sao?”

Vương Đại Nhân cười hì hì: “Con chỉ đường cho anh ta, đợi muộn chút là họ sẽ quay lại. Tối hôm nay để chị Kiều Kiều ngủ trong phòng, còn anh ta ngủ bên ngoài, cho chết công luôn. Chị Kiều Kiều tốt như vậy, anh chị ý chắc là một tên ngốc, không cho anh ta chịu chút đau khổ thì anh ta sao biết được núi cao còn có núi cao hơn.”

Mẹ Đại Nhân trừng mắt nhìn nó, lại không nhịn được cười mà mắng: “Thằng ranh này.”

58. Chương 58

“Anh thích tôi, đúng không?”

Cả quãng đường, Phan Đông Minh chỉ trầm mặc mà lái xe, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Xe dần dần đi về phía con đường ven sườn núi, trên đường đi thỉnh thoảng thấy có vài người đi bộ hoặc xe ngựa kéo gỗ, hai bên là vách núi đá trụi lủi, dần dần nhìn được chút sắc xanh, còn có thể nghe được tiếng chim hót. Ước chừng đi được khoảng một tiếng, bảng chỉ dẫn bằng vệ tinh báo còn hai trăm mét nữa sẽ có một khúc cua. Phan Đông Minh giảm tốc độ xuống, đột nhiên trên con đường bằng phẳng lại có một cái hố lớn, vội vàng đánh tay lái xong, hần bỗng cảm thấy con đường này có gì đó không bình thường. Từ này đến giờ cứ vòng trái quẹo phải, nếu rẽ trái tiếp thì đúng là đi một vòng quanh chân núi. Hần đỗ xe lại ven đường, mở bản đồ điện tử ra, cẩn thận xem xét.

Tạ Kiều ngồi một bên nhìn Phan Đông Minh nghiêm túc nghiên cứu tấm bản đồ. Cô không ngờ đoạn đường này lại xóc đến thế, hệ thống sưởi ấm áp, bởi thế cô hơi buồn ngủ, ánh mắt lơ đãng, cô hỏi: “Sao vậy? Đường đi không đúng sao?”

Phan Đông Minh vẫn không nói lời nào, ánh mắt chỉ nhìn đắm đắm vào tấm bản đồ, lại lấy ra một tấm bản đồ khác, tra rất lâu mới xác định được con đường này đúng hướng, cũng thông lên huyện Nhã. Chỉ có điều trên bản đồ hiện lên một con đường nhỏ hẹp mà quanh co, khúc khuỷu. Hần chỉ có thể dựa vào giọng nói chỉ dẫn trên bản đồ điện tử, trên xe có điện thoại lắp hệ thống vệ tinh, hần muốn gọi điện hỏi đội trưởng Thẩm một chút về tình hình cụ thể, nhưng nghĩ đã làm phiền người ta mấy ngày rồi nên lại thôi. Nếu trên bản đồ ghi là có đường đi, vậy thì cứ đi thôi, cứ có đường là có thể đi xuyên ra ngoài rồi. Hần vốn là người thích thám hiểm chốn hoang dã, đã đến vô số núi khác nhau, đối với chuyện đi lại trên đường rừng núi, hần cũng có chút kinh nghiệm. Hần lại nhìn đồng hồ, đã hai giờ chiều, thấy cũng nên tiếp tục đi thôi. Đi qua hai ngọn núi, vượt qua một lối rẽ, lại kết hợp thêm sự chỉ dẫn của bản đồ, cuối cùng hần lái xe về hướng bên phải.

Qua mấy lần rẽ, Tạ Kiều không thể phân biệt được phương hướng, địa thế trước mắt không hề thoảng, chỉ có núi là núi, không thấy đường mà chỉ thấy lớp lớp núi đồi, con đường vắt ngang sườn núi vô cùng ngoằn ngoèo, khúc khuỷu. Từ phía xa kia có thể nhìn thấy thấp thoáng những ngọn trúc xanh, những loài đại thụ không rõ tên vừa to vừa cao, lại có những cây mọc ngay giữa những khe đá, đất bị xói mòn để lộ ra những rễ cây xù xì. Cô nhìn vào bản chỉ dẫn, thấy có đánh dấu rõ ràng độ cao so với mặt nước biển, vĩ độ, kinh độ, rồi lại dựa vào ghế chợp mắt. Dù sao người lái xe là Phan Đông Minh, cô nói chuyện hần lại không để ý, thế nên cứ để kệ hần thôi.

Vừa chợp mắt trong chốc lát Tạ Kiều lại mở mắt. Xe vẫn chạy trên con đường gồ ghề duy nhất. Một bên đường là vách đá màu đen đỏ lẫn lộn, một bên là khe núi sâu hun hút. Trong khe núi ấy có một loài cây rất cao, lá nhọn hoắc. Vương Đại Nhân đã từng nói với cô đó là trúc tiền*, chỉ mọc ở những vùng núi sâu, lá của nó rất dài mà nhiều răng cưa nhỏ, có thể xén rách quần áo hoặc da người. Trên núi, vì người dân vẫn lên đốn củi hàng năm nên không còn nhiều cây nữa. Cô vẫn rất hiếu kỳ vì sao loài cây này lại chỉ mọc ở thung núi sâu.

Không biết tiếng chim hót vui tai đã biến mất từ lúc nào, bốn bề yên lặng, thỉnh thoảng có nhìn thấy mấy cây cổ thụ bị chết khô hoặc bị đổ ngã, nhưng vẫn có chồi mọc lên. Mấy hôm trước trời đổ mưa, thân cây bị rêu bám đầy, có thân cây dài đã mọc lên đầy nấm nhưng lại màu xanh. Cô không khỏi thốt lên: “Nhìn kìa, nấm kìa, đẹp thật đấy. Đến đây tôi mới biết thì ra những loại nấm cực đẹp thì lại cực độc.”

Cô quay đầu nhìn Phan Đông Minh, lại phát hiện má hần hơi giật giật, chiếc má lúm đồng tiền hiện ra, hình như hần đang cắn chặt răng.

Tạ Kiều ngồi nhích lại, nhẹ giọng nói: “Phan Đông Minh, anh không để ý đến tôi thì cũng đừng có không nói gì, đang tức giận sao?”

“...”

“Nhưng vì sao anh tức giận chứ, người nên tức giận không phải là tôi sao, anh xem anh đã biến tôi thành bộ dạng quỷ quái gì?”

“...”

“Tôi biết anh ghét tôi, nhưng vì sao còn phí công tìm tôi về chứ, không thể để tôi tự sinh tự diệt sao?”

Cô gái này mới rời khỏi Bắc Kinh có vài ngày mà mồm miệng sắc bén hơn không ít, cũng dần biết cấu kỉnh. Rốt cục Phan Đông Minh cũng mở miệng, có điều hần cười lạnh: “Hừ, Tạ Kiều, cô dễ quên thật đấy, ngay từ đầu tôi đã nói rồi, quy tắc trò chơi là do tôi quyết định, tôi chơi chán rồi mới đuổi cô đi, cho dù cô muốn tự sinh tự diệt cũng phải đợi tôi đồng ý đã.”

Hắn không nói lời nào thì không sao, hễ mở miệng thì y rằng lời lẽ cay độc gấp tám lần. Sao Tạ Kiều lại quên người đàn ông bên cạnh vốn không biết nói lý cơ chứ, không kìm được, cô cũng cười lạnh: “Hừ, quy tắc trò chơi? Vì sao lại là anh định? Anh đã hỏi tôi có đồng ý không hay chưa?”

“Tôi phải hỏi sao? Chẳng lẽ không phải là cô tự nguyện? Tôi nhớ rõ là tôi không hề dùng dao ép cô.”

“Tại sao anh lại ngang ngược không phân phải trái thế?”

“Tôi ngang ngược, không phân phải trái đấy, tức sao?”

“Tôi tự thấy mình không có lỗi với anh, sao anh không thể buông tha cho tôi chứ.”

“Hừ, không có lỗi với tôi, nói dễ nghe thật. Chẳng lẽ người bị người ta chụp ảnh với La Hạo không phải là cô sao?”

Phan Đông Minh nhắc tới La Hạo thì cô mới nhớ đến tin nhắn anh gửi, chỉ một câu: Gọi điện thoại cho anh, xin em – lại hàm chứa bao nỗi chua xót, bất đắc dĩ. Cô nhớ ngay đến cái đêm ở gần biển ấy, nhớ đến lời nói của La Hạo, nhớ đến những việc anh đã làm, nhớ cả những hồi ức tốt đẹp khi họ còn bên nhau. Vận mệnh thật keo kiệt, ngay cả một chút hạnh phúc bé nhỏ của cô mà cũng cướp đi.

“...Vì sao anh lại nhắc đến La Hạo, anh ấy gây ra chuyện gì ư? Là vấn đề giữa chúng ta, anh ấy không làm gì cả.”

“À, thì ra nó không làm gì cả, có phải cô cảm thấy rất đáng tiếc không? Nó không làm gì nên cô ăn không được ngủ không yên, nó không làm gì nên cô sống chết cũng không cam lòng, có phải không?”

Nói xong một tràng đó, Phan Đông Minh liền mím môi với vẻ rất phẫn nộ, lại tức giận với chính mình, bấy nhiêu đó chẳng lẽ không phải là những điều hắn tự hình dung về mình sao? “Tôi nhắc đến nó là để tự nhắc bản thân mình, tôi phải nhớ kỹ chính hai người đã khiến cho tôi nhục nhã.”

“Nhục nhã? Anh khiến tôi nhục nhã còn ít sao? Tôi muốn thế nào chẳng lẽ anh để tâm sao?”

“Tôi hiểu rồi, thì ra là tôi không thèm để ý nên cô trả thù tôi, được thôi, cứ việc, để xem năng lực chịu đựng của tôi với La Hạo, ai hơn ai.”

“Không liên quan đến anh ấy, là tôi quán quýt lấy anh ấy, yêu cầu anh ấy gặp tôi.”

Bỗng nhiên Phan Đông Minh quay ngoắt lại, dùng ánh mắt như mũi tên độc phóng về phía cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “...Cô đúng là đê tiện.”

Tạ Kiều bất giác phát hiện ra ánh mắt Phan Đông Minh đã nhuộm đầy lửa giận, “Đúng vậy, là tôi đê tiện, bằng không sao lại bán thân cho anh chứ? Nhưng vì sao anh lại vì một đứa đê tiện mà vượt xa ngàn dặm đến đây? Tôi bỏ đi không phải là hợp ý anh sao, vì sao anh còn đến?”

Phan Đông Minh tức tối nắm chặt tay lái, trong lồng ngực có một luồng nóng trào lên mãnh liệt đến kì lạ. Hắn cố nhẫn nhịn, khống chế cơn giận, hắn cũng tự hỏi mình, đúng vậy, vì sao mình phải đến, vì sao phải lao lực tìm cô ta. Cảm thấy cổ họng như bị nhét một trái hồ đào rắn đing, hắn không thở nổi, hắn cố gắng để vẻ mặt mình không thay đổi, giọng nói lạnh nhạt: “Cô muốn nói gì?”

“Tôi chỉ muốn nói là anh còn đê tiện hơn tôi mà thôi.”

Lời của cô như một bàn tay banh rộng vết thương đang nhức nhối ra, lại xé rách một nơi yếu mềm nhất trong hắn. Rốt cục hắn cũng không thể nhịn được nữa, không chút lưu tình mà giơ tay lên giáng cho Tạ Kiều một cái tát. Cô bất ngờ bị đánh nên không phòng bị được, mặt quay sang một bên. Úp mặt vào cửa kính xe, cô nghe thấy Phan Đông Minh nói một câu: “Đừng cố tình ép tôi.”

Cô liền bật cười khanh khách. Sao cô lại quên hẳn là một tên ma quỷ rô đại cơ chứ, nhưng một phát tát này không thể đánh lui dũng khí của cô, mà nó còn thức tỉnh thần chí cô là đằng khác. Cô ngồi thẳng dậy, cào tóc vén gọn sang hai bên, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn hắn, cũng khinh miệt nói: “Anh thích tôi, đúng không?”

Phan Đông Minh đập một phát lên chân phanh, bánh xe ma sát với đường đất tạo thành một âm thanh cực khó nghe. Tạ Kiều bị bật về phía trước theo quán tính, lại bị đai an toàn lôi về phía sau, nhưng cô vẫn cười khanh khách: “Phan Đông Minh, là thật sao? Tôi đoán đúng rồi có phải không? Anh thích tôi, ha ha.”

Sắc mặt Phan Đông Minh hiện vẻ lo lắng, nhưng ánh mắt thì lại dữ dằn mà nhìn Tạ Kiều chằm chằm, hắn nói từng chữ một: “Cô điên rồi.”

Tạ Kiều vuốt thẳng tóc, rồi chỉnh vạt áo khoác trên người rồi mới nhìn vào mắt hắn, vẫn với vẻ khiêu khích, khinh thường đó, “Anh mới điên ấy. Anh thích tôi, mà lại còn lợi dụng tôi, lợi dụng tôi để đả kích La Hạo. Anh biết tôi yêu La Hạo, cho nên đã nghĩ cách để La Hạo hận tôi. Ha ha, Phan Đông Minh, anh thật sự quá vô liêm sỉ, anh thích tôi, nhưng anh xứng sao?”

Lồng ngực Phan Đông Minh phập phồng dữ dội, cả trái tim đều run rẩy, bàn tay nắm lấy tay lái cũng nổi đầy gân xanh, hai hàm răng nghiến ra tiếng. Bỗng nhiên hắn giơ tay ra tóm lấy cổ cô, không hề thương tiếc mà lôi cô lại, đè thấp giọng nói run rẩy, hắn cắn răng nói: “Mẹ kiếp, cô nói láo! Đừng ép tôi, Tạ Kiều, đừng ép tôi ra tay đánh cô!”

Hơi thở của hắn phả lên mặt cô, cô vẫn không nhúc nhích, để mặc hắn dồn sức bóp cổ cô: “Anh đánh còn ít sao? Tôi vốn không muốn sống nữa, hôm nay anh cứ giết tôi đi, ở chốn rừng rú hoang vu này cũng không có ai biết đâu, thật tiện biết bao.”

Đôi mắt Tạ Kiều ngấn nước, như hai trái nho đen căng mọng, không oán không hận. Từ “hai trái nho” đó, Phan Đông Minh thấy được biểu hiện thẹn quá hóa giận của mình. Thật ra ngay sau cái tát vừa rồi hắn đã hối hận. Lúc phiên muộn đợi tin tức của cô ở Bắc Kinh, hắn cũng chưa từng hối hận sao? Hắn luôn không chế được mình khi ở bên cạnh cô, bị cô khích bác hắn sẽ mất lý trí. Tầm mắt hắn hạ xuống, dừng trên gương mặt cô, trên đó vẫn còn một dấu tay. Hắn nhẹ nhàng buông tay trên cổ cô ra, rũ cánh tay xuống, kinh ngạc nhìn cô.

Khóe miệng Tạ Kiều dần hiện lên một nụ cười, cô nói: “Anh không dám sao? Hay là sợ mất đi lạc thú khi tra tấn tôi? Tôi nói cho anh biết, Phan Đông Minh, nếu hôm nay anh không giết tôi, cho dù anh có đưa tôi về Bắc Kinh, cứ có cơ hội là tôi sẽ lại đi, mà nếu đi, tôi cũng muốn ra khỏi đất Bắc Kinh.”

Bỗng nhiên Phan Đông Minh nở một nụ cười, đưa tay dắm mấy cái lên tay lái làm vang lên tiếng còi ô tô. Hắn dùng nụ cười để che đi ngọn lửa giận và vẻ thất thố, “Tạ Kiều, thật không ngờ, cô lại học được cách uy hiếp, cô uy hiếp tôi? Được, tôi sẽ đưa cô về Bắc Kinh, tôi muốn xem, Tạ Kiều cô ra khỏi Bắc Kinh như thế nào.”

Hắn lấy hộp thuốc lá, rút ra một điếu đưa lên miệng, châm lửa rồi mở cửa bước xuống, đứng dựa vào đầu xe mà hút thuốc. Hắn muốn để mình bình tĩnh một chút, nâng tay nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến ba giờ, lúc đưa tay rít một hơi thuốc, hắn hơi sững sốt. Chưa đến ba giờ? Không thể nào, đi vòng vòng qua mấy ngọn núi mà chưa đến một tiếng sao? Hắn vội vàng quay lại xem đồng hồ khác, lại phát hiện ra chiếc đồng hồ nổi tiếng được thiết kế tinh xảo đã chết, hắn đưa tay gõ gõ vài cái nhưng vẫn không có phản ứng. Hắn khẽ chửi “Chết tiệt!”, ném điếu thuốc trên xe, vừa muốn khởi động xe thì lại thấy chiếc đồng hồ đo bên cạnh bảng điều khiển nhấp nháy đèn đỏ. Bảng chỉ dẫn tự động rà lại tần số vệ tinh. Hắn cảm thấy rất kỳ quái, vừa rồi không phải vẫn rất tốt sao, mãi đầu vớ mồm đến phát bực với Tạ Kiều nên cũng không để ý được thứ này “bãi công” từ lúc nào. Không có hệ thống định vị vệ tinh thì sẽ không thể phân biệt được phương hướng, bản thân lại không quen con đường núi này, căn bản không biết nên đi đâu, hắn đợi thêm một lát, nhưng vệ tinh vẫn không tìm được thông tin.

Tạ Kiều vẫn quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Phan Đông Minh xuống xe, mở cốp sau xe, lấy balo ra. Trong một mớ hỗn độn, hắn lấy được một chiếc la bàn tinh xảo, đây là thứ hắn chuẩn bị để đảm bảo an toàn khi đi đường núi, kim chỉ vẫn không ngừng lắc lư.

Phan Đông Minh thấy ven đường có một tảng đá, định lấy đó làm bàn phẳng để đặt la bàn nhằm tìm hướng

đúng, ai ngờ vừa đến gần tảng đá, kim chỉ la bàn nhảy loạn lên một cách kì lạ. Phan Đông Minh lấy làm kinh ngạc, lui về phía sau vài bước thì kim la bàn mới hơi ngừng lại, nhưng vẫn khê đung đưa. Hắn định đặt nó xuống đất nên chậm rãi ngồi xổm xuống, nhưng điều khiến hắn hoảng sợ là khi vừa tiếp đất thì chiếc kim bỗng quay ngoắt về hướng ngược lại.

Phan Đông Minh đứng phắt dậy, kim la bàn lại chỉ hướng khác. Điều này khiến Phan Đông Minh đổ đầy mồ hôi lạnh, lại nghĩ bụng, maybe hắn là muốn đùa với tao đây, đồ điện tử không đáng tin, từ lúc nào mà la bàn cũng không đáng tin chứ, mang maybe đến đây là để xác nhận phương hướng, maybe lại khoa chân múa tay liên hồi, đây là nơi thâm sơn cùng cốc, nếu lạc đường thì nguy.

Hắn chưa bỏ ý định, vẫn muốn thử lại, chậm rãi xoay người quay đầu về phía chiếc xe, nhưng kim la bàn vẫn không ngừng nhảy nhót như bị động kinh vậy. Chính lúc thất vọng, hắn thấy Tạ Kiều đột nhiên mở cửa xuống xe, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, đôi môi run rẩy, ánh mắt sợ hãi. Tim Phan Đông Minh bỗng “thình thịch” một tiếng, mơ hồ có cảm giác bất ổn, vừa định chạy đến hỏi cô xem có phải không khỏe không thì Tạ Kiều đưa ngón tay lên chỉ về phía sau hắn, há to miệng, môi run rẩy, mà không nói nên lời.

* Chú thích:

“Trúc tiên” là mình để theo cv, tại không thể tìm được tên tiếng Việt cho cây này, chỉ biết tên khoa học là: *Fargesia*

59. Chương 59

Hắn có chút yếu ớt mà cười nói: “Em không sao ư, tốt rồi.”

Biểu hiện của Tạ Kiều khiến Phan Đông Minh sồn gai ốc, tóc sau gáy như dựng thẳng hết lên. Tuy rằng Phan Đông Minh là người theo thuyết vô thần, nhưng lúc này tim cũng đập nhanh hơn. Hắn vội vàng xoay người về phía sau, chỉ liếc mắt một cái thì liền choáng váng. Nhưng động tác của hắn nhanh hơn suy nghĩ vài bước, hắn nhanh chóng lao đến trước xe, kéo Tạ Kiều vào trong, gần như là hét lên: “Vào xe nhanh!”

Đóng cửa xe xong, hắn thở hổn hển, vội vàng vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái. Con đường này quá chật nên không thể quay xe lại, chỉ có thể nhanh chóng khởi động xe, bánh xe lao thẳng một đường về phía sau.

Tạ Kiều vốn rất thích trời giăng sương mù, nơi nơi đều như được bao phủ bởi hoa tuyết, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy màn sương mù nào đáng sợ đến vậy. Nhìn màn sương đen kịt đang tràn đến với tốc độ ghê người, cô liền mơ hồ nhớ đến lời Vương Đại Nhân đã từng nói với mình lúc ở trên núi, nhớ cả việc nó bắt cô vái thổ địa ba cái. Cuối cùng cô cũng có phản ứng, vừa bám chặt, vừa quay người nhìn về cửa kính sau trong khi Phan Đông Minh đang lái xe lao vun vút về phía sau, lại hét ầm lên: “Là yêu khí, là yêu khí!”

Trên thái dương Phan Đông Minh đầm mồ hôi, tim hắn cũng đập mạnh liên hồi, chầm chầm nhìn đoạn đường ngoằn ngoèo xe phải chạy. Suy nghĩ trong đầu cũng chuyển rất nhanh, hắn nhớ trước kia đã từng nghe bạn đồng hành nói đến, nhưng chưa được tận mắt nhìn thấy, đây không phải là yêu khí gì cả, mà là sương chấn*!

Mấy năm trước, khi Phan Đông Minh vẫn đang du học ở nước ngoài, từng có một thời gian rất thích thám hiểm. Có lần phải qua đêm tại một khu rừng rậm rạp, cả nhóm cùng đi vây quanh đồng lửa, lần lượt kể về những trải nghiệm khi đi thám hiểm. Sau đó có người nói đến hiện tượng sương chấn thần bí, hơn nữa, trong sương đó còn có khí độc, nhẹ thì khiến người ta bị váng đầu, nặng thì bị hoa mắt thấy ảo ảnh. Khi ấy, người ta gần như không thấy gì xung quanh, không phân được phương hướng, như thể các cảnh tượng ở những nơi khác nhau đều xuất hiện, giống một mê trận, chỉ sợ rơi vào đó là sẽ chết chứ không thoát ra được.

Lúc ấy, hắn nghe xong cũng chỉ cười cười, còn nghĩ là họ đang nói đùa, chứ chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng cảnh tượng bây giờ đúng như trong câu chuyện cũ ấy. Cơm thì có thể ăn lung tung, chứ nói thì không thể nói bậy, một câu mà như lời tiên tri vậy.

Lúc ấy, người bạn đồng hành với hắn còn nghiêm túc nói: Trong những khu rừng già thường có độ ẩm rất lớn, hơn nữa cây lá héo úa rơi xuống cũng đã trăm năm, xác động vật và thực vật cũng bị vùi lấp đến thối nát nên sẽ tỏa ra thứ khí khiến người ta mê man. Trong rừng rất dễ gặp sương, nếu địa thế núi à lại vừa khéo quay về hướng cực kỳ tĩnh lặng thì phải cẩn thận. Chỉ cần hét lên hoặc chỉ vỗ tay một cái là sẽ gây ra sóng âm làm rung động bầu không khí tĩnh lặng, lúc đó sẽ dẫn đến hiện tượng sương chắn. Nếu thời tiết không tốt thì sương rất khó tan, còn nếu thời tiết ủng hộ cậu thì cậu chỉ cần tìm một nơi khô ráo ngồi chờ sương tan là được. Nếu có thức ăn, nước uống đầy đủ, cộng thêm vận may của cậu nữa thì chắc đợi đến hôm sau cho thời tiết tốt hơn là không sao rồi.

Cơn sương chắn kinh khủng này có lẽ là do vừa rồi hắn bấm còi ô tô. Nhưng giờ Phan Đông Minh mới hiểu rõ thì đã quá muộn. Lúc này ngay cả phía sau xe cũng đã mờ mờ có làn sương đen quẩn lấy. Trong đầu hắn chỉ có màn sương đen đang tràn nhanh đến, mấy câu cuối cùng mà người bạn kia nói hắn đã chẳng nhớ nổi nữa, chỉ thầm muốn nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này, không thể ngồi chờ chết.

Từ trước đến giờ, cho dù gặp phải chuyện gì Phan Đông Minh cũng rất bình tĩnh, nhưng nay hắn lại luống cuống tay chân trước một hiện tượng thiên nhiên thần bí mà cực kì đáng sợ này. Đáng tiếc là do không quen địa hình, hơn nữa xe đang lao nhanh về phía sau, lại thêm việc tâm tình hắn không ổn định nên không thể khống chế được tình huống này.

Hắn liếc mắt ra ngoài cửa sổ, những khe sâu phía sườn núi đã chẳng thấy đâu nữa, tất cả đều giống như làn khói đen kịt bốc lên khi đốt túi nhựa. Vì sao màn sương lại đen đến vậy, hắn cũng không kịp nghĩ kĩ nữa. Trời càng lúc càng tối, hoàng hôn cũng đang buông xuống.

Con đường phía sau xe càng lúc càng mờ hồ, ánh sáng cũng ngày càng mờ dần. Hắn muốn phanh xe lại, nhưng dường như bánh xe vừa nghiêng qua một hòn đá. Hắn bỗng cảm thấy xe lắc lên, bàn tay đang nắm lấy tay lái cũng run lên khiến xe chệch hướng. Phía đuôi xe chợt có một tiếng động rất lớn, toàn bộ xe rung lên, ngay sau đó hắn nghe thấy âm thanh va chạm rất khủng khiếp giữa kim loại với vách đá và cả tiếng thét của Tạ Kiều.

Mồ hôi lạnh túa ra, chảy xuống hai má Phan Đông Minh. Lúc này, cả xe đã bị màn sương dày đặc bao phủ, không nhìn thấy gì cả. Tốc độ xe quá nhanh nên sau khi phanh lại, theo quán tính hắn bật về phía sau. Trong bóng tối, hắn chỉ cảm thấy xe nghiêng về một bên, không kịp nghĩ gì, chỉ kịp lao về vị trí của Tạ Kiều theo trực giác, nắm chặt hai tay cô rồi che cô dưới thân mình. Sau đó, hắn chỉ còn cảm giác chiếc xe đang lao xuống một cái cầu trượt, cả thế giới đều như mất trọng lực, xoay tròn, va chạm, quay cuồng.

Không biết qua bao lâu, cảm giác đau đớn truyền đến đầu Phan Đông Minh, giống như cảm giác mỗi khi Tạ Kiều khiến hắn tức giận. Hắn từ từ tỉnh lại, mở mắt nhưng không nhìn thấy gì. Sừng sốt trong chốc lát, hắn mới phát hiện ra không phải là thị giác của mình có vấn đề mà là chiếc xe đã lao xuống khe núi. Bốn bề tối đen như mực, nhưng vẫn bị phủ bởi màn sương. Trong xe có mùi rất khó chịu, có mùi xăng, còn có cả mùi thối thối của trứng muối bị hỏng. Hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lại phát hiện ra tay mình vẫn còn đang nắm chặt lấy tay Tạ Kiều. Hắn nhớ rõ lúc chiếc xe bị lật, hắn đã che cho cô. Nhưng lúc này, Tạ Kiều lại nằm trên người hắn, mềm nhũn, không một tiếng kêu, không hề nhúc nhích.

Phan Đông Minh căng thẳng, muốn dùng sức nâng người cô dậy, xem cô có bị thương hay không. Nhưng hắn mới chỉ hít một hơi đã cảm thấy mạn sườn trái vô cùng đau đớn, hơn nữa chân hắn bị kẹt giữa tay lái và ghế ngồi nên cũng không thể nhúc nhích nổi. Hắn rên một tiếng, cố chịu đựng cơn đau, đưa tay sờ lên mặt Tạ Kiều, ngón tay đặt dưới mũi cô. Vẫn tốt, cô vẫn thở. Cô bất động thế này chắc là do quá sợ hãi hoặc chỉ ngất đi mà thôi. Hắn thầm cầu nguyện trong lòng, thầm hy vọng như vậy.

Hắn đưa tay khẽ vỗ lên mặt cô, nhẹ nhàng gọi: “Kiều Kiều? Kiều Kiều?”

Thân mình mềm nhũn của Tạ Kiều khẽ động một cái, cô cũng khẽ rên “ừm” một tiếng. Phan Đông Minh thở phào, lại lập tức hỏi: “Kiều Kiều, mau tỉnh dậy, kiểm tra xem có bị thương không, có chỗ nào không ổn thì nói cho anh biết.”

Tạ Kiều lại “ưm” tiếng nữa nhưng vẫn không động dậy. Phan Đông Minh bị mắc kẹt cũng không động dậy được, quá sốt ruột, hần nâng mặt cô dậy, cô mới nói: “Tôi, tôi văng đầu, buồn nôn.”

“Cố chịu một lát, có thể là do cửa kính bị vỡ nên khí độc tràn vào, không sao. Bây giờ, anh muốn em tự kiểm tra xem, có cử động được không?”

Tạ Kiều lồm cồm bò dậy trên người hần như một con sâu khiến hần túa mồ hôi lạnh đến ướt đầm lưng, cơn đau như cả người bị xé rách đã lan ra toàn thân. Hần cắn chặt răng, một lúc sau mới nghe thấy cô nói: “Cử động được...Anh có sao không?”

Một câu sau khiến cho hai hốc mắt Phan Đông Minh trong thoáng chốc bỗng đỏ lên, trong lòng cũng nhũn ra. Trong lúc nói chuyện bắt đầu có tiếng thở dốc nhỏ, hần chậm rãi nói: “Kiều Kiều, bây giờ, từ từ thôi, trong cái balo ở phía sau, tìm xem, tìm đèn pin.”

Tạ Kiều nghe xong thì đưa tay sờ phía sau ghế dựa, tì cả người lên ghế rồi lần mò tìm cái balo. Tìm thấy rồi, cô mở ra, mãi sau mới thấy đèn pin. Ánh đèn pin chiếu sáng cho toàn bộ không gian trong xe, lúc này cô mới nhìn rõ, cả chiếc xe đang bị nghiêng, kính chắn gió đã bị rạn thành hình mạng nhện. Cô nhích lại gần nhìn Phan Đông Minh. Hần nằm ngửa trên một bên cửa xe, đầu xe bị biến dạng, tay lái đè lên chân hần. Không biết do ánh sáng đèn pin có vấn đề hay do hần mặc đồ màu đen mà nhìn hần lúc này thật nhợt nhạt, bàn tay run rẩy, trán đầy mồ hôi.

Hần có chút yếu ớt mà cười nói: “Em không sao ư, tốt rồi.”

Trước kia, vừa thấy hần cười là Tạ Kiều lại bực bội, nhưng lúc này lại chợt cảm thấy rất khó chịu. Bởi vì cô chưa từng thấy Phan Đông Minh cười như vậy bao giờ cả. Hần thường mang bộ dạng đáng ghét, ngang ngược, không phân biệt phải trái, nhưng hiện tại trông hần như một đứa trẻ yếu ớt, hoàn toàn bất lực trước mọi chuyện. Cô không biết mình đang rơi nước mắt, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Phan Đông Minh, anh có sao không?”

Hần khẽ gật đầu, “Không sao, anh rất ổn, chỉ là, bị kẹt nên không động dậy được mà thôi, không sao...Anh khát nước, lấy giúp anh chai nước...ở đằng sau.”

Tạ Kiều đưa tay soi đèn tìm chai nước khoáng, mở ra rồi đưa cho hần. Hần run rẩy nhận lấy, khó khăn lắm mới ngẩng cổ dốc chai lên uống được, chỉ uống được hai ngụm đã bị sặc, còn chưa kịp bỏ chai ra đã ho khan một hơi, một ngụm nước bị hần phun vào trong, khiến Tạ Kiều kinh hãi tới mức làm rơi chiếc đèn pin trong tay.

Cô ngây ngốc ngồi yên tại chỗ, không thể nhúc nhích nổi.

Ngụm nước bị Phan Đông Minh phun ra toàn một màu đỏ, cả chai nước bỗng chốc bị nhuộm hồng. Bên khóe môi hần nhỏ xuống từng giọt nước đỏ đỏ, Tạ Kiều ghen ngào, cũng không dám động vào hần, cô chỉ biết khóc, run rẩy hỏi: “Mau nói cho tôi biết anh bị sao vậy? Có phải bị thương không?”

Phan Đông Minh vẫn ho khan, giọng nói có vẻ yếu đi: “Anh, sao có thể chứ, anh không sao.”

Tạ Kiều biết chắc chắn là hần bị thương. Khi ấy, tuy rằng cô sợ hãi đến choáng váng, lại không nhìn thấy gì, nhưng cô biết vào một khắc nguy hiểm kia, hần đã kéo cô về phía mình, che cho cô dưới thân mình hần. Lẽ nào là bị thương trong lúc lật xe? Bị thương trong hiểm họa thiên tai thế này có phải chuyện gì to tát đâu, sao vẫn còn sĩ diện mà mạnh miệng chứ? Chẳng lẽ thể diện còn quan trọng hơn tính mạng hay sao?

Cô sờ soạng, nhặt đèn pin lên, soi vào thân thể hần, vừa khóc vừa nói: “Tôi muốn xem, anh đừng cử động.”

Cho dù lúc này hần muốn động dậy cũng khó lòng. Hần dần suy yếu, nằm ngửa, để yên cho Tạ Kiều cẩn thận xem xét. Cô kéo khóa chiếc áo lông màu đen của hần ra, phía trước vẫn ổn, không thể tìm ra chỗ nào bất bình thường. Cô run tay sờ lên ngực hần, vừa nhẹ nhàng ấn vừa hỏi: “Chỗ này thì sao? Có đau không? Có khó chịu không?”

“...Không đau.”

Tạ Kiều sờ sang ngực trái của hần, vừa định hỏi hần có đau không thì bỗng nhiên sờ phải gì đó. Cô chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn hần. Phan Đông Minh đang nhìn cô, trên trán đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, bên

môi vẫn giữ một nụ cười. Trong xe bỗng tỏa ra một mùi vị khác lạ, mùi máu. Cô rút bàn tay ra khỏi người hắn, cả bàn tay là một màu đỏ.

Tạ Kiều càng nghen ngào hơn, cẩn thận vén vạt áo lông của hắn ra. Một mảnh vỡ to bằng bàn tay của kính xe khiến ánh mắt cô nhúc nhích.

Miếng kính kia xuyên qua áo khoác của hắn, đâm rất sâu vào mạn sườn trái của Phan Đông Minh. Nương theo từng đợt hít thở yếu ớt của hắn, chút máu tươi rỉ ra, chảy xuống viền miếng kính.

Ở phía thắt lưng bên trái của hắn, chiếc quần bò màu đậm đã bị máu nhuộm thành một màu đen.

Nhưng hắn vẫn đang cười, còn nói, anh không sao.

*Chú thích: Hiện tượng “sương chắn” mình để theo convert, tìm tiếng Việt không ra. Baike giải thích đây là hiện tượng sương mù dày đặc như một tấm chắn che khuất tầm mắt. Ai biết gì về hiện tượng này bảo tớ nhé!

60. Chương 60

Từ ngày đầu tiên đã khó chịu, không cam lòng, đến cuối cùng vẫn không thể không thừa nhận, đúng là mình chưa gặp được người đó mà thôi.

Tạ Kiều vẫn chưa định thần được, nhìn chăm chăm vào miếng kính kia. Cô đưa tay che miệng, giống như một con thú nhỏ lạc mất mẹ, nức nở, nghen ngào, cũng không thể thốt ra lời hoàn chỉnh.

Cô cố không chế để tay mình không run, cẩn thận vén áo ở chỗ miếng kính kia, để lộ ra một vết thương cực kỳ đáng sợ.

Lúc còn ở trường cô đã từng được học cách sơ cứu trong trường hợp khẩn cấp. Cô cố gắng nhớ lại. Bây giờ, bước đầu tiên là gì? Cầm máu trước? Hay là rút miếng kính ra trước? Nếu rút ra mà không cầm được máu thì phải làm sao? Có lẽ nào hắn sẽ...Không dám nghĩ nữa, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn run run, nhìn vào sắc mặt tái nhợt của Phan Đông Minh, cô hỏi: “Tôi nên làm gì bây giờ?”

Phan Đông Minh run rẩy chỉ về phía sau xe, “Balo...”

Cô lấy chiếc balo lại, lôi hết tất cả mọi thứ có bên trong, rồi nhấc hộp cứu thương nhỏ ra. Bên trong đó có băng vải cầm máu, còn có một cái lọ nhỏ, trên lọ đó có khi mấy chữ cho thấy đây là bột cầm máu. Cô mở nắp, rắc bột lên miệng vết thương. Miệng vết thương chảy rất nhiều máu, chỗ bột vừa được cô rắc lên đã bị máu dội trôi. Cô liền đổ cả lọ bột lên, ngay lập tức, chỗ bột màu trắng đã bị máu nhuộm đỏ, kết lại thành một cục. Cô gỡ băng gạc ra, cẩn thận tránh chỗ miếng kính, quẩn quanh sườn hắn. Cả quá trình băng bó, đầu Phan Đông Minh đổ đầy mồ hôi, nhưng hắn cắn chặt răng, ngay cả một tiếng rên cũng không kêu. Tuy rằng nhìn hắn rất suy yếu, nằm yên một chỗ, khó nhọc thở dốc, nhưng Tạ Kiều biết người đàn ông này vẫn giống như trước nay, đau nhưng vẫn kiên cường.

Tạ Kiều thấy thế thì lại mềm lòng. Người đàn ông này không quản xa xôi ngàn dặm mà đến đây, lại vì mình nên mới bị thương như thế này. Trước mắt, họ có được an toàn không còn chưa biết, màn sương đen quá đáng sợ, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, tựa như một cơn ác mộng vậy. Vết thương của Phan Đông Minh có vẻ rất nghiêm trọng, hắn cần đến bệnh viện, nhưng hiện tại Tạ Kiều còn không biết họ đang ở đâu, chỉ biết là họ đã đi rất lâu rồi mới đến được đây. Hắn là cô phải đi tìm người đến giúp, nhưng, dọc đường đi gần như không thấy một bóng người, đi đâu cầu cứu đây? Càng nghĩ cô lại càng thấy áy náy, đưa tay lau bỏ vết máu bên môi hắn, vừa khóc vừa nhỏ giọng nói: “Xin lỗi...”

Hắn nhú mồm, cố nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Đừng khờ thế chứ, chẳng ai hy vọng loại kết quả này cả.”

Phan Đông Minh vừa nói, khóe môi lại rỉ máu. Bỗng nhiên, Tạ Kiều cảm thấy vô cùng chua xót, sốt ruột. Chỉ trong một thời gian ngắn mà cuộc sống của cô đã đảo lộn, xảy ra quá nhiều chuyện. Quảng thời gian

tươi đẹp, vui vẻ như ánh sáng từ viên ngọc lưu ly đã chấm dứt ngay khi bố mẹ cô ly hôn, rớt cục, cô cũng không thể quay về trước đây nữa, nay lại cùng người mình hận nhất chịu cảnh số mệnh mong manh. Cô lại khóc, tiếp tục lau máu bên miệng hần nhưng không dám mạnh tay, lắc đầu và nói: “Đừng nói gì nữa.”

“Không sao, có khả năng là, bị gãy xương sườn.” Hần vẫn vô cùng đau đớn, lại nâng tay phải lên, đầu ngón tay lạnh toát chạm vào má cô, “Có đau không?”

Cô hiểu hần đang hỏi gì, chỉ khẽ lắc đầu.

“Anh không hối hận, nếu được quay lại một lần, anh vẫn sẽ làm như vậy.”

Lúc chiếc xe bị lật thì hệ thống sưởi cũng hỏng theo, lúc này, trong xe dần lạnh buốt. Tạ Kiều cởi chiếc áo khoác ra đắp lên người Phan Đông Minh. Nghe hần nói như vậy, cô không muốn chống đối hần nữa, hần muốn nói gì thì cứ tùy hần. Cô đưa tay lên, lau nước mắt bằng cổ tay áo, nhẹ nhàng nói: “Giờ anh không cần nói gì cả, nghỉ ngơi một chút đi. Đợi sương tan, tôi sẽ đi quanh đây xem có người không, anh cần đến bệnh viện.”

Hần xốc chiếc áo trên người ra, nhẹ giọng nói: “Lại đây.”

Cô cẩn thận cúi người xuống, chôn mặt trước ngực hần. Cách một lớp áo, cô có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập ổn định, quen thuộc như âm thanh cô vẫn nghe thấy mỗi buổi tối trước đây, như thể chưa bao giờ xa cách cả. Rất lâu sau, cô vẫn giữ nguyên tư thế đó, chỉ sợ một động tác nhỏ sẽ khiến hần càng đau hơn. Nằm trong lòng hần thật ấm áp. Cả hai yên lặng ôm nhau, không muốn phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng hiếm có này. Cuối cùng, không biết là do tâm tình được thả lỏng hay do kiệt sức, cô ngủ thiếp đi.

Phan Đông Minh nghĩ, nếu hần cũng có thể ngủ được thì tốt quá, tối thiểu cũng có thể đỡ thấy đau. Nhưng giấc ngủ cứ như một người con gái vậy, lúc bạn muốn, nó lại bay đi rất xa. Hần nghiêng mặt nhìn đôi mắt đang nhắm chặt của Tạ Kiều, hàng mi còn ướt đẫm, khiến hần nhớ đến cảnh tượng cô ngủ quên trong bồn tắm một lần nào đó. Hần cong khóe môi lên, mỉm cười. Cô gái này dù trong tình trạng gì đi chăng nữa đều có thể chìm vào giấc ngủ rất nhanh, vô tư lự, cũng giống như lúc này, trong một tình cảnh bất ổn thế này, cô vẫn có thể yên tâm ngủ say.

Có đôi khi, hần cảm thấy rất lạ, Tạ Kiều vốn thuộc tuýp con gái nhất gan, yếu đuối, đúng là một người khờ, nhưng có đôi khi lại rất trầm mặc, kiên cường, lời nói cũng khiến hần không thể ngờ được. Hần biết Tạ Kiều vẫn kháng cự hần, giữa họ từ trước đến nay chưa từng có cảm giác thân mật như lúc này, chỉ là hần chiếm hữu, cô giả vờ giũa.

Không gian yên tĩnh thực sự rất thích hợp để hồi tưởng. Phan Đông Minh cũng chưa bao giờ như thế này, im lặng hồi tưởng, yên lặng nghĩ lại con người mình trước đây. Trước kia hần luôn bề bộn công việc, việc học, sự nghiệp. Sau này, cuộc sống trong vàng son, hoàn cảnh gia đình ưu việt, lại thêm bản tính ngạo mạn, dần nuôi lớn cái tính “thuận theo ta mới tốt”*. Danh tiếng, địa vị, vinh quang, tiền tài, phụ nữ, tất cả mọi thứ đều có được dễ như trở bàn tay. Cảnh tượng những người sống hòa hảo bên cạnh, khi ra thương trường lại đấu đá với nhau, anh lừa tôi gạt, hần đã nhìn đến phát chán từ lâu rồi. Hần cho rằng, trên đời này, ngoài tiền ra thì mọi sự đều là hư vô, đặc biệt là thứ chó má gọi là tình yêu. Đó là một thứ quá nhàm chán của đám thi nhân sau khi say rượu mà thôi. Có ai mà cả ngày luôn để chữ “tình yêu” ngoài miệng, có ai hôm nay thể thốt nhớ mãi không quên rồi ngày mai lại đi tìm niềm vui mới? Ngay cả các anh trai bản lĩnh của hần, cũng từng oanh liệt thể thốt yêu đương, nhưng lại không kết hôn với người mình yêu, đều chỉ là vật hi sinh ột cuộc đấu tranh chính trị mà thôi. Trước kia, Phan Đông Minh từng cảm thấy như vậy cũng chẳng có gì là không tốt cả, thậm chí hần cũng từng nghĩ đến việc người bên cạnh hần cả đời sẽ là một người hần không yêu, chỉ có thể mới khiến nhà họ Phan được “đặt hoa trên gấm”.

Hần từng cười nhạo thứ mà La Hạo gọi là tình yêu, đặc biệt, anh còn nghiêm túc nói với hần, “Là anh chưa gặp được thôi, nếu gặp được thì anh sẽ hiểu.” Lúc ấy, hần cảm thấy thật vớ vẩn, nực cười. Khi còn trẻ, có ai mà không mơ mộng, có ai mà không khao khát một tình yêu, nhưng nhìn cảnh “gặp dịp thì chơi” trong chốn danh lợi, hần không khỏi ngán ngấm. Số phụ nữ hần gặp rất nhiều, chỉ cần hào phóng một chút, bỏ ra chút tiền là có người theo. Gần đây, có gì có thể địch nổi sự mê hoặc của tiền tài, của sự hưởng thụ vật chất. Thứ tình yêu chỉ từ chỉ có thể lừa gạt được những người ngu ngốc, hay mộng tưởng hảo huyền mà thôi. Cho đến khi gặp lại Tạ Kiều, hần cảm thấy quái lạ, có ai ngốc ngếch như cô không, cổ chấp tin vào

một tình yêu vững bền. Cho dù hắn đã kích đến mức nào đi nữa, cô vẫn không chịu quên. Cho dù La Hạo có đính hôn với Ninh Tiêu Nhã, cô vẫn chẳng mấy may quan tâm. Điều này khiến hắn tức giận vô cùng.

Có đôi khi hắn nghĩ, chẳng lẽ, chuyện này là có thật? Thật sự là vì hắn chưa gặp được hay sao?

Sau này, thấy Tạ Kiều lúc nào cũng khóc, trong ánh mắt chỉ độc một vẻ đau thương, hắn không hiểu cô gái này lấy đâu ra nhiều nước mắt đến vậy. Khóc đến mức hắn thấy phiền lòng, khóc đến khi hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng hắn vẫn không muốn buông tay. Từ ngày đầu tiên đã khó chịu, không cam lòng, đến cuối cùng vẫn không thể không thừa nhận, đúng là mình chưa gặp được người đó mà thôi.

Tạ Kiều khẽ động đôi môi, hình như trong mơ cũng gặp phải chuyện đau buồn. Cô gái quật cường này nép trong lòng hắn, mềm mại như con chim bồ câu. Hắn dần siết chặt cánh tay, ôm trọn bờ vai cô, dùng sức như muốn giữ lấy thứ chưa từng có được.

Hắn nâng tầm mắt lên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài vẫn yên tĩnh, tối đen như mực, trong lúc mơ hồ, hắn nghe được tiếng “ào ào”, như vọng lại từ một nơi xa. Bỗng nhiên, hắn chấn định lại, ánh mắt mơ hồ, nhìn chăm chăm vào một khoảng lặng đến xuất thần.

Tạ Kiều bị Phan Đông Minh đánh thức, sau khi tỉnh lại thì vô cùng ngượng ngùng. Sao cô có thể ngủ trong tình trạng này chứ. Cô vội vàng nhìn vết thương của hắn, kỹ thuật băng bó của cô không tốt lắm, trên băng vải toàn là máu, cũng không biết miệng vết thương đã ngừng chảy máu hay chưa. Đang lúc ảo não, cô nghe thấy Phan Đông Minh nói: “Trời sáng rồi.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ theo ánh mắt hắn, quả nhiên là một khoảng trắng nhờ nhờ. Chẳng lẽ sương đã tan rồi? Cô kinh ngạc, vui sướng, muốn xác nhận lại lần nữa, nhưng chợt phát hiện ra chân mình đã tê rần. Lúc này, hai chân cô như có hàng ngàn con kiến đang bâu cắn, dần dần lan lên trên. Cô chặt vật đưa tay xoa nắn một lúc, chợt nghe Phan Đông Minh nói: “Kiều Kiều, trong túi có một cái hộp nhỏ, em tìm xem.”

Cô mở ra, là một thứ gì đó trông giống hình viên đạn, lại hơi giống chiếc chìa khóa, ở đuôi còn có một vòng nhỏ, đủ để ngoắc ngón tay vào.

“Đây là bút laser, có thể xác định đường xuyên qua màn sương. Trong balo còn có mấy thứ dùng cho dã ngoại nữa. Bây giờ, em nghe anh nói đây, anh nghe thấy có tiếng nước chảy, có lẽ là từ con suối ở một ngọn núi không xa, anh muốn em cầm hết mấy vật dụng kia đi, đi tìm nguồn nước, sau khi tìm được thì đi dọc lên thượng nguồn.” Trong lời nói mạch lạc của Phan Đông Minh, có kèm theo chút hơi thở gấp gáp. Nghe hắn nói vậy, ánh mắt Tạ Kiều vẫn mơ hồ. Đôi môi hắn trắng nhợt như sắc mặt hắn vậy, lúc nói chuyện cũng phải dồn hết sức, hắn còn nói cho cô biết mấy đồ vật này phải dùng như thế nào. Cuối cùng hắn nói: “Em mang hết đi. Nhớ kỹ lời anh nói, dựa vào đường chỉ dẫn của bút laser, em cứ đi men theo đó, đến một nơi thoáng rộng, có tín hiệu thì gọi điện thoại cầu cứu. Bây giờ, em đi đi.”

Tạ Kiều yên lặng để một ít bánh quy, xúc xích và nước khoáng ở nơi hắn có thể với tới, rồi sắp xếp balo một chút, lại lấy cái xăng của công binh phá tấm kính trước xe. Một luồng gió lạnh kèm theo chút sương ủa vào trong xe, cô quay người mặc chiếc áo khoác lông và đội mũ cho Phan Đông Minh, lại lấy áo khoác của mình đắp kín cho hắn, rồi nhìn vào mắt hắn, kiên định nói: “Chờ tôi.”

Hắn cười cười, cũng nhỏ giọng nói: “Có thể hôn anh được không?”

Tạ Kiều nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh lẽo của hắn, lúc rời đi, cô nói: “Nhất định tôi sẽ tìm được người đến, anh chờ tôi.”

“Được, anh chờ em.” Ánh mắt Phan Đông Minh như sáng lên, nhìn cô chui ra khỏi xe, hắn lại khẽ nói: “Tạ Kiều.”

Cô quay đầu lại, hắn cười nói: “Thật ra, anh không hề ghét em.”

*”Thuận theo ta mới tốt” gần giống như câu “Thuận theo ta thì sống, làm trái ta sẽ chết” của tên Đạo Chích, em trai Liễu Hạ Huệ. Tên này là ăn cướp nổi tiếng thời Xuân Thu.

61. Chương 61

Tạ Kiều dùng sự nhẫn nại lớn nhất để ép mình không được gục ngã, cô biết vậy và cũng âm thầm cầu nguyện cho Phan Đông Minh tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.

Mặc dù Phan Đông Minh đang cười nhưng Tạ Kiều lại cảm thấy nụ cười của hắn đượm chút bi ai. Gió lạnh lùa từ ngoài vào, hây hây trên mặt khiến cô hơi ngứa, cô trầm mặc nhìn hắn, mãi lâu sau mới thì thào nói: “Phan Đông Minh, anh phải bình an đấy.”

Phan Đông Minh gật đầu, “Được rồi, nhanh lên, đi đi.”

Cô lại lo lắng dặn dò: “Khi nào đói thì ăn chút gì nhé, có cả nước đấy, bổ sung thêm năng lượng.”

Hắn khẽ cười: “Em dài dòng thật đấy.”

“Vậy, tôi đi trước đây, chắc là sẽ quay lại nhanh thôi.”

Ánh mắt rạng ngời của Phan Đông Minh đắm đắm nhìn vào khuôn mặt cô, như thể tham lam muốn khắc sâu bóng dáng cô trong lòng. Hắn thấp giọng nói: “Chúc em may mắn, bảo trọng.”

Tạ Kiều cúi đầu, cẩn thận chui ra từ chỗ hổng. Trận sương đen kịt tối hôm qua giờ đã biến thành sắc trắng xám, tầm nhìn có chút thông thoáng. Cô cẩn thận nhìn dưới chân, phát hiện ra mình đang đứng trên một tảng đá, phía dưới phiến đá là mấy gốc cây đã khô to đến mức hai người ôm mới hết. Xe của họ lao xuống dưới, thì ra là được mấy cái cây này đỡ. Cô ngẩng đầu nhìn, sương mù vẫn hơi dày, không biết ở phía trên có gì. Cô lại cúi đầu, sương mù quần trong khe núi trắng xóa như sóng biển cuộn trào.

Tạ Kiều mở chiếc bút laser ra, một đường sáng màu xanh xuyên qua màn sương. Cô ngậm bút vào miệng, phối hợp tay chân để tìm được chỗ đặt chân, giậm giậm thử, thấy chắc rồi mới dám bước một chân khác.

Trong màn sương vẫn thoang thoảng mùi trứng muối bị ung. Tạ Kiều đã lấy áo khoác của mình đắp cho Phan Đông Minh, lúc này, cái lạnh khiến cô co ro. Cô thắt chặt cái khăn mà mẹ Đại Nhân đưa cho. Không có chỗ đặt chân, cô lại dùng chiếc xẻng của công binh đào một cái hố nhỏ, càng đi con đường càng trúc trắc. Dưới chân vừa trơn vừa ướt, lớp lớp trúc tiến rậm rạp với cành lá sắc nhọn như những thanh kiếm dài, cũng may có đôi găng tay to của Phan Đông Minh, cô đưa tay gạt cành lá trúc ra, tiếp tục men theo đoạn khe núi, bước từng bước gian nan.

Càng đi xuống dưới, trúc tiến càng nhiều, ngày một rậm rạp. Cô giơ tay lên, những cây trúc này cao hơn cô tưởng tượng rất nhiều, choán hết tầm mắt. Tạ Kiều nhớ đến lời nói của Phan Đông Minh, cứ đi thẳng theo hướng chỉ của bút laser, không nên đi vòng. Lớp đất trơn ướt dưới chân bỗng nhiên trở nên tối sẫm. Trong màn sương vẫn còn hơi độc, tuy rằng đã tán đi nhưng vẫn khiến Tạ Kiều khó thở, váng đầu hoa mắt. Chiếc xẻng công binh rất sắc, Tạ Kiều dùng hết sức chặt bỏ những cây trúc vướng bên cạnh. Cô cũng phải để lại dấu hiệu, bằng không đi ra rồi lại không quay vào được, người đàn ông kia vẫn còn đang chờ được cứu.

Chỉ qua một đoạn đường ngắn mà Tạ Kiều đã mệt lử, không hề lạnh, chỉ toát đầy mồ hôi. Vừa bước thêm một bước, bỗng nhiên cô bị trượt chân, nhào vào bụi trúc tiến, cũng may cô nhanh tay che mặt lại, chỉ có trán bị mấy cành trúc sượt qua. Trên cổ tay lộ ra mấy vết đứt, máu hơi rịn ra. Cô quỳnh lên, lại bị ngã thêm một lần nữa. Nhìn mấy vết thương nhỏ, cô không khỏi ảo não, chỉ muốn khóc một trận, nhưng nghĩ đến bộ dạng thảm hại của Phan Đông Minh trong xe, cô chỉ để rơi vài giọt nước mắt rồi lại đứng dậy, tìm chiếc bút laser trên đám cây bụi. Cô quay đầu lại nhìn, thì ra vừa rồi mình bị trượt chân là do một thân cây khô queo bị đổ, trên đó bám đầy những rêu xanh, cả chút nắm tí xiu như những ngọn đèn nhỏ. Cô chẳng còn tâm tình mà thương thức, vội nhặt cái xẻng công binh lên tiếp tục chặt cây. Lúc này trong lòng cô chẳng buồn bận tâm đến cái gì nữa, chỉ thầm nghĩ phải nhanh chóng xuyên qua rừng trúc này, tìm được người ven con suối, chỉ sợ chậm chút một chút thì sẽ bỏ lỡ cả tính mạng người đàn ông kia mất.

Hình như phía trước là nguồn của một cái đầm lầy, bởi vì mùi càng ngày càng nồng rất khó chịu. Đám cỏ cây dưới chân cũng dần mềm đi, giẫm lên có cảm giác nhột nhột. Tạ Kiều đã gần kiệt sức, áo trên người bị sương mù thấm ướt, sau khi ngã thì đã chẳng phân biệt được màu gì nữa. Lau mồ hôi, ngồi phịch xuống

đất nghỉ ngơi một chút, hít thở lấy sức, cô day day trán và chỗ ấn đường hơi nhức. Cánh rừng trúc yên tĩnh thế này dễ khiến người ta sợ đến dựng tóc gáy, thậm chí đến tiếng côn trùng kêu cũng không có, chỉ có tiếng thở dốc của chính cô. Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, cô không dám xác định là thật hay do mình ù tai. Cô nghiêng tai, nghe kĩ một lần thì chắc chắn đó là tiếng nước chảy, quả nhiên có suối!

Nỗi vui sướng khiến tim cô đập thình thịch, trong nhất thời, Tạ Kiều lấy lại tinh thần. Đáng tiếc, lúc này cô đã quá mệt mỏi, bởi thể lực vốn không tốt, hơn nữa lại bị khí độc làm cho nôn nao, cô thử vài lần mà vẫn không đứng dậy nổi. Phải tốn sức lắm cô mới đeo được balo lên vai, đành phải bò trên mặt đất, ngày hôm nay, bằng mọi giá cô phải ra khỏi đây. Không thể cửa thân trúc làm dấu, cô đành tháo chiếc khăn trên cổ xuống, lấy dao cắt nhỏ ra, nghiêng người kéo cong một thân trúc rồi buộc miếng vải lên, mấy cây trúc tiến phía trên, cô cũng làm như vậy theo thứ tự. Lá trúc sắc nhọn cửa qua hai má cô, nhưng cô không thấy đau, chỉ có duy nhất một suy nghĩ trong đầu là phải đi tìm người, phải mau chóng cứu người.

Tiếng nước chảy ngày càng rõ. Hai mắt Tạ Kiều hoa lên, dường như nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Phan Đông Minh, cô lại lắc lắc đầu nhắc nhở mình phải kiên trì. Lúc cô cảm giác thấy cổ tay áo ẩm ướt, mấy lớp trúc rậm nay đã thoáng hẳn ra, cô tìm được con suối. Cô kích động dùng cái xẻng làm gậy chống để đứng dậy, thất tha thất thểu tiến về phía trước. Dưới chân có cảm giác lạnh lẽo, cô cúi đầu, liền phát hiện ra mình đang đứng trong một con suối nhỏ. Cô quay đầu lại, dùng miếng vải khăn buộc tiếp lên cây trúc gần suối, sau đó vốc chút nước suối lạnh cóng lên rửa mặt, lúc này mới có cảm giác rằng mình không hoa mắt.

Bốn phía vẫn là màn sương mờ, tầm nhìn cũng đã phóng xa được gần mười mét. Cô không hề để ý rằng nước đã ở chỗ sâu hơn mà vẫn tiến về phía trước.

Hai bên suối vẫn là những khóm trúc tiến cao, Tạ Kiều đã bị nó hành hạ đủ khổ sở rồi nên không dám đến gần nữa. Lúc này, trên mu bàn tay cô toàn là vết cứa dài hơi rỉ máu, lại bị dính nước nên chảy thành những giọt nhỏ như viên trân châu. Cô chỉ có thể cắn răng chịu đựng cái lạnh kinh khủng của dòng nước suối. Dưới lòng suối có rất nhiều đá, bị nước xói mòn nhiều năm nên vô cùng trơn nhẵn, đặt chân không chắc, cô lại bị trượt ngã. Bộ quần áo trên người cô ướt đẫm, mấy lọn tóc bên má cô cũng bị dính bết lại. Cô lắc đầu, chỉ nghe thấy tiếng “ù ù”, nhưng bao nhiêu cực khổ cũng không quan trọng bằng tính mạng người đàn ông kia. Cô ngã quỵ xuống, chẳng bao lâu sau lại ngã tiếp lần nữa. Tạ Kiều dùng sự nhẫn nại lớn nhất để ép mình không được gục ngã, cô biết vậy và cũng âm thầm cầu nguyện cho Phan Đông Minh tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì. Không nói đến những chuyện khác, chỉ riêng thân phận của hắn thôi đã không cho phép hắn có chuyện gì rồi. Nếu hắn vì cô mà bị làm sao thì...cô không dám nghĩ tiếp nữa, cắn răng thì thào tự nói với mình: “Người đâu, mau đến cứu tôi đi, cứu tôi.”

Cũng không biết đã đi bao lâu, cho đến khi cô kiệt sức, gắng gượng kéo cái balo lại, bỗng từ phía trước truyền đến tiếng “ào ào”. Cô dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn, phía trước vẫn còn sương nhưng có thể mơ hồ thấy một con thác hùng vĩ!

Con thác tuy vẫn đổ nước xuống nhưng âm thanh không quá lớn. Trải qua trận sương đen đáng sợ và vụ lật xe, đây được coi là cảnh trí thiên nhiên đẹp nhất trong mắt Tạ Kiều. Ánh mắt cô dần hạ xuống theo dòng thác chảy, đột nhiên trong lòng cô căng thẳng. Ở một góc của con thác, có một cái bóng đen mờ mờ, còn hơi chuyển động, có người!

Trong tức khắc, Tạ Kiều vui sướng đến nỗi sung sức hẳn, không để ý đến vật cản dưới chân mà lao đảo bước vội về phía trước, chỉ sợ người kia sẽ biến mất trong làn sương mờ, vừa chạy vừa kêu to: “Chờ một chút, cứu tôi với!”

Bóng đen kia không hề rời đi, trong lòng Tạ Kiều mừng khôn tả. Lúc cô chỉ cách bóng đen kia có vài chục bước, bỗng nhiên cô dừng lại. Làn sương tan đi, cái bóng kia chợt hiện ra, là một con ngựa, là loài ngựa bình thường có thể dễ dàng bắt gặp ở bất kỳ xó xỉnh nào trên đời này. Cô sững sờ, đưa tay dụi mắt, nhìn kĩ lại thì vẫn là con ngựa đó, không phải màu trắng cũng không có cánh, không phải là cô hoa mắt. Con ngựa đó đang rướn cổ uống nước cạnh suối, không có vẻ sợ hãi gì khi nhìn thấy Tạ Kiều, lại còn ngẩng cái mặt dài lên, nghiêng đầu, dùng đôi mắt to nhìn vị khách không mời mà đến chồn thềm sơn cùng cốc này, thậm chí còn phì mũi với cô.

Tạ Kiều lập tức rơi vào cơn phẫn uất, lại cảm thấy miệng đắng ngắt, cô thất vọng, trái tim như bị treo lơ lửng trên đám mây lưng chừng núi. Mừng rỡ rồi lại bi ai, cô thực sự suy sụp, hơi thở nghẹn lại trong cổ

họng, cô chớp mắt, “phịch” một cái, ngã quỵ xuống dòng suối, hôn mê.

Tạ Kiều bị tỉnh lại do cơn ác mộng. Cô mơ thấy cả người Phan Đông Minh đầy máu, hằn đứng trên vách núi đen, vẫy tay với cô rồi xoay người nhảy xuống... “Aaa...” – Tạ Kiều tóm chặt vạt áo trước ngực, ngồi bật dậy, thở dốc, lau mồ hôi, lúc này mới phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường. Bên cạnh giường là một cô gái với mái tóc thắt bím, đang dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn cô, trong tay còn cầm một cái kim gấp than, vốn đang đỡ tay gấp than bỏ vào chiếc lò lửa, bị tiếng thét chói tai của cô làm cho hoảng sợ.

Cô ngăn người nói với cô gái kia: “Chuyện này...chuyện này là thế nào?”

Cô gái đặt cái kim gấp than xuống, bước lại gần, bưng một bát nước đen xì không biết là thứ gì cho cô, rồi bô bô nói một tràng mà cô không thể hiểu nổi.

Cô gái đó thấy cô mở to mắt nhìn thì lại nói bằng tiếng Hán: “Phải uống thì chị mới khỏe được.”

Tạ Kiều nhận lấy, trong lòng nóng như lửa đốt, “Sao chị lại đến được đây?”

“Anh trai và ông nội em cứu được chị trong khe Âm Dương.”

“Chị ở đây bao lâu rồi?”

Cô gái nghĩ nghĩ rồi nói: “Ừm...cũng được một ngày rồi. Sáng nay ông nội em đi bắt bệnh cho người trong làng bên, đi được nửa đường thì phát hiện ra chị. Giờ em phải đi nấu cơm chiều đây.”

Tạ Kiều vừa nghe thấy thế thì kinh ngạc, chồm dậy, “Nhưng còn có người đang chờ được cứu, mau đi cứu đi, chị xin em đấy.”

Cô gái sững sốt: “Còn có người khác? Ai cơ?”

Tạ Kiều hất chiếc chăn trên người ra, lại phát hiện mình đã được thay bộ quần áo khác, nhưng cô không có tâm tư để nghiên ngẫm vấn đề này, vội vã nhảy xuống giường, kéo tay cô gái kia rồi nói: “Mau đưa chị đi gặp anh trai em đi, có người bị thương đang ở trong đó, mau đi cứu người đi.”

Cô gái bị cô làm cho căng thẳng, vội vàng nói: “Người chị đang bị thương, cứ nằm xuống trước đi, em sẽ gọi anh trai đến.”

Tạ Kiều không quan tâm mình có khỏe hay không, vội đi theo cô gái kia ra khỏi cửa. Vừa ra khỏi cửa, cô đã thấy một cái sân rất rộng trước căn phòng, một bên là đồng củi lớn, một bên là chuồng ngựa, bên trong có con ngựa đen vừa ăn cỏ khô vừa “phì phì” qua mũi, cái đuôi không ngừng phe phẩy.

Cô cũng không muốn quan sát lâu, đi theo cô gái kia vào một căn phòng khác, liền thấy một chàng trai trẻ đang ngồi xổm bóp chân cho ông già trước mặt. Nghe thấy tiếng bước chân, anh ta ngẩng đầu, vừa thấy Tạ Kiều liền đứng lên rồi cười nói: “Cô tỉnh rồi à?”

Hỏi như vậy không phải là vô nghĩa sao? Tạ Kiều vừa thấy anh ta thì liền khóc, nghẹn ngào tiến lên kéo tay anh ta, khiến chàng trai hơi sợ, kinh ngạc nhìn cô. Cô lau nước mắt rồi nói: “Người tốt, cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng còn một người nữa đang chờ được cứu, cứu anh ấy đi, anh ấy không thể chết được.”

Chàng trai nhìn thoáng qua ông già, rồi xoay người lại và nói: “Cô đừng vội, ngồi xuống, từ từ nói.”

Cô gái đỡ Tạ Kiều ngồi xuống chiếc ghế băng nhỏ. Cô ngồi chần định lại cảm xúc rồi kể toàn bộ chuyện họ gặp nạn cho chàng trai kia, cuối cùng, vừa khóc vừa nói: “Cầu xin mọi người, người kia không thể xảy ra chuyện gì được, cứu anh ấy đi, cứu anh ấy đi...”

Chàng trai quay đầu lại thoáng nhìn qua ông lão vẫn trầm mặc. Lúc này Tạ Kiều mới chú ý đến ông lão đó, cũng nhìn thoáng qua, rồi hạ ánh mắt xuống nhìn tay ông...Khuôn mặt đó thật lạ, nếu không nhìn mái tóc của ông ta thì đến thần tiên cũng không đoán ra ông ta bao nhiêu tuổi, đôi môi như một ụ thịt hồng hồng. Tay ông ta nhìn còn đáng sợ hơn khuôn mặt, trông giống một miếng đậu phụ thối, lại sần sùi như da rắn. Vì lẽ phép, cô cố gắng không dời ánh mắt đi.

Ông lão mở miệng nói chuyện, Tạ Kiều lại không tự chủ được mà nhìn vào miệng ông ta. Ông ta vừa nói thì như thể hai miếng thịt kia rách ra, cô quả thực không thể nhìn được nữa, vội vàng dời tầm mắt xuống tay ông ta. Ông lão chỉ nói một câu lưỡng lự: “Rung chuông.”

Chàng trai trẻ còn chưa nói gì, cô gái bên cạnh đã hoan hô một tiếng rồi quay người chạy ra ngoài. Một lúc sau, Tạ Kiều bỗng nghe thấy tiếng chuông như chuông ở chùa miếu, cô biết đây là lời đồng ý cứu người. Hai mắt ngấn lệ, cô quỳ xuống, “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn mọi người...”

Chàng trai trẻ vội vàng đỡ cô dậy rồi nói: “Ồi dào cô làm gì đấy, làm gì đấy!”

Khoảng nửa tiếng sau, trong khu có đến mười mấy thanh niên trai tráng lục tục kéo đến, tất cả đều mặc áo và đội mũ da, đi giày ống cao. Vừa thấy chàng trai trẻ kia, có người hỏi: “Thanh Sơn, ông lão rung chuông vì chuyện gì vậy?”

Thanh Sơn chỉ vào Tạ Kiều và nói: “Anh trai cô ấy gặp nạn trong khe Âm Dương, chúng ta đi cứu người, chậm một chút sợ không kịp.”

Một chàng trai lắp bắp kinh hãi: “Khe Âm Dương? Sao lại đến chỗ đấy?”

Một người khác nói: “Còn hỏi gì nữa, mau đi cứu người đi.”

Tất cả đều là những người rất giản dị, chân chất, vả lại đều không quen Tạ Kiều. Tạ Kiều cảm kích chấp tay lại, cúi đầu với họ: “Cảm ơn, cảm ơn các anh.”

Ông lão từ trong phòng ra, nói: “Thanh Sơn, châm cây hương bái núi đi.”

62. Chương 62

“Phan Đông Minh? Tôi tìm được anh rồi, tôi về rồi đây, anh tỉnh đi!”

Phụ nữ không được tham gia nghi thức bái núi, Tạ Kiều cùng cô gái kia ngồi trong phòng, bám vào cửa sổ nhìn lên. Nhìn họ chậm rãi châm cây hương rồi lại quỳ xuống vái lạy. Tạ Kiều sốt ruột đến mức chỉ muốn lao ra xin họ làm nhanh lên một chút.

Cô gái thấy cô có vẻ bất an đi tới đi lui thì nói: “Ở đây, nếu mọi người môn vào khe Âm Dương đều phải làm lễ bái núi trước, cầu thần phù hộ. Chị đừng nóng ruột, anh trai chị sẽ không sao đâu.”

Khe Âm Dương, vừa nghe thấy cái tên này, Tạ Kiều đã hoảng sợ. Phan Đông Minh bị thương còn nằm trong xe đã một ngày một đêm, vậy mà họ vẫn đang cúng bái, nếu lại đến tối thì chỉ sợ sẽ thật sự âm dương cách biệt, cô không sốt ruột sao được.

Thấy cô có vẻ sốt ruột, cô gái kia lại nói: “Em là Nhĩ Mã, người dân tộc Khương. Còn chị? Chị tên gì?”

“Tạ Kiều, Tạ trong cảm tạ, Kiều trong kiều mịch.” (Kiều mịch: Cây cao)

“Địa thế của khe Âm Dương quả thật rất phức tạp, nhưng anh trai em sẽ có cách, chị đừng lo.”

Tạ Kiều gật đầu, Nhĩ Mã nhìn mặt cô rồi nói: “Có đau không?”

“Gì cơ?”

“Mặt chị, có vết thương kìa.”

Tạ Kiều lắc đầu, Nhĩ Mã lại kéo cô lại rồi nói: “Tầm chàng vạng trong núi rất lạnh, chị mặc cái áo da của em đi, lúc chị được đưa về, cả người ướt sũng, sẽ bị ốm do rét đấy.”

Cô mặc cái áo da của Nhĩ Mã, nghi thức bái núi cũng đã xong. Thanh Sơn khoác chiếc áo tơ hình quạt, cầm chiếc roi ngựa trong tay và nói: “Đi thôi.”

Tạ Kiều thấy trong tay anh ta không chỉ có chiếc roi ngựa mà còn có một cuộn vải trắng dày. Không hiểu sao cô lại cảm thấy có điềm xấu, nhưng cô không dám hỏi, sợ anh ta sẽ trả lời rằng nó dùng để quần xác chết.

Thanh Sơn lái xe ngựa, để Tạ Kiều ngồi ở trên, trước sau đều có người cầm theo đèn bão hoặc đuốc tẩm dầu thông, cho đến khi một con đường nhỏ vào rừng cũng không thấy. Trời vẫn còn sáng, nhìn từ ngoài vào trong, vẫn thấy lớp sương bao phủ lên rừng cây rậm rạp. Thanh Sơn buộc ngựa vào một thân cây, dùng diêm châm đuốc, mở cuộn khăn ra, lại lấy từ trong xe ngựa hai thanh gỗ thô khá dài rồi dùng cuộn vải dày

trải ra và buộc hai bên sườn. Thì ra là một cái cang đơn giản. Có người tiến lại khiêng nó lên vai. Vào đến khe núi, chỗ con thác mà cô bị ngắt, trời đã sầm xuống. Thanh Sơn nói với Tạ Kiều: “Cô đi sau tôi, đừng nói chuyện lớn tiếng.”

Sự thận trọng của anh ta khiến tim Tạ Kiều như co rúm lại, cô ngoan ngoãn đi theo sau. Không có đường vào khe núi, họ lội suối đi theo dấu vết những mảnh vải khăn mà Tạ Kiều đã buộc. Thanh Sơn thắt chặt chiếc áo tơi trên người, dùng dao chặt mấy khóm trúc ra để thông lối đi. Ấn nút laser tìm đến chỗ họ bị lật xe, Tạ Kiều leo lên trước, đến khi nhìn thấy chiếc xe, cô kích động gọi tên Phan Đông Minh nhưng không có tiếng trả lời.

Tim cô đập mạnh liên hồi, vừa gọi vừa chạy nhanh về phía trước. Thanh Sơn đi theo sau cô, dùng cây đuốc chiếu sáng lên chiếc xe bị lật nghiêng trên tảng đá to.

Tạ Kiều ngồi xồm trên chỗ gần lỗ hổng mà sáng nay cô chui ra, không hề động đậy. Cảnh tượng trong xe càng ngày càng sáng dưới ánh đuốc. Trong đầu cô như có một tiếng nổ mạnh, như có cái gì đó rất cứng rắn vừa vỡ tung ra. Đường như bên tai cô có tiếng cười yếu ớt của hần, có giọng nói nhỏ nhẹ của hần bên tai mình, “Có thể hôn anh được không?”. Nhiệt độ từ ngọn lửa tỏa ra, ánh mắt cô dần mờ hồ đi. Cô lắc đầu, như muốn khiến mình tỉnh táo một chút để nhìn thấy rõ ràng. Phan Đông Minh nằm im ở nơi đó, chiếc áo mà cô đắp kín trước khi đi giờ đã bị hần tốc ra. Trước ngực hần là tập tài liệu, bên sườn vẫn còn miếng băng cô quấn, lúc này đã dẫm một màu đỏ, chỉ riêng miếng kính dâm vào người hần là không thấy đau...Thì ra, hần lại tàn nhẫn như vậy, chẳng những tàn nhẫn làm tổn thương người khác, mà còn thương tổn chính bản thân mình.

Sắc mặt hần trắng như xấp giấy, đôi mắt nửa khép nửa mở, như thể không còn hơi thở nữa vậy. Không phải hần đã đồng ý sẽ bình yên rồi sao, không phải hần đồng ý sẽ chờ cô sao? Bỗng nhiên cô cảm thấy thật uất hận, cho tới bây giờ, con người này vẫn như vậy, lời nói ra chỉ chớp mắt một cái đã quên hết, không có chút đáng tin nào! Cô ngồi yên, dùng giọng nói nhỏ nhẹ mà gọi hần: Giọng nói đó nhẹ nhàng như sợ làm một đứa trẻ đang ngủ say bị giật mình vậy.

Có người vỗ vỗ lên vai cô, quay lại thì thấy ánh mắt mang đầy vẻ thương cảm của Thanh Sơn, cô chỉ ngây ngốc hỏi: “Anh làm gì đây?”

Thanh Sơn đưa cây đuốc ột người bên cạnh, thấp giọng nói với cô: “Tôi phải đưa anh ta ra.”

Tạ Kiều chết lặng ngồi lui sang một bên, ngơ ngác nhìn Thanh Sơn dùng dao phá toàn bộ chỗ kính bị vỡ. Những miếng kính vỡ rơi trên đá, truyền đến những tiếng vang giòn. Cô nhớ lại lúc chiếc xe bị lật, không hiểu hần đã nghĩ gì? Hần nghĩ gì mà lại lao người về phía cô? Không ai biết, cũng không ai nói, mà cô cũng không biết mình muốn gì, ngơ ngác như một con rối gỗ, lại như bị đẩy vào một cái động đen ngòm, ngoài sự run rẩy ra thì cả người không còn cảm giác gì, chỉ còn một thân xác trống rỗng. Chiếc xe nằm nghiêng dưới ánh sáng của ngọn đuốc trông như một con quái vật miệng rộng, trong miệng nó là Phan Đông Minh đang nằm bất động.

Từ xa nhìn lại, người Phan Đông Minh dính đầy máu, bàn tay hơi mở ra. Cảm giác chua xót chậm rãi dâng lên. Hần chết rồi sao? Bàn tay kia, không phải luôn gieo mây mưa thất thường sao? Bàn tay kia, không phải là không có gì mà không làm được sao? Từ trước nay, trong mắt Tạ Kiều, hần là một tên dê tiện nhất, là tên ác ma tàn nhẫn nhất cõi này, luôn dùng thủ đoạn thô bạo nhất gây ra đau khổ cho cô. Trước kia, nỗi hận khiến cô nghĩ, hần là một kẻ đáng chết nhất trên đời, sao mãi vẫn không chết đi. Nhưng hiện tại, nhìn Thanh Sơn cùng mấy người khác khiêng hần từ trong xe ra ngoài, như khiêng một bao gạo hoặc một món đồ, cô lại nghĩ, thì ra, hần cũng có lúc yếu đuối như thế, ác ma rồi cũng phải chết.

Phan Đông Minh được đưa ra ngoài, cái chân lúc trước bị kẹt giờ bị vịn theo một góc độ rất kì dị. Có người nâng đầu hần, tóm cánh tay hần, cũng có người nhắc thắt lưng hần lên, cuối cùng cũng đặt được hai chân hần song song nhau. Trong lúc hôn mê, bỗng Phan Đông Minh hừ một tiếng khiến mọi người đều mừng rỡ, có người nói: “Anh ta không chết! Anh ta còn sống! Nhanh, đem cang đến đây.”

Mấy người vốn im lặng này giờ đã bắt đầu bận rộn. Tảng đá lớn nhưng nay lại trở nên chật chội. Tạ Kiều vẫn không có phản ứng gì, như thể không hiểu được ý nghĩa của câu “Anh ta còn sống.”. Có người huých cô một cái, cô mới trợn mắt lên, thì thào nói: “Anh ấy không chết?”

Họ dùng tốc độ nhanh nhất quay trở về. Nhĩ Mã đã làm xong cơm tối chờ họ về. Tạ Kiều nhìn bát ngô vàng ươm hấp với thịt, dạ dày như bị nhồi nguyên một tảng đá. Nhĩ Mã bảo cô đi ăn cơm, cô liền lắc đầu, chỉ ngồi yên một bên nhìn ông lão bằng bó nắn xương cho Phan Đông Minh đang nằm bất động trên giường. Lúc động đến vết thương, có lẽ do quá đau, hắn ho nhẹ vài tiếng, đầu đổ đầy mồ hôi. Thanh Sơn hơ mấy miếng thuốc dán trên ngọn nến, dán lên chỗ bị thương rồi dùng nẹp trúc cố định lại.

Ông lão cạy miệng Phan Đông Minh ra nhìn nhìn rồi lắc đầu, nói với Thanh Sơn: “Vẫn nên đưa đi thôi.”

Tạ Kiều quay người lấy balo, tìm điện thoại của Phan Đông Minh. Với tình trạng này của hắn, nhất định phải đưa hắn đến bệnh viện. Cô mở điện thoại ra chờ nó khởi động, vẫn không thấy có tín hiệu, cô vội nói với Thanh Sơn: “Ở đây làm thế nào để gọi điện thoại?”

Thanh Sơn nghĩ nghĩ rồi nói: “Ở đây tín hiệu không tốt đâu. Mấy làng quanh đây đều không có điện thoại hay truyền hình gì cả, nhưng đi xa một tẹo, ở quả núi bên kia, phía dưới rừng phòng hộ hình như có điện thoại.”

“Đưa tôi đi đi, người này không thể có chuyện gì được. Tôi muốn gọi điện thoại, anh ấy cần đến bệnh viện.”

Qua cả một đêm dài, rốt cục họ cũng đến được cánh rừng phòng hộ, trong đó có một căn nhà nhỏ. Nghe thấy tiếng động bên ngoài, có con chó sủa ầm lên. Thanh Sơn tiến lên gõ cửa. Ra mở cửa là một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi, vừa thấy Thanh Sơn thì ngạc nhiên hỏi: “Thanh Sơn, là mày à, muộn thế này rồi đến đây làm gì?”

Thanh Sơn kéo Tạ Kiều lại rồi nói với ông ta: “Chú à, có việc gấp, cần gọi điện thoại.”

Vào phòng, thấy trên bàn có một cái điện thoại, Tạ Kiều liền chạy lại nhấc máy, ấn số của Dương Quần.

Dương Quần nhận máy rất nhanh, giọng nói có vẻ không kiên nhẫn: “Muộn thế này rồi, mấy người tha cho kẻ bị táo bón này đi, đã bảo không đi là không đi rồi, sao vẫn cứ gọi hả?”

Nghe thấy giọng nói của anh, hai mắt Tạ Kiều liền đỏ lên, còn đang nghẹn ngào chưa nói được gì, Dương Quần lại mất kiên nhẫn: “Uống rượu xong thì về nhà tắm rửa rồi ngủ đi, nhé.”

“Dương Quần...”

“...Ai? Ai đấy? Tạ Kiều à?”

“Ừ.”

“Ông trời ơi, cuối cùng cô cũng gọi điện cho tôi, tôi chờ điện thoại của cô bao nhiêu ngày rồi đấy...Đông tử có đến tìm cô không? Cô đang ở đâu?”

“Dương Quần, anh nghe tôi nói đây, chúng tôi xảy ra chuyện trên đường lên huyện Nhã, Phan Đông Minh bị thương, anh ta...”

Tạ Kiều còn chưa nói xong, Dương Quần đã rống lên một tiếng quái dị, trong điện thoại truyền đến tiếng động lớn, hình như anh đánh rơi cái gì đó, “Cái gì? Xảy ra chuyện gì?”

“Tình hình của anh ta thật sự rất tồi...Tôi sợ anh ta gặp nguy hiểm...”

Dương Quần nghe thấy thế thì rịn đầy mồ hôi, trong đầu ong ong cả lên. Anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Tạ Kiều, nói cho tôi biết vị trí chính xác của hai người, tôi tìm người đến đón hai người.”

Điện thoại được một người đàn ông đón lấy, ông ta nói cho anh địa chỉ làng của họ. Dương quần tìm giấy bút ghi lại. Tạ Kiều lại cầm điện thoại. Hơi rõ tình trạng của Phan Đông Minh xong, anh trầm tĩnh nói: “Tạ Kiều, tôi muốn cô chăm sóc tốt cho anh ấy. Bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại tìm người, hai người chờ nhé.”

Lúc quay trở lại, Nhĩ Mã chưa ngủ, vẫn đang chờ họ. Phan Đông Minh vẫn nằm im trên giường, cũng không biết có phải đang ngủ không. Trong phòng thoang thoang mùi thuốc lá đắng chát, Nhĩ Mã nhẹ giọng nói: “Trong làng, ông nổi tiếng nhờ tài nắn xương, anh ấy sẽ không sao đâu, đừng lo lắng...Chị vẫn chưa ăn cơm tối, đi ăn một ít đi.”

Cô lắc đầu, ngậm ngùi ngồi xuống một bên giường. Mùa đông trên núi rất lạnh, Nhĩ Mã nhấc chiếc lò gần giường hơn rồi rời đi.

Cô đứng dậy lấy tập tài liệu kia, trên đó có rất nhiều chữ viết xiên xẹo. Đưa tờ giấy lại gần ngọn đèn, cô cẩn thận đọc chữ trên đó, vừa đọc vừa khóc. Cất tập giấy vào balo, cô lại xoay người ngồi xuống giường.

“Phan Đông Minh.” Nhìn người đàn ông nằm bất động như một con rối trên giường, nhìn gương mặt quen thuộc này, Tạ Kiều khóc, với tay vào trong chăn, cầm tay hắn. Tay hắn rất lạnh, gần như chẳng có chút hơi ấm nào. Cô vẫn nắm lấy, mãi lâu sau mới sờ sờ lòng bàn tay hắn, bóp chặt ngón tay hắn. Hắn vẫn không có phản ứng gì, vẫn như một cái xác không hồn. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn, ngẫm lại đáng về trước đây của hắn, trong lòng cô lại nặng nề, đầy áy náy.

Lúc trời tờ mờ sáng, Tạ Kiều còn đang ngủ gục cạnh giường thì Phan Đông Minh tỉnh lại. Dường như do quá đau nên hắn rúm lại, hắn vừa động dậy thì Tạ Kiều cũng tỉnh dậy. Thấy đầu hắn đỏ đầy mồ hôi, cô lấy chiếc khăn mặt hơi trên bếp lò rồi lau cho hắn. Hắn mở mắt, cũng hơi hoảng hốt, đôi mắt đảo một vòng. Hắn cắn răng khẽ rên hai tiếng, cũng không biết là đã nhìn thấy cô chưa mà lại thiếp đi. Tạ Kiều nắm tay hắn, không dám ngủ tiếp. Vẫn nắm chặt tay hắn, không chịu được, cô lại thiếp đi, nhưng vừa chớp mắt đã bị tiếng đập cửa đánh thức. Nhĩ Mã tiến vào và nói: “Có người đến.”

63. Chương 63

Cho đến giờ, hắn vẫn luôn như vậy, cố chấp, chỉ thuận theo cách nhìn nhận của mình chứ không chịu tin tưởng vào bất kì ai.

Tạ Kiều vẫn nắm tay Phan Đông Minh, thì thào nói với giọng ngái ngủ: “Ai đến vậy?” Vừa hỏi xong cô dần hiểu được Nhĩ Mã nói gì, vội đứng lên, đắp chăn lại cho Phan Đông Minh rồi mới bước ra khỏi cửa, đứng dưới mái hiên, nhìn một đoàn người mặc áo choàng của quân y đang từ đường núi tiến lại gần. Thanh Sơn dẫn đầu đoàn, vừa đi vừa nói gì đó với người bên cạnh.

Khi những người đó tiến vào trong sân, Tạ Kiều mới nhận ra người nói chuyện với Thanh Sơn là đội trưởng Thẩm. Tạ Kiều bước đến chào hỏi, trong tức khắc, anh ta không thể nhận ra cô, nhưng chỉ hơi sững sờ rồi vươn tay ra và nói: “Cô là Tạ Kiều?”

Tạ Kiều gạt đầu và bắt tay với anh ta. Anh ta nhìn mặt cô và hỏi: “Mặt của cô...”

Cô có khỏe không, không sao chứ? Đông Minh thế nào rồi?”

Họ cùng nhau vào nhà. Mấy cô y tá đi cùng chọc kim truyền lên tay Phan Đông Minh, lại dùng băng dán cố định kim lại. Mấy bác sĩ của khu quân y đeo khẩu trang và đeo bao tay rồi mới kiểm tra xem đầu hắn có bị thương không, chụp cho hắn một bình ô-xy dạng cầm tay. Hai anh lính đi cùng mở cánh ra, chuyển Phan Đông Minh từ giường sang cang. Một bác sĩ nói với đội trưởng Thẩm: “Xem ra có nhiều chỗ bị gãy xương, có thể trong lồng ngực bị tích dịch, cần chụp X-quang mới xác định được.”

Đội trưởng Thẩm gạt đầu rồi nói với Tạ Kiều: “Haiz, cũng tại tôi, nếu tôi kiên quyết đi cùng hai người thì đã ổn rồi, cũng sẽ không...”

“Không, sao có thể trách anh chứ. Đây cũng là kiếp nạn anh ấy nhất định phải gặp thôi. Anh ấy, anh ấy không gặp nguy hiểm chứ?”

Vị bác sĩ quân y kia nói tiếp: “Bây giờ cũng khó mà nói được, xe cứu thương ở dưới chân núi, chúng ta phải nắm chắc được thời gian xuống núi rồi kiểm tra lại để quyết định làm phẫu thuật.”

Phan Đông Minh bị họ vắn vò qua lại nhưng cũng chỉ hơi mở mắt ra nhìn rồi lại nhắm lại. Vị bác sĩ kia nghi ngờ có lẽ hắn có hiện tượng sốc do lượng máu tuần hoàn không đủ, vội vàng muốn đưa hắn xuống núi. Thanh Sơn chạy lại hỗ trợ, còn chưa ra khỏi cửa đã bị ông lão giục rồi. Tạ Kiều ở lại sau để sắp xếp balo, lại nghe thấy tiếng nói bực bội của Nhĩ Mã trong buồng: “Họ dựa vào cái gì mà không tin ông chứ, bởi vì ông chỉ là thầy lang sao? Tự cao tự đại, cứ vắn vò qua vắn lại như thế, nửa năm hay đến một năm chưa chắc anh ta đã khỏe lại được, đúng là một lũ lang băm!”

Ông lão nhẹ nhàng nói: “Được rồi, điều kiện của người ta tốt hơn chúng ta gấp nhiều lần, người sống trên núi như chúng ta làm sao mà hiểu được. Thanh Sơn, chỗ thuốc lá và thuốc dán, cháu đưa cho cô bé kia đi. Mặc kệ mấy người kia nói gì cũng cứ đưa cho cô ấy, phải kiên trì dán thuốc mới được.”

Đường như Nhĩ Mã không muốn: “Không cho, chỗ thuốc này đều là ông đổi mạng mới có được.”

Thanh Sơn vừa cười vừa mắng cô: “Nhĩ Mã, con quỷ này, sao lại biến thành quỷ hẹp hòi rồi.”

Tạ Kiều biết lúc này mà vào nói lời tạm biệt là không lễ phép, chỉ sợ người ta hiểu lầm mình nghe trộm, nhưng đội trưởng Thẩm vẫn đang chờ ngoài cửa nên cô đành gõ cửa đi vào. Nhĩ Mã vừa thấy cô liền đỏ mặt, Tạ Kiều cúi đầu chào ông lão: “Thưa ông, hôm nay chào mọi người cũng không biết bao giờ mới có thể gặp lại, nhưng đại ân đại đức cứu mạng của ông, cả đời này Tạ Kiều cháu sẽ nhớ mãi không quên.”

Ông lão xua tay và nói: “Không phải nói gì cả, người trên núi này, ngay cả côn trùng trên cây còn thương, huống chi là con người. Thôi, đi nhanh đi, cứu người quan trọng hơn...Thanh Sơn, Nhĩ Mã, mau ra tiễn đi.”

Tạ Kiều nói hết lời cảm ơn rồi mới theo Thanh Sơn và Nhĩ Mã ra khỏi cửa. Nhĩ Mã đi cạnh cô, nhỏ giọng nói: “Cái này là ông bảo em đưa cho chị.” Nói xong cô giơ ra một cái khăn tay bằng vải thô.

Tạ Kiều nhận lấy rồi mở ra, là một củ sâm núi đã được phơi khô, chòm rễ dài thưa thớt được cuốn gọn lại, hai cái rễ chính tẽ ra như chân gà, lại có vẻ giống chữ “Nhân”. Tạ Kiều biết chắc đây là thứ mà Nhĩ Mã nói là ông lão phải đổi tính mạng mới có được. Quả nhiên, Nhĩ Mã nói: “Đây là thứ rất quý đó, ở chỗ này ít có lắm. Trước đây ông em tìm nó trên vách núi nên bị ngã, rơi vào một cái đầm lầy, cũng may được quân giải phóng cứu nên mới giữ được mạng...Nếu hôm nay không thấy quân giải phóng đến đón hai người, ông em cũng không đưa nó cho chị đâu...”

Lúc này Tạ Kiều mới hiểu vì sao bộ dạng ông lão lại đáng sợ đến vậy, “Thứ này quý quá, chị không thể...”

“Cầm đi.” Thanh Sơn quay lại nói: “Còn cả chỗ thuốc dán nữa, những người kia không tin vào y thuật của người trên núi đâu, cô cứ vụng trộm dán cho anh ta, nhanh khỏi lắm.”

Tạ Kiều nhận lấy một xấp thuốc dán, thật sự không biết nói gì hơn: “...Mọi người đều là người tốt...Nếu không có mọi người, tôi cũng không biết...” Ngoài việc nói những lời đó ra, cô không biết nên cảm ơn thế nào. Thanh Sơn gãi đầu và nói: “Trời, cũng có gì đâu, chúng tôi ở đây cứ hễ có ai trong làng cần là sẽ giúp, không có gì đâu.”

Dưới chân núi, có một chiếc xe địa hình màu xanh thẫm với biểu tượng chữ thập đỏ. Thanh Sơn và Nhĩ Mã nói lời tạm biệt với Tạ Kiều. Phan Đông Minh được đưa vào trong xe làm kiểm tra sơ bộ, đội trưởng Thẩm đứng ngoài hút thuốc, Tạ Kiều cũng yên lặng đứng chờ một bên.

Chẳng bao lâu sau, vị bác sĩ quân y bước ra và nói: “Đội trưởng Thẩm, xương mác ở chân trái của bệnh nhân bị gãy, xương sườn thứ sáu ở ngực cũng bị gãy, hõm sườn bị tụ máu, ngoài những vết bầm tím trên người thì không thấy vết thương nào rõ ràng trên đầu cả. Chúng tôi đề nghị đưa bệnh nhân về bệnh viện làm kiểm tra kĩ càng hơn.”

Đội trưởng Thẩm gật đầu rồi nói với Tạ Kiều: “Về trước thôi, phải về để các chuyên gia kiểm tra một lần cho chắc.”

Tạ Kiều vào xe mặc bộ quần áo vô khuẩn. Phan Đông Minh được đặt nằm trên một chiếc giường trong khu vô khuẩn, đeo bình thở ô-xy, khuôn mặt vẫn trắng bệch, hàng lông mi đen dày rủ xuống. Từng giọt huyết tương được truyền vào mạch máu trên tay hấn, chiếc chăn sáng màu trước ngực không che được hết mấy ống dẫn của dụng cụ y tế.

Hai cô y tá vẫn bận rộn tay chân, cũng không nói gì cả. Tạ Kiều tìm một chiếc ghế nhỏ rồi ngồi cạnh giường. Xe bắt đầu chuyển bánh khiến cô nhớ tới thời gian không lâu trước đây, khi cô ngồi tàu hỏa rời khỏi Bắc Kinh. Nếu biết trước mọi chuyện phát sinh sau này, cô mơ hồ nghĩ, liệu cô có rời đi không?

Không biết qua bao lâu, cũng mấy bình thuốc được thay, cho tới khi cô ngồi lâu đến ê ẩm thì có người mở cửa xe ra. Cô biết là đã đến bệnh viện rồi. Có người nhắc mấy cái ống ra rồi nhắc Phan Đông Minh dậy. Tạ Kiều cởi bỏ bộ quần áo vô khuẩn rồi xuống xe cùng. Cô hơi nheo mắt lại, ánh mặt trời ở đây hơi chói, chiếu lên người mang đến cảm giác rất ấm áp. Thích ứng với ánh sáng rồi, cô mới nhìn thấy có một người đàn ông cao lớn đang từ đại sảnh bước về phía cô. Nhìn chăm chú một lát cô mới nhận ra, là Dương Quân.

Bắc Kinh rất xa nơi này, vậy mà anh đã đến nhanh như vậy. Anh đứng trước mặt Tạ Kiều, sững sờ nhìn cô như thấy người rừng vậy. Cô vừa tiều tụy, lại ăn vận chân quê, mái tóc hơi dài rối bù, trên mặt có mấy

vết thương, chiếc áo da cô mặc trên người cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy. Giật mình trong thoáng chốc, anh lộ vẻ thương tiếc, lại áy náy, lên tiếng nói: “Tạ Kiều, sao cô lại thành ra thế này? Tôi cũng không nhận ra cô luôn.”

Tạ Kiều khẽ cười nói: “Sao anh đã tới đây rồi?”

Dương Quần đỡ lấy gáy, ra vẻ khổ sở mà nói: “Tôi đến cùng anh Chấn Nam, là anh hai của Đông Tử. Giờ tôi thăm lắm, nếu Đông Tử mà có bị...Tôi chuẩn bị dây thừng rồi, chỉ còn chờ tự treo mình lên xà nhà thôi. Bố tôi còn đang cầm sẵn xoong chảo đợi tôi ở nhà kia kìa, chắc tôi không sống được đâu, bạn thân à, nhớ đặt cho tôi cái vòng hoa tốt một chút nhé, dù gì thì tôi cũng muốn được lưu truyền vĩnh viễn.”

Giờ phút này mà vẫn có thể nói những lời đó, Tạ Kiều thật sự báỉ phục anh, liếc anh một cái rồi nói: “Anh nói cái gì đấy, chắc chắn anh ta không sao.”

Dương Quần chấp tay lại, lẩm bẩm: “Lạy trời, người mở mắt ra đi, mau phù hộ cho Phan Đông Tử vạn thọ vô cương, bằng không tội của con lớn lắm. Chỉ cần anh ấy được bình an vô sự, con sẽ ăn chay niệm phật, phù hộ đi mà.”

Tạ Kiều không chịu nổi màn lải nhải của anh, véo anh một cái rồi nói: “Mau vào xem bác sĩ nói thế nào đi, đến giờ mà anh ta vẫn chưa tỉnh đâu.”

Từ ngoài phòng bệnh nhìn vào trong có thể thấy rất nhiều người, Dương Quần nhẹ giọng nói: “Kia chính là anh hai của Đông Tử.”

Tạ Kiều nhìn người đàn ông mặc chiếc áo choàng lớn đang đứng cạnh giường, vừa lúc anh ta xoay qua nói chuyện với bác sĩ. Nhìn anh ta không hề giống Phan Đông Minh, mái tóc hơi dài, đeo một cặp kính vuông, tướng mạo nhìn rất nho nhã hiền hòa, khác một trời một vực so với vẻ ngang ngược của Phan Đông Minh. Anh ta vừa nghe bác sĩ nói vừa gật đầu.

Dương Quần nói thêm: “Chuyện đã đến nước này rồi, chỉ sợ Đông Tử có chuyện gì nên tôi cũng không dám giấu. Nói trước cho cô để cô chuẩn bị tâm lý, tôi nói chuyện giữa cô và Đông Tử cho anh hai rồi...Đừng nhìn tôi như vậy, chuyện không nên nói tôi cũng không nói. Anh ấy đã thế rồi tôi còn dám giấu sao? Hơn nữa, người như anh hai, tôi có nói dối trước mặt anh ấy cũng không thể lừa được đâu, anh ấy còn lợi hại hơn Phan Đông Tử nhiều, chỉ cần anh ấy liếc mắt một cái là tôi đã run rẩy kể hết mọi chuyện ra rồi. Haiz, cô nói xem, có phải anh ấy dùng thuật thôi miên với tôi không?”

Tạ Kiều lại liếc anh một cái rồi ngồi xuống dãy ghế dài ngoài hành lang, chậm rãi thở dài, nhìn vào đám người đang không ngừng thảo luận trong căn phòng đối diện. Dương Quần cũng ngồi xuống, lại tiếp tục nói liến thoắng. Lo lắng cho Phan Đông Minh, lại ngồi xe lâu nên mệt, Tạ Kiều chẳng còn tâm tư nghe anh nói nữa, yên lặng trầm ngâm.

Có vài vị bác sĩ đẩy cánh cửa phòng bệnh của Phan Đông Minh, bước ra ngoài.

Mọi người trong phòng cũng bước ra, bác sĩ Cát mà Tạ Kiều quen cũng có mặt. Vừa thấy cô, bác sĩ Cát đã tiến lại gần, nhẹ giọng nói: “Đã thảo luận xong về ca mổ cho Đông Minh rồi, bác mổ chính, yên tâm, không sao đâu.”

Tạ Kiều “haiz” một tiếng rồi im bặt, vì phía sau bác sĩ Cát là anh hai của Phan Đông Minh – Phan Chấn Nam. Anh ta đã thấy cô, sau cặp kính là ánh mắt sắc lẹm, dường như đang đánh giá cô. Tuy nhiên, vẻ mặt lạnh lùng kia lại cực kỳ giống Phan Đông Minh, Tạ Kiều hơi bối rối, luống cuống tay chân.

Dương Quần đứng dậy, nói với Phan Chấn Nam: “Anh hai, Đông Tử thế nào rồi?”

Phan Chấn Nam chuyển ánh mắt sang Dương Quần, giọng nói có vẻ hiền hòa, bình tĩnh: “Không có gì đáng ngại cả, làm phẫu thuật xong nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian là được.”

Dương Quần làm bộ lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm: “Ôi, thế thì em yên tâm rồi.”

Phan Chấn Nam lại lên tiếng: “Sắp xếp phòng rồi nghỉ ngơi đi.”, cũng không biết đang bảo ai đi nghỉ ngơi nữa. Nói xong anh ta sải bước đi, để lại phía sau một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, cũng đeo kính. Anh ta nói với Tạ Kiều: “Cô Tạ, mời đi theo tôi.”

Tạ Kiều vội xua tay và nói: “Không cần đâu, tôi không muốn làm phiền mọi người.”

Dương Quần vỗ vỗ lên người cô rồi nói: “Đi đi, tôi đi cùng cô. Cô phải rửa mặt trước đã. Nhìn cách cô ăn mặc này, nếu nhét thêm một thanh kiếm ở thắt lưng thì cực kỳ giống người cổ đại. Mặc kiểu gì đây? Cô không nóng à?”

Thật ra từ lúc bước vào khu bệnh viện âm áp này, Tạ Kiều đã đổ mồ hôi, giờ được nhắc thì mới cảm thấy cả người nóng nực khó chịu, đành phải đi theo Dương Quần và người đàn ông kia.

Bên cạnh bệnh viện có một khách sạn, người đàn ông kia sắp phòng cho cô xong liền vội vàng đi luôn. Dương Quần mở cửa phòng giúp cô rồi nói: “Cô đi tắm đi, tôi ra ngoài kiếm cho cô bộ quần áo, còn cái này thì đừng mặc nhé, người khác nhìn cô sẽ tưởng cô là người ngoài hành tinh đấy.”

Ở trên núi lâu ngày không có nhiều tiện nghi nên cô cũng chưa được tắm rửa hẳn hoi lần nào. Dương Quần rời đi, sau khi tắm xong Tạ Kiều bước ra ngoài, nhìn thấy balo của Phan Đông Minh, cô lấy tập giấy trong đó ra, xem lại một lần nữa. Thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc lâu, cô mới đưa tay xé rách tờ giấy, vứt vào bồn cầu rồi xả đi.

Tạ Kiều không biết vào ngày cô đi cầu viện thì Phan Đông Minh muốn gì. Việc hẫng tuyệt vọng, không tin tưởng cô là sự thật. Hẫng ngạo mạn, ngay cả lúc chết cũng muốn phải chết theo cách có danh dự, không muốn để người khác thấy bộ dạng xấu xí của hẫng khi phát hiện ra hẫng...Tạ Kiều không thể tưởng tượng được. Cho đến giờ, hẫng vẫn luôn như vậy, cố chấp, chỉ thuận theo cách nhìn nhận của mình chứ không chịu tin tưởng vào bất kì ai.

Dương Quần nhanh chóng trở về, đưa cho cô ít quần áo, sắp xếp xong rồi lại đến bệnh viện. Ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc. Phan Chấn Nam đứng hút thuốc bên cạnh cửa sổ ở một đầu hành lang khác, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ qua làn khói nhạt, gần như ngây ngẩn.

Bên ngoài phòng phẫu thuật rất yên tĩnh, Phan Chấn Nam ngồi trên băng ghế dài cùng mấy người khác. Trong bầu không khí yên tĩnh, Dương Quần cũng không nói gì, ngồi bên cạnh Tạ Kiều trầm mặc đợi ca phẫu thuật kết thúc.

Mấy tiếng sau, rốt cục Phan Đông Minh cũng được các bác sĩ đưa ra khỏi phòng phẫu thuật rồi chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt. Bác sĩ Cát vẫn mặc trang phục vô khuẩn như mấy chuyên gia khác, nói với Phan Chấn Nam: “Ca mổ rất thành công, cứ ở lại đây tĩnh dưỡng đã, không cần vội về Bắc Kinh làm gì. Cậu thấy thế nào?”

Phan Chấn Nam gật đầu và nói: “Cũng được ạ, cháu vẫn chưa nói gì với bố cháu cả. Nếu Đông Tử có gì đáng ngại cũng đừng nói với họ, để họ yên tâm.” Anh ta chỉ vào Dương Quần và nói tiếp: “Cả cậu nữa, về Bắc Kinh cũng đừng làm chuyện đấy.”

Dương Quần lập tức cup mắt rồi nói: “Em nói với bố em rồi, nếu không làm sao mà em ngồi máy bay đến đây được.”

Phan Chấn Nam trừng mắt nhìn anh, “Vậy thì mau gọi điện cho bố cậu, nói là không có chuyện gì, cũng đừng nhắc đến trước mặt bố tôi, ông ấy bị cao huyết áp, không chịu nổi đâu.”

“Dạ dạ.” Dương Quần ngoan ngoãn gọi điện cho bố anh.

Ánh mắt Phan Chấn Nam vừa chuyển đi đã lại nhìn về Tạ Kiều, anh ta gật đầu rồi đi luôn.

Cô theo Dương Quần vào phòng bệnh của Phan Đông Minh, cách một khung cửa sổ lớn, nhìn Phan Đông Minh vẫn đang truyền nước. Dương Quần thở dài một hơi, lại nhẹ nhàng nói: “Cũng may anh ấy không có chuyện gì, nếu không hai chúng ta thành người nổi tiếng rồi, đầu sỏ, đầu sỏ, ha ha.”

64. Chương 64

“Kiều Kiều, em phải nhớ rõ, chúng ta đã cùng nhau vào sinh ra tử.”

Qua hai mươi tư giờ theo dõi sát sao, Phan Đông Minh đã dần ổn định lại. Ngày hôm sau, hẫng được chuyển vào phòng bệnh cao cấp, là một căn phòng luôn tràn ngập ánh sáng, có nhà bếp và nhà vệ sinh riêng. Những

người vào thăm Phan Đông Minh chủ yếu là các vị lãnh đạo, chuyên viên, mấy vị thủ trưởng trong quân khu sau khi nghe tin cũng tới thăm, khiến trong phòng đầy hoa tươi và trái cây. Phan Chấn Nam sợ làm ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của Phan Đông Minh, lại sợ họ truyền tin tức đi nên dặn dò từng người không được để anybody lớn trong nhà biết, lại dặn họ không cần đến thăm nữa, hiện Phan Đông Minh cũng chỉ cần tĩnh dưỡng thôi.

Phan Đông Minh tỉnh lại vài lần, do sức lực đã cạn kiệt sau ca phẫu thuật, lại thêm việc bị mất máu quá nhiều nên vẫn thường xuyên phải tiêm thuốc giảm đau, vẫn hôn mê nhưng không có gì nghiêm trọng. Hai ngày sau, Phan Chấn Nam và bác sĩ Cát phải quay về Bắc Kinh, trước khi đi anh ta còn dặn Dương Quân: “Tôi không thể ở lại đây lâu được, phải về xử lý vài việc, giao Đông Tử cho cậu, thay tôi chăm sóc cho nó nhé.”

Dương Quân cúi đầu, khom lưng và nói: “Dạ được, anh không phải lo lắng đâu, có em rồi.”

Phan Chấn Nam vừa đi, anh liền nằm vật xuống sofa và nói với Tạ Kiều: “Đồ ăn ở bệnh viện này khó ăn chết đi được. Cô đi mua ít nguyên liệu về nấu đi, tôi muốn ăn thịt kho Tô Đông Pha.”

Tạ Kiều liếc mắt, “Anh dễ quên thật đấy, không phải mới đây nói là sẽ ăn chay niệm Phật sao, thế nào mà nhoáng cái đã đòi ăn thịt thế?”

Dương Quân mặt dày nói: “Ôi dào, cho dù ăn chay niệm Phật thì trước mắt cô cứ làm cho tôi nghiệm thịt đi đã, được không? Nhanh lên đi, bạn tốt.”

Không còn cách nào khác, Tạ Kiều đành phải đi siêu thị mua đồ. Lúc trở về, vừa đi đến cửa phòng bệnh, cô đã nghe thấy tiếng cười ha hả của Dương Quân, lại thấy anh nói: “Anh trai à, anh phải cảm ơn em đi, nếu không có em thì liệu anh có được nằm đây hưởng phúc không? Nhìn mà xem, có bao nhiêu người hầu hạ anh. Đến cả đại gia em đây cũng vượt xa ngàn dặm đến giúp anh uống nước mấy ngày nay, bằng không thì bây giờ anh đã như con lừa mà loay hoay trong phòng ấy chứ.”

“Cậu, cậu biến đi cho tôi, cút.”

“Chắc chắc, đã thế rồi mà vẫn còn có thể chửi người ta, xem ra là không sao rồi.”

“...”

“Anh nghỉ ngơi đi. À, đừng tìm nhé, Tạ Kiều bị hủy dung, em sợ cô ấy khiến anh hải quá nên lại tiễn cô ấy đi rồi. Bây giờ đảm bảo anh sẽ không tìm ra được, em đưa cô ấy sang châu Phi rồi.”

“Cậu, cậu muốn tôi tức chết đấy hả?”

“Không phải lo, đây là bệnh viện, cho dù anh có nổi điên thì cũng có bác sĩ. Bác sĩ có y thuật tuyệt vời, thiết bị lại tiên tiến, đảm bảo chỉ tiêm một phát là anh tỉnh ngay, nếu không tỉnh cũng không sao, em có máy xung điện đấy, điện áp tận mấy trăm, dí vào người anh thì á...phịch! Đấy, thế là sẽ sống lại.”

Trong phòng bệnh truyền ra vài tiếng cười khúc khích của mấy cô y tá, cả tiếng quát của Phan Đông Minh: “Cậu biến nhanh đi, cút, đừng để tôi thấy cái mặt khó ưa của cậu. Tôi, tôi đau quá rồi.”

“Hả, đau chỗ nào? Có phải đau ở miệng vết thương không?...Em gái y tá, anh ấy đau kìa, có cần xoa bóp không?”

Mấy cô y tá không nói lời nào mà chỉ cười.

“Tôi, tôi đau gan.”

Dương Quân bật cười: “Ôi trời, chứng đau gan này cũng hiếm đấy, em nghĩ là muốn đau cũng khó có cơ hội đấy. Đúng là quá sung sướng rồi còn gì, Đông Tử, bạn anh cũng tử tế lắm nhé, nhìn cái chân này xem, dễ nhìn thật đấy. Không được, em phải để lại kỉ niệm mới được, để em tìm xem, bút đâu rồi? Em sẽ viết một câu lên băng thạch cao này, không thì đề thơ cũng được.”

“Hai cô, mau, đưa thang điên này đi, đuổi ra ngoài cho tôi.”

Tạ Kiều đẩy cửa bước vào, thấy Dương Quân ghé sát vào cái chân bị treo của Phan Đông Minh, viết lên băng thạch cao, vừa viết vừa lẩm bẩm: “Dương Quân đã đến đây dạo chơi, lưu làm kỉ niệm.”

Hai cô y tá đang gọt trái cây mỉm miệng cười trộm. Phan Đông Minh biết chẳng làm gì được, chuyển tầm mắt nhìn ra chỗ khác, bỗng ngẩn người, không nói gì.

Tạ Kiều đặt túi to túi nhỏ trong tay xuống, Dương Quần liền cười phá lên: “Ồi, Tạ Kiều, cô mau lại đây, mau viết thêm câu gì đi.”

Tạ Kiều mỉm miệng, nhận lấy cây bút rồi viết một câu lên thạch cao: Phan Đông Minh, chúc anh sớm bình phục.

Phan Đông Minh không hề tức giận, yên lặng nhìn Tạ Kiều, nhìn cô viết xong rồi đi đến bên giường, cúi người xuống nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay cảm thấy thế nào, còn đau không?”

Hắn lắc đầu, Dương Quần lại chen vào: “Gì chứ? Không phải vừa rồi còn kêu đau gan sao, còn mắng chửi người ta nữa, thế có phải là lưỡi không xương không?”

Tạ Kiều đứng thẳng dậy rồi nói: “Tôi nghe thấy hết rồi, anh đừng chọc giận anh ta nữa, nếu không là không có thịt Tô Đông Pha đâu, chỉ có hít gió trời thôi đấy.”

Dương Quần sờ sờ cằm, “Haiz, hai người cùng một chiến tuyến cơ đấy... Vì thịt Tô Đông Pha, tôi chịu ảm ức một chút cũng được, tạm thời im mồm.”

Thật ra, hai người họ ở lại phòng bệnh cũng chẳng để làm gì, vì trong phòng luôn có y tá túc trực. Điểm có ích duy nhất của Dương Quần chính là pha trò đùa hoặc kể chuyện cười trong khi Phan Đông Minh và Tạ Kiều trầm mặc, nhưng sau đó thì lại là làm trái ý Phan Đông Minh. Lúc Phan Đông Minh muốn xem đá bóng thì anh lại nằng nặc đòi xem phim truyền hình suốt mướt, lúc Phan Đông Minh không muốn ăn cháo thì anh lại bảo Tạ Kiều nấu cháo sườn. Đến khi hương thơm của bát cháo bay khắp phòng bệnh, hắn tức giận nhìn, nhưng Tạ Kiều mềm mỏng nói: “Anh vẫn chưa ăn được thứ khác, chỉ có thể ăn nhẹ, đợi anh khỏe rồi tôi sẽ làm cho anh ăn, được không?”

Tạ Kiều dỗ hấn như dỗ một đứa trẻ vậy. Sau kiếp nạn một sống một còn, cô rất áy náy với tình trạng thương tích của hắn. Mấy ngày nay, má hắn cũng hóp lại, sắc mặt xanh xao, dường như những nỗi hận từ trước đây, cô cũng không còn nghĩ đến nữa, chỉ thầm muốn chăm sóc tốt để hắn chóng bình phục. Cô thay đổi bữa ăn cho hắn rất đa dạng, hầm canh bồ câu, canh xương, ép hoa quả thành nước, chăm sóc chu đáo, hy vọng hắn có thể lấy lại khí sắc.

Phan Đông Minh không đi lại được nên tính tình cũng xấu đi. Nếu Tạ Kiều không ở bên cạnh, hắn luôn nghi y tá vụng về rồi cáu giận vớ vẩn. Mấy cô y tá vốn rất thích Dương Quần, không có việc gì là lại đến nghe anh tán dóc, nhưng vừa thấy Phan Đông Minh nhú mày thì lại rời đi. Đến tối, Tạ Kiều vẫn không đi, nói với Dương Quần: “Anh về khách sạn đi, tôi không về đâu. Anh xem đấy, tính tình anh ta dọa mấy cô y tá chết khiếp rồi, tôi ở lại đây được rồi.”

Dương Quần gật đầu. Lần này gặp lại, Dương Quần cũng không hề đề cập đến chuyện trước kia. Nhìn những lúc Tạ Kiều không có trong phòng là y như rằng Phan Đông Minh phát cáu, chỉ cần Tạ Kiều ở trong phòng thì hắn lại bình thường; Tạ Kiều đi đến đâu thì ánh mắt hắn đưa theo đến đó; lúc y tá cho uống thuốc, hắn luôn miệng kêu khó uống, buồn nôn, nhưng chỉ cần là Tạ Kiều thì hắn sẽ không hé răng nửa lời; Dương Quần liền hiểu ngay. Cái này gọi là lấy nhu trị cương, nếu là Tạ Kiều thì hắn sẽ không giở trò. Không ngờ, nhân vật lấy lòng mà cũng có ngày hôm nay, nằm yên một chỗ, không đi lại được. Đây đúng là cơ hội tốt để báo thù đây, lại vừa hay gặp được một cô ngốc như Tạ Kiều. Anh cười xấu xa, nói ý tưởng của mình cho Tạ Kiều, cô liền nhú mày, “Đứng sang một bên đi.”

Dương Quần liếc qua Phan Đông Minh đang hằm hằm nhìn mình, ánh mắt kia đúng là kiểu “Tôi không muốn nhìn thấy cậu, cậu mau cút đi.”, anh liền nói với Tạ Kiều: “Biết rồi, tiễn tôi đi.”

Tạ Kiều nhú mày, “Tiễn anh á, như thế nào?”

“Dùng chân, còn phải để tôi dạy cô sao, nhanh lên.” Anh tóm lấy tay Tạ Kiều, lôi ra khỏi cửa, cũng không thèm nhìn đến vẻ mặt xám ngoét của Phan Đông Minh. Thang máy vừa xuống đến đại sảnh, anh chỉ ra vườn hoa bên cạnh và nói: “Cả tối nay ăn no căng, đi dạo cùng tôi đi.”

Tạ Kiều biết anh sẽ nói ra suy nghĩ của mình nên cùng anh tản bộ trong vườn hoa.

Ai ngờ, Dương Quần lại rút hai điều thuốc ra, cũng không định đi đâu cả. Cô hơi mất kiên nhẫn, lên tiếng nói: “Có phải anh có chuyện muốn nói với tôi không hả?”

Dương Quần ngồi xuống ghế đá, vỗ vỗ chỗ bên cạnh và nói: “Lại đây, ngồi xuống đi, chúng ta tâm sự.”

Vào mùa đông, ghế đá lạnh buốt, Tạ Kiều chỉ mặc chiếc áo lông mỏng, bị gió thổi qua, cô so vai rồi ngồi xuống, “Có chuyện gì thì nói nhanh lên, ngoài này lạnh quá.”

Dương Quần cười hì hì: “Cô có thể để tôi soạn lời nói một tẹo được không?”

“Vậy thì anh cứ từ từ mà soạn, ngoài này lạnh, tôi vào trước đây.”

“Ấy ấy, đừng đi vội, tôi chỉ muốn hỏi cô có suy nghĩ gì hay không thôi.”

“Suy nghĩ gì?”

“Đúng, cô nghĩ gì?”

“Không có gì, chỉ muốn anh ta mau khỏe lại thôi.”

“Không phải chứ, chẳng lẽ cô không nghĩ sau khi anh ấy khỏe lại rồi thì chuyện giữa hai người nên làm thế nào sao?”

Tạ Kiều yên lặng, không lên tiếng. Dương Quần nghiêng đầu nhìn cô, “Không nghĩ đến sao?”

“Nghĩ thì có ích gì? Cứ để mặc ọi chuyện đi theo hướng của nó đi, tôi cũng lười suy nghĩ, qua một ngày lại tính tiếp một ngày.”

“Tạ Kiều.” Thần sắc Dương Quần dần có vẻ nghiêm túc, anh châm một điều thuốc rồi nói: “Nếu muốn theo Đông Tử, phải chuẩn bị kĩ mới được. Tôi không dọa cô đâu. Gia tộc của anh ấy thâm sâu lắm, người trong nhà ai cũng lợi hại cả.”

“...Tôi không nghĩ đến mức đó, nếu nghĩ đến thì liệu tôi có bỏ đi không? Về chuyện anh ta bị thương, vốn là do tôi, tôi rất áy náy...”

“Cô áy náy với anh ấy, thế còn anh ấy đối với cô thế nào, cô có nghĩ đến không? Nguyên nhân anh ấy nằm ở đây, cô có nghĩ đến không? Anh ấy là loại người rảnh rỗi thì chạy ngàn dặm xa xôi đến để chơi trò mèo đuổi chuột với cô sao?”

Tạ Kiều trầm mặc, không nói lời nào.

Dương Quần thở dài rồi nói: “Thật ra, ngay từ lúc đầu tôi đã sai rồi, từ nhỏ đến lớn đều nghĩ mình rất hiểu Đông Tử, nhưng với cá tính của anh ấy thì dường như lại thấy rất mới mẻ. Trong mấy ngày cô đi, tôi đã để ý rất nhiều. Anh ấy bỏ bê cả một công ty lớn, không tiếc tiền của, toàn tâm toàn ý tìm cô. Trung Quốc rộng như vậy mà đã nhanh chóng tìm được cô, cô nghĩ anh ấy là thần tiên sao? Chuyện này phải tốn bao nhiêu sức lực, cô không biết, hay là biết nhưng giả vờ hồ đồ?”

“Tính tình Đông Tử cô cũng biết mà, cả ngày phải ở cái chốn người người nịnh hót, anh ấy có nhìn ai bằng cả con mắt đâu, nhưng mấy ngày nay anh ấy không hề dời mắt khỏi cô, anh ấy không thèm tiếp người khác cũng chỉ vì muốn cô xuất hiện...”

Tạ Kiều xoay người sang, nhẹ giọng nói: “Dương Quần, sao anh lại nói những lời này với tôi? Lúc tôi đi, anh không hề nói như vậy.”

Dương Quần vỗ vỗ mặt, có vẻ hối hận, “Haiz, không phải tôi đã nói đó là sai lầm sao, tôi hối hận rồi, thấy Đông Tử như vậy tôi hối hận chết mất, đó không phải là ý muốn ban đầu của tôi, tôi vốn nghĩ là...Thôi, quên đi. giờ có nói gì cũng muộn rồi. Nếu anh ấy mà là người khác thì tôi cũng không nói làm gì, nhưng nhìn anh ấy để tâm đến cô như vậy, cô cũng nên suy nghĩ kĩ lại xem.”

Tạ Kiều đứng bật dậy khiến Dương Quần giật mình. Cô cau mày, dùng khẩu khí nghiêm túc mà trước giờ Dương Quần chưa từng thấy, nói: “Dương Quần, anh ta mới làm như vậy mà anh đã nói tốt cho anh ta rồi, nhưng anh có nghĩ đến tôi không? Anh nghĩ tôi cứ như vậy mà đồng ý sao? Trong lòng tôi nghĩ thế nào các người có nghĩ đến không? Chẳng lẽ anh ta muốn tốt cho tôi thì tôi phải chấp nhận? Tôi cũng là con người, cũng muốn có cuộc sống của mình, nhìn anh ta bị thương tôi cũng rất buồn, nhưng đây không phải

là lỗi của tôi. Tôi tình nguyện là mình chết chứ cũng không muốn anh ta như vậy. Lúc hai chúng tôi bắt đầu thì đã định đây chỉ là một ván cờ kì quái rồi, các người cho là đúng nên muốn đánh đấu thắng đó mà chiếu tướng, lấy cách nhìn của mình để phán đoán cuộc sống của người khác sẽ như thế nào, tùy ý thay đổi cuộc sống của người khác. Nhưng các người có nghĩ đến cảm nhận của người khác không, có nghĩ đến việc người khác có muốn thay đổi hay không? Gia tộc anh ta có lớn hay không lớn cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả, tôi cũng không cần phải nghĩ đến cái đích này.”

Dương Quần sờ sờ mũi, có chút xấu hổ mà chậm rãi đứng dậy, “Tạ Kiều, thực xin lỗi, tôi chỉ...”

“Tôi biết anh có ý tốt, vì muốn tốt cho tôi nên mới nói như vậy, nhưng đó không phải là thứ tôi muốn. Càng ngày càng lạnh, tôi vào trước đây.” Tạ Kiều nói xong liền xoay người rời đi, bỏ lại Dương Quần vẫn ngẩn người nhìn theo bóng dáng cô.

Vừa về đến phòng, cô đã thấy cô y tá đứng trước cửa, trong tay là một cái khay, trên đó có vài viên thuốc, nhưng cô gái đó lại tần ngần mãi không dám vào.

“Đến giờ uống thuốc rồi sao?”

Cô y tá thấy cô liền thở phào, nhỏ giọng nói: “Cảm xúc của Phan tiên sinh không tốt, vừa gọi điện mắng người ta, tôi...”

Tạ Kiều cười cười, “Vậy cô để tôi, tôi mang vào cho.”

“Ôi, cảm ơn nhé.”

Cô y tá vừa đi, Tạ Kiều liền đẩy cửa vào. Phan Đông Minh có vẻ tức giận, giờ điện thoại lên, vừa thấy cô thì chậm rãi đặt điện thoại xuống đầu giường. Tạ Kiều rót nước, cũng không nhìn hắn, nói: “Sao thế? Gọi điện thoại mà cũng có thể khiến anh tức giận vậy sao? Tức giận không tốt cho vết thương của anh, nào, uống thuốc đi.”

“Không muốn uống.”

Vốn Tạ Kiều đã bưng nước đến cạnh giường, vừa nghe thấy thế liền đứng lại rồi nói: “Không muốn uống? Vậy được, đừng uống nữa.”

Nói xong, cô đặt mạnh cốc nước xuống mặt tủ đầu giường, đặt cả thuốc xuống rồi xoay người bước ra khỏi cửa. Phan Đông Minh cảm thấy dường như từ lúc tiễn Dương Quần về là cô đã thay đổi, hắn không khỏi bức bối. Tạ Kiều đặt cốc nước hơi xa, hắn không với tới, chỉ có thể nắm chặt tay, đầm xuống giường.

Tạ Kiều đứng nói chuyện phiếm với mấy cô y tá, nhìn đồng hồ thì đã hơn nửa tiếng rồi, cũng phải về xem Phan Đông Minh thế nào. Vừa đẩy cửa ra cô đã thấy Phan Đông Minh đang nghiêng người với lấy cốc nước, chân hắn vẫn đang bị treo, vừa cựa quậy đã động đến miệng vết thương nên hắn tái mặt, đầu đổ đầy mồ hôi. Tạ Kiều thấy thế thì lại mềm lòng, vội vàng chạy lại và nói: “Muốn uống nước à? Tôi lấy đây.”

Phan Đông Minh cắn răng đẩy tay cô ra, lạnh lùng nói: “Không cần, anh chưa tàn phế.”

Nhìn Phan Đông Minh với vẻ không tự nhiên cho lắm, Tạ Kiều lại nghĩ đến những đứa trẻ đang dỗi với người lớn. Từ sau khi tỉnh lại, tính tình hắn trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng hiện tại, Tạ Kiều lại cảm thấy hắn vốn chẳng thay đổi gì, vẫn là một Phan Đông Minh tự cao tự đại. Nhìn đầu hắn đổ đầy mồ hôi, thiên tính làm mẹ trong cô trỗi dậy, cô lấy cốc nước đặt nhẹ vào tay hắn rồi nói: “Còn dỗi với tôi cơ đấy, anh không uống thuốc thì khi nào mới khỏe được chứ.”

Phan Đông Minh không nói gì, ngoan ngoãn uống thuốc. Tạ Kiều vắt chiếc khăn nóng rồi lau mặt cho hắn. Thuốc phát huy tác dụng nên hắn ngủ thiếp đi. Tạ Kiều bật đèn ngủ lên, ngồi trên sofa, lẳng lặng nhìn hắn.

Cho đến khi y tá rút cây kim trên tay hắn ra, Tạ Kiều nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, cũng đã mười giờ tối. Bên ngoài thật im ắng, cô nâng bàn tay bị chọc kim truyền của hắn, cả mu bàn tay bị tím lại một mảng, chỉ chút vết kim châm. Trong lòng Tạ Kiều lại có chút xót xa, nhìn hai má hóp lại của hắn. Người đàn ông này vốn luôn ngang ngược nhưng giờ lại bị vụ tai nạn làm cho không ra bộ dạng gì.

Bỗng nhiên Phan Đông Minh mở mắt. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Tạ Kiều không hề né tránh, yên lặng đối diện với hắn. Phan Đông Minh cầm lấy tay cô, nhẹ giọng nói: “Lại đây, nằm xuống đi.”

Tạ Kiều vâng lời, cẩn thận nằm cạnh hắn. Tay hắn nâng lên, chạm nhẹ vào mặt cô, hắn thấp giọng hỏi: “Sao lại bị thế này?”

Hắn muốn hỏi đến vết thương trên mặt cô, Tạ Kiều không nói gì, Phan Đông Minh lại nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: “Kiều Kiều, em phải nhớ rõ, chúng ta đã cùng nhau vào sinh ra tử.”

65. Chương 65

...lần bị thương này của hắn, đúng là rất đáng giá.

Sợ ảnh hưởng đến việc Phan Đông Minh nghỉ ngơi, Tạ Kiều tắt bỏ ngọn đèn ngủ đi. Lúc này, trong phòng chỉ còn lại mấy vệt sáng nhờ nhờ, Phan Đông Minh đã chìm vào giấc ngủ từ lâu. Tạ Kiều ngẩng đầu lên từ trong khuỷu tay hắn, nhìn khuôn mặt mơ hồ của hắn. Nhìn hắn như vậy một lúc, Tạ Kiều đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên một bên mặt hắn. Trong trí nhớ của cô, chỗ này có một chiếc má lúm đồng tiền, lúc hắn tức giận hoặc khi mỉm miệng lại đều hiện ra rất rõ.

Máy sưởi trong phòng tỏa nhiệt hơi nóng, cô chỉ mặc bộ quần áo ngủ mỏng, còn chân thì để lộ ra ngoài chăn, không hề thấy lạnh. Phan Đông Minh hơi cựa quậy, có lẽ là do nằm lâu nên muốn xoay người, lại động đến vết thương nên lập tức có một tiếng “hừ” bật ra từ cổ họng, bàn tay vốn đang nắm tay cô cũng chuyển qua nắm chặt ga trải giường. Cô có thể nghe thấy tiếng hắn cắn răng vì nhịn đau.

Nhổ dậy bật đèn ngủ và chỉnh độ sáng nhỏ, cô thấy đầu Phan Đông Minh rịn đầy mồ hôi. Cô nhảy xuống giường, đi lấy khăn mặt, lúc quay lại thấy hắn đau đến gần như co quắp lại, không ngừng run rẩy, bộ dạng thật chật vật. Trong lòng cô chợt có chút khó chịu lại chua xót, cô cẩn thận nâng đầu hắn, ôm vào ngực, vỗ nhẹ lên lưng hắn như dỗ một đứa trẻ, lại nhẹ giọng nói: “Tôi tìm y tá đến tiêm cho anh một mũi nhé, tiêm xong sẽ không đau, sẽ có thể ngủ ngon.”

Hắn chôn mặt trước ngực cô, lắc lắc đầu. Lúc cô lau mồ hôi cho hắn thì liền bị hắn nắm chặt tay, nhất quyết không buông, cô cũng đành để mặc hắn nắm như vậy.

Ở bệnh viện lâu, thỉnh thoảng cô cũng nhìn thấy bệnh nhân được đưa đến, có những người bị trẹo tay cũng đã rên la oai oái rồi. Còn như hắn, dù đau thế nào đi nữa cũng chỉ co người như con tôm, không chịu kêu một tiếng. Lúc này, Tạ Kiều lại nghĩ, hắn thật đáng thương.

Lúc này, Phan Đông Minh được Tạ Kiều ôm vào ngực, khẽ an ủi. Thế nhưng hắn lại vô cùng ngang bướng, muốn đẩy hắn ra cũng vô phương, hơi thở gấp gáp của hắn phả vào ngực cô, hắn lại nắm chặt tay cô không chịu buông. Hắn mặc quần áo bệnh nhân, sau lưng thấm ướt mồ hôi, nhưng nhất quyết không cho cô đi đâu cả, không cho cô đi gọi y tá, chỉ cắn răng chịu đựng. Cuối cùng, Tạ Kiều cứ như vậy mà nghiêng đầu sang một bên, ôm hắn ngủ.

Sáng hôm sau, lúc y tá đến kiểm tra thân nhiệt, cô cũng tỉnh lại. Cánh tay hắn vẫn quàng qua lưng cô, cả người rúc vào lòng cô. Cô y tá hơi xấu hổ, cười nói: “Hay là một lúc nữa tôi lại đến?”

“Không cần đâu.” Cô vội vàng đứng dậy, lưng và cổ đều đau nhức nhưng không dám vận vẹo. Giúp hắn đo nhiệt độ xong cô liền đi rửa mặt, lúc quay về còn cầm theo bàn chải và kem đánh răng, để hắn dựa vào mình mà đánh răng, sau đó cô lại dùng khăn lau tay cho hắn. Bất chợt, ngoài cửa có những tiếng bước chân hỗn độn. Tiếng của Dương Quân vừa truyền đến, cánh cửa phòng cũng được mở ra. Một đám người bước vào, cũng phải đến mười mấy người, ngoài Phan Dương Dương, Giang Đào và Tân Thiếu ra, còn có vài chàng trai mặc quân phục, tư thế hùng dũng, gương mặt có vẻ vẫn còn đang là sinh viên, Tạ Kiều đều không biết họ.

Tân Thiếu bước đến, chỉ vào Tạ Kiều, “Á, á” mãi lâu mà vẫn chưa nói được gì. Phan Dương Dương lại nói: “Trời ạ, sao mặt chị lại bị thế này, bị hỏng rồi?”

Giang Đào kéo cô lại rồi nói: “Sao lại nói thế, cái gì mà bị hỏng chứ, bị như vậy là vì một chuyện lớn, cũng coi như là việc không tồi.”

Tạ Kiều vừa dậy, còn chưa kịp thay quần áo ngủ, gặp người khác trong tình trạng bỡ ngỡ thế này thật ngại, cô đỏ mặt, ôm lấy quần áo, thấp giọng nói: “Tôi đi thay quần áo đã.”, rồi chuồn nhanh ra ngoài, đi tìm y tá để kiểm chỗ thay đồ.

Dương Quân kéo một chàng trai chỉ tầm hai mươi tuổi, đang vận quân phục, nói với Phan Đông Minh: “Đông Tử, nhìn xem ai đây?”

Phan Đông Minh dựa vào thành giường, chỉ vào cậu ta, kinh ngạc nói: “Á, Đông Dương? Không phải em đang ở vùng biên à, sao lại chạy đến đây?”

Phan Đông Dương cười hì hì, cầm lấy một quả cam, ngồi xuống một bên giường rồi nói: “Haiz, hai ngày trước chị em gọi điện thoại cho em, nói là anh gặp nạn ở Tứ Xuyên...”

Cậu ta còn chưa nói xong đã bị Phan Dương Dương đập một cái vào đầu, “Nói gì đấy, gặp nạn gì chứ, ở với người trên biên giới lâu nên bị đui chột tiếng Hán hả?”

Phan Đông Dương yên lặng xoa đầu, cười hỉ hỉ: “Lần này không phải đã thấy anh ba rất kích động sao? Em nghe chị em nói hôm nay cả hội đến thăm anh nên đã cố tình đáp mấy bay vận tải của sư đoàn đến đây đấy...Á, anh ba, trên băng thạch cao này viết gì đấy, để em xem nào. Ừm, rất sáng tạo, em cũng phải viết một cái mới được.”

Tất cả mọi người vây lại trêu ghẹo, hết người này đến người khác thì nhau viết lên cái chân bó bột của hắn. Dương Quân cười đến nỗi chảy nước mắt, chỉ vào mấy người kia mà nói: “Này này, đây là bản quyền của tôi, muốn dùng phải thu phí đấy nhé.”

Phan Đông Minh cười khỏ, nói: “Anh biết mấy đứa đến đây làm gì rồi, cố ý đến khiến anh thêm bức tức phải không? Dương Quân ở đây mấy ngày đã không làm được gì rồi còn châm lửa khiến anh nóng hết cả người đây. Vậy được, mấy đứa cũng đến góp vui hả, được, khi nào gỡ chỗ thạch cao này phải bảo bác sĩ không được phá, giữ lại cho cả hội chơi.”

Giang Đào sờ sờ chân hắn rồi cười hỏi: “Mấy ngày nay thế nào? Ổn chứ?”

“Haiz, cả ngày chỉ có ăn với ngủ, nhàm chán kinh khủng, có điều mấy ngày nay coi là kì nghỉ sau mấy năm làm ăn vất vả, chỗ này rất yên tĩnh, anh muốn ở đây tĩnh dưỡng vài ngày. Nhưng mà ở công ty, không có anh nên lộn xộn hết cả lên, chuyện lớn nhỏ gì cũng đều gọi điện thoại, phiền chết đi được. Có rảnh thì giúp anh đến xem thế nào! Bên Thượng Hải phải dựa cả vào cậu đấy.”

Giang Đào vội xua tay và nói: “Đừng đùa, chỗ anh em thân thiết cũng không thể như thế được, người ở hai chỗ khác nhau, em nhúng tay vào có khi làm hỏng việc của anh ấy chứ, rồi lại rối tung lên. Anh cứ bình tĩnh mà nghỉ ngơi, em đã thảo luận với thư kí của anh rồi, cô ấy sẽ đến đây mấy chuyến, anh cứ việc chỉ huy.”

“Anh em bị như vậy mà cậu cũng không thương sao?”

Vừa lúc Tạ Kiều đẩy cửa bước vào, Giang Đào liếc nhìn cô với vẻ gian manh, chớp mắt nhìn Phan Đông Minh, nói: “Anh còn thiếu người thương sao, em thấy anh an nhàn quá rồi đấy.”

Phan Đông Minh lườm anh một cái, “Không ngờ công anh sùi bọt mép đã tan thành bong bóng rồi. Được thôi, anh cảnh cáo trước, lúc nào mà có tiền anh chỉ cho cậu nhiều lắm là nửa bát nước lọc thôi đấy.”

Giang Đào cười ha hả, kéo Phan Dương Dương lại, “Nghe thấy chưa? Anh trai em bảo, lúc đó chỉ cho anh nửa bát nước lọc thôi kìa.”

Phan Dương Dương tủm tỉm cười, ôm lấy Giang Đào, nhõng nhẽo nói: “Yên tâm đi mà, rồi sẽ có lúc anh ấy phải lòi tiền ra. Đợi đến lúc em kết hôn, cho anh ấy lo của hồi môn, không lỗ được đâu mà.”

Phan Đông Minh tức tối, chỉ vào Phan Dương Dương: “Có đứa con gái nhà nào không biết e thẹn như em không hả? Bất tự* còn chưa đổi dâu mà một tay đã quàng ra ngoài rồi.”

(*Theo tục trao đổi “Bất tự phiếu” của hai nhà trai gái trước khi kết hôn. Ý Phan Đông Minh là Phan Dương Dương còn chưa lấy chồng mà đã như người nhà Giang Đào rồi.)

Phan Đông Dương tiến lại gần rồi nói: “Anh ba, anh không biết đâu, trong nhà cũng đang bàn bạc rồi, nhưng bố em bảo, anh còn chưa kết hôn nên chuyện của hai anh chị ý cứ từ từ rồi nói sau.”

Phan Đông Minh ngẩn người, lại vẫy tay với Tạ Kiều, hắng giọng, chỉ vào Tạ Kiều và nói với mấy chàng trai kia: “Làm quen một chút đi, đây là Tạ Kiều, cái khác thì anh không nói nhiều.” Hắn ngoảnh mặt lại, nói với Phan Đông Dương: “Chị Kiều Kiều.”

Tuy rằng không biết nhưng Phan Đông Dương vẫn nhanh chóng đứng dậy, chào kiểu quân đội với Tạ Kiều, “Chị Kiều Kiều!”

Những người trong phòng bao gồm cả Giang Đào và Tân Thiếu đều không khỏi thăm giật mình. Người họ đến thăm hôm nay chắc chắn không phải Phan Đông Minh. Phụ nữ bên cạnh hắn không ít, nhưng trình trọng giới thiệu với mọi người thì đây vẫn là lần đầu tiên. Mấy chàng trai kia đều nghiêm chỉnh cúi chào. Mặt Tạ Kiều càng lúc càng hồng, chân tay hơi luống cuống. Phan Đông Minh lại nói với cô: “Mấy đứa đều là con cái những nhà thân thiết với gia đình anh, cũng coi như người một nhà.”

Bất chợt nói ra những lời không có nguyên do như vậy khiến Tạ Kiều có chút mất tự nhiên, cũng may Dương Quần nhìn ra được vẻ xấu hổ của cô nên nói chen vào: “Đông Tử, tối nay cả hội phải đáp máy bay về Bắc Kinh, em đưa họ về, có chuyện gì thì cứ gọi điện nhé.”

Phan Đông Minh thở ra một hơi: “Tạ ơn trời đất đã cho cậu đi, ở đây chẳng có chuyện gì cả, cũng không cần gọi điện.”

Dương Quần bật cười, nói với những người khác: “Nhìn người này xem, tôi vượt mấy ngàn dặm đến đây, vì anh ấy mà chịu bao liên lụy, bạn bè gì chứ, làm tôi đau lòng quá.”

Tân Thiếu vỗ vỗ vai Dương Quần và nói: “Cậu đó, ngoài cái mồm chỉ chuyên nói vớ vẩn ra thì chẳng tử tế gì, đuổi cậu đi cũng đúng thôi.”

Dương Quần lại trừng mắt, âm ỉ một trận. Phan Đông Minh day day trán rồi nói: “Mấy đứa đi nhanh đi, đem cả hai thùng ra ngoài cho anh, tìm cho bọn nó cái bãi nào rộng rộng một tẹo mà cãi nhau.”

Người trong phòng đều cười. Có người gõ cửa phòng, thì ra là người đưa máy tính mà Giang Đào mua cho Phan Đông Minh, còn có cả PSP. Phan Đông Dương đưa cho Tạ Kiều và nói: “Ở đây chắc là Phan tiên sinh kia buồn chán lắm, sợ chị thấy phiền quá nên đưa cho chị giải sầu.”, nói xong, cô lè lưỡi tinh nghịch.

Không đợi Phan Đông Minh nổi cáu, Phan Dương Dương đã ôm hắn làm nũng, “Anh ba, anh hai dạo không được để cho người trong nhà biết chuyện này, bọn em đều giấu đấy, nói là anh đi công tác nước ngoài. Anh cứ ở đây tĩnh dưỡng đi, em hối lộ Tạ Kiều là vì muốn chị ấy đối tốt với anh thôi mà.”

Sắp đặt máy móc xong, đến chiều, cả hội cũng ra về. Hai ngày sau, cô Vương – thư kí của Phan Đông Minh cũng cùng với mấy vị quản lý cấp cao đến thăm. Phân phó nhiệm vụ xong, hắn lại “đuổi” họ đi. Mấy ngày nay luôn tràn ngập ánh nắng, cũng không có gió to, Tạ Kiều liền đẩy Phan Đông Minh đi dạo trong vườn hoa dưới tầng. Thật ra ở bệnh viện cũng không có việc gì làm, chuyện gì cũng có người khác lo. Lúc nhàm chán, hai người liền nói mạng chơi trò chơi. Phan Đông Minh rất kén chọn việc ăn uống nên Tạ Kiều lại phụ trách việc nấu nướng cho hắn, còn tự mình nghiên cứu cách làm đa dạng những món hắn thích. Cô tìm thấy mấy phương thuốc cổ trên mạng, vì thế, ngày nào Phan Đông Minh cũng có một bát thuốc đen sì vô cùng khó uống. Hắn không uống, cô dùng mọi cách dỗ dành, nhưng hắn thường cáu bẳn khiến Tạ Kiều cũng bực bội theo.

Bác sĩ và y tá đều biết ở tầng này có một bệnh nhân thần bí mà lại khó tính, thỉnh thoảng lại có thủ trưởng quân khu đến thăm nên lãnh đạo trong bệnh viện cứ hễ không có việc gì là lại đến hỏi han sức khỏe hắn. Có điều, mỗi lần họ đến đều phải khâm phục cô gái gây gò kia, luôn đi ra với bộ dạng nước mắt lưng tròng nhưng chẳng lâu sau lại tùm tùm cười quay lại. Đề tài mà mấy cô y tá hay thảo luận chính là người đàn ông lạnh lùng, dữ dằn kia. Họ thường xuyên nghe thấy hắn gọi điện thoại mắng chửi người khác, cũng không hiểu tại sao một cô gái trẻ tuổi lại tốt tính đến nỗi có thể chịu đựng được.

Tạ Kiều dần hiểu được tính tình Phan Đông Minh. Lúc hắn mất kiên nhẫn, phát cáu mà cự tuyệt uống bát thuốc đắng, cô liền tức giận bỏ đi, lúc trở về thì nhất định sẽ thấy chiếc bát trống không, còn Phan Đông Minh thì giả vờ ngủ, lần nào cũng vậy.

Dưới sự chăm sóc chu đáo của Tạ Kiều, sắc mặt nhợt nhạt của Phan Đông Minh đã dần hồng hào, giấc ngủ tới cũng sâu hơn. Vết thương của hắn được bác sĩ điều trị cẩn thận nên rất nhanh lành. Gì thì gì, sức trẻ vẫn là dẻo dai nhất. Có điều, một tuần sau hắn luôn thấy ngứa ngáy ở cẳng chân bị bó bột. Tạ Kiều gọi bác sĩ đến kiểm tra, thì ra là bị dị ứng, qua hai lần chụp X-quang, cuối cùng hắn được tháo bột. Lúc gỡ miếng băng thạch cao, Phan Đông Minh nói: “Giữ lại nguyên vẹn nhé, đừng làm hỏng, tôi phải giữ lại làm kỉ niệm cho con cháu.” Điều này khiến vị bác sĩ vô cùng buồn cười. Hắn đúng như một đứa trẻ vậy.

Nhìn cẳng chân đã tháo bột của hắn, Tạ Kiều lại thấy xót xa. Chứng dị ứng khiến chân hắn trở nên vô cùng thâm thẫm, khắp chân đều là những nốt mụn đỏ. Ban đêm khi đi ngủ, hắn cứ cọ đi cọ lại. Lúc ấy, Tạ Kiều nhớ ngay đến mấy lá thuốc dán mà ông lão đưa cho, không thèm để ý đến sự phản đối của Phan Đông Minh mà dán lên cho hắn, làm cả căn phòng sực mùi thuốc vô cùng khó ngửi.

Dần dần, Phan Đông Minh có thể tự đứng tự ngồi, thậm chí có thể chống nạng mà đi. Lâu dần, chân hắn lại sưng lên, Tạ Kiều tự tìm thông tin và hỏi thêm bác sĩ, ngày nào cũng kiên trì mát xa bấm huyết cho hắn. Tóc hắn dài, cô lật đặt chạy đi mua một cái tông-đơ, tự tay cắt tóc cho hắn. Lần đầu tiên, hắn thấy cũng thú vị nên không hề từ chối, nhưng vừa soi gương xong thì không thích nổi. Tạ Kiều biến mái tóc có nếp của hắn thành một quả đầu quái dị, nhìn chẳng khác gì một người ngốc cả. Nhìn vẻ buồn cười nhưng không dám cười của Tạ Kiều, trong lòng hắn lại tràn ngập vui sướng, lần bị thương này của hắn, đúng là rất đáng giá.

66. Chương 66

“Anh xem, một nét phẩy dài, một nét móc ngắn, giống như một đôi nam nữ vậy. Người nam phải chống đỡ cả bầu trời, đây là trách nhiệm, nhưng nếu không có người nữ cùng chống, thì sao có thể tạo thành một chữ được, chỉ có thể là một nét phẩy vô nghĩa...”

Không biết là do chỗ thuốc dán có tác dụng thần kì hay mấy phương thuốc tìm được trên mạng hữu hiệu, mà cũng có lẽ là do tay nghề mát xa của Tạ Kiều rất cao siêu, chỉ sau nửa tháng, Phan Đông Minh đã có thể lê chân bước đi mà không cần chống nạng. Có điều, dáng đi của hắn rất buồn cười, chậm rì rì như con rồ-bốt cũ rích. Máy chuyên gia chụp phim cho hắn để kiểm tra, nói rằng xương cốt hắn đã lành, có thể tiến hành phục hồi chức năng.

Phục hồi chức năng là một quá trình cực kỳ đau đớn. Tạ Kiều đi cùng Phan Đông Minh đúng một lần, sau đó không chịu được, chỉ đứng chờ bên ngoài. Mỗi lần thấy Phan Đông Minh đi ra từ trung tâm phục hồi chức năng với sắc mặt trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, tim Tạ Kiều lại đau thắt. Việc tập luyện phục hồi chức năng là việc không thể tránh được, có điều, càng ngày Phan Đông Minh càng trầm mặc, lúc không có việc gì làm thường chỉ nằm trên giường hoặc đứng trước cửa sổ nhìn đến thất thần. Bóng dáng cô đơn của hắn khiến Tạ Kiều càng thêm áy náy, xót xa. Cô lại dốc sức mát xa cho hắn, tìm cho hắn thêm các phương thuốc khác, mời bác sĩ Đông y đến châm cứu cho hắn, hơn nữa, cô lại không ngừng động viên hắn. Càng ngày Phan Đông Minh càng đi lại linh hoạt hơn, nhưng càng ngày hắn lại càng ý lại, không rời cô được một lúc nào.

Hiện tại, đề tài được mấy cô y tá bàn nhiều nhất chính là cái Tết sắp tới. Tạ Kiều nhảm tính, cũng chỉ vài ngày nữa là đến Tết, phải tính đến việc quay về Bắc Kinh. Phan Đông Minh lại nói: “Anh cảm thấy ở đây cũng được, rất thanh tịnh. Không phải nghĩ nhiều đến chuyện đó đâu, về rồi cả nhà lại biết chuyện, đến lúc đấy lại phải chuẩn bị tinh thần để ứng phó thì còn mệt hơn.”

Tạ Kiều vừa mát xa cho hắn vừa nói: “Nhưng cũng không thể không về được, sớm muộn gì người nhà anh cũng biết, với lại bây giờ tình hình của anh cũng tốt lên nhiều rồi, tăng cường luyện tập là được mà. Đây là Tết, có ai mà đến Tết không về nhà đâu, anh đó, nói chuyện như trẻ con vậy.”

Phan Đông Minh không đáp lời, chỉ kéo tay cô lại và nói: “Tay em sao lại bị thế này?”

Tay Tạ Kiều bị tổn thương do giá rét, những ngón tay trắng nõn giờ nhăn nheo lại, thời gian trước có hơi ngứa ngứa, giờ thì những chỗ đó nổi lên từng cục chai rắn đĩnh. Cô rút tay ra rồi nói: “Cứ đến mùa đông là tay tôi lại bị như thế, không sao đâu.”

Phan Đông Minh có chút buồn bã, nhìn khuôn mặt cúi xuống của Tạ Kiều, trên đó còn mấy vết xước nhỏ, mãi lâu sau hắn mới thấp giọng nói: “Đợi về Bắc Kinh anh sẽ tìm người xem cho em, cả mặt em nữa, cứ như con mèo ấy.”

Tạ Kiều bất giác sờ sờ hai má và hỏi: “Có phải xấu lắm không?”

Phan Đông Minh vội vàng nói: “Không xấu, em có thành dạng gì đi nữa anh vẫn đều thấy đẹp.”

Người nói lời này ra là Phan Đông Minh sao? Cô nâng mí mắt lên nhìn liếc hắn một cái, thấy kiểu tóc buồn cười của hắn hết như một chàng trai chân chất, mộc mạc ở nông thôn. Tạ Kiều không nhin được mà bật cười.

Ở bên nhau lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Phan Đông Minh thấy Tạ Kiều ngại ngùng cười như thế, lại bị nụ cười của cô làm cho xốn xang. Hắn hoàn toàn không phát hiện ra lời nói vừa rồi của mình chẳng khác gì của một kẻ ngốc nghếch, nhìn chằm chằm cô một lúc rồi mới hỏi: “Em cười gì?”

Tạ Kiều chỉ cúi đầu tiếp tục mát xa cho hắn, cắn môi nhin cười.

Dáng vẻ của cô khiến trong lòng Phan Đông Minh ngứa ngáy, hắn không kìm được, đưa tay nâng cằm cô lên, bắt cô phải nhìn hắn: “Có phải em cười anh ngốc không?”

Ở chung với nhau hơn một tháng như hình với bóng, từ lúc Phan Đông Minh hôn mê cho đến khi tỉnh lại, từ lúc vết thương đau đớn đến mức không động đậy nổi cho đến khi sắc mặt đã hồng hào trở lại, hắn vẫn bướng bỉnh nhưng đã điềm tĩnh hơn nhiều. Rõ ràng là một người đàn ông ba mươi mấy tuổi, nhưng đôi khi hắn lại hết như một đứa trẻ giận dỗi thất thường. Không còn thấy dáng vẻ hắt hăm, không phân trái phải nữa, nhưng hắn rất hay dỗi vặt. Tạ Kiều đều thấy rõ mọi sự thay đổi của hắn, ngấm lại, hắn gặp phải tai nạn nghiêm trọng như vậy không phải vì mình sao! Cô luôn dặn mình rằng hắn là bệnh nhân, hắn vì mình nên mới bị thương, kể cả hắn có nổi cáu hay nói khó nghe đến đâu cũng không được so đo với hắn. Bởi vì số lần hắn làm cho người ta tức giận cực nhiều, mà gần đây hắn luôn nói chuyện nhẹ nhàng, điều này khiến Tạ Kiều không thích ứng lắm, cũng không biết nên đối phó thế nào. Cũng giống như hiện tại, ánh mắt nhìn cô được che kín bởi một tầng sương mù, như thể muốn người ta trầm sâu vào đó, không thể thoát ra được.

Gương mặt Phan Đông Minh ngày càng tiến lại gần, chậm rãi chiếm cứ toàn bộ tầm nhìn của cô, “Có phải không? Có phải không?” Vừa nhẹ giọng hỏi xong, môi hắn liền hạ xuống, hôn lên mắt cô, lên chóp mũi, lên má, lên môi cô.

Không có dục vọng, không có chiếm hữu, cũng không có sự giãy giụa, chỉ là khẽ chạm, nhẹ nhàng mút, như con bướm đậu trên cánh hoa, mê muội, ngưỡng ngưỡng, hương thơm say lòng người, lưu luyến mà không thể rời đi được. Phan Đông Minh chưa từng cẩn thận hôn một người phụ nữ nào như vậy. Trước đây, hôn chỉ như một bước dạo đầu cho cuộc hoan ái, hoặc là một cách để gia tăng thú vị, cho đến giờ hắn mới biết, thì ra hắn có thể cẩn thận hôn một người như vậy. Gạt bỏ tất cả tạp niệm, chỉ biết là mình đang giải phóng nỗi khát vọng đã ủ lâu, môi Tạ Kiều mềm mại như nhựa thông, lại như giọt sương lúc ban mai, khiến hắn chìm đắm mà không thể dừng lại được. Đường như chưa lần nào hắn được thỏa mãn đến vậy, lại giống như con thiêu thân không cần thận mà lao vào ngọn lửa lớn, dù có chịu đau đớn vô vàn do đôi cánh bị thiêu đốt nhưng cũng không muốn dừng lại.

Trong phòng thật yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở của Phan Đông Minh. Đột nhiên Tạ Kiều mở to mắt, vội đẩy Phan Đông Minh ra rồi đứng dậy, bối rối nắm tay, lắp bắp nói: “Tôi, tôi đi nấu cơm đây.”, rồi chui tọt vào phòng bếp.

Phan Đông Minh giật mình, giữ nguyên tư thế trên giường, một lúc sau mới đưa tay vò vò mặt rồi nằm xuống, gác một tay lên mắt, không nhúc nhích như đang ngủ.

Tạ Kiều làm xong bữa trưa, bê ra bàn, đứng cạnh giường định gọi hắn dậy ăn cơm. Nhìn hắn có vẻ như đang ngủ, cô lại do dự, cuối cùng quyết định chờ một chút. Sờ thử cái bát, đồ ăn nguội mà đun lại thì mất ngon, mà hắn thì lại khó tính, Tạ Kiều cứ đứng lên lại ngồi xuống, nghĩ ngợi rồi quyết định phải gọi hắn dậy. Cô thông thả lại gần, nhìn hắn, nhẹ nhàng gọi: “Này, dậy đi, ra ăn cơm.”

Phan Đông Minh cố tình trở mình, cũng không quan tâm đến cô mà tiếp tục giả vờ ngủ.

Đương nhiên Tạ Kiều hiểu vì sao hấn lại như vậy. Tạ Kiều trầm mặc ngồi xuống bên cạnh, cô cảm thấy hấn đang bực bội, định mặc kệ hấn, đói thì sẽ tự ăn, nhưng ánh mắt vừa liếc qua đôi nạng ở góc tường, cô lại mềm lòng. Cô thở dài, cô vốn là thế, không thể nhìn người khác khó chịu. Cô lại đứng dậy bên cạnh giường, đưa tay kéo tay hấn, “Dậy đi nào, đồ ăn nguội rồi.”

Có lẽ Phan Đông Minh đang chờ cô đến gọi, cô chỉ nhẹ nhàng kéo tay hấn, hấn liền ngồi dậy luôn. Tạ Kiều có chút dở khóc dở cười. Hai người yên lặng ăn cơm, chẳng nói câu nào, cả căn phòng rộng chỉ nghe thấy tiếng bát đĩa chạm nhau. Bỗng nhiên Phan Đông Minh gấp một miếng thịt vào bát Tạ Kiều, Tạ Kiều ngẩng đầu nhìn hấn thì hấn cười: “Gần đây em vất vả rồi, em cũng gầy đi đấy, đừng chỉ bồi bổ cho anh, em cũng phải ăn nhiều vào.”

Vừa nuốt được miếng cơm nghẹn trong cổ họng, cô gạt đầu, lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Một cô y tá bước vào, “Cô Tạ?”

Tạ Kiều đặt bát đĩa xuống, cô y tá chỉ sang một bên và nói: “Có người tìm.”

Nhìn theo ngón tay cô y tá, nụ cười trên mặt Tạ Kiều cứng lại. Trên hành lang là La Hạo đang nhìn cô cười, còn có cả Ninh Tiêu Nhã.

Cô đưa họ vào phòng, Phan Đông Minh vừa nhìn thấy La Hạo thì ngẩn ra, rồi lại lập tức cười: “À, hai người à, đi đường xa xôi làm gì, chúng tôi cũng đang định mấy ngày nữa về Bắc Kinh mà.”

La Hạo mỉm cười, cùng Ninh Tiêu Nhã ngồi xuống sofa, nhìn Tạ Kiều nâng Phan Đông Minh đưa về giường, anh nói: “Tin tức giấu kín thật đấy, nếu Dương Quân không nhờ miệng, em cũng không biết đâu. Anh à, sao anh không nghĩ xem, chuyện lớn như vậy mà cũng không nói tiếng nào.”

“Tôi chỉ biết là tên Dương Quân kia không đáng tin, leo mép, chưa ai nói gì cả, chỉ tại không muốn người nhà tôi biết thôi. Tôi cũng không sao, chỉ tĩnh dưỡng vài ngày là khỏe, còn hai người, xa xôi vậy đến đây làm gì.”

Tạ Kiều bận bịu lau sạch bàn rồi lại rửa hoa quả, pha trà. Ninh Tiêu Nhã vốn khinh thường Tạ Kiều nên không thích nói chuyện, nhưng vừa thấy mấy vết thương trên mặt cô thì liền cười nói: “Cô Tạ, ngồi xuống đây, chúng ta nói chuyện. Sao hai người lại bị thế này, aiz, bị thương rồi kìa.”

Phan Đông Minh không cho Ninh Tiêu Nhã cơ hội nói tiếp, Tạ Kiều cũng chưa lên tiếng thì hấn đã nói: “Mấy hôm trước tôi nhận được tin, công trình kia của hai người bao giờ động thổ?”

La Hạo lắc đầu, nói: “Sắp Tết rồi, chờ qua đầu xuân thì tính tiếp. Khi nào anh về Bắc Kinh?”

“Hai ngày nữa về. La Kien có gọi điện thoại với tôi, sao, muốn chung lô đất đấy với tôi?”

Ninh Tiêu Nhã không nhẫn nại được như La Hạo, thấy Phan Đông Minh thẳng thắn đề cập đến vấn đề đó, nghĩ rằng đây là cơ hội tốt, không vòng vo mà nói luôn: “Anh ba Phan, anh đã hỏi vậy thì em cũng không vòng vo nữa, đều là người làm ăn cả, tiện thể nào thì làm thế ấy, anh ra giá đi.”

La Hạo nhíu mày, quả nhiên Phan Đông Minh cười: “Xem Tiểu tứ này nóng vội quá kìa! Anh cô tôi còn có thể nói chuyện, chứ cô sao có thể bàn chuyện làm ăn với tôi. Thế này đi, chờ tôi về Bắc Kinh thì nói tiếp. Cũng hơn một tháng không ở nhà, tình trạng công ty thế nào tôi cũng không nắm rõ. Thấy thế nào?”

La Hạo quay đầu nói với Ninh Tiêu Nhã: “Cô làm sao đấy? Hôm nay đến thăm Đông Tử, có ai bàn chuyện làm ăn trong phòng bệnh không hả?”

Ninh Tiêu Nhã hiểu La Hạo đang tìm cách thoát khỏi cô ta, vội vàng nói: “Nhưng mà, anh ba Phan, anh cũng biết em mà, tính tình nóng vội, anh đừng chấp nhặt.”

Phan Đông Minh cười, xua tay. Có vài người lục tục kéo đến, cuối cùng La Hạo muốn ra về. Lúc ấy, Phan Đông Minh nói với Tạ Kiều: “Kiều Kiều, anh không tiện lắm, em tiễn La Hạo hộ anh.”

Tạ Kiều “haiz” một tiếng, khoác áo rồi đưa họ xuống tầng. Đứng ở đại sảnh bệnh viện, La Hạo nói với Ninh Tiêu Nhã: “Tiêu Nhã, cô lên xe trước đi, tôi có chuyện muốn nói với cô Tạ.”

Ninh Tiêu Nhã nhìn Tạ Kiều đang cúi đầu, lại nhìn ánh mắt chăm chăm của anh hướng vào Tạ Kiều thì cắn chặt răng, xoay người bước đi trên đôi giày cao gót. Ngồi trong xe, Ninh Tiêu Nhã nhìn đôi nam nữ trong

vườn hoa mà hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, một người là chồng chưa cưới của mình, một người là tình địch của mình, lại cùng nhau diễn màn “tình ý dạt dào” ngay trước mắt. Cô ta không rõ con bé kia ngoài khuôn mặt ra thì có chỗ nào tốt đẹp, lại cả La Hạo nữa. Ngoài cô ta ra thì có ai có thể chịu đựng được cơn uất hận này? Nếu cô ta không yêu, sao cô ta có thể uất hận?”

Có đôi khi nhìn dáng vẻ lạnh lùng của La Hạo, cô ta sẽ cảm thấy đau lòng, nhưng cô ta cũng không dám tưởng tượng nếu cô ta mất La Hạo thì sẽ thế nào. Không, cô ta không thể mất La Hạo, lúc khó chịu nhất chính là lúc phải giương mắt nhìn thứ mình không có được biến mất, cũng giống như đứa trẻ biết kẹo rất ngọt, cho dù ăn nhiều sẽ bị sâu răng nhưng cũng không muốn bị người ta cướp mất. Ninh Tiêu Nhã chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối, lúc nào cũng là một cô gái mạnh mẽ. Cuộc sống sung túc không thiếu thứ gì, nhưng cô ta lại không thể rời bỏ La Hạo, cũng như cá không thể tách khỏi nước. Người đàn ông cô ta muốn thì nhất định phải có được, con bé kia sao có thể đánh đồng với cô ta!

Mở cửa xe ra, Ninh Tiêu Nhã bước về hướng La Hạo và Tạ Kiều. Cỏ trên mặt đất hơi úa vàng, chỉ có một chút sắc xanh, những loài hoa không tên trong vườn cũng đã trơ trụi. Hôm nay không có nhiều ánh nắng, trong vườn cũng chỉ có vài người, hầu hết là bệnh nhân. Cho dù ánh dương có chiếu rọi thì nơi này vẫn được một vẻ thê lương. Ninh Tiêu Nhã mang trong mình đầy những cảm xúc hỗn độn, đứng nép sau một gốc cây, nhìn La Hạo và Tạ Kiều đang ngồi trên ghế đá nói chuyện phiếm. La Hạo không ngừng hút thuốc trong khi nghe Tạ Kiều nói, làn khói dày phủ kín khắp người. Tạ Kiều cầm trong tay một cành cây khô, viết gì đó trên mặt đất. Cô ta nghe thấy cô nói: “Anh xem, một nét phẩy dài, một nét móc ngắn, giống như một đôi nam nữ vậy. Người nam phải chống đỡ cả bầu trời, đây là trách nhiệm, nhưng nếu không có người nữ cùng chống, thì sao có thể tạo thành một chữ được, chỉ có thể là một nét phẩy vô nghĩa...Em nói chuyện này, anh có hiểu không? La Hạo, anh là người đàn ông tốt, anh cũng có trách nhiệm của mình. Về Ninh tiểu thư, không nói đến cá tính hay gia đình cô ấy, chỉ nói cái căn bản, cô ấy là một người phụ nữ, hơn nữa, người phụ nữ này lại thật lòng với anh...Giống như liều thuốc trong tay anh, nếu hết rồi mà anh không vứt bỏ, chẳng phải sẽ tự làm hỏng mình sao? Nên buông tay mà buông tay thì là sáng suốt, nên buông tay mà lại không buông thì chính là ngu muội. Có người phụ nữ nào chịu được cảnh người đàn ông mình yêu vẫn giữ bóng dáng người phụ nữ khác trong lòng? Cứ như vậy, thứ anh phá hủy không phải là tình yêu, mà là cuộc sống của anh.”

Họ còn nói thêm gì đó nhưng Ninh Tiêu Nhã không nghe rõ, cô ta chỉ chăm chăm nhìn và chờ họ rời đi. Cô ta tiến lên phía trước, trên mặt cô hằn sâu một chữ “Nhân”.

Ninh Tiêu Nhã nhìn về hướng bãi đỗ xe, từ xa đã thấy La Hạo đứng cạnh xe nhìn đông ngó tây. Cô ta đến gần thì La Hạo mở cửa cho cô ta, giúp cô ta cài đai an toàn rồi nhẹ giọng nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

67. Chương 67

...thì ra là em.”

Tạ Kiều đứng ở một góc của cầu thang bộ tầng hai, nhìn La Hạo mở cửa xe cho Ninh Tiêu Nhã, đóng cửa xe lại, vòng qua đầu xe, chậm rãi đánh xe ra khỏi bãi đỗ rồi biến mất sau cánh cổng của bệnh viện. Cô nhẹ nhàng chớp mắt mấy cái, nước mắt lại chảy ra. Người đến bệnh viện hầu hết đều dùng thang máy, chẳng có mấy người đi qua thang bộ, cô yên tâm bưng mặt, khóc rầm rức.

Động tác anh mở cửa xe thật quen thuộc biết bao, cả dáng vẻ anh hút thuốc, lúc nào cũng rít sâu một hơi rồi chậm rãi nhả khói ra. À, còn nữa, anh luôn mặc áo màu trắng rất sạch sẽ tinh tươm, cổ áo lúc nào cũng bẻ gọn, cả ánh mắt anh khi nhìn cô...Tất cả đều không hề thay đổi, vẫn giống trước đây, vẫn là những dáng vẻ mà cô từng vô cùng yêu. Từ quá khứ ngọt ngào trở lại hiện tại, mùi vị của nỗi đau thấu tâm can dâng lên. La Hạo từng là hạnh phúc mà cô có được, nhưng, chỉ là trước kia mà thôi.

Giống như lời Dương Quân từng nói, thế giới này biến đổi rất nhanh, nhanh đến mức cô không kịp thay đổi chính mình, hết thấy đều là “cảnh còn người mất”. Cũng như một cuốn phim điện ảnh đen trắng, trong khi cô còn đang mê man đứng yên một chỗ thì cảnh tượng phía sau đã “thiên biến vạn hóa” rồi.

Dương Quân từng nói: “Tình hình của La Hạo cô cũng biết, chọc đến Đông Tử hay Ninh Tiêu Nhã thì cả hai người đều chẳng được yên thân.”

Cô muốn anh được yên ổn.

Cô đứng đó rất lâu, cho đến khi ánh nắng ấm áp dần biến mất, hơi lạnh bao phủ bốn bề, cô mới run rẩy đứng thẳng dậy, bước lên từng bậc thang. Lối cầu thang bộ được làm theo hình vòng tròn, mỗi tầng như một vòng tròn thời gian của một năm vậy. Càng ngày càng lên cao, đến lúc cô nhìn xuống chỉ thấy nó như một vòng xoáy lốc, cuốn tất cả vào trong rồi phá thành từng mảnh nhỏ.

Lúc đi ngang qua một cô y tá, cô được cô y tá họ Vương gọi với lại, thì ra là đến giờ uống thuốc, cô ấy ngưỡng ngừng cười: “Vẫn phải phiền cô mang vào thôi, không thấy hộ lý đâu cả, mà bây giờ đúng lúc giao ban, bận quá nên không đủ người.”

Tạ Kiều nhận lấy chỗ thuốc rồi gật đầu, đi tiếp về một hành lang khác rồi ngoảnh vào một góc. Đây là khu phòng bệnh cao cấp, khác hẳn khu vực ồn ào bên ngoài, nơi này vô cùng yên tĩnh.

Thứ đầu tiên phả vào mặt cô sau khi mở cửa là khói thuốc. Tạ Kiều nhíu mày, cả căn phòng đầy mùi thuốc lá. Phan Đông Minh cầm một cái bát giấy, tựa vào cạnh cửa sổ, nhìn chằm chằm xuống vườn hoa, yên lặng hút thuốc. Nghe thấy tiếng động lúc Tạ Kiều trở về nhưng hắn không quay lại, còn rít mạnh một hơi, lại thêm một hơi nữa.

Tạ Kiều tiện tay bật đèn lên, trong phòng cũng không ấm lắm, cửa sổ thì đóng kín mít. Cô cởi áo khoác ra rồi treo lên giá. Cũng không biết hắn đã hút bao nhiêu điếu thuốc, chỉ thấy quanh phòng đều là làn khói xám trắng. Cô mở cửa sổ ra, quay người lại giằng lấy cái bát trong tay hắn, bên trong có đến bảy tám đầu mẩu thuốc. Tạ Kiều cau mày nhìn vào mắt Phan Đông Minh, chìa tay ra và nói: “Đưa hết thuốc ra đây cho tôi.”

Phan Đông Minh rít một hơi cuối cùng rồi mới rụi điếu thuốc vào cái bát, nhún vai, xòe tay nói: “Không có, chỉ nhiều đó thôi.”

Tạ Kiều vứt cái bát giấy vào thùng rác, Phan Đông Minh đứng phía sau cô, nhẹ nhàng hỏi: “Ở trong vườn hoa với La Hạo lâu như vậy, nói những gì thế?”

Tạ Kiều đứng thẳng người, quay đi. Phan Đông Minh vẫn dựa vào gờ cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu, nhìn cô chằm chằm.

Cô liền cười cười: “Tại sao tôi phải nói cho anh? Nói cho anh, tôi được lợi gì chứ?”

Phan Đông Minh bước tới, vừa đi vừa lắc lắc một ngón tay và nói: “Không có lợi, nhưng anh sẽ cho em biết, nếu em không nói cho anh thì em sẽ thiệt chỗ nào.”

Hắn cúi đầu, đưa tay ôm lấy thắt lưng cô. Khi đôi môi hắn chạm vào môi cô, truyền đến cảm giác nóng rẫy, cô không kịp phản ứng thì đã bị hắn mở môi ra, đầu lưỡi còn mang theo vị thuốc lá chui vào miệng cô, lẫn mồ hôi cô mà dây dưa. Cơ thể chỉ mặc bộ quần áo mỏng áp chặt vào cô, ý đồ rõ ràng, lửa tình nóng bỏng. Tạ Kiều muốn đẩy hắn ra, nói với hắn rằng không được vì đây là bệnh viện và hắn là bệnh nhân, nhưng một bàn tay của Phan Đông Minh đã chui vào trong áo cô, sờ đến móc áo lót của cô.

“Không...tránh ra...” Tạ Kiều muốn giãy giụa, muốn tóm lấy bàn tay hắn đang ở sau lưng mình, nhưng chỉ sợ động đến vết thương của hắn nên đành đưa tay tóm lấy cánh tay hắn. Giờ Phan Đông Minh đã rơi vào cảnh muốn dừng mà không thể dừng được, hắn không cho cô cơ hội nói, càng dồn sức ôm chặt lấy cổ, nụ hôn càng lúc càng thêm mãnh liệt, vừa hôn vừa đưa cô đến cạnh giường. Lúc đấy cô nằm xuống, hắn vùi mặt vào cổ cô, dùng giọng nói khàn đặc kèm theo hơi thở gấp gáp mà nói: “Kiều Kiều, Kiều Kiều, em ôm anh đi, ôm anh một lần thôi.”

Tạ Kiều giơ tay định đánh hắn, nhưng vừa nghe thấy lời hắn nói thì dừng lại. Hắn nhanh tay hơn, giữ chặt tay cô vòng qua cổ mình, than thở: “Ôm anh một cái đi, chỉ cần em ôm anh là tốt rồi...”

Hắn nói vừa nhỏ vừa nhanh, như thể sợ làm một con thú nhỏ kinh hãi, nhưng trong giọng nói vừa như đang cầu xin, vừa như đứa trẻ cố chấp đòi mẹ cho kẹo. Còn đang do dự, đôi môi Phan Đông Minh lại tìm đến môi cô, khẽ cắn, khẽ hôn. Bên tai cô chỉ thoáng thấy tiếng nỉ non khẽ khàng, cô liền như chìm vào mộng ảo.

Lúc tiến vào, hắn nỉ non nói: “Kiều Kiều, em không biết đâu, anh tìm em rất lâu, em không biết đâu.”

“Bao nhiêu năm như vậy, thì ra là em...Kiều Kiều, thì ra là em.”

“Anh biết em hận anh, cứ hận anh đi Kiều Kiều, hận anh đến khắc cốt ghi tâm, cứ hận anh đi Kiều Kiều.”

Tạ Kiều căn bản không hiểu những lời nói thêu thảo này của hắn là có ý gì. Hắn như một kẻ say, vừa nói năng lộn xộn, vừa hôn cô điên loạn. Tạ Kiều mở mắt, thấy đầu Phan Đông Minh đầy mồ hôi, ánh mắt mê ly. Hắn đưa một ngón tay đặt lên môi cô, khẽ lắc đầu, “Đừng, đừng nói gì, đừng nói gì cả...xin em đấy.”

Tạ Kiều nhìn theo dáng vẻ người đàn ông vốn lạnh lùng, ngạo mạn, lòng dạ thâm sâu, giờ lại như đang khổ sở mà thừa nhận một nỗi đau lớn, toát mồ hôi, bất lực, hoặc giả như là dáng vẻ bị thương. Lòng cô giờ như mặt trời đã khuất, kem ly đã chảy, ánh mắt cô khẽ động một làn hơi sương, cô cắn môi, gật đầu, siết chặt vòng tay.

Đã lâu không làm, hơn nữa thân thể vẫn độ suy yếu, lúc giải phóng mình, Phan Đông Minh cảm giác trước mắt là một mảnh mơ hồ, rất choáng váng, như con thuyền nhỏ bị cuốn trong dòng nước lũ, lại chòng chành tiến đến miệng núi lửa. Không biết qua bao lâu sau, khi hắn đã dần tỉnh táo lại thì Tạ Kiều được hắn ôm bên dưới có vẻ như đang ngủ say. Thật tốt, cô vẫn ở đây. Lúc đứng trước cửa sổ nhìn hai người họ trên băng ghế trong vườn hoa, hắn cảm giác cảnh tượng đó thật quen thuộc, thật hài hòa, nhưng trong vô thức, hắn sợ hãi.

Hắn không nhìn thấy rõ biểu hiện của họ, cũng không nghe thấy họ nói gì, hắn chỉ cảm giác giống như ngày đó, Tạ Kiều khoác balo lên vai, xoay người rời đi, bốn bề quanh quệ đến đáng sợ. Ngay cả nhịp tim của mình hắn cũng không nghe thấy rõ, hai lỗ tai ong ong những tiếng gầm rú. Tạ Kiều không hề biết rằng, hắn đã nhẫn nại biết bao nhiêu mà nhìn theo khẩu hình của cô để đoán lời cô nói. Hắn như bị ngăn cách trong một không gian khác, lạnh lẽo vô cùng, khiến người ta không thể thở nổi mà sinh tuyệt vọng. Hắn không chịu được, thật sự không chịu được. Người con gái vẫn muốn rời đi này từ trước đến nay đều hận hắn, hắn biết, cô hận đến mức chỉ muốn dùng dao băm vằm hắn.

Hắn suy nghĩ cả một đêm, lần đầu tiên mở mắt ra thấy cô, hắn vẫn nghĩ đến hình ảnh cô nằm trên người, hắn nói một câu, “Anh có sao không?”. Hắn chưa từng biết hắn đã đem đến cho Tạ Kiều nỗi đau như thế nào, nhưng đêm đó, nhìn ra màn đêm tối om ngoài cửa sổ, hắn đã xác định được rõ ràng. Hắn biết mình khốn nạn, sớm muộn gì cũng phải xuống địa ngục, hà cớ gì lại phải kéo theo cả một cô gái đáng thương? Hắn quyết định buông tay, hắn biết rõ cô sẽ không quay lại, bởi vì cô hận hắn, cũng biết rằng cô quay bước đi và không quay đầu lại, sinh mệnh của hắn, cũng đã đến lúc phải kết thúc rồi.

Hắn không sợ chết, nhưng lại sợ nỗi cô đơn và sự yên tĩnh bức bối đó. Nhìn cô rời đi mà như thể phải nhìn chính mình đang chết dần chết mòn, rồi đến một khắc cuối cùng, khi biết rõ mình không thể tránh được số mệnh nghiệt ngã thì lại tham lam muốn hít thở tiếp, cho đến khi không còn chịu được nữa.

Đáng tiếc, cô ngốc này rất cố chấp, cô đoạt hắn về từ trong tay tử thần. Lúc ấy cô nghĩ gì? Lúc quay lại, cô nghĩ gì? Phan Đông Minh không biết. Nhưng hắn biết, ông trời đã kéo hắn trở về trong khi đi dạo ngang qua, đây là số mệnh. Hắn chưa bao giờ tin vào điều này, nhưng hiện tại hắn tin. Tạ Kiều đã định trước là của hắn, của hắn. Cho dù cô không yêu cũng không sao, hắn có thể chờ, mười năm, hai mươi năm, đến khi tóc bạc răng rụng cũng không sao, chỉ cần cô vẫn ở bên cạnh là tốt rồi.

Tạ Kiều cựa quậy bên dưới hắn vì hắn đè lên khiến cô khó thở. Lúc này Phan Đông Minh mới hơi nâng mi mắt lên nhìn cô, lại hôn lên môi cô. Hắn mơ hồ nghĩ, sao hôm nay cô không kháng cự làm tình với hắn như mọi khi, cô không ghét sao?

Cuối cùng họ cũng quyết định về Bắc Kinh. Lúc gần đi, Tạ Kiều đến phòng y tá tạm biệt mọi người. Ở đây đã lâu, những cô y tá bị Phan Đông Minh làm cho sợ chết khiếp đều đã quen cô. Cô mang hết chỗ hoa quả tươi trong phòng đến chỗ mấy cô y tá, lúc quay về thì thấy Phan Đông Minh đang lục lọi cái balo. Vừa thấy cô, hắn đã hỏi: “Kiều Kiều, em có thấy xấp tài liệu của anh không? Sao anh tìm mãi không thấy?”

Tạ Kiều sửng sốt, lại hỏi: “Không tìm thấy? Quan trọng lắm sao?”

Phan Đông Minh dừng tay lại, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đấy đều là tổng kết của hội nghị lần trước ở công ty...”

“Không thấy.”

Tạ Kiều không chờ hắn nói xong đã dứt khoát nói. Ngoài tờ giấy kia ra, những tờ khác đều trắng tinh, không có một chữ nào. Ngay cả tờ giấy cô đã xé, không hề có liên quan gì đến công ty hắn cả, nhưng thực ra có đề cập đến cổ phần công ty hắn, đáng tiếc không có mối liên hệ nào với những gì hắn nói. Nói dối!

“Hay là còn trong xe? Lúc đó trời tối nên cũng không để ý.”

Phan Đông Minh gật gù, làm ra vẻ như đã hiểu, phẩy phẩy tay, “Đúng rồi, chắc chắn là thế rồi.”

Tạ Kiều không vạch trần hắn, ngay cả hắn cũng không nói tìm để làm gì. Tập giấy có kẹp da đen đỏ được cô gói trong đồng quần áo để trong balo. Lúc xoay người, vụng trộm liếc hắn một cái, cô thấy chân mày đang nhíu chặt của Phan Đông Minh giãn ra, như vừa trút được gánh nặng vậy.

68. Chương 68

Phan Đông Minh vốn không tin vào thần phật, nhưng đứng trước cái cây cổ thụ, hắn chậm rãi quỳ xuống phỉa đá, mơ hồ nghe thấy tiếng tụng kinh, tâm tư tĩnh lặng hẳn.

Gia đình Phan Đông Minh vốn rất có thế trong quân đội, mấy người chú và hai anh trai đều giữ những chức vụ quan trọng trong chính phủ. Tuy rằng góc trời là ở Bắc Kinh, nhưng ngày hắn xuất viện, bệnh viện quân khu ở Thành Đô cũng làm rất phởn phơ.

Các bác sĩ và y tá ở khu phòng bệnh cao cấp vẫn thường bàn luận về một bệnh nhân thần bí mà lại rất khó phục vụ. Đây là bệnh viện quân khu, ngoài lúc an dưỡng ra thì không mấy khi thủ trưởng cơ quan xuất hiện, nhưng bệnh nhân kia lại có thể nghỉ dưỡng tại căn phòng xa hoa của thủ trưởng, mấy người bên cạnh thủ trưởng cũng dăm ba hôm lại chạy đến đây, hỏi han bệnh tình. Điều này khiến ai cũng căng thẳng, chỉ sợ làm sai sót điều gì. Cũng may là có cô gái hiền lành kia nên họ cũng đỡ căng thẳng. Lúc hắn xuất viện, có đến mấy vị là phó bí thư và bí thư quân khu đích thân đến, xếp thành hàng ở cổng bệnh viện tiễn bệnh nhân thần bí này ra sân bay. Mấy người ở bệnh viện không tài nào đoán nổi người này rốt cuộc là thần thánh phương nào. Thấy họ xôn xao bàn tán, viên chủ nhiệm liên trùng mắt nhìn họ, ý bảo họ im miệng lại ngay.

Phan Chấn Nam gọi điện thoại cho Phan Đông Minh, nói rằng, tốt nhất đừng phiền đến quân khu của người ta, tự trở về là được rồi, đỡ bị đến tai ông bố già. Lúc người của quân khu đến bảo sẽ dùng chuyên cơ đưa họ về Bắc Kinh thì Phan Đông Minh vội xua tay: “Ôi, thử tính xem, nếu dùng chuyên cơ lại phải trình xét duyệt, bây giờ máy bay về Bắc Kinh rất nhiều lại tiện lợi. Hơn nữa bố tôi lại không biết chuyện lần này, vì vậy càng không thể để ông ấy biết. Lần này phiền cho các anh rồi, còn chuyện kia thì không cần đâu.”

Không phiền hà đến ai là tốt nhất, nhưng thân phận của người này không tầm thường nên người của quân khu lại khuyên nhủ, tuy nhiên vẫn bị Phan Đông Minh từ chối. Hắn cực kỳ sợ bố, dựa vào tính tình của ông, nếu biết chuyện lần này của hắn, nhất định sẽ khiến cho đại danh của hắn đi kèm một chi tiết bất hủ, không thì sẽ bầm vằm hắn ra.

Phan Đông Minh nhìn hơn mười chiếc xe mà có chút buồn cười, hắn và Tạ Kiều là hai người, vậy mà lại dàn đầy xe như thế kia. Sợ tin tức bị truyền rộng, cuối cùng, hắn kêu họ về hết, chỉ để lại hai chiếc, một chiếc chở “thành ý” của các vị trong quân khu, một chiếc để đi. Đội trưởng Thẩm tự mình lái xe đưa họ đi. Lúc sắp phải đi, hắn nói với đội trưởng Thẩm: “Trước kia, khi ông nội tôi đến đây có ghé qua chùa Thạch Kinh, lúc đó sức khỏe bà nội tôi không được tốt, ông nội tôi cứ thấy chùa miếu là lại vào cầu phúc. Đến đây rồi, nghe nói có chùa Thạch Linh rất thiêng, tôi thấy vẫn còn sớm, hay là đến đó một lúc đi.”

Đội trưởng Thẩm cười nói: “Chúng tôi vẫn để bức ảnh thủ trưởng dâng hương ở triển lãm đấy. Biết trước thế này thì đã dẫn hai người đi chơi vài hôm rồi, giờ thì hơi vội.”

“Haiz, sắp Tết rồi, không về nhà là lại bị ăn mắng, giấu mặt cũng hơn một tháng nên không biết nói dối thế nào đây, không chừng về nhà còn bị đánh nữa, nói thật là tôi không muốn về.”

“Vậy lần sau có cơ hội thì lại đến đây, chúng tôi luôn hoan nghênh, chỉ sợ cậu không rảnh thôi.”

Tạ Kiều nhỏ giọng nói: “Có phải đi leo núi không? Chân anh như vậy thì leo núi làm sao được.”

Phan Đông Minh nắm tay Tạ Kiều, nói: “Không sao, anh nhớ là con đường đó rất tốt, ngay giữa sườn núi, đi mấy bậc thang là đến.”

Đội trưởng Thẩm vừa lái xe vừa nói cười: “Đông Minh nói đúng đấy, tình hình giao thông bây giờ còn tốt hơn lúc đó nhiều, xe có thể lái đến tận trước cổng, không cần đi đường núi.”

Con đường lên núi quả nhiên được sửa rất dễ đi bởi nó nối liền với đoạn cao tốc Trùng Khánh, con đường dẫn đến tận cửa chùa đều đường rải nhựa. Vừa xuống xe, Tạ Kiều ngẩng đầu nhìn những bậc thang đá uốn lượn. Cũng gần đến Tết nên cảnh tượng thường gặp nhất chính là dâng hương trong chùa, chỗ nào cũng thấy người cầm cây hương nghi ngút khói thành kính cầu khẩn, khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Đội trưởng Thẩm cười nói: “Hàng năm tôi cũng đến đây thắp hương một lần, đến thăm hỏi trụ trì, thứ nhất là thành tâm, thứ hai là vì thấy cũng có vẻ linh. Đông Minh, tôi thấy vẫn nên thuê một cái xe kéo đi, chân cậu chưa khỏi hẳn, đi cũng mệt.”

Phan Đông Minh nhìn người kéo xe gầy gò như que củi thì xua tay: “Thôi, thể tạng này của tôi không khéo làm người ta nằm sấp xuống mất, mà tôi thấy cũng không sao đâu, đi thôi.”

Cổng chùa Thạch Kinh rất cao, bên trên có hai tấm biển, một ghi “Thạch Kinh Tự”, một đề “Kim cang đàn tràng”. Đội trưởng Thẩm nhận làm hướng dẫn viên, nói với Phan Đông Minh và Tạ Kiều: “Đây là bút tích của Triệu Phác Sơ.”

Đi qua cửa, một đình viện lập tức hiện ra, phía trước là chiếc lư hương cực lớn, sương khói mù mịt. Phía sau lư hương là một đại điện, không biết bên trong thờ vị nào. Bốn phía của đình viện đều là du khách, vô cùng đông đúc. Đội trưởng Thẩm dẫn họ leo lên bậc thang thập cấp. Vì đường hẹp và đông người, mà Phan Đông Minh không thể đi nhanh nhẹn được, chỉ có thể lê từng bước nên đội trưởng Thẩm và Tạ Kiều luôn đứng bên cạnh, sợ hấn không cẩn thận mà đụng phải người khác. Vất vả lắm mới đến nơi, ánh lửa bập bùng, khói tỏa nghi ngút. Thì ra đó là một cái sân bằng phẳng, phía sân bên trái có ba tòa tháp, trước tòa tháp là nơi đốt lửa, cả đám người vây quanh chen chúc để đốt hương trên ngọn lửa. Ngọn lửa rất cao, gần như liếm qua cả nhánh cây giữa không trung.

Phan Đông Minh ngẩng đầu nhìn cây rồi lại hỏi đội trưởng Thẩm: “Ấy, ngọn lửa này không thiêu cháy cái cây đấy chứ?”

Đội trưởng Thẩm cười, nói: “Sao có thể chứ, có Phật tổ phù hộ mà.”

Phan Đông Minh bật cười: “Anh tin quá đấy...” Hấn chưa nói xong đã bị Tạ Kiều âm thầm véo một cái. Hấn quay đầu lại, Tạ Kiều liền cau mày, nhỏ giọng nói: “Đang ở đất thánh nhà Phật, anh đừng có mà nói linh tinh.”

Hấn cười, ôm chặt Tạ Kiều rồi nói: “Không phải. Hay là chúng ta đi mua hương vái Phật đi, anh thấy cũng có nhiều người dâng vốc tiền tụy lắm, anh cũng phải thành kính mới được.”

Ở gần đó có bán hương dài, chùng hơn một mét, có quây còn bán nến thơm. Phan Đông Minh bắt chước người khác, cầm ba vẩy hương vào chiếc lư, còn chấp tay rồi lẩm nhẩm. Hấn mở mắt nhìn Tạ Kiều đang chấp tay, cúi đầu và nhắm mắt nghiêm túc khấn Phật. Đội trưởng Thẩm đi ra từ phía trong đại điện, cầm theo một miếng lụa đỏ, trên đó có vẽ con mắt của Phật Quan Âm và đề chữ “Phúc”. Anh ta nói: “Cái này có thể mang đến bình an cát tường, chúng ta cũng phải đi cầu phúc thôi.”

Trong chùa có một cây tùng La Hán, đội trưởng Thẩm nói là nó được trồng trong nhiệm kỳ của Chu Hiểu Đức, trải qua bao mưa gió vẫn đứng sừng sững, là báu vật của ngôi chùa. Từ xa nhìn lại, trên cây tùng xanh tươi đầy những dải lụa cầu phúc, Phan Đông Minh khẽ nói: “Trước đây đã từng đến chỗ này cầu phúc cho bà nội, cũng đã bao nhiêu năm rồi, dáng vẻ của nó vẫn giống trong hồi ức, không khác nhiều lắm, vẫn là dáng vẻ cũ.”

Phan Đông Minh vốn không tin vào thần Phật, nhưng đứng trước cái cây cổ thụ, hấn chậm rãi quỳ xuống phỉn đá, mơ hồ nghe thấy tiếng tụng kinh, tâm tư tĩnh lặng hẳn. Dáng vẻ hấn quỳ trông thật tiều tụy nhưng lại vô cùng nghiêm túc, cũng không biết hấn đang cầu xin điều gì mà một lúc lâu sau mới mở mắt. Đội trưởng Thẩm cùng Tạ Kiều đỡ hấn dậy, hấn liền cầm mảnh lụa trong tay buộc lên cành cây.

Có một người đàn ông đeo chiếc máy ảnh trên cổ, cũng có dáng vẻ của tiểu thương, tiến lại gần nói với Tạ Kiều: “Này em gái, chụp một kiểu ảnh lưu niệm trước cây cầu phúc đi. Không đắt đâu, hai mươi thôi, không phải đợi lâu.”

Cô vừa xua tay đã bị Phan Đông Minh kéo lại, hần cười hì hì với gã tiểu thương: “Chụp ảnh thì được, nhưng hai chúng tôi đẹp thế này, anh đừng có chụp cho biến dạng đấy nhé, bằng không đừng nói là hai mươi, ngay cả một đồng cũng không có đâu.”

Gã tiểu thương nói giọng Tứ Xuyên, vừa thấy Phan Đông Minh nói giọng Bắc Kinh thì liền đổi sang nói tiếng phổ thông, đầu lưỡi hơi cứng: “Nhìn cậu rất đẹp.”, khiến đội trưởng Thẩm và Tạ Kiều đều cười vui vẻ.

Phan Đông Minh kéo Tạ Kiều lại, ôm vai cô, còn kéo một tay cô ôm qua thắt lưng mình, rồi lại nhe răng cười với chiếc máy ảnh, giờ tay hình chữ “V”.

Một lúc sau gã tiểu thương đó đã mang ảnh lại, nói: “Nhìn xem, người đẹp mà lại còn như soi gương nhá, đúng như tiên đồng ngọc nữ.”

Lời nói của gã tiểu thương khiến Phan Đông Minh như nở hoa trong lòng. Trong ảnh, hai người mặc áo dày cộm đứng dính lấy nhau, phía sau là cây cầu phúc, nhìn thế nào cũng thấy thích. Hần tùy tay rút ra tờ một trăm, đưa cho gã tiểu thương và nói: “Anh chụp tấm này rất có kỹ thuật, không cần trả lại, còn thừa coi như tôi mời anh một hộp thuốc lá.”

Gã tiểu thương chưa từng gặp ai hào phóng như vậy nên vô cùng sung sướng. Xuống núi, ngồi trong xe mà Phan Đông Minh vẫn thích thú ngắm nghía tấm ảnh, miệng không thể khép lại được. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên hần và Tạ Kiều chụp chung một bức ảnh. Thật ra nhìn hai người trong ảnh đều rất ngố. Tạ Kiều mím miệng, mặc chiếc áo khoác to trông chẳng khác gì một bà chị dâu, Phan Đông Minh thì cười rất vui vẻ, kiểu tóc được cắt qua loa lại nhìn cực kỳ ngố. Nhưng hần càng nhìn lại càng thích, chỉ hận không thể dính luôn vào tay để lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Cùng đội trưởng Thẩm đợi ở hành lang sân bay một lúc, cuối cùng họ cũng lên máy bay trở về Bắc Kinh. Phan Đông Minh vẫn nhìn bức ảnh, chỉ chỉ vào đó và nói với Tạ Kiều: “Em nhìn xem, này, sao nhìn em ngố thế nhỉ, cứ như một con bé quê mùa vậy.” Nói xong hần lại lẩm bẩm: “Thật ra chụp cũng rất được, giản dị, đây là anh ăn mặc không tử tế thôi, nếu mặc thêm cái áo choàng kiểu bộ đội thì cực kỳ hoàn hảo, cảm giác rất phóng khoáng.”

Tạ Kiều quay mặt đi cười trộm, hần kéo lại và nói: “Xem em giày xéo anh này, biến anh thành cái dạng gì không biết. Em cố ý, anh biết, em chẳng có lòng tốt gì cả. Nếu giờ là mùa hè, anh sẽ mặc cái áo rộng với quần đùi, hợp với kiểu tóc để nhũn rục rở này, em đi đến đâu anh sẽ theo đến đấy, xem em có ngại chết đi không.”

Tạ Kiều không nhịn được mà bật cười, lấy tay che miệng mà cười như nắc nẻ. Phan Đông Minh nhìn dáng vẻ của cô thì cũng buồn cười, cười to hơn cả cô, hần lẩm bẩm nói: “Ày, xem em kìa, buồn cười thì cứ cười đi.”

Hơn hai tiếng sau thì đến sân bay thủ đô, vừa ra khỏi cửa kiểm tra an ninh thì đã có người gọi tên Phan Đông Minh. Phan Đông Minh dắt Tạ Kiều đi. Có hai tốp người, một bên là thư ký Vương và mấy vị quản lý, một bên là em họ hần Phan Tử Di và Dương Quân.

Phan Tử Di vừa thấy Phan Đông Minh liền chỉ vào hần kêu “á á”, cuối cùng đưa ra kết luận: “Chào ông anh của em, tạo hình này của anh quá là quê mùa, đây mà là anh của em sao, sao trông như thằng ngố thế nhỉ.”

Phan Đông Minh xua hết đám người của công ty đi rồi xoay người nắm Phan Tử Di một cái, bóp cằm anh ta và nói: “Mày cút đi, không phải đang ở Thượng Hải à, sao đã quay lại rồi? Không ở đó mà trông coi công trường cho anh đi, chạy về đây làm cái gì?”

Phan Tử Di nói: “Em phải về để báo cáo công việc với anh mà. Mà anh nói ngược rồi, bỏ đi Tứ Xuyên, lại còn gặp họa như vậy nữa này, không phải là thằng em đây lo lắng đến canh anh sao, ngộ nhỡ anh lại đi tiếp mất.”

Phan Đông Minh kéo Tạ Kiều lên, chỉ vào Phan Tử Di và nói: “Đây là con chú ba nhà anh, Phan Tử Di, vốn làm kiến trúc sư cho công ty kiến trúc ở Thượng Hải, nhưng giờ đang hợp tác làm ăn với anh, trẻ tuổi đầy triển vọng, không thể coi thường được, rất có bản lĩnh. Đặc biệt là rất mồm mép, lấu cá có tiếng, được tôn làm một cặp với Dương Quần. Hôm nay hai đứa này ở cùng một chỗ, chắc chắn có trò náo nhiệt xem rồi.”

Phan Tử Di than một tiếng “ôi chao” rồi vội duỗi tay ra, “Đây chắc chắn là cô Tạ rồi, người thì chưa gặp nhưng đại danh của cô tôi đã nghe thấy không chỉ một lần thôi đâu, truyền đến cả Thượng Hải rồi đấy. Nghe nói cô Tạ chẳng những xinh đẹp như hoa mà còn khéo tay, lại có biệt tài, hôm nay tôi may mắn được gặp mặt rồi.”

Tạ Kiều mím miệng cười. Dương Quần bước lại gần, chớp mắt mấy cái rồi hỏi: “Hả, cô ấy có biệt tài gì mà mình không biết nhỉ, nói nhanh nói nhanh.”

Phan Tử Di liếc mắt nhìn anh một cái, ranh mãnh nói: “Đương nhiên là biệt tài trừ ma diệt yêu rồi.”

Dương Quần ôm vai anh ta, nói: “Mình rất thích câu này, có điều cậu nên kiềm chế lại, vuốt râu hùm với Phan Đông Tử á, cẩn thận đấy anh bạn.”

Phan Tử Di cũng không để Phan Đông Minh nói mà đã cắt lời: “Ấy, cậu nhắc mình mới nhớ, nhưng nhớ miệng nói rồi, nhanh chuyển chủ đề thôi. Chúng ta đi đâu ăn cơm đây?”

Phan Đông Minh chỉ vào hai người họ, tức tối nói: “Lắm lời với anh phải không? Hai đứa biến đi cho anh nhờ, đừng quấy rối nữa, đợi anh ăn no rồi tính chuyện với hai đứa.”

Dương Quần lay cánh tay Phan Đông Minh và nói: “Ôi chao, vội thế, chờ bọn anh đến tận trưa rồi, cơm còn chưa ăn. Mấy người kia còn đang chờ đưa anh đi ăn đấy. Đi ăn cơm thôi, ăn no rồi nói tiếp, nhìn anh gầy còm quá này, đi tắm bổ cho anh nào.”

Mấy người vừa tán gẫu vừa ra khỏi sân bay, vừa ra đến phía ngoài thì đã thấy xe của Phan Chấn Nam. Tài xế thấy họ liền mở cửa xe, nói với Phan Đông Minh: “Phan tiên sinh, trưởng phòng chờ anh đã lâu, dặn là đón anh về nhà.”

Phan Đông Minh sửng sốt: “Về nhà?” Hắn nhìn Tạ Kiều. Phan Tử Di đã lái xe đến, nói với tài xế của Phan Chấn Nam vài câu, lại nói nhỏ với Phan Đông Minh: “Không thì anh về nhà trước đi, để bọn em tiếp cô Tạ cho, anh về đi. Có điều, anh phải chuẩn bị tinh thần đi, ở nhà biết tin rồi.”

Phan Đông Minh chột căng thẳng, lại nhìn Tạ Kiều, cô liền cười: “Anh về đi, đừng để ý đến tôi.”

Hắn gật gật đầu, lúc lên xe còn quay đầu lại nhìn cô. Tạ Kiều vẫy tay với hắn.

Trước khi Phan Tử Di khởi động xe, Dương Quần vừa đi vừa nói với Tạ Kiều: “Tạ Kiều, điều tôi nói có thể cô cũng không thích nghe. Người trong nhà Đông Tử đã biết chuyện này rồi, cô cũng phải suy tính kĩ càng một chút.”

Tạ Kiều yên lặng, không nói tiếng nào. Vào xe, Phan Tử Di nhìn Tạ Kiều qua gương chiếu hậu, cười nói: “Trong nhà họ Phan, gia đình bác cả là quy củ nhất, cũng sắp Tết, tiệc xã giao là không tránh khỏi, nhưng với cái tính nôn nóng như anh ấy thì không chừng sẽ tìm cớ chuồn ra ngay thôi.”

69. Chương 69

“Anh nhớ em.”

Phan Tử Di và Dương Quần đưa Tạ Kiều đến một hội quán ở ngoại ô. Tân Thiệu đã đứng đợi ở cửa từ lâu, không thấy Phan Đông Minh bèn hỏi: “Ồ, nhân vật chính đi đâu rồi, sao chỉ có một mình cô ấy?”

Dương Quần nói: “Ấy, đừng hỏi thì hơn, vừa ra khỏi sân bay đã bị anh hai tóm về nhà rồi.”

“Mình đã chuẩn bị rượu, thuốc đầy đủ để đãi anh ấy rồi, diên thật, thôi, đãi cô ấy cũng thế mà.” Tân Thiệu cười hì hì chỉ vào Tạ Kiều. Phan Tử Di liếc mắt nhìn Tân Thiệu, anh ta biết rõ bác cả của mình như một hồ lửa, chỉ sợ Phan Đông Minh lại chẳng được yên; lại nhìn đến Tạ Kiều, đúng như một cô bé lúc nào cũng

ngại ngừng, nhưng cô không hề giống với những người phụ nữ theo Phan Đông Minh. Dọc đường đi, anh đã suy nghĩ xem giữa hai người có gì khác so với trước đây, lúc này nghe thấy Tân Thiếu nói đùa như vậy thì lại có chút bực dọc, trừng mắt nhìn anh rồi nói: “Cậu tổn hại hay không tổn hại chứ, người này sao lúc nào cũng xấu xa thế nhỉ, đã nói là không ngừng nghỉ. Ô tô đi lâu còn phải dừng lại, mình thấy cậu cũng nên ngừng lại đi, liền thoáng như điên.”

Tân Thiếu bị anh ta chặn họng, chớp mắt mấy cái: “Á, Tử Di không muốn thấy mình, mình nghỉ một chút là được rồi.”

Dương Quân bước lại gần, cười hì hì: “Có thể khiến cậu nghỉ ngơi một lúc quả là không dễ. Phan Đông Tử không có lộc ăn, mình thay anh ấy cũng được mà.”

Ngồi chờ trong gian phòng vip là mấy người bạn của Phan Đông Minh. Phan Đông Minh không đến cũng không ảnh hưởng đến cuộc vui, có mấy người hay theo Dương Quân đến biệt thự ăn cơm nên cũng biết Tạ Kiều. Ăn uống xong xuôi, Tạ Kiều được Phan Tử Di, Dương Quân và Tân Thiếu đưa về biệt thự của Phan Đông Minh. Thím Lưu vừa thấy Tạ Kiều liền nắm lấy tay cô, mắt đỏ hồng, “Con bé này, đi chơi cũng không nói một tiếng, chuyện gì cũng là người khác báo tin cho. Mà, cậu ấy đâu, không về à? Cậu ấy thế nào, có khỏe không?”

Tạ Kiều nắm tay thím Lưu, gật gật đầu, cô lau nước mắt cho bà và nói: “Anh ấy không sao, vẫn khỏe lắm, thím đừng sốt ruột.”

Phan Tử Di đi lòng vòng ngắm nghía nội thất của căn biệt thự, nói: “Chà, bao nhiêu năm rồi mình không đến đây, anh mình đúng là biết hưởng thụ, rất tuyệt.”

Tân Thiếu nói: “Cậu đừng mãi lo xây ổ cho người khác ở Thượng Hải, cũng nhanh nhanh làm ổ ỉnh đi, thêm cả một cô nàng nhốt ở trong nữa, mình lại có chỗ đến chơi rồi.”

Dương Quân bước đến, bóp cằm Phan Tử Di, nhìn trái nhìn phải. Phan Tử Di phát cáu, nhưng còn chưa kịp hỏi gì thì đã thấy Dương Quân nói: “Chà, mình bảo này, nhìn cậu cũng giống một đồng phân trâu đấy, sao không có đóa hoa nào chạy đến mà cắm vào nhỉ?”

Phan Tử Di cười, hất tay anh ra và nói: “Cũng trách mình nghèo quá thôi, cứ đi làm nhà hộ người ta cho khỏe. Anh mình không có ở đây, bọn mình cũng nên đi thôi.”

Sau khi họ về, Tạ Kiều liền lên tầng. Ngẩng đầu nhìn ngọn đèn chùm, đi một vòng quanh dãy hành lang, lại mở cửa căn phòng cô đã từng ở ra, vẫn nguyên trạng, sạch sẽ tinh tươm; đi vào phòng ngủ của cô và Phan Đông Minh, đến cạnh chiếc giường lớn họ từng nằm, cô đưa tay chạm đến tấm ga trải giường mềm mại, nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, cô như tỉnh mộng, đây chỉ là một giấc mộng, có điều hơi dài mà thôi.

Từ lúc bước vào cửa, Phan Đông Minh đã ngồi yên trên ghế sofa, nhìn trân trân vào mũi giày của mình. Trên đường về nhà, hắn dò hỏi thông qua anh hai hắn xem người trong nhà đã biết đến đâu, rồi tự nghĩ xem mình nên ứng phó thế nào. Thế nhưng anh hai hắn không nói gì, cuối cùng hắn chỉ có thể xốc lại tinh thần, nghĩ bụng, thuyền đến đâu cầu ắt sẽ đi thẳng, đến lúc đó xem tình hình thế nào thì tìm chiêu sách sau.

Trong nhà rất náo nhiệt, thỉnh thoảng lại có người mang đồ biếu Tết đến. Con bé con cũng đã được nghỉ đông, đứng trên tầng hai nắm tay bà nội, vừa thấy hắn liền kêu to “Chú út!”. Hắn ngẩng đầu, vừa thấy mẹ liền đứng dậy, rồi ôm lấy con bé vào lòng, hôn một cái, xoa đầu nó và nói: “Công chúa nhỏ, mới mấy ngày không gặp, ăn uống thế nào mà béo lên thế, chú bế đến mức cứng tay luôn.”

Mẹ bước đến nhìn hắn, mở miệng nói: “Ba à, có khỏe không con?”

Hắn gật đầu lấy lệ, chỉ lo trêu đùa con bé, ậm ờ nói một câu: “Dạ, khỏe, khỏe ạ.”

Mẹ ngồi xuống một bên nhìn hắn cù con bé khiến con bé bật cười khanh khách, lại nhìn hai má sọp đi của hắn mà đau lòng, không nhìn được, nói: “Ba à, con gặp chuyện lớn như vậy ở ngoài mà cũng không nói với người trong nhà một tiếng, lớn như vậy rồi, con có thể ổn định để mẹ được yên tâm một chút không?”

Lời mẹ nói khiến Phan Đông Minh vừa mệt mỏi lại mất kiên nhẫn, “Mẹ, con vừa mới về, mẹ không cho con nghỉ ngơi một chút sao, vừa thấy là lại nói rồi.”

Mẹ có chút tức giận, thoáng chốc, hai hốc mắt đã đỏ lên, “Tôi nợ gì họ Phan nhà các anh chứ, bố các anh cũng hay câu bẩn như thế, tôi không được nói câu nào, các anh cũng bắt chước làm con hổ không thể động vào, các anh có cho tôi chút sĩ diện nào không? Hai anh của anh đều để tôi được an tâm rồi, còn anh vẫn chưa yên phận, nói một câu là anh cãi một câu, tôi gây nghiệp chướng gì mà lại nuôi lớn một đứa chẳng ra gì thế này.”

Phan Đông Minh thấy mẹ có vẻ tức giận thật sự, lại tươi cười xích lại, ôm vai mẹ và nói: “Mẹ, mẹ à, mẹ làm sao vậy. Con xin lỗi, cái mồm con thế nào không phải là mẹ không biết, lại vì đợt vừa rồi con không được thoải mái, về nhà thấy mẹ chỉ muốn làm nũng một tẹo thôi mà. Không thì mẹ đánh con vài cái cho hết giận đi, nhưng đừng để ông nội biết con làm mẹ tức giận, không thì con thảm lắm.”

Con bé con cũng xích lại, đưa tay lau nước mắt cho bà, dỗ bà: “Bà nội đừng khóc mà.”

Bà bế con bé vào lòng rồi mới nói: “Ông nội và bố con đều không ở nhà, sắp Tết nên hội nghị nhiều. Lại đây, vén áo lên mẹ xem nào, vết thương chắc là lớn lắm.”

Phan Đông Minh vén vạt áo ra để lộ vết thương dài, vẫn hơi đỏ đỏ. Mẹ nhẹ nhàng sợ vào, ghen ngào hỏi: “Đau không con?”

“Không đau nữa rồi, mẹ, mẹ không phải lo, con vẫn ổn đây mà, nhìn thân thể con thế này thì có thể bị làm sao cơ chứ, mẹ đừng buồn.”

“Đã nói với con rồi, núi cao hiểm trở có cái gì mà chơi, con còn không nghe, giờ bị thế này rồi thì ở nhà ngoan ngoãn tĩnh dưỡng ẹ, không phải đi đâu cả, để mẹ làm cho con chút đồ bổ, nhìn gầy nhom nhem này, trên mặt cũng chả thấy thịt đâu cả.”

Vừa lúc Phan Chấn Nam đi vào nhà, bước đến bế đứa bé trong lòng bà rồi tiếp lời: “Nó nói chuyện với mẹ mà không nghe thấy ai sao?”

Bà mẹ trừng mắt với anh ta, “Anh cả con cả ngày không ở nhà, con làm anh hai cũng đừng mắng nó, nhường nhịn cho cái tính xốc nổi của nó.”

Phan Chấn Nam giương mắt nhìn Phan Đông Minh với vẻ khỏe mạnh, “Ấy, con không dám mắng nó đâu, nó còn cao hơn con mà.”

Mẹ chỉnh lại áo cho Phan Đông Minh, vỗ vỗ mông hấn và nói: “Chắc là mệt lắm rồi, lên tầng nghỉ ngơi đi. Ông nội nhắc con mãi đấy. Chiều này mẹ sẽ đi mua chút đồ con thích ăn, tối là ăn được, ngoài anh cả và chị dâu cả của con ra thì đủ hết. Không phải đi đâu cả, ở lại đây mẹ chăm sóc con.”

Phan Đông Minh muốn nói nhưng không nói được, bị Phan Chấn Nam lườm một cái rồi mới nói: “Mẹ, mẹ không có việc gì hay sao mà nhàn thế ạ?”

Mẹ đứng lên, xoa xoa má hấn, “Không gì quan trọng hơn việc mẹ chăm con mẹ, nghe mẹ đi, đi tắm rồi nghỉ ngơi một lát.”

“Dạ.”

Mẹ hấn đi rồi, Phan Chấn Nam mới gọi bảo mẫu bế con bé đi và chỉ vào sofa, “Cậu ngồi đi, anh có chuyện muốn nói.”

Phan Đông Minh nghiêm túc ngồi xuống sofa, không nói tiếng nào. Phan Chấn Nam nhìn hấn một lúc rồi mới cười, “Đông Tử, chuyện cậu gặp nạn bên ngoài, anh lừa cả nhà đấy, anh chỉ nói là cậu bị tai nạn lúc thám hiểm trên núi.”

Phan Đông Minh đưa tay chà chà mặt, có vẻ mệt mỏi mà nói: “Vậy thì cảm ơn anh.”

Phan Chấn Nam nói tiếp: “Trước tiên không cần cảm ơn anh, sau là anh phải nói cho cậu biết cái lợi cái hại của chuyện này. Đông Tử, cậu nghe anh nói đây, anh không cần biết cậu chơi đùa thế nào ở bên ngoài, nhưng ở nhà thì phải nghiêm chỉnh, chuyện gì nên giấu thì phải giấu. Ông đã nhiều tuổi rồi, thân thể không được như trước nữa, bố còn bị cao huyết áp, mẹ cũng không chịu nổi kích động, nếu biết cậu vì một đứa con gái mà thành ra như vậy, dựa vào tính cách của bố, đảm bảo cậu sẽ bị đánh gãy chân. Không muốn phiền phức thì sống yên ổn một chút đi. Nếu mẹ đã bảo cậu ở nhà thì đừng có mà đi đâu, nghe rõ chưa?”

Phan Đông Minh yên lặng gật đầu. Lúc này Phan Chấn Nam mới nở nụ cười, vỗ vỗ vai hắn và nói: “Ngồi máy bay lâu vậy rồi, chắc cậu cũng mệt mỏi, lên tầng nghỉ ngơi đi. Anh gọi điện cho bố đây, nghe nói cậu về nên ông bảo tối về ăn cơm. Ngủ một giấc lấy tinh thần, đi đi.”

Phan Đông Minh từ từ lê chân về phòng ngủ của mình trên tầng hai. Bảo mẫu đã xả sẵn nước ấm trong bồn tắm, tắm rửa xong hắn lên giường nằm. Cứ tưởng ban ngày sẽ không ngủ được, ai ngờ cũng thư dơ được một chút. Lúc tỉnh lại, đầu hắn ong ong, cả người nặng trĩu, có lẽ là do không được ngủ ngon giấc nên tinh thần cũng uể oải. Hắn kéo rèm trong phòng lên, lập tức mở to mắt. Trời đã tối, hắn sờ soạn tìm đồng hồ trên đầu giường. Cửa phòng lại bị đẩy ra, một bóng dáng xinh xắn chạy ủa vào, lạnh lạnh gọi: “Chú út!”

“A, bé con.” Phan Đông Minh chỉnh cây đèn bàn sáng lên, nhồm dậy vẫy tay với con bé, “Mau lại đây, kéo chú út dậy nào.”

Con bé như một con thỏ non nhảy nhót lại gần, lại bị chú nó bế lên giường, cười khanh khách mà ôm lấy cổ Phan Đông Minh. Hắn hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn rồi nói: “Ừm, thơm thật, có phải thơm bởi nước hoa của mẹ không?”

Lúc rời giường, hắn nhìn về phía kệ tủ đầu giường, trên đó có bức ảnh hắn chụp chung với Tạ Kiều. Nằm trên giường, hắn ôm con bé con rồi cho nó xem, lại chỉ vào Tạ Kiều trên tấm ảnh và nói: “Cô này có xinh không?”

Con bé nhìn chăm chăm rồi gật đầu, “Có ạ.”

“Có muốn quen cô ấy không?”

“Có ạ.”

“Chúng ta gọi điện thoại cho cô ấy được không?”

“Được ạ.”

Hắn vớ lấy điện thoại ở đầu giường. Tạ Kiều nhận điện thoại trong phòng ngủ: “Alo?”

Con bé cầm ống nghe, mắt nhìn chú chăm chăm, không nói lời nào. Phan Đông Minh dạy nó nói: “Con hỏi xem có phải cô Tạ Kiều không.”

“Con khen cô ấy xinh đẹp đi.”

“Cô ơi, cô rất xinh đẹp.”

“Bảo cô ấy đoán con là ai đi.”

“Cô đoán xem cháu là ai nào.”

Phan Đông Minh dạy một câu con bé nói theo một câu. Cũng không biết ở đầu dây bên kia Tạ Kiều nói gì mà con bé mím miệng cười, một lúc sau mới nói: “Cháu đếm nhé, nhà của cháu có rất nhiều người, cháu hay được gọi là bé con, chú út của cháu gọi là Đông Tử, mẹ cháu là...”

Phan Đông Minh vội vàng cướp lấy điện thoại, nói: “Ồ hay, mặt mũi người ta còn chưa thấy mà đã bán đứng chú rồi, con bé này, chẳng có chút cảm giác an toàn nào...Kiều Kiều, ăn cơm chưa?...Con bé á, ha ha, nhóc con nhà anh hai...Mấy ngày nay chắc anh không về được rồi, bị mẹ già giam...Tìm bạn học của em mà đi chơi, mấy ngày nữa anh về...Còn em, muộn quá thì ở nhà, đừng ra ngoài, không an toàn đâu.”

Cúp điện thoại, hắn nhắc con bé ngồi lên cổ mình, “Đi thôi, lái máy bay nào...”

Con bé cười khanh khách, tóm lấy hai tai hắn rồi cả hai chú cháu cùng xuống dưới nhà.

Đến ba mươi, gia đình nào cũng háo hức chuẩn bị đón giao thừa. Đây là đợt tuyết đầu tiên ở Bắc Kinh trong mùa đông này. Lúc Phan Đông Minh rời giường thì mới phát hiện ra vạn vật như được dát bạc, trên không trung đầy những bông tuyết lớn. Tạ Kiều vốn rất thích tuyết, hắn gọi điện thoại về biệt thự thì thím Lưu nói với hắn rằng từ sáng Tạ Kiều đã đi ngắm tuyết cùng mấy cô bạn học rồi, bởi thế, hắn càng nóng lòng muốn về đó hơn. Nhưng hắn không ngờ, hết năm rồi mà hắn vẫn không thể trở về được. Trong quân ủy sắp có cuộc tổng tuyển cử ủy viên, hắn liên tục phải theo bố và anh đi chúc tết xã giao, đến tận mười lăm tháng giêng mà hắn vẫn chưa được gặp Tạ Kiều một lần nào. Ngày mười lăm trong quân khu lại có

buổi liên hoan lớn, hần phải cùng bố mẹ đi dự tiệc tối, mãi đến lúc đi toilet, hần mới gọi được cho Tạ Kiều một cú điện thoại.

“Kiều Kiều hả? Đang làm gì đấy?”

“Xem tivi thôi.”

“Có nhìn thấy anh không?”

“...Anh đổi nghề làm diễn viên phim truyền hình à?”

“Ha ha, lâu quá không gặp, có nghĩ đến anh không?”

“...”

“Kiều Kiều.”

“Hả?”

“Kiều Kiều.”

“Hả?”

“Không có gì, chỉ là muốn gọi em thôi...Anh nhớ em.”

“...Chuyện tôi dặn anh đừng quên đấy, uống thuốc rồi còn phải mát xa nữa, rảnh rồi thì đến bệnh viện kiểm tra.”

“Rồi, em còn nhiều lời hơn cả mẹ anh.”

Cúp điện thoại xong, Phan Đông Minh thong thả bước về một góc sâu cuối hành lang hội trường, tựa vào cạnh cửa sổ và rút ra một liều thuốc. Làn khói vây quanh khiến hần nhớ đến lúc đang trong phòng bệnh ở Tứ Xuyên, Tạ Kiều chìa tay ra với hần và nói, đem hết thuốc lá ra đây cho tôi. Giờ nghĩ lại lúc đó, cô cứ như một bà quản gia vậy, hần mỉm cười, lại thở dài một cách kỳ lạ. Hần lại nghĩ, sao bây giờ, mỗi một giây trôi qua chậm đến vậy cơ chứ.

Trái tim trong lồng ngực cứ như bị treo giữa không trung, ngứa ngáy, lại có cảm giác bồng bềnh không trọng lực, lại như thể lúc xuống cầu thang mà bước hẫng một nhịp. Hần nhớ lại lần đầu tiên khi đôi mắt ngà ngà say nhìn thấy cái cằm nhỏ nhỏ đó, còn cả đôi mắt to lúc nào cũng ướt ướt như con nai ngơ ngác, đôi môi đỏ hồng căng mọng. Sau này cô gầy đi, gầy đến nỗi hần không dám nắm mạnh cổ tay ấy, gầy như một gốc cây con, nghiêng nghiêng ngã ngã như một phá vỡ tảng đá, nhưng cũng cứng cỏi mà vươn lên khỏi khe đá chật hẹp.

Phan Đông Minh rít sâu một hơi thuốc lá rồi ném đầu mẩu xuống đất, di di bằng chân. Nhìn hàng cây bên ngoài hội trường đều được phủ tuyết, lại có đầy những đèn lồng đỏ được treo lủng lẳng, hần liền nghĩ đến dáng vẻ Tạ Kiều như một đứa trẻ mà chơi cầu tuyết cùng người khác và bật cười khanh khách. Hần không tìm được mà cong khóe môi, thấp giọng thì thào: “Cô bé ngốc.”

70. Chương 70

Hần hy vọng Tạ Kiều có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh hần, hần nhất định sẽ làm được.

Phan Đông Minh thật sự không muốn quay trở lại hội trường ồn ã khiến người ta phải đau đầu kia, hần muốn được yên tĩnh, kể cả đứng lặng trước cửa sổ cũng được. Sự bận rộn trong mười mấy ngày nay khiến hần chán chường vô cùng, hần ghét nhất là đi xã giao, ai ai cũng “đeo mặt nạ”, rõ ràng là chẳng tốt đẹp gì nhưng cứ ra vẻ đứng đắn. Hần lại châm một liều thuốc, nghĩ bụng hút xong rồi sẽ đi, bỗng nghe thấy tiếng lộc cộc của giày cao gót vọng lại trên hành lang. Cô gái đó đã cố nhỏ giọng xuống nhưng tiếng nói vẫn rất rõ ràng: “...Anh ta nói vậy mà cô đã tin, cô ngốc thật đấy...Hừ, cho nên tôi mới nói, họ kêu là hoàn cảnh

khắc nghiệt, áp lực nhiều, tất cả chỉ là cái có thôi! Lấy có để trốn tránh trách nhiệm! Tôi phải cho anh ta một trận ra trò mới được, để anh ta hiểu được thái độ của đương sự mới là mấu chốt...”

Phan Đông Minh quay đầu nhìn, hần đứng trong chỗ tối còn cô gái kia chỉ mãi tức giận nói chuyện điện thoại nên không thấy hần. Lúc đến gần cô ta mới phát hiện ra có người, có chút hoảng hốt, bước chân dừng lại nhưng miệng vẫn không ngừng, vẫn nói: “Sao cô lại vô dụng như vậy chứ, chỉ biết khóc thôi, bây giờ cô gọi điện thoại hẹn anh ta ngay, bảo anh ta về nhà mà làm phần...”

Cô gái thở phì phò, cúp điện thoại nhưng không đi, ngược lại còn nói với Phan Đông Minh: “Cho tôi điều thuốc.”, cứ như với người quen vậy.

Phan Đông Minh quay đầu lại nhìn cô ta, chiều cao cũng tầm Tạ Kiều, khuôn mặt được ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, là một cô gái cực kỳ trẻ trung xinh đẹp. Hần không nói gì, lấy hộp thuốc và bật lửa ra đưa cho cô ta, lại rít mạnh một hơi thuốc nữa rồi ném đầu mẩu xuống, xoay người bỏ đi. Cô gái kia gọi với lại: “Này, thuốc của anh...”

Hần không quay đầu lại, chỉ xua tay, ý là không cần. Nhưng cô gái đó không chịu thôi, chỉ vài bước đã đuổi kịp, đứng chắn trước mặt hần, nhướn mày nhìn hần và nói: “Anh này, sao không nói lời nào chứ?”

Phan Đông Minh hơi buồn cười, cô gái này không những to gan mà cũng rất phóng khoáng. Đáng tiếc, hần chẳng có chút hứng thú nào, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Cô muốn tôi nói gì?”

Cô gái nhìn hần một hồi lâu rồi mới bật cười, nụ cười rất đẹp lại động lòng người, cô ta duỗi cánh tay trắng nõn ra và nói: “Tôi là An Tịnh, chào anh.”

Một người ồn ào như vậy mà lại có tên với nghĩa “yên tĩnh?” Phan Đông Minh phì cười, không chìa tay ra mà chỉ gật đầu và nói: “À, chào cô.”

Thấy hần không có ý định bắt tay, cô ta thu tay về, cũng không để bụng hành vi thiếu tôn trọng của hần, nghiêng đầu nói: “Hình như tôi đã gặp anh ở đâu rồi.”

Phan Đông Minh lập tức nhớ đến Dương Quân, tên kia cũng hay mở lời như vậy lúc vừa thấy phụ nữ. Hần chẳng có tâm tư mà tiếp chuyện cô nàng này, trong hội trường còn cả đồng người chờ hần đến tiếp, hần vừa gật đầu nói: “Hả, thật không?”, vừa quay đầu bỏ đi. Cô nàng đuổi theo, sóng vai cùng hần, vẫn tiếp tục nói: “Trong bữa tiệc lúc tối tôi có gặp anh, bố anh là Tổng tham mưu – Thượng tướng Phan Đức Khải đúng không? Tôi không nói sai chứ?”

Phan Đông Minh dừng chân, chau mày nhìn cô nàng, khẩu khí có phần nghiêm khắc: “Rốt cuộc cô là ai? Sao cái gì cũng hỏi thế?” Hần nhìn bộ thường phục trên người cô ta, “Cô là người của ngành nào? Vào đây bằng cách nào? Giấy công tác đâu, đưa đây cho tôi xem.”

Cô nàng nhìn biểu hiện nghiêm nghị của hần thì cười nói: “À, sao, giẫm lên cái đuôi của anh rồi.”

Phan Đông Minh đã bốc hỏa, quay đầu nói với viên cảnh vệ vác súng ở cửa hội trường, chỉ vào cô gái kia và nói: “Mau, điều tra rõ thân phận người này cho tôi.”

Viên cảnh vệ cúi đầu lễ phép rồi yêu cầu cô gái trình chứng minh thư. Lúc ấy, từ trong hội trường có một đám người đi ra. Bên cạnh bố Phan Đông Minh có mấy viên cảnh vệ khác, còn bố hần thì đang nắm tay nói chuyện thân thiết với một người, vừa thấy hần đã gọi: “Đông Tử, mau lại đây, nhìn xem ai đây nào.”

Cô gái đó vẫn đang bất mãn, Phan Đông Minh nhỏ giọng nói với viên cảnh vệ: “Đưa cô ta sang một bên đi, đi xa một chút.” Nói xong hần bước đến trước mặt bố hần và người đang nói chuyện cùng ông, người đó cũng mặc quân phục. Hần không thể nhớ ra được, bố hần lại cười với người đàn ông kia và nói: “Đây là thằng ba, anh nhớ không?”

Người đàn ông cười sang sảng: “Sao lại không nhớ chứ. Ngày trước thằng quý này còn tè dầm ra quần tôi mà. Đông Tử, đúng không?”

Bố Phan Đông Minh lại nói với hần: “Bác Triệu ở quân khu Tế Nam, quên rồi ư?”

Phan Đông Minh vỗ vỗ trán. Đây là bạn chiến đấu của bố hần, từng nhậm chức sư trưởng của sư đoàn ở quân khu Tế Nam, trước đây hay cùng bố hần đi thăm những ông bạn chiến đấu khác, từ lúc bố hần nhận

chức Tổng tham mưu thì công việc bề bộn nên cũng ít khi đi, giờ lại gặp cố nhân ở ngay Bắc Kinh. “Bác Triệu, sao cháu có thể quên chứ, có điều là bác thay đổi nhiều quá nên cháu không thể nhớ ra ngay được.”

Người đàn ông vỗ vai hắn và nói: “Thằng quỷ ngày xưa giờ đã trưởng thành thế này rồi, mấy lão già này không thay đổi có được không? Không được, phải già đi chứ.”

Cô gái ồn ào kia gọi nhỏ: “Bác.”

Bác Triệu nhìn sang một bên, vẫy tay với cô gái đó và nói: “An Tịnh, lại đây, đến chào bác Phan và anh Đông Tử đi.”

Cô gái trừng mắt nhìn Phan Đông Minh rồi lại tươi cười chào: “Cháu chào bác Phan.”, nhưng không thèm quan tâm đến Phan Đông Minh.

Mẹ hắn vẫn chỉ đang mỉm cười này giờ bỗng kéo cô gái đó lại, nắm tay cô ta và nói: “An Tịnh đã lớn thế này rồi sao? Vừa gặp cháu là đã nghĩ ngay đến mẹ cháu năm đó, con bé này càng lớn càng giống mẹ.”

Hàn huyền một hồi, bố hắn và ông bạn chiến đấu cùng hẹn giờ gặp nhau vào ngày mai. Phan Đông Minh ngồi lên xe, mẹ hắn liền hỏi: “Đúng là con gái mười tám thay đổi nhiều quá, lúc Quế Trân đi còn đang ẵm nó trên tay, giờ đã lớn vậy rồi. Hôm nay đến đây, chà, nghĩ lại cũng không uống.” Bà xoay người sờ má Phan Đông Minh, “Chớp mắt mà con đã hơn ba mươi tuổi rồi.”

Phan Đông Minh sợ nhất khi mẹ hắn đề cập đến chuyện tuổi tác của hắn, rồi sau đó chắc chắn sẽ nhắc đến chuyện kết hôn. Quả nhiên, mẹ hắn nói: “Nếu con có thể cưới về ẹ một cô con dâu thì nhiệm vụ của mẹ coi như được hoàn thành, cũng không làm mấy người trong nhà họ Phan.”

Phan Đông Minh vội vàng cười nói: “Được rồi, hôm khác con đưa về ẹ một nàng dâu hiền lành xinh đẹp, mẹ vừa lòng chưa?”

Mẹ hắn vừa cười vừa lườm hắn, “Lại nói đùa, câu này con nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, mà vẫn chưa thấy con đưa một đứa nào về ẹ gặp.”

“Tiêu chuẩn chọn lựa của con phải ột chút chứ, không thì làm sao khiến mẹ hài lòng được.”

“Mẹ thấy An Tịnh cũng được lắm...”

“Ồi, dừng lại, mẹ, mẹ đừng ghép đôi loạn lên được không, con với con bé đấy làm sao mà được, con cũng không biết cô ta.”

“Giới thiệu một chút thì sẽ quen thôi. Mẹ với mẹ An Tịnh là bạn học cũ, nó cũng là cháu của bác Triệu, hiểu rõ hoàn cảnh là tốt rồi.”

“Mẹ, cô ta không phải mẫu người con thích. Vừa rồi cô ta còn xin con một liều thuốc nữa, người như vậy có được hay không ạ? Tuyệt đối đừng ghép cho con nhé.”

“Á, thật sao? Vậy, con thích mẫu người thế nào, mẹ sẽ bảo người ta chọn cho.”

“Dịu dàng, động lòng người, tính tình tốt, nhất là phải biết cách chăm sóc đàn ông...”

“Tìm người như vậy để con bắt nạt có phải không?”

“...Mẹ nói gì đấy ạ?”

“Mẹ thấy con phải tìm một đứa còn ngang bướng hơn con thì mới đánh bại con được.”

“Mẹ để con sống yên ổn được không? Tìm người như vậy không khéo lại ằm ỉ như “gà bay chó sữa” mất, đến lúc đó mẹ lại phải lo lắng cho con.”

“Con trai à, nói với mẹ xem, có phải trong lòng con đã có ai rồi hay không?”

“...Haiz, mẹ à, con chỉ tiện mồm nói thế thôi.”

“Bé con đã nói với mẹ rồi, nó bảo là con có một tấm ảnh, trên đó là một cô rất xinh đẹp, còn ôm chú út nữa, giọng nói lại dễ nghe. Con bé đó là ai vậy?”

Trong lòng Phan Đông Minh bắt đầu căng thẳng, nhìn mẹ rồi lại nhớ đến lời nói của anh hai, liền bịa chuyện: “Vương Tổ Hiền, ảnh ghép bằng máy tính đấy ạ, cô ta là diễn viên Đài Loan.”

Mẹ hần lờm hẩn, “Thằng bé này, không nghiêm túc.”

Đến tối, lúc nằm trên giường, Phan Đông Minh lấy ảnh ra ngắm. Hắn đang suy tính xem làm thế nào để Tạ Kiều chịu thừa nhận, làm thế nào để rút lại cách trở khó khăn giữa họ lúc này.

Nhớ đến Tạ Kiều, hắn lại nhớ đến những chuyện tự tay mình gây ra trước kia mà phiền não. Hắn trở mình, mở to mắt nhìn trần nhà, lại nhớ tới dáng vẻ giận dữ của Tạ Kiều, trong lòng chợt có chút nhẹ nhõm nhưng lại mơ hồ đau.

Cả đêm ngủ không ngon giấc, hôm sau hắn rời giường từ rất sớm. Cả nhà chưa có ai dậy nên hắn ăn sáng một mình. Bố mẹ hắn thích ăn cháo thanh đạm vào bữa sáng nên bảo mẫu luôn hầm cháo như đến độ sền sệt mà dậy hương thơm. Dù đã có thói quen ăn sáng kiểu Tây nhiều năm nhưng hắn vẫn cực kì thích món cháo hầm buổi sáng của bảo mẫu. Hắn lấy muỗng múc một bát, cháo nóng bỏng tay nên phải để qua một bên cho nguội bớt, sau đó vừa ăn vừa xem báo. Hoa Chi bế con bé con xuống tầng, vừa thấy hắn đã cười.

Hắn liếc mắt nhìn chị dâu một cái rồi lại thu ánh mắt về tờ báo và nói: “Mới sáng sớm mà đã có chuyện gì vui sao, vừa thấy em đã cười.”

Hoa Chi đưa con bé cho bảo mẫu bế, tự múc ình một bát cháo rồi ngồi đối diện Phan Đông Minh, “Nghe nói cậu muốn đi xem mặt?”

Phan Đông Minh không ngẩng đầu cũng không buông tờ báo ta mà nói luôn: “Em? Em mà phải xem mặt? Chị chưa tỉnh ngủ sao?”

“Khiếp! Mẹ nói với chị rồi, trưa nay bác Triệu ở Tế Nam sẽ cùng cháu gái đến đây làm khách đấy. Có ai lại đưa cháu gái đi chơi cùng không chứ? Mọi người lo cho cậu vẫn độc thân đấy thôi, đây không phải là cho cậu xem mặt rồi tuyển dâu luôn sao?”

Rốt cuộc Phan Đông Minh cũng không thể đọc tiếp được nữa mà bỏ tờ báo xuống, vẻ mặt không chút thay đổi, “Ấy, không có duyên rồi, trưa nay em có buổi xã giao quan trọng không thể về được, chị nói với mẹ hộ em một tiếng nhé.”

Nói xong hắn đứng lên, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn xong. Hoa Chi còn chưa kịp nói gì thì trên cầu thang đã truyền đến tiếng nói: “Ba à, con đi đâu đấy?”

Phan Đông Minh bất đắc dĩ quay người lại, vẫy tay nói; “Mẹ, mẹ không thể không cho con ra ngoài được, ở công ty đang có mấy trăm người chờ con đến đấy, nếu con không đi thì họ đình công luôn ấy chứ. Mẹ định cho con mẹ hít khí trời thôi ạ?”

“Vội thế sao? Ăn trưa xong rồi đi, lát nữa có khách đến, con nhàn thế mà không chịu tiếp đón gì cả.”

Phan Đông Minh vẫn quay đầu bước đi, lại nói thêm: “Không phải mẹ cũng ở nhà sao ạ? Con còn có việc, ở công ty đang có chuyện gấp, không chờ được ạ.” Không để ý đến bà mẹ đang giận tím mặt, hắn nói với tài xế của nhà: “Mau, đưa tôi đi, tôi không thể ở đây một giây nào nữa.”

Bên ngoài vẫn đang có tuyết rơi, hắn có chút nóng ruột nên bảo tài xế đưa về biệt thự, cũng không để ý đến vẻ ngạc nhiên của thím Lưu mà lên thẳng trên tầng. Chắc chắn Tạ Kiều vẫn chưa dậy, hắn muốn được hôn cô, đã nhiều ngày không gặp quả thực nhớ vô cùng. Nhưng hắn vừa đẩy cửa phòng ra rồi chạy đến bên giường thì hơi run, trong tấm chăn của hắn và Tạ Kiều, có ba người đang trùm chăn kín mít, hắn như hóa đá tại chỗ.

Đến lúc thấy rõ ràng người ngủ cùng Tạ Kiều là Hứa Dung và Lưu Vũ Phi thì hắn liền cẩn thận bước ra ngoài, đóng cửa phòng lại, nhỏ giọng nói với thím Lưu: “Có người đến sao không nói với tôi một tiếng?”

Thím Lưu nói cười: “Hai cô bé đó ở đây với Tạ tiểu thư mấy ngày rồi, cả mấy ngày nay ba đứa toàn chơi tuyết như điên ấy, ngoài lối đi trơn nhẵn không có tuyết nên cũng không đi nữa.”

Hắn gật gật đầu, nói: “Lấy cho tôi bộ quần áo, tôi phải tranh thủ đến công ty.”

Hắn tắm rửa và thay quần áo trong phòng dành cho khách. Tạ Kiều vẫn chưa dậy, hắn gọi tài xế Vương đưa hắn đến công ty. Mới đầu năm nên cũng không có nhiều việc lắm, hắn ngồi một mình trong văn phòng, nhìn những bông tuyết rơi ngoài cửa sổ, yên lặng đến thất thần. Mẹ muốn tìm đối tượng kết hôn cho hắn, càng ngày lại càng dồn dập, như thể hắn là gái lỡ thì không gả đi được, gặp được một người tầm tầm đã muốn gán ngay cho hắn, cũng không ngại đối phương có tật xấu. Hắn phải nhanh chóng nghĩ biện pháp, muốn hắn ngủ cùng một giường với người hắn không yêu cả đời thì còn ác hơn muốn lấy mạng hắn.

Ý nghĩ làm giống như các anh trước kia của hắn đã bị hắn xóa sạch hoàn toàn. Hắn đã xác định được rõ ràng, hắn đã hạ quyết tâm, tuy rằng hiện tại Tạ Kiều vẫn không có biểu hiện dựa dẫm vào hắn, nhưng từ lúc ở Tứ Xuyên hắn đã nghĩ thông suốt. Hắn mặc kệ, mặc kệ Tạ Kiều đồng ý hay không đồng ý, hắn cũng phải giữ cô lại, để Tạ Kiều quen hắn lại từ đầu và yêu hắn. Đó chỉ là vấn đề thời gian, nhưng hiện tại vấn đề này phải theo chiều hướng nhanh lên, hắn không thể chờ được lâu nữa, cũng sợ chờ mà không kịp nữa. Thế gian này không phải là không có tình yêu, chỉ là trước kia hắn chưa gặp được mà thôi. Hiện tại, vào đúng thời điểm gặp được đúng người, đây chẳng những là cơ hội mà còn là mối duyên khó có được. Từ lúc tỉnh lại sau vụ tai nạn chí tử và nhìn thấy ánh mắt của cô, hắn đã quyết tâm. Ông trời không để hắn chết là đã cho hắn một cơ hội, hắn không muốn và cũng không thể để Tạ Kiều rời khỏi mình nữa. Trước cây cầu phúc ở chùa Thạch Kinh, hắn cũng mang dáng vóc tiêu tụy như ông nội hắn năm đó mà cầu một nguyện vọng. Hắn hy vọng Tạ Kiều có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn, hắn nhất định sẽ làm được.

Suy nghĩ hồi lâu, hắn do dự cầm điện thoại, chậm rãi nhấn nút gọi đến một dãy số. Không đợi hắn đổi ý, đối phương đã nhận điện thoại. Hắn nhắm mắt, cố gắng lấy bình tĩnh, thấp giọng nói: “Anh hai, em có chuyện muốn nói với anh...”

71. Chương 71

...cô gái có dáng vẻ thế này, đúng là khiến đàn ông nảy sinh ý muốn bảo vệ, đáng tiếc, vào đúng thời điểm này lại gặp sai người.

Tạ Kiều ngồi trước bàn trang điểm cẩn thận chải mượt tóc, để lộ ra cái trán trơn nhẵn, sau đó xịt keo bịt lên cho tóc không xỏa xuống. Phan Đông Minh chọn quần áo cho cô trong tủ, lại quay ra đứng ngắm trộm. Hắn nói: “Ấy, sao mãi mà em vẫn chưa trang điểm thế? Mau trang điểm đi, đây là một phép lịch sự cơ bản đối với người khác.”

Cô quay đầu nhìn cái áo trên tay hắn, là chiếc áo choàng lông, không nhận được liền hỏi: “Rốt cuộc là đi đâu?”

Phan Đông Minh vắt áo lên cánh tay, đứng ở phía sau nhìn vào mắt cô qua tấm gương, cười như không cười: “Chỉ là ăn một bữa cơm với người ta thôi mà. Lại đây, anh giúp em trang điểm nhé, đầu tiên phải dặm phấn đã.”

Tạ Kiều chặn tay hắn lại, “Anh trang điểm? Thế thì còn có thể đi gặp ai được cơ chứ?”

Hắn cúi đầu, khẽ cắn lên vành tai Tạ Kiều rồi nói: “Thế thì nhanh lên một chút, đến muộn là không tốt đâu.”

Tạ Kiều tô chút son hồng lên môi rồi đứng lên, “Được rồi.”

Phan Đông Minh cười, vừa khoác áo cho cô vừa nói: “Phải tìm người chuyên nghiệp dạy cho em mới được, có cô gái nào trang điểm qua loa thế không hả?”

Buộc thất lưng lại giúp cô rồi hắn kéo cô đến trước gương. Viên cổ áo bằng lông chồn tôn lên khuôn mặt nhỏ xinh của cô, vừa thanh nhã lại quý phái. Phan Đông Minh gạt đầu, “Tạm thời như vậy là được rồi, nhanh lên, đi thôi.”

Ngồi trên xe, Tạ Kiều vẫn có chút hiếu kỳ, không ngờ hẳn lại không cần tài xế mà tự mình lái xe. Cô chỉ vào chân hắn và hỏi: “Anh có thể lái xe sao?”

Phan Đông Minh thuần thục vào số, ngoảnh mặt mỉm cười, trên người là bộ âu phục nhưng không dùng cà vạt, vài lọn tóc dài xõa trước trán khiến hắn trông có phần giống những công tử hay thấy trên phim truyền hình, có nét phóng khoáng, “Yên tâm đi, khỏi lâu rồi.”

“Nhưng vẫn phải chú ý, đừng để có di chứng đấy.”

Mặt đường bị tuyết bao phủ, bánh xe lăn qua hơi trơn, Phan Đông Minh nhìn tình hình giao thông rồi khẽ cười: “Sao? Đau lòng cho anh à?”

Tạ Kiều cắn môi không hé răng, Phan Đông Minh cũng dần rơi vào trầm mặc, quai hàm căng cứng lên. Tạ Kiều biết đây là biểu hiện khi hắn tức giận, nhưng cô vờ như không thấy mà ngoảnh mặt nhìn ra cảnh trời tuyết ngoài cửa sổ.

Vào thành phố, nhiệt độ ấm dần lên, làn tuyết dày đã bắt đầu tan. Phan Đông Minh dần tăng tốc, thuần thục lái xe xuyên qua dòng xe cộ. Tay hắn không rời khỏi cần số, một bàn tay khác linh hoạt điều chỉnh vô lăng. Hắn vượt qua một chiếc xe khác, phía trước sắp có tín hiệu đèn đỏ nhưng hắn cũng không giảm tốc độ mà đạp thẳng vào chân ga, chiếc xe thể thao lao đi như mũi tên rời khỏi cung bắn. Tạ Kiều nhắm mắt, âm thầm nắm chặt tay lại.

Đến trước một nhà hàng sang trọng, Phan Đông Minh dừng xe lại, hờ hững nói: “Đến rồi, xuống xe đi.”

Có người mặc đồng phục bước đến mở cửa xe. Tạ Kiều theo sau Phan Đông Minh lên tầng hai. Cánh cửa của căn phòng vip ở một góc được mở ra. Từ trong, có một người đàn ông đeo kính bước ra, đó là người Tạ Kiều từng gặp lúc ở Tứ Xuyên, người đàn ông đó từng đặt phòng giúp cô. Cô không không chế được sự căng thẳng, người này, chính là thân cận bên cạnh Phan Chấn Nam.

Người đàn ông gật đầu với Phan Đông Minh và chào: “Phan tiên sinh.”

Phan Đông Minh nói: “Đến sớm vậy?”

Người đàn ông trả lời: “Cũng mới đến thôi.”

Phan Đông Minh gật đầu rồi bước qua cửa.

Cô không biết người chờ ở bên trong có phải là Phan Chấn Nam hay không, nếu đúng thì không hiểu sao Phan Đông Minh lại đưa cô đi gặp anh trai hắn. Nhưng hiện tại, muốn lùi một bước cũng khó, cô đành phải bước vào.

Trong phòng quả nhiên là Phan Chấn Nam, chỉ một mình anh ta đang ngồi trên sofa lật một quyển tạp chí, vừa thấy họ bước vào liền đứng dậy, mỉm cười nói: “Mời anh ăn cơm mà còn đến muộn, không có thành ý gì cả.”

“Tại trên đường nhiều tuyết nên bị kẹt xe thôi.” Phan Đông Minh ôm vai Tạ Kiều, nắm tay cô và nói: “Đây là anh hai, hai người cũng từng gặp nhau rồi mà...Đến chào đi.”

Tạ Kiều có chút luống cuống, trong phòng bật điều hòa, cũng không biết có phải do nhiệt độ hơi cao hay không mà cô cảm thấy mặt nóng ran lên, cả người cũng hừng hực như chực toát mồ hôi. Phan Chấn Nam vẫn mỉm cười, không giống chút nào với vẻ lạnh lùng mà cô từng thấy lúc ở Tứ Xuyên. Nhớ đến lời Dương Quân từng nói, rằng anh ta còn lợi hại hơn Phan Đông Minh, bất giác cô cảm thấy rét run, ậm ừ lên tiếng: “Phan tiên sinh, chào anh.”

Phan Đông Minh không ngờ Tạ Kiều sẽ gọi là Phan tiên sinh, hắn vốn muốn cô gọi “anh hai” giống mình, bởi vậy có chút buồn bực mà nắm chặt lấy tay cô. Phan Chấn Nam có vẻ vừa lòng, cười sang sảng và gật đầu, rồi chỉ vào một bàn đầy những món ăn, nói: “Ngồi xuống đi đã.”

Phan Đông Minh giúp Tạ Kiều treo áo khoác rồi kéo cô ngồi xuống, nhìn đồng hồ và nói: “Sao chị dâu chưa đến? Không phải cũng kẹt xe đấy chứ?”

Phan Chấn Nam vẫn mỉm cười, “Chị dâu cậu vừa gọi điện cho anh nói là khó khăn lắm mới được cậu mời cơm, nhưng mà không có thành ý chút nào mà bắt cô ấy tự đến.”

Phan Đông Minh buồn cười, “Cũng không phải người ngoài, còn để ý chuyện đó nữa sao. Thôi được, để tổ lòng thành, em sẽ đi đón, được chưa? Bây giờ chị ấy đang ở đâu?”

“Ở khu mua sắm Tây Đơn, nói là muốn chọn quà gặp mặt cho cô Tạ.”

Phan Đông Minh vừa nghe thấy thế liền nở nụ cười, Tây Đơn cũng không xa, hắn nói: “Có đôi khi chị dâu rất tinh tế đó nhé, được, em đi đón chị ấy.” Hắn đứng dậy, nghĩ gì đó liền nhỏ giọng nói với Tạ Kiều đang trầm mặc: “Đừng ngổ thế chứ, nói chuyện với anh hai đi, anh sẽ về ngay.” Phan Đông Minh vừa đi, Phan Chấn Nam liền đứng dậy rót cho Tạ Kiều một tách trà rồi nói: “Cô Tạ, uống tách trà đi.” Tạ Kiều có chút bối rối, vội vàng nói cảm ơn.

Phan Chấn Nam ngồi xuống, dường như đang đánh giá cô. Tạ Kiều không dám ngẩng đầu, ánh mắt chỉ nhìn xuống mũi giày. Thật ra Phan Chấn Nam không hề mang vẻ lạnh lùng thờ ơ, ngược lại là một vẻ tao nhã, thanh thoi. Ánh mắt sau cặp kính không hề sắc nhọn mà thâm trầm như biển, ột loại cảm giác mà người khác không thể che giấu được gì trước ánh nhìn của anh ta. Có điều, dáng vẻ an nhàn đó của anh ta lại khiến Tạ Kiều lo sợ. Sau một hồi trầm mặc, Phan Chấn Nam lấy điện thoại ra, gọi đến một dãy số. Tạ Kiều nghe thấy anh ta nói: “Em đang ở đâu đấy?...Đông Tử qua đón em...Không cần, không cần thiết đâu.”

Mí mắt Tạ Kiều khẽ giật, cô chỉ có thể im lặng lắng nghe. Phan Chấn Nam cúp điện thoại xong liền cười nói: “Cô Tạ, sao không uống nước đi?” Dường như hơi hoảng sợ, Tạ Kiều nuốt một ngụm nước, nhẹ giọng nói: “Tôi không khát lắm.”

Cô nghe thấy tiếng cười khê của Phan Chấn Nam, sau đó anh ta vỗ tay, cửa phòng liền được mở ra, người đàn ông đeo kính kia xuất hiện ở cửa. Phan Chấn Nam nói: “Thư ký Trần, mời người đó vào đây.”

Lúc này Tạ Kiều mới ngẩng đầu lên. Đứng trước cửa là một người đàn ông với đôi mắt trũng, nhưng chỉ đứng đó chứ không nói gì. Lập tức, sắc mặt Tạ Kiều tái đi.

Phan Chấn Nam nhìn chằm chằm như đang quan sát biểu hiện của Tạ Kiều, lại xua xua tay, người đàn ông kia biến mất như con rối gỗ.

Anh ta vẫn mang dáng vẻ tao nhã như trước, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, như cười như không, lại chợt hỏi: “Trương Vạn Phúc, cô Tạ biết chứ?”

Tạ Kiều lặng đi, hai tay nắm chặt lại, như thể phải mất rất nhiều sức mới nói được: “Đương nhiên, có biết ạ.”

Phan Chấn Nam rất hài lòng với câu trả lời của cô, gật đầu và nói: “Cô Tạ, cô rất thông minh, tôi thích sự thông minh của cô, không tốn sức, lại chẳng lòng vòng.”

Tạ Kiều không biết nên nói gì, chỉ có thể ngồi yên như con búp bê đá. Phan Chấn Nam nghĩ, thoát nhìn cũng có vẻ đáng thương, khiến người ta cảm thấy không nỡ lòng, cô gái có dáng vẻ thế này, đúng là khiến đàn ông nảy sinh ý muốn bảo vệ, đáng tiếc, vào đúng thời điểm này lại gặp sai người.

“Hôm qua Đông Tử có gọi điện thoại cho tôi, nói là muốn tôi giúp hai người. Cô nói xem, tôi nên giúp hai người thế nào đây?”

Khó khăn lắm cô mới nói được: “Phan tiên sinh...có lẽ anh hiểu nhầm rồi...tôi, tôi có nỗi khổ tâm.”

“Nếu chỉ là hiểu nhầm thì không còn gì tốt hơn, nhưng tôi hiểu rõ tính nết Đông Tử, từ trước đến giờ nó làm việc gì cũng dựa vào sở thích của bản thân, có đôi khi hành xử hơi khác người. Nếu có ai khiến cô Tạ cảm thấy khó xử, không sao, cứ nói với tôi, tôi sẽ giải quyết giúp cô.”

“...Có chút, có chút rắc rối, tôi...”

Phan Chấn Nam cũng không hỏi là rắc rối gì mà chỉ nói: “Yên tâm, chuyện rắc rối cứ giao cho tôi, nếu cô Tạ vẫn còn có chỗ nào khó khăn, phương diện tiền bạc chẳng hạn, cứ nói ra, tôi có thể giải quyết giúp.”

Tạ Kiều cảm thấy trước mặt là một mảnh mơ hồ, cô cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng, đến khi các đốt ngón tay trắng bệch mới có thể lắt đầu.

“Cô Tạ, chuyện rắc rối của cô, tôi đảm bảo sẽ giải quyết dứt điểm cho cô trong vòng hai ngày, nhưng trước hết phải cần cô phối hợp. Trò khôi hài này tạm thời cho lắng xuống đi, đừng nhắc đến, được không?”

Mãi lâu sau, Tạ Kiều mới gật đầu. Phan Chấn Nam đứng dậy, khẽ mỉm cười, “Được rồi, tạm thời xin vâng mặt một lát.”

Phan Chấn Nam rời khỏi phòng, cánh cửa lại bị đóng vào. Trong phòng đột nhiên trở nên rất ngột ngạt khiến Tạ Kiều hơi khó thở. Cô quay lại nhìn ra ngoài cửa sổ, những bông tuyết vẫn đang rơi xuống, cô còn nghe thấy tiếng nô đùa của lũ trẻ đang nghịch tuyết, cả tiếng xột xoạt của người đi đường giẫm lên lớp tuyết dày. Nhưng ngoài đó thật lạnh, chẳng lẽ họ không biết lạnh sao?

Phan Đông Minh nhanh chóng trở lại, trong tay cầm theo một cái hộp, lúc đưa cho Tạ Kiều có chút cụt hứng. Hắn lại nói với Phan Chấn Nam: “Bắt em đi một chuyến phí công rồi, văn phòng chị dâu gọi điện cho chị ấy, có việc gấp. Chẳng lẽ những người đó đều là người sắt, không cần ăn cơm sao?”

Phan Chấn Nam cười nói: “Chị dâu cậu quan tâm thế nào không phải là cậu không biết, cô ấy không đến được cũng không sao, anh thay mặt, cũng đỏi cả rồi, ăn cơm trước đi.”

Lúc này Phan Đông Minh mới nói với Tạ Kiều: “Mau mở ra xem, chị dâu tặng em cái gì?”

Tạ Kiều yên lặng mở hộp ra, là một chuỗi vòng cổ ngọc trai, mỗi viên ngọc đều rất to, ít phải bằng đầu ngón tay. Phan Đông Minh đương nhiên là người biết nhìn hàng tốt hay xấu, không khỏi cười, “Mắt nhìn của chị dâu tốt thật đấy. Thích không?”

Tạ Kiều gượng cười, gật đầu, “Thích.”

Bữa cơm này rất suôn sẻ. Hai anh em họ vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, còn Tạ Kiều lại như bị tắc dạ dày, chỉ có thể máy móc gấp thức ăn đưa lên miệng, gượng gạo nhai rồi nuốt xuống.

72. Chương 72

Hắn nhắm mắt, nhưng dường như gương mặt đau khổ, sợ hãi và đầm nước mắt của người con gái đó lại hiện ra. Tạ Kiều vào lúc ấy có giống hắn lúc này, có tuyệt vọng, hối hận không? Có đau thấu tâm can như thế này không?

Việc Phan Đông Minh nhờ anh làm thuyết khách, thật ra là có nguyên nhân. Hắn biết rõ nhiều năm trước anh trai mình từng vô cùng đau khổ khi không thể bên người yêu, nên hy vọng anh ta có thể cảm thông mà giúp mình. Về tức giận khi ấy của bố, hắn vẫn nhớ rõ như in, tuy rằng hắn không cam tâm chịu làm quân cờ bị sắp đặt, nhưng sống nhiều năm dưới cái uy của bố, hắn cũng không dám mạo hiểm. Suy cho cùng, nếu Tạ Kiều không có chút biểu hiện nào, hắn cũng không thể hành động được.

Bao năm qua, số phụ nữ hắn đã từng chơi bởi nhiều vô kể, hắn cũng không thể tưởng tượng được rằng mình lại có ngày này, lại có ý niệm muốn kết hôn trong đầu. Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, một người hơn ba mươi tuổi, đương nhiên sẽ như vậy rồi. Đợi câu trả lời của anh trai, hắn mất ngủ cả đêm, lo sợ, bất an, tinh thần có chút hoang mang. Ngồi nhìn mọi người trong phòng họp đang nói liên tục, hắn dần chẳng còn khái niệm công tư phân minh nữa. Hắn lại xem đồng hồ, nghĩ bụng, đã qua một ngày rồi, sao anh hai không gọi điện cho hắn?

Lần đầu tiên hắn cảm thấy hội nghị tổng kết công tác buồn tẻ mà chật vật đến thế, đợi cuộc họp chấm dứt thì thật khó chịu. Hắn nóng ruột muốn rời khỏi phòng họp, liền xua tay và nói một tiếng: “Tan.”, lại vội vàng ra khỏi phòng. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, thành tích của công ty đang như vùng nở hoa, vậy mà ông chủ lại rời đi vội vàng, ngay cả một câu khen ngợi cũng không có.

Việc đầu tiên mà Phan Đông Minh làm sau khi vào văn phòng là gọi điện thoại cho Phan Chấn Nam, hắn không thể đứng ngồi yên để chờ tin được. Phan Chấn Nam hẹn hắn đến văn phòng thư ký (anh này làm Trưởng thư ký cho Tổng bí thư nhé), hắn liền vội vàng cầm ca táp rồi đến chỗ anh hai.

Vừa vào văn phòng của anh hai, hắn đã ríu rít như cậu học trò đang mong được khen thưởng, “Thế nào? Anh hai, Tạ Kiều thế nào?” Hỏi xong, hắn lại cảm thấy cảnh tượng này thật quen thuộc, giống như La Hạo

không lâu trước đây. Lúc ấy, La Hạo cũng hỏi hần như vậy, cứ nghĩ thế, trong lòng hần liền có chút bất an. Thế nhưng, Phan Chấn Nam lại cực kỳ bình tĩnh, sửa văn kiện xong xuôi mới chỉ vào bộ bàn ghế ở giữa phòng, “Ngồi đó chờ đi, khát nước thì tự pha trà.”

Phan Đông Minh ngoan ngoãn đi pha trà, rồi im lặng ngồi xuống ghế. Thật ra, hần đang sốt ruột vô cùng. Mãi lâu sau, Phan Chấn Nam mới thông thả bước đến ngồi xuống ghế. Hần vừa định nói thì Phan Chấn Nam liền giơ tay chặn lại, chậm rãi nói: “Đông Tử, trong điện thoại cậu không nói rõ ràng, cô Tạ đó cũng không nói, rốt cuộc cậu định làm gì?”

Phan Đông Minh bực bội, nghĩ thầm: “Không phải anh đang đùa em đấy chứ? Mọi người đều nhận ra, chẳng lẽ anh lại không? Hại em sốt ruột một ngày một đêm. Có người nào ngu ngơ thế không?” Trong lòng thì nghĩ vậy, nhưng hần lại nói: “Ồi, anh hai, chuyện này mà anh còn không rõ sao? Anh cũng biết, mẹ lúc nào cũng nói em đã lớn tuổi mà vẫn chưa chịu kết hôn. Đó chẳng qua là vì chưa gặp được đối tượng thôi.”

“Nói như vậy, hiện giờ cậu đã gặp được đối tượng?”

Phan Đông Minh có chút khó chịu, bình thường mồm miệng lợi hại nhưng giờ thì lại chẳng biết nên nói gì cho đúng, chỉ ngu ngơ cười: “Anh hai, chuyện này mà anh còn không rõ sao.”

Phan Chấn Nam gật đầu, nói: “Nếu đã gặp được rồi, sao còn không về nói với bố đi? Nếu ông biết cậu muốn kết hôn, chắc chắn sẽ mừng lắm đấy.”

Lời này nói ra lại khiến Phan Đông Minh có chút hoang mang, thì thảo nói: “Em hơi sợ...”

“Cậu sợ gì?”

“...”

“Sao không nói gì? Bình thường mồm mép lắm cơ mà, có thể mà cũng không nói ra được sao? Nghẹn à?”

“Anh hai...”

“Cậu đừng gọi anh. Còn mặt mũi mà nhờ anh nói tốt hộ sao? Thôi được, trước hết nói cho anh xem hai đứa quen nhau thế nào, rồi yêu nhau thế nào xem.”

“...”

Phan Đông Minh không nói nổi, cảm giác tim đập rất nhanh, trên đầu đổ đầy mồ hôi, ngồi bất động, á khẩu, chỉ sợ hần động dậy một chút thôi là sẽ tan tành, cổ họng nghẹn lại, ngay cả nuốt nước miếng cũng thấy khó.

Phan Chấn Nam cười lạnh, “Sao không nói? Không có cách nào để nói? Hay không thể nói? Hay cậu không có mặt mũi nào mà nói?” Nhìn sắc mặt Phan Đông Minh ngày càng tái, cơn tức giận trong Phan Chấn Nam bùng lên, anh ta đập mạnh bàn, đứng lên, chỉ vào Phan Đông Minh, cảm phẫn nói: “Phan Đông Minh ơi Phan Đông Minh, mày cũng có chí khí lắm! Mày còn dám đưa một con điếm đến gặp tao! Còn muốn kết hôn? Quả thực là vô liêm sỉ!”

Lời nói của Phan Chấn Nam như một cú đánh nện thẳng vào đầu hần, hần cảm thấy thật mơ hồ, hai chữ “con điếm” cứ ong ong mãi trong đầu. Hần nắm chặt tay, muốn đứng dậy nhưng không thể, chỉ có thể yếu ớt tranh luận: “Không phải, cô ấy không phải thế!”

Phan Chấn Nam nhìn vào ánh mắt thất vọng của Phan Đông Minh, chỉ muốn tát hần mấy cái cho tỉnh, lại cắn răng nói: “Mày đừng nói dối! Nó có phải hay không, trong lòng mày biết rõ hơn ai hết! Đứa con gái có thể vì tiền mà lên giường với đàn ông mà cũng có thể khiến mày muốn kết hôn sao, mày điên rồi phải không? Hả? Tao biết mà đã tức thế này rồi chứ đừng nói là bố mẹ. Vì đứa con gái đó mà suýt chút nữa mất mạng, tao còn nghĩ mày mới khỏe lại, vẫn chưa tỉnh táo, ai ngờ mày đúng là rất giỏi, thật khiến người khác nhìn mày với cặp mắt khác xưa! Bé đã ngộ nghịch, không ngờ đến lớn vẫn giở trò như vậy, nếu phải chết thì cách xa tao ra một chút! Để không ai trong nhà biết cả!”

Phan Đông Minh bị lời của Phan Chấn Nam đả kích, hai mắt đỏ au giăng đầy tơ máu, đáy lòng lại sinh ra cảm giác lạnh lẽo, sự tuyệt vọng như con sóng biển nhấn chìm tâm trí hần. Nhưng hần vẫn muốn nghiêm

tức một lần, cũng giống như Phan Chấn Nam năm đó. Có điều, lần nghiêm túc này, không ngờ lại bị một người đã từng yêu thật lòng đá kích. Hắn cắn răng đứng dậy, lão đảo tiến đến, túm lấy áo Phan Chấn Nam, hung hãn nói: “Em lặp lại lần nữa, cô ấy không phải, cô ấy không phải!”

Phan Chấn Nam cố nén lại cơn tức giận, đẩy Phan Đông Minh ra, lạnh lùng nói: “Nó không phải? Tao có bằng chứng cho thấy nó đúng là như vậy!”

Phan Chấn Nam thở gấp, đi ra khỏi văn phòng, một lúc sau quay lại, vứt lên bàn một chiếc đĩa, chỉ vào và nói: “Mày nhận ra chứ?”

Chiếc đĩa rất bình thường, nhưng mấy chữ tiếng Anh lại khiến Phan Đông Minh nhớ đến cảnh tượng bên trong hội quán đó. Bỗng nhiên hắn thấy lạnh, nhưng lại chực toát mồ hôi, cả trái tim như bị chính anh hai hắn bóp rồi dùng sức siết chặt khiến hắn tức thở, mồ hôi lạnh chảy dọc hai bên má. Hắn miễn cưỡng dời tầm mắt nhìn vào đoạn phim được chiếu, chăm chú xem. Trong đó có một người đàn ông mà hắn không thể quên được. Lúc Trương Kiều Dương đưa anh ta đến gặp hắn, còn cười nói: “Đông Tử, giới thiệu một chút, đây là anh em, Trương Vạn Phúc, hôm nay có việc muốn nhờ anh.”

Người đàn ông còn ghé vào tai hắn nịnh nọt: “Đây là lần đầu tiên của cô bé này, chỉ sợ cô ta còn chưa thạo sẽ khiến cậu không thoải mái nên trước khi đến đã được uống thuốc rồi, cậu cứ thong thả thưởng thức.”

Nhìn chằm chằm hình ảnh trước mắt, trong lòng hắn nổi lên đủ thứ cảm giác, có nhục nhã, có sợ hãi, có tức giận, cả sự hối hận. Tất cả như con sóng biển tấp vào Phan Đông Minh khiến hắn cảm thấy như có vô số cánh tay hung hăng xé nát thân thể hắn. Hắn nhắm mắt lại, cuối cùng thất thế ngồi xuống. Thật tốt, hắn nghĩ, cuối cùng hắn cũng được nếm thử mùi vị đau khổ mà trước nay hắn chưa hề biết. Hắn lại nghĩ, vậy Tạ Kiều thì sao? Lúc ấy, cảm giác của cô là gì? Tốt, thật tốt, hôm nay, người anh trai tốt của hắn lại đem đến cho hắn cảm nhận mà bao nhiêu năm qua hắn không biết đến. Đúng là hắn không chịu nổi, nhưng còn Tạ Kiều? Cô gái gầy gò, nhát gan đó chỉ biết khóc, như một cánh bèo nhỏ nhoi, sao cô có thể chịu được? Cô làm thế nào để chịu đựng được? Hắn lại nghĩ, Phan Đông Minh, mày nhìn đi, mày đã tạo nên mối oan nghiệt gì?

Hắn nhắm mắt, nhưng dường như gương mặt đau khổ, sợ hãi và dầm nước mắt của người con gái đó lại hiện ra. Tạ Kiều vào lúc ấy có giống hắn lúc này, có tuyệt vọng, hối hận không? Có đau thấu tâm can như thế này không? Thì ra, đây là đau đớn, thì ra, đây là nghiệt ngã, thì ra đây là xót xa, thì ra đây là tự tạo nghiệp chướng!

Lời nói của Tạ Kiều như vang lên bên tai: Anh thích tôi, nhưng anh xứng đáng sao? Đây đúng là ảo tưởng hào huyền rồi, Phan Đông Minh cảm thấy trước mắt tối sầm. Hắn dùng hai tay che mặt lại, mạch máu chỗ thái dương giật mạnh như muốn nổ tung ra, một nơi yếu đuối nhất trong tim đã bị Phan Chấn Nam xé rách, rất đau. Hắn nghĩ, có phải lúc ấy Tạ Kiều cũng đau thế này không? Có phải cũng đau đến mức nghẹt thở rồi rơi vào tuyệt vọng không? Chẳng trách, chẳng trách cô uất hận đến mức cầm dao lam tự rạch tay mình. Ha ha, anh hai nói không sai, Phan Đông Minh ơi Phan Đông Minh, mày đúng là vô liêm sỉ!

Hắn ngẩng đầu, run run cầm điều khiển trên bàn, dứt khoát tắt bỏ. Phan Chấn Nam vẫn đứng bên cạnh, vừa thở gấp vừa nói: “Đừng nghĩ là giấu trong két bảo hiểm thì tao không có cách tra ra, mày có thể từ từ xem, cũng hay lắm.”

Cảnh tượng tương tự, đối thoại tương tự, hình như đã từng diễn ra ở một chỗ nào đó cách đây không lâu.

Bỗng nhiên Phan Đông Minh cười phá lên, càng cười càng lớn, cuối cùng cười đến nỗi chảy nước mắt, hắn thở phì phò và nói: “Em hiểu rồi, rốt cuộc em cũng hiểu rồi, cái này gọi là quả báo, ha ha, quả báo, ha ha. Anh hai, anh biết không, hồi trước khi em bị bố đánh, em vẫn nghĩ, sao bố hay đánh em vậy, sao lại không đánh anh và anh cả, có phải em là đứa con rơi được bố kiếm từ bên ngoài về không. Bây giờ thì em hiểu rồi, là em suy diễn, chúng ta đúng là anh em, bằng không sao anh lại nói chuyện và hành động giống em đến thế cơ chứ. Quả nhiên là con cái họ Phan, tính nết đều giống nhau, ngay cả lời nói cũng giống nhau, đều khôn nặn, ha ha.”

Phan Chấn Nam bị mấy lời lẽ láo xược của hắn làm cho tức tối nhưng vẫn cố nhịn, chỉ lớn tiếng nói: “Mày vẫn chưa tỉnh à? Có phải nghĩ là tao không có biện pháp ép mày? Đừng bắt tao phải ra tay với con bé đó, Trung Quốc đông dân như vậy, một hai người mất tích, chắc là cũng không có ai biết đâu. Tao làm như vậy

là vì lo cho thể diện của nhà họ Phan, mà không biết xấu hổ nhưng tao không thể để nhà họ Phan bị đánh chàm vì mày!”

Nghe xong lời nói của Phan Chấn Nam, Phan Đông Minh lại nghĩ đến lúc ở cạnh hồ, hắn vuốt mặt Tạ Kiều và nói: “Không muốn ra tay với em thôi, bằng không thì có lẽ lúc này em đang nằm dưới hồ rồi, hoặc là cùng người nhà em nằm ở một nơi hoang vu trên sườn núi...” Thì ra, người nhà họ Phan vốn đều thế, ngay cả khẩu khí uy hiếp người khác cũng y hệt. Tai hắn như vừa có tiếng nổ vang, trong lòng lại như có thứ vừa vỡ nát, đột nhiên hắn ngẩng đầu, đôi mắt đờ đẫn lúc này đầy vẻ tàn nhẫn. Hắn gần như nghiêng răng gần từng chữ một: “Nếu anh dám động đến cô ấy...”

Phan Chấn Nam không hề sợ sự uy hiếp của hắn, khẽ cười lạnh rồi nói: “Dám, hay là không dám, mà chờ xem!”

Phan Đông Minh đứng dậy với cái đầu đầm mồ hôi, hắn gật gù, thấp giọng nói: “Được, được, anh hai, được thôi, em chờ xem, xem anh động đến cô ấy thế nào.”

Hắn vừa nói vừa đi ra ngoài, bước chân hơi loạng choạng khiến cẳng chân bị thương đập vào góc bàn trà, suýt chút nữa hắn khụy xuống. Phan Chấn Nam đưa tay ra đỡ hắn theo bản năng nhưng bị hắn đẩy ra. Hắn cố chịu đau, bám vào tường, từng bước đi ra ngoài.

Phan Chấn Nam lấy tay day thái dương, ngồi thụp xuống sofa. Anh ta nghĩ, Đông Tử lớn lên cùng anh ta từ nhỏ, tính tình bướng bỉnh, ngang ngược, trên mặt luôn mang theo một vẻ kiêu hãnh, tự tin mà quật cường. Nhưng Đông Tử của hôm nay, anh ta chưa bao giờ thấy. Anh ta cũng chưa bao giờ tưởng tượng được, một thằng bé làm vương làm tướng ở khu nhà của quân đội, hay chơi súng bắn nước, chơi trốn tìm, một thằng bé hay chạy theo sau mình gọi “anh hai” lại đột nhiên biến thành một người có thể so sánh với anh ta, đối đầu phân cao thấp.

73. Chương 73

“Đừng khóc, về sau, chỉ có hai chúng ta thôi, anh sẽ không để em phải chịu ảm ức nữa. Có thể tin anh một lần không?”

Tối hôm đó, mãi đến khuya, Phan Đông Minh mới về biệt thự, có thể là vì một buổi xã giao bất đắc dĩ. Hắn uống không ít, cà vạt trên cổ đã xộc xệch, mái tóc rối bời, bước chân hơi loạng choạng, dáng vẻ chật vật này đúng như kiểu của một người đàn ông vừa bước ra khỏi quán bar vậy. Vừa vào phòng ngủ, hắn đã nằm vật ra, từ từ nhắm hai mắt lại. Tạ Kiều vừa tắm xong, ra khỏi phòng tắm lại không thấy Phan Đông Minh trong phòng ngủ nữa. Cô mở cửa ra, liền thấy Phan Đông Minh đứng trên dây hành lang gần ngọn đèn chùm lớn, đi qua đi lại, như đang gặp phải một chuyện rất khó giải quyết, như đang suy nghĩ đối sách, trong chốc lát lại chống tay lên thành lan can yên lặng đến thất thần, thỉnh thoảng lại đưa tay vò tóc. Một bàn tay khác của hắn cứ lặp đi lặp lại một động tác đơn điệu, từ chiếc bật lửa phát ra tiếng “tách tách”. Tạ Kiều đứng yên, không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn theo bóng dáng hắn.

Phan Đông Minh hút hết điếu này đến điếu khác. Bác sĩ đã từng dặn hắn trong thời kì dưỡng bệnh thì nên bỏ rượu, thuốc. Tuy nhiên, việc xã giao trong công việc không thể tránh uống rượu được, còn hút thuốc như thế này khiến thần kinh căng thẳng của Phan Đông Minh như được trút hết ra vậy. Chất nicotin đắng chát khiến đầu lưỡi hắn như tê dại đi, trong miệng lại có chút vị của nước mắt, vừa chua vừa mặn. Cổ họng bị khói thuốc hun đặc, vừa hít một hơi, hắn liền đau vô cùng, nhưng cảm giác đau đớn này không thể sánh bì với nỗi đau đang dày vò ở một nơi nào đó. Điếu thuốc trên tay đã hết, hắn định rụi nó trong gạt tàn nhưng lại xoay người. Chân hắn lại phát đau, đau buốt vô cùng, đau đến mức khiến hắn bực bội. Bỗng nhiên, hắn đưa tay ra, dí điếu thuốc cháy dở vào mu bàn tay kia. Trong không khí liền tỏa ra thứ mùi khen khét của da thịt bị đốt cháy, vừa ngửi thấy, hắn đã buồn nôn. Hắn lại châm một điếu khác, vừa hút một hơi đã bị sặc, hắn gục trên thành lan can ho khan, ho mạnh đến mức cả người run rẩy, như thể hắn muốn ho ra cả lục phủ ngũ tạng vậy.

Đứng nhìn hồi lâu, khuôn mặt Tạ Kiều đã đầm nước mắt. Một Phan Đông Minh trong bộ dạng này, với một người lúc nào cũng tao nhã, khéo môi luôn ẩn hiện nụ cười ngạo nghễ, ánh mắt như thể thông suốt mọi sự, sắc bén, tinh anh, một Phan tiên sinh luôn tản ra khí chất vương giả, cùng là một người sao? Cô chậm rãi bước đến, chỉ một đoạn đường ngắn mà lại xa như cách cả nghìn núi trăm sông. Hắn vẫn đứng đó ho. Cô muốn đưa tay chạm vào lưng hắn nhưng lại kìm xuống, chỉ nhẹ giọng nói: “Đừng hút thuốc nữa, bác sĩ nói là không tốt.”

Phan Đông Minh bị giọng nói đột ngột của cô làm cho hoảng hốt, miếng thuốc trong tay rơi xuống. Hắn xoay người lại, thấy hai mắt cô đã đỏ hồng. Tạ Kiều cúi người nhặt miếng thuốc lên, rụi trong gạt tàn, lại kéo tay hắn lên, nhìn vết sém đen trên mu bàn tay hắn, cô cố kiềm chế nước mắt, nhẹ giọng nói: “Anh...sao phải thế chứ, chà đập bản thân làm gì? Cũng muộn rồi, đi ngủ thôi.”

Phan Đông Minh không nói lời nào, để mặc cô kéo mình vào phòng ngủ.

Cô giúp hắn xả nước ấm cho hắn tắm. Lúc hắn ra ngoài cởi áo choàng tắm để thay bộ đồ ngủ, Tạ Kiều nhìn thấy vết thương trên chân hắn đỏ sẫm, hơn nữa còn sưng lên. Bác sĩ Cát từng đưa đến một lọ dầu xoa bằng thảo dược, cô tìm một lúc mới thấy, liền xoa cho hắn, vừa thoa dầu vừa nói: “Về sau đừng uống nhiều rượu như vậy nữa, cả thuốc lá nữa, hút ít thôi, không có lợi cho sức khỏe của anh.”

Cô lại thoa thuốc mỡ trị bỏng lên mu bàn tay hắn, chỗ đó đã nổi lên một bọt nước đo đo. Tạ Kiều nâng mí mắt nhìn hắn. Phan Đông Minh không nói gì, hắn chỉ dựa vào thành giường, ngoảnh mặt nhìn màn đêm tối như mực ngoài cửa sổ. Không biết hắn đang nghĩ gì, sắc mặt không có chút biểu hiện nào cả.

Cả người hắn lạnh toát, không chút hơi ấm. Tạ Kiều nhìn bộ dạng này của hắn mà bỗng thấy có chút xót xa. Chờ dầu ngấm đều vào da, Tạ Kiều đứng dậy định vào toilet, bỗng Phan Đông Minh hỏi khẽ: “Kiều Kiều, em đi đâu thế?”

Tạ Kiều quay người lại, cố nặn ra một nụ cười, giơ hai tay lên, “Toàn là dầu này, đi rửa rồi quay lại ngay thôi mà.”

Phan Đông Minh gật đầu, “ừ” một tiếng rồi lại ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể ngoài việc này ra thì chẳng biết làm việc gì khác.

Nằm trên giường, hai người đều không mặc áo ngủ, nhưng cũng không nói chuyện với nhau. Thỉnh thoảng quanh chóp mũi Tạ Kiều như có mùi rượu nhàn nhạt. Mãi lâu sau, Phan Đông Minh mới nhích người lại gần, quàng cánh tay qua lưng cô, không ngừng di chuyển, chậm rãi lướt qua bụng cô, hai gò ngực, lần lên má cô. Hắn ấn ngón tay cái xuống khóe môi cô, nhẹ nhàng quay mặt cô lại, im lặng hôn cô.

Tạ Kiều không hề do dự liền đưa tay lên ôm cổ hắn. Phan Đông Minh liền vùi mặt vào cổ cô, hồi lâu sau mới khẽ nói: “Kiều Kiều.”

“Hả?”

“Em có nhớ nhà không?”

“...Sao lại hỏi vậy?”

“Không nhớ sao?”

“Nhớ, nhớ mẹ tôi, cả bố tôi nữa.”

“Đã bao lâu rồi không gặp họ?”

“1-10 năm ngoái được gặp mẹ rồi, còn bố tôi, chỉ gọi điện thoại thôi, mà cũng lâu lắm rồi, tại vì ông ấy bận.”

“Có muốn về thăm họ không?”

“...Có thể sao?”

“Kiều Kiều.”

“Ừm.”

“Anh xin lỗi.”

Câu xin lỗi này khiến lòng Tạ Kiều chộn rộn, vô thức đưa tay đan vào mái tóc hắt, cô rất muốn khóc. Giọng nói của Phan Đông Minh truyền ra từ cổ cô, nghe qua thì có chút rầu rĩ: “Có phải anh quá khốn nạn không? Trước đây luôn bắt em làm cái này cái kia, thật ích kỉ, đúng không?”

Tạ Kiều mở to mắt. Tuy rằng trong phòng không bật đèn nhưng khung cửa sổ không buông rèm, dưới mấy lùm cây trong vườn lại có đèn nên ánh sáng mờ nhạt hắt lên tấm cửa kính thủy tinh, có bóng hình khe lay động. Bỗng dưng chớp mũi cô rất đau, nóng rất như vừa ngửi phải hạt tiêu, hai hốc mắt cay xè, chẳng bao lâu sau liền kết thành một giọt nước mắt, đọng trên khóe mắt rồi nhanh chóng chảy xuống theo viền mi, thấm vào gối.

Phan Đông Minh vẫn thì thào: “Anh biết tâm lý của mình có vấn đề.”

“Lúc nào cũng sợ một khi ra ngoài em sẽ không về nữa, sợ em đi gặp La Hạo.”

Hình như hắt thở dài, lại nói tiếp: “Xin lỗi em, Kiều Kiều, anh biết anh khốn nạn, xin lỗi em.”

Phan Đông Minh trầm mặc trong chốc lát, không ngẩng đầu mà đưa một bàn tay sờ lên mặt cô, vừa chạm đến nước mắt của cô thì lại lau đi, rồi thở dài và nhỏ giọng nói: “Anh không còn cách nào khác, Kiều Kiều, đối với em, anh...không còn cách nào khác nữa.”

Tạ Kiều chỉ trầm mặc khóc, không nói gì, thu chặt vòng tay mà ôm Phan Đông Minh vào lòng.

Mãi lâu sau Phan Đông Minh mới lên tiếng: “Chúng ta đến Thượng Hải đi, rất gần nhà em, khi nào nhớ bố mẹ, em có thể về thăm ngay, được không?”

“Sau này anh sẽ chuyển dần việc làm ăn về Thượng Hải, không định hướng phát triển ở Bắc Kinh nữa.”

“Giang Đào cũng từng đề nghị anh phát triển chi nhánh ở Thượng Hải lớn thêm nữa, triển vọng phát triển bất động sản ở Thượng Hải cũng tốt hơn nhiều ở Bắc Kinh. Trước kia anh luôn thấy, ở chốn của mình thì chuyện gì cũng dễ xử lý, giờ ngẫm lại, buôn bán cũng chỉ là để kiếm tiền thôi. Chúng ta đến đó, anh sẽ khuếch đại quy mô của công ty chi nhánh ở Thượng Hải, em không muốn ở nhà, vậy thì đi làm đi, làm gì cũng được, chỉ cần hai chúng ta sống tốt là được.”

“Chỗ anh làm ở Thượng Hải gần Từ Gia Hối, gần đấy còn có một căn hộ. Nếu chúng ta đi thì trước mắt sẽ ở đó, xung quanh đều là các khu buôn bán rất sầm uất, làm gì cũng tiện.”

“Nếu em thích yên tĩnh, chờ lô biệt thự ở Phố Đông xây xong đã. Bảo Tử Di thiết kế cho chúng ta, em thích phong cách nội thất thế nào thì cứ bảo nó. Trang trí theo sở thích của em, được không?”

“Anh không muốn ở mãi Bắc Kinh, chả có gì mới. Thời gian trước anh có thuê một khối đất ở Thượng Hải, đang lên kế hoạch làm hạng mục thì phải đợi ở Tứ Xuyên thêm một tháng, lại đến Tết, nên cũng chưa kịp quy hoạch gì. Công ty chi nhánh ở Thượng Hải đã giục tổng công ty ra kế hoạch mấy lần rồi, anh thấy, nhiệm vụ chủ yếu của năm nay là phải dồn lực vào lô đất ở đó rồi. Đợi anh mấy hôm để sắp xếp công việc ở công ty rồi chúng ta đi.”

Tạ Kiều vẫn không nói gì, hắt liền ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ dưới vầng sáng mờ như một chấm trắng nhỏ. Hắt áp tay vào mặt cô, dùng ngón cái lau nước mắt cho cô rồi thấp giọng nói: “Đừng khóc, về sau, chỉ có hai chúng ta thôi, anh sẽ không để em phải chịu khổ nữa. Có thể tin anh một lần không?”

Tạ Kiều muốn nở một nụ cười nhưng môi lại run run, nghẹn ngào thành tiếng, nhìn vào mắt hắt một lúc mới có thể nói: “Nghĩ gì mà lại nhắc đến chuyện đó?”

Phan Đông Minh khẽ cười, đưa tay vén tóc ra sau tai cho cô, dường như đang suy nghĩ, rồi lại nói: “Nghĩ thông suốt rồi chứ sao. Ở đâu kiếm tiền chả được. Bố anh từng nói, trong ba anh em anh, kiểu gì cũng phải có một đứa thừa kế sự nghiệp của ông ấy, ông ấy muốn anh vào quân đội, anh lại làm kinh doanh. Anh muốn cho ông ấy thấy, không vào quân đội nhưng anh vẫn có thể làm nên nghiệp lớn. Nếu là làm ăn, chuyện “trời nam đất bắc” là khó tránh khỏi, nên trước hết cứ đến Thượng Hải đi. Thằng ranh Dương Quân không chỉ nhắc đến tay nghề nấu nướng của mẹ em trước mặt anh một lần thôi đâu, lúc nào có thời gian, em dẫn anh về nếm thử được không?”

Nghe xong câu cuối cùng của hắt, rốt cuộc Tạ Kiều cũng không nhịn được mà khóc thành tiếng, duỗi tay ôm cổ hắt, khẽ gọi: “Phan Đông Minh.”

“Hả?”

Hắn nghĩ cô muốn nói gì đó nên cúi đầu xuống. Tạ Kiều hơi ngẩng mặt lên, đôi môi run rẩy chạm vào môi hắn, đầu lưỡi vươn vào miệng hắn, trong hơi thở của hắn lúc này vẫn còn thoang thoảng mùi rượu. Đây là chuyện có năm mơ Phan Đông Minh cũng không dám nghĩ đến. Hắn phấn khích y như một đứa trẻ mới lần đầu rơi vào lưới tình. Đây là lần đầu tiên Tạ Kiều chủ động hôn hắn, hắn không kìm nén được, bèn dùng sức ôm chặt lấy cô. Hắn cảm thấy môi mình còn run rẩy hơn Tạ Kiều. Đây là chuyện hắn trông đợi bấy lâu nay, không biết từ khi nào nữa, hắn giống như một bệnh nhân nguy kịch, đang mõi mòn tìm kiếm phương thuốc chữa trị ệnh. Tạ Kiều đúng như cây thuốc phiện, làm cho hắn bớt phần đau đớn, nhưng cũng khiến hắn muốn dừng mà không dừng được, cho dù có bị nghiền xương thành tro tàn hắn cũng không muốn dừng lại.

Phan Đông Minh khẽ gầm gừ, vừa lồm cồm bò lên người cô, vừa nhiệt tình hồi ứng nụ hôn bất ngờ này. Toàn bộ quá trình hắn đều ôm mặt Tạ Kiều như thể đang nâng niu một vật báu dễ vỡ, nhẹ nhàng hôn, khẽ ní non. Tạ Kiều không hề biết, thì ra trí nhớ của Phan Đông Minh lại tốt đến vậy. Những lời cô đã từng nói trước kia, những chuyện cô đã làm, thậm chí vào lần gặp đầu tiên cô mặc áo màu gì hắn cũng nhớ rõ. Hắn nói, hắn không quên được. Sau đó là một chuỗi lời xin lỗi, xin tha thứ, hắn nói, xin cô cho hắn một cơ hội, một cơ hội để chuộc tội.

Hai hàng mi ướt đầm của Tạ Kiều chạm vào mặt hắn, bên tai vẫn là tiếng ní non không ngớt của hắn. Cô để tâm cảm thụ mỗi động tác run rẩy của hắn, ngay cả lúc hắn giải phóng chính mình.

Ngày hôm sau, Phan Đông Minh vẫn dậy sớm như thường lệ, tinh thần có vẻ vô cùng phấn chấn. Hắn đến công ty, bao công việc đều sắp xếp ổn thỏa, chẳng qua, hắn đang sốt ruột được đưa Tạ Kiều đi. Tối hôm qua, nụ hôn của Tạ Kiều như một liều thuốc trợ tim khiến “ý chí chiến đấu” trong Phan Đông Minh bỗng sục sôi, niềm tin cũng tăng lên. Hắn muốn đấu với anh trai mình, hắn phải tập trung tinh thần một cách tối đa. Hắn không thể để Tạ Kiều ở lại đây khiến hắn phân tâm được, sắp xếp ổn thỏa cho cô xong, hắn mới có thể tập trung tinh thần để đối phó với tình hình khó khăn trước mắt.

Nhớ đến lời nói hôm qua của anh trai, hắn không kìm được nụ cười lạnh lùng. Anh hai hắn là người như thế nào, mấy năm trước đáng ra hắn phải thấy rõ ràng. Có lẽ hắn bị rút não hoặc não úng nước nên mới nhờ anh ta giúp đỡ, còn tưởng rằng ông anh trai từng “làm cách mạng” oanh liệt nhưng thất bại mấy năm trước sẽ có lòng tốt, không thể ngờ ý chí anh ta lại sắt đá tới mức đó. Được, hắn nghĩ, vậy thì tôi sẽ thử xem, muốn ép tôi sao, chỉ sợ “cá không chết mà lưới đã rách” thôi, để xem ai hơn ai!

Mấy lời nói đó của Phan Chấn Nam như kích thích “ý chí chiến đấu” trong hắn. Hắn nghĩ, đã bao lâu rồi hắn không gặp được đối thủ như vậy. Hắn lại nghĩ về những năm trước, khi ấy cùng nghịch cầu tuyết trên dòng sông đóng băng với lũ trẻ, có một tên cao hơn hắn một cái đầu đã tóm lấy cổ hắn, dí mặt hắn xuống sàn băng lạnh buốt hồng bắt hắn cầu xin tha thứ. Đáng tiếc, trong từ điển của Phan Đông Minh chưa bao giờ xuất hiện mấy từ ngớ ngẩn như “xin tha thứ” hay “thỏa hiệp” cả. Cuối cùng, thằng nhóc đó bị ánh mắt đỏ au của hắn dọa cho khiếp sợ, rồi rút cuộc, người chịu thiệt đương nhiên không phải là Phan Đông Minh. Còn hiện giờ, hắn vẫn cười lạnh, nắm chặt cây bút trong tay như thể đó là cổ của kẻ thù.

Về thái độ của người nhà, biểu hiện của anh hai đã đủ để hắn có chút đề phòng, thậm chí, đối với ai nên dùng kế gì, hắn đều đã nghĩ cả. Hắn tuyệt đối không buông tay bỏ Tạ Kiều. Họ càng dồn ép, ý chí quyết tâm của hắn lại càng dâng cao, cũng giống như lúc bơm bóng bay, càng nhấn mạnh tay thì bóng lại càng phồng to. Mẹ hắn rất dễ mềm lòng nên sẽ không phải là cửa ải khó khăn. Còn bố hắn, chắc chắn có chút khó khăn, nhưng hắn không sợ, hắn đã nghĩ ra cách đối phó với tính tình của bố từ lâu rồi. Hắn thâm thê trong lòng, hắn sẽ không giống Phan Chấn Nam của năm đó, một khi đã “dựng cờ khởi nghĩa” thì chắc chắn phải “mã đáo thành công”, hắn nhất định không thể giống Phan Chấn Nam. Hắn hung hăng nghĩ, Phan Chấn Nam, rồi anh xem, anh là đồ bỏ đi thế nào!

Hắn suy nghĩ đến xuất thần, không ngờ một câu lại bật qua kẽ răng: “Đồ bỏ đi!” Mấy vị quản lý nhìn về mặt xám xịt của ông chủ thì không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, cũng không hiểu hắn gọi họ vào văn phòng rồi ngồi đó làm gì. Chẳng lẽ, sắp lớn lại bỗng dưng có hứng cho họ thấy tuyệt kỹ biến đổi sắc mặt giống như lúc ở Tứ Xuyên? Đang lúc buồn bực, họ chợt nghe một tiếng “rắc”, chiếc bút máy trong tay bị hắn bẻ gãy, đến

khi mực xanh bắn đầy tay hắn mới hoàn hồn, nhìn bàn tay dính mực mà như không có chuyện gì xảy ra. Một vị quản lý vội vàng rút giấy ăn trên bàn ra đưa cho hắn rồi hỏi: “Phan tiên sinh, anh không sao chứ?”

Bỗng nhiên Phan Đông Minh cười, thoải mái nói: “Ấy, sao lại thế này, sao lại gãy rồi, chắc là chất lượng kém.”

Hắn nói chuyện với mấy viên quản lý vô cùng thoải mái, một tay quản lý hay nói đùa lên tiếng: “Đúng rồi, vậy mà còn kêu là hàng hiệu, còn không bằng bút mực của bọn tiểu học. Lần trước tôi đến Thâm Quyển kí hợp đồng, đang kí được một nửa thì tắc mực, đều thật.”

Mấy người cười sang sảng, Phan Đông Minh lại xoa xoa tay, nói: “Hôm nay gọi mọi người tới là để nói với mọi người, mấy hôm nữa tôi phải đến công ty chi nhánh ở Thượng Hải, ở đây tạm do phó tổng Trình phụ trách. Có khả năng là tôi ở lại đó khá lâu, có chuyện gì thì cứ chuyển bưu kiện hoặc gửi fax cho tôi.”

“Á.” Phó tổng Trình nói: “Nhưng mấy hôm trước, anh đã hẹn gặp La tiên sinh rồi, hai ngày tới sẽ bàn về chuyện khối đất kia, giờ phải trả lời anh ta thế nào đây?”

Phan Đông Minh tựa lưng vào ghế, nói cười: “Cũng không phải là tôi không quay lại, gấp gì chứ, cứ để anh ta chờ đi.”

Phó tổng Trình gật đầu và nói: “Vậy được rồi, tôi sẽ bảo cô Vương gửi hồi âm cho thư ký Trần, nói là hành trình của anh có chút thay đổi, sau này bàn tiếp.”

Phan Đông Minh nhăn mặt nhủ mày, “Thư ký Trần? La tiên sinh nào hẹn gặp tôi?”

“À, hai anh em họ luôn khiến chúng tôi lẫn lộn, được rồi, gọi là La lớn và La nhỏ đi. Là La nhỏ hẹn anh.”

“La Hạo?” Phan Đông Minh ngồi thẳng dậy, đặt tay lên bàn, lại nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Chuyện này không phải là do La Kiện phụ trách à, sao lại đổi thành La Hạo?”

“Nghe nói hai anh em họ cãi nhau ghê lắm, giờ ra riêng rồi.”

“Cái gì cơ?” Phan Đông Minh ngạc nhiên, rồi lại gật đầu và nói: “Vậy được, lần này tôi đi Thượng Hải hơi gấp, hẹn cậu ta một tuần sau đi, địa điểm thì anh tự chọn, không cần ở văn phòng gò bó làm gì, tìm một chỗ yên tĩnh là được rồi.”

Lúc này di động của hắn đổ chuông, mấy viên quản lý biết điều nên rời đi. Phan Đông Minh tiếp điện thoại, cười nói: “Cảnh Sinh, nghe nói hồi Tết anh sang Nhật Bản?”

Không biết tay Lương nói gì trong điện thoại mà vẻ mặt Phan Đông Minh ngày càng xám xịt. Hắn chậm rãi đứng lên, bước đến trước khung cửa sổ, ngày càng siết chặt chiếc điện thoại trong tay. Bỗng nhiên hắn dứt khoát xoay người lại, chiếc điện thoại cũng rời khỏi tay mà phi thẳng vào góc tường, tan thành bốn năm mảnh.

Hắn ấn điện thoại nội bộ, bảo thư ký nhanh chóng đặt hai vé máy bay đến Thượng Hải, rồi gọi điện cho Tạ Kiều bảo cô chuẩn bị đồ đạc để hắn lập tức về đón cô đi Thượng Hải. Tạ Kiều cúp điện thoại, ngồi ngây ngẩn trước bàn trang điểm, cầm lược chải tóc rồi mở hộp trang sức ra. Bên trong chỉ có một thứ, là bộ trang sức cô trả cho La Hạo nhưng bị anh từ chối. Cô lấy khăn tay gói nó lại rồi bỏ vào túi xách, lại kéo ngăn bàn ra lấy vài thứ cần thiết. Cô nhìn vào chiếc di động đang nằm yên trên bàn, chậm rãi ngồi xuống, do dự hồi lâu mới gọi đến một dãy số. Đối phương vừa nhận máy, cô liền nhẹ nhàng nói: “Tôi phải đi Thượng Hải, có khả năng, sẽ không trở lại nữa, đi ngay bây giờ.”

74. Chương 74

Nhưng hắn còn chưa nói gì thì hai hàng lệ đã tràn ra, giọng nói nghẹn ngào...

Lúc Phan Đông Minh về đến biệt thự thì Tạ Kiều đã chuẩn bị xong. Hắn thấy cô chỉ cầm theo một túi xách nhỏ thì hỏi: “Chỉ có từng này thôi hả?”

Tạ Kiều gật đầu, nói: “Mang nhiều cũng không tiện, đến đó cần gì thì lại mua.” Bây giờ đang là mùa đông nhưng trên trán hần rịn đầy mồ hôi, Tạ Kiều không nhịn được bèn hỏi: “Sao đi vội vậy, không phải đã nói là đợi thêm mấy ngày nữa để sắp xếp việc ở công ty cho xong à?”

Phan Đông Minh cười cười: “Bên kia thúc giục nhiều quá, phải nhanh chóng đi mới được.”

Tạ Kiều “ừ” một tiếng. Lúc đi, Phan Đông Minh lấy một chiếc khăn quàng vào cổ cho cô và nói: “Lạnh như vậy mà em mặc phong phanh thế, nhìn cổ hở ra nhiều chưa này.”

Tạ Kiều cup mắt, nhẹ giọng nói: “Thượng Hải ấm hơn ở đây.”

Phan Đông Minh vỗ lưng cô, vừa dẫn cô ra ngoài vừa cười nói: “Gặp mẹ em có vui không?”

“Vui.” Ra khỏi cửa phòng khách, Tạ Kiều ngẩng đầu lên nhìn. Bầu trời thật âm u, dường như còn sắp có tuyết. Cô kéo chặt vạt áo khoác, không quay đầu lại mà bước thẳng đến phía chiếc xe ở cổng.

Cài dây an toàn xong, Tạ Kiều quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Viên quản gia đứng bên ngoài không biết nói gì nhiều, chỉ có thể gật đầu, nói: “Tạ tiểu thư, cô đi bình an.” Thím Lưu đứng ngoài xe, liên tục căn nhắc với Tạ Kiều: “Có điều kiện thì về chơi nhé, nhé.”

Tay thợ làm bánh kem cũng chạy vội đến, cầm theo một chiếc hộp rất đẹp, đưa qua cửa sổ xe và nói: “Tạ tiểu thư, đây là điểm tâm tôi vừa nướng cho cô, trên đường đi, nếu đói bụng thì cô có thể lấy ra ăn.”

Tạ Kiều rưng rưng, nghẹn ngào nói: “Cám ơn mọi người.”

Phan Đông Minh ngồi vào ghế lái rồi nói với họ: “Được rồi, cũng không phải là không quay lại, nhìn mấy người kia, nếu lưu luyến quá thì theo tôi đến Thượng Hải đi.”

Thím Lưu lau nước mắt rồi nói: “Đoạn tình cảm đó thật tốt, tôi rất lưu luyến con bé này.”

Xe đã đi xa, Tạ Kiều ngoái lại nhìn mấy người đó vẫn đứng vẫy tay theo xe, hai mắt không khỏi đỏ lên, “Họ đều là người tốt.”

“Ừ.” Phan Đông Minh đáp một tiếng cho có lệ, vì trong lòng hần đang nghĩ đến chuyện khác.

Hần thật sự không ngờ được, anh trai hần – Phan Chấn Nam lại có thể đạt đến trình độ đó. Tay Lương gọi điện tới cho hần, có vẻ rất khó xử: “Anh bạn, nếu cậu không đưa cô bé đó đi, về Hà Bắc tôi cũng không biết báo cáo nhiệm vụ thế nào cho ổn, mà tôi cũng không muốn xen vào. Qua đợt này rồi quay về cũng được, bằng không, tôi nên đặc tội với ai trong hai anh em cậu đây.”

Phan Đông Minh vốn đã muốn đưa Tạ Kiều đi xa rồi, nhưng giờ bị người khác bức bách khiến hần vô cùng mất thể diện. Từ bé đến lớn, hần chưa biết sợ ai, giờ “chơi với chim ưng lại bị chim ưng quắp”, hần không bức bối sao được, đã vậy lại thêm cảm giác ức chế do bị người khác chi phối mình. Hần vô cùng tức tối với Phan Chấn Nam vì đã cho hần một cú đòn thâm đến vậy, nói được là làm được, dám đối phó với một cô gái “trói gà không chặt”. Tuy rằng lửa giận trong lòng thôi thúc hần đi tính sổ với Phan Chấn Nam nhưng hần không thể để Tạ Kiều rơi vào nguy hiểm được. Bởi vậy hần nghĩ bụng phải đưa Tạ Kiều đi nhanh chóng, sang Thượng Hải đã có Giang Đào lo liệu, lúc ấy hần mới có thể quay lại tính sổ với Phan Chấn Nam. Nhìn Tạ Kiều vẫn sụi sùi vì lưu luyến đám người ở nhà, hần rất khó chịu. Gần đây, tại sao hần lại hay làm những chuyện khiến bản thân hối hận đến vậy? Hiện tại, hần cảm tức anh hai hần vô cùng, lại thậm chí, anh hai à anh hai, lấy phụ nữ ra để đấu với tôi sao, còn là đàn ông không?

Ngẫm lại, chính hần cũng hay nói những lời khó nghe với Tạ Kiều, nhưng cũng chỉ là nói thôi, chủ yếu là để hù dọa, chẳng qua là vì cô quá nhất gan. Còn bây giờ thì sao, chính bản thân mình bị người khác hù dọa, còn là dọa không nhẹ chút nào, nên cũng sợ Tạ Kiều bị ảnh hưởng. Phan Đông Minh âm thầm vò vò tóc, có phải do hần làm quá nhiều chuyện xấu nên giờ gặp quả báo không? Trong hai ngày này, anh hai đã cho hần biết cảm giác mà Tạ Kiều đã từng trải qua. Lần này không phải báo ứng thì là gì?

Nhưng điều khiến hần hối hận nhất không phải là những gì hần làm với Tạ Kiều, mà chính là cuốn phim đó. Cứ nghĩ đến là hần lại muốn inh một phát tát, sao hần không hủy cuốn phim đó đi chứ? Hần cất nó trong két bảo hiểm ở nhà, còn tưởng để ở nhà đã là an toàn nhất rồi. Ngẫm lại, an toàn cái mẹ gì chứ, phòng cháy, phòng trộm nhưng không phòng được người nhà. Hần không thể ngờ anh hai hần lại mở được két bảo hiểm trong nhà hần, sao hần lại ngu xuẩn đến thế chứ. Nhưng hiện tại, cho dù hần hối hận đã muộn rồi, chỉ

thầm mong anh hai còn có chút “nhân tính” mà không tung cuốn phim ra ngoài. Hắn thì không sao, nhưng Tạ Kiều thì phải làm sao đây, sau này hắn và Tạ Kiều bên nhau thế nào đây? Nhớ đến nội dung của cuốn phim, đúng là đáng xấu hổ, nhiều chi tiết khiến hắn nhớ đến mà thề căm rắng, hận không thể lao xe từ trên cao xuống để chết quách cho rồi. Hắn vừa sỉ vả bản thân mình ngu xuẩn, vừa thề chửi Phan Chấn Nam không phải con người.

Đến sân bay, tìm mãi vẫn không thấy thư kí Vương, Phan Đông Minh bắt đầu bực bội, lấy điện thoại ra gọi đến một dãy số. Đối phương vừa nhận máy, hắn liền quát lên: “Cô đang ở đâu? Sao không nhìn thấy mặt hả? Còn định để tôi đi tìm cô sao?”

Cúp điện thoại, hắn thề chửi: “Ngu xuẩn!”, rồi lại dắt Tạ Kiều đi vào bên trong quán cà phê của sân bay. Vừa đẩy cửa quán ra, Tạ Kiều còn chưa nhìn rõ cảnh trí bên trong thì Phan Đông Minh đã vội vàng quay lại, đang định dắt Tạ Kiều ra ngoài thì từ bên trong truyền ra giọng nói đàn ông: “Đông Tử, cậu đến đây làm gì?”

Phan Đông Minh dừng bước, bàn tay nắm tay Tạ Kiều dần lạnh ngắt, không lâu sau thì hơi run, mãi sau hắn mới chậm rãi dắt Tạ Kiều bước vào trong. Lúc này Tạ Kiều mới nhìn rõ, cả quán cà phê rộng lớn mà lại không có mấy người, chỉ có cô nàng Vương đang tái mặt đứng im, và cả Phan Chấn Nam, phía sau anh ta là hai anh chàng lực lưỡng vận thường phục. Tạ Kiều không biết họ, nhưng Phan Đông Minh biết. Đó là hai gã vệ sĩ bên cạnh bố hắn, cho đến bây giờ, bố hắn đi đâu cũng có hai gã đó đi theo. Nhưng hiện tại, hai tay đó lại xuất hiện cùng anh hai, trong lòng Phan Đông Minh đã ngờ ngợ hiểu được lí do.

Phan Chấn Nam vẫn ung dung ngồi uống cà phê, như có như không mà nhìn hai người họ. Phan Đông Minh cố gắng kiềm chế bản thân, làm như thể không có chuyện gì mà cười: “À, anh hai, khéo thật đấy, sao lại có thể gặp ở đây nhỉ?”

Phan Chấn Nam gật đầu, cười rất tươi, “Đúng là khéo thật, bố được mời đến Na Uy, vừa ra tiền thì lại gặp cô Vương, vốn chỉ định tán gẫu vài câu, không ngờ lại gặp cậu. Sao cậu vừa thấy anh đã định trốn đi hả?”

Phan Đông Minh khề cần môi, thề muốn chửi một câu, “Bố ra nước ngoài đã có máy bay riêng, việc gì phải đến đây, lừa trẻ con chắc.”, nhưng ở đây còn có người ngoài nên hắn nhịn. Hắn biết anh hai chạy đến đây là vì hắn nên lườm cô thư kí đang đứng ngây ngốc như con rối gỗ. Hắn kéo Tạ Kiều ngồi xuống, quyết định không vòng vo với anh ta nữa, trực tiếp ôm vai cô và nói: “Em không trốn anh, em có việc phải đến Thượng Hải, là việc gấp. Thư kí Vương, vé máy bay đâu?”

Cô Vương chỉ ậm ừ thưa: “Phan tiên sinh...”

Phan Chấn Nam rút hai tấm vé ra, quơ quơ trước mặt Phan Đông Minh, “Ồ chỗ anh đây này. Đi Thượng Hải ư? Chuyện gì mà gấp thế, hay là, Lương Cảnh Sinh vừa thông báo một cái là cậu đã sốt ruột?”

Phan Đông Minh đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn Phan Chấn Nam, gần như là nghiến răng nói: “Là anh bảo Lương Cảnh Sinh gọi điện cho tôi? Anh hai, đừng ép tôi phải sinh nóng nảy.”

Phan Chấn Nam xua tay và nói: “Cậu nói gì vậy, chỉ là anh đoán anh ta sẽ thông báo toàn bộ cho cậu mà thôi. Cậu đừng nóng, ngồi xuống cho hạ hỏa đi đã.”

Phan Đông Minh vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào Phan Chấn Nam, hai mắt như có lửa đang nhen nhóm. Có điều, Phan Chấn Nam không nhìn hắn mà mỉm cười với Tạ Kiều: “Cô Tạ, chào cô.”

Vốn vẫn yên lặng nãy giờ, lúc này, Tạ Kiều mới nhẹ giọng nói: “Chào anh.”

Phan Chấn Nam gật đầu, nói: “Đông Tử hồ đồ, làm việc gì cũng không lo đến hậu quả, đúng là khiến cô Tạ khó xử rồi. Nhưng cú điện thoại xin giúp đỡ của cô cũng thật đúng lúc, giúp nó sửa chữa sai lầm không nên phạm phải. Đây là trách nhiệm của người làm anh như tôi, nhưng về chuyện này, vẫn phải cảm ơn cô.”

Tạ Kiều tái mặt nhưng vẫn gật đầu. Còn Phan Đông Minh lại như vừa nghe thấy một tiếng nổ, bên tai hắn như có một quả bom nổ tung khiến hắn u mê. Hắn cố gắng khống chế sự run rẩy của mình, từ từ ngồi xuống như pha quay chậm trong phim, duỗi tay nâng mặt Tạ Kiều lên. Có thể là hắn muốn cười, nhưng không thành công, chỉ nhếch môi được, khóe miệng hắn run run, giọng nói nhỏ nhẹ như sợ làm chính mình hoảng hốt: “Hai người đang nói gì vậy? Sao anh không hiểu? Điện thoại xin giúp đỡ gì cơ?”

Khuôn mặt Tạ Kiều như không còn giọt máu nào, hai tay nắm chặt lấy chiếc túi xách. Bàn tay đang nắm cầm cô của Phan Đông Minh dần bóp mạnh hơn, hấn nhìn chăm chăm vào mắt cô, vẫn nhẹ nhàng hỏi: “Tạ Kiều? Em gọi điện xin anh hai giúp đỡ? Anh, anh không hiểu, Tạ Kiều, em mau nói đi, là em báo cho anh ta đến đây sao?”

Tạ Kiều chỉ cắn chặt môi, trong mắt như giăng đầy sương mù. Khuôn mặt Phan Đông Minh dần trở nên mơ hồ, nhưng cô nghĩ, cả đời cô sẽ không thể quên được biểu hiện của Phan Đông Minh lúc này. Cho đến giờ, cô không thể ngờ, ánh mắt của một người lại có thể biểu đạt nhiều cảm xúc đến vậy, là kinh ngạc, là không tin, là sợ hãi, mà nhiều hơn là vẻ đau khổ đến tan nát cõi lòng. Cô cố gắng chớp hai mí mắt cay xè nhưng không thể.

“Mau nói cho anh biết, không phải là em, không phải là em, nói mau.”

Phan Đông Minh xuống khỏi ghế, hơi ngồi xổm trước mặt cô, cầm hai tay cô nhẹ nhàng lay, ngửa mặt nhìn Tạ Kiều, “Em quên rồi sao? Chúng ta đã cùng vào sinh ra tử, không phải em đã tha thứ cho anh rồi sao, không phải đã hứa đưa anh đi gặp mẹ em sao? Không phải em đã đồng ý cho anh một cơ hội sao? Hả?”

“Sao em không nói lời nào?”

“Tạ Kiều?”

“Nói đi!”

Nước mắt Tạ Kiều chảy xuống, quả thật, một câu cô cũng không thể nói được. Quán cà phê thật yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở của họ. Sự trầm mặc của cô đã minh chứng tất cả, bỗng nhiên Phan Đông Minh đứng phắt dậy, hung dữ bóp cổ Tạ Kiều, ấn chặt cô vào thành ghế, “Chết tiệt, tôi bảo cô nói đi! Nói đi!”

Việc Tạ Kiều không nói không rằng này hoàn toàn khiến mọi ảo tưởng trong Phan Đông Minh như bị chặt nát. Hấn tin tưởng cô, tin cô không để bụng chuyện trước kia nữa, bởi lúc ở Tứ Xuyên, cô chăm sóc cho hấn rất chu đáo, khiến hấn nghĩ rằng cuộc sống kiếp này của hấn cũng không tồi, rằng vòng tròn số mệnh đã đưa họ đến gần nhau. Nhưng cô làm thế này là vì cái gì? Ruồng bỏ! Cơn giận như ngọn núi lửa bùng nổ trong hấn, hấn uất ức, hấn đau đớn. Nhưng cô lại ra vẻ vô tội, như con búp bê mở to đôi mắt ngây thơ nhìn hấn. Hấn vốn si mê ánh mắt này của cô, nó như dòng suối ngọt ngào mà lại trong suốt, chỉ nhìn một cái là đã thấy đáy. Nhưng lúc này hấn lại vô cùng căm hận, vô cùng nóng mắt. Thì ra hấn căn bản không hiểu, đó không phải là dòng suối, mà là một cái cống ngầm! Tay hấn càng tăng thêm lực, hấn muốn cho cô gái này tan thành trăm mảnh.

Sắc mặt Phan Đông Minh dần tái xanh, đôi môi run rẩy gần như không còn lấy một giọt máu, ánh mắt lại cuồng nộ dữ tợn như của một con sư tử bị chọc tức đang muốn nuốt trôi cả thế giới này. Nhưng hấn còn chưa nói gì thì hai hàng lệ đã tràn ra, giọng nói nghẹn ngào: “Tôi khốn nạn, tôi xin lỗi, tôi muốn sửa lỗi, muốn học cách yêu cô, nhưng cô đã làm gì với tôi hả! Cô bắt tay với người khác sau lưng tôi, cô còn khóc cái gì nữa, không phải là cô vô tâm vô phể, vô tình vô nghĩa đến nỗi cái cảm thụ tối thiểu cũng không có sao? Đúng là đầu gỗ! Đầu gỗ!”

Ngón tay Phan Đông Minh siết lại khiến Tạ Kiều nghẹt thở. Phan Chấn Nam ra hiệu cho hai người ở phía sau kéo Phan Đông Minh đi, nhưng chân Phan Đông Minh như mọc rễ, kéo thế nào cũng không nhúc nhích. Hấn vẫn dồn sức vào tay, vừa nhục mạ, vừa chỉ trích. Cô Vương đứng bên cạnh sợ tới mức bật khóc, đưa tay che miệng, nức nở nói: “Phan tiên sinh, Phan tiên sinh.”

Mặt Tạ Kiều chuyển dần từ hồng sang trắng, cô bắt đầu thấy ù tai, nhưng dường như vẫn nghe rất rõ tiếng rầm rừ từ các đốt ngón tay của hấn. Cô nghĩ hấn thật sự muốn bóp chết cô, ngay lúc cô muốn từ bỏ hết thấy thì đột nhiên cổ lại được buông lỏng. Phan Đông Minh bị hai tên vệ sĩ kéo sang một bên, vẫn còn đang ra sức giãy giụa. Vết thương của hấn chưa lành hẳn, hơn nữa kia lại là hai tay vệ sĩ chuyên nghiệp, hấn muốn trốn cũng không được, chỉ có thể tiếp tục mắng mỏ giận dữ, lại đá, huých loạn xạ, y như một tên vô lại ngoài đường đang la khóc om sòm.

Phan Chấn Nam không để tâm chuyện Tạ Kiều đang ho khan, anh ta kéo cô sang một bên, nhét vào tay cô một cái túi da bò, vội vàng nói: “Đây là thứ cô muốn, “hoàn bích quy Triệu”*, chỗ còn lại thì đừng lo, tôi đã hủy hết rồi. Rất cảm ơn sự phối hợp của cô, cô Tạ, tạm biệt, lên đường bình an.”

Anh ta mở cửa cho Tạ Kiều. Cô lão đảo bước ra khỏi cửa, bước chân không vững, thư kí Vương vội đỡ lấy cô, hai mắt cô ấy cũng hồng lên, “Cô Tạ...”

Tạ Kiều lắc đầu, thấp giọng nói với cô ấy một câu rồi đẩy cửa ra ngoài.

Phan Đông Minh như phát điên, bỗng nhiên giãy khỏi vòng vây của họ, liều lĩnh xông ra khỏi cửa. Phan Chấn Nam tức giận chỉ vào hắn, nói với hai gã vệ sĩ: “Chặn nó lại cho tôi!”

Hai gã vệ sĩ vừa vọt lên đã dễ dàng bắt được Phan Đông Minh, ghì hắn xuống đất. Hai tay hắn bị quặt sau lưng, không thể động đậy nổi. Có người dùng đầu gối ghì lên lưng hắn, một bàn tay đặt trên gáy hắn, ấn mặt hắn gần sát đất. Hắn nghiêng mặt nhìn bóng dáng Tạ Kiều đi ngày càng xa, ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng, sợ hãi, có dòng lệ trong chậm rãi chảy qua mí mắt hắn rồi nhỏ xuống sàn nhà, thấm ướt gò má hắn. Hắn nhìn thấy bước chân Tạ Kiều càng lúc càng nhanh, mới đầu là đi bộ sau là chạy chậm, xuyên qua đại sảnh, như con cá nhỏ dễ dàng lọt qua mắt lưới, dễ dàng có được tự do, như thể đã có mục tiêu từ trước rồi.

Phan Đông Minh từ từ nhắm mắt lại, càng nhiều nước mắt chảy xuống hơn. Hắn nghe thấy tiếng nói nghẹn ngào của chính mình: “Tạ Kiều, Tạ Kiều, xin em, van em...”

*Thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Câu này ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ, giống câu “Châu về Hợp Phố”.

75. Chương 75

“Dù sao bố cũng phải cho con một lý do chứ, con muốn kết hôn với ai, mọi người dựa vào cái gì mà định đoạt?”

Phan Chấn Nam lệnh cho vệ sĩ ấn Phan Đông Minh xuống ghế, ghì thật chặt khiến hắn không giãy ra được. Hai con mắt Phan Đông Minh vẫn đỏ au, mà hắn thì đang phẫn nộ phản kháng, trên mặt hắn vẫn thấm ướt, nhưng ánh mắt tuyệt vọng lúc này lại hung hãn nhìn Phan Chấn Nam. Hắn không động tay được, nhưng miệng hắn thì có thể, hắn biết nhược điểm của Phan Chấn Nam ở đâu nên bắt đầu tuôn một tràng: “Phan Chấn Nam, tôi coi thường anh, anh được thể thiên thời địa lợi nhân hòa nên tôi không tính, hôm nay tôi chịu thiệt, có điều, nếu Mã Hiểu Nhân còn sống, chắc chắn sẽ không ngớt lời tán thưởng. Chị ấy không nhìn lầm anh, Phan Chấn Nam, quả nhiên anh là gã đầy thủ đoạn. Anh bảo họ buông ra, tôi phải lên Hương Sơn thăm Mã Hiểu Nhân, thấp cho chị ấy nén hương, bảo chị ấy trên trời có thiêng thì phù hộ anh, phù hộ cho anh xuống mười tám tầng địa ngục.”

Bỗng nhiên Phan Chấn Nam như bị chôn chân một chỗ, chỉ biết thở hồng hộc, nhưng Phan Đông Minh vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục nói: “Mã Hiểu Nhân ơi Mã Hiểu Nhân, chị chết thật oan uổng, em uất hận thay cho chị, sao chị lại chết cơ chứ? Đáng ra chị phải sống chứ, trời ơi, sao lại là chị cơ chứ, chị không đáng phải chết chút nào, đáng chết là kẻ khác kia, chị chết oan uổng quá, sao trước khi chết chị không suy nghĩ cẩn thận đi, để gã này giày vò mình liệu có đáng không, chị khờ quá!”

Hắn cứ một câu “chết” hai câu “chết” khiến Phan Chấn Nam không thể chịu được nữa, rũ bỏ hình tượng điềm đạm, tao nhã mà tóm lấy vạt áo trước ngực Phan Đông Minh, giáng thẳng một phát tát xuống khiến hắn chao đảo, rồi chỉ vào hắn đang còn nằm gục trên tay vịn ghế, tức tối nói: “Cầm mồm!”

Cô Vương cuống quýt chạy lại, đẩy một tên vệ sĩ bên cạnh ra, vừa khóc vừa gọi: “Phan tiên sinh, sắp...”

Phan Đông Minh bị một phát tát này làm cho văng vắt đầu óc, trước mắt như có ngàn sao bùng sáng, mãi sau mới có thể gượng đứng dậy được, gương mặt tái nhợt giờ đã sưng đỏ nguyên một bên má. Hắn xua tay với thư kí Vương, chúi chúi vệt máu bên khóe miệng, không hề giận mà lại cười: “Ha ha, cái này gọi là gì nhỉ? Thẹn quá hóa giận? Chẳng lẽ tôi nói không đúng à? Mã Hiểu Nhân đáng chết sao? Chị ấy đúng là đồ

ngốc! Còn ngốc hơn cả tôi nữa kìa, lại đi lấy mạng sống ra đùa giỡn. Có khi chị ấy chết tám lần hay mười lần cũng không thể tưởng tượng được mình chết vì tình, mà người ta lại kết hôn với cô gái khác khi xác chị ấy còn chưa lạnh. Ha ha, sự ngốc nghếch này, đổi lại được cái gì? Cho dù lúc đó chị ấy may mắn không chết, nhìn một kẻ vì tiền đồ mà thỏa hiệp như anh, chắc chị ấy cũng sẽ khổ tâm mà chết thôi. Cho nên, chị ấy chết sớm, đỡ phải chịu khổ nhiều.”

Đương nhiên Phan Đông Minh biết, muốn đánh một người, có biện pháp còn hiệu quả hơn những cú đấm. Đấm đá thì trên người ai cũng chỉ có chút đau đớn, chung quy là da thịt phải chịu, nhưng có một biện pháp khác, khiến người ta đau, mà tàn nhẫn hơn còn như xé rách da thịt người đó ra, giẫm đạp lên một nơi yếu đuối nhất. Biện pháp này sẽ đánh bại tâm trí người đó trong chốc lát, ít tổn sức hơn đấm đá rất nhiều, chỉ cần mồm miệng linh hoạt một chút là có thể phá tàn tinh thần người đó rồi. Quả nhiên, lúc này Phan Chấn Nam đã nổi điên, bỗng nhiên anh ta tóm lấy Phan Đông Minh, giờ nắm tay đấm hấn thùm thụp, gần như hét lên: “Tao bảo mày cầm mồm! Cầm mồm! Cầm mồm lại!”

Mỗi cú đấm hạ xuống đều rất tàn nhẫn. Phan Đông Minh choáng váng, nhưng không giãy giụa cũng không đánh trả, hấn thẳm nghĩ, thì ra lại đau đến vậy. Bị anh ta đánh, hấn đau đến mức khoái trá, nhưng lại nghĩ cách để không cảm thấy đau, có lẽ những ý nghĩ này sẽ có tác dụng. Hấn không muốn kết cục này phá vỡ toàn bộ ảo tưởng của hấn, hấn nghĩ cả đời này hấn sẽ không quên được bóng dáng Tạ Kiều chạy vội vã trong đại sảnh sân bay. Cô đi rất vội, rất nhanh, như mũi tên nhỏ lao ra khỏi dây cung, nhưng sao cô lại nghiêm túc đến vậy, mỗi bước đi của cô như mũi dao nhọn đâm vào nơi yếu mềm nhất trong hấn. Hấn đau lòng, đau đầu. Phan Chấn Nam đánh thế nào đi nữa hấn cũng không thấy đau, hấn nghĩ, cứ đánh đi, đánh chết tôi đi, để tôi trả giá cho sự ngu xuẩn của mình đi.

Cô Vương hét toáng lên, định đẩy Phan Chấn Nam ra, nhưng hai gã vệ sĩ kia còn nhanh tay hơn, vội kéo Phan Chấn Nam ra và khuyên nhủ: “Phan tiên sinh, bình tĩnh một chút.”

Chuyện này vốn như một vết thương mưng mủ trong lòng Phan Chấn Nam, nay lại bị em trai chọc vào khiến nó vỡ ra, đau tận xương tủy. Vết thương ấy vốn đã bị loét ra đến ghê người, ngay chính anh ta cũng không thể chịu được, lại càng không thể nhìn vào vết loét ấy, vậy mà em trai anh ta lại chọc nó ra khiến máu me đầm đìa, như một thanh kiếm độc đâm vào tim anh ta. Nhưng lúc này Phan Đông Minh đã hận anh ta đến tận xương tủy, đã phát điên lên, mồm miệng không thể ngừng được, vết máu kéo dài xuống nhưng hấn vẫn cười nói: “Anh mà cũng tức giận hả, anh mà cũng biết đau sao? Căn bản là anh không muốn người khác được hạnh phúc, tại vì anh không có được, tại vì anh đố kỵ, anh đố kỵ khi người khác được hạnh phúc viên mãn, bởi vì anh không được viên mãn thì người khác sao có thể hơn anh. Thật ra, anh chỉ là ngụy quân tử, cố tình ra vẻ đạo mạo, sống mà phải đeo mặt nạ. Tôi thấy anh mới là người bi ai, anh mới là kẻ đáng thương nhất, bởi vì anh trở nên kỳ quặc, từ sau khi Mã Hiểu Nhân chết anh đã kỳ quặc rồi. Không phải là anh vẫn hay vụng trộm ra nghĩa trang à, sao mà phải vụng trộm, đáng lẽ anh phải quang minh chính đại mà đi chứ, nhưng anh không dám, bởi vì Phan Chấn Nam anh là đồ bỏ đi. Người phụ nữ kia thật đáng thương, vì một kẻ bỏ đi mà tìm đến cái chết, mẹ kiếp, quá ngu ngốc.”

Môi Phan Chấn Nam run rẩy, anh ta cảm thấy như toàn bộ máu trong cơ thể đang dồn lên đỉnh đầu, dần phá hủy anh ta. Bàn tay run rẩy của anh ta chỉ vào Phan Đông Minh, ú ớ hồi lâu mới lên tiếng được: “Mày...mày...mày điên rồi, đồ chó điên.”

Phan Đông Minh càng cười to hơn, gật đầu tán thành, “Không sai, đúng là chó điên, anh cắn tôi, tôi cắn lại anh, không phải chó điên thì là gì? Cả hai chúng ta, đều là chó điên.”

Cô nàng Vương ngồi xổm xuống trước mặt Phan Đông Minh, vừa lắc đầu vừa định đưa tay lau vết máu bên môi hấn, “Sếp à, đừng như vậy nữa...”

Phan Đông Minh chặn tay thư kí Vương lại và nói: “Tôi không sao, không chết được đâu, cô yên tâm, chẳng lẽ tôi lại ngu ngốc như Mã Hiểu Nhân mà đi tự tử sao.”

Trong lòng ngực Phan Chấn Nam như có một hồi gió rít, trên khuôn mặt tái mét đã lấm tấm mồ hôi, anh ta run rẩy nói: “Tao hiểu, mày muốn chọc tức tao, muốn hạ nhục tao, tao sẽ không để mày thực hiện được đâu.”

Phan Đông Minh vừa đứng dậy vừa cười ha hả. Một tay vệ sĩ sợ hấn ra tay với Phan Chấn Nam nên tiến lên phía trước chặn hấn lại. Đột nhiên Phan Đông Minh quay mặt ra nhìn anh ta, ánh mắt dữ dần, đến khi

tay vệ sĩ lùi lại thì hấn mới quệt vệt máu bên môi, hất cằm, nhìn Phan Chấn Nam vẫn đang thở hổn hển, ngoài đôi mắt đỏ au ra thì thần sắc vô cùng bình thường, “Đừng tưởng anh đánh tôi vài cái mà tôi đã chịu thua anh, anh còn chưa đủ tư cách. Bắt đầu từ màn đánh đấm này thì võ diễn của anh cũng kết thúc rồi, đến lượt tôi thu hoạch. Nếu không muốn làm đồ bỏ đi thì học cho tốt vào, có điều, cho dù anh muốn học cũng không có cơ hội đâu.”

Phan Đông Minh vỗ vỗ vai thư kí Vương, nói với cô: “Hai ngày nữa tôi đi Thượng Hải, nếu có chuyện gì không giải quyết được thì gọi điện cho tôi.” Cô Vương vừa gật đầu thì Phan Đông Minh bỗng nhỏ giọng nói: “Tra chuyến bay của cô ấy.” Hấn quay đầu, nói với hai tên vệ sĩ: “Thủ trưởng của các người đâu? Đang chuẩn bị đón tiếp tôi ở đâu?”

Vị thủ trưởng kia đương nhiên là đang đợi hấn ở nhà, bởi ông không muốn việc xấu trong nhà lại bị đồn ra ngoài. Vừa về đến nhà, Phan Đông Minh đã bị đưa đến thư phòng của bố hấn. Có lẽ bố hấn cũng mới về, còn chưa thay quần áo, chỉ cởi bỏ cúc áo trên cùng, đứng trước giá sách lật xem một cuốn. Vừa thấy hấn bước vào, ông thong thả đặt quyển sách vào lại vị trí cũ, chỉ vào cửa và nói: “Đóng cửa lại.”

Phan Đông Minh đứng yên không nhúc nhích, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn thấy dáng vẻ đó của hấn, ông càng tức tối hơn, cầm cái chặn giấy hình rồng ghép hổ bằng ngọc ném về phía Phan Đông Minh, sau khi đập vào người hấn liền rơi xuống đất rồi vỡ thành hai mảnh. Lúc này Phan Đông Minh mới đóng cửa lại.

Bà bảo mẫu nhìn thấy tình hình này thì ruột gan rối bời, trộm nháy mắt với ông quản gia mau chóng đi gọi điện cho bà chủ, dù sao cũng phải có người cứu thằng nhóc này. Bố hấn rất nóng tính, xuống tay không hề nhẹ. Trước mắt, chỉ có một người có thể khuyên nhủ, ông cụ thì không được vì đã lớn tuổi nên không chịu được kích động, giờ chỉ có bà chủ là có thể thôi.

Phan Chấn nam đang đứng ở cửa thư phòng nghe ngóng thì chợt nhìn thấy mẹ bước lên với vẻ hoang mang, rối bời. Anh ta sững sốt, tiến lên, nhỏ giọng nói: “Mẹ, sao mẹ lại về, không phải đã nói là đang họp sao ạ?”

“Rốt cuộc là thế nào, con nói ẹ đi.”

“Mẹ, con nói với bố rồi, Đông Tử quá phóng túng...”

“Con đừng nói nữa, di bảo mẫu đã nói hết với mẹ rồi, loại chuyện thế này, sao con không nói trước với mẹ mà lại nói với bố con, hả? Con không biết tính tình ông ấy hả, nóng lên rồi thì thằng ba làm sao đây? Đầu con là đầu heo sao?”

“...”

Thấy mẹ bắt đầu nổi giận, Phan Chấn Nam cũng không dám nói gì nữa, đành phải chỉ vào thư phòng, “Bố không cho ai vào, đợi một lúc nữa thì nói sau ạ.”

Anh ta vừa dứt lời thì tiếng của ông bố từ trong vọng ra, có vẻ rất giận dữ: “Anh nói gì? Lặp lại lần nữa xem!”

“Con làm đúng! Con sai gì chứ?”

“Tôi bảo anh quỳ xuống!”

“Tôi bảo anh quỳ xuống, anh có nghe thấy không?”

“Bố! Dù sao bố cũng phải cho con một lý do chứ, con muốn kết hôn với ai, mọi người dựa vào cái gì mà định đoạt? Con là con người, không phải con rối, con cũng có suy nghĩ, cảm nhận của con. Con trưởng thành rồi bố ạ, không phải thằng trẻ con lên ba mà phải nhờ mọi người chỉ đường cho.”

“Giỏi, giỏi lắm, mày trưởng thành rồi, mày đủ lông đủ cánh rồi phải không? Hối tao dựa vào cái gì à? Dựa vào việc tao là bố mày! Mày có một trăm tuổi thì tao vẫn là bố mày!”

“Con không nói là không phải.”

“Mày, mày, đồ nghiệp chương! Quỳ xuống!”

“Phịch...” Hấn quỳ xuống.

Sau đó là tiếng gió xẹt qua không khí, tiếng xột xoạt của quần áo, cùng với tiếng mắng kèm theo hơi thở hỗn hển của ông bố: “Buông ra!”

Mẹ hấn quỳnh lên, định mở cửa ra thì Phan Chấn Nam lại ngăn cản, “Mẹ, bố đang nổi nóng, mẹ...”

Anh ta còn chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng quát tức giận của bố: “Buông ra!”

Phan Đông Minh ghen ngào nói: “Bố, bố đừng ép con.”

“Buông ra!”

Phan Chấn Nam còn đang thấy kỳ quái thì mẹ đã đẩy anh ta ra, vội vàng mở cửa đi vào. Anh ta theo sau, vừa vào trong liền kinh hãi. Phan Đông Minh đang quỳ dưới đất, hai tay ôm chặt thắt lưng bố. Vừa nghe thấy tiếng mở cửa, hấn liền quay đầu lại. Trên mặt hấn, từ khóe miệng đến mang tai hồng một mảng, đã bắt đầu sưng lên, hai mắt hấn cũng đỏ au. Mẹ vừa thấy vết thương trên mặt hấn đã đau lòng, vừa định kéo hấn lại, thì bất ngờ, Phan Đông Minh đứng bật dậy, nhanh chóng lùi về phía cửa sổ, giơ tay lên ngang đầu. Trong tay hấn lúc này có thêm một thứ, chính là khẩu súng nhỏ bố hấn vẫn hay mang bên mình!

Phan Chấn Nam thấy thế, không khỏi rợn người, lại thì thào nói: “Mày điên rồi...” Ngay lập tức, mẹ hấn hét lên một tiếng, nắc một hơi rồi cả người mềm nhũn ngã về một bên. Anh ta nhanh tay đỡ lấy mẹ. Lúc này ông bố dần mơ hồ đi, ngày hôm nay ông tham gia đại hội thể thao của quân khu Bắc Kinh, lúc Phan Chấn Nam gọi điện, ông vội vàng quay về, cũng chưa kịp cất súng đi. Ông không thể tưởng tượng ra, Phan Đông Minh lại có gan làm vậy. Ông hơi lão đảo, sau đó tựa vào cạnh bàn, ngón tay run rẩy chỉ vào Phan Đông Minh, vừa thở gấp vừa thấp giọng nói: “Mày, mày dám...mày dám...”

Phan Đông Minh đứng yên, thân mình thẳng như một thanh kiếm, ánh mắt sáng ngời như đang điên cuồng xả hết ra những lời khó nói, gương mặt hấn đỏ bừng như một tên điên hết thuốc chữa. Hấn nghe thấy tiếng nói khàn đặc mà có vẻ tuyệt vọng của chính mình, như con thú bị giam cầm, nay biết rõ phía trước là ngọn núi cấm đầy dao nhưng vẫn muốn xông vào một lần, “Là bố ép con! Bố ép con! Mọi người đều ép con!”

“Đông Đông!” Mẹ hấn nằm trong vòng ôm của Phan Chấn Nam, thê lương gọi tên hấn, nước mắt tuôn không ngừng, “Không ai ép con cả, không ai cả, bỏ súng xuống đi, mẹ xin con.”

Lúc này lý trí của bố hấn như chậm hấn đi, bàn tay ông vẫn run rẩy, đôi môi cũng run, “Mày có gan thì...”

“Im miệng!” Bỗng nhiên mẹ hấn bỏ nhào về phía ông, lay người ông như một kẻ điên, “Bảo nó bỏ súng xuống, nếu không, tôi sẽ chết luôn ở đây!”

Hai kẻ điên, trong ngoài làm thành thế gọng kìm. Ông vô cùng khó chịu, nhưng ông không tin Phan Đông Minh có gan. Ông là bố hấn, sao có thể để con dắt mũi chứ, ông khề cấn môi, nói: “Mày có gan thì nổ súng đi.”

Bỗng nhiên bà mẹ ngẩng đầu, mở to đôi mắt đăm lệ nhìn ông với vẻ không thể tin được, thì thào nói: “Ông nói gì?”

Bà quay đầu nhìn về phía con trai. Phan Đông Minh nhắm hai mắt lại, hơi nhúu mày, ngón tay khề dùng sức. Câu “Đừng!” còn chưa buột ra khỏi miệng bà thì một tiếng “Cạch!” vang lên, âm thanh rất nhỏ nhưng qua tai bà lại như tiếng sấm rền giữa ngày trời trong. Bà hít một hơi mạnh rồi nhũn người ngã ra. Bố hấn và Phan Chấn Nam không còn tâm trí để ý đến bà mẹ đang nằm dưới đất, vội vàng chạy lại, một người giật khẩu súng đã mở chốt bảo hiểm, một người giáng mạnh một cái tát khiến Phan Đông Minh ngã nhào xuống đất. Sắc mặt bố hấn tái nhợt, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, run rẩy không nói nên lời. Phan Chấn Nam tóm cổ áo hấn, kéo hấn đứng dậy, đánh giọng hỏi: “Đây là màn biểu diễn của mày?”

Phan Đông Minh lạnh lùng nhìn hấn, không lên tiếng mà dùng khẩu hình nói: “Đồ bỏ đi.”

76. Chương 76

Cô bé gốc à, vất vả lắm mới tìm được em vậy mà em lại bỏ đi...

Đương nhiên Phan Đông Minh không muốn chết. Khẩu súng mà bố vẫn mang bên mình, hấn cũng không biết đã sờ đến bao nhiêu lần. Lúc hấn giả vờ nhắm súng vào đầu, đương nhiên hấn đã kiểm tra xem chốt

bảo hiểm có ở thể an toàn hay không rồi. Hắn cũng sợ súng sẽ nổ, dù đó là khẩu súng loại nhỏ của Thụy Sĩ, hệ thống chốt an toàn đứng vào hạng nhất nhì trong các loại súng, nhưng lúc hắn nổ súng, tim vẫn đập thùm thụp. Nghe thấy một tiếng “cạch” nhỏ mà suýt chút nữa hắn xỉu. Đây không phải là khẩu súng nước hắn hay chơi hồi bé mà là một khẩu súng thật, làm không hắn hơi thì chẳng biết mình sẽ ra sao nữa.

Mặc kệ hiện tại Tạ Kiều đã đến đâu, trước tiên hắn phải giành quyền tự chủ trong hôn nhân về tay mình đã. Phan Chấn Nam là một vết xe đổ, bởi vậy hắn đang đánh cược, cược xem bố mẹ hắn coi trọng mạng hắn hay thân thể của Tạ Kiều hơn. Họ không hài lòng với nàng dâu mà con trai họ muốn cưới, nhưng con không còn, con dâu làm được việc gì nữa. Hiện tại hắn rất sốt ruột muốn biết Tạ Kiều đi đâu. Điện thoại trong túi liên tục rung, nhưng hắn không thể nào nghe được, chỉ có thể lạnh lùng nhìn Phan Chấn Nam.

Phan Chấn Nam nhìn vẻ mặt lạnh te của em trai mà miệng đắng vô cùng. Anh ta hiểu, Phan Đông Minh đang làm loạn lên, hắn đang đấu trí với bố mẹ, đang so thủ đoạn với anh ta, rốt cục thì anh ta cũng hiểu rồi. Đột nhiên mẹ tỉnh dậy, đẩy anh ta ra, ôm ghì lấy Phan Đông Minh, vừa khóc vừa nói: “Đông Đông, con là đứa ngốc sao, có cái gì mà không thể nói với mẹ chứ, mẹ đứng về phía con, con muốn mẹ mất mạng hả, con không muốn mẹ sống nữa có phải không?”

Bố hắn vẫn run rẩy đứng một bên, còn Phan Đông Minh vẫn mang bộ dạng mắt đỏ hoe, ôm mẹ, không nói gì. Đương nhiên hắn biết, lúc này tốt nhất là không nên nói gì, cứ để mọi người tự suy đoán đi. Phan Chấn Nam chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm vào “diễn viên xuất sắc” Phan Đông Minh, chỉ tiếc không thể tặng hắn một chiếc cúp. Mẹ bị hắn làm cho sợ hãi, có lẽ bố cũng bắt đầu thận trọng với hắn đến vài phần. Lúc này, Phan Chấn Nam muốn khóc cũng không ra nước mắt, tại sao hồi trước anh ta không hề nghĩ ra cách này, chỉ biết gân cổ tranh cãi với bố mẹ, thì ra còn có thể như vậy, lấy cái chết ra để ép buộc y như con gái. Như vậy mà cũng được sao?

Mẹ Phan Đông Minh không muốn mọi người vây quanh hắn nên đã đưa hắn về phòng, đỡ hắn nằm lên giường như thể đang săn sóc một đứa trẻ, đắp chăn cho hắn rồi ngồi bên mép giường, nắm lấy tay hắn, vừa nhìn hắn vừa khóc, “Con trai, cho dù trời có sập thì mẹ vẫn chống cho con, nhưng con phải đồng ý với mẹ, tuyệt đối đừng làm chuyện điên rồ gì nữa. Sao con khờ vậy? Con thích con gái nhà nào thì có thể nói với mẹ, hôm nào mẹ sang hỏi cưới cho con. Con trai, con dọa chết mẹ rồi đấy...”

Nghe mẹ nói như vậy, Phan Đông Minh liền muốn cười, nhưng lập tức lại nghĩ đến Tạ Kiều, nhớ đến bóng dáng bỏ đi không ngoảnh đầu lại của cô thì trong lòng như có hàng ngàn viên đá chẹt lại. Sao cô có thể làm như vậy với hắn? Hắn đã nói muốn học cách yêu cô, tại sao cô lại bỏ đi? Hắn biết, là có người ép cô, nhưng cô bé ngốc kia sao lại cam chịu cho người khác sắp đặt chứ? Mới tối hôm qua còn yên ổn, đến hôm nay đã đổi khác, cô đúng là biết giày vò người khác. Cô bé ngốc à, vất vả lắm mới tìm được em vậy mà em lại bỏ đi, tất cả đều tại Phan Chấn Nam! Cứ nghĩ đến việc sẽ không được gặp nhau, hắn vô cùng bức rứt. Lúc này, mẹ hắn cứ xoa xoa mặt hắn như với một đứa trẻ vậy, giọng nói nghẹn ngào: “Con trai, đau không?”

Thấy mẹ bị hắn dọa đến mức này, hắn cũng có chút khó chịu, không nhịn được mà cầm tay bà và nói: “Mẹ, họ ép con.”

Vừa thấy Phan Đông Minh nói những lời này, mẹ hắn chợt căng thẳng, cả người lạnh đi, cuống quýt đỡ hắn: “Con trai, không ai ép con cả, cũng không có ai dám ép con cả, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Anh hai mở kết bảo hiểm của con, lấy hết thông tin riêng tư của con mẹ ạ, có ai làm anh mà như thế không? Con không đắc tội gì với anh ấy, sao anh ấy có thể làm thế với con chứ.”

“Tại sao nó lại mở kết bảo hiểm của con?”

“Mẹ...” Đầu óc Phan Đông Minh đang “vận động” cực nhanh, hắn đang phân tích xem có nên nói chuyện về Tạ Kiều với mẹ hay không, nếu nói thì phải nói thế nào để vừa giữ được thể diện mình lại vừa có thể giải tỏa cho Phan Chấn Nam. Dường như hắn có vẻ khó xử, vầy vầy tay với mẹ, “Mẹ lại đây, con nói thầm với mẹ...”

Mẹ hắn khom người xuống, vừa nghe được một lúc đã cứng đờ người, chỉ chực đứng bật dậy. Bà thật sự không hiểu được người trước mặt mình, không phải bà không biết những chuyện phóng túng con làm bên ngoài, nhưng lúc nào cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, bởi nghĩ dù sao mình cũng hơn chúng đến cả một thế hệ. Con bà lẩn lộn làm ăn, cũng cần tìm một chốn tiêu khiển xả hơi, nhưng sao lại có chuyện hoang

đường như vậy, làm gì không làm lại đi làm chuyện ấy? Loại chuyện ấy, tự bản thân nhớ là được rồi, việc gì phải lưu lại làm kỉ niệm? Còn nữa...đây vốn là chuyện khó nói ra mà.

“Mẹ, con rất nghiêm túc với cô ấy, con lớn như thế này rồi nhưng đây là lần đầu tiên đấy. Nếu mẹ không giúp, con không còn mặt mũi nào mà sống tiếp đâu, cái đó mà truyền ra bên ngoài thì...Mẹ, khi nào nhìn thấy trên tiêu đề báo có tin gièm pha về con, mẹ nhớ nói cho con một tiếng, để con đi thất cổ.”

Mẹ hắn vừa nghe thấy hắn nói vậy thì liền căng thẳng, đứng bật dậy, song lại lo lắng cho hắn nên nhẹ giọng nói: “Đông Đông, con nằm nghỉ đi, một lúc nữa mẹ lại đến thăm con.”

Mẹ vừa đóng cửa phòng lại, Phan Đông Minh liền ngồi dậy, lấy điện thoại gọi cho thư ký Vương, không đợi đối phương lên tiếng hắn đã vội vàng hỏi: “Tra được chuyến bay của cô ấy chưa?”

“...Được rồi ạ.”

“Đi đâu?”

“Anh.”

“Cô...cô nói gì? Ở đâu cơ?”

“Anh.”

Phan Đông Minh ném điện thoại đi, nâng tay tát mình một cái. Hắn còn đang ở đây nói này nói nọ, vậy mà cô đã ra nước ngoài, không phải là Trung Quốc! Không phải Tứ Xuyên! Cô bị người ta đuổi ra nước ngoài!

Hắn từng nghe thư ký của mình nói, ngoài đến Bắc Kinh để học thì Tạ Kiều chưa từng đi đâu, ngay cả Thượng Hải cũng chỉ đến vài lần. Bây giờ, cô một thân một mình bị người ta ép ra nước ngoài. Hắn nhớ là cô chỉ mang theo một chiếc túi xách nhỏ, không có nhiều đồ, cô có mang theo tiền không? Dường như cô chẳng có mấy hứng thú với tiền, lần nào cũng là hắn kiểm tra ví của cô rồi nhét thêm tiền vào. Kiểu này, chắc là cô nàng kia xuống máy bay sẽ đói chết mất. Quả thực, Phan Đông Minh không thể chịu được với suy nghĩ này, hắn lao ra ngoài như một con sư tử đang tức giận, đẩy mạnh cửa thư phòng của bố. Bên trong có bố, mẹ, Phan Chấn Nam, tất cả đều giật mình nhìn hắn. Hắn tiến đến, tóm lấy cổ áo Phan Chấn Nam, hung hăng nói: “Anh là đồ điên! Anh đưa Tạ Kiều sang Anh, phải không? Có phải anh muốn cô ấy chết không? Chết giống Mã Hiểu Nhân phải không? Anh muốn tôi sống trong bị thương cả đời giống anh hả? Có phải không? Đồ điên, tôi giết chết anh, tôi giết chết anh!”

Phan Đông Minh nổi điên, Phan Chấn Nam cũng mộng mị nên bị hắn đấm một cú. Bố hắn phần nộ, tóm Phan Đông Minh lại, lạnh lùng nói: “Còn nổi điên cái gì, không làm tao tức chết lên mày không cam lòng hả?”

Phan Đông Minh thở hổn hển, trên mặt vẫn nguyên vết thương, khóe miệng bị anh đấm giờ đã hơi thâm xanh, hai mắt đỏ au. Bỗng nhiên hắn đẩy bố ra, xoay người chạy ra ngoài, chạy rất nhanh, như con thú đang bị thợ săn truy đuổi, hoảng hốt chạy trốn.

Chỉ mong là còn kịp, hắn muốn bắt chuyến bay tiếp theo sang Anh, chỉ mong là còn kịp.

Xe của bố hắn đỗ ngay ở cửa, viên cảnh vệ còn đang cầm cây phát trần phui phui khiến chiếc xe đen bóng đến chói mắt. Phan Đông Minh lao tới, đẩy viên cảnh vệ ra rồi chui tọt vào xe. Viên cảnh vệ còn chưa kịp biết có chuyện gì xảy ra thì đã chỉ nhìn thấy hai chiếc đèn pha sau xe vụt sáng, nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt anh ta.

Lúc đi đến sân bay, đoạn đường lại bị tắc, đoàn xe ngày càng dài. Phan Đông Minh bị mắc kẹt bên trong nên lại càng sốt ruột, trong đầu hắn chỉ còn suy nghĩ làm thế nào để lên chuyến bay sang Anh, hắn hy vọng Tạ Kiều sẽ vẫn ngơ ngác đứng đợi ở sân bay và để hắn tìm được. Càng nghĩ càng nóng ruột, càng nghĩ càng rối bời, hiện tại bốn phía đều là xe, nhích từng chút một. Phan Đông Minh nôn nóng, không thể chờ được, chỉ sợ chờ nữa sẽ không kịp nên liền mở cửa xe, lách qua kẻ hở giữa các xe rồi chạy như điên. Hắn muốn chạy dọc đoạn cao tốc, trên đường sẽ bắt một chiếc xe, bởi hắn đang vội, đang vội bắt kịp chuyến bay.

Ông trời đúng là không biết chọn thời điểm, vào lúc này mà lại hạ tuyết xuống, trước mắt mờ mịt, nơi nơi đều là màn sương mù trắng xóa, tuyết kèm theo gió tạt vào mặt đến lạnh điếng, cũng rất đau. Nhưng chỗ đau nhất là chân hắn, hắn cảm thấy mình đang đổ mồ hôi, vừa cắn răng kiên trì chạy, vừa cởi bỏ cúc áo

choàng. Gió lạnh lùa vào cổ hắn, thấu qua chiếc áo bên trong rồi như lọt vào tận xương tủy hắn. Hắn vừa lạnh vừa đau, phởn nhức, cổ họng rất buốt, nhưng hắn bất chấp, bởi chỉ sợ không còn kịp nữa.

Chạy đến cao tốc, hắn đã đuối sức. Hắn khom lưng xuống, hai tay chống lên đầu gối, thở hổn hển, hai đùi không ngừng run rẩy, còn có chút buồn nôn, nhưng hắn nghe thấy từ đằng xa có người gọi hắn: “Đồng Tử!”

Hắn ngẩng đầu. Có người ở trên một chiếc xe ngoắc tay với hắn, là Âu Dương, hình như mới từ đoạn đường cao tốc gần sân bay đi về. Lúc này hắn không thể đi nổi nữa, đành vẫy tay với Âu Dương. Âu Dương xuống xe, cười hì hì và hỏi: “Anh giai, đứng đây tạo dáng, định quyến rũ ai chứ?”

Phan Đông Minh xua xua tay, hít sâu một hơi, lấy lại giọng nói trầm ổn, “Trước tiên đừng lảm lời với anh nữa, mau đưa anh ra sân bay.”

Chiếc xe chở Phan Đông Minh bắt đầu lao vun vút trên đoạn đường cao tốc. Lòng hắn như có lửa đốt, chỉ mong chạy kịp đến sân bay. Nhưng lúc đến sân bay, hắn mới phát hiện ra mình không mang theo hộ chiếu. Âu Dương nhìn biểu hiện đờ đẫn của hắn mà bật cười, “Ồi anh giai ơi, anh không nói đùa đấy chứ, như thế này mà anh đòi xuất ngoại ư, đừng đùa với em đi.”

Không có cách nào, hắn đành gọi điện cho thư kí Vương mang hộ chiếu tới.

Lúc Phan Đông Minh đi, Phan Chấn nam vẫn phải ở nhà chịu khổ, vì mẹ đang chỉ trích anh ta: “Chuyện của thằng ba, ai cho anh tự giải quyết, hả? Tôi với bố anh vẫn còn ở đây, anh làm chủ nhà này từ lúc nào?”

“Mẹ, mẹ không biết đâu...”

“Tôi không muốn biết gì hết! Tôi chỉ biết là em trai anh suýt chút nữa thì không còn rồi! Anh ra ngoài cho tôi!”

Phan Chấn Nam thấy vẻ tức giận của mẹ thì đành phải ra khỏi thư phòng, đứng nhìn trân trân trước cửa phòng một lúc lâu, lại trầm nghĩ, con không phải Trư Bát Giới mà bị gương chiếu một cái là mất hình người(?). Vừa định đi, anh ta lại nghe thấy tiếng khóc nức nở của mẹ ở trong phòng, “Ông Phan, hôm nay ông cũng thấy bộ dạng của thằng ba rồi đấy. Ông nói xem, chúng ta sinh con rồi nuôi con lớn để làm gì chứ, chẳng phải chỉ là vì muốn lúc tuổi già được con cháu đê huê sao? Đến tuổi thì chúng ta cũng sẽ xuống mồ, còn có thể quản bọn chúng được bao lâu nữa đâu. Trước kia, hôn sự của thằng cả với thằng hai, chúng ta đều nhúng tay vào khiến bọn nó không được vui, đặc biệt là thằng hai, còn xảy ra chuyện này chuyện kia, tôi cũng chẳng dám nhớ đến nữa...Bây giờ đến lượt thằng ba, nó muốn sao thì cứ để nó làm vậy đi, đến giờ mà vẫn phải kén chọn thông gia hay sao.”

“Thằng nghiệt tử này bị các người chiều hư rồi.”

“Chúng tôi không mặc kệ nó, chẳng lẽ lại thích đánh thì đánh, thích mắng thì mắng như ông sao? Chắc là tôi nợ họ Phan nhà ông thật rồi, nhìn mấy người nhà ông xem, con cũng hơn ba mươi rồi, cũng phải có thể diện của nó, về nhà, ông vẫn đánh như đứa trẻ con, có phải con có chuyện gì thì ông mới vừa ý không?”

“Bà không biết nó làm chuyện hồ đồ gì đâu!”

“Ông muốn nói đến chuyện giữa nó và con bé kia? Tôi biết rồi, nhưng đó là chuyện riêng tư của con, ông làm bố mà lại đi hỏi chuyện đó, không xấu hổ sao? Bọn trẻ bây giờ làm mấy chuyện đó cũng chẳng có gì kỳ lạ cả. Người sống cùng con ông sẽ là con dâu ông, đầu hai thứ tóc rồi mà ông vẫn còn chưa rõ sao?”

“...”

“Tốt xấu gì tôi cũng phải nói với ông, chờ thằng bé về, ông nói chuyện với nó đi, cứ chiều theo ý nó là được rồi.”

“...”

Phan Chấn Nam đứng yên một lúc rồi mới chậm rãi xoay người, bước xuống cầu thang như kẻ mộng du, mang theo nỗi cô đơn và đau khổ. Anh ta nghĩ, có lẽ Đồng Tử nói đúng, anh ta đã thay đổi. Anh ta có thói quen nhớ lại thời gian hạnh phúc trong những đêm dài yên tĩnh, nhưng không ai nói cho anh ta biết cách để có thể quay trở lại, làm thế nào để quay lại. Ngày hôm nay, con đường đã đổi khác, tìm khắp nơi cũng không thấy lối quay về. Lúc tài xế hỏi anh ta muốn đi đâu, bỗng nhiên trong lòng anh ta rất chua xót,

rất đau đớn, anh ta thấp giọng nói: “Đi Hương Sơn.”

77. Chương 77

“Nói với anh ấy, lúc thấy anh ấy trong thung núi, tôi đã tha thứ cho anh ấy rồi, còn nữa, xin lỗi anh ấy.”

Một tuần sau, Phan Đông Minh trở về từ Anh, lúc bước vào cửa nhà đã đứng vào giờ ăn tối. Trong phòng ăn, ngoại trừ hai người phụ nữ ra thì chẳng thấy một bóng đàn ông. Con bé con nhìn thấy hấn đầu tiên, cầm thìa chỉ về phía hấn và gọi, “Chú út!”. Mẹ hấn và cô chị dâu quay đầu lại, vừa thấy Phan Đông Minh đã giật mình sửng sốt. Thần sắc Phan Đông Minh kém đi rất nhiều, trên cằm còn lún phún râu, hình tượng “lăng tử” hoàn toàn biến mất. Mẹ hấn vội vàng đứng dậy đón hấn, “Ba? Mấy hôm nay con đi đâu vậy? Gọi điện thoại con không nghe, cũng không thấy con về, con...”

Phan Đông Minh xua tay, thấp giọng nói: “Mẹ, con mệt quá, cũng buồn ngủ nữa, để con nghỉ một lát rồi hẵng tra hỏi con.” Nói xong hấn đi lên tầng.

Hoa Chi nhìn bà vẫn đứng yên bất động thì bước gần lại và nhỏ giọng gọi: “Mẹ, mẹ cứ ăn cơm trước đi.” Ai ngờ, bà đã rưng rưng, nghẹn giọng nói với cô: “Không biết kiếp trước mẹ gây ra nghiệp chướng gì mà đời này lại gặp phải mấy người nhà họ Phan, có mấy thằng con trai, đứa nào cũng phốt lờ, con nói xem, bọn nó có để tâm đến mẹ không? Mẹ bị bọn nó giày vò lên lên xuống xuống rồi mà bọn nó vẫn không cam lòng hay sao ấy, lúc nào cũng kêu là mẹ nói nhiều. Muốn mẹ không ở đây nữa thì bọn nó mới vui phải không? Nếu thế thì cái nhà này tan từ lâu rồi.”

Mấy ngày nay, đôi lông mày của bà chưa bao giờ được thả lỏng, thành ra, Hoa Chi có chút sốt ruột, kéo bà ngồi xuống ghế rồi nói: “Mẹ ăn cái gì trước đi, con lên xem chú ba thế nào.”

Phòng của Phan Đông Minh được bố trí rất đơn giản, bên ngoài là phòng khách nhỏ thông với phòng tắm. Hoa Chi gõ cửa vài tiếng mà cửa vẫn khép chặt, vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy tiếng nước chảy, lại nhìn thấy đồng quần áo của Phan Đông Minh thì đoán là hấn đang tắm. Cô khom lưng nhặt quần áo lên ghế rồi ngồi xuống, chờ “mỹ nam” ra khỏi phòng tắm.

Rốt cuộc Phan Đông Minh cũng tắm xong, lúc đi ra, vừa thấy Hoa Chi liền hoảng hồn, kéo chặt vạt áo tắm, cau mày nói: “Sao chị lại ở đây? Làm em sợ hết hồn.”

Hoa Chi nhìn xuống cằm hấn, râu đã được cạo sạch sẽ, cô chỉ vào ghế sofa bên cạnh, “Chú ba, chúng ta tâm sự đi.” Thấy hấn không nói gì, cô đành hỏi: “Không được sao?”

Phan Đông Minh vẫn không nói lời nào, trên mặt cũng chẳng có biểu hiện gì, chỉ trầm mặc ngồi trên sofa.

Hoa Chi thở dài, thấy Phan Đông Minh chỉ nhìn chằm chằm xuống sàn nhà thì nhẹ giọng nói: “Chị biết hết cả rồi, chị thay anh hai xin lỗi chú. Nói thế nào thì chuyện này cũng xảy ra rồi, chị có nói gì cũng thế thôi. Anh hai chú nói, anh ấy đã dặn người ở bên đó ra sân bay đón rồi nhưng không thấy cô ấy đâu, cũng đang đi tìm...”

Phan Đông Minh cười lạnh một tiếng: “Lại còn tìm? Chẳng lẽ anh ấy muốn tìm về cho em một xác chết?”

Hoa Chi bị lời của hấn làm cho nghẹn họng, nên chỉ nói nhẹ: “Sao chú lại nghĩ tiêu cực vậy? Nói không chừng, bên đó cô ấy cũng có bạn học...”

“Bạn học? Cô ấy vừa mới tốt nghiệp được vài ngày thôi, mà ở đây cũng chỉ có hai người bạn thân, ở nước ngoài thì có bạn bè gì chứ. Em hỏi này, mấy người bị làm sao vậy? Có thể để em yên ổn một lúc không, em mệt quá rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Hoa Chi thấy bộ dáng mất kiên nhẫn vì mệt mỏi của hấn nên gật đầu, “Được rồi, vậy thì chú nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc, chưa biết chừng ngày mai sẽ có tin tức...ngày mai sẽ tốt lên thôi.”

Phan Đông Minh chậm rãi gạt đầu. Hoa Chi ra ngoài, thuận tay đóng cánh cửa lại, vừa mới bước một bước đã nghe thấy một tiếng vang lớn truyền từ trong phòng ra, chắc chắn là Phan Đông Minh đã ném thứ gì đó.

Trong phòng chỉ bật một bóng đèn nhỏ, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên vật dụng gia đình khiến cả phòng như một bức ảnh cũ, mơ hồ, xám xịt. Phan Đông Minh lấy hộp thuốc lá ra, châm một điếu. Nhìn làn khói nhẹ tuôn ra từ đầu thuốc, dập dềnh tản vào một khoảng không được ánh đèn chiếu tới, hắn lại nhớ tới lời Tạ Kiều thường nói với hắn, “Đừng hút thuốc nữa, không tốt cho sức khỏe của anh.”. Trước nay hắn chưa từng làm chuyện đó, hắn nghĩ, có thằng đàn ông nào mà không hút thuốc đâu, lúc tụ tập bạn bè hay xã giao bàn việc làm ăn thì đều hút một điếu, cho dù mình không hút thì khói của người ta cũng sẽ khiến mình nghiện.

Hắn thở dài, cuối cùng vẫn rụi điếu thuốc đi, cả hộp thuốc cũng nằm gọn trong thùng rác.

Trong phòng khá ấm, hắn rót ỉnh một chút rượu, đứng trước khung cửa sổ uống cạn một hơi, lúc này mới cảm thấy mình đã kiệt sức, hai vai nặng trĩu như gánh hai quả núi. Hắn vén chăn, nằm lên giường, chỉ một lúc đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng hắn ngủ không yên, thường nằm mơ. Căn phòng thực im ắng, trong bóng tối, hắn nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của chính mình, tiếng bước chân. Hắn mệt quá, mệt như sắp chết đi, trong mơ, hắn không dừng lại được, cứ đi, đi mãi, lại cảm thấy hoảng hốt, hình như có ai đó đang khóc, tiếng khóc rất thê lương. Trước mắt hắn là một khoảng tối đen, hắn không nhìn thấy gì cả, chỉ thấy tim đập mạnh liên hồi. Trong lúc mơ màng, hắn cảm giác có người đang kéo tay hắn, rất ấm, như lúc ở Tứ Xuyên Tạ Kiều đã ngồi cạnh giường và nắm lấy tay hắn. Hắn mơ hồ tỉnh lại, dưới ánh đèn mờ mờ có một bóng người, hắn chậm rãi vươn tay ra, khẽ gọi một tiếng: “Kiều Kiều.”

Có người nắm lấy bàn tay đang vươn ra của hắn. Hắn nghe thấy bóng người đó nghẹn ngào nói: “Con trai ngoan, ngủ đi, người con nóng quá. Ngày mai sẽ ổn thôi.”

Thì ra là mẹ, hình như hắn hơi gạt đầu, ú ớ nói: “Vâng, mẹ.” Hắn muốn trở mình nhưng cả người nặng như bị núi đè, trong lúc mơ màng màng, bỗng nhiên hắn rất lạnh. Hắn nhớ tới câu – “Ngày mai sẽ ổn thôi.” của mẹ mà chớp mũi ê ẩm, hốc mắt cay cay. Hắn sợ ngày mai sẽ không ổn chút nào, bởi vì hắn không tìm được Tạ Kiều. Mẹ lại sờ lên vầng trán đầm mồ hôi của hắn, lúc ấy, hắn mới nặng nề thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, mẹ hắn muốn sang thăm hắn. Vừa mở cửa phòng ra, bà đã thấy Phan Đông Minh đang ngồi trên một băng ghế nhỏ, ngây ngẩn nhìn xuống mặt bàn, miệng ngậm một điếu thuốc nhưng lại để mặc cho nó tự tàn khói. Ánh mắt bà hướng theo tầm nhìn của đứa con trai. Trên bàn có một tách trà và một tấm ảnh dựa lên cái tách. Bà không nhìn thấy trong ảnh có gì, chỉ thấy con trai mình duỗi tay ra, cầm tấm ảnh lên cẩn thận ngắm rồi lại cau mày. Bất chợt tàn thuốc rơi lên tấm ảnh khiến Phan Đông Minh hoảng sợ, đứng bật dậy, cuống quýt đưa tay phải bỏ tàn thuốc. Hắn có vẻ ảo não, rụi điếu thuốc vào gạt tàn, rất mạnh tay.

Trong chốc lát hắn lại ngồi xuống, đặt tấm ảnh dựa vào tách trà và ngắm nhìn. Vừa nhìn hắn vừa đưa tay lấy một lọ thuốc, cũng không xem xét gì mà đổ ra đầy những viên thuốc màu trắng. Hành động này của hắn khiến bà sợ hãi, vội vàng đẩy cửa ra và kêu lên: “Đông Đông!”

Phan Đông Minh quay đầu lại, có vẻ hơi sững sốt, cuối cùng cười cười, “Á, mẹ ạ, sao sớm thế mà đã dậy rồi?”

Gần như mẹ hắn lao vào trong, giữ chặt lấy tay hắn, chỉ vào lòng bàn tay đầy thuốc, “Con làm gì đây?”

Phan Đông Minh nhìn chỗ thuốc trong tay rồi nói: “Uống thuốc ạ.”

Hai mắt bà đã hồng hồng, “Sao con cố chấp thế, chẳng lẽ muốn anh hai quỳ xuống con mới để yên ư?”

Phan Đông Minh có chút ngạc nhiên, sau lại nở nụ cười, “Không phải đâu mẹ, chỉ là con không nhìn nên đổ ra hơi nhiều thôi. Cổ họng con hơi đau, uống ít thuốc hạ nhiệt thôi mà.” Nói xong hắn đổ chỗ thuốc thừa vào lọ, rồi cầm cốc nước, ngửa cổ uống thuốc.

Mẹ hắn cảm thấy mình đã biến thành dạng “chim sợ cành cong” nên có chút xấu hổ, lại nhìn tấm ảnh trên bàn thì không kim được liền nói: “Á, ai đây nhỉ?” Nói xong, bà cầm ảnh lên, híp mắt nhìn.

Bộ dạng sa sút tối qua của Phan Đông Minh đã dần mất đi, hắn chỉ vào tấm ảnh, cười hỉ hả, “Mẹ, mẹ xem mắt nhìn của con có được không? Cô gái này xinh chứ?”

Bà nhìn tấm ảnh một lúc mới hơi cong môi và nói: “À, cô bé này, thật sự là...” Tại sao nhìn kiểu gì cũng thấy giống một cô bé thôn quê thế nhỉ, nhưng mấy ngày nay bị đứa con trai này dọa cho sợ chết khiếp rồi nên bà cũng không dám nói lời khó nghe, “Đúng là rất xinh.”

“Thấy chưa.” Phan Đông Minh lấy tấm ảnh lại, cẩn thận nhét vào ví tiền rồi ôm vai mẹ và nói: “Không xinh mà lại có thể lọt vào mắt con trai mẹ hay sao.”

Bà không dám nói tiếp về đề tài kia, vất vả lắm mới thấy được vẻ rạng rỡ của con. Thật ra, Phan Đông Minh rất giống bố hần thời trẻ, khi cười cũng có một chiếc lúm đồng tiền trên má, nhìn rất đẹp trai nhưng lại dễ dàng hóa lạnh lùng. Tâm trạng bà cũng thoải mái được đôi phần, bà sờ sờ mặt hần và nói: “Dì vú đã ninh cháo bằng nồi tử sa cả đêm rồi, nói là con thích lắm đấy, nhanh lên.”

Xuống đến phòng ăn ở tầng dưới, mấy người trong nhà đều đã ngồi nghiêm chỉnh, ngay cả ông bố vốn ít ăn sáng ở nhà cũng đang đọc báo. Hần ngồi xuống, bà bảo mẫu liền múc cho hần một bát cháo thơm lừng, cười tủm tỉm và nói: “Nhịn cả đêm rồi, cháu ăn thử đi.”

Phan Đông Minh cầm thìa, nhìn mẹ và nói: “Ông nội đâu ạ, sao không thấy?”

Mẹ hần còn chưa kịp nói thì bố hần đã lên tiếng, nhưng không ngừng đầu, “Ông cùng mấy người bạn đi ăn giỗ một chiến hữu, sáng sớm nay đã ra nghĩa trang liệt sĩ rồi.”

Phan Đông Minh sờ sờ mũi, “Ồ” một tiếng. Ăn sáng xong, hần lại định đi, mẹ hần giận tím mặt, quát: “Tối qua còn sốt, sao giờ lại định đi đâu hả?”

“Con đã hẹn với La Hạo bàn chuyện lô đất trong nội thành rồi, con phải đến công ty.”

Lúc Hoa Chi đeo balo lên vai cho con gái ở cửa, có nghe thấy chồng nói: “Vừa hay anh cũng phải đi, chú ngồi xe anh này.”

Ngay lập tức, giọng nói bất cần của Phan Đông Minh vang lên: “Ấy chết, anh nói chuyện với tôi sao? Tôi không phải người không biết xấu hổ, không biết thứ bậc, đừng để người khác nhìn thấy không lại làm mất danh dự của anh, tôi đi taxi là được rồi.”

Suýt chút nữa thì Hoa Chi phì cười, lúc ra khỏi cửa chỉ thấy chồng mình đang dài mặt đứng trước cửa xe, chờ con gái hôn một cái lên má rồi mới lên xe.

Hoa Chi tự mình lái xe đưa con gái đi, thấy Phan Đông Minh đang đi bộ đến thì gọi với lại, hạ cửa kính xe xuống, “Ông chủ lớn định ngồi taxi thật sao?”

Phan Đông Minh dừng lại, nhìn trạm gác ở phía tít xa thì nói: “Em không đại gì mà ngồi taxi, đưa em ra cổng lớn đi, tài xế của em đang chờ.”

Đội hần lên xe, Hoa Chi mới nói: “Chú ba, định ghi hận với anh hai chứ thật à?”

Phan Đông Minh nghịch nghịch cái mũ nhưng của con bé con, bất mãn nói: “Em bảo này, đừng đề cập đến chuyện này nữa, còn nhắc đến là em cho chị biết tay đấy.”

Hoa Chi bật cười, “Thằng bé đáng thương này.”

Đến công ty, Phan Đông Minh lại trở nên bận rộn, hết hợp lại sắp xếp các bộ phận. Bình thường, thư ký Vương vốn luôn bất an, chỉ sợ làm gì sai sót, nhưng hôm nay, cân nhắc hồi lâu cũng quyết định ôm đồng tài liệu về lô đất trong nội thành, gõ cửa vào. Phan Đông Minh đang vui đầu ký văn kiện, chẳng buồn ngẩng đầu lên mà hỏi: “Có chuyện gì?”

Cô Vương ngồi trên chiếc ghế trước bàn làm việc, đặt một đồng tài liệu lớn lên bàn, cuối cùng vẫn không đi mà ngồi im tại chỗ. Phan Đông Minh vừa viết vừa nói: “Được rồi, tôi biết rồi...”

Cô Vương lấp bắp nói: “Còn có một việc...là...”

Phan Đông Minh vẫn không ngừng đầu, “Là chuyện gì?”

“Hôm đó, cô Tạ, muốn tôi nói với anh...” Quả nhiên Phan Đông Minh dừng lại, nhìn chằm chằm vào ngòi bút trong tay, chờ lời nói tiếp theo của cô. Một lúc lâu sau mà vẫn không thấy cô nói gì, hần mới ngẩng đầu nhìn. Biểu hiện trên mặt cô Vương rất kì lạ, như thể đang cố gắng nhớ ra điều gì đó, lại như đang không

biết nên nói thế nào. Tim Phan Đông Minh đang đập thùm thụp, nhưng hắn lại cố chấp không chịu hỏi. Cô Vương chần chờ mãi lâu rồi mới nói: “Cô ấy bảo, “Nói với anh ấy, lúc thấy anh ấy trong thung núi, tôi đã tha thứ cho anh ấy rồi, còn nữa, xin lỗi anh ấy.” ”

Phan Đông Minh vẫn duy trì một tư thế, vẫn nhìn cô, nhưng ánh mắt thì như xuyên qua người cô rồi phiêu diêu ở một chốn hư vô. Thấy hắn như vậy, cô Vương biết điều liền đứng dậy, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, sững sốt rất lâu. Cô cố nhớ lại biểu hiện của Tạ Kiều lúc ở sân bay, cô nghĩ chắc rằng mình sẽ không quên được. Cô gái kia có gương mặt tái nhợt, lúc đi, hai mắt nhắm lẹ, cả người nhìn yếu ớt như bông cúc tàn giữa trời đông, gầy gò, mỏng manh, như thể một người giấy mà gió có thể thổi bay bất cứ lúc nào. Nhớ lại dáng vẻ đau khổ lúc ấy của ông chủ, cô liền thở dài, lại phát hiện ra mình để quên một ít tài liệu trên bàn làm việc của sếp. Cô mơ mơ hồ hồ, không gõ cửa mà đã đẩy cửa ra luôn, ngay lập tức nhìn thấy ông chủ đang gục trên bàn làm việc, chôn mặt vào giữa hai khuỷu tay, đôi vai run lên, hình như đang khóc.

Thư kí Vương vội đóng cửa lại, tim đập rộn ràng. Cô làm việc cho ông chủ đã lâu nhưng chưa từng thấy như vậy, thậm chí còn không dám tưởng tượng đến. Một vị sếp đỉnh đạc, oai phong, vậy mà cũng có một mặt yếu đuối đến thế.

Phan Đông Minh đã có cuộc hẹn với La Hạo vào giữa trưa tại một nhà hàng ở ngoại ô. La Hạo đến trước hắn, thấy người phục vụ dẫn Phan Đông Minh vào phòng vip, anh liền đứng lên. Phan Đông Minh tươi cười, ôm lấy anh, tỏ vẻ thân thiết vô cùng, “Chuột, lâu lắm không gặp, chắc chờ sốt ruột quá rồi hả?”

La Hạo cười, châm cho hắn một điếu thuốc, “Em cũng mới đến.” Phan Đông Minh xua tay, chỉ vào cổ mình, “Viêm họng, đau quá.”

Phan Đông Minh nhìn một bàn đầy thức ăn rồi nói: “Hôm nay có mỗi hai anh em, sao gọi nhiều đồ ăn thế này làm gì cho lãng phí ra.”

La Hạo kéo hắn ngồi xuống, “Đừng nói chuyện lãng phí, đã lâu lắm rồi chúng ta mới cùng ăn một bữa tử tế.”

“Ừ, đều bận cả mà.” Hắn gật gật đầu, lại trực tiếp hỏi: “Lô đất ở nội thành không phải là do anh cậu phụ trách à, sao lại là cậu?”

“Đợt trước chính phủ có thông báo, giới hạn kiến trúc cao tầng trong nội thành. Mười khối đất em lấy về, giờ đúng là phiền phức, thế nên cãi nhau với em một trận. Giờ em ôm cả, nóng bỏng như khoai lang nướng.”

Phan Đông Minh gật gù, “Tay La Kiện đúng là một con cáo già, không đáng tin, cậu làm tôi đầy cho anh ta bao nhiêu năm như vậy đúng là chịu thiệt. Chuột, nếu đã tính ra làm riêng, một mình liệu có cạnh tranh được với những người khác không?”

La Hạo cười cười, châm một điếu thuốc rồi nói: “Tình hình của em mà anh còn không biết sao?”

Phan Đông Minh cười, dựa lưng vào thành ghế, nói: “Anh có một đề nghị, cậu cứ nghe hết cái đã, rồi có thể nào thì quyết định sau, mà vấn đề giới hạn nhà cao tầng cũng được giải quyết.”

“Anh cứ nói đi.”

“Cậu ra khỏi công ty của La Kiện, tự đăng kí riêng, anh sẽ hỗ trợ kinh phí, như vậy, mười mảnh đất của cậu với lô đất trong nội thành của anh sẽ giải quyết được vấn đề giới hạn nhà cao tầng, chúng ta bắt tay làm một khu nhà xa hoa nhất Bắc Kinh. Cậu thấy thế nào?”

La Hạo vừa nghe thấy thế liền nở nụ cười, “Anh giai à, anh nói đùa với thằng em đấy ư? Đối với em mà nói thì đó đúng là cái bánh từ trời rơi xuống, nhưng với anh, như thế chẳng phải là lỗ vốn hay sao?”

Phan Đông Minh nhìn La Hạo một lúc lâu mà không nói gì, cuối cùng chỉ cười, “Anh biết cậu không tin, anh cũng không tin. Anh biết có rất nhiều người chửi sau lưng rằng anh là thằng gian manh, chắc cậu cũng sợ bị anh gài một vố, đúng không?”

La Hạo cười xùy một tiếng, lườm hắn: “Anh nói cái gì đấy!”

Phan Đông Minh cười, đan mười ngón tay vào nhau, đặt trên bàn, ánh mắt nhìn La Hạo sâu xa không lường được. Hắn nói: “Nếu cậu không sợ anh gài cậu, cậu sẽ chẳng nghi ngờ. Anh bạn à, nếu lỗ vốn thì anh sẽ

không làm, nếu làm, đương nhiên sẽ kiếm được không ít. Cứ hợp tác với anh đi, cậu không thiệt đâu.”

La Hạo nhìn Phan Đông Minh với vẻ hoài nghi, “Anh nói thật chứ?”

Phan Đông Minh cười, duỗi tay ra, “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

78. Chương 78

Hắn trả hết những món nợ nghiệt ngã, liệu có thể đến tới bờ niết bàn?

“Không thể nào!”

Trong văn phòng của La Hạo, Ninh Tiêu Nhã cau mày với vẻ không tin. Cô không tin Phan Đông Minh lại tốt bụng đến thế, quá tốt bụng, nếu thế thì đúng là lấy tiền thả sông. Tuy rằng cô và Phan Đông Minh cũng có qua lại, nhưng cô đã nghe nhiều người nói về hắn rồi, hắn là một thương nhân rất có thủ đoạn trong giới bất động sản, con hùm quyền uy... Hơn nữa, có người còn nói hắn “không nhận lộc thân”, hình dung về hắn chẳng khác mấy so với súc sinh. Một người như vậy mà lại có thể đem tiền ra cho người khác chơi ư? Thật lạ đời!

Thấy La Hạo ngồi yên không hé răng, Ninh Tiêu Nhã lại lẩm bẩm: “Nhìn vào con người không nhìn lại đi nhìn mí mắt! Khoảng cách giữa người đó với anh, có bản tâm đại bác cũng chẳng đến, lại thêm chuyện chưa bao giờ chắc chắn điều gì, xem ra chỉ là đối một thủ đoạn khác để chặn miệng anh thôi. Không phải là sẽ không bán mảnh đất đó sao? Anh tin anh ta ư? Sớm bỏ ý nghĩ đấy đi.”

La Hạo vẫn không nói lời nào, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, cũng lẩm bẩm: “Không đâu, không phải đâu.”

“Không phải là em đa nghi, nhưng anh ta là người tốt sao? Nghe đi ngóng lại, xem người trong giới đánh giá anh ta thế nào đi anh! Anh ta mà lại gấp gáp tạo cơ hội tốt cho anh thế sao? Em không tin đâu.”

Đang nói chuyện, điện thoại nội tuyến bỗng đổ chuông, La Hạo tiện tay bấm nút, thư ký nói: “La tiên sinh, công ty Hằng Cơ của Phan tiên sinh hẹn gặp anh, khoảng hai mươi phút nữa sẽ đến. Lịch trình của anh đã kín rồi, có hoãn lại không ạ?”

“Không, toàn bộ lịch trình hôm nay của tôi hủy bỏ, nếu Phan tiên sinh đến thì mời vào văn phòng.”

Ninh Tiêu Nhã nói với vẻ hoài nghi: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, như tà ấy, không biết anh ta đến làm gì nữa.”

La Hạo đứng dậy, cười cười: “Nói không chừng, người ta đến đưa tiền.”

Ninh Tiêu Nhã cười xùy một tiếng: “Khiếp, nóng sốt nhỉ!”

Lúc Phan Đông Minh đến, La Hạo và Ninh Tiêu Nhã đã đứng chờ ở cửa thang máy. Ai ngờ, thang máy vừa mở ra, bên trong ngoài Phan Đông Minh và thư ký Vương thì còn có hai người đàn ông mặc âu phục đứng sau hắn. Đó là luật sư của Phan Đông Minh và chuyên viên phân tích thị trường. Phan Đông Minh mỉm cười, bắt tay cùng anh: “Không hẹn trước mà đến đường đột thế này rồi. Chiều nay tôi phải đi Thượng Hải, muốn nói chuyện với hai người trước khi đi, lúc này đến vẫn không muộn chứ, không biết La tiên sinh có thể tiếp không?”

Đối với vẻ hài hước của Phan Đông Minh, phản ứng của La Hạo chính là kéo hắn vào văn phòng, vừa đi vừa nói chuyện: “Biết anh đại giá quang lâm, buổi gặp với Bush em còn phải hủy, anh nói xem có thể tiếp không?”

Hai người cười sang sảng bước vào văn phòng. Phan Đông Minh vừa ngồi xuống đã đi thẳng vào vấn đề: “Đề nghị hôm qua anh nói, cậu nghĩ thế nào?”

La Hạo nở nụ cười méo xệch: “Phan tiên sinh à, đăng kí lập công ty không phải trong chốc lát là xong. Còn nữa, công việc với bên La Kiện còn chưa thương thảo xong, anh phải cho em thời gian chứ.”

Cổ vấn pháp luật của Phan Đông Minh đứng lên, lấy trong bao giấy công văn một xấp tài liệu, nói với La Hạo: “La tiên sinh, Phan tiên sinh rất có thành ý hợp tác với anh, vì hạng mục này mà Phan tiên sinh đã yêu cầu chúng tôi soạn kế hoạch suốt đêm đây, có hai phần, anh cứ từ từ xem. Anh cũng biết đấy, những công ty muốn hợp tác với Hằng Cơ rất nhiều, mà Phan tiên sinh lại chỉ chọn bắt tay với anh, thành ý có thiện chí như vậy mà anh còn nghi ngờ gì nữa?”

Phan Đông Minh cười vang: “Cậu ta ấy à, sợ tôi thần kinh nên lấy tiền đánh cậu ta.”

La Hạo vội xua tay, “Không không, em không nghi ngờ, chẳng qua là bị một đỉnh bạc khổng lồ rơi trúng đầu nên hơi hồ đồ, còn chưa hoàn hồn lại được.”

Phan Đông Minh đứng dậy, bắt tay với La Hạo, khẩu khí rất nghiêm túc: “La Hạo, từ nhỏ đến lớn chúng ta cũng coi như là hiểu nhau, hơn nữa trong chốn làm ăn, anh cũng gặp chuyện này chuyện kia, nhưng riêng anh thì nhất ngôn cửu đỉnh.”

Lời nói chắc nịch, lại tự dưng được người ta đưa tiền tới, La Hạo còn có thể nói được gì, tuy rằng anh không hiểu lắm về chuyện làm ăn của Phan Đông Minh. Rõ ràng là lô đất đó có thể đem lại cho hắn một khoản lớn nhưng hắn lại vô duyên vô cớ giúp đỡ anh, vừa làm cho anh bớt được một khoản kén xù với ngân hàng, vừa cho anh mượn danh nghĩa Hằng Cơ để phô trương thanh thế. Đây không phải là đỉnh bạc trên trời rơi xuống thì là gì?

Phan Đông Minh kiên quyết không cho La Hạo đi tiễn hắn, cuối cùng La Hạo đành phải bảo Ninh Tiêu Nhã đưa hắn đi. Bước ra khỏi đại sảnh, ngoài cửa đã có mấy chiếc xe đang chờ. Lúc Phan Đông Minh lên xe, Ninh Tiêu Nhã bỗng nói: “Anh ba”. Phan Đông Minh ngoảnh lại, Ninh Tiêu Nhã nói: “Anh ba, tuy rằng em không biết anh làm như vậy là có ý gì, nhưng vẫn muốn cảm ơn anh.”

Phan Đông Minh trầm mặc một hồi lâu rồi mới cười và nói một câu như của một vị sư, khiến Ninh Tiêu Nhã mơ hồ: “Tiểu tứ, em có biết “ba la mật đa” là gì không?”

Phan Đông Minh ngồi vào xe rồi rời đi. Ninh Tiêu Nhã xoa xoa mũi rồi trở lại văn phòng La Hạo. La Hạo đang cẩn thận xem chỗ tài liệu của Phan Đông Minh, tâm tình đang rất hưng phấn. Kế hoạch của Phan Đông Minh rất tỉ mỉ, khiến La Hạo đã bắt đầu tưởng tượng đến viễn cảnh tươi sáng. Ninh Tiêu Nhã không hé răng nửa lời, ngồi xuống trước màn hình máy tính. Tâm tình La Hạo đang rất tốt, anh đặt tài liệu xuống, bước đến gần và nói: “Xem gì đấy?”

Ninh Tiêu Nhã hơi suy nghĩ, chỉ vào màn hình và nói: “La Hạo, anh có biết “ba la mật đa” có nghĩa là gì không?”

La Hạo nở nụ cười: “Em không có việc gì làm, định chơi thiên với anh hả?”

Ninh Tiêu Nhã lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Vừa rồi anh ba hỏi em, có biết “ba la mật đa” là gì không.”

La Hạo nhìn Ninh Tiêu Nhã đang cố tìm câu trả lời, nhẹ nhàng lên tiếng: “Ba la mật đa nghĩa là “độ”, tức là đưa qua sông, qua khỏi bờ của cõi sinh tử để đến bờ niết bàn. Điều này chỉ ra rằng, trong tam giới chúng sinh, bởi tà niệm tà tâm mà tạo nghiệp, cho nên không thể luân hồi. Nghiệp tạo thân, tà tâm tạo nghiệp, người tạo nghiệp sẽ gặp trái đắng trong cõi nhân sinh, cho nên ra đời lại gặp quả báo khổ đau, trừ phi tu tâm tích đức, nếu không chẳng bao giờ dừng lại được, mãi mãi chìm trong biển sầu muộn...Chuyện này...” La Hạo thì thào nói: “Đúng là, rối tinh rối mù.”

Tối nay Dương Quần làm chủ, mở tiệc chiêu đãi bạn bè khắp nơi, bởi vì anh lại mới ngoắc được một cô em xinh đẹp. Lúc anh gọi điện cho La Hạo, họ đã đến câu lạc bộ rồi. Dương Quần uống rất nhiều, ngồi bên cạnh quây bar náo nhiệt, dựa vào người Tân Thiệu, “Phan Đông Tử cũng đến Thượng Hải rồi, cậu làm nô tài cho người ta, sao còn chưa đi theo hả?”

Tân Thiệu nhìn cô gái đang uống trà sữa ở bên cạnh, nói: “Hứ, mình bảo này, có phải cậu nhận nhầm người không, em gái của cậu đang ở bên kia kia.”

“Dùng quần mình đang căng lắm đây.”

Tân Thiệu bật cười, “Cậu có thể đừng thô bỉ như thế được không, người ta chỉ là một cô bé thôi đấy, lúc nói chuyện chú ý một tẹo đi.”

Dương Quần quay đầu nhìn cô gái vẫn im lặng lại chỉ mỉm cười từ nãy giờ, mãi sau mới nói: “Này, về mặt gì đấy, hả? Mình quen cậu sao?... Nói nhỏ thôi, sao không học tập Tạ Kiều đi, phải thuần khiết, dịu dàng.”

Tân Thiếu đẩy anh ra, “Ông bạn say à?”

Dương Quần cười hì hì, lại sấn đến ôm anh, “Chắc cậu cũng nghe nói rồi, Phan Đông Tử cầm súng dí vào đầu. Nhưng, nhưng còn Tạ Kiều...giờ mình cũng không gặp Tạ Kiều.”

Tân Thiếu nhăn nhó nhìn về La Hạo ở phía sau, chỉ nghe chứ không lên tiếng, anh vội véo Dương Quần một cái. Dương Quần phản ứng chậm chạp, chụp lấy tay anh rồi chỉ thẳng vào mắt, “Còn véo nữa là mình đâm cậu đấy.”

Tân Thiếu bĩu môi với anh một cái, Dương Quần mới quay đầu lại, vừa thấy La Hạo nhảy xuống từ chiếc ghế chân cao thì vội nhả nói cười: “Anh bạn, đến muộn nhá, phạt anh một chai XO, mau uống đi.”

La Hạo cười, để mặc anh ôm đến cạnh quầy bar. Dương Quần kéo cô gái bên cạnh đến, nói với La Hạo: “Giới thiệu một chút, em gái này học Ngoại ngữ Bắc Kinh, là đàn em của em, tên là gì nhỉ?”

Cô gái gật đầu, cười với La Hạo, “Chào anh, em tên là Vương Bình.”

“Đúng đúng, Vương Bình, đây là bạn anh, em gọi là “anh” giống anh là được rồi.”

La Hạo mở to mắt nhìn Vương Bình, cũng hơi gật đầu nhưng không nói gì, trong lòng thì hơi chộn rộn. Vương Bình có mái tóc rất dài, khuôn mặt trái xoan trắng trẻo, hơi gầy, dong dỏng cao, thấp thoáng có dáng dấp của Tạ Kiều trước kia, chỉ có điều, khuôn mặt có trang điểm.

Dương Quần buông Vương Bình ra và nói: “Mấy anh em anh còn có chuyện phải nói, tạm thời không tiện, em ra chơi trước đi.”

Wương Bình gật đầu, đi vào sàn nhảy.

Lúc này La Hạo mới lên tiếng: “Vừa rồi cậu nói Đông Tử làm sao cơ?”

Dương Quần xoa xoa mặt, “Tạo phản, nhưng chắc Tạ Kiều cũng khổ rồi.”

Mấy người đều bắt đầu rơi vào trầm mặc, La Hạo uống vài ly rượu rồi lại hỏi: “Tạ Kiều làm sao?”

Dương Quần cúi đầu, nhìn chằm chằm vào ly rượu trước mặt. Tân Thiếu tiếp lời: “Haiz, còn gì ngoài chuyện kia nữa. Quan hệ của Đông Tử với Tạ Kiều bị phát hiện, thế là bị anh hai Phan chơi quy tắc ngầm.”

“Quy tắc ngầm?”

“Thì...thì...hình như là...cầm tiền bỏ đi...”

Tân Thiếu còn chưa nói xong, Dương Quần đã chồm dậy, tóm lấy cổ áo anh, quát lên; “Tạ Kiều không phải loại người như vậy! Cậu mà còn luyên thuyên là mình đánh cậu đấy.”

Tân Thiếu đẩy Dương Quần ra, cũng buồn bực, “Không phải là mình luyên thuyên, mình cũng tìm người dò hỏi, là nghe người khác nói thôi.”

La Hạo hít một hơi thuốc rồi hỏi: “Cậu dò hỏi ai?”

“Em có thằng bạn làm ở chỗ anh hai Phan, cũng chỉ muốn nhờ nó hỏi hộ một câu, câu trả lời là như thế đấy, em không thêm mắm thêm muối đâu, có điều em cũng không tin.”

La Hạo trầm mặc rất lâu rồi mới nói: “Hỏi bạn cậu xem hai ngày tới có rảnh không, mời cậu ta đến.”

Cùng lúc đó, ở Thượng Hải, Phan Đông Minh đứng trước khung cửa sổ của một tòa nhà cao tầng, lẳng lặng uống rượu và quan sát cảnh đêm giữa chốn phồn hoa. Nơi này còn náo nhiệt hơn cả Bắc Kinh, đầy tiếng ồn ã, khắp nơi là cao ốc. Thật ra, hắn lại thích Bắc Kinh hơn, mặc dù hơi bụi bặm một chút, nhưng nơi nào cũng mang hơi thở của lịch sử, lại có sức sống của thời đại mới, không giống nơi này, khiến người ta luôn có cảm giác lạnh lẽo. Hắn từng có ý nghĩ đưa Tạ Kiều đến đây, thậm chí hắn đã lên kế hoạch ỳnh và Tạ Kiều. Nhưng hiện tại, cô đang một thân một mình ở nơi nào, hắn chỉ có thể cô đơn ngơ ngẩn trước khung cửa sổ lạnh tanh.

Chiếc điện thoại trên mặt bàn ở phía sau bỗng nhiên rung lên, hắn quay lại cầm lấy, nhìn dây số rồi nhận máy. Là Viên Lệ Lệ, giọng nói của cô còn dễ nghe hơn lúc trên tivi, dịu dàng lại trong trẻo, lúc nói với hắn luôn kéo dài âm cuối, ai nghe thấy cũng phải nhận nhạo. Trong điện thoại, cô nàng nói muốn tâm sự với hắn, rằng đã bao lâu không gặp hắn, rằng cô nhớ hắn thế nào, còn nói với hắn câu “Em yêu anh!”. Phan Đông Minh chỉ khẽ cười lạnh hai tiếng nhưng không có ý định phá hỏng ảo tưởng của cô nàng. Không biết là cô nàng uống say hay thực sự nhớ hắn nhưng hắn nghe mà thấy phiền.

Không đợi cô nàng nói xong, Phan Đông Minh liền dập máy, ném lên cửa sổ. Hắn cũng nhớ, cũng muốn, cũng đang nghĩ đến một người con gái. Hiện tại hắn cũng yêu, rất yêu, nhưng lại không có cơ hội nói cho cô nghe ba chữ đó. Trước đây từng có nhiều cô gái nói “Em yêu anh!” với hắn, nhưng hắn thì không, ngoại trừ mẹ ra, hắn chẳng yêu một người phụ nữ nào, hắn chỉ nói là “thích”. Chữ “thích” lúc nào cũng trực sẵn bên miệng, “anh thích em” thế này, “anh thích em” thế kia, nó dễ nói ra như thể cách hắn nói “Ê!” vậy.

Giờ thì hắn hiểu, thì ra yêu chính là cảm giác đau tận xương tủy, như người bệnh đang giãy giụa tìm phương thuốc quý. Nhớ tới Tạ Kiều, hắn lại nhớ đến từng chuyện đã làm cùng cô, nhớ lại quãng thời gian hắn và cô ở tại Tứ Xuyên, nhưng càng nhớ lại chỉ càng đau mà thôi. Tim hắn bắt đầu rần lên cảm giác khó chịu, nỗi đau nhói khó tả cứ lan từ tim đến tứ chi, tựa như có hàng ngàn sợi tơ đen kịt của màn đêm bủa vây lấy hắn, thật nặng nề, thật nhức nhối. Hắn biết mình đã làm nhiều chuyện quá đáng với Tạ Kiều, hắn nhớ tới lời kinh Phật cô đã từng nói. Đến một ngày kia, hắn mới suy nghĩ thấu đáo về nó, hắn trả hết những món nợ nghiệt ngã, liệu có thể đến tới bờ niết bàn?

79. Chương 79

...cậu biết vì sao cậu luôn không theo kịp tôi không? Bởi vì cậu không quả quyết...

Lúc La Hạo đến Thượng Hải, Phan Đông Minh còn đang họp, cùng Giang Đào thảo luận vấn đề hợp tác xây dựng khu biệt thự ở Phố Đông. Đang họp được nửa chừng thì chợt nghe thấy tiếng ồn ngoài cửa, lại có tiếng ngăn cản của thư ký, “Thưa anh, sếp tổng đang họp, anh không thể...” Lời nói còn chưa dứt, cửa phòng họp đã bị đẩy ra đánh “rầm” một cái, cả mấy chục con mắt trong phòng đổ dồn về phía người vừa vào. Người vừa đến chẳng những hùng hổ dữ tợn, mà còn như đang tìm người để liều mạng.

Cả Giang Đào và Phan Đông Minh đều kinh ngạc đứng dậy. Người đến là La Hạo. Phan Đông Minh hỏi: “La Hạo? Sao cậu lại đến đây?”

La Hạo trầm mặt, bước nhanh đến, không nói năng gì đã đâm Phan Đông Minh một cú. Phan Đông Minh vốn còn đang bất ngờ khi La Hạo đột ngột xuất hiện ở phòng họp nên không đề phòng được cú đâm của La Hạo, chỉ theo phản xạ mà ngã đầu về phía sau nhưng cảm vẫn dính đánh. Hắn còn chưa kịp phản ứng lại thì La Hạo đã ghì hắn xuống đất, đập người vào một cái ghế bên cạnh. Cảnh tượng này khiến mọi người đều vô cùng kinh hãi, đến lúc định thần lại thì ào ào chạy đến. Giang Đào vội vàng ôm lấy thắt lưng La Hạo, lớn tiếng nói: “La Hạo, cậu điên rồi! Cậu làm gì đấy?”

Hai mắt La Hạo đỏ ngầu, dường như anh không hề quan tâm, chỉ tóm lấy cổ áo Phan Đông Minh, giơ tay lên định đâm hắn tiếp. Thế nhưng, đột nhiên có một bàn tay tóm chặt lấy cổ tay anh, Giang Đào cũng ôm lấy anh, lôi ra. La Hạo nhìn mấy người vừa xông tới giúp Phan Đông Minh thì quát lên: “Phan Đông Minh, tôi thật không ngờ anh lại dè dặt đến thế! Lại đi dùng thủ đoạn đó với một cô gái, đồ súc sinh, mẹ kiếp, anh là đồ súc sinh!”

Phan Đông Minh được nâng dậy, bảo vệ đã nhanh chóng xông từ ngoài cửa vào, còn có người định gọi điện thoại báo cảnh sát. Nghe La Hạo mắng như vậy, Phan Đông Minh đã hiểu được. Cú đâm lên mặt hắn không ăn nhằm gì, nhưng cú đập lưng vào thành ghế thì đang đau đớn vô cùng, hắn tái mặt, ngăn bảo vệ lại rồi nói với mấy người quản lý: “Mọi người ra ngoài đi, tôi muốn nói chuyện riêng với người này.”

“Phan tiên sinh.” Luật sư của hắn nghiêm túc nói: “Hành vi của anh ta có thể quy thành tội xâm hại thân thể anh, chúng ta có quyền...”

“Đi ra ngoài!”

Phan Đông Minh nổi giận, danh mặt lại. Mọi người lần lượt ra khỏi cửa, nhưng họ không đi xa mà đứng ở hành lang để đề phòng trường hợp bất trắc. Giang Đào thở hổn hển, buông tay ra, cùng lúc đó, La Hạo như mất hết sức lực mà ngã vật xuống đất, trên trán nổi đầy gân xanh. Anh vẫn dùng ánh mắt hung tợn nhìn Phan Đông Minh, ánh mắt đó lạnh lùng như hai khối băng kết lại, lồng ngực phập phồng, hai bàn tay nắm chặt, dáng vẻ đó y như của một con dã thú hung ác đang chực cắn người. Giang Đào kéo anh ngồi xuống nhưng anh không chịu, Giang Đào đành phải nói: “La Hạo, có chuyện gì mà không thể nói sao? Cậu làm thế này thì giải quyết được chuyện gì? Chúng ta bây giờ không còn giống hồi bé mà lúc nào cũng có thể đánh nhau được, nghe tôi đi, có gì thì từ từ nói với Đông Tử.”

Phan Đông Minh sờ sờ cằm, nhìn La Hạo đang như cục than đỏ lửa, liền nói với Giang Đào: “Không sao, cậu cũng ra ngoài đi.”

Giang Đào có vẻ vẫn lo lắng, Phan Đông Minh liền xua tay với anh, lúc này anh mới vỗ vai La Hạo rồi đi ra ngoài, để cả căn phòng rộng chỉ còn lại hai người. Phan Đông Minh chỉnh lại áo, dựng cái ghế bị đổ dưới đất lên rồi chỉ cho La Hạo chiếc ghế bên cạnh, “Ngồi đi, tôi biết cậu có chuyện muốn nói với tôi, ngồi xuống đi.”

Ai ngờ, La Hạo vẫn chưa xuôi, bước vài bước lại rồi tóm lấy vạt áo của Phan Đông Minh, trong mắt toàn một vẻ căm phẫn, “Phan Đông Minh, sao anh có thể đối xử như vậy với Tạ Kiều? Cô ấy một thân một mình, sao anh có thể tàn nhẫn đối xử với cô ấy như thế, mẹ kiếp, anh còn là con người sao? Mẹ kiếp, anh là đồ chó má, không bằng súc sinh!”

Phan Đông Minh chỉ lạnh lùng nhìn La Hạo, không phản kháng cũng không trả lời, cuối cùng bình tĩnh nói: “La Hạo, nếu hôm nay cậu đến là để đòi công bằng thay cho Tạ Kiều, được, tôi cam đoan là không ai ngăn cậu đánh tôi cả, còn nếu cậu chỉ muốn mượn cớ để xả hết những bất mãn của cậu, vậy thì xin lỗi, cậu tìm lầm người rồi. Một cú đấm vừa này tôi không so đo làm gì cả, còn bây giờ, cậu có thể buông tay được rồi đấy.”

La Hạo càng tóm áo hắn chặt hơn, phẫn nộ nói: “Anh dùng loại thủ đoạn đó để có được cô ấy? Anh đúng là quá bỉ ổi.”

Phan Đông Minh có cảm giác lý trí của anh đã dần mất khống chế, ngày càng khó kiểm soát. Hắn cảm thấy dường như không một ai có thể làm anh lung lay, làm anh thay đổi ý định, kể cả Tạ Kiều. Một La Hạo như bây giờ, vốn chính là vấn đề giữa hắn và Tạ Kiều, không ngờ, cùng một lúc mà những người có mối hận với hắn đều đến tính sổ. Nhưng, sự ngạo nghễ trong hắn lại bị La Hạo khơi lên, khốc môi hắn nhếch một nụ cười lạnh, “Trước tiên không nói chuyện tôi dùng thủ đoạn gì để có được, nói lý do cậu đến đây trước đi. Từ Bắc Kinh chạy đến tận đây chỉ là vì để lên án tôi? Cậu cho là, cậu có tư cách hỏi sao?”

“Sao? Anh còn muốn ngụy biện? Loại người dám làm ra chuyện giống anh thì ai cũng có tư cách hỏi!”

“Ngụy biện? Tôi cần sao? Cậu biết cậu mang tâm lý gì không? Lời cậu nói chỉ là cái cớ cậu tìm ra vì cậu không chiếm được thôi. Có phải rất hối hận vì không làm như tôi không?...Tôi thừa nhận, tôi làm sai, nhưng La Hạo, không phải tôi đang chơi một trò chơi nhằm nhí, tôi thật sự nghiêm túc, cậu cho là, chỉ mình cậu mới có thể thật lòng với cô ấy sao? Tôi nghĩ đủ mọi cách để chuộc lại lỗi lầm của mình, nhưng các người, cả một đám không buông tha cho tôi, đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, các người có tư cách gì mà can thiệp vào!”

“Chuộc lại? Anh dùng cái gì để chuộc lại? Chẳng lẽ chính là để cho cả đám người nhà họ Phan các anh chà đạp cô ấy?”

“La Hạo! Tôi có suy nghĩ, có hành động của tôi, nhưng tôi không cần phải giải thích với cậu. Nhưng có thể nói với cậu rằng, Tạ Kiều vì tôi mà phải chịu ầm ức, tôi sẽ có cách đòi lại cho cô ấy, ai khiến cô ấy đau khổ, tôi sẽ khiến kẻ đó còn đau khổ hơn!”

“Anh đòi thế nào, tìm ai đòi? Làm thế cho ai xem chứ? Tạ Kiều không thấy đâu, anh làm thế thì có ích mẹ gì chứ!”

“Sẽ thấy, cậu yên tâm, dù phải quật ba tắc đất lên tôi cũng sẽ tìm ra cô ấy...Tôi phải để cô ấy tận mắt thấy tôi chuộc tội. Cô ấy không ở đây, làm tất cả chuyện đó còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Chuộc lỗi?...Tôi hiểu rồi, chẳng trách anh muốn hợp tác với tôi, thì ra...”

“Thì ra cái gì? Cậu nghĩ rằng tôi hợp tác với cậu chỉ vì để lòng được thanh thản ư? La Hạo, cậu nghĩ sai rồi, tôi không nợ cậu cái gì cả, cũng không cần dùng cách này để đền bù lại, tôi chỉ muốn làm một người đàn ông có tư cách yêu cô ấy mà thôi.”

“Phan Đông Minh, anh hại cô ấy thành ra như vậy rồi mà còn nói là anh nghiêm túc ư, chết tiệt, anh có trái tim không?”

“La Hạo, tôi có trái tim hay không, có thật lòng với cô ấy hay không, cũng không phải nói với cậu. Tôi nói lại một lần nữa, đây là chuyện giữa tôi và Tạ Kiều, không liên quan đến bất kỳ ai cả, cậu nghe rõ chưa?”

La Hạo bị cơn giận làm cho hồ đồ rồi. Nếu không phải Tân Thiếu dùng quan hệ mới được thư ký của Phan Chấn Nam đến, vừa có rượu ngon vừa có gái đẹp, lại thêm ít tiền lót túi thì sao anh có thể biết rõ hoàn cảnh khi đó của Tạ Kiều chứ. Chuyện Phan Đông Minh làm với Tạ Kiều quả thực rất quá đáng. Anh cũng không dám nhớ lại dáng vẻ ngày ấy của Tạ Kiều, hoảng sợ, gầy yếu, nhợt nhạt như một cái xác không hồn, như cô hồn vất vưởng, như làn khói thuốc mong manh chấp chờn trước mặt anh rồi biến mất nhanh chóng. Một cô gái vốn luôn vui vẻ đã bị tên súc sinh Phan Đông Minh giày vò thành dạng không ra người quỷ không ra quỷ. Thế nhưng, tại sao hắn vẫn luôn miệng nói nghiêm túc, nghiêm túc muốn hủy hoại cô gái kia ư?

Sự đau nhói trong lồng ngực không át được nỗi hận, khiến anh nảy sinh ý nghĩ muốn lột da tên cầm thú trước mặt. Tạ Kiều vốn được anh nâng niu, che chở như bảo vật quý giá, nay lại bị Phan Đông Minh...Nỗi bi ai, phần uất, đau khổ khiến hai mắt La Hạo đỏ au lên. Dường như Phan Đông Minh nghe thấy tiếng nghiêng răng của anh, đột nhiên, hắn lại cảm thấy mệt mỏi. Hiện giờ ai cũng chỉ trích hắn, tìm hắn đòi nợ, còn Tạ Kiều, cô ở đâu?

Hắn biết Phan Chấn Nam đã thông qua mối quen biết để liên hệ với đại sứ quán ở Anh, hy vọng có thể tìm được Tạ Kiều dưới sự hỗ trợ của cộng đồng người Hoa. Hắn chẳng buồn quan tâm, hắn chỉ muốn chặt đứt khí thế của Phan Chấn Nam, lại thầm nghĩ, “Anh đưa cô ấy đi thế nào thì tìm cô ấy về đây cho tôi.” Riêng hắn, lúc sang Anh, hắn cũng đã hỏi thăm rất nhiều bạn bè, hy vọng có thể thông qua một vài manh mối để tìm, cơ hội nhỏ nhất hắn cũng không bỏ qua. Không phải là hắn kiệt sức, mà là chỉ có thể chờ, có trời mới biết kiểu chờ đợi thế này có sức tra tấn con người ta mạnh đến đâu. Hắn ăn không ngon, ngủ không yên, ngày càng sút ruột. Nhưng việc tìm kiếm Tạ Kiều, e là khó hơn cả mò kim đáy biển. Có ai có thể hiểu được đây?

La Hạo dần buông tay ra. Anh biết sự kích động của mình là vì cái gì, đến giờ, sự đổ kỵ không dám thừa nhận, nỗi hận, như một ngọn lửa thiêu đốt trái tim anh. Thời khắc biết Tạ Kiều ở cùng với Phan Đông Minh, anh cảm thấy như có một cái búa lớn đập mạnh vào cõi lòng mình. Lúc còn ở bên cạnh Tạ Kiều, đã vô số lần anh có ảo tưởng, khi anh mệt mỏi trở về nhà, Tạ Kiều còn đang mặc bộ đồ thoải mái ra đón, cho dù không có vẻ mừng rỡ, cho dù không có nụ hôn nào, chỉ là hành động đưa cho anh đôi dép lê đã đủ khiến anh cảm thấy hạnh phúc rồi. Nhưng hiện tại, một người đàn ông khác hưởng thụ giấc mộng của anh, cuộc sống của anh hoàn toàn bị nỗi đau khổ lấn át điên cuồng, rồi cuộc anh cũng không thể tìm về một thời dĩ vãng tươi đẹp. Tạ Kiều như một sợi dây thừng vô hình trói chặt lấy trái tim anh, càng thít càng chặt, dù cho là chỉ nhớ đến tên cô thôi cũng đã đủ khiến anh cảm thấy như có hàng ngàn bàn tay đang siết chặt cả thân thể mình. Anh đổ kỵ với Phan Đông Minh, đổ kỵ vì hắn có được người con gái anh yêu. Lòng đổ kỵ như con rắn độc há to miệng gặm nhấm trái tim anh từng chút một. Loại đau đớn này, ai có thể lý giải được đây? Anh chịu đau khổ vì Tạ Kiều, ai có thể hiểu thấu đây?

Dường như đột nhiên La Hạo tỉnh táo lại. Anh vội vàng đến Thượng Hải chất vấn Phan Đông Minh thì có ích gì? Hiện tại tung tích Tạ Kiều còn chưa rõ, anh làm như vậy thì được gì? Điều anh cần làm không phải là đánh hay chửi rửa Phan Đông Minh, anh phải đi tìm Tạ Kiều. Lần đầu tiên không tìm thấy Tạ Kiều, anh đã chịu đả kích quá lớn, tìm cô trong sự bất lực, bởi thế mới đẩy Tạ Kiều ngày càng xa anh. Nhưng bây giờ, chỉ cần anh tìm được Tạ Kiều, có lẽ nào cuộc đời của anh sẽ được viên mãn? Nghĩ đến chuyện này, anh như con dê núi đang lạc đường trong hẻm tối tăm, anh cần chút ánh sáng, cho dù chỉ là một chấm sáng

của đom đóm cũng đã là có hy vọng rồi, anh sẽ không buông tay.

Bỗng nhiên La Hạo quay đầu bước đi, gần như có chút vội vã.

Phan Đông Minh đứng phía sau gọi anh: “La Hạo.”

Anh dừng bước nhưng không quay đầu lại.

“Tính cách của cậu vốn rất hợp tôi, làm việc rất biết tính toán, nhưng cậu biết vì sao cậu luôn không theo kịp tôi không? Bởi vì cậu không quả quyết, bị tình cảm làm mờ lý trí, thậm chí chẳng phân biệt được công tư. Thứ nên giữ lấy thì cậu không để tâm, thứ nên buông tha thì cậu lại giữ thật chặt, đây chính là nguyên nhân thất bại của cậu. Điều một người đàn ông có chí nên làm không phải là làm thế nào để có được một người con gái, mà phải là làm thế nào để có cả thiên hạ trong tay, như vật mang trong túi vậy, chỉ có thứ cậu không muốn chứ không có thứ cậu không chiếm được. Nhưng làm đàn ông phải có được thứ này, đây là yếu tố tiên quyết, chính là cậu phải thật mạnh mẽ. Bây giờ cậu vẫn như đứa trẻ còn đang tập tễnh, đi chưa vững mà đã muốn chạy sao? Tôi muốn cậu thoát khỏi tầm khống chế của La Kiện cũng là muốn cho cậu một cơ hội khiến bản thân được mạnh mẽ hơn, cũng không phải là thương hại cứu tế. Chuyện khối đất trong nội thành không phải là cậu không làm được, tôi chỉ góp chút gió thôi, La Kiện sẽ hấp tấp đến tìm tôi hợp tác. Nếu cậu không quý trọng cơ hội này, cậu sẽ vĩnh viễn bị khống chế, muốn so cao thấp với tôi, e chỉ là một suy nghĩ lạc quan mà thôi. Về lý do tôi cho cậu cơ hội này, cũng không phải xuất phát từ nỗi lo của bản thân, trước giờ tôi làm việc gì cũng công tư phân minh, biết người nào được người nào không được. Nếu cậu hiểu được thì suy nghĩ lại đi, cơ hội không phải lúc nào cũng có, mà tôi thì không phải lúc nào cũng cho người khác cơ hội.”

La Hạo không nói lời nào, đứng yên trong chốc lát rồi vẫn ngẩng đầu hiên ngang bước ra ngoài.

Phan Đông Minh chậm rãi ngồi xuống, lại cảm thấy sau lưng đau vô cùng. Hai dảnh xương sườn bị gãy lúc trước đang “biểu tình” khiến hần đau đến vã mồ hôi. Giang Đào bước vào, mỉm cười nhìn hần, cuối cùng giơ một ngón tay lên chỉ chỉ vào hần và nói: “Em nghe thấy hết rồi, anh đúng là con cáo già. Học được chiêu đây từ bao giờ thế, cũng biết kích tướng cơ đấy.”

Phan Đông Minh cười khỏ, “Hy vọng lời cùng ý tận của anh sẽ không uổng phí, bằng không, lúc nào tức nó cầm cả bàn đánh anh ấy chứ, nếu thế thì anh thực hiện kế hoạch thế nào được. Phải biết là nếu bị tề dâm thì chẳng thà ngủ trên cái sàng, anh bạn à, đấy gọi là vết xe đổ.”

Giang Đào cười cười, vỗ lên lưng hần khiến hần đau điếng người. Giang Đào không để ý đến bộ dạng nhăn nhó của hần mà nói: “Lý do vì sao cậu ta đến đây gây gỗ với anh thì em không xen vào, có điều, người ta cũng chỉ tạm thời im lặng được thôi, còn che giấu sự thật thế nào thì còn phải xem xét thành ý của anh.”

Phan Đông Minh liếc nhìn Giang Đào một cái, “Còn nói anh là cáo già, vậy thì cậu phải là cáo thành tinh, có chuyện gì mà cậu không nhìn thấu đâu. Thỉnh thoảng anh cũng thấy lạ, cậu không phải con giun trong bụng anh, sao chuyện gì anh nghĩ đến cậu cũng có thể đoán ra được.”

Dường như Giang Đào suy nghĩ một chút, anh nói: “Biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng. Trên thương trường mà làm địch với anh thì thua thảm hại lắm, cho nên chỉ có thể tận lực nghĩ cách để làm bạn với anh thôi. Câu trả lời này đủ thuyết phục rồi, anh vừa lòng chưa?”

Quả nhiên Phan Đông Minh quay mặt đi cười trộm, cuối cùng hần nói: “Tối nay tìm một chỗ nào yên tĩnh một chút, không cần màu mè quá đâu. La Hạo còn đang nóng, nhưng đừng để lợn lành hóa lợn què.”

80. Chương 80

Nhưng hần chưa từng ngờ rằng, đây chỉ là một vở kịch khuyết mất vai nữ chính.

Nơi Giang Đào sắp xếp là một câu lạc bộ đêm cao cấp nhất Thượng Hải, cả một bãi xe lớn toàn những hãng xe nổi tiếng. Anh chàng đánh xe khá nhiệt tình, vừa thấy xe Giang Đào đã chạy tới. Giang Đào tiện tay

rút vài tờ tiền ra đưa cho anh ta, rồi nói với La Hạo: “Con người có nhiều nhược điểm, vung tiền để được xếp xe ở hàng đầu tiên cũng là một trong những nhược điểm. Chỗ xa hoa, làm ăn lúc nào cũng tốt, cũng giống như nhà chúng ta ở vậy, chọn chỗ cao cấp một chút mới có thể phô trương mình. Có một câu thoại trong phim như thế nào nhỉ? Không cầu tốt nhất, chỉ cầu quý nhất, ha ha, bây giờ, sống là phải có sĩ diện.”

La Hạo lắng nghe Giang Đào nói, anh nói rằng trong số ba mươi đại gia ở Thượng Hải thì có tới một nửa thích đến đây tiêu khiển. Những thứ xung quanh không tầm thường chút nào, hệ thống đèn laser rơi chói lóa cộng thêm dàn âm thanh của Mỹ, lại có những vũ công nhảy múa uyển chuyển gợi cảm trên nền nhạc dịu êm. Không gian ở đây có động có tĩnh, đáp ứng nhu cầu giải trí của rất nhiều vị khách trẻ tuổi, chỉ nhìn ngấm thôi mà đã khiến hai con mắt người ta như chớp lên sắc cầu vồng. La Hạo chỉ mỉm cười nghe anh không ngừng “lải nhải”. Theo chân vị quản lý vào thang máy, anh thấy Giang Đào nói: “Ở đây mời đầu bếp người Hongkong có thể làm được món Triều Châu đúng kiểu, lại chuyên về các món Quảng Đông, màu sắc hay hương vị đều phải nói là tuyệt nhất luôn. Biết cậu thích đồ ăn Triều Châu nên đặc biệt đưa cậu đến đây đây, còn nữa, chỗ này có mấy chuyên gia mát-xa, trong đó có người đã từng ra nước ngoài học, cơm nước xong xuôi chúng ta đi thư giãn. Có điều, mình phải nói trước, Đông Tử cũng đang chờ ở trong đây. Hôm nay trước mặt bao nhiêu người, anh ấy bị cậu làm cho đủ mất mặt rồi, sĩ diện hay tính tình của Đông Tử không phải là cậu không biết. Có thể kiểm chế thì kiểm chế đi, anh ấy nén giận chẳng phải là muốn cho cậu lối thoát hay sao. Người anh em à, để người khác đánh vốn không phải là tác phong của bọn mình mà, lát nữa gặp Đông Tử, ngồi nói chuyện một lúc đi, nhé.”

La Hạo không nói gì mà theo Giang Đào bước vào một căn phòng vip có tên là “Kim Tôn”. Căn phòng rộng như một sân bóng rổ, nguy nga lộng lẫy, có cầu, có nước chảy theo phong cách châu Âu, lại được bài trí thêm ít trúc xanh tạo thành khung cảnh vô cùng tao nhã, trần ngập hơi thở của vùng sông nước Giang Nam, Trung Tây kết hợp. Ngay chính giữa phòng là một bàn dài đầy thức ăn được chiếu sáng bởi dãy đèn kiểu Âu. Vừa thấy họ, người đàn ông đứng dậy.

Tối nay Giang Đào nhận nhiệm vụ làm người hòa giải, anh kéo La Hạo lại rồi cười nói với Phan Đông Minh: “Tối nay, ba anh em mình có chuyện gì thì nói hết đi, vừa ăn vừa nói.”

Chẳng bao lâu sau, người quản lý dẫn một nhóm những cô gái với vóc dáng người mẫu vào, cung kính nói: “Vì các vị, chúng tôi đã chuẩn bị một tiết mục nhỏ...”

Anh ta còn chưa nói xong, Phan Đông Minh đã phát tay, “Không cần, ra ngoài hết đi.”

Tay quản lý ra ngoài, Phan Đông Minh liền mỉm cười và chỉ vào bàn ăn, nói với La Hạo: “Biết cậu thích ăn đồ Triều Châu mà, đầu bếp trưởng ở đây là người Hongkong, mấy món đều là đặc sản chính thống đấy, ngồi đi.”

La Hạo được sinh ra ở Kiều Hương, đến tuổi đi học thì được đón về Bắc Kinh. Thấm thoát cũng đã hơn hai mươi mấy năm, Triều Châu chỉ là một đoạn kí ức ngăn ngừa, nhưng những món ăn Triều Châu do mẹ làm, chẳng những bố anh mà ngay cả anh cũng không thể quên được. Năm anh học đại học, mẹ anh mất, sau này khi sự nghiệp của anh phát triển đôi chút thì họ hàng ở Triều Châu cũng dần xa cách. Hồi còn nhỏ, Phan Đông Minh và Giang Đào đã biết La Hạo rất thích đồ ăn Triều Châu, đây cũng chẳng phải bí mật gì giữa đám bạn bọn họ. Nhưng Phan Đông Minh lại không thích ăn đồ Triều Châu, luôn miệng nói đồ ăn Triều Châu nhìn thì đẹp mắt nhưng ăn mới thấy nhạt nhẽo, nêm rất ít muối. Mà hôm nay, ý muốn hàn gắn tình anh em của hắn rất rõ ràng, trong lòng La Hạo cũng hiểu rõ nên yên lặng ngồi xuống, không nói câu nào.

Giang Đào rót rượu cho hai người, nâng chén nói: “Chúng ta đều là đàn ông phương Bắc, quen phóng khoáng rồi, nào, uống một chén đi, không phải nói gì cả, nào.”

Phan Đông Minh giơ chén lên, nói với La Hạo: “La Hạo, trước đây có chỗ nào không đúng, hôm nay “mượn hoa dâng Phật”, kính cậu một chén.” Hắn kính rượu, về mặt La Hạo vẫn không thay đổi, cũng cầm ly rượu lên uống.

Khuôn mặt con người, vốn là một lớp mặt nạ, người ta có thể tùy vào hoàn cảnh hay tâm tình mà thay đổi lớp mặt nạ đó. Lúc này, La Hạo đã khôi phục về bình tĩnh, trong lòng cũng hiểu rằng để nói được như vậy, đối với Phan Đông Minh là không dễ gì. Thư ký của Phan Chấn Nam cũng từng nói, hai anh em họ đang đối đầu, không ai chịu thua, đặc biệt là Phan Đông Minh, tuy rằng không ra mặt phản kháng Phan

Chấn Nam nhưng liên tiếp gây sức ép trong nhà. Mẹ hắn tra hỏi Phan Chấn Nam không ít lần, “Con bé kia đâu? Sao anh không đưa nó về? Thằng ba mà có chuyện gì, kẻ làm mẹ như tôi đây sẽ không tha cho anh đâu.” Ngay cả ông bố hay gắt gỏng thì nay cũng đã mắt nhắm mắt mở, khiến cho Phan Chấn Nam rơi vào cảnh một cái đầu mà phải nghĩ cách xử lý hai việc. Tuy rằng trong lòng anh ta cực kỳ oán giận nhưng cũng không có cách nào khác, đành phải nhờ bạn bè thân quen dốc sức tìm Tạ Kiều. Đầu năm nay tiến hành tuyển chọn ra mười doanh nghiệp có những đóng góp nổi bật nhất, anh ta muốn Phan Đông Minh tìm một đơn vị nào đó để tài trợ, coi như là một cách để quang bá thương hiệu Hằng Cơ trong nước, ai ngờ, chẳng những Phan Đông Minh không cảm kích mà còn lạnh lùng nói không thích.

La Hạo uống thêm chút rượu nữa rồi mới trầm giọng nói: “Muốn thông qua tôi để biết được cái gì?”

Phan Đông Minh và Giang Đào nhìn nhau, rồi Giang Đào liền cười nói: “Nhìn xem, hai người này, như một cuộc đua gay go ấy. La Hạo, trước mặt anh em, mình không thích lòng vòng. Nói những điều cậu biết với Đông Tử đi, nhìn dáng vẻ anh ấy thì thờ ơ đấy, nhưng trong lòng thì sốt ruột hơn bất cứ ai.”

Phan Đông Minh gật đầu, nói: “Bỗng nhiên cậu đến Thượng Hải, chắc chắn là có nguyên nhân.” Hắn có vẻ hơi khó nói nhưng vẫn tiếp tục, “Chuyện giữa tôi và Tạ Kiều lúc ấy không ai biết, ngoài anh hai tôi ra, sao cậu có thể biết được?”

“Đương nhiên là bỏ chút tiền ra để mua rồi.”

Một câu của La Hạo khiến Phan Đông Minh nghẹn họng. Giang Đào thấy thế thì biết là có liên quan đến chuyện riêng tư của Phan Đông Minh bèn đứng dậy, “Em vào toilet, hai người cứ từ từ nói.”

Giang Đào vừa đi khỏi, Phan Đông Minh day day thái dương, có chút vẻ khó mở lời, “Có phải, rất nhiều người biết rồi?”

“Không, chỉ có tôi với Tân Thiệu. Tôi chỉ biết là gần đây Phan Chấn Nam có nhận được một phong bì bằng chuyển phát nhanh từ sân bay Heathrow*, bên trong có phiếu chuyển tiền trị giá hai mươi vạn.” Nói đến đây, sắc mặt La Hạo hơi đỏ, dĩ nhiên là vì tức giận, anh không kiềm được liền giễu: “Không phải bằng Anh mà là nhân dân tệ, là phí anh hai anh đuổi Tạ Kiều đi, đúng là hào phóng.”

* Đây là sân bay quốc tế ở London.

Phan Đông Minh cảm thấy đầu mình ong lên, trong mắt, trong tim đều là nỗi đau đớn như bị dao cắt. Hắn thầm nghĩ: “Phan Chấn Nam à, anh đúng là đồ bỏ đi! Phan Đông Minh tôi có bao nhiêu lần hai mươi vạn, nếu Tạ Kiều ham tiền thì cô ấy sẽ đi sao?”. Nhưng hiện tại có nói cũng chẳng làm được gì, hắn mượn ly rượu xua đi nỗi buồn bực trong lòng, một lúc sau mới nói: “Nói như vậy, Tạ Kiều thật sự đi Anh.”

“Trước mắt thì chắc chắn là sang Anh, nhưng đi đâu thì không biết.”

Phan Đông Minh bóp trán, mãi sau mới lên tiếng: “Khi nào cậu quay về Bắc Kinh?”

“Ngày mai.”

“Được, chúng ta cùng về, có một số việc tôi cũng không thể chờ người khác nói với tôi được.”

Ngày hôm sau, Phan Đông Minh cùng La Hạo ra sân bay Hồng Kiều, xuất phát về Bắc Kinh. Xuống máy bay, hắn đến thẳng văn phòng Phan Chấn Nam. Hắn vốn khinh thường không thèm đến lý luận với Phan Chấn Nam nên vẫn cố kìm nén để không đến hỏi anh ta đã đưa cho Tạ Kiều cái gì. Hắn nghĩ, đưa gì không quan trọng, chỉ cần anh đưa người về đây cho tôi là được rồi, nhưng hiện tại hắn chẳng phải nghĩ cũng biết Phan Chấn Nam đã đưa cho Tạ Kiều thứ gì, thậm chí còn có thể đoán ra hướng đi của Tạ Kiều. Phan Chấn Nam nghe thư ký nói Phan Đông Minh đến tìm thì có chút mừng, nghĩ thầm có lẽ là vì chuyện cuộc tuyển chọn, xem ra đã hồi tâm chuyển ý. Ai ngờ Phan Đông Minh vừa thấy anh ta đã lạnh lùng nói thẳng: “Hôm đây ở sân bay anh đưa cái gì cho Tạ Kiều?”

Phan Chấn Nam trầm mặc trong chốc lát, nhìn Phan Đông Minh bằng ánh mắt rất phức tạp, mãi sau mới nói: “Đó vốn là yêu cầu của cô ấy, không phải anh ép cô ấy, cậu có tin không?”

Bỗng nhiên Phan Đông Minh nhớ lại lời Tạ Kiều từng nói, “Có cơ hội là tôi sẽ đi, nếu có phải bỏ, tôi cũng sẽ bỏ ra khỏi Bắc Kinh.”

Đầu ngón tay hắn hơi run, gương mặt cũng tái đi, dường như hắn biết được cái gì đó, có thể là câu trả lời, nhưng hắn lại không cam lòng, cố gắng trấn tĩnh mình, làm ra vẻ bình tĩnh mà lên tiếng: “Anh nói xem.”

“Vào ngay hôm cậu đưa con bé đến gặp anh, nó đã kể ngọn nguồn mọi chuyện giữa hai đứa cho anh. Anh cũng không nghĩ cậu sẽ nghiêm túc nên đã đồng ý với con bé, làm cho nó bằng tốt nghiệp, đóng dấu giấy giới thiệu, cùng với giấy chứng nhận thực tập, quan trọng nhất là, con bé nói, chuyện cuốn băng đó, không cầm được trong tay con bé không yên tâm. Con bé hy vọng đi càng xa càng tốt, vì thế anh đã phai người sắp xếp cho con bé ra nước ngoài, lại nghĩ là thân con gái một mình ra nước ngoài cũng không dễ dàng gì nên đã đưa cho nó ít tiền. Anh cũng hy vọng con bé có thể sống yên ổn, nhưng nó đã gửi trả lại cho anh, là vậy đây Đông Tử.”

Lúc này Phan Đông Minh có cảm giác hắn bị những lời nói của Phan Chấn Nam đánh gục, chỉ trong chớp lát mà gương mặt đã vơi đi nửa phần huyết sắc. Quả nhiên là hắn tự dối mình. Hôm đó ở sân bay, hắn nổi điên vì nghĩ Tạ Kiều phản bội hắn, nhưng sau đó hắn trút hết mọi nỗi hận lên Phan Chấn Nam, vẫn ép mình phải nghĩ rằng Tạ Kiều bị Phan Chấn Nam gây áp lực. Bởi tối hôm trước hai người họ còn ân ái say mê, Tạ Kiều còn chủ động ôm hắn, hôn hắn, sao có thể thay đổi trong nháy mắt như vậy được. Thì ra, cô đã lên kế hoạch sẵn, cô chỉ trấn an hắn mà thôi, cô dùng sự tin tưởng của hắn với cô để đối lấy tự do. Quả nhiên cô nói được thì làm được, quả nhiên tìm cơ hội, quả nhiên rời khỏi Bắc Kinh... Còn hắn? Trước mắt Phan Đông Minh dường như là một pha quay chậm hình ảnh Tạ Kiều băng qua đại sảnh của sân bay, bước chân nhẹ nhàng nhưng vô cùng dứt khoát, không ngoảnh đầu lại. Thì ra đã có mục đích từ lâu, mà mục đích ấy chính là thoát khỏi hắn.

Ha ha, hắn thật đúng là buồn cười, hắn nhớ tới cái ngày mà hắn dí súng của bố vào đầu, hắn đã làm như vậy. Nước mắt của mẹ, sự sợ hãi của bố, cả sự dằn vặt ý đồ trả thù của hắn, hắn thật sự khâm phục hành động của bản thân. Nhưng hắn chưa từng ngờ rằng, đây chỉ là một vở kịch khuyết mất vai nữ chính. Ha ha, thì ra Phan Đông Minh cũng sẽ dẫn dắt như vậy, cũng sẽ bị người khác đùa giỡn, hắn dốc sức làm bao nhiêu chuyện chỉ để lại được một nụ cười lạnh. Người đời đứng nhìn chế giễu hắn đang múa may trong đám lửa hừng hực, nhưng không ai nghĩ cho hắn là con thiêu thân lao đầu vào lửa, đến khi lửa đốt cháy thân hắn cũng vẫn nghĩ rằng vì mình quá nhiệt tình. Thì ra chuyện này chỉ là tự lừa dối mình, chuyện cô không yêu đã quá rõ ràng nhưng hắn lại cứ cố chấp coi như không biết, cứ tự mình gạt mình, thì ra hắn tầm thường đến thế, thì ra Phan Đông Minh hắn lại ngu xuẩn đến thế! Cảm giác đau đớn thấu tim xuyên thẳng lên óc Phan Đông Minh, cả thế giới như lặng xuống, hắn chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình, có tiết tấu, rất mạnh nhưng lại vô cùng thông thả, sau đó mới là sự đau buốt, tựa như một khối đá bị nhét vào lòng, vỡ toang... Đau quá! Hắn thấy Phan Chấn Nam đang trừng mắt nhìn hắn, hình như là muốn nâng hắn dậy nhưng không dám. Hắn nhìn Phan Chấn Nam với vẻ mờ mịt, như thể không hiểu vì sao anh ta lại trừng mắt. Hắn cất giọng nói nặng nề như một cỗ máy hoạt động quá tải, “À...như vậy sao...được rồi, em biết rồi.”

Phan Chấn Nam nhìn em trai quay người đi, anh ta muốn gọi hắn lại nhưng chỉ mở miệng chứ không nói lên lời. Bởi sắc mặt Phan Đông Minh tái khinh khủng, ánh mắt ảm đạm, cả người không còn chút thần thái nào, như một cái bóng bị kéo dài dưới ngọn đèn mờ nhạt, lại giống như, đang dần rơi xuống chín tầng địa ngục.

Phan Đông Minh lên xe, hắn không lên tiếng, tài xế cũng không nói không rằng. Anh ta không dám hỏi “Phan tiên sinh, anh đi đâu?”, bởi vì cho tới bây giờ, anh ta chưa từng thấy sắc mặt khó coi như vậy của Phan tiên sinh. Nó như thể của một người bị chết trôi, đầy sắc tro tàn. Mãi lâu sau, anh ta mới nghe thấy Phan Đông Minh thấp giọng nói: “Về biệt thự trên núi.”

Tài xế nhanh chóng khởi động xe, đồng thời nâng tấm vách cách âm bằng gỗ lên, bởi vì, trong giọng nói của Phan tiên sinh, có một chút ghen ghét.

81. Chương 81

Hắn nghĩ, thì ra cuộc sống cần có một Tạ Kiều đến để tô điểm, như vậy mới hoàn mỹ. Nhưng hắn lại phải giả vờ, mỗi giây mỗi phút đều phải giả vờ kiên cường.

Ngày hôm sau, Phan Đông Minh đi một chuyến đến Tứ Xuyên, lúc trở về, tinh thần tốt lên trông thấy như đã thay đổi thành người khác vậy. Với công việc, hắn rất tập trung tinh thần. Có điều, thư kí của hắn phát hiện, thái độ của hắn với công việc gần như phải dùng từ say mê để hình dung, chẳng những hắn tự tăng ca inh mà còn bắt người khác phải chịu cùng, đến thân là thư kí như cô mà hai mắt cũng thâm lại rồi.

Cuối cùng thì La Hạo cũng đã lập công ty riêng, hơn nữa còn ký kết hợp tác cùng Hằng Cơ trong kế hoạch xây dựng khu chung cư quốc tế tại nội thành. Hai người họ liên tục chạm mặt nhau trên thương trường, chuyện trò vui vẻ, bàn luận sôi nổi về tình hình kinh tế, tất cả dường như trở về quỹ đạo trước đây, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì. Công ty của Phan Đông Minh được vào danh sách mười doanh nghiệp có đóng góp nhiều nhất cả nước, mà hắn thì liên tục có mặt trên các bìa tạp chí. Trải qua nhiều chuyện, Phan Đông Minh vẫn là một doanh nhân thành đạt hô phong hoán vũ, danh tiếng vang xa, vẫn là người đứng đầu giới bất động sản ở Bắc Kinh. Hàng loạt hãng truyền thông để tâm đến hắn, đến mọi chuyện trong ngoài, bao gồm cả cuộc sống cá nhân của hắn. Thậm chí còn có ngôi sao nổi tiếng cả gan tuyên bố với truyền thông, Phan Đông Minh đã cầu hôn cô nàng.

Lúc tụ tập bạn bè, có người thường nói đùa chuyện này với hắn. Phan Đông Minh không nói lại, chỉ cười cười, “Hả? Thật không? Hứng thú của cô ta cũng lớn thật, kiểu người nào cũng dám dây dưa.”

Phan Dương Dương nhìn cặp mông đầy đặn trên bìa tờ tạp chí lá cải, lại thêm bộ ngực đồ sộ nữa, có chút khó chịu mà nói với Giang Đào: “Khiếp, loại con gái gì thế này, muốn giam tù anh ba em sao? Có chuyện như này hả? Cô ta cũng giỏi thật.”

Giang Đào phụ họa: “Oh, nếu không giỏi, nhất định sẽ không tiêu hóa nổi, anh ba của em chính là một cục đá cổ chấp, là loại cục kỳ rắn.”

Sau này, trong văn phòng của Phan Đông Minh, La Hạo thật sự muốn hỏi hắn rằng, “Chẳng lẽ anh đã quên lời anh nói? Không phải anh đã nói dù phải quật ba tác đất cũng sẽ tìm cô ấy ư? Sao nhanh như vậy đã thân thiết với cô khác?”

Nhưng anh vẫn chỉ lẩm bẩm, “Khắp nơi, dương mai cũng như hoa.” Anh biết mấy ngày nay, Phan Đông Minh đều lấy công việc làm trọng, mỗi ngày họ đều cùng nhau bàn bạc, nhưng hắn vẫn không quên tìm kiếm Tạ Kiều, cũng giống như anh vậy.

Đương nhiên Phan Đông Minh hiểu câu nói vu vơ của anh là có ý gì nên nhún vai, bắt đầu dĩ nói: “Tôi với cô ta chỉ trùng hợp gặp nhau trong một pub, lại phát hiện ra là trước đây đã từng gặp nhau rồi. Cô ta nói linh tinh với giới truyền thông như vậy mà cậu đã muốn tôi đến tìm cô ta? Sau đó thì cho cô ta một trận rồi kiện cô ta tội bịa đặt? Tôi là đàn ông, còn nhiều chuyện phải làm, không thể ngày nào cũng bận tâm đến mấy chuyện vặt vãnh đó, nếu mà vậy thì tôi không nên sống làm gì nữa.”

La Hạo cười, hừ một tiếng, cũng không dài dòng thêm về vấn đề này, “Phòng quy hoạch của chính phủ đã khởi động dự án ở huyện Diêm Điền thuộc Thâm Quyển rồi, muốn đến tham dự không?”

“Muốn, sao lại không chứ, có thể kiếm tiền là làm, huống chi lại còn hợp tác với chính phủ. Kế hoạch thế nào?”

“Sắp họp rồi. Bộ Tiêu Nhã đã đi Thâm Quyển thị sát, nếu quyết định làm thì em cũng đi một chuyến.”

“Được, chờ kết quả của cậu.”

Sau khi La Hạo đi, Phan Đông Minh tiện tay cầm tờ tạp chí lá cải lên. Tại một pub hắn hay đến, hắn cầm một ly rượu, mỉm cười nhìn cô gái trước mặt. Hai người họ chỉ là tình cờ gặp lại nhau thôi, vậy mà coi là cầu hôn? Hắn ném tờ tạp chí vào sọt rác, đi đến trước cửa sổ, nhìn thất thần.

Gần đây hắn phát hiện ra cuộc sống của mình có biểu hiện của sự bất lực trên nhiều phương diện, ăn uống gì cũng thấy đắng miệng. Hắn cảm thấy những ngày không có Tạ Kiều thật khó chịu, buồn bực. Lần ra đi này của Tạ Kiều không giống lần trước, không khiến hắn hùng hùng hổ hổ đi tìm. Căn cứ vào việc cô gửi

phiếu tiền về cho Phan Chấn Nam thì có thể xác định được cô đã ra nước ngoài thật, hấn đi tìm thể nào đây? Tuy rằng hấn không chịu buông tay nhưng quả thật là có lòng nhưng bất lực. Lúc Phan Chấn Nam nói những chuyện kia, suốt một thời gian hấn vẫn khó chịu, yêu hận đan xen. Hấn như người vừa bị cho vào chảo nóng rồi lại quăng vào nước lạnh, nhưng hấn vẫn muốn thế. Cho dù sự thật là như vậy, hấn vẫn muốn tìm cô để hỏi cho ra lẽ, hấn không thể để người khác đùa giỡn tình cảm của mình được.

Càng khó chịu hấn lại càng muốn đi tìm một cô gái, để lấp vào khoảng trống trống rỗng tịch mịch của hấn. Bây giờ, ai thiếu ai thì không thể sống được? Cả thế giới này, có ai là không chịu đau khổ, nhưng có ai lại không dùng vẻ mặt tươi cười để che giấu? Ý niệm này cứ quẩn quanh trong đầu hấn như một kẻ nghiện không thể không nghĩ đến thuốc vậy. Đến khi bị tra tấn tới mức không thể chịu nổi, hấn đến các hội quán, các pub. Trước kia, trong mắt hấn, cứ là cô gái nhiệt tình, xinh đẹp là được, nhưng giờ thì không. Trong lòng hấn luôn có coi mấy cô gái đó là Tạ Kiều, nhưng không được, cô này không có khí chất của Tạ Kiều, cô kia không có nội tâm hàm súc như của Tạ Kiều. Hấn lại phát hiện ra, dạo chơi một vòng nhưng hấn không hề thư thái mà còn mệt mỏi hơn. Hấn cảm thấy đầu nặng trĩu, hơi dè dặt, bước chân không vững. Đây không phải chuyện đùa, Phan Đông Minh hấn trước mặt phụ nữ trước giờ đều là một vẻ oai vệ hùng dũng, từ khi nào thì thành ra như vậy...Hấn vùi đầu vào công việc, không in thời gian nghỉ ngơi, lấy đó làm liều thuốc gây tê thần kinh.

Nhưng sự tự dằn vặt này chỉ khiến hấn càng thêm đau khổ. Đừng nói đến người khác, ngay chính hấn nếu thấy một kẻ nhu nhược thiếu não, nước mắt nước mũi tèm lem cũng đã bị dọa cho ngấy người rồi, huống chi lại là Phan Đông Minh hấn. Như thế này không phải là hủy hình tượng sao?

Hấn nghĩ, thì ra cuộc sống cần có một Tạ Kiều đến để tô điểm, như vậy mới hoàn mỹ. Nhưng hấn lại phải giả vờ, mỗi giây mỗi phút đều phải giả vờ kiên cường.

Không cần biết giả vờ cho ai xem. Nhưng hấn hiểu, hấn rất nhớ Tạ Kiều, cứ nhớ đến là lại sốt ruột, như kiến bò trên chảo, vừa nóng rát lại vừa đau.

Hấn ngần ngại nghĩ, hấn khuyên La Hạo làm việc phải quyết đoán, làm thành đàn ông, cảm được thì cảm không được thì buông, nhưng có ai đến dạy hấn không, dạy hấn nên làm thế nào?

Trong lúc hấn còn đang suy nghĩ miên man, điện thoại di động của hấn đổ chuông. Đây là số mà bác sĩ Cát ít khi dùng để gọi cho hấn. Hấn nghĩ ông nội có chuyện nên vội vàng bắt máy, nhưng kết quả là thật hợp với em trai Tạ Kiều đã tìm được, các tiêu chí khác đều tương thích, hy vọng có thể sớm đưa bệnh nhân đến Bắc Kinh kiểm tra.

Phan Đông Minh gạt công việc sang một bên, nhanh chóng liên lạc với Dương Quân, rồi lấy danh nghĩa của Dương Quân để gọi mẹ Tạ Kiều đến Bắc Kinh. Sau đó, hấn lại cử người đến Hàng Châu, chi trả toàn bộ tiền vé máy bay cho cả nhà họ đến Bắc Kinh. Thêm nữa, hấn cũng dặn dò kỹ lưỡng mọi công tác chuẩn bị và kiểm tra ở bệnh viện quân khu.

Buổi tối trước ngày phẫu thuật, Dương Quân đưa cả nhà Tạ Kiều đến một nhà hàng yên tĩnh ở ngoại thành dùng cơm. Bà Tạ ghen ngào, kéo tay Dương Quân lại, “Tiểu Dương, thật không ngờ, các cháu đều là người tốt...”

Phan Đông Minh ngồi bên cạnh, trầm mặc không nói gì, nghe những lời bà Tạ nói, hấn lại nghĩ, trước kia Tạ Kiều cũng như vậy, đây là người tốt, kia là người tốt, còn hấn thì vĩnh viễn không phải là người tốt.

Thật ra, bà Tạ vẫn lấy làm lạ bởi sự xuất hiện của một người vẫn trầm mặc này giờ, không kiềm được bèn hỏi Dương Quân: “Tiểu Dương này, đây là...”

Dương Quân nhìn Phan Đông Minh, âm ừ nói: “À, anh ấy à, cấp trên, ha ha, cấp trên ạ.”

Dương Quân lại đánh trống lảng, hỏi bà Tạ: “Cô ơi, gần đây Tạ Kiều có gọi điện cho cô không ạ?”

“Gần đây? Không, tiền gọi điện tốn lắm nên cô không cho nó gọi, nhưng có một con bé bạn nó hay dùng điện thoại của cơ quan để gọi cho cô, còn kể tình hình của nó cho cô nữa.”

Phan Đông Minh chột căng thẳng, tim dần loạn nhịp.

Dương Quần cũng hiểu sự nôn nóng của hắn, chính anh cũng căng thẳng, “Thế, cô có biết cô ấy ở đâu không ạ?”

Bà Tạ sững sốt, “Sao, cháu không biết à? Cô tưởng cháu với Kiều Kiều cùng một cơ quan?”

Dương Quần phản ứng nhanh lẹ, “Trời ạ, cháu chỉ là tài xế thôi, chỗ làm không giống cô ấy, cũng lâu lắm rồi cháu không gặp Tạ Kiều nên tiện mồm hỏi thôi ạ.”

Trên mặt bà Tạ có chút vẻ tự hào, “Kiều Kiều nhà cô được nhà nước cử ra nước ngoài, cô biết là con bé có năng lực lắm mà.”

Dương Quần vội vàng hỏi: “Dạ, ra nước ngoài ạ? Tốt quá, thế, nước nào ạ?”

“Nước Anh.”

“Vẫn là Anh?”

“Hả?”

“Ý cháu là, sao cơ quan cháu toàn được nhà nước cử đi Anh thế không biết, chẳng đổi mới gì cả, ha ha. Cô bạn gọi điện cho cô ở Bắc Kinh ạ? Nói không chừng cháu cũng quen đấy.”

“Con bé đấy tên là Hứa Dung, vừa là bạn vừa là đồng nghiệp của Kiều Kiều. Cháu có quen không?”

Lần này, không đợi Dương Quần nói tiếp, Phan Đông Minh đã đứng phắt dậy, gật đầu nói: “Cháu xin lỗi, đột nhiên nhớ ra có chút chuyện cần xử lý, cháu xin phép đi trước.”

Sau khi Phan Đông Minh rời đi, bà Tạ mới hỏi Dương Quần: “Cậu thanh niên đó là cấp trên của cháu sao?”

Dương Quần nói: “Không phải cấp trên của bọn cháu đâu, là ông chủ của một công ty, lần giải phẫu này của Bằng bằng là nhờ đơn vị họ hỗ trợ đấy, cô cứ nhớ anh ấy họ Phan là được rồi ạ.”

“Trời, cháu xem, sao cô lại không cảm ơn người ta chứ, chuyện này, làm thế nào đây?”

“Cô không phải cảm ơn anh ấy, anh ấy cảm ơn cô còn chưa hết ấy chứ.”

“Gì cơ?”

“Anh ấy cảm ơn cô đã cho anh ấy một cơ hội, cơ hội làm người tốt đó cô.”

Phan Đông Minh ra khỏi hội quán rồi phóng xe như bay trên đường. Hắn lấy điện thoại gọi cho Hứa Dung. Đã nhiều lần hắn tìm Hứa Dung nhưng cho dù hắn nói thế nào đi nữa thì cũng chỉ nhận được một động tác của cô nàng, lắc đầu, rồi lặp đi lặp lại một câu, không biết, không biết.

Lúc này Phan Đông Minh vô cùng tức tối, hắn nghĩ: “Được lắm, dám lừa tôi, biến tôi thành thằng ngu hả, được, tôi chờ xem.”

Hứa Dung vừa nhận điện thoại, Phan Đông Minh đã lạnh lùng hỏi: “Cô ở đâu?”

“...Phan tiên sinh sao? Tôi không có nhà.”

“Cô ở đâu?”

“...Ở nhà.”

“Đứng chờ ở cổng.”

Hứa Dung nghiêm chỉnh đứng trước cổng đài truyền hình đợi “Phan công tử” đại giá. Tuy rằng đã sang xuân nhưng về đêm trời vẫn thật lạnh. Xe của Phan Đông Minh lao đến như con ngựa đứt cương khiến Hứa Dung vừa căng thẳng vừa sợ hãi. Người đàn ông đó thở hỗn hển, vừa xuống xe đã sải bước về hướng cô, cô vừa trông thấy đã run, chẳng biết vì lạnh hay vì sợ, lưng rịn đầy mồ hôi. Phan Đông Minh đứng lại trước mặt cô, cúi đầu lạnh lùng nhìn, Hứa Dung vội vàng cười hi ha: “Ồ, lạnh thật đấy, hay là tôi mời anh đi uống cà phê nhé?”

Giọng nói của Phan Đông Minh còn lạnh lẽo hơn cả gió đêm, “Giở trò đùa giỡn với tôi phải không?”

Hứa Dung xua tay như phẩy quạt, “Không, không, tôi không hề, tôi không biết gì cả.”

Phan Đông Minh không nói gì, như người sống trên ngọn núi băng. Rốt cuộc, Hứa Dung cũng không kiềm được mà nói: “Thật sự là tôi không biết gì cả, Tạ Kiều chỉ gửi cho tôi một lá thư, muốn tôi cứ đứng giờ thì gọi điện ẹ bạn ấy báo bình an rồi bảo với cô là bạn ấy được nhà nước cử ra nước ngoài. Thật sự là không có gì hơn, thật đấy.”

“Thư đâu?”

“Trong kí túc xá.”

“Còn đứng đấy làm gì? Sao không đi lấy đi?”

Hứa Dung chạy cuống cuống như một đứa trẻ. Lúc này, tâm tình Phan Đông Minh mới bình phục một chút, hần dựa vào xe hút thuốc. Còn chưa hút xong điếu thuốc, Hứa Dung đã chạy ra, hỏn hển nói: “Quên mất không nói với anh, thư này gửi về từ Anh.”

Phan Đông Minh giật lấy bức thư, lật qua lật lại, cho đến khi hần trợn trừng mắt. Quả nhiên đúng là gửi từ sân bay về, hơn nữa đúng vào ngày mà phiếu tiền được trả lại cho Phan Chấn Nam. Trên mảnh giấy màu hồng nhạt, ngoài nội dung như Hứa Dung nói thì không có gì khác, một chút manh mối cũng không. Hần đưa tay lên day day hốc mắt đang nhức, rồi nhét mảnh giấy vào túi và nói với Hứa Dung: “Nếu cô ấy...”

Hứa Dung nghĩ bụng phải nhanh chóng tiến tên ác ôn này đi nên không đợi hần dứt lời đã nói: “Tôi hiểu rồi, tôi hiểu, nếu bạn ấy liên lạc thì tôi nhất định sẽ báo cho anh.”

Sự kích động của Phan Đông Minh đã bị bức thư mỏng manh đưa lên chín tầng mây rồi, khoe môi hần hạ xuống. Hần gật đầu, lên xe, vòng qua một góc cây rồi hòa vào dòng xe cộ.

Hứa Dung vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi, thì thào nói: “Báo với anh ư, thế mới là lạ.”

Ngày hôm sau, Thường Bằng Bằng được đưa vào phòng phẫu thuật cấy ghép. Bác sĩ Cát đưa cả học trò đến tham dự ca phẫu thuật. Tân Thiếu và Dương Quần tới để động viên tinh thần ẹ Tạ Kiều, còn Phan Đông Minh, dù bận nhưng vẫn gọi điện thoại đến hỏi thăm.

Ca phẫu thuật này được nhận cơ quan cấy ghép từ người hiến còn sống, mãi đến tận ba tiếng sau, Thường Bằng Bằng mới được đẩy ra khỏi phòng. Bác sĩ nói với bà Tạ: “Thận ghép có chất lượng rất tốt, sắc rất hồng, vừa được ghép vào đã thông với mạch máu, lại có nước tiểu bài tiết ra nữa. Ca phẫu thuật rất thành công.”

Một tuần sau, Phan Đông Minh đến bệnh viện thăm Thường Bằng Bằng. Thằng nhỏ vàng vọt giờ sắc mặt đã hồng hào. Bà Tạ vừa nhìn thấy Phan Đông Minh đã rơm rớm, cầm lấy tay Phan Đông Minh, quỳ xuống và than than nói: “Cậu là người tốt, cậu đã cứu con tôi, cậu là người tốt...”

Phan Đông Minh hoảng hốt nâng bà Tạ dậy, rồi vội lấy cái cớ qua loa để rời khỏi bệnh viện như muốn thoát khỏi địa ngục vậy. Xe hần để trong bãi đỗ của bệnh viện. Ngồi trong xe, Phan Đông Minh cắn môi rầu rĩ cười gượng, lại thầm nghĩ, tạm không nói đến Tạ Kiều, lần này làm được một việc tốt, tâm tình cũng rất thanh thản.

82. Chương 82

Không nhắc đến tên đối phương không có nghĩa là không nhớ, cũng không có nghĩa là muốn quên, chỉ bởi nỗi tương tư đó đã ăn sâu vào xương tủy.

Hai tháng sau Thường Bằng Bằng được xuất viện. Thằng bé rất kiên cường, thời kỳ nguy hiểm cũng qua rất nhanh. Thật ra, nửa tháng trước nó có thể xuất viện rồi, nhưng Phan Đông Minh vẫn muốn nó ở lại bệnh viện theo dõi thêm, cho đến khi hoàn toàn khỏe mạnh mới thôi.

Thật ra, việc Phan Đông Minh không để Thường Bằng Bằng xuất viện vẫn là vì một cái cớ ngượng mặt. Hần hay đến thăm Thường Bằng Bằng, hần thích nghe Bằng Bằng nói, chị Kiều Kiều của em thế này, chị

Kiều Kiều của em thế kia. Giọng nói của thằng bé phảng phất cho chút cảm giác của Tạ Kiều, mỗi lần nghe thấy Phan Đông Minh đều vui hơn hở, trong lòng ngọt ngào như có kẹo đường đang tan chảy vậy.

Vào một buổi sáng thứ Bảy, Phan Đông Minh đứng trên ban công ở căn biệt thự của mình, nhìn xuống vườn hoa. Khắp nơi đều bừng lên một sức sống thanh tân. Quần gia đã cho thay thảm cỏ từ lâu, sắc xanh tươi khiến người ta vừa nhìn đã thấy thư thái. Thư kí Vương gọi điện tới cho hắn, báo rằng cả nhà bà Tạ đã được đưa về Hàng Châu như hắn phân phó. Trước khi đi, mẹ Tạ Kiều có mang đến một cái cờ thưởng. Nói đến đoạn này, dường như cô Vương đang cố nhin cười, còn hỏi Phan Đông Minh: “Phan tiên sinh, cờ thưởng đó để ở văn phòng anh ạ?”

“Trước mắt cứ để ở văn phòng đi, nhưng tuyệt đối đừng treo lên.” Cúp điện thoại, Phan Đông Minh mím môi cười. Mẹ Tạ Kiều còn khăng khăng bắt Thường Bằng Bằng gọi hắn là “chú”, hắn muốn xiu luôn, hắn lớn bằng từng ấy rồi nhưng chưa bao giờ xấu hổ như vậy, gần như mặt đỏ lựng lên. Chú, kiểu này, có thể gọi sao? Hắn nhớ rõ rằng hắn đã nói: “Hay là gọi anh đi, nghe thế làm cho cháu còn thấy mình trẻ trung một chút.” Lúc đó, Dương Quân cười như nắc nẻ, sau này cứ gặp hắn là lại gọi, “Chú.” Giờ nghĩ lại hắn cũng thấy buồn cười.

Hắn ngẩng đầu nhìn về lưng chừng núi phía xa, ánh dương đầy sức sống chiếu tỏa bốn phương, rọi cả vào lòng hắn. Hắn cảm thán mùa xuân Bắc Kinh đến thật muộn, giống như một mỹ nhân ham ngủ, nhưng vừa mở mắt đã khiến cho người khác phải trầm trồ vì vẻ đẹp của cô. Hắn lặng lẽ nghĩ, bản thân hắn cũng giống như mùa xuân vậy, tuy rằng chậm, nhưng rốt cuộc cũng tới rồi.

Tài xế Vương ngồi xổm bên cạnh bồn hoa loay hoay cắt một ít hồng môn. Phiến hoa đỏ rực như một bàn tay nâng niu một mỹ nhân yếu điệu vàng óng. Ánh mặt trời chiếu xuống ngày càng dịu. Phan Đông Minh xuống tầng dưới, nói với tài xế Vương: “Đổi lọ hoa trong phòng tôi thành loại này đi, rất đẹp.”

Tài xế Vương “ớ” một tiếng, hắn lại nói: “Nhiều hoa cùng nở một lúc như vậy, xem ra chăm sóc không tồi.”

Tài xế Vương dùng bàn tay còn dính bùn gãi đầu, cười hỉ hả: “Giống hoa này quý nhưng khó nuôi lắm, không ưa lạnh cũng không ưa nóng, kĩ thuật trồng cũng khó. Người của công ty cây trồng nói, đây là giống mà họ vất vả lắm mới cho ra được, tuy chăm sóc hơi nhọc một chút nhưng hoa sống lâu.”

Phan Đông Minh gật gật đầu, nói một câu, “Ồ, nghe qua thì thấy còn khó nuôi hơn nuôi Tạ Kiều.”

Hắn chậm rãi bỏ đi, còn tài xế Vương thì vô cùng sửng sốt. Bọn họ không ai là dám tùy tiện nhắc đến Tạ Kiều, sợ sẽ giẫm phải mìn, nhưng biểu hiện này của Phan tiên sinh, như là chưa từng có chuyện gì vậy.

Thời tiết âm dần lên, mây kết dày, thỉnh thoảng có tiếng sấm xuân rền nhẹ. Phan Đông Minh ngày càng bận rộn, ký hợp đồng, thị sát công trường, lại nghe các cán bộ cấp cao báo cáo lợi nhuận đang không ngừng tăng thế nào. Phan Đông Minh cũng dần ít nhắc đến tên Tạ Kiều. Có một hôm phải tăng ca, thư kí Vương bưng một tách cà phê tới cho Phan Đông Minh tỉnh táo, vừa vào văn phòng đã thấy sắp ngủ trên sofa. Lúc cô rón rén ôm tấm chăn mỏng đến trước sofa thì phát hiện trên thảm cạnh đó có một tấm ảnh. Cô nhặt lên, là ảnh chụp Phan Đông Minh đang ôm Tạ Kiều trước gốc cây cầu phúc. Cô nhìn một lúc lâu, cuối cùng đặt lại chỗ cũ, ôm cái chăn đi ra ngoài. Cô ngồi về vị trí của mình, đưa mắt nhìn đồng hồ. Cô cũng đã từng yêu, cũng biết rằng, không nhắc đến tên đối phương không có nghĩa là không nhớ, cũng không có nghĩa là muốn quên, chỉ bởi nỗi tương tư đó đã ăn sâu vào xương tủy.

Lúc này đã nghe được tiếng ve kêu mùa hè. Quần gia mang một cái ghế mây đặt trong vườn hoa, cây nho mà tài xế Vương trồng cũng đã kết trái trĩu trĩu. Phan Đông Minh nằm trên cái ghế mây dài, nhìn bầu trời đầy sao mà không hề cảm thấy nóng bức. Hắn nhớ tới thời điểm này của năm trước, Tạ Kiều đứng trên sân khấu của câu lạc bộ đêm nhảy múa, uốn éo như con rắn...Hắn quay đầu nhìn về cây nho sai trái, lại nhớ tới đôi mắt Tạ Kiều. Đôi mắt đó cũng như trái nho đen mọng kia, khiến hắn nhìn mà lòng đầy thỏa mãn.

Từ xuân đến hạ, chỉ là một thời gian ngắn ngủi, lại từ hạ sang thu, nhưng Phan Đông Minh cũng chỉ cảm giác như mình mới ngủ một giấc trưa dậy mà thôi. Thời tiết hơi trở lạnh, mùa thu miền Bắc, cái tĩnh lặng đã thay thế cái náo nhiệt của ngày hè. Bỗng nhiên một cơn gió thoảng đến rồi đưa theo cơn mưa. Hắn tự nhin nửa ngày nghĩ ngợi, cầm một cái ô đi trên con hẻm đầy lá rụng. Cách đó không xa chính là cầu Ngân Đình vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, mặt hồ bị những giọt mưa làm lẫn tẩn gợn thành một vòng tròn rồi lại lan ra. Phan Đông Minh yên lặng nhìn nếp gợn từ nhỏ lan ra to. Cơn mưa này, dường như cũng đang trút

vào trong hần, ánh mắt ẩm ướt, tâm tình cũng ẩm ướt, trái tim hần, cũng giống như những gợn sóng kia, như mặt nước lạnh lẽo, trùng trùng bi thương.

Ngay lúc Phan Đông Minh đang bẽ bộn với núi công việc, mùa đông đã lặng lẽ đến. Hần liếc mắt ra ngoài cửa sổ mới phát hiện dưới bầu trời âm ảm nặng nề là những bông tuyết lất phất rơi. Lặng lẽ đứng trước cửa sổ của phòng làm việc, nhìn những bông tuyết phiêu dạt the lương, Phan Đông Minh bất chợt cảm thấy mệt mỏi. Hần nghĩ, hần bận rộn vì cái gì? Tiếp tục tích góp ư? Hần không cần giàu có. Hần giàu có thì được ích gì? Hần không thấy vui, trong tim đè nén rất nhiều tâm sự. Mùa xuân của hần không có ánh dương sáng rỡ, mùa thu lẽ the cũng kéo sang mùa đông giá rét...

Không cần biết Phan Đông Minh có bao nhiêu hồi tiếc, ngày vẫn trôi qua như nước chảy. Mùa xuân ảm áp lại tới, muôn hoa đua nở. Khi ánh mặt trời chiếu rọi xuống những hàng bạch quả trong vườn, hạng mục hợp tác giữa hần và La Hạo, cuối cùng cũng khởi động.

Việc quản lý hạng mục ở Thâm Quyển do La Hạo phụ trách. La Hạo liên tục đi đi về về giữa Bắc Kinh và Thâm Quyển. Thâm Quyển là một thành phố trẻ, bốn mùa như xuân, những tòa nhà chọc trời nhiều như hoa nở. Đầu mùa xuân, ánh nắng làm cho sân bay ở Thâm Quyển ảm áp vô cùng, hành khách bước lên máy bay cứ như vào trong một con cá voi xanh say giấc ngủ. Trước sân bay, La Hạo chờ mãi mà không thấy lái xe đến đón, Ninh Tiêu Nhã bất mãn nói: “Người đâu không biết, chẳng lẽ không biết là phải đến sớm hơn sao, còn bắt chúng ta chờ ư?”

La Hạo liếc cô một cái, “Biết thế này không cho em đi nữa, anh đến đây công tác chứ không phải đi du lịch, không có thời gian đi cùng em.”

Ninh Tiêu Nhã cười, khoác cánh tay anh, “Ai cần anh đi cùng, anh làm việc của anh, em đến khu mua sắm Hongkong. Em tính rồi, sang Hongkong, em sẽ mua cho bố anh một cái đồng hồ, rồi anh đưa cho bố, được không?”

Điện thoại của La Hạo đổ chuông, tài xế nói trên đường đang kẹt xe, sẽ nhanh chóng đến nơi thôi. Ninh Tiêu Nhã chu miệng nói: “Anh nói xem, ở thành phố có gì tốt chứ, chờ đến lúc em già, em sẽ tìm một chỗ trên núi, an hưởng tuổi già.” Cô nhìn La Hạo, lay mạnh anh, cười hì hì, “Anh nói xem có được không?”

La Hạo dắt cô ra ngoài sân bay, vừa đi vừa nói: “Chỉ cần em chịu được yên tĩnh, có cái gì mà không được.”

Ninh Tiêu Nhã cắn môi, nói: “Chỉ cần anh chịu được yên tĩnh là ổn rồi.”

La Hạo làm như không quan tâm mấy, “Sao lại lôi anh vào, anh liên quan gì chứ.”

Ninh Tiêu Nhã có chút khó chịu, nhưng cũng không lên tiếng mà theo La Hạo ra ngoài. Đợi thêm một lúc, cuối cùng tài xế cũng đến, cuống quýt nói xin lỗi. Ninh Tiêu Nhã phụng phịu, “Biết sẽ tắc đường mà không xuất phát sớm một chút, hại chúng tôi phải đợi lâu quá đây này.”

Tài xế vẫn liên tục nói “Xin lỗi, xin lỗi.” Lúc này La Hạo mới cau mày, “Được rồi, tức giận gì nữa, không phải đã đến rồi sao, cũng không đợi lâu quá mà.”

Ninh Tiêu Nhã ngồi vào xe, không hề mở miệng.

Chiếc xe giảm tốc độ, quẹo vào một con đường phụ để đến nội thành, không ngờ lại tắc đường. Ninh Tiêu Nhã thấy La Hạo đang nhắm mắt dựa vào thành ghế, cô nhìn ra đoàn xe nối dài, lầm bầm: “Thật đáng ghét.”

Tài xế sợ họ chán do phải đợi hết tắc đường nên liền cười nói: “Chỗ này vốn thế mà, lúc nào cũng tắc đường, có điều bây giờ vẫn chưa phải giờ cao điểm, chắc là thông nhanh thôi.” Anh ta vừa nói vừa mở đài, có một người đàn ông dùng tiếng phổ thông nói, “Mi Hoa, tôi đang ở đường Đông Thâm Quyển, tắc đường, chán quá.”

Chủ trì chương trình phát thanh là một cô gái, giọng nói rất trong trẻo, cô hài hước nói: “Mi Hoa xin nhắc nhở các vị tài xế, một thánh giả ở số 8848 có báo tin, đoạn đường Đông Thâm Quyển đang tắc đường, nếu vị nào đi đến hoặc sắp đi ngang qua đường Đông Thâm Quyển thì xin đi đường vòng...”

Cuộc gọi đến từ số 8848 kết thúc, lại có một cuộc gọi khác, “Mi Hoa, tôi cũng đang bị kẹt xe, nhưng không nói cho cô biết ở đoạn nào, hy vọng có thể gặp gỡ nhiều bạn tài xế khác. Giải buồn đi Mi Hoa, kể chuyện

đi.”

“Kể chuyện ư, tôi có một câu chuyện kinh điển thế này muốn kể cho anh. Ngày xưa có một ngọn núi, trước ngọn núi đó có một cái miếu...”

Tài xế ngồi phía trước cười ra tiếng, La Hạo cũng nhếch môi cười. Người dẫn này rất hài hước, giọng nói cũng thật êm tai, nghe mềm ngọt mà không ngấy, giống như...La Hạo mở to mắt, lại trầm thờ dài.

Chương trình phát thanh ngày càng náo nhiệt, có người yêu cầu người dẫn hát, cô gái nói: “Vây được, tôi mới nghe một đĩa nhạc, mạn phép được trình bày.” Chẳng lâu sau tiếng nhạc truyền ra, là ca khúc “Thời gian bị lãng quên” của Thái Cẩm. Tới khi ca khúc kết thúc thì dòng xe cũng thoáng dần, trong đài vẫn có người nói: “Mi Hoa, tất cả bị cô ru ngủ rồi, bài hát này buồn quá.”

La Hạo lẳng lặng nghe giọng nói trong trẻo kia, lại trầm nhớ đến một cô gái.

Buổi tối hôm sau, đại diện chính phủ và các quan chức huyện Diêm Điền có buổi tụ họp, La Hạo đưa Ninh Tiêu Nhã đi cùng. Ninh Tiêu Nhã mặc một chiếc sườn xám, đúng kiểu dáng truyền thống. Cô đứng trước gương, cười nói với La Hạo: “Thế nào? Được không?”

Ánh mắt La Hạo dừng trên tai Ninh Tiêu Nhã. Tai Ninh Tiêu Nhã trắng nõn, dải tai dày có đeo một đôi hoa tai vàng chạm rồng, ở dưới là hạt ngọc xanh biếc, vô cùng hợp với bộ sườn xám cô mặc. Bỗng chốc, La Hạo liền cảm thấy cả người khô nóng đến khó chịu, dường như có một thứ gì đó đang len lỏi hông thoát ra khỏi mạch máu anh. Anh vươn tay, giữ lấy hạt ngọc đang lắc lư, chăm chú nhìn rồi một lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Tiêu Nhã, em lấy đôi hoa tai này ở đâu thế?”

Ninh Tiêu Nhã bất giác quay lại soi gương, đưa tay nhẹ nhàng vuốt hạt ngọc xanh biếc, cười nói: “Đẹp nhỉ, em liếc mắt một cái là đã thích luôn. Kỹ thuật làm rất tốt, nghe nói là được thiết kế bởi Kaji Mitsuo* đấy, chắc anh không tin đâu, nhưng giá đúng là không rẻ chút nào.”

(*Đây là nhà thiết kế trang sức nổi tiếng người Nhật Bản.)

Tim La Hạo hơi run rẩy, anh thì thào hỏi: “Em làm thế nào mà có được?”

Ninh Tiêu Nhã cười, “Đương nhiên là mua rồi. Em cũng mua cả đồng hồ cho bố anh nữa, anh đến đây xem này.” Cô kéo La Hạo ngồi xuống sofa, mở một cái hộp trên bàn. Bên trong là một chiếc đồng hồ nam sang trọng, “Thế nào?”

La Hạo nhìn cái hộp rồi khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt lại hướng về đôi hoa tai của cô, “Đôi hoa tai này đẹp thật đấy, em mua ở đâu, Hongkong?”

“Đồng hồ là mua ở Hongkong, còn hoa tai thì mua ở đây. Không ngờ chỗ này mà cũng bán đồ quý đến thế, đôi phỉ thúy này còn đẹp hơn cả đôi mà mẹ tặng em hồi bọn mình đính hôn.” La Hạo chưa từng quan tâm đến chuyện ăn vận của cô, lần này, một câu hơi phô trương lại khiến tâm tình Ninh Tiêu Nhã tốt lên hẳn. La Hạo đưa tay sờ hạt ngọc, khẽ mỉm cười, “Đi thôi, lần gặp mặt này rất quan trọng, chúng ta đừng đến muộn.”

Thế nhưng cả buổi tối La Hạo vẫn không yên lòng, dù đứng nói chuyện cùng với mấy vị quan chức nhưng tâm tư của anh đã sớm bay lên chín tầng mây. Đôi hoa tai mà Ninh Tiêu Nhã đeo có cùng kiểu dáng với đôi trong bộ trang sức mà anh đã từng tặng cho Tạ Kiều. Bộ trang sức đó được anh nhờ thiết kế từ Nhật Bản cho Tạ Kiều, với ý nghĩa “phú quý, bền lâu”.

Đôi mà Ninh Tiêu Nhã đeo có lẽ là hàng nhái, hơn nữa, không phải Tạ Kiều còn đang ở Anh sao, mọi dấu vết đều cho thấy cô đang ở Anh, cô...La Hạo không dám nghĩ tiếp nữa, có những ý niệm điên cuồng đang tra tấn thần kinh anh. Có lẽ Tạ Kiều không đi Anh, có lẽ cô...

Cả đêm hầu như La Hạo đều hút thuốc, đi đi lại lại trong phòng, miên man suy nghĩ. Anh không thể khống chế được ý nghĩ của mình. Vì sao chỉ có một đôi hoa tai? Còn vòng cổ và vòng tay đâu? Ninh Tiêu Nhã đã ngủ từ lâu, anh rón rén mở hộp trang sức, lấy đôi hoa tai ra, ngồi dưới ngọn đèn trong phòng khách cẩn thận quan sát. Nhưng anh không dám khẳng định đây là thứ anh đã đưa cho Tạ Kiều, lúc cô đưa nó cho Dương Quân nhờ trả cho anh, anh cũng không xem lại. Nhưng bộ trang sức đó là do chính anh lựa chọn các chi tiết trong tập ảnh, sao có thể nhầm được.

Nằm trên giường, anh vẫn mở to hai mắt, không hề buồn ngủ. Một ý nghĩ khác lại quẩn quanh trong đầu anh, xua cũng không đi. Anh nghĩ, anh có thể đến cửa hàng trang sức đó, xem còn vòng cổ và vòng tay không, nếu có thì nó đến đây được bằng cách nào, nếu chắc chắn đây là hàng nhái thì những suy nghĩ trước đó của anh là sai, anh cũng có thể yên tâm. Nghĩ đến đây, anh càng nóng ruột hơn, chỉ hận nỗi không thể ngay lập tức thấy mặt trời mọc.

Vất vả lắm mới đợi đến lúc hừng đông. La Hạo muốn dẫn Ninh Tiêu Nhã đi uống trà, ăn điểm tâm sáng. Trên bàn bày đầy những món điểm tâm, La Hạo cũng thoải mái nhấp một ngụm trà, làm ra vẻ thờ ơ mà nói: “Lát nữa đến chỗ em mua đôi hoa tai một chuyến đi, xem có cái nào hợp với em thì mua thêm.”

La Hạo nói như vậy khiến Ninh Tiêu Nhã sướng rơn, “Ồ trung tâm giao dịch trang sức, chúng ta đi luôn đi.”

Ninh Tiêu Nhã đưa La Hạo vào một cửa hàng trang sức tên là “Kim Hâm”, vừa mới bước vào cửa đã nghe thấy một giọng nói phụ nữ có vẻ bức bối. “Sao lại không có tín dụng? Tôi nói là hôm nay tôi đến để mua, không bán. Các cô có phương thức liên hệ với người mua không?”

Một cô gái khác bắt đầu nói: “Chị à, chúng tôi làm ăn buôn bán, khó khăn lắm mới gặp được vị khách tình ý, chẳng lẽ để chúng tôi lỗ vốn sao.”

La Hạo dừng bước. Trước quầy có một người phụ nữ cao gầy đang đưa lưng về phía anh, phía sau cũng có một cô gái mặc quần jean và áo phông, mái tóc ngắn nhuộm nâu, đeo một chiếc ba lô. Bất chợt, tim anh run lên, máu trong người cũng tăng tốc độ tuần hoàn, anh cảm thấy có chút choáng váng, chỉ thử gọi một tiếng: “Tiểu Kiều?”

83. Chương 83

Giờ phút này, cô không hề kiên cường, cô vẫn yếu đuối, cô không có cách nào cả, bởi vì cô lừa gạt mọi người nhưng không thể dối mình được.

Cô gái ngoảnh mặt lại. Nhìn thấy ánh mắt ngỡ ngàng đó, La Hạo kích động đến nỗi muốn ôm trầm lấy cô gái đã biến mất trong một năm qua, nhưng lại chỉ có thể run rẩy đứng yên tại chỗ. Tuy nhiên, ánh mắt anh không giấu nổi vẻ sung sướng, ngạc nhiên, cả sự hoảng hốt.

Ninh Tiêu Nhã mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Tạ Kiều, thì thào nói: “Cô, sao cô lại ở đây? Không phải cô...đã đi Anh rồi sao?”

Tạ Kiều cố chuyển ánh mắt về phía Ninh Tiêu Nhã, liền thấy ngay được viên ngọc đang lấp lư trên tai cô.

Trong phút chốc, cô lấy lại vẻ bình tĩnh, sắc mặt có chút tái, cô uể oải nói: “Thật đúng là trùng hợp, có thể gặp được mọi người ở đây.”

Trong một quán cà phê nhỏ ở gần đó, La Hạo nhìn người con gái mà anh vẫn ngày đêm mong nhớ. Cô đã lấy lại vẻ bình tĩnh, cúi đầu, khẽ mỉm cười, dùng cái thìa nhỏ không ngừng khuấy cà phê trong tách. Mái tóc cô mới cắt ngắn, nhuộm màu nhạt và hơi đánh rối, nhưng như vậy lại càng khiến cô trở nên xinh đẹp hơn. Vẫn là cái cằm nhỏ xinh đó, sống mũi thon gọn đó, thêm cả hàng mi khẽ rung lên. Anh kiềm chế ý niệm muốn ôm lấy cô lại, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Kiều, mọi người đều nói em đi Anh, sao lại ở đây?”

Rốt cuộc Tạ Kiều cũng ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, ý cười bên môi càng đậm hơn, “Bởi vì em yêu nước.”

Lời nói dí dỏm của cô khiến La Hạo bật cười, nhưng ánh mắt anh vẫn không rời khỏi gương mặt mà anh yêu. “Tiểu Kiều, lần này gặp lại em, anh cảm thấy, em thay đổi rất nhiều.”

Tạ Kiều lại cúi đầu khuấy cà phê, không nhìn anh nhưng bình tĩnh nói: “Con người vốn sẽ thay đổi khi đổi hoàn cảnh...Bọn anh đến đây làm gì vậy? Chuyện làm ăn ư?”

“À, tìm em.”

Thế nhưng Tạ Kiều lại cười, hơi chun mũi lại. Cô cười khanh khách, dường như rất vui vẻ, rất thoải mái, như thể đang ngồi đối diện với một người bạn, có thể thoải mái chê cười anh ta. Nhưng dáng vẻ này khiến La Hạo cực kì khó chịu, không phải vì cô không tin điều anh nói, mà là cô không để tâm. Anh có cảm giác Tạ Kiều đã thay đổi rất nhiều, nhưng rốt cuộc là thay đổi như thế nào thì anh không nói rõ ra được. Dường như cô đang về giống với trước đây, rất hoạt bát, thích cười, căng tràn sức sống, nhưng lại khiến người ta có cảm giác không nắm bắt được, giống như tay không bắt cá vậy.

“Anh làm em liên tưởng đến cảnh sát mặc thường phục.” Tạ Kiều nhấp một chút cà phê, lại nói tiếp: “Còn em thì là tội phạm đang bỏ trốn, anh không ngại ngàn dặm xa xôi đến bắt em.” Nói xong cô lại bắt đầu cười, chẳng mấy chốc lại nhỏ giọng nói: “Đừng nói với em là trên khuy áo của anh có gắn camera đấy nhé.”

Lúc này, La Hạo cảm thấy vô cùng kỳ quái. Khi vừa nhìn thấy Tạ Kiều, mọi tế bào thần kinh trong anh vọt lên trạng thái hưng phấn, nhưng sự hài hước và hờ hững của Tạ Kiều lại khiến anh cảm thấy khổ sở, như đứa trẻ nhìn cây kem trong tay, không dám động vào, chỉ nhìn nó từ từ tan ra. Đây là cảm giác thê lương, muốn nhưng lại không thể cười nổi, trong lồng ngực như tồn tại song song một khối băng và một khối lửa giãy vò anh, khối lửa vừa muốn bùng lên, khối băng cũng muốn kết chặt lại. Anh là người rất khéo ăn nói, nhưng đối mặt với một Tạ Kiều như lúc này, anh phải chặt vật lắm mới ứng phó được. Anh chưa từng có cảm giác như vậy với Tạ Kiều. Anh lại nghĩ đến hình ảnh một con điều, trong tay anh có dây nhưng vì lỗ tay thả cao quá nên muốn thu lại cũng bất lực. Anh nhìn cô gái ngày càng xa cách anh, nói: “Đúng, anh là cảnh sát mặc thường phục, nhưng chỉ đến điều tra em thôi, thành thật khai báo, nếu không anh sẽ gọi cảnh sát.”

Tạ Kiều đập nhẹ lên bàn, cười khanh khách. Vẻ này khiến La Hạo thực đau lòng, anh cảm thấy sống mũi cay xè. Tạ Kiều vẫn chưa ngưng, đưa tay chỉ ra bên ngoài, chỗ có mấy người bán hàng. Cô nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Đừng nói với em kia là đồng nghiệp của anh nhé.”

La Hạo hoàn toàn bị Tạ Kiều đánh bại. Anh cố nén nỗi đau, mỉm cười. Hai người nhìn nhau cười, một lúc sau La Hạo mới khụt khịt mũi, thấp giọng nói: “Nói với anh xem, Tiểu Kiều, một năm qua em thế nào? Em có biết là anh...”

“Không, em biết.” Tạ Kiều nhanh chóng chặn lời anh, vẫn thoải mái cười nói: “Các anh vẫn tìm em, em biết.”

Lời của cô khiến La Hạo vô cùng bất ngờ. Anh chậm rãi thu lại nụ cười. Vẻ mặt của Tạ Kiều lúc này khiến anh nhớ đến thời điểm họ mới quen nhau, anh luôn mặt dày đi theo cô nói: Anh mời em ăn cơm, anh mời em đi nghe nhạc, anh mời em đi xem phim...Đừng từ chối, cho anh chút thể diện được không? Khi ấy cô không mẫn cũng chẳng nhạt, chỉ thờ ơ, nhưng tuyệt đối không phải dáng vẻ này. Không biết vì sao anh có chút hoảng hốt, giống như anh biết mình sắp mất đi một thứ quý giá vậy. Một Tạ Kiều như vậy khiến anh cảm thấy thật xa lạ, dường như cô gái đơn thuần trước kia đã bị nước lũ cuốn đi chỉ trong gang tấc rồi.

Tạ Kiều bất giác phát hiện ra sự thay đổi của anh. Cô nhìn chằm chằm tách cà phê, từ khóe môi đến khóe mắt đều là ý cười, cô dùng giọng điệu nhẹ nhàng mà La Hạo không thể hiểu được để nói: “Tất cả mọi chuyện em đều biết. Là lắm đúng không? Em biết anh cũng thắc mắc vì sao rõ ràng là em đã đến Anh rồi nhưng giờ lại ở đây.”

La Hạo lẳng lặng nghe, lẳng lặng nhìn Tạ Kiều như đang chẳng bận tâm mà kể chuyện cho người khác vậy.

“Đúng là em có đến Anh, nhưng em chưa rời khỏi sân bay đã quyết định về rồi. Hơn nữa, em biết chắc là các anh sẽ đi tìm Hứa Dung với Vũ Phi để thám thính tin tức của em, cho nên em đã gửi cho Hứa Dung một bức thư từ sân bay ở Anh.”

“Trùng hợp là, em gặp được cô giáo em ở sân bay. Lúc còn ở trường, quả thật là em chẳng ưa cô, cũng học người khác gọi cô là Diệt Tuyệt sư thái. Thế mà cô chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra em, lúc biết em chưa có việc làm, cô rất kinh ngạc, cô nói rằng cô vẫn luôn đánh giá em rất cao, còn nghĩ có thể lấy em làm một ví dụ điển hình về tấm gương học tập cho các khóa sinh viên sau.”

Nói đến đây Tạ Kiều lại cười. Cô cầm chiếc thìa nhỏ lên khê cắn, đôi mắt lim dim, như thể đang nhớ lại chuyện lúc đó. “Em và cô hàn huyên rất lâu. Cô nói, cô có ấn tượng rất sâu về em, bởi vì giấy chứng nhận tiếng phổ thông của em là do chính tay cô trao cho em. Thế mà một chút ấn tượng em cũng không có, sau

đó nhớ lại, có lẽ là vì bị một chuyện làm cho rối rắm...Thời điểm đó, em còn đang mơ hồ, trong đầu rối như tơ vò.”

“Sau đó em mới biết là cô đến Anh thăm con gái. Nhờ sự giúp đỡ của cô, em quay lại Bắc Kinh. Cô còn hỏi cách thức liên hệ với em, em liền đọc số của Hứa Dung, bởi vì ở Bắc Kinh em chỉ có hai người bạn tốt là Hứa Dung và Vũ Phi. Vũ Phi đang ở nhà, em không có cách nào nhờ bạn ấy giúp, còn Hứa Dung đang ở ký túc của cơ quan, cũng chỉ có bạn ấy mới có thể giúp em. Em ở lại chỗ bạn ấy mấy ngày, không ngờ cô giáo gọi điện đến, cô hẹn gặp em rồi hỏi em có dự định gì không. Em chỉ nói là không định ở lại Bắc Kinh, nhưng không có chỗ nào để đi. Anh biết không, cô nói em là một hạt mầm tốt, cô không thể nhìn em chết héo đi được, vì vậy đã giới thiệu cho em đến đây. Cô có một người bạn khóa trên làm phụ trách chuyện mục phát thanh, sau đó họ nói giọng của em rất tốt nên đã cho em làm thử mấy số của một chương trình...La Hạo, không đi làm thì không biết, thì ra xã hội này không cần nhân tài mà là cần quen biết. Rất nhiều đồng nghiệp nói với em, nếu muốn trụ lại đây lâu thì không có ngoại lệ đâu, mà em không có bạn, lại chẳng có tiền, cho nên...Bộ trang sức kia em không hề muốn bán, chỉ hy vọng có thể tạm thời ổn định được cuộc sống, em không còn cách nào cả La Hạo ạ. Ba tháng thử việc, em chỉ làm phụ việc, hơn nữa cần nộp mấy vạn...em xin lỗi.”

La Hạo vô cùng kinh ngạc khi nghe Tạ Kiều nói. Cô như đang kể một câu chuyện, câu chuyện của một người khác, bởi vì anh thấy thái độ thờ ơ...gần như không còn tình cảm. Anh thều thào nói: “Em ở Bắc Kinh một thời gian ngắn, vậy mà không liên lạc với ai, để mặc bọn anh đi tìm em?”

Bỗng nhiên Tạ Kiều cười, nụ cười xa lạ khiến La Hạo hoảng hốt. Cô nhẹ giọng nói: “La Hạo, có phải trước kia em khiến anh cảm thấy em rất yếu đuối, là một đứa ngốc không? Em cũng có đầu óc, có suy nghĩ, em biết các anh tuyệt đối sẽ không thể ngờ em đến Anh rồi lại đáp máy bay về nước, nếu em ở lại Anh thì chỉ còn đường chết. Thứ em có chỉ là lý thuyết, sách vở, kinh nghiệm thực tế em không hề có. Nước Anh là nơi nhiều người hướng đến, nhưng hoàn toàn lạ lẫm, em không biết gì về nó cả, tuy rằng tiếng Anh của em không tệ nhưng đó chỉ là sự đánh giá của người Trung Quốc mà thôi. Hơn nữa, em chịu đủ sự gò bó trói buộc rồi, em muốn một cuộc sống của riêng em, cho dù có đến đâu đi nữa thì vẫn là do em quyết định.”

La Hạo nghe thấy vậy thì hai mắt nóng lên, anh khẽ lắc đầu, đau lòng nhìn Tạ Kiều. Không phải anh vẫn đau lòng vì cô gái đã mất đi thần sắc hồng hào, mất đi vẻ hoạt bát trước kia sao? Một hình ảnh sáng sủa như của cô hiện giờ không phải chính là kỳ vọng của anh sao? Nhưng vì sao anh lại đau như vậy? Anh biết anh không thể chịu được khi Tạ Kiều gộp anh và Phan Đông Minh vào cùng một vị trí, anh vẫn hy vọng trong lòng Tạ Kiều có gì đó khác. Anh cẩn thận hỏi: “Ngay cả anh mà em cũng không liên lạc, không tin tưởng sao? Chẳng lẽ em không biết là anh yêu em vất vả lắm sao?”

Tách cà phê trong tay Tạ Kiều đã nguội, cô vẫn bưng lên uống một ngụm. Có lẽ là cô quên cho đường, cà phê vừa đắng vừa chát, ánh mắt cô lướt quanh bàn. La Hạo đưa gói đường của anh nhưng cô lắc đầu, đổ thẳng tách cà phê vào thùng rác rồi gọi phục vụ: “Cho tôi một cốc nước, nước nóng.”

La Hạo biết cô còn chuyện để nói, cố kìm nén đợi cô lên tiếng. Quả nhiên cô nói: “La Hạo, anh xem, vào quán cà phê, nếu anh không gọi cà phê thì người khác sẽ nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái, anh cũng cảm thấy không uống cà phê thì sao lại vào quán cà phê. Nhưng lúc cà phê nóng còn cho người ta hương vị lôi cuốn, trước đắng sau ngọt, nhưng nó quá nóng, anh chỉ có thể nhắm nháp mà thôi, mà đến khi nguội thì nó sẽ thay đổi vị, vừa đắng vừa chát. Còn một cốc nước sẽ không như thế, tuy rằng nó cũng sẽ nguội, nhưng trước sau vẫn là một mùi vị. Chúng ta vẫn thường chạy theo mùi vị mà thích cà phê, nhưng thiếu cà phê thì cuộc sống cũng chẳng có gì thay đổi, anh nghĩ xem, anh có thể thiếu nước không?”

La Hạo hiểu, anh đã coi tình cảm mình dành cho Tạ Kiều như một bộ phận không thể tách rời, anh cũng hiểu rằng, hiện tại Tạ Kiều đang cố bóc tách bộ phận đó ra khỏi anh. Quả nhiên, Tạ Kiều nói tiếp: “La Hạo, đối với anh mà nói, em đã như cà phê nguội rồi, tuy rằng đổ đi thì hơi tiếc nhưng nó đã mất hết hương vị rồi, còn cô Ninh chính là một cốc nước, mặc kệ là nóng hay lạnh đều không thay đổi gì. Lần đó ở Tứ Xuyên...em giải thích chưa rõ với anh sao? Vừa rồi, anh không nên làm như vậy với cô ấy, nếu em là cô ấy, nhất định là rất thương tâm.”

La Hạo chậm rãi đưa tay che mặt, nói rõ từng chữ một, “Anh-không-làm-được.” Bỗng nhiên anh nắm lấy tay Tạ Kiều đang đặt trên bàn, siết chặt lại, “Tiểu Kiều, không ai biết em ở đây cả, anh sẽ không để cho anh ta tìm được em, anh có thể bỏ tất cả, chúng ta làm lại một lần nữa...”

Tạ Kiều không đẩy tay anh ra, chỉ chặn lời anh, “La Hạo!”

La Hạo mơ hồ nhìn cô. Trên mặt Tạ Kiều có một vẻ rất nghiêm túc, cô nói: “Anh nói vậy chẳng những khiến em cảm thấy đau lòng mà còn rất tức giận, trước kia em vẫn nghĩ anh là một người đàn ông tốt, là một người đàn ông có thể khiến phụ nữ cảm thấy yên tâm. Bỏ tên đi thì em hay cô Ninh đều là phụ nữ, hơn nữa cô Ninh lại là người vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận của anh, anh làm như vậy đối với người vợ của mình, lại nói với người phụ nữ khác như thế kia, chẳng những là hạ nhục vợ anh mà còn hạ nhục em nữa. Dừng niềm vui của mình trên nỗi đau khổ của người khác, đừng bao giờ làm. Bởi vì em đã từng nếm thử mùi vị sống không bằng chết này rồi. Đừng làm tổn thương người khác, La Hạo, bây giờ, chúng ta chỉ có thể làm bạn thôi. Anh đi đi, La Hạo, coi như chưa nhìn thấy em, được không?”

La Hạo dần buông tay Tạ Kiều ra. Cô gái trước mặt ngày càng mơ hồ, nhưng cô không ngẩng đầu nhìn anh. Thật ra anh đã biết rằng đây là đường cùng rồi, nhưng chỉ cố giãy giụa, anh biết là vô dụng, nhưng anh vẫn muốn dùng cách nhục nhã này để thức tỉnh bản thân. Anh đã mất cô một lần, cho dù mất thêm lần nữa cũng chỉ là tuyệt vọng và đau khổ mà thôi. Còn có thể thế nào được nữa? Đánh nát ảo vọng hào huyền của một người, chỉ cần mấy câu nói mà thôi, là bỏ lỡ một tấm lòng, là tỉnh mộng mà thôi.

La Hạo bước đi, Tạ Kiều vẫn chăm chú nhìn người đàn ông rặng ngời như ánh mặt trời kia, cô nhẹ giọng nói: “La Hạo, cảm ơn anh đã từng cho em một tình yêu thuần khiết như vậy. Sau này khi đã già, em sẽ nhớ lại, vẫn sẽ ngọt ngào. Quý trọng người bên cạnh anh đi, đừng để cô ấy phải nếm mùi chờ đợi buồn tẻ, nếu không, anh sẽ hối hận.”

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rất chói, người trên đường đều vội vã, ai cũng vội bước về phía trước. Tạ Kiều nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ đến ngẩn người. Có một người đi tới, ngồi vào chỗ của La Hạo lúc nãy. Cô quay đầu lại, không giật mình, chỉ cười: “Cô Ninh, cô uống gì?”

Ninh Tiêu Nhã lạnh lùng nhìn Tạ Kiều, lạnh lùng nói: “Cô biết tôi sẽ đến tìm cô sao?”

“Tôi nghĩ, chắc chắn là cô có chuyện muốn nói với tôi.”

“Hôm nay tôi mới phát hiện, thì ra tôi đã xem nhẹ cô. Cô đang thương hại tôi sao?”

“Không, trong lòng La Hạo đã sớm có sự lựa chọn, nhưng anh ấy còn đang mơ hồ. Anh ấy cần có người chỉ điểm, mà tôi, vừa hay có tác dụng này.”

“Tạ Kiều, tôi không thể hiểu nổi cô.”

“Có đôi khi tôi cũng thế, hướng chi là người khác.”

“Chuyện xảy ra ở Bắc Kinh cô biết rồi sao?”

“Chuyện gì nên biết đều đã biết rồi.”

“Vậy mà cô vẫn thật thờ ơ.”

“Tôi chỉ muốn sống cuộc sống của mình thôi.”

“Tất cả những gì Phan Đông Minh làm cho cô, cô cũng biết rồi ư?”

Tạ Kiều mỉm cười, vẫn lạnh nhạt nói: “Anh ấy muốn làm gì là chuyện của anh ấy, không liên quan gì đến tôi cả.”

Ninh Tiêu Nhã mở to hai mắt, dường như không thể tin cô lại nói ra những lời này, “Anh ấy giúp em trai cô làm phẫu thuật đấy.”

“Tôi không nợ anh ấy, anh ấy muốn làm gì thì cũng là anh ấy tự nguyện.”

Bỗng nhiên Ninh Tiêu Nhã lại hoài nghi, cô gái ngồi trước mặt mình là một tảng đá cứng ngắc. Cô nhìn Tạ Kiều, mãi sau mới nói: “Quả thực, tôi đã xem thường cô rồi, cô đúng là máu lạnh. Anh ấy vì cô mà tự sát, cô lại nói là không liên quan.”

“Tự sát?” Dường như Tạ Kiều cảm thấy rất buồn cười, bởi vì hần yêu bản thân mình hơn bất cứ ai.

Ninh Tiêu Nhã chỉ hận nỗi đôi mắt mình không thể hóa thành tia X-quang để có thể nhìn rõ cô gái này một lần, nhìn xem có phải có vấn đề gì không. Một lúc sau, cô bật cười, “Tạ Kiều, cô giỏi thật đấy, thật ra cho đến giờ tôi vẫn rất ghét cô, tôi cho rằng ngoài vẻ xinh đẹp ra thì cô chẳng có gì, thì ra không phải. Cô rất thông minh, hóa ra cô có bản lĩnh đối phó với đàn ông như vậy, chẳng trách, ha ha. Phan Đông Minh tự mình thông minh, nhưng lại bị lật thuyền trong con sông mà mị của cô, ha ha, ý chí sắt đá gặp máu lạnh, đúng là khổ rồi.”

Tạ Kiều nhìn đồng hồ, vẻ mặt không chút thay đổi, “Cô Ninh, chiều nay tôi còn phải đi làm, không thể tiếp cô được, tôi phải đi đây...Hôm nay cứ coi như chưa gặp tôi, được không?”

“Đương nhiên.” Ninh Tiêu Nhã đứng dậy, nhìn Tạ Kiều, điềm nhiên nói: “Cô yên tâm, tôi không nói cho Phan Đông Minh đâu, bởi vì cô vốn không thuộc thế giới của chúng tôi, cách càng xa càng tốt.” Cô nhìn chằm chằm Tạ Kiều, lại quăng thêm một câu: “Hơn nữa, Phan Đông Minh cũng sắp đính hôn rồi, tôi ghét nhất loại đàn ông chần chừ, cho nên, tôi sẽ không nói đâu, tuyệt đối không.”

Tạ Kiều đứng dậy, hòa nhã gật đầu và mỉm cười, “Như vậy là tốt nhất, tạm biệt.”

Tạ Kiều đã đi nhưng Ninh Tiêu Nhã vẫn đứng yên không động đậy. Cô nhìn cốc nước của Tạ Kiều, vẫn hơi ấm, bỗng nhiên cô cảm thấy thật tủi thân, nước mắt chậm rãi lăn dài. Cô nghĩ, thì ra người hiểu cô nhất không phải là người đàn ông cô yêu như sinh mệnh, mà là tình địch của cô.

Ánh mặt trời vẫn chói chang, đường phố vẫn ồn ã, xe chạy như nêm cối, trên lối đi bộ cũng dày kín người. Tạ Kiều trầm mặc bước đi, bỗng nhiên có mấy đứa nhỏ xô tới, vừa đi vừa gây gổ với nhau. Một thằng bé vô tình đụng phải vai cô khiến cô loạng choạng rồi trượt chân ngã xuống đường. Cảm giác đau buốt truyền nhanh từ mắt cá chân đến trái tim cô, nỗi đau lúc này lấn át cả suy nghĩ của cô, tái diễn như một một thước phim cũ. Rốt cuộc, nước mắt cũng có cái cơ để điên cuồng chảy ra.

Có người nói, “Em xin lỗi.” nhưng cô vẫn đau, rất đau, đau như có ngàn mũi tên đâm vào tim. Giờ phút này, cô không hề kiên cường, cô vẫn yếu đuối, cô không có cách nào cả, bởi vì cô lừa gạt mọi người nhưng không thể dối mình được.

84. Chương 84

Dường như cô cảm thấy mình không bận tâm nữa, đặc biệt là khi hắn nói: “Chúng ta đến Thượng Hải đi.” Full rồi nhé!

Lúc Ninh Tiêu Nhã trở lại khách sạn, La Hạo còn đang làm việc, trên bàn đầy những giấy tờ và bản thiết kế, anh bận rộn như thể không hề ra khỏi cửa vậy. Có lẽ anh vừa tắm xong, mấy lọn tóc xòa xuống trán còn ướt, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú vào bản vẽ, anh nhẹ giọng nói: “Không phải đã bảo em về trước sao, lại đi đâu đấy?”

Ninh Tiêu Nhã cắn môi, ngồi đối diện nhìn anh còn đang chẳng buồn ngẩng đầu, như thể chỉ đang nói chuyện với trang giấy. Cô bi ai nghĩ, cô còn chẳng bằng mấy tờ giấy, như vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa, cô thì luôn vội vàng còn người ta thì lại hờ hững. Cô phải hy sinh nhiều thứ như vậy để đổi lấy cái gì? Anh đi uống cà phê với bạn gái cũ hàn huyên ôn chuyện, còn nói với bạn gái đương nhiệm là cô một câu: Em về trước đi.

Bỗng nhiên cô cảm thấy thật buồn cười, cũng hiểu được mình đáng thương đến nhường nào. Cô vốn không cần phải như thế, nhưng cô lại quá yêu người đàn ông đang bận rộn trước mắt, yêu đến đau đớn cả tâm can, yêu đến tan nát cả cõi lòng. Ngồi ở ghế cách vách với anh, cô nghe thấy anh nói với cô gái kia: “Chẳng lẽ em không biết là anh yêu em vất vả lắm sao?” Thật ra lúc ấy cô lại thấy là lạ, thì ra anh cũng nói được những lời thế này. Nhưng câu này chẳng phải lẽ ra là cô nói với anh sao?

Nghĩ như vậy, Ninh Tiêu Nhã lại càng thấy tim mình đau như dao cắt. La Hạo chưa từng nói câu “anh yêu em” với cô, càng nghĩ càng đau đớn. Nỗi đau dai dẳng không giống như đau trong nhất thời, một kiểu thì

như khi người ta bị đâm một nhát gòn gàng dứt khoát, còn một kiếu thì như có hàng ngàn mũi tên âm ỉ xuyên qua. Cô là một cô gái kiêu kỳ, nhưng từ trước đến nay, trước mặt La Hạo cô luôn ăn nói khép nép, thậm chí còn nén giận. Còn anh thì sao? Nghĩ vậy, Ninh Tiêu Nhã liền muốn hỏi, nhưng giọng nói của cô lại thật ngẹn ngào, khiến khí thế của cô chẳng còn, “La Hạo, em hy sinh cho anh nhiều như vậy, hôm nay anh nói cho em xem, anh có cảm động không?”

Dường như La Hạo không nghe thấy cô nói gì, vẫn tập trung vào công việc. Vào lúc cô cảm thấy đau đớn như tim mình đang rạn ra thì La Hạo dừng việc trong tay lại, đan tay vào mái tóc, mãi sau mới ngẩng mặt lên nhìn cô.

Ninh Tiêu Nhã rất thích ánh mắt của La Hạo, ánh mắt đó rất sâu, hun hút như hồ nước rộng, tựa như có ngàn vì sao trên trời hạ xuống hồ nước đó. Nhưng ánh mắt đang nhìn cô lại khiến cô tan nát cõi lòng, cô biết mặt mình đã nhòa nước mắt, vừa khóc thút thít vừa nói: “La Hạo, em rất yêu anh, cũng rất vui khi anh dính hôn với em. Cũng như anh nói đấy, bây giờ em hối hận rồi, em muốn từ hôn. Chúng ta, chúng ta chia tay đi.”

Dường như La Hạo không có phản ứng gì với lời nói của cô, “Tiêu Nhã, có chuyện gì thì em nói thẳng ra có được không?”

Ninh Tiêu Nhã đứng phắt dậy, tiếng nói vang lên cùng với tiếng khóc, “Tôi nói muốn chia tay với anh! Tôi chịu đựng đủ rồi!”

Ninh Tiêu Nhã đóng sầm cửa lại, La Hạo cũng không đuổi theo. Anh chậm rãi dựa vào sofa, chỉ cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Mãi cho đến tối khuya, Ninh Tiêu Nhã vẫn không quay lại. Cuối cùng anh không chịu được, đành phải gọi điện thoại cho cô thì mới biết rằng Ninh Tiêu Nhã đã tự trở về Bắc Kinh.

Mỗi người đều có những nỗi buồn bực riêng, mà ai cũng chỉ mong chìm trong cơn say mãi không tỉnh. Nhiều người thích uống rượu khi có nỗi phiền muộn, bởi khi tỉnh khiến họ rất đau khổ, cũng có nhiều người dùng cách này để trốn tránh chính mình, nhưng không ai có thể trốn được, giống như Ninh Tiêu Nhã. Liên tục trong mấy ngày liền cô đều uống say đến bất tỉnh nhân sự, nhưng càng say thì thần trí cô lại càng tỉnh. Hôm nay, còn chưa đến bảy giờ tối thì cô đã say khướt rồi. Bạn cô dìu cô đi ra từ một phòng vip, vừa đi vừa nghe cô mắng La Hạo vô tình vô nghĩa. Mấy ngày cô trở về, La Hạo chỉ gọi cho cô đúng một lần vào đêm hôm ấy, như thể để mặc cho cô làm loạn, chia tay hay không thì anh cũng không quan tâm, điều này càng khiến cô ảm ức hơn. Một người đàn ông lún vào tình yêu sẽ ra cái dạng gì? Cô nhớ đến lời Phan Đông Minh từng nói, La Hạo là một người vô tình.

Lảo đảo đi như múa ương ca* ra đến đại sảnh, nhóm người gặp được một hội khác. Dù là hoa mắt nhưng cô vẫn nhìn thấy Phan Đông Minh đang hờn hờ mặt mày. Cô nghĩ thầm, sao lại khéo thế này. Không biết người bên cạnh nói gì mà hẩn có vẻ rất đắc ý. Cô nhìn về tươi cười kia mà thấy thật chói mắt, bèn đẩy người đang đỡ mình ra rồi lảo đảo xông lên phía trước.

* Một loại hình múa của Trung Quốc.

Cô còn chưa tóm được Phan Đông Minh thì đã có người chặn phía trước hẩn, người đó nói: “Ấy, đây không phải là Ninh tiểu thư sao, sao lại uống say thế này? La Hạo đâu mà không quản thế?”

Ninh Tiêu Nhã ngẩng đầu nhìn kỹ, hình như là Dương Quần. Cô cười, định đẩy anh ra, “La Hạo cái gì, không liên quan, đừng nhắc đến tên anh ta với tôi, tôi với anh ta, từ nay về sau không có quan hệ gì cả, hết rồi.”

Dương Quần “Á” một tiếng rồi châm chọc, “Hết? Cô bỏ được sao?” Cô nhướn cổ qua Dương Quần nhìn Phan Đông Minh, lầm bầm: “Anh Phan hả? Em để cho hai người bọn họ ở lại với nhau, em để cho con bé đó có cơ hội đấy. Con bé đó đúng là động vật máu lạnh, với anh, trời sinh một cặp ha ha.”

Mặc dù không hiểu cô đang lảm nhảm cái gì nhưng Phan Đông Minh vẫn cười nói: “Tiểu Tứ, uống say hả? Đây là bạn em? Hay để anh bảo tài xế đưa em về nhé.”

Ninh Tiêu Nhã chỉ vào Phan Đông Minh và bắt đầu cười, cô không khống chế được mình, cười đến chảy nước mắt. Dương Quần không nhịn được liền chỉ vào cô, “Con nhỏ ngốc nghếch này, này, uống say thì về

nhà đi, nhanh, đừng ở đây làm La Hạo mất mặt.”

Ninh Tiêu Nhã lại không để ý đến anh mà than thở, “Đồ ngu, đồ ngu, cuối cùng thì mày cũng có ngày hôm nay, ha ha. Tạ Kiều cùng người mày yêu đang tình chàng ý thiếp, mày còn ở đây làm nhảm...Hai chúng ta đều là đồ ngu ha ha.”

Phan Đông Minh vừa nghe thấy hai chữ “Tạ Kiều” thì nụ cười bên môi dần thu lại. Hắn nhìn chằm chằm vào Ninh Tiêu Nhã còn đang nói cười duyên thuyên, lại đẩy bạn cô ra, kéo cô lại nhưng bị cô đẩy ra. Dương Quần hơi nóng nảy, cầu nhàu nói: “Ninh Tiêu Nhã, cô điên khùng cái gì đấy, vừa nói hươu nói vượn gì vậy. Mấy người còn không mau đưa cô ta đi đi, nhanh lên.”

Bạn Ninh Tiêu Nhã vừa định kéo cô đi thì cô lại khóc, vừa giãy giụa vừa nói: “Tôi không nói bậy, đừng kéo tôi, để tôi nói. Tạ Kiều biết tất cả đấy...nhưng cô ta trốn tránh không muốn gặp anh...người ta không thích anh đâu...cô ta chỉ yêu La Hạo thôi. Tôi chấm dứt với La Hạo, cô ta được hưởng chỗ rồi, chúng tôi chúc phúc cho họ đấy, à, đến đầu bạc răng long...” Ninh Tiêu Nhã không dấu lại sức của mấy người bạn nên tuổi người xuống đất, ai nhắc cũng không dậy, vừa nói vừa khóc và chỉ vào Phan Đông Minh: “Đồ ngu, chúng ta đều là đồ ngu.”

Về mặt Phan Đông Minh hơi xám lại, hắn mím chặt miệng. Người của hội quán vừa nhìn thấy thế liền chạy đến xin lỗi Phan Đông Minh, lại nói với Ninh Tiêu Nhã: “Thưa quý khách, mau dậy đi, như thế này khó coi lắm, nhanh...Đỡ cô ấy dậy rồi sang bên kia uống chén trà ấm giải rượu đi.”

Bạn Phan Đông Minh đứng bên cạnh nói: “Đông Tử, hay là đổi chỗ khác...”

Phan Đông Minh xua tay, nói với quản lý: “Không sao, chúng tôi quen nhau...Tiểu Tứ, đứng lên đã, đi với anh ra kia rửa mặt, nhiều người nhìn thế này, em cũng không phải trẻ con, làm ầm lên cái gì chứ?” Nói xong hắn liền tự tay nâng Ninh Tiêu Nhã dậy, lại nói với đám bạn: “Các cậu đi trước đi, mình cho Tiểu Tứ giải rượu đã rồi sẽ đưa con bé về, giờ mà về kiểu gì cũng bị ăn mắng.”

Hắn cũng không quan tâm việc bạn Ninh Tiêu Nhã còn đang do dự đã tóm tay Ninh Tiêu Nhã kéo vào bên trong. Ninh Tiêu Nhã còn đang khóc ầm ĩ đã bị Phan Đông Minh không chút thương tiếc mà lôi đi rồi.

Vào phòng vip, Phan Đông Minh không còn tử tế như thế nữa. Hắn dùng sức lắc Ninh Tiêu Nhã xuống sofa, cô lại nằm trên sofa khóc nức nở. Đám người vào theo vừa thấy Ninh Tiêu Nhã đã cau mày nói với Phan Đông Minh: “Cậu làm gì vậy? Không phải đến đây để thư giãn sao?”

Phan Đông Minh khề bậm môi, “Làm cho con bé tỉnh rượu.”

Nói xong hắn liền ra ngoài hỏi mượn một cái chậu nhỏ, lúc vào, chậu đã đầy nước. Dương Quần vừa thấy liền chỉ vào Phan Đông Minh, “Này...anh...” Anh còn chưa nói xong, Phan Đông Minh đã hất cả chậu nước vào Ninh Tiêu Nhã. Cả người Ninh Tiêu Nhã ướt sũng, cô hét lên rồi ngồi bật dậy, vừa lau mặt vừa ho.

Bạn của Phan Đông Minh cười, có người vỗ vai hắn và nói: “Cậu thật là, cô gái xinh đẹp thế này mà cậu chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

Dương Quần cũng bật cười, che miệng nhỏ giọng nói với Phan Đông Minh: “Anh bạn, chuyện này mà để ông cả nhà họ Ninh nhìn thấy thì chắc chắn sẽ liêu mạng với anh. Nhìn đi, anh biến em gái người ta thành cái dạng gì thế này.” Phan Đông Minh lau bầu, “Các cậu ra ngoài trước đi, mình muốn nói chuyện với Tiểu Tứ.”

Chờ người khác đi hết, Phan Đông Minh mới thản nhiên ngồi xuống, nhìn Ninh Tiêu Nhã và nói: “Em gái, tỉnh rượu chưa?”

Ninh Tiêu Nhã không say cũng không nổi điên nữa, lấy tay lau chỗ nước trên mặt, tức giận nhìn Phan Đông Minh và gào lên, “Anh dám đối xử với tôi như vậy à!”

Phan Đông Minh cười, dựa vào sofa, tao nhã vắt chân, cười nói: “Còn có cái hay hơn cơ, nếu em còn chưa tỉnh rượu thì anh sẽ cho em xem.”

“Anh...” Dưới móng cũng đều là nước, Ninh Tiêu Nhã ngồi dịch sang một chỗ khô ráo, cười lạnh, “Anh ra uy gì với tôi chứ, làm thế này với một cô gái thật chẳng phong độ chút nào, chẳng trách Tạ Kiều muốn trốn tránh anh, tôi mà là cô ta thì cũng lẩn xa, anh đúng là đồ điên.”

Đây vốn là vết thương đã khô của Phan Đông Minh, nay lại bị Ninh Tiêu Nhã vạch ra. Vết sẹo của hắn lập tức biến mất như con cá nhỏ bị cá mập nuốt chửng, hắn chau mày, khối lửa giận bùng lên trong lồng ngực dần dần lan ra ánh mắt phóng đến Ninh Tiêu Nhã còn đang ướt sũng. Ngọn lửa giận bùng ra như muốn thiêu hủy tất cả, khuôn mặt điển trai của hắn dần đỏ lên.

Phan Đông Minh không thềm nói lại, điều này khiến Ninh Tiêu Nhã lấy làm lạ. Cô chỉ liếc nhìn hắn một cái đã thấy được biểu hiện khác lạ của hắn. Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Phan Đông Minh, thật ra thứ cô sợ nhất không phải là vẻ mặt của hắn mà là ánh mắt hắn. Nếu nói ánh mắt tức giận của La Hạo là thâm trầm sâu xa thì của Phan Đông Minh là mưa rền gió dữ, nồng đậm về ngạo ngễ của hắn. Cô lại nức nở: “Vốn là thế này mà, các anh đều là đồ khốn, không coi phụ nữ ra gì hết. Tôi vì La Hạo mà mất nhiều thứ như vậy, anh ta không cảm động mà còn nói yêu người khác thật vất vả. Có ai bắt nạt người khác như các anh không? Tạ Kiều kia dù có ý chí sắt đá nhưng sớm muộn gì cũng bị anh ta ức hiếp, không tin thì chờ xem, có lúc sẽ bị anh ta làm cho thiệt thòi.”

Phan Đông Minh không nhẫn nại được nữa, đứng phắt dậy rồi tóm lấy Ninh Tiêu Nhã khiến cô hoảng sợ vô cùng. Hơi thở của hắn phả lên mặt cô, Ninh Tiêu Nhã kinh hãi hét lên một tiếng, cuống quýt giãy giụa, hoảng hốt nói: “Anh làm gì đấy, buông ra.”

Phan Đông Minh tóm chặt hai cổ tay Ninh Tiêu Nhã như thể muốn vặn gãy tay cô, hai câu nói như được chui qua từ kẽ răng hắn: “Cô biết Tạ Kiều ở đâu? Có phải cô ấy ở cùng La Hạo không?”

Ninh Tiêu Nhã như bị đẩy đến bên bờ vực, nước mắt nước mũi tèm lem, cô lớn tiếng la lên: “Khốn nạn! Buông ra, các người đều là đồ khốn, buông ra.”

Dương Quân đứng ngoài, vừa nghe thấy tiếng động trong phòng liền vội vàng đẩy cửa ra. Lập tức anh nhìn thấy Phan Đông Minh đang giữ chặt Ninh Tiêu Nhã, anh sửng sốt, vội chạy lại kéo Phan Đông Minh ra, “Mẹ kiếp, anh điên à, hay là hoa mắt, đây là Ninh Tiêu Nhã đấy, chết tiệt, anh bị làm sao vậy?”

Phan Đông Minh hung dữ đẩy Dương Quân ra, không thèm để ý đến lời hươu vượn của anh mà lại tóm lấy Ninh Tiêu Nhã, nghiêng rằng nói: “Tạ Kiều ở đâu? Tạ Kiều ở đâu?”

Ninh Tiêu Nhã bị Phan Đông Minh làm cho choáng váng, cuối cùng không chịu nổi liền vừa giãy giụa vừa gào khóc: “Đúng đấy, cô ta ở cùng La Hạo, ở Thâm Quyến, anh vừa lòng chưa? Phan Đông Minh, anh mù rồi nên mới chơi với đồ hồ ly tinh như thế, chỉ biết dụ dỗ đàn ông, tôi hận anh.”

Tạ Kiều ở Thâm Quyến!

Dương Quân vừa nghe thấy thế đã cuống lên, bỏ mặc hình ảnh phong độ mà tóm lấy Ninh Tiêu Nhã, cũng không biết là đang hưng phấn hay vì không tin mà hỏi: “Cô, cô nói gì? Tạ Kiều ở đâu cơ?” Ninh Tiêu Nhã đáng thương như một con tin bị hai gã lực lưỡng tóm chặt lấy. Cô tức giận, khóc rống lên, giơ chân đá một cú vào đùi Dương Quân, “Cút ngay! Bắt nạt con gái à, không biết xấu hổ, không biết nhục!”

Dương Quân vội buông tay ra, bắt đầu rên rỉ. Cô gái này đi giày mũi nhọn mà lại đá vào đùi anh khiến anh đau như sắp đứt chân đến nơi.

Phan Đông Minh bị tin tức này làm ơ hồ, như thể có người cầm cây gậy đập mạnh vào đầu hắn, lại như có một tia sét giáng thẳng vào tai hắn khiến hắn chỉ cảm thấy lỗ tai đang ong lên. Đã bao lâu rồi hắn không có tin tức về cô gái ấy? Tuy rằng hắn không bỏ cuộc đi tìm cô nhưng có đôi lúc cực kỳ nản lòng. Bàn tay run rẩy của hắn buông Ninh Tiêu Nhã đang khóc lóc âm ỉ, một giọng nói như đang kêu âm lên trong lòng hắn: Tạ Kiều đang ở Thâm Quyến! Cô ở đó cùng La Hạo! Hắn bị hai người kia lừa gạt làm cho không biết gì.

Không thể ngăn được ngọn lửa giận đang thiêu đốt trong mạch máu, một luồng khí dữ dội nghẹn trong cổ họng, trong mắt hắn, hắn đẩy Dương Quân còn đang ôm chân ra, bước ra ngoài. Hắn phải đến Thâm Quyến, hắn phải tận mắt xem Ninh Tiêu Nhã có nói thật không, kể cả là giả thì hắn cũng phải đi, tới giờ hắn đã phải chờ lâu quá rồi, bị tra tấn lâu quá rồi.

Sau chuyến bay hơn ba giờ cộng thêm thời gian vào nội thành Thâm Quyến, lúc Phan Đông Minh tới khách sạn nơi La Hạo ở thì đã là đêm khuya. La Hạo còn đang mặc áo choàng tắm, vừa mở cửa ra nhìn thấy Phan Đông Minh liền cười, “Sao giờ mới đến, lại còn muộn thế này nữa?” Anh cũng biết, Ninh Tiêu Nhã bị anh

làm cho tức tối thì chắc chắn đã nói hết với Phan Đông Minh rồi. Trong mấy ngày liền, anh vẫn cảm thấy lạ rằng vì sao Phan Đông Minh vẫn không có động tĩnh gì, ngay cả một cú điện thoại cũng không.

Phan Đông Minh thở hồng hộc lao vào bên trong. Trong phòng không có ai, chỉ có đồng giấy tờ ngổn ngang trên bàn. Hắn lại lao vào phòng ngủ, không có người, toilet, tủ quần áo, thậm chí là cả tủ giày hắn cũng mở ra xem. La Hạo không nói gì mà chỉ đi theo sau hắn, cho đến khi Phan Đông Minh hằm hằm ra phòng khách thì anh mới cười hì hì, “Anh làm gì thế? Cả phòng đều bị anh lật tung lên, tìm cái gì đấy?”

Phan Đông Minh bùng lửa giận, trán rịn mồ hôi, hắn chỉ hận nỗi không thể tung một cú đấm hất bay nụ cười khiến hắn căm ghét kia, “Đừng giả vờ nhanh trí với tôi, Tạ Kiều đâu? Đi đâu rồi?”

La Hạo chớp tay ra sau lưng, nháy mắt với hắn rồi nói: “Không ngờ đã muộn thế này rồi mà còn đến, thì ra là tìm Tạ Kiều. Cô ấy lớn như vậy mà có thể giấu trong tủ giày ư, suy nghĩ của anh cũng sáng tạo thật. Không phải Tạ Kiều đang ở Anh sao? Sao anh lại đến đây tìm hả?”

Phan Đông Minh không thể nhịn được nữa, trán nổi đầy gân xanh. Hắn bước đến tóm lấy vạt áo trước ngực La Hạo, nghiêng rằng nói: “Đừng vòng vo với tôi, cô ấy ở cùng với cậu, hai người bắt tay lừa gạt tôi!”

La Hạo hậm hực nói: “Buông tay ra, bằng không sẽ không nói cho anh nữa.”

Phan Đông Minh nhìn chằm chằm vào mắt La Hạo, chỉ hận nỗi ánh mắt của mình không phải hai thanh kiếm để chọc thủng vài lỗ trên người La Hạo. Hắn chậm rãi buông tay ra, còn La Hạo thì lại bật cười, gật đầu nói: “Tức giận thật rồi. Ngồi đi, em sẽ nói chuyện với anh, chuyện của Tạ Kiều.”

Phan Đông Minh nhẫn nại nghe La Hạo kể toàn bộ chuyện của Tạ Kiều, vừa nghe xong hắn liền đứng bật dậy, chỉ sợ không đi thì sẽ không kịp tìm thấy Tạ Kiều. La Hạo vội giữ anh lại, “Anh không nhìn xem giờ là mấy giờ rồi à? Anh có để người ta sống yên ổn không đây? Đợi trời sáng đi cũng không muộn, đã đợi lâu như vậy rồi, đợi thêm mấy tiếng nữa có sao nào, cô ấy là người mà cũng chẳng có cánh để bay đi đâu.”

Phan Đông Minh nhìn đồng hồ, cũng đã rạng sáng, ngẫm lại thấy cũng đúng nên ngồi xuống sofa, đập mạnh lên tay vịn, “Khá lắm Hứa Dung, dám lừa tôi, đợi tôi về xem cô còn giỏi đến mức nào.”

La Hạo liếc hắn một cái, “Đồng Tử, sửa cái tính đay của anh đi, hề có chuyện không vừa ý là nóng nảy, mà cứ chuyện gì dính đến Tạ Kiều thì ai nói gì anh cũng tin, anh khôn ngoan như vậy để làm gì? Nếu như tối nay Tạ Kiều đúng là đang ở đây thì anh định làm gì? Lấy dao chém người?”

Phan Đông Minh lạnh lùng nhìn anh, “Thật là mấy hôm nay cậu không gặp cô ấy à?”

La Hạo nói: “Em bận mà, làm gì có thì giờ, mà kể cả em đi tìm thì cô ấy cũng nhất quyết không gặp. Hai hôm trước em hẹn cô ấy đi ăn một bữa cơm nhưng cô ấy kêu không rảnh, vậy mà còn nói là bận bịu, một chút sĩ diện cũng không cho em.”

Trong lòng Phan Đông Minh cực kỳ hả hê đến nỗi hắn muốn cười, nhưng hắn vẫn kiềm chế, vẫn giữ vẻ hằm hằm lúc trước, “Cậu nói thật à? Thật sự không còn suy nghĩ nào với cô ấy ư?”

La Hạo đưa tay chà mặt, trái tim thất lại. Nhớ đến lời Tạ Kiều nói với anh, “Chúng ta chỉ có thể làm bạn.”, bạn, từ này khiến mọi ảo tưởng trong anh vụn vỡ. Nhưng anh đau thì có ích gì đâu, anh cũng có lòng tự trọng của một người đàn ông, huống chi còn có Ninh Tiêu Nhã. Cô nàng kia nói muốn chia tay với anh, trước giờ dù anh có khiến cô tức giận thế nào đi nữa thì cô vẫn không nói như vậy. Hiện tại anh đang ứng đúng với câu châm ngôn: Chẳng những lấy gió trúc tát nước thành công đã trảng mà còn thu về được nào đây, nào cỏ nào rác, quả nhiên tay gấu không tóm được cá. Anh thở dài, “Đồng Tử, nói thật với anh, trong lòng em cũng rất bức bối, tình cảm của em với cô ấy không hề thua kém anh, nhưng mà, em tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy, chỉ cần cô ấy thấy tốt là được rồi.”

Ngày hôm sau Phan Đông Minh liền hấp tấp đi tìm Tạ Kiều. Vừa hỏi thăm được, hắn đã kinh ngạc đến lặng người. Tạ Kiều đi công tác cùng tổ phát thanh. Đi đâu? Thành Đô! Vừa đi hôm qua!

Phan Đông Minh tức tối, hắn như một con khỉ lần qua lần lại mà vẫn không gặp được Tạ Kiều. Lại một chuyến đến Thành Đô, tìm được khách sạn nơi tổ phát thanh nghỉ lại, dù trong lòng có chút bất an, có chút sợ hãi nhưng Phan Đông Minh vẫn hưng phấn, cả người lâng lâng như đang bay lên mây. Gặp hắn, Tạ Kiều sẽ có biểu hiện gì?

Đáng tiếc, hắn lại thất vọng. Bởi vì hắn không gặp được cô, hỏi nhân viên khách sạn thì được biết tổ công tác đã ra ngoài, hắn lại chờ, đến hai giờ chiều thì tổ quay lại khách sạn nhưng Tạ Kiều không về cùng. Hắn tức tối đến mức muốn đập phá một trận, lại có người nói với hắn rằng Tạ Kiều đến chùa Thạch Kinh, vừa mới đi.

Lúc biết Phan Đông Minh từ Bắc Kinh đến Thâm Quyển rồi lại đến Thành Đô để tìm Tạ Kiều, ai cũng tò mò. Hắn hỏi được số điện thoại của Tạ Kiều, vừa định gọi thì lại nghĩ, không được, vẫn nên dùng số của khách sạn thì hơn, ngộ nhờ cô nàng kia sợ quá lại chạy không thấy tăm hơi thì sao. Điện thoại vừa thông, Tạ Kiều “Alo.” một tiếng, chỉ một tiếng mà lại khiến con tim rung động lạ kỳ. Phan Đông Minh giật mình đập điện thoại, một lúc sau hắn vẫn cảm thấy tay mình còn đang run. Điều này khiến hắn nhớ đến giọng nói mà hắn vẫn hằng nhớ thương, như mộng như ảo, giọng nói này đã một năm qua không nghe mà sao vẫn thật ngọt ngào, thật khiến người ta khổ sở. Rốt cuộc hắn cũng không kiềm được nỗi nhớ, sốt ruột nhờ khách sạn gọi cho hắn một chiếc xe đến thẳng chùa Thạch Kinh.

Năm trước, Phan Đông Minh đã đến chùa Thạch Kinh một lần, còn vào đại điện rút quẻ, loại quẻ tốt nhất. Hắn mặt dày nói rằng muốn cầu nhân duyên, người giải quẻ nói, có lòng sẽ thành. Hắn đắc ý vô cùng.

Bây giờ, chùa Thạch Kinh vẫn náo nhiệt như trước, nơi đâu cũng thấy người. Hắn tìm khắp mấy đại điện cũng không bắt gặp bóng dáng quen thuộc, nhưng hắn không nóng lòng, lấy điện thoại ra thầm nghĩ gọi điện trước nói sau. Vừa ngẩng đầu hắn đã phát hiện ra mình đang đứng trước gốc cây mà hắn chụp ảnh cùng Tạ Kiều. Vẫn chỉ chít những dải lụa đỏ phất phơ trong gió, dưới tán cây có vài người đang thành tâm cúng vái, có một cô gái với mái tóc ngắn nhuộm nâu đang quỳ gối, sổng lưng thẳng tắp. Phan Đông Minh dừng bước, trái tim hắn như muốn vọt lên tận cổ vậy. Hắn đưa tay áp vào lồng ngực, chậm rãi bước từng bước kiên định, như thể cả thế giới hỗn loạn cuối cùng thì cũng có phương hướng.

Tạ Kiều đang chấp tay yên lặng cầu nguyện. Cô vốn muốn sống yên ổn, không bao giờ đón lấy nỗi phiền muộn nữa, nhưng sau khi gặp La Hạo, mọi chuyện cũ lại bị gợi lên. Hồ nước phẳng lặng của cô đã bị khuấy đảo, mấy buổi tối gần đây cô luôn không ngủ yên giấc, cứ nhắm mắt là lại nhớ đến cảnh tượng trong quán cà phê cạnh sân bay vào một năm trước. Đôi mắt chứa nặng tình cảm kia, vừa có nỗi đau thương bi ai, lại vừa có sự sững sờ, thất vọng, phần nộ. Cho đến nay, cô vẫn không thể quên được cảnh tượng kia, rất hay nhớ lại, nó hết như một thước phim quay chậm, cứ hễ lúc nào cô không để ý là lại chiếu ra. Nỗi đau đớn kia, sự u mê mơ hồ kia từng khiến cô không biết nên ứng phó thế nào. Cô cảm thấy mình đã quá sai rồi, rõ ràng là hận, là căm ghét, rõ ràng là...Mắc thêm một lỗi lầm nữa, trên phương diện đạo đức, nó khiến cô cảm thấy mình đúng là không biết xấu hổ. Người đàn ông kia rõ ràng là người cướp đoạt, nhưng sao chứ? Đường như cô cảm thấy mình không bận tâm nữa, đặc biệt là khi hắn nói: “Chúng ta đến Thượng Hải đi.”

Bên cạnh cô có người quỳ xuống, cọ vào cánh tay cô. Cô nhấc mắt xê dịch người sang một bên, nhưng người kia lại cố tình chạm vào cánh tay cô. Cô bực bội liền mở mắt ra nhìn thoáng sang bên cạnh, vừa xoay mặt và nhắm mắt lại thì bỗng dưng mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào gốc cây cổ thụ một lúc rồi mới chậm rãi quay mặt nhìn người kia. Là đàn ông, biểu hiện rất thành kính, nhắm chặt hai mắt, cũng chấp tay. Nhưng sườn mặt của người đàn ông này quen thuộc đến mức khiến hốc mắt Tạ Kiều nhức nhối, khiến cô kinh hãi, cả người đổ đầy mồ hôi, trái tim như con ngựa đứt cương đang chạy loạn trong lồng ngực cô. Tay chân cô bắt đầu run lên. Đây, đây là ai?

Cô có cảm giác tóc sau gáy mình đang dựng ngược lên, cô định chớp mắt mấy cái, không làm được, định đứng lên, cũng không được. Trong đầu cô đang nghĩ gì, cô cũng không biết nữa, chỉ có một ý niệm duy nhất, đi đi, chạy nhanh đi. Người đàn ông kia xem ra còn thành kính hơn cô, vẫn nhắm mắt yên lặng cầu nguyện như thể xung quanh không có một thứ gì. Lồng bàn tay Tạ Kiều đầy mồ hôi, cô lặng lẽ chùi vào quần, định lặng lẽ đứng dậy. Vừa cố sức nâng một chân lên, người đàn ông bỗng mở hai mắt, ngoảnh mặt nhìn cô. Ánh mắt hai người lập tức chạm nhau. Tạ Kiều ngồi thụp xuống, người đàn ông liền mím miệng, đôi mắt đen láy như có ánh quang tỏa ra, tạo nên một vòng sóng không ngừng chớp lóa, chiếc má lúm đồng tiền được ánh mắt trời rơi vào thật chói mắt. Hắn không thay đổi vẻ mặt, chỉ nói: “Sao? Thấy ma à?”

85. Chương 85

“Không có em, anh sống không là mình nữa.”

Tạ Kiều ngồi dưới đất sững sờ nhìn Phan Đông Minh, hai bờ môi hé mở nhưng không thể nói gì mà chỉ lắp bắp: “Phan Phan Phan...” Một lúc sau, cô quay lại nhìn gốc cây cổ thụ rồi lại quay sang nhìn Phan Đông Minh, chớp mắt mấy cái như thể còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hành vi chớp mắt của cô khiến Phan Đông Minh thầm muốn nhào vào ôm cô, đặt cô dưới thân mình rồi chà đạp một trận. Biểu hiện của cô nàng này y như một con rối, thật ngốc nghếch mà cũng vô cùng đáng yêu. Có điều đây là chùa, là nơi cửa Phật, vì vậy hấn nhin, còn khoản chà đạp kia thì đợi quay về nội thành tính tiếp, không chạy được đâu cô bé!

Trong lúc hấn còn đang miên man suy nghĩ thì Tạ Kiều đã đứng phắt dậy, luống cuống như luyện công phu cá chép, mặt tái nhợt, hoang mang như chim sợ cành cong. Cô định chạy đi thì Phan Đông Minh vội gọi cô: “Này này đừng đi, chân anh quý đến mức tê cứng rồi đây, em kéo anh dậy cái nào...Quay lại mau!”

Tạ Kiều mà vâng lời quay lại, nâng hấn dậy ư? Nằm mơ đi. Lúc này Tạ Kiều chỉ tiếc rằng dưới chân mình không có một đôi phong hỏa luân* để có thể bay nhanh đi. Chuyện này thật sự là quá kỳ quái, Tạ Kiều không chịu nổi, sao có thể chạm mặt chứ, thế giới này quá nhỏ, ở đây mà cũng gặp nhau được. Tạ Kiều cảm thấy lúc còn ở trường thì chạy tám trăm mét cô cũng chưa bao giờ chạy nhanh được thế này, vừa thở gấp vừa co giò chạy. Va phải một người đi đường, cô trượt chân rồi ngã nhào xuống. Tim cô đập loạn, cô cuống quýt nhìn khắp mọi phía mà vẫn không tìm thấy cửa ra, à thấy rồi, là cái cổng lớn. Vừa thấy cổng, cô liền chạy tiếp, trong lòng thầm lắp bắp: “Mẹ ơi, làm mình sợ chết mất.”

* Bảo bối của Na Tra.

Phía trước có một đám khách du lịch bước đến, Tạ Kiều không để ý nên lại va phải một người. Cô vừa nói xin lỗi với người đó thì lại nghe thấy từ phía sau có tiếng nói kèm tiếng thở hổn hển: “Em chạy chậm thôi, văng đầu quá.”

Tạ Kiều bất chấp phép lịch sự, hét lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Nhịp thở của Phan Đông Minh không ổn định nữa, hai đùi cũng nhức kinh khủng, hấn cắn răng chịu đựng, nghĩ bụng: “Em cứ chạy đi, nhìn em xem hôm nay có thoát khỏi năm ngón tay của anh không.”

Lúc chạy đến trước cửa chùa, Tạ Kiều cũng thấm mệt nên ngồi xuống bậc thang, cảm giác như ngồi trên ghế băng, ban đầu là lạnh sau là đau nhức. Phan Đông Minh đã đuổi kịp, đứng trước mặt cô, vừa thở dốc vừa tức giận nói: “Mẹ khỉ, em chạy cái gì? Biến anh thành ma thật hả?”

Tạ Kiều xoa mắt cá chân, cúi đầu không nói câu nào. Hai giọt nước mắt nhỏ xuống quần cô. Phan Đông Minh vừa thấy thế đã mềm lòng, ngồi xổm xuống nhìn rồi đẩy tay cô ra và nói: “Này, để anh xem nào.”

Tạ Kiều hất tay hấn ra, vẫn không nói gì mà chỉ khóc thút thít. Mấy hôm trước ngã, hôm nay lại ngã, lúc này cô đau lòng, đau cả mông nữa. Phan Đông Minh nghiêng đầu nhìn chớp mũi đỏ hồng của Tạ Kiều, trong lòng như cô vụn con sóng cuộn dâng. Hấn cố chấp vén ống quần Tạ Kiều lên, nhìn thấy vết sưng to, hấn nhẹ nhàng nhấn một cái thì Tạ Kiều liền kêu “Á”, nước mắt lại lăn tăn rơi, “Em đau, đau chết đi được,”

Tạ Kiều vừa khóc là Phan Đông Minh đã muốn cười. Dáng vẻ này thật quen thuộc, thật thân thiết, đây chẳng phải là cô bé mít ướt của hấn sao, nhìn cái mũi đỏ hồng này thật đáng yêu. Hấn không kiềm được liền đưa tay véo một cái, chớp mũi đã hồng lại càng hồng hơn, hấn bặm môi nhin cười, “Còn biết đau hả? Tốt nhất là chặt luôn đi, cho em khỏi chạy.”

Tạ Kiều vừa nghe thấy thế thì lại khóc rống lên, khóc đến khi cô biết rằng mình khóc không phải vì đau. Gần như những nỗi ảm ức, khổ sở trong vòng một năm qua đang trút hết ra, không có sự ảm ỉ, không có ai vây quanh xem. Phan Đông Minh cũng không nói gì, chỉ cầm chân cô và nhìn cô khóc. Lúc này hấn cũng không muốn cười nữa, tiếng khóc của Tạ Kiều khiến hấn rất xót ruột, như thể trong lòng bị nhét cứng mấy cục đá vậy. Hấn nhẹ nhàng vén ống quần của cô xuống, đưa tay lau nước mắt cho cô và thấp giọng nói: “Đừng khóc nữa, nào.”

Hấn quay đầu nhìn những bậc thang còn xa tít tắp rồi đứng lên, đưa lưng về phía cô làm dáng xuống tấn, nghiêng mặt nói: “Nhanh lên, đi tìm một bệnh viện rồi vào kiểm tra.” Nói xong, hấn đưa tay vỗ vai mình.

Tạ Kiều ngẩng khuôn mặt ướt nhòa lên, Phan Đông Minh không còn kiên nhẫn bèn giục: “Em nhanh lên, vì ai mà ra thế này hả, chân anh tê lăm rồi đây.”

Dùng cổ tay áo lau nước mắt xong Tạ Kiều mới chậm rãi đứng lên, chậm rãi ngả lên lưng Phan Đông Minh. Không đợi cô chuẩn bị thì Phan Đông Minh đã nắm hai đùi cô rồi xốc dậy, thở ra một hơi, “Em đừng giãy giụa nhé, không thì cả hai chúng ta sẽ lẫn từ trên này xuống đấy. Đi thì nhanh hơn nhưng sẽ rất đau, cổ chân em còn đau hơn đấy. Nghe thấy chưa?”

Tạ Kiều cắn môi, điều này thật vô nghĩa, không thêm quan tâm.

Cô như một cô bé ngoan ngoãn dựa vào lưng Phan Đông Minh, hơi do dự một chút rồi đưa tay ôm lấy đôi bờ vai rắn chắc của hắn. Tạ Kiều vừa nghiêng mặt là có thể nhìn thấy vành tai trắng của hắn, dải tai dày, còn cả mùi hương tỏa ra từ áo hắn, hình như là vị bạc hà hay một loại thảo mộc nào đó. Tạ Kiều nhắm mắt lại, cảm nhận từng bước đi của hắn.

Tuy rằng Tạ Kiều rất gầy nhưng dù sao cũng đến gần năm mươi cân*, Phan Đông Minh lại từng bị thương ở chân, lúc đứng ở bậc thang hắn đã cố hết sức rồi, chẳng mấy chốc lại toát mồ hôi. Hắn xốc Tạ Kiều lên một cái, thấp giọng nói: “Kiều Kiều, vừa rồi thấy anh sao lại chạy? Có phải vẫn sợ anh không?”

(Trong truyện là “gần trăm cân”, chuyển từ đơn vị đo Trung Quốc ra thì là khoảng năm mươi cân.)

Tạ Kiều mở mắt, áp một má xuống đầu vai Phan Đông Minh, nhìn thấy thái dương hắn rịn mồ hôi, cô không nhìn thấy miệng hắn nhưng có thể thấy được chiếc má lúm đồng tiền của hắn. Hai mắt cô lại ướt, cô cắn môi không nói lời nào.

Lúc nói, Phan Đông Minh hực hơi, “Anh biết là anh có lỗi, anh sửa, sao em lại nghe người khác? Người khác bảo em ra nước ngoài là em đi thật, lời anh nói thì em coi như gió thoảng bên tai. Anh đã nói rồi, chỉ cần hai chúng ta sống tốt thì chẳng phải quan tâm đến ai hết, kể cả đó là anh hai của anh, chọc tức anh thì anh sẽ trở mặt. Còn em thì ngược lại, trong lúc anh đang lo đối phó với người khác thì em đã đâm cho anh một nhát, có cô gái nào như vậy không? Em nói xem, có phải em vẫn còn giận anh không, hả?”

Tạ Kiều vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Không liên quan đến người khác, là em tự đi.”

Phan Đông Minh đứng lại, vừa có thể nghỉ ngơi, vừa có thể khiến cho giọng nói của mình trở nên nghiêm nghị hơn, “Về sau đừng có nói với anh là em tự đi! Là anh ta ép em đi! Anh biết là anh ta ép em đi! Nếu không thì bây giờ chúng ta đã ở Thượng Hải rồi, không chừng con cũng có rồi. Anh ta là đồ khốn, không muốn anh được hạnh phúc, nếu anh ta không phải là anh trai anh thì anh sẽ chửi anh ta vài câu đấy.”

Trên mặt Tạ Kiều vẫn còn nước mắt, vốn còn đang buồn nhưng vừa nghe thấy những lời trẻ con của Phan Đông Minh thì lại muốn cười, vội ghé vào lưng hắn kim lại.

Phan Đông Minh thở dài một hơi rồi tiếp tục đi, “Bây giờ không thể nói rõ với em được, chờ về đến nội thành thì hai chúng ta sẽ nói chuyện. Em cả ngày buồn bực nhưng cứ kín bưng, trong lòng nghĩ gì cũng không nói với anh. Em có biết một năm qua anh sống thế nào không? Không khác người máy là mấy, mệt đứt hơi, còn phải đi khắp trời nam đất bắc tìm em, vừa thấy em là muốn đánh em một trận cho hả dạ.”

Trong lòng Tạ Kiều có chút chua xót, cô nhẹ giọng nói: “Anh đi tìm em như vậy mà người khác cũng đồng ý sao? Vợ chưa cưới của anh...”

Phan Đông Minh đang vui nên không để ý mà nói tiếp: “Cô ấy làm sao...Hả? Dừng lại, anh bảo này.” Hắn buông lỏng hai tay, Tạ Kiều liền trượt từ trên lưng hắn xuống. Phan Đông Minh quay người lại, mím môi nhìn Tạ Kiều chằm chằm, hai mắt như vệt sáng, “Sao em biết? Ai nói cho em?”

Tạ Kiều cũng không biết hiện tại mình đang có tâm trạng gì, dường như tâm tư đang bay đi xa. Cô không nói lời nào mà chỉ cúi đầu xuống. Lúc nói chuyện trên mạng, Hứa Dung có nhắc đến chuyện Phan Đông Minh cầu hôn với một ngôi sao. Cô ấy còn nói, cậu đừng sợ, tên này mà kết hôn thì cậu sẽ thoát khổ. Sau này cô có nghĩ, nếu hắn kết hôn thì sao lại giúp em trai cô làm phẫu thuật? Cô không hiểu. Mấy ngày trước, Ninh Tiêu Nhã cũng nói rằng hắn sắp kết hôn, hiện tại, hắn hỏi như vậy thì hắn đó là sự thật rồi. Bỗng nhiên cô cảm thấy thật chua xót, như có một bàn tay vô hình đang nhẹ nhàng giằng vò trái tim cô.

Nhưng Phan Đông Minh không biết suy nghĩ của cô, hắn thật muốn cười. Hàng mi dài của Tạ Kiều sụp xuống, rủ trên làn da trắng nõn, cả người cô chìm trong ánh nắng gắt trông thật giống một con búp bê sứ. Nhìn biểu hiện này của cô, Phan Đông Minh bước đầu nhận định là cô nàng này ghen, ghen vì hắn, hắn liền

lăng lẳng. Nhìn mái tóc ngắn màu nâu hơi rối của cô, hần cổ dề thấp giọng nói để không lộ vẻ hưng phấn: “Bây giờ đừng nói chuyện này, đi tìm bệnh viện xem chân cho em đã, có chuyện gì anh sẽ nói với em sau.”

Hần vừa khom lưng xuống thì Tạ Kiều liền đẩy ra, “Tôi tự đi được.”, nói xong cô tập tễnh bước đi.

Phan Đông Minh nhìn theo Tạ Kiều, đưa tay véo đùi một cái, rất đau, cô gái này ghen vì hần, ha ha.

Người của bệnh viện chẳng buồn khám. Đây chẳng phải là chuyện bé xé ra to sao, sưng chân có một chút mà tìm chuyên gia?

“Chườm đá lạnh, hai mươi tư giờ sau chườm nóng, dùng chút dầu hoa hồng xoa cho tiêu sưng.”

Nói mấy câu xong họ liền xua hai người đi.

Về đến khách sạn, Phan Đông Minh vội đi lấy xe, còn nói với Tạ Kiều: “Em ở đây làm sao được, mau thu dọn hành lý theo anh đến khách sạn khác.”

Mặt Tạ Kiều lập tức đỏ lên: “Tôi không đi, tôi còn phải làm việc đây.”

“Chân em như thế này rồi còn làm gì hả? Hơn nữa hai chúng ta phải nói chuyện, đi theo anh.”

“Tôi không đi!”

Phan Đông Minh tức giận nhìn Tạ Kiều vẫn còn cứng đầu, cuối cùng hần gật gù, “Được, không đi cùng anh cũng được, anh sẽ có cách cho cả tổ công tác của em ngủ ngoài đường trong đêm nay, em tin không?” Tạ Kiều quay ngoắt lại nhìn Phan Đông Minh, trong mắt mờ hơi nước. Phan Đông Minh cũng phát cáu, lạnh lùng nói: “Không tin?”

Phan Đông Minh mà cáu lên thì không khác một tên ngố là mấy. Tạ Kiều nhìn về ngang lưng của Phan Đông Minh liền cảm thấy cả thế giới như sụp đổ, cuối cùng không còn sót lại thứ gì. Mắt nhắm lệ, cô gật đầu. Đây chính là số mệnh của cô, gặp phải người đàn ông này, người chịu đầu hàng mãi mãi là cô, cô không còn cách nào khác nên đành phải đi theo hần.

Thật ra Phan Đông Minh cũng có sự tính toán của riêng hần. Trong tổ công tác của Tạ Kiều chỉ có cô và một chị hơn cô vài tuổi là nữ, trăm phần trăm là ở cùng nhau. Nếu không đưa cô đi thì phi vụ chà đạp kia phải tính thế nào?

Khách sạn mà Phan Đông Minh chọn đương nhiên là chỗ tốt nhất. Vừa vào phòng, chiếc đèn cảm ứng đã tự bật sáng, những ngọn đèn trên trần nhà đồng loạt sáng như bầu trời đầy sao. Tạ Kiều im lặng để Phan Đông Minh dìu cô ngồi xuống sofa, nhìn hần cuống quýt cởi áo khoác rồi bận đủ việc. Cùng là một người ngang lưng như lúc trước nhưng giờ lại khác, hần xin ở khách sạn chút đá lạnh rồi giúp cô cởi giày, thoa dầu. Hần vừa xoa bóp cho cô vừa hỏi: “Có đói không? Tối nay muốn ăn gì?”

Không thấy cô trả lời, hần liền ngẩng đầu, lại phát hiện ra Tạ Kiều đang cắn môi lặng lẽ khóc, hai mắt đỏ hoe, nước mắt ngấn đầy nhưng không chảy xuống.

Hần đặt một chân Tạ Kiều lên sofa, lại đặt sau lưng cô mấy cái gối rồi ngồi xuống, trầm mặc một lát mới lên tiếng, giọng nói dịu dàng hiếm thấy, “Kiều Kiều, cho tới bây giờ chúng ta vẫn chưa có cơ hội thật lòng nói với nhau, tối nay có thể nói suy nghĩ trong lòng em với anh được không? Bất kể là tốt hay xấu, anh đều phải nghe, biết chưa?”

Nước mắt Tạ Kiều rốt cuộc cũng chảy xuống, cô nghẹn ngào trách hần: “Phan Đông Minh, anh không bao giờ để ý đến cảm nhận của tôi, lúc nào cũng ép buộc tôi. Lần này tôi đi công tác, anh muốn để đồng nghiệp của tôi nghĩ thế nào đây?”

Phan Đông Minh vò tóc, “Không phải là em đang bị thương sao, điều kiện bên đây lại không tốt, anh chỉ muốn cho em được tính dưỡng tốt thôi, không phải à?”

“Được, coi như là anh muốn tốt cho tôi, nhưng anh sắp kết hôn rồi còn làm như vậy làm gì? Anh cứ coi như trên đời này không có tôi đi. Buông tha cho tôi có được không?”

Lúc này Phan Đông Minh không đặc ý nổi nữa, ngược lại có chút sốt ruột. Hần đứng dậy rồi ngồi xổm trước mặt Tạ Kiều, kéo tay cô lại, “Ai nói với em là anh muốn kết hôn? Anh kết hôn với ai? Cho dù có kết

hôn thì cũng phải là với em. Ai nói hươu nói vượn thế này với em, đây không phải là bịa đặt hủy hoại danh dự anh sao? Ai nói những lời nhảm chán như thế với em, anh lập tức đi xử lý.”

Tạ Kiều hất tay hấn ra, bùm mặt khóc, “Ai muốn kết hôn với anh chứ, cho đến bây giờ anh chỉ toàn tự quyết định, có hỏi ý kiến người ta đâu hử.”

Phan Đông Minh đứng bật dậy, ai oán nhìn Tạ Kiều, suy nghĩ đảo hai vòng mới không cam lòng mà mặt dày nói: “Được rồi, bây giờ anh nói với em. Anh muốn kết hôn cùng em. Em có ý kiến gì?”

Tạ Kiều nghe thấy thế thì càng khóc to hơn.

Phan Đông Minh biết đây là lúc phải dỗ dành bèn ngồi xuống cạnh Tạ Kiều, kéo hai bàn tay cô ra, đưa một ngón tay nâng cằm cô lên. Tạ Kiều nhắm hai mắt lại không thèm nhìn mà chỉ khóc.

“Em đúng là đồ ngốc. Anh mà muốn lấy người khác thì sao phải mất công đi tìm em chứ. Tâm tư của anh mà em còn không biết sao, không có em anh sống làm gì nữa. Em không biết đâu, nhớ đến em là anh lại hối hận, hối hận vì trước kia có lỗi với em. Đừng giận anh nữa, cho anh một cơ hội sửa sai được không hử? Nếu không em mắng chửi hay đánh anh cũng được, chỉ cần hết giận là được. Nào, anh giúp em đánh.” Nói xong hấn cầm tay Tạ Kiều, tự tát một phát “Bốp!” lên mặt mình, tiếng kêu rất giòn. Tạ Kiều kinh hãi, mở to hai mắt, vội vàng rút tay ra. Phan Đông Minh đưa tay ôm trọn khuôn mặt cô, thì thào nói: “Đừng tức giận nữa, Kiều Kiều, chuyện gì cũng tại anh cả, đều tại anh không tốt, tha thứ cho anh đi, anh biết anh sai rồi, cho anh một cơ hội đi, anh thề sẽ đối xử tốt với em, không bao giờ khốn nạn như trước nữa...”

Tạ Kiều vừa định đẩy hấn ra, Phan Đông Minh liền hôn cô. Điều này gợi lên bao nhiêu ý nghĩ ma mãnh trong hấn, không kiềm chế được, không nhịn được nữa. Hấn lật vạt áo của cô ra, bàn tay linh hoạt len vào trong, dù cô giãy giụa thế nào thì bàn tay hấn vẫn dính chặt trên ngực cô.

“Phan...” Tạ Kiều vừa mở miệng đã lại cho Phan Đông Minh một cơ hội, hấn dùng sức hôn mạnh lên môi cô. Nụ hôn này thật sự quá tuyệt vời, quá thỏa mãn, hấn nhin lâu như vậy chẳng phải chỉ vì một ngày hôm nay sao. Lúc này mà dí súng lên đầu hấn, hấn vẫn không dừng lại. Tạ Kiều đẹp như vậy, như đóa hoa, như giọt sương, cho dù là cơn lốc biển thì hấn vẫn cam tâm lao vào. Cảm giác này thật bí bách, thật khó chịu, dường như bao nhiêu máu trong người đều dồn về một nơi nào đó phía dưới khiến hấn đau nhức kinh khủng, không thể xua đi một ý nghĩ duy nhất trong đầu: Đưa cô gái này lên giường. Không cần biết là ai chà đạp ai, hấn chờ lâu lắm rồi, nhần nhin lâu lắm rồi, hiện giờ ai dám ngăn cản hấn, hấn sẽ tìm người đó liều mạng.

Sự tấn công bất ngờ của Phan Đông Minh khiến Tạ Kiều cảm thấy có một luồng tê dại chạy từ não qua cột sống rồi lan đến mấu xương cụt. Miệng hấn còn có thể chịu được, chỉ hơi khó thở một chút, nhưng tay hấn thì thực sự rất đáng ghét. Hấn dùng sức, vằn vò cho đến khi Tạ Kiều cảm thấy ngực mình đã sưng đỏ lên rồi. Lúc này, Phan Đông Minh như đạn đã lên nòng, hấn khàn khàn nói: “Vào phòng ngủ đi.”

Tạ Kiều còn đang hoa mắt thì đã bị hấn xốc lên, bế thẳng vào phòng ngủ.

Phan Đông Minh giản lược luôn công đoạn tắm rửa, căn bản là không để ý đến việc Tạ Kiều còn đỏ mặt giãy giụa. Cởi đồ của mình xong, hấn lại cởi cho cô. Hiện giờ trời còn chưa tối mà hấn đã tự nhiên như vậy, Tạ Kiều thở gấp, tóm lấy tay hấn: “Chờ một chút...”

Phan Đông Minh vẫn không dừng lại, dùng đôi môi để tra tấn cô khiến Tạ Kiều vừa vui sướng, vừa khổ sở lại vừa xao động. Đến khi hấn tiến vào cơ thể cô, từ cổ họng bật ra một tiếng “ưm” rồi cô khẽ nói: “Chết mất!”

Trời ạ, trời ạ! Đầu Tạ Kiều lún xuống gối, cô buộc mình phải hít thở thật sâu. Nơi chật khít của cô bao bọc lấy thứ cứng rắn đang không ngừng xâm nhập, mỗi lần hạ xuống đều khiến nỗi sung sướng của cô lên đến cực hạn. Phan Đông Minh không thể khống chế được mình, ngày càng nhanh, ngày càng mạnh. Bỗng nhiên Tạ Kiều đưa hai tay nắm lấy hông hấn, hai mắt như có ngàn sao tỏa sáng, cùng lúc đó, cơ thể cô căng cứng lại, đạt đến cao trào. Cô nghe thấy tiếng kêu khàn khàn của mình, lại thật xa xôi như tiếng của một người khác vậy. Phan Đông Minh nghe thấy tiếng kêu của cô, rốt cuộc cũng không khống chế được nữa, thân thể cường tráng gồng lên, run run rồi phóng thích, vui sướng tràn trề.

Đầu óc Tạ Kiều vừa thanh tỉnh lại, cô liền không có chút lãng mạn nào mà khóc. Cô cảm thấy mình quá

thất bại, bị Phan Đông Minh “ăn” triệt để, vừa khóc vừa thều thào: “Em đúng là ngu ngốc, để cho anh bắt nạt em.”

Đầu Phan Đông Minh đỏ đầy mồ hôi, hấn nâng mặt cô, hôn môi cô, hôn lên giọt nước mắt của cô rồi khẽ cười, “Anh yêu em, Kiều Kiều, rất rất rất yêu.”

“Thật sao?” Tạ Kiều vươn tay ôm chặt lấy cổ hấn. Hấn không cười nữa mà hôn lên hai má cô, “Đương nhiên là thật rồi, yêu đến phát điên, không có em, anh sống không là mình nữa.”

Tạ Kiều cắn môi, ghé vào lỗ tai hấn, nhẹ giọng nói: “Vậy chuyện anh muốn cho em hai phần trăm cổ phần công ty anh cũng là thật sao?”

Thân thể Phan Đông Minh đột nhiên cứng ngắc như tảng đá, một lúc sau hấn mới lắp bắp: “Em, em, em nói cái gì?”

Hấn muốn ngừng đầu dậy nhưng lại bị Tạ Kiều ôm càng chặt hơn. Nghe lời cô nói ra, hấn sợ hết hồn, “Phan Đông Minh, anh có sợ chết không?”

Phan Đông Minh như bị rần độc cắn một nhát, hấn ngừng phát dậy, sững sờ nhìn Tạ Kiều. Tạ Kiều dụi mắt, “Phan Đông Minh, đừng tưởng là em không biết gì. Về sau, nếu anh dám bắt nạt em, không tôn trọng em, ép buộc em, em sẽ đem tờ giấy kia bán cho phóng viên, để cho khắp Trung Quốc biết đến di chúc của anh. Còn nữa, có khả năng là em cũng sẽ phát tán trên mạng để mọi người đều được chiêm ngưỡng lời trăng trối của Phan tiên sinh, để cho người ta biết rằng, Phan tiên sinh uy nghi nhất gan đến mức nào.”

Tạ Kiều đưa tay vuốt ve khuôn mặt như hóa đá của Phan Đông Minh, trên mặt hấn vẫn còn mồ hôi. Cô dịu dàng nói: “Anh à, đã hiểu chưa?”

86. Chương 86

Anh sợ thời gian quá chậm, ngày đêm lo mất đi em, chỉ hận nỗi không thể trong một đêm được sống hết cuộc đời để đôi ta mãi mãi bên nhau không bao giờ xa cách...

Tạ Kiều vẫn làm việc ở Thâm Quyển. Giữa cô và Phan Đông Minh có một hiệp ước gồm ba điều, quên hết những chuyện trước đây, làm lại từ đầu, nhưng Phan Đông Minh không được can thiệp vào cuộc sống tự do của cô. Với công việc, cô ngày càng nhiệt huyết hơn, đương nhiên thành quả đạt được cũng không tồi. Hiện tại cô đã độc lập dẫn chương trình phát thanh giao thông, bởi chất giọng êm dịu ngọt ngào, lại có chút hài hước nên được đón nhận rất nồng nhiệt, chương trình vốn chỉ một tiếng, giờ được tăng lên hai tiếng, rồi bốn tiếng. Điều khiến cô kiêu hãnh hơn là lượng người nghe chương trình của cô cao gấp mấy lần chương trình ở tổ khác. Cuối cùng thì cô cũng đã hoàn thành được ước mơ của mình, trở thành người dẫn chương trình nổi tiếng ở Thâm Quyển, tuy rằng chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy hình, nhưng cô vẫn vô cùng thỏa mãn.

Mặc dù Phan Đông Minh không thường xuyên có mặt ở Thâm Quyển nhưng lại vô cùng lãng mạn. Mỗi ngày Tạ Kiều đều nhận được hoa hấn gửi đến, luôn kèm theo một tấm thiệp: Em yêu, đừng thử thách nữa, lấy anh đi.

Đồng nghiệp của Tạ Kiều cực kỳ tò mò về người bạn trai thần bí của cô, có mấy bà chị thích buôn chuyện luôn hỏi: “Tiểu Tạ, bạn trai lại gửi hoa hả? Ba trăm sáu mươi lăm ngày không gián đoạn, như vậy là đủ thấy chân thành rồi, nhưng mà chỉ thấy hoa không thấy người, bạn trai em trông thế nào, khi nào có thời gian giới thiệu cho bọn chị đi.”

Tạ Kiều đang ôm hoa, chỉ mím môi cười. Việc Phan Đông Minh tới lui giữa Bắc Kinh – Thượng Hải – Thâm Quyển mà không oán thán một câu cũng khiến cô khó mà tin nổi. Có đôi khi hấn bắt chuyến bay đến đây cũng chỉ để ngủ mấy tiếng rồi sáng hôm sau lại lên máy bay đi. Cô cũng băn khoăn, nhìn gương mặt tiêu tụy của hấn cô lại xót ruột. Phan Đông Minh thay đổi quá nhiều, thay đổi con người, thay đổi cá tính, nhưng cô đâu biết được tâm tư của Phan Đông Minh, vẫn còn nghĩ hấn cam tâm giẫy vò bản thân như vậy. Hấn

biết Tạ Kiều có một tật xấu, đó chính là dễ mềm lòng, cho nên hắn cố ý dùng khổ nhục kế để Tạ Kiều chịu thua. Hắn nhiều lần đề nghị Tạ Kiều về Bắc Kinh làm hoặc đến Thượng Hải cũng được, đừng bắt hắn sống cuộc sống kiểu Ngưu Lang – Chức Nữ thế này nữa. Nhưng Tạ Kiều lại lưu luyến thành tích mà khó khăn lắm mới có được nên lần nào cũng từ chối. Điều này khiến Phan Đông Minh tức lộn ruột, lại thầm nghĩ: Được, cứ dồn ép anh đi, bây giờ còn chưa kết hôn nên anh nể em đấy, rồi có lúc sẽ khiến em dẫu miệng lên.

Tuy rằng Phan Đông Minh cực kỳ không vừa lòng chuyện Tạ Kiều cách xa hắn như vậy, làm cho hắn ngày nào cũng phải sống như người bay qua bay lại giữa không trung, nhưng chẳng còn cách nào cả, ai bảo hắn từng thề son sắt với cô: “Em yên tâm, sau này anh sẽ tôn trọng sự lựa chọn của em, chỉ cần hợp lý thì chúng ta sẽ thương lượng.” Hắn đồng ý làm lại một lần nữa với Tạ Kiều, hắn cho Tạ Kiều cảm giác trước hôn nhân, thỏa mãn những hư vinh của phụ nữ, ai ngờ lại khổ như vậy. Bản thân hắn chịu thiệt còn chưa nói, Tạ Kiều lại một tác được lên trời, mỗi khi hắn nhắc đến chuyện kết hôn với Tạ Kiều, cô đều nói: “Công việc của em vừa mới khởi sắc, chờ thêm đi.”

Phan Đông Minh vừa nghe thấy thế đã tức đỏ mặt, “Còn chờ nữa? Chờ đến khi nào? Chẳng lẽ chờ đến khi anh có nếp nhăn, tóc hoa râm rồi em mới chịu lấy anh? Năm nay anh đã ba mươi tư tuổi rồi, chẳng mấy chốc sẽ ba mươi lăm. Em còn trẻ nên không sợ, tha hồ rong chơi, nhưng còn anh thì sao? Không phải em định đùa giỡn để trả thù anh đấy chứ?”

Tạ Kiều cắn môi không nói gì, đứng dậy mặc quần áo rồi ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại, ánh mắt rõ ràng là không thiện lòng.

Phan Đông Minh tức tối, chỉ hận nỗi không thể bật tung nóc nhà lên. Hắn vừa mặc quần áo vừa nghĩ: Ai ra quy định phụ nữ phải ra ngoài xã hội làm việc? Hả? Nhìn xem, rõ ràng là cô nàng nhát như cáy, đi làm rồi là thành phụ nữ tự lập, không thèm đàn ông nuôi nữa. Nhìn cô ấy xem, vừa rồi còn cùng giường tình chàng ý thiếp với mình, một câu chưa nói đã đánh nát thể diện của mình rồi, cái kinh cái gì chứ, đây là thái độ gì hả! Sao mình lại cứ cố chấp yêu người như thế không biết, cả ngày đồ cô ấy vui như cưng nựng trẻ con còn chưa nói, tâm tình tốt thì ình thể diện, mất hứng thì đập cửa thế đấy. Sao mình phải chịu ầm ức như vậy chứ! Được rồi, không phải nhìn thấy mình nữa, mình không phục dịch nữa!

Thu dọn chút hành lý trong phòng ngủ, hắn đi thẳng ra cửa, thay giày. Tạ Kiều còn đang ở trong bếp làm bữa sáng, vừa thấy Phan Đông Minh đã thay quần áo chỉnh tề đi ra cửa thì hỏi: “Anh đi đâu đấy? Em chuẩn bị bữa sáng rồi này.”

Phan Đông Minh cũng không quan tâm, mở cửa ra rồi đóng sầm lại, tiếng vang làm trần nhà rung lên một hồi. Hắn đóng cửa còn mạnh hơn cô.

Đáp chuyến bay sớm về Bắc Kinh, dọc đường đi, Phan Đông Minh đều oán thán mắng Tạ Kiều. Cô gái này, được thể lên nước khi hắn thật tình muốn hỏi cải làm người khác đây, được, em cứ lên nước đi, anh không chơi đùa cùng em nữa, không phục dịch em nữa, em muốn thế nào thì cứ thế đi, thích chơi thế nào thì chơi đi! Vừa vào văn phòng, điện thoại của hắn liền đổ chuông, là Tạ Kiều. Trong lòng Phan Đông Minh vốn đang uất nghẹn, nhưng vừa thấy tên Tạ Kiều đã phẫn khởi một cách kỳ lạ. Hắn háng giọng, giả vờ đang mất kiên nhẫn, “Làm sao hả?”

“Anh đi đâu thế?”

“Anh đi đâu có liên quan gì đến em? Có việc gì không? Không có thì cúp máy.”

“...Không có việc gì, chỉ muốn hỏi anh một chút thôi. Mấy bộ quần áo với sách của anh có cần không, nếu cần thì em sẽ chuyển phát nhanh cho anh, không cần thì để em ném đi luôn.”

“...”

Phan Đông Minh tức tối vò đầu, ném điện thoại ra xa. “Mẹ kiếp...” Hắn giật mạnh cà vạt, thở ra một hơi tức tối, kiềm chế cơn giận như muốn phá cả văn phòng. Hắn đi qua đi lại trong văn phòng, hai tay vò vò tóc. Cho tới giờ, hắn chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ có lúc chịu uất ức như vậy. Tuổi ngày một lớn nhưng cuộc sống của hắn thì lại ngày càng thụt lùi, Phan Đông Minh hắn, từ lúc nào lại vì một cô gái mà phải “thúc thủ vô sách” như vậy? (bó tay, không có cách nào) Hắn vồ vồ đầu mình, hiện tại, chỉ cần hắn mở cửa ban công ra hét lớn: “Phan Đông Minh tôi muốn lấy vợ!” thì số cô gái đến xin chết có khi phải xếp thành tòa tháp ấy chứ.

Hắn nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng chặt của văn phòng, suy nghĩ thế nào lại ra mở cửa, cũng không ngờ vừa lúc cô thư ký định gõ cửa. Vừa nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của sếp, cô thư ký liền run bắn, ngay ra một lúc rồi lập tức tươi cười, “Chào Phan tiên sinh ạ.”

Phan Đông Minh nổi điên, hờ hững nói: “Chào.”

“La tiên sinh vừa gọi điện thoại nói rằng muốn gặp anh, chị Vương đã hẹn ba mươi phút sau rồi ạ.”

Phan Đông Minh xua tay, “Tôi biết rồi, đi đi.”

Hắn lại đóng cửa vào, tựa người lên cửa và nghĩ: Phan Đông Minh, mày là đồ bỏ đi.

Lúc La Hạo đến, Phan Đông Minh đã khôi phục vẻ bình thường, đang ngồi trước bàn làm việc. Vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy gương mặt hớn hở của La Hạo, hình như có chuyện vui, hắn mỉm cười. Hắn ảo não nghĩ, sao cả thế giới này chỉ có mình buồn bực thế này, thằng nhãi này cứ cười với mình làm mình muốn đánh nhau một trận quá.

Hắn dừng việc trong tay lại và nói: “Cà phê, trà, chọn một thứ đi.”

La Hạo lắc lắc ngón tay, “Không phải ra vẻ với em, em biết anh không muốn nhìn thấy em, trong mắt anh toàn một vẻ “Thằng này đáng ghét thế, không có việc gì thì biến đi!”

Phan Đông Minh liền bật cười, tựa lưng vào ghế, “Sao cậu lại nghĩ anh như cậu thế chứ, mấy ngày không gặp mà cậu đã học được ngón nghề mới rồi, quan sát sắc mặt ấy.”

“Đâu chỉ có thế.” La Hạo tự nhiên ngồi xuống một chiếc ghế, nhìn chăm chăm vào Phan Đông Minh, trầm giọng nói: “Gần đây em còn học được món mới nữa, xem tướng.”

Tuy rằng không tin lời La Hạo nhưng Phan Đông Minh vẫn “Ồ!” một tiếng. La Hạo nói tiếp, “Không tin hả? Em phải bộc lộ tài năng với anh mới được.” Đột nhiên La Hạo đan mười ngón tay vào nhau, hơi ngả người về phía trước. Vẻ mặt nghiêm túc ấy khiến Phan Đông Minh rất muốn cười, lại nghe thấy giọng trầm thấp của anh, “Anh đang rất buồn rầu, vì một chuyện không được như ý nên phiền lòng mà lại không nói được với ai. Thật ra anh cứ giả vờ bất cần nhưng trong lòng anh thì lại đang rất bức bối, bất an mà không có biện pháp nào, bởi vì anh e rằng ai đó sẽ không chấp nhận nên lại càng lo âu, chờ mong.”

Phan Đông Minh có muốn cười cũng không cười nổi, hắn muốn cười giả lả với La Hạo rồi nói “Cậu cút đi.”, nhưng hắn không làm được, chỉ thều thào nói: “Anh, biểu hiện của anh rõ ràng thế sao?”

La Hạo nhìn hắn một lúc, đột nhiên cười sang sảng, đưa tay đập bàn, “Anh trai của tôi ơi, anh có đùa không đấy, câu kia sao lại trôi ra được hả? À, chỉ số thông minh với chỉ số cảm xúc tỉ lệ nghịch, ha ha...”

Phan Đông Minh tức đến tái mặt, oán giận nói: “La Hạo! Cậu lấy anh ra làm trò đùa có phải không? Vui sướng khi thấy người khác gặp họa hả? Nhanh, có việc thì nói, không có thì biến!”

La Hạo dừng lại, gật gù, “Chọc phải tổ ong vò vẽ, tức thật rồi. Được, trước tiên nói chuyện này đã, em với Tiêu Nhã sắp kết hôn, đến thông báo với anh một tiếng. Sáng nay em gọi điện cho Tạ Kiều thì biết được hai người đang dỗi nhau, lần này đến chẳng phải để an ủi anh sao.”

Phan Đông Minh phụng phịu nói: “Lòng tốt của cậu anh nhận, nhưng không phải cậu đã nói, anh chưa kết hôn thì cậu sẽ không lấy vợ sao, sao lại vượt trước anh rồi, hết hy vọng?”

La Hạo buông lỏng tay, “Không còn cách nào khác, Tiêu Nhã có thai rồi, không thể để cô ấy vác bụng bầu mặc áo cưới được.”

Hứ, rốt cuộc thì cũng có thêm cái đuôi nhỏ. Phan Đông Minh vui vẻ, “Ấy, có rồi sao? Thật tốt, thì ra cậu cũng làm chuyện ngu xuẩn lên xe trước mua vé bổ sung sau.”

La Hạo đứng lên, chỉnh lại bộ âu phục, “Lên xe trước mua vé bổ sung sau thì sao? Còn hơn người vừa không lên được xe vừa không mua được vé.”

“Cậu, cậu biến nhanh, biến.”

“Ha ha, nhắc một chút nhé, lúc em đính hôn anh đã không đến rồi, lần này là kết hôn, đừng có đến muộn đấy.”

Phan Đông Minh ở Bắc Kinh phiền não, còn Tạ Kiều ở Thâm Quyển cũng khó chịu. Chương trình của cô được phát trực tiếp, thử thách lớn nhất chính là ứng biến linh hoạt. Cô chuẩn bị mọi thứ đều rất tốt, nắm được chính xác thời gian quảng cáo, đối phó được với mọi loại tình huống có thể xảy ra. Ban ngày, cô làm việc đến nỗi gần như chân không chạm đất, lúc tan tầm có khi lại phải tăng ca, thời gian khiến cô bứt rứt nhất chính là buổi tối. Cô càng ép mình không được nghĩ đến Phan Đông Minh thì lại càng nhớ hần hơn. Từ lần giận nhau đến giờ đã là nửa tháng, thế nhưng tên kia không gọi cho cô lấy một cú điện thoại. Có điều, cô vẫn được an ủi phần nào khi mỗi ngày hắn vẫn gửi hoa đến đều đặn, nhưng không còn tấm thiệp lãng mạn nữa.

Nằm trên giường xoay đi xoay lại mà cô vẫn không ngủ được, ôm gối nghĩ ngợi. Tên chết tiệt này, trước còn nói tôn trọng sự lựa chọn của cô, mọi chuyện đều nghe cô, không bao giờ khốn nạn nữa, vân vân và vân vân, tất cả đều là nói phét. Hơn một năm mà hắn đã quên tiệt rồi, đáng lẽ phải sớm biết rằng hắn không đủ kiên nhẫn, nói xong lại quên. Nhớ đến lời hắn nói: “Kiều Kiều, anh yêu em, không có em anh sống không là mình nữa.” thì cô lại ảm ức. Hiện tại không có cô nhưng tên kia vẫn sống rất thoải mái. Hứa Dung làm gián điệp, nói chuyện trên mạng với cô: “Tối nay mình nhìn thấy một tên khốn kiếp nào đó nhé, ở bữa tiệc của diễn đàn kinh tế, bên cạnh còn có một đứa con gái. Mẹ nó! Ánh mắt thế nào cậu không biết đâu, nhìn về mặt dạt dào đặc ý của anh ta là mình lại muốn xông lên sút cho phát.”

Tạ Kiều vật vã chịu đựng qua một đêm rồi sáng ra lại đi làm. Mặc dù không có chương trình nhưng cô vẫn đi làm, cô sợ rảnh rỗi sẽ lại nhớ đến Phan Đông Minh, lại không nhận được mà gọi điện thoại cho hắn hỏi: “Con bé kia là ai?” Suy nghĩ này thật khiến cô tiến thoái lưỡng nan, thật đau đầu!

Nhưng có thể nào đi nữa cô cũng thể ngờ, ngay lúc cô đang sầu não thì chị dâu thứ hai của Phan Đông Minh đến tìm cô.

Ngồi ở đại sảnh của một quán cơm Tây yên tĩnh tao nhã, Hoa Chi đánh giá cô gái thanh tú, e lệ trước mặt, không kìm được một tiếng cảm thán trong lòng. Mắt nhìn người của chú ba quả thực rất được, cô gái này quá xinh đẹp, như nụ hoa còn đang e ấp, chẳng trách khiến chú ba lạc mắt hồn phách, vất vả thế nào cũng phải tìm về.

Đây là lần đầu tiên Tạ Kiều gặp chị dâu của Phan Đông Minh, cũng thầm đánh giá một lượt. Người phụ nữ vận trang phục trắng thướt tha, tư thế thoát nhìn rất đỉnh đạc, còn có phần nghiêm nghị hơn một Phan Chấn Nam điềm đạm. Tim cô đập rất nhanh, không hiểu vị chị dâu này đến đây làm gì, không lẽ nào nói chuyện phiếu tiền lần trước mà phải lặn lội xa xôi đến đây đây chứ?

Hoa Chi thấy Tạ Kiều có vẻ căng thẳng liền cười, “Em không phải căng thẳng đâu, chị đến đây công tác, tiện đường vào thăm em thôi, lúc nào cũng nghe chú ba nhắc đến em nên không tránh được tò mò. Chị cũng muốn thay Chấn Nam xin lỗi em, đừng trách anh ấy nữa, anh ấy tính phối bò mà, hại em với chú ba chịu nhiều khổ sở như vậy.”

Tạ Kiều vội vàng nói: “Không đâu ạ, em cũng quên hết rồi.”

“Thật không ngờ em Tạ lại là người xinh đẹp như vậy, chẳng trách khiến chú ba nhà chị điên đảo đến thế. Lần trước vì chuyện của em mà chú ấy cảm sung của bố chị dí vào đầu đấy, làm cả nhà bị một phen hú vía.”

Tạ Kiều sửng sốt, “Dạ?”

“Ồ, thế ra là em không biết à, chị lại lầm lời rồi, chắc chú ba sẽ thăm oán chị đây.”

“...Thì ra, chuyện này là thật ạ?”

“Còn giả được sao, cũng nổ súng rồi, nếu khẩu súng kia không có chốt bảo hiểm tốt thì không biết chừng...À, đó đều là chuyện quá khứ rồi, chị không nên nhắc đến nữa. Em Tạ, chú ba đang rất bận ở Bắc Kinh, khi nào có thời gian em về nhà ở Bắc Kinh thăm một chuyến đi, mẹ chị vẫn hay hỏi chú ba sao không đưa em về ọi người gặp, chú ấy cũng lớn tuổi rồi, cũng nên ổn định thôi, mọi người trong nhà đều sốt ruột. Nghe chú ba nói, em vì chuyện công việc nên không đồng ý.”

Tạ Kiều đỏ mặt nói: “Cũng không phải ạ...Không đồng ý là vì, bây giờ em vẫn rất bận, anh ấy cũng bận.”

“Bận gì thì bận cũng phải có thời gian bàn chuyện này của bọn em chứ. Con gái ấy mà, sự nghiệp quan trọng nhưng gia đình cũng quan trọng. Điều chúng ta muốn chung quy không phải là gặp được một người để có

thể yên ổn sống cùng cả đời hay sao, cho dù tuổi xuân qua đi thì cuộc đời vẫn cứ trôi như vậy, hơn nữa, kết hôn rồi vẫn có thể đi làm mà. Em xem hai đứa bọn em đó, một đứa ở nam, một đứa ở bắc, tuy rằng khoảng cách không đáng ngại lắm, nhưng đã là phụ nữ thì bên cạnh cần có người đàn ông che chở. Hơn nữa, phụ nữ có ai không rẽ vào con đường này đâu, xây một gia đình rồi có thêm đứa nhỏ, như thế mới hoàn mỹ. Mẹ chị đang mong cho chú ấy nhanh nhanh kết hôn để có người quản chú ấy thay bà đấy. Thật ra lần này chị đến đây cũng là do mẹ chị phân công, cái gì cần nói chị cũng nói rồi, em suy nghĩ kỹ một chút nhé.”

Hoa Chi đi rồi, tâm tư Tạ Kiều mới rơi vào một khoảng miên man, lại ảo não nghĩ: Phan Đông Minh, sao anh còn chưa gọi điện thoại?

Hoa Chi vừa ra khỏi nhà hàng đã gọi điện cho Phan Đông Minh, mới chỉ một tiếng tút hần đã bắt máy, còn sốt ruột hỏi: “Thế nào thế nào hả chị dâu?”

Thấy tên ngọc này đang sốt ruột, Hoa Chi cười hì hì: “Nhiệm vụ chú giao, xem như là chị hoàn thành rồi, không ngờ con bé này lại xinh như vậy, thẳng thắn, coi như cậu đi buôn có lời rồi nhé.”

“Cô ấy nói thế nào? Gật đầu?”

“Một cô gái kín đáo như thế ai lại đồng ý ngay trước mặt chị chứ, chú cũng nóng vội quá đấy.”

“Trời ơi, chị dâu của em ơi, chị đừng làm em sốt ruột, mau nói đi, rốt cuộc là cô ấy nói thế nào?”

“Ha ha, chị dâu chú mà ra tay thì chỉ có xong việc trở lên, chú ấy, cứ chờ tin tốt đi.”

Xem ra chuyện này có hy vọng đây, Phan Đông Minh nhẹ bẫng cả người, nghĩ bụng, mình chờ, chờ tin tốt.

Nhưng qua một tuần mà cô nàng kia vẫn không có động tĩnh gì, chẳng lẽ cách của chị dâu là vô dụng? Hần sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, lại ương bướng không chịu gọi điện thoại cho Tạ Kiều. Cho đến một ngày hần đang thấp thỏm ngồi trong phòng họp, Tạ Kiều gọi điện thoại đến. Bất chấp có nhiều người trong phòng, hần vội vàng bắt máy, ai ngờ cô nàng kia lại khóc, “Phan Đông Minh, anh cố ý, anh cố ý.”

Hần nghĩ: Mình cố ý gì nhỉ, chẳng lẽ là không gọi điện cho cô ấy? Tạ Kiều khóc một tiếng lại nấc một tiếng khiến hần đau lòng, vội vàng an ủi, “Rốt cuộc là làm sao thế? Ai bắt nạt em, mau nói cho anh xem, anh lập tức đến giết kẻ đó.”

“Em không đi làm được nữa, anh vừa lòng chưa? Anh cố ý hãm hại em.”

“...Sao anh lại hãm hại em?”

“Em...em không thể đi làm được, anh đắc ý rồi nhé, gian kế của anh thực hiện được rồi...”

Phan Đông Minh càng thấy lạ hơn, nhẫn nại nghe cô nói đứt quãng, lại đứng phắt dậy, nói oang lên: “Em, em lặp lại lần nữa xem? Anh không nghe nhầm chứ?”

Tạ Kiều cúp luôn điện thoại. Phan Đông Minh cất điện thoại, ngẩng ngẩng nhìn bao ánh mắt đang dõi theo mình, lại nhìn ra cửa sổ, không nhìn được mà cười ha hả khiến mọi người ngơ ngác nhìn nhau, còn tưởng hần trúng gió. Phan Đông Minh cười toe toét, nước mắt cũng rịn ra, hần xua tay nói: “Tan họp, tôi có chuyện gấp phải làm.” Hần lao thẳng ra khỏi phòng, nghĩ thế nào lại quay đầu, chống tay lên khung cửa rồi cười hì hì: “Thông báo xuống bên dưới, tháng này thành tích rất tốt, mỗi người đều được thưởng.”

Tạ Kiều có thai, Phan Đông Minh được làm bố, hần có thể không vui sao?

Tạ Kiều vẫn đang ủ rũ điều khiển chương trình mà cô yêu mến. Điều cô luyến tiếc nhất chính là công sức mình đã kéo được lượng thính giả đồng như vậy. Sắp đến thời gian quảng cáo thì bỗng có một cuộc điện thoại gọi đến, “Alo...” Tim Tạ Kiều khẽ rộn ràng, cô đáp: “Alo, chào anh.”

“Mi Hoa, tôi đang bị tắc đường, nhưng lại đang rất vội, vì tôi muốn cầu hôn bạn gái. Cô ấy từ chối tôi rất nhiều lần, cùng là phụ nữ, có thể phân tích xem phụ nữ thích chiêu nào không? Phải làm thế nào để bạn gái tôi nhận lời cầu hôn?”

Hai mắt Tạ Kiều như giăng một tầng sương mù, giọng nói pha chút ghen ngào, “Anh ạ, thật ra phụ nữ rất dễ dỗ dành, chỉ cần anh đủ chân thành, đủ trân trọng cô ấy, cho cô ấy cảm giác an toàn là cô ấy có thể đồng ý rồi.”

“Ôi, những điều cô nói tôi cũng cố gắng làm rồi, nhưng làm thế nào mới biết cô ấy có cảm thấy an toàn hay không? Cô nói xem, tôi hát tặng cô ấy một bài hát có được không?”

Tạ Kiều chảy nước mắt, áp lấy tai nghe, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên rồi.”

“Có lẽ bạn gái tôi cũng đang nghe chương trình này, tôi muốn dùng một bài hát để thể hiện lòng chân thành của tôi với cô ấy, tôi sẽ hát, nhưng đừng cười tôi nhé...Anh sợ mình không kịp, anh muốn ôm lấy em, cho đến khi cảm nhận được nếp nhăn của em, mang theo dấu vết của tháng năm, cho đến khi biết chắc rằng em là có thật, cho đến khi mất hết sức lực. Vì em, anh nguyện ý. Không thể cử động được nhưng vẫn muốn nhìn ngắm em, cho đến khi phát hiện dấu vết tuyết sương trên mái tóc em, cho đến khi ánh mắt mơ hồ, cho đến khi ngừng hơi thở, hãy để chúng ta vẫn như hình với bóng...Nếu anh có thể bỏ cả thế giới này, ít ra còn có em đáng để anh trân trọng. Em ở đây, đó chính là điều kỳ diệu trong sinh mệnh anh. Có lẽ, anh có thể quên đi cả thế giới, nhưng anh vẫn không muốn mất đi những điều về em...Anh sợ thời gian quá chậm, ngày đêm lo mất đi em, chỉ hận nỗi không thể trong một đêm được sống hết cuộc đời để đôi ta mãi mãi bên nhau không bao giờ xa cách...”

Tiếng hát của người đàn ông đã vang vọng khắp không gian, hát một ca khúc kinh điển theo một cách vô cùng kinh khủng, hơn nữa lại không có nhạc, nhưng khiến Tạ Kiều bỏ lỡ thời gian quảng cáo. Đạo diễn vội vàng ra hiệu bảo Tạ Kiều ngắt cuộc gọi nhưng Tạ Kiều giả như không thấy bởi vì hai mắt cô đã nhắm lại, chìm đắm trong ca khúc cùng giọng hát kinh khủng. Rất lâu sau, từ điện thoại truyền đến tiếng của người đàn ông: “Mi Hoa, cô nói xem, tôi hát chán như vậy, liệu bạn gái tôi có chấp nhận lời cầu hôn của tôi không?”

Tạ Kiều thẫn thờ nhẹ một hơi rồi nói: “Bạn gái anh nhờ tôi hỏi, cô gái cùng anh tham dự bữa tiệc đó là ai?”

“...Phiền cô chuyển lời đến bạn gái tôi, đó là thư ký của tôi...Giúp tôi hỏi xem, bạn gái tôi có đồng ý lời cầu hôn của tôi không.”

Tạ Kiều nghẹn ngào, “À, tôi nghĩ, anh có thành ý như vậy...cô ấy sẽ đồng ý. Anh à, chúc anh may mắn.”

—HOÀN CHÍNH VĂN—

87. Chương 87: Ngoại Truyện 1

Sếp Phan của Hằng Cơ, nếu bình thường là ngón cái giơ lên, thì lúc thấy Phan phu nhân, ngón cái sẽ quay ngược xuống, nói chung là sếp Phan bị vợ quản rất chặt, sợ vợ, ha ha.

Phan Đông Minh VS Tạ Kiều

Phan Đông Minh không đưa Tạ Kiều về Bắc Kinh mà là đến Thượng Hải. Sắp xếp ổn thỏa cho Tạ Kiều, hân hoan quay về Bắc Kinh. Mấy ngày sau, lúc quay trở lại, vừa nhìn thấy Tạ Kiều hắn đã mím miệng cười rồi đưa cho cô một quyển sổ đỏ, trên bìa viết ba chữ ngay ngắn, giấy kết hôn.

Hai mắt Tạ Kiều đỏ hoe, “Sao anh lại làm thế này? Lấy giấy đăng ký, không phải cả hai cùng đi sao, sao anh lại làm một mình? Chuyện quan trọng như vậy mà anh không thương lượng với em. Em nói muốn kết hôn với anh à? Đúng là, anh chỉ tự mình đa tình.”

Phan Đông Minh mặt mày hớn hở, “Mấy tháng nữa cũng sinh con trai cho anh rồi, còn làm bộ làm tịch gì nữa. Anh đi làm giấy đăng ký trước, chẳng nhẽ em muốn con sinh ra không có hộ khẩu à? Em đó, có người ba lần bảy lượt muốn em về Bắc Kinh đấy.”

Tạ Kiều ngửa mặt nhìn về tự đắc của hắn, “Sao anh biết là con trai?”, rồi lại tò mò hỏi: “Ai muốn em về Bắc Kinh?”

Phan Đông Minh hôn cô một cái rồi cười bên tai cô, “Cô ngọc này, anh cường tráng như vậy, chắc chắn sẽ sinh con trai. Mà con gái cũng được, sẽ như bảo bối của anh. Về chuyện ai muốn em về ấy à, anh nói rồi, ai khiến em chịu ầm ức thì anh sẽ giúp em đòi lại, bọn họ khiến anh không thoải mái lâu như vậy rồi, dù

gì cũng phải đòi bồi thường. Bố mẹ anh vẫn chưa được gặp em, anh phải cho em danh thế trước đã, để họ không dám coi thường em, em cứ chờ được mời đi.”

Tạ Kiều có chút sốt ruột, “Em bảo này, sao anh thích tự quyết định thế? Như thế này không phải sẽ khiến người nhà anh không vui sao, về sau làm sao mà em sống chung với họ được đây?”

Phan Đông Minh cười hì hì, véo mũi cô một cái rồi nói: “Yên tâm đi, không ai dám đắc tội với em nữa đâu, bằng không, chẳng những bố anh không còn con mà cháu cũng chẳng có. Em à, cứ yên tâm ở đây tính đường đi, không phải lo lắng vấn đề khác. Sĩ diện của họ còn cao hơn anh ấy chứ, nếu biết bọn mình có giấy đăng kí kết hôn rồi, đảm bảo còn sốt ruột hơn anh, không so đo gì nữa đâu.”

Phan Đông Minh nói như thể đã có định liệu từ trước. Lúc ở Bắc Kinh hắn đã liên hệ với bác sĩ Cát, nhờ ông giới thiệu ấy bác sĩ phụ sản uy tín, rồi lại hỏi phụ nữ mang thai nên chú ý điều gì. Bác sĩ Cát có chút kinh ngạc, hỏi lòng vòng thì hắn cười nói: “Tạ Kiều có thai ạ, cháu được làm bố rồi, có điều bác nhớ giữ bí mật nhé, người nhà còn chưa đồng ý nên cháu vẫn giấu.”

Hắn nói như vậy với bác sĩ Cát đương nhiên không phải vì muốn ông kín miệng, mà là đoán chắc bác sĩ Cát sẽ bán tin cho ông nội hắn, ý là: Ông có chất rồi, mau ra tay đi, có một câu của ông, còn ai dám ho he gì nữa.

Trong lúc chờ thánh chỉ của ông nội, hắn vẫn chuyên tâm vào việc làm ăn, gần đây lại thành công ở một hạng mục quan trọng. Đến tối, người bên B muốn mời những người phụ trách chủ chốt của bên A một bữa. Phan Đông Minh là sếp tổng của bên A, lại là bạn bè trong chỗ làm ăn với ông chủ bên B, thịnh tình không thể chối, nên đành phải nhận lời mời xã giao này.

Sếp tổng bên B cũng là một người đàn ông miền bắc, họ Trình, là một người vô cùng hào phóng. Lúc Phan Đông Minh vào phòng đã đặt trước ở khách sạn thì phát hiện ra toàn bộ rượu đều là loại mạnh, nguyên chất. Bên cạnh đó còn có những cô gái xinh đẹp động lòng người. Sếp Trình chỉ vào một cô gái thanh tú, nói với Phan Đông Minh: “Đây là giám đốc mảng quan hệ xã hội của công ty tôi, cô Trâu, cô ấy đã ngưỡng mộ cậu từ lâu, hôm nay coi như cô ấy được thỏa nguyện rồi. Lại đây, Tiểu Trâu, thay mặt công ty ta mời sếp Phan mấy ly đi. Từ lượng sếp Phan rất khá, ly nhỏ có vẻ không thể hiện được thành ý của chúng ta, đổi cốc to đi. Hôm nay phải khiến sếp Phan say mới được, trông cả vào cô đấy, Tiểu Trâu.”

Đây vốn là thói quen từ trước đến nay của họ, mỹ nhân là một gia vị không thể thiếu. Cô nàng họ Trâu kia đã đổi ly thành cốc, Phan Đông Minh liền cười nói với sếp Trình: “Không nên như vậy chứ sếp Trình, vừa vào cửa, còn chưa cho tôi ngồi đã bảo một cô gái ra mời rượu tôi, đúng là làm khó người khác mà, không thể thế được. Nhìn cái cốc kia, đừng nói là một cốc, nửa cốc tôi đã gục rồi, không được, không được.”

Sếp Trình cười vang, vỗ vai hắn và nói: “Từ lượng của cậu tốt thế nào tôi còn không biết sao, một cốc này đã là gì, ba cốc khéo vẫn còn là nể mặt cậu lắm rồi đấy. Lại đây Tiểu Trâu, chẳng phải cô muốn tôi tạo điều kiện cho gặp sếp Phan sao, nhanh, cơ hội ngàn năm đấy, sếp Phan mà không nể mặt là tôi phạt cô, cốc đó cho cô uống.”

Cô Trâu bưng cốc rượu đầy lại, cười tươi như hoa, giọng nói cũng ngọt ngào, “Sếp Phan, anh cũng nghe thấy rồi đấy, nếu anh không nể mặt tôi uống hết cốc này thì sếp Trình sẽ phạt tôi mất. Tôi mà uống chỗ này chắc nằm lết luôn, anh nỡ để phái nữ khó xử sao?”

Phan Đông Minh uể oải chặn cốc rượu trong tay cô nàng Trâu và nói: “Đừng đùa chứ, đây chẳng phải vấn đề nể mặt gì cả, đúng là làm khó nhau rồi. Thế này đi, muốn tôi uống cốc này cũng được nhưng cô cũng phải mời sếp Trình của cô một cốc, không thể bên nặng bên nhẹ được đúng không nào? Nếu cô Trâu là giám đốc mảng quan hệ xã hội thì chắc chắn từ lượng cũng rất khá, chúng ta cùng chạm một cốc nào, giảm lượng khoản rườm rà “tôi kính anh, anh kính tôi” đi.”

Được lắm, xem cách hắn thương hoa tiếc ngọc thì hôm nay hắn là có thể khiến hắn gục ở đây rồi, sếp Trình vội nói: “Như vậy sao được, cô Trâu uống cả cốc to thế này chắc phải tìm người khiêng về mất, để phụ nữ uống rượu nhiều e là không hay cho lắm...”

Phan Đông Minh lấy hai cái cốc lại, nói với vị giám đốc đi theo: “Rót rượu.”

Nếu không uống, chẳng phải là không nể mặt sếp Phan sao, mấy người cùng uống rượu, được mấy cốc đã

thấy thư ký Vương gọi tới. Nghe điện thoại của cô Vương xong, Phan Đông Minh biến sắc, đứng lên nói với sếp Trình: “Sếp Trình, ngại quá, thư ký của tôi gọi điện tới nói là có chuyện quan trọng cần tôi xử lý gấp, hôm nay đành phải cáo lỗi rồi, tiền rượu hôm nay cứ tính hết cho tôi đi...Giám đốc Trần, anh thay tôi tiếp sếp Trình nhé, nhưng đừng muộn quá.”

Sếp Trình còn nghĩ Phan Đông Minh đang đùa với mình thì đứng lên và nói: “Sao lại đi, muộn thế này còn có việc gì đâu nữa chứ...”

Sếp Trình còn chưa nói xong đã bị Phan Đông Minh ngắt lời: “Thật ra là bà xã tôi vừa khủng bố call, thư ký của tôi không chịu nổi, nếu tôi về chậm chắc không hay rồi. Thế nhé, lần khác chúng ta lại tụ tập.” Nói xong, hần hiên ngang rời đi.

Tay Trình trợn tròn hai mắt. Phan Đông Minh có vợ từ lúc nào mà anh ta không nghe nói nhỉ? Anh ta chớp mắt, hỏi giám đốc đi cùng Phan Đông Minh: “Này, sếp Phan, kết hôn rồi á?”

Vị giám đốc kia còn tưởng Phan Đông Minh lấy cớ cho có lệ nên bèn nói: “À, kết hôn rồi, đừng nhìn vào dáng vẻ đạo mạo thường ngày của anh ấy, thấy vợ như chuột thấy mèo...Nào nào, sếp Trình, sếp Phan đã dặn tôi phải tiếp anh rồi, chúng ta uống rượu thôi.”

Phan Đông Minh vội vã đến nhà hàng Cát Đảo. Hần không vội sao được, thư ký Vương nói, cô đang cùng Tạ Kiều đi lòng vòng trong trung tâm mua sắm xem ít đồ sơ sinh, không ngờ Phan Chấn Nam đến Thượng Hải rồi còn hẹn gặp Tạ Kiều ở Cát Đảo.

Đây là một nhà hàng kiểu Nhật, vừa dừng xe, thư ký Vương đã chạy ra đón. Phan Đông Minh hỏi: “Anh tới đến bao lâu rồi?”

“Nghe anh ấy nói là đến từ hôm qua, hôm nay mới hẹn gặp phu nhân, cũng vừa vào thôi, anh không cần vội đâu.”

Phan Đông Minh gật đầu rồi theo thư ký Vương vào. Đến cửa phòng, thư ký Vương định đẩy cửa ra thì đột nhiên Phan Đông Minh giơ một ngón tay lên môi, hần phẩy tay ý bảo cô Vương đi. Hần ghé tai vào cửa, nghe được giọng của Phan Chấn Nam từ bên trong truyền ra: “Đây là món sushi cá hồi nướng than, em ăn thử đi, nghe nói là rất ngon đấy.”

“Cảm ơn Phan tiên sinh.”

“...Em vẫn còn giận anh à?”

“...Không ạ, sao Phan tiên sinh lại nói vậy.”

“Tạ Kiều, anh có thể gọi em như vậy không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Em gọi anh là Phan tiên sinh, mà em với Đông Tử đã đăng ký kết hôn rồi, có phải nên sửa hay không?”

“...”

“Thật ra anh nên nói lời xin lỗi, chuyện lần trước, là anh nghĩ quá đơn giản. Anh cũng biết là còn nhiều điều em chưa nói với Đông Tử, ít ra cũng không làm cho hai anh em anh xô xát một trận, hần là anh nên nói lời cảm ơn.”

“Có một số chuyện phải đến rồi sẽ đến, chúng ta đều phải học cách quên nó đi, bằng không, sẽ rất chật vật.”

“Ha ha, Tạ Kiều, thật ra, nói một cách thẳng thắn thì anh rất khâm phục em, bất kể là chuyện gì em cũng đều rất rộng lượng, khiến anh có đến vài phần kính nể.”

“Em chỉ là một người rất bình thường, làm những chuyện bình thường mà thôi.”

“Người trong nhà đều biết chuyện hai đứa đăng kí kết hôn rồi, bố mẹ anh cũng hơi bức việc Đông Tử không bàn bạc gì với họ mà đã làm. Nhưng mà bố mẹ anh cũng không phản đối chuyện của hai đứa, bố anh cũng sợ bị dính đòn của ông nội lắm. Lần nay anh tuân lệnh đến đây cũng là vì chuyện ấy, hai ngày tới về Bắc Kinh đi, trong nhà cũng đang bàn chuyện cho hai đứa rồi...”

Phan Đông Minh mím miệng cười, xoay người đi ra ngoài. Hắn nói với thư ký Vương: “Đừng nói với họ là tôi đã tới, lát nữa đưa vợ tôi về.”

Nói thế nào đi nữa thì Phan Chấn Nam cũng là anh trai hắn, dù sao hắn cũng phải để cho anh ta chút thể diện. Hơn nữa, không phải anh ta cũng đã xin lỗi Tạ Kiều rồi sao, danh dự của Tạ Kiều, cuối cùng hắn cũng giúp cô đòi lại rồi.

Nhưng điều khiến Phan Đông Minh dở khóc dở cười chính là, chẳng bao lâu sau, trên thương giới Thượng Hải có truyền một câu: Sếp Phan của Hằng Cơ, nếu bình thường là ngón cái giơ lên, thì lúc thấy Phan phu nhân, ngón cái sẽ quay ngược xuống, nói chung là sếp Phan bị vợ quản rất chặt, sợ vợ, ha ha.

Cũng có người hiểu chuyện liền hỏi thăm xem vị Phan phu nhân kia là ai, sếp Phan nổi tiếng là người ít ra mặt, lấy được Phan phu nhân chắc phải tốn không ít công sức, sĩ diện hắn cũng phải cắt đi phân nửa. Phan Đông Minh nghe thấy liền nghiêm mặt nói: “Ai bịa đặt ra chuyện này hả? Dám thách tôi tìm ra không?”

Thư ký Vương thăm bữu môi, lại nghĩ đến một ngày trước khi về Bắc Kinh, hôm bố Tạ Kiều đến Thượng Hải. Đó là lần đầu tiên Phan Đông Minh gặp bố Tạ Kiều, vừa thấy ông, hắn đã cuống quýt chạy đến, mặt mũi hớn hở, “Ồi, bố, bố đến rồi ạ, bố ngồi đi.”

Tạ Kiều mím môi cười. Thư ký Vương thì lại nghĩ, cô theo Phan tiên sinh nhiều năm rồi, từng thấy rất nhiều kiểu cười của Phan tiên sinh, điệu cười khinh miệt, khinh thường, cười lạnh, thậm chí như cười như không, nhưng cô chưa từng thấy Phan tiên sinh như thế này bao giờ, cười nịnh bợ.

88. Chương 88: Ngoại Truyện 2

Hắn khẽ cười, véo nhẹ mũi cô một cái, nói bằng khẩu âm: “Bà xã, anh yêu em.”

Bà xã, anh yêu em

Lại một mùa xuân nữa đến. Tầm chạng vạng, Tạ Kiều cùng dì vú đẩy chiếc xe nôi trẻ con đi dạo trong đại viện, thỉnh thoảng gặp được mấy vị phu nhân của các sĩ quan trong quân khu, họ lại ra xoa xoa hai cái má bầu bĩnh của thằng bé, lắc lắc cái chuông nhỏ với thằng bé làm nó cười khanh khách. Mấy vị phu nhân nói: “Ồi chào, nhìn thằng bé này xem, giống hệt bố nó ngày trước.” Gương mặt của dì vú giờ đã điểm vài nếp nhăn, đám người đi rồi mà bà vẫn mím môi cười, nắm lấy bàn tay mũm mĩm của thằng bé và nói: “Ái chà, bác bảo này, lần đầu tiên nhìn thấy thằng cu này là bác đã nghĩ ngay đến Đông Tử hồi nhỏ, nó đúng là bản sao của Đông Tử rồi. Nhìn này, cũng có má lúm đồng tiền cơ đấy, sao mà giống bố nó như đúc thế cơ chứ.”

Tạ Kiều không nhịn được, bế thằng bé từ trong xe đẩy ra, thơm lên hai bầu má trắng nõn của nó, lại nghe thấy dì vú nói: “Ấy, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến kìa.”

Tạ Kiều bế thằng bé, quay người lại, liền nhìn thấy Phan Đông Minh đang từ xa đi tới, mặt mày hớn hở. Đến trước mặt cô, hắn vội vỗ vỗ hai tay và nói với thằng bé: “Con trai, ra đây bố bế cái nào.” Vừa đón lấy thằng bé, hắn đã nhắc bổng nó lên cao khiến thằng bé không ngừng cười được.

Dì vú nói: “Hôm nay về sớm thế, bố cháu cũng ở nhà đấy, khó khăn lắm cả nhà mới được đông đủ, bác phải về làm thêm mấy món mới được.”

Phan Đông Minh hôn chụt một cái lên má thằng bé, lại chỉ vào Tạ Kiều, “Bác làm thế nào cho cô ấy giảm béo đi, cô ấy ăn nhiều thế, chả mấy mà dáng người sẽ to hơn cháu thôi.”

Tạ Kiều ngước hẳn một cái, lại đưa tay sờ lên tấm lưng như phản thịt của mình.

Dì vú nói: “Con gái để con xong là như lột da, lại thêm sức ăn của thằng bé vằn vò mẹ nó không ít đâu, Kiều Kiều chịu một mỗi nên đương nhiên phải tắm bồ rồi, tắm bồ tốt để mấy năm tới để thêm đứa nữa.”

Phan Đông Minh vừa nghe thấy thế đã cười hí hỏ, kéo tay Tạ Kiều lại, nhỏ giọng nói: “Nghe thấy chưa, không phải chỉ mình anh có suy nghĩ đấy nhé, em vẫn còn phải sinh nữa, sinh xong lại sinh tiếp.”

Tạ Kiều khẽ lầm bầm: “Anh biến em thành cái gì đây?”

Phan Đông Minh nói thầm bên tai cô: “Mấy đẽ. Tối nay về chế tạo đứa nữa đi.”

Tạ Kiều đỏ mặt, véo hấn, “Nói linh tinh cái gì thế.”

Phan Đông Minh lại nhắc bổng thằng bé lên, “Về nhà thôi con trai, ông nội nhớ con nên bảo bố đón con về đây. Thằng nhóc này còn nổi tiếng hơn bố đấy nhé, ông bảo, chỉ không thấy con một lúc mà ông đã thấy thiếu thiếu gì rồi. Nói thật cho con trai biết, bố con ấy à, chưa bao giờ nhận được đãi ngộ như thế.”

Hể về đến nhà là Phan Đông Minh và Tạ Kiều lại hóa nhàn rồi, muốn bế con một lát cũng chỉ có thể chờ lúc nó đã ngủ. Chỉ cần thằng nhóc kia còn mở mắt thì nhất định Phan Đông Minh và Tạ Kiều không phải động tay, đặc biệt là bố Phan Đông Minh, lúc nào ông ở nhà là y như rằng thằng nhỏ sẽ nằm gọn trong lòng ông. Mẹ chồng nói với Tạ Kiều: “Mẹ nuôi ba thằng con trai cũng chưa từng thấy ông ấy cứ về đến nhà là lại muốn bế trẻ con như vậy. Hồi sinh Đông Tử, ông ấy đi công tác, phải đến quân khu ở Thẩm Dương một thời gian, dù là mấy tháng không gặp đi nữa, ông ấy cũng không quán lấy thằng bé như thế.”

Phan Đông Minh thấy Tạ Kiều nhìn con đang cười i a đến mức đỏ mặt, liền lặng lẽ dắt tay cô đi. Tạ Kiều theo Phan Đông Minh ra cửa, hấn liền ôm lấy cô, “Cứ để bố mẹ trông đi, vừa lúc chúng ta có thể giới hai người. Từ lúc em sinh xong, cũng hiếm dịp cả hai đứa cùng nhàn hạ thế này. Lại nhớ đến khoảng thời gian trước kia quá, chỉ có hai chúng ta, muốn làm gì thì làm, giờ có thêm thằng nhóc kia, em chỉ bèn nặng bèn nhẹ, tối nay bồi thường cho anh tốt vào.”

Tạ Kiều cười nói: “Anh đang ghen với con đấy nhé.”

Phan Đông Minh lái xe đưa Tạ Kiều đến một quảng trường thì dừng lại. Tạ Kiều đưa mắt nhìn, thấy khắp nơi đều là những đôi tình nhân bèn hỏi: “Nghĩ gì mà lại đến đây hả?”

Phan Đông Minh cười, “Tìm kiếm chút lãng mạn mà, em chờ ở đây, anh đi mua vài thứ.”

Tạ Kiều thấy Phan Đông Minh chạy từ từ đến một quán fastfood gần quảng trường, mua một đồng hồ ăn linh tinh.

“Lúc tối chưa ăn no sao?”

“Cái này còn không phải là vì hiếu kính bà xã của anh hay sao. Em sinh con cho anh, vất vả như vậy cơ mà, anh nhìn mà đau lòng.”

“Khiếp, giờ còn nói thế nữa.”

“Thật đấy.” Phan Đông Minh kéo tay Tạ Kiều đến bên môi rồi hôn lên, “Cảm ơn em, bà xã, nếu không có em sao anh có thể hạnh phúc như vậy chứ.”

“Miệng lưỡi trơn tru.”

“Cái gì mà miệng lưỡi trơn tru chứ, đây gọi là lãng mạn, mới sinh con xong mà sao dây thần kinh cảm xúc của em đứt hết rồi?”

“Lãng mạn, em thấy anh đúng là rất lãng mạn, đặc biệt là bức ảnh chụp mấy hôm trước trên báo, đấy mới gọi là lãng mạn.”

Phan Đông Minh ngả người sang, cười giả lả, “Ấy, nghe sao mà chua thế. Đúng là oan uổng cho anh mà, ngôi sao đó mới được mời đến công ty để làm đại diện tuyên truyền. Vì chuyện này mà mẹ giảng cho anh một bài đấy, nói thẳng vào mặt là anh mà dính đến thì sẽ không tha cho anh. Hơn nữa, ai có thể bì được vị trí trong lòng anh với em chứ, trong lòng anh chỉ có một mình em thôi. Mà em nói xem, em có nên gắn trên người anh một linh kiện không, nếu cô nào mà đến gần anh thì hệ thống sẽ tự mở vách ngăn.”

Tạ Kiều không kiềm được, bật cười, “Dám tán gái sau lưng em thì em sẽ xé xác anh.”

Đôi mắt Phan Đông Minh hiện lên ý cười, “Đừng nóng, hiện tại anh cũng đâu có tán gái, mà là các cô nàng cứ bám lấy anh đấy chứ. Mấy cô đó cứ gặp anh là hai mắt sầm lại, bập bùng lửa nóng. Còn anh thì như đội quân kháng Nhật ngày xưa, thà chết chứ không chịu khuất phục, đến một tên, diệt một tên, đến hai

tên, diệt hai tên. Em nói xem, đi đâu mà tìm ra được ông chồng tốt như thế cơ chứ? Mau phát thưởng đi bà xã.”

Tạ Kiều nghiêng mặt, hôn lên hai má Phan Đông Minh, chạm nhẹ vào chóp mũi hắn rồi nói: “Cô bé đó có vẻ rất xinh đẹp, dáng người cũng chuẩn, anh không để ý chút nào à? Nhìn cô nàng khoác lấy cánh tay anh, em thấy anh cũng rất hưởng thụ mà.”

“Được rồi, lần sau nếu còn dám khoác tay anh thì anh sẽ cho vài cái tát, thêm vài cú đá nữa, cho cô ta mở mang kiến thức, dám tranh đàn ông với vợ anh à, phải cho cô ta tự lượng sức mình đến đâu đã, được chưa?”

“Còn có lần sau? Chị dâu chỉ cho em một chiêu, bảo là, tối nay...” Tạ Kiều vừa nói vừa luồn một tay vào trong áo Phan Đông Minh, cầu mạnh một phát.

Phan Đông Minh lập tức kêu xin thảm thiết, “Đừng đừng đừng cái, anh sai rồi, anh sai rồi, còn chưa được à, về sau anh không dám nữa mà bà xã.”

Tạ Kiều xoa xoa cho hắn, lại dịu dàng nói: “Lần này chỉ là dạy dỗ anh chút chút thôi, lần sau, em sẽ...” Cô đưa hai tay lên cổ hắn, khẽ siết lại.”

Phan Đông Minh cười hì hì, kéo cô lại hôn một cái, “Có cảm giác sắp chết đến nơi rồi, anh tự biết mình cực kỳ lười cuốn, nhìn mà xem, bao nhiêu người nhìn anh như hổ đói rình mồi. Em vẫn nên nghĩ xem làm thế nào để hầu hạ anh cho tốt đi, khi ấy anh sẽ cho phép em hủy bỏ lãnh cung ở sau cung của chúng ta.”

“Kính, tự mãn! Còn phóng điện nữa là em dập luôn nguồn điện của anh đấy...Anh này, có phải em ăn nhiều nên béo quá không? Sao bước đi cứ cảm giác thở không ra hơi nữa.”

“Thế này mới đẹp, ngày trước em gầy nhom, lúc ôm rất ghê tay. Bây giờ mới là đẹp này, châu tròn ngọc sáng, sờ cũng có cảm giác hơn chứ. Anh thích em như thế này...” Nói xong, bàn tay hắn lại bắt đầu không an phận.

Vừa lúc hai người đang thả thiết, điện thoại của Phan Đông Minh réo lên âm thanh vô cùng khó chịu. Hắn thở hắt một hơi, thầm “hỏi thăm tám đời tổ tông” nhà người kia, vừa rút điện thoại ra đã thấy tên Dương Quân.

“Làm sao mà phải gọi điện?”

“Ai?...An Tịnh á, ờ, anh biết.”

“Hả, cậu với cô ta bắt đầu?”

“Ừ, ừ, cô bé đấy cũng không tồi, rất được, chúc thằng ranh cậu may mắn, nhưng mà phải đãi khách đấy!”

Nhìn hắn cúp điện thoại, Tạ Kiều hỏi: “Dương Quân à? Có chuyện gì thế?”

“À, sinh tình cảm với một cô nàng.”

“Thật sao?”

“Nhìn bọn anh xem, từng thằng từng thằng một bị phụ nữ bắt làm tù binh, anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà.”

Phan Đông Minh chỉnh cho ghế của cả hai ngã ra, hạ cửa kính xe xuống, vừa lúc nhìn thấy những vì sao nhỏ như những vụn kim cương trên bầu trời. Phan Đông Minh vẫn nắm tay Tạ Kiều, mãi lâu sau mới ngoảnh sang. Lúc này, hắn lại phát hiện ra, Tạ Kiều có thể ngủ ngon lành trong một bầu không khí hữu tình thế này. Hắn khẽ cười, véo nhẹ mũi cô một cái, nói bằng khẩu âm: “Bà xã, anh yêu em.”

89. Chương 89: Ngoại Truyện 3

Nụ cười của cô như ánh mặt trời rơi xuống trần gian sau bao ngày mưa dầm khiến Dương Quân cảm thấy chói mắt.

Dương Quân

Dương Quân uống say.

Từ khi anh biết Tạ Kiều và Phan Đông Minh đã làm xong giấy đăng kí kết hôn, đề suất đầu tiên của anh là đi PUB, với lý do là một bữa chúc mừng.

Tân Thiếu cười nói: “Không phải chứ, lấy cớ kiểu gì vậy? Người ta còn đang ở Thượng Hải mà cậu chúc mừng cái nỗi gì, không phải nhân vật chính mà cậu cũng hưng phấn được cơ đấy.”

Dương Quân quắc mắt một cái, sau đó lại hạ mí mắt xuống, “Chờ họ về thì mình không hưng phấn nổi nữa. Cả La Hạo kia nữa, bạn bè gì không biết, đội hình những anh chàng độc thân của chúng ta thiếu mất hai tên cao cấp nhất. Thần tình ái tên là gì nhỉ, Cupid? Không hiểu mất mũi ông ta thế nào mà toàn bắn lệch thôi. Mình sờ sờ thế này, lại đang buồn sầu, sao không bắn một mũi vào tim đi, vào bụng cũng được, hai mũi tên thì càng tốt. Vẫn còn sớm, tối nay đi PUB kiếm một em cho đỡ thèm trước đã.”

Tân Thiếu cười giả lả, ôm vai Dương Quân và nói: “Ấy, đây gọi là đồ kỵ nhé. Nói cho anh đây biết, cậu thích kiểu em gái nào, anh đây sẽ giới thiệu cho cậu, đảm bảo là cậu sẽ vừa lòng.”

“Ồi dào, cậu mắt kém lắm, tôi có chốt cũng vẫn còn tinh hơn cậu, cậu nghĩ đi cho khỏe.”

La Hạo đang bận lu bù cho việc chuẩn bị hôn lễ của anh và Ninh Tiêu Nhã nhưng vẫn bị Dương Quân quấy rầy, “Nhân lúc còn chưa kết hôn đi chơi đi, bằng không kết hôn rồi thì như chui đầu vào rọ, Ninh Tiêu Nhã kia cũng ghê gớm lắm, đợi đến lúc anh muốn đi thì không khéo trên cổ có thêm một sợi xích rồi ấy chứ.”

La Hạo bật cười, “Tôi nghe Tân Thiếu nói, cậu cũng đang sốt ruột muốn được đeo xích đấy. Đi nào anh bạn, đằng trước kia có một cửa hàng, tôi đưa cậu đi mua một sợi.”

Dương Quân xem thường, “Bạn bè chỉ đang quan tâm đến anh thôi, anh đúng là không biết tốt xấu.”

Đến tối, ngồi trong gian phòng VIP của PUB, hai mí mắt Dương Quân khép hờ, anh vừa rung đùi vừa đắc ý nói: “Không được, mình say rồi, phải tỉnh táo lại thôi.”

Anh lão đảo bước vào sàn nhảy, nhắm mắt lắc lư theo nhịp nhạc. Âm thanh kích cuồng đập thẳng vào màng nhĩ khiến anh càng mơ hồ hơn. Bỗng nhiên, anh cảm thấy có thứ gì đó thật mềm mại cọ vào ngực mình, lại ngửi thấy mùi hương rất đậm, anh vội mở mắt. Trời ơi! Là một cô gái, trang điểm rất vừa phải, mái tóc dài ôm lấy khuôn mặt trái xoan, đặc biệt là cái miệng nhỏ nhắn kia khiến Dương Quân vừa nhìn thấy đã muốn có được nó. Dương Quân liếm môi theo bản năng, nhìn vào ánh mắt của cô gái trong lòng mình, như hai viên hạnh nhân tròn xoe mọng nước, còn hấp dẫn hơn cả bộ ngực của cô. Nhưng ẩn ý trong đôi mắt đó thì lại không đẹp chút nào, một cái chớp mắt đã mang đầy ý khinh thường, cô xoay người bước đi.

Dương Quân sao có thể buông tha ột cô gái xinh đẹp như vậy, bèn leo đẹo bám đuôi, lúc đến gần thì nói: “Này, em gái, sao nhìn quen vậy nhỉ, chúng ta đã từng gặp nhau rồi sao?”

Cô gái chớp mắt vài cái, ra chiều không quan tâm rồi quay người đi.

Dương Quân vẫn mặt dày sẵn tới, “Hi em gái, anh mời em một ly nhé?”

Cô gái có vẻ hơi tức giận, không nhảy nữa mà đứng giữa sàn nhảy trợn mắt nhìn Dương Quân. Dương Quân cũng dừng lại, vẫn tươi cười, “Sao thế? Nhảy rất đẹp mà, tiếp tục, tiếp tục nào.”

Cô gái quay người, rẽ đám đông chạy ra khỏi sàn nhảy. Dương Quân nhanh chóng đuổi kịp. Cô ngồi cạnh quầy bar, anh cũng dựa vào bàn bi-a ngắm cô.

“Rất cuộc là anh muốn làm gì?” Cô gái mắt kiên nhẫn, tròng mắt hỏi.

Trời, dáng vẻ tức giận cũng thật đẹp, Dương Quân ghé lại gần, “Chỉ là muốn biết em dùng loại nước hoa gì thôi. Thơm thật đấy, anh cũng muốn mua một lọ.”

“...Đây là nước hoa của nữ, anh mua làm gì? Tặng bạn gái?”

“Tặng cho em. Hương nước hoa này thật sự rất hợp với em, em cũng biết thưởng thức đấy. Người ta thường nói, con gái đẹp thì không chắc đã thông minh, nhưng đối với em thì ngược lại, không ngờ có cô gái vừa xinh đẹp lại vừa thông minh như vậy. Có thể dùng nước hoa đậm vị con gái thế này, em là người đầu tiên anh thấy đấy.”

Tuy rằng anh mồm mép lém lỉnh nhưng cô gái vẫn không nhin được cười, bèn hỏi: “Hả? Thật không?” Cô gái nhấp một ngụm rượu rồi lại nói: “Anh đều tiếp cận các cô gái như thế này sao?”

Nụ cười của cô như ánh mặt trời rơi xuống trần gian sau bao ngày mưa dầm khiến Dương Quân cảm thấy chói mắt, anh sán lại, nói: “Anh không như em nói đâu nhé. Nếu đến gần mà không thấy hứng thú thì anh sẽ quay người đi ngay, nhưng hôm nay thất thố quá, thật sự là bị em mê hoặc rồi. Lần trước anh có gặp một cô bé, hỏi hai câu mà cô ấy không hé răng nửa lời, anh vừa quay người đi thì em biết chuyện gì xảy ra không?”

Cô gái chớp mắt mấy cái, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh vừa quay người đi thì cô nàng kia liền vội vàng giữ anh lại, vội vàng nói: Anh phối hợp với em một chút đi, em sẽ lập tức cho anh số điện thoại của em.”

Cô gái ngoảnh mặt đi, nở một nụ cười.

Dương Quân vừa nhìn thấy đã thầm thốt lên: Hấp dẫn quá! Anh nói tiếp: “Cô nàng đã như vậy rồi em nghĩ anh còn muốn lấy số của cô ta sao. Anh lại thích kiểu của em, lạnh lùng, kiêu kỳ, lại không hề rụt rè. Cả quán bar đông đúc thế này mà không thể nhìn thấy cô gái nào khác, sao thế này? Đây gọi là hạc trong bầy gà, không còn cách nào dời mắt đi được.”

Cô gái cười tươi như hoa, nhưng vẫn nguyền anh một cái, “Khiếp, mồm mép gớm.”

“Cái này sao có thể gọi là mồm mép được. Em không tin à? Em chờ xem.” Dương Quân vẫy tay với anh chàng phục vụ. Anh chàng vừa bước đến gần thì Dương Quân chỉ vào cô gái và hỏi anh ta: “Anh bạn, cậu nói xem, cô gái này xinh đẹp chứ? Cậu đã từng thấy anh xinh như vậy chưa?”

Anh chàng phục vụ cười hì hì, “Đây là cô gái xinh nhất mà tôi từng gặp.”

Dương Quân vỗ tay một cái, “Được rồi, căn cứ vào lời cậu nói, tôi nguyện trả phần của cô ấy.”

Anh tiện tay đặt hai tờ tiền lên mặt bàn bi-a, lại hỏi cô gái: “Ấy, mấy giờ rồi?”

Cô gái lắc đầu, anh lại hỏi: “Không có đi động sao? Mau lấy ra xem đi.”

Cô gái vẫn lắc đầu. Dương Quân biết là gặp phải cô nàng láu cá, đành phải vén cổ tay áo, vừa nhìn đồng hồ vừa cau mày, “Ồi, đã hơn mười một giờ rồi.” Anh lại cười hì hì với cô, “Chỗ này không xa rạp phim là mấy, anh biết hôm nay có một bộ phim rất được, anh mời em nhé?”

“Em không đi xem phim với người lạ.”

“Hic, nhìn anh này, vừa thấy em đã nóng vội rồi. Anh họ Dương, tên chỉ có một chữ Quân, Dương Quân. Em gái, còn em?”

“Dương Quân?”

“Là Dương Quân, không phải Dương Quân*, ha ha, hẳn là không lạ lắm nhỉ?”

(*Chỗ này chắc là cách phát âm hai chữ “Quần” trước và sau hơi khác một chút.)

“À...Dương Quân, Dương Quân. Em là An Tịnh, An Tịnh trong an an tĩnh tĩnh, chào anh.”

An Tịnh đi theo Dương Quân, nhưng không đi xem phim mà hai người lại tìm một chỗ uống rượu.

Cuối cùng, Dương Quân uống đến mức tê cả đầu lưỡi, nhưng vẫn nắm chặt tay An Tịnh. Bàn tay mềm mại ấy khiến Dương Quân như mất phương hướng. An Tịnh cũng uống say mèm, bị Dương Quân kéo một cái đã nhào vào lòng anh. Dương Quân ôm chặt lấy An Tịnh, cảm thấy trong lòng mềm mại, hương thơm nữ tính quyện với hương rượu xộc thẳng lên mũi khiến miệng lưỡi anh khô đắng. Không yên lòng, anh đưa tay chạm vào làn da cô, cảm giác thật mịn màng, tâm tư anh cũng trôi tận phương nào, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại hôn lên đôi môi đỏ hồng kia. Trên trán anh rịn đầy mồ hôi, cả người khô nóng như có lửa đang ngùn ngụt thiêu đốt, anh không dần lòng được, kéo cô gái đang rũ người đi, “Đi theo anh.”

Cô nàng có vẻ gầy nhưng vẫn khiến Dương Quân mệt bỏ hơi tai. Vì uống say nên cả người cô mềm nhũn ngã lên Dương Quân. Vất vả lắm Dương Quân mới đưa cô về đến căn hộ của mình, vừa mở cửa cô nàng

đã lão đảo trườn xuống. Dương Quần liền giơ chân đá cửa lại, xông đến phía cô gái. Hai người vừa loạng choạng đi vừa cởi quần áo của đối phương, cho đến lúc vào đến phòng ngủ mà hai đôi môi vẫn không tách nhau ra. Ngày hôm sau tỉnh lại, Dương Quần không còn ấn tượng gì nhiều về cô, chỉ biết là hai người cùng nằm trên một cái giường, đương nhiên là không mang quần áo.

Dương Quần tìm quần áo của mình rồi mặc vào, nghĩ nghĩ thế nào lại lấy một tờ giấy ra, viết vài câu rồi rút ít tiền trong ví đặt dưới gối của cô, xong xuôi mới đi làm.

Xã giao buổi tối xong, lúc quay về căn hộ, vừa mở cửa bật đèn lên, anh chợt sửng sốt. Anh vội vàng nhìn chòm chìa khóa trong tay, đúng mà, là căn hộ của anh, nhưng sáng nay trước lúc đi làm, căn hộ không lộn xộn thế này. Cảnh tượng trước mắt cứ như thể vừa có trộm đột nhập. Thứ chói mắt nhất đập vào tầm nhìn của anh là bộ sofa kia. Trời ơi, sao mà tàn nhẫn thế? Đây là bộ sofa mẹ mua cho anh, nghe mẹ anh nói, lúc mua cũng xót ruột lắm, nhưng giờ bộ sofa đã bị người ta rạch tán loạn. Dương Quần cảm thấy hai chân như nhũn ra. Ai mà lại trả thù ác ý thế này? Anh nghĩ: Gần đây mình đâu có đắc tội với ai, không an toàn rồi, báo cảnh sát, nhanh báo cảnh sát thôi. Anh run rẩy lấy điện thoại ra, bỗng nhiên lại thấy trên sofa có một thứ gì đó. Anh kiên định bước lại gần, là xấp tiền sáng nay anh để lại cho cô gái và mẫu giấy viết, bên cạnh đó cũng có một mẫu giấy khác và một xấp tiền nữa. Anh cầm lên xem, suýt chút nữa thì ngất xỉu. Trên tờ giấy viết: Tối hôm qua tôi cô đơn nên đi tìm đàn ông tiêu sấu, kỹ thuật của anh rất khá, thưởng cho anh ít tiền boa. Có điều, nhìn dụng cụ nhà anh có vẻ không được tốt cho lắm, trong lúc nhất thời nhiệt huyết dâng trào, tôi giúp anh một chút, không cần cảm ơn.

Dương Quần tức ói máu. Anh vò đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mình mù rồi! Mình mù rồi!”

Anh cầm chìa khóa xe rồi ra ngoài, thử cơ may đến nơi hôm qua đã gặp cô nhóc đó. Anh thề, nếu gặp cô nhóc, anh nhất định phải nghiêm khắc trừng trị, cho cô nàng hối hận mới thôi!

90. Chương 90: Ngoại Truyện 4

Nỗi phiền não của Phan Đông Minh

Giang Đào ra sân bay đón Phan Dương Dương mới từ Paris về. Vừa thấy mặt, hai người đã dính lấy nhau, Giang Đào hôn lên má Phan Dương Dương, triu mến nói: “Lâu thế, làm anh nhớ muốn chết.”

“Xem em mua gì này.” Phan Dương Dương hưng phấn mở vali.

Giang Đào vội nói: “Về nhà thì tùy em xem, phải để anh bắt ngờ chứ, giờ lục lọi ra lại phải thu dọn.”

“Em còn mua quà cho Tạ Tạ nữa đấy. Nó gọi điện cho em mấy lần, kêu là em không được quên mua quà cho nó, thằng quỷ này, mệt thật đấy.”

Giang Đào vừa phụ cô xách hành lý lên xe vừa nói: “Em chỉ mệt thôi đấy, Đông Tử còn đau đầu hơn, suốt ngày than thở vì thằng con quỷ sứ, cứ thỉnh thoảng lại bị mời đến trường. Anh thấy, thằng quỷ đấy còn nghịch hơn cả bố nó ngày xưa, không ai trị được. Vì Tạ Tạ mà Đông Tử và Tạ Kiều hay cãi nhau lắm, hai hôm trước còn giận nhau đấy.”

“Lại sao nữa?”

“À, biết Tạ Tạ làm chuyện khủng khiếp gì ở trường không? Nói ra em đừng cười lăn lộn nhé, nó tụt quần bạn học nữ. Đông Tử tức quá, đánh thằng bé một trận khiến Tạ Kiều đau lòng, nên cãi nhau ầm ĩ cả lên.”

“Cái gì? Tụt quần bạn nữ? Thằng quỷ Tạ Tạ này! Càng lớn càng nghịch, mới từng đấy tuổi mà đã thế rồi, đánh một trận cũng phải, nếu không lớn rồi sẽ ra cái gì nữa, cẩn thận thành lưu manh ấy chứ.”

Giang Đào nhớ đến lại cười, “Nói cho em biết nhé, thằng quỷ bị đánh mà vẫn còn cãi cứng cơ, nó bảo là nó trao đổi đồ chơi với bạn nữ đó.”

“Đồ chơi?”

“Thì là...chơi trò trao đổi em trai nhỏ và em gái nhỏ...”

“Ha ha...Thằng quỷ Tạ Tạ này! Nhà họ Phan lại nẩy lò ra thằng tuyệt phẩm thế này, em thấy, đây là theo gen đấy, Tạ Tạ được Thượng đế phái đến để khống chế anh ba...Tạ Kiều với anh ba thế nào rồi? Vẫn không nói chuyện với nhau à?”

“Đồng Tử mà chịu không nói gì với người ta á? Vừa ra vẻ đáng thương, vừa làm bộ dạng hài hước ấy chứ.”

“Ờo, khinh! Anh ba em mặt nào cũng tốt, chỉ mỗi tình trường là không thể tưởng tượng nổi, một Tạ Kiều có thể biến anh ấy thành ra như vậy. Trước đây em còn nghĩ, anh ba lúc nào cũng đeo mặt sắt, chính là đao phủ chuyên hủy hoại đời con gái nhà người ta, có khi nằm mơ anh ấy cũng không tưởng tượng ra chuyện mấy năm sau mình bị một cô gái hủy hoại. Ha ha, đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn.”

“Không cần nói cũng biết, anh với Đồng Tử kết bạn nhiều năm, có khi anh cũng không hiểu nữa là. Nhìn thấy mặt Tạ Kiều đỏ lên là anh ấy liền không chịu nổi, trước kia anh ấy không dễ mềm lòng thế đâu, mấy năm nay, tính tình nhu hòa hẳn đi.”

“Em chưa từng thấy người nào có tính cách như Tạ Kiều đâu nhé, nói là chị ấy e lệ thì lại có nét gì đấy rất đặc biệt, có lẽ là cam chịu được. Xét theo tính cách của anh ba, chỉ có chị ấy mới có thể chinh phục được.”

“Anh không ngờ được Đồng Tử cũng có ngày bị giam chân như vậy. Đồng Tử chỉ trừng mắt nói này nọ là cô ấy sẽ thút thút ngay được, nhưng vừa khóc một cái là Đồng Tử lại bứt rứt khó chịu, kiểu gì cũng tìm cách dỗ dành...Nhân tiện anh nói cho em hay, phụ nữ là gì, họa thủy, tuyệt đối không được nuông chiều quá, nếu không chắc chắn sẽ bị đè đầu cưỡi cổ.”

“Kinh, anh ấy chẳng phải lúc nào cũng hùng hổ như muốn ăn thịt người sao? Người ta vừa khóc anh ấy đã xót ruột, ngày trước thì chẳng phải là giày vò à? Em thấy, bất kể là kiểu người nào, một khi đã yêu thì chỉ số thông minh sẽ giảm trầm trọng, anh ba là một ví dụ rõ nhất...Đến nhà bác cả của em trước đi, đến gặp thằng quỷ con kia, đi mấy ngày cũng nhớ phết.”

Đến biệt thự ở quận khu thì hai người mới biết Phan Đông Minh lại được mời đến trường. Tạ Kiều đang đứng ngồi không yên trong phòng khách, chỉ sợ Tạ Tạ lại bị ăn đòn. Phan Đông Minh ra tay rất dã man, lần trước, chỉ một cái phất đã khiến nửa móng thằng bé sưng múp lên.

Làm xong việc nhà, Tạ Kiều vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng kêu ầm ĩ của Phan Tạ Tạ ngoài cửa. Thằng bé chạy vọt vào lòng Tạ Kiều, vừa khóc vừa kéo áo cô, “Mẹ, mẹ ơi, mẹ mau cứu con đi, cứu con.”

Tạ Kiều vội vàng nâng mặt con lên, “Sao vậy? Lại gây họa gì ở trường?”

Phan Đông Minh thở hổn hển, lao vào mà không thèm để ý đến Giang Đào và Phan Dương Dương, đưa tay véo tai Tạ Tạ, “Còn mặt mũi mà khóc à? Thẻ diện của bố bị mây xóa sạch rồi, hôm nay mà không ông mây nở hoa, không ày nhớ kĩ thì bố là con mây!”

Tạ Kiều vội vàng chặn tay hắn lại, cuống quýt nói: “Rốt cuộc là làm sao thì anh phải nói chứ, đừng làm thằng bé sợ, tránh ra.”

“Em còn lo nó sợ à? Hả? Biết hôm nay nó làm chuyện ngu xuẩn gì ở trường không? Anh muối mặt đi gặp cô chủ nhiệm của nó, lúc nào cũng bị gọi đến, hết phê bình thằng quỷ con này rồi lại phê bình anh. Nhà này sao lại dạy một thằng con như thế này cơ chứ? Chỉ cần có chuyện tày đình nào là y như rằng có đại danh “Phan Tạ Tạ”, không ít đâu nhé, lúc thì đánh nhau với bạn, lúc thì lấy súng đồ chơi bắn móng cô giáo, tụt quần bạn nữ, lần này thì...Không lúc nào là để ông đây được yên, tức điên tiết!”

Giang Đào cười hì hì kéo Phan Đông Minh ngồi xuống ghế, “Em bảo này, anh bớt giận đi. Trẻ con không phải là để yêu thương sao? Phải khuyên bảo chứ, đừng cứ lúc nào cũng động tay chân, em không tin anh không đau lòng.”

Phan Đông Minh càng nói càng tức: “Đau lòng cái rắm! Cậu không biết thằng quỷ này làm tôi điên đến mức nào đâu. Yêu chiều quá dễ hư, không dạy dỗ thì nó làm loạn lên mất. Ra đây cho bố!”

Phan Tạ Tạ ôm chặt thắt lưng Tạ Kiều, khóc rống lên: “Mẹ! Mẹ! Con biết con sai rồi, đừng cho bố đánh con!”

Phan Đông Minh kéo Tạ Tạ từ sau lưng Tạ Kiều lại như chơi kéo co, bỗng nhiên có người hỏi: “Làm sao vậy?”

Phan Tà Tà vừa nghe thấy giọng nói này liền hớn hở, đẩy Tà Kiền ra rồi chạy tới, “Ông, ông ơi, bố đánh con.”

Ông trừng mắt hỏi: “Tại sao? Hôm nay có tôi ở đây, anh thử động vào cháu tôi xem!”

Phan Đông Minh vò đầu ảo não, “Bố, bố không biết nó làm chuyện gì ở trường đâu!”

Ông quắc mắt với hắn một cái rồi mới dắt Tà Tà ngồi xuống ghế, đau lòng lau nước mắt nước mũi cho cháu trai rồi hỏi: “Nói với ông nội xem nào, ở trường đã làm chuyện gì?”

Phan Tà Tà liếc nhanh một cái về phía bố nó, Phan Đông Minh lập tức trừng mắt với nó. Nó vội vàng cúi đầu xuống, lầm bầm nói: “Bạn con bảo con khỏe như Lỗ Trí Thâm.”

“À, Lỗ Trí Thâm à, ông cũng thích, ừ, vóc người nhỏ nhỏ nhưng cũng giống lắm, haha, Tà Tà nhà chúng ta rất khỏe mạnh mà...Sau đó thì sao?”

“Sau đó...Bạn con nói, sức của Lỗ Trí Thâm cực kì siêu phàm.”

“Ừ, sức siêu phàm.”

“Có thể nhỏ được cả cây dương liễu.”

“À, nhỏ bật gốc dương liễu là chuyện kinh điển mà, nhưng...con làm sao?”

“Con...mấy cây nhỏ nhỏ quanh sân thể dục, con...nhỏ lên hết.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngbiet-trai-mon-no-ngbiet-nga>